

MYSTICKÉ

MĚSTO BOŽÍ

Svazek IV.

KORUNOVÁNÍ

Zázrak boží všemohoucnosti a nevyčerpatelný zdroj milosti

Životopis Panny a Matky boží Marie

Naší Královny a Paní, nejsvětější Usmířovatelky za provinění Evy a
Prostřednice milosti

který podle zjevení a za vedení samotné Panny Marie napsala
služebnice boží

SESTRA MARIE OD JEŽÍŠE, Z AGREDY

Představená kláštera Neposkvrněného Početí, řádu sv. Františka Seraf. v městě Agredě, v
provincii Burgos ve Španělsku, pro nové poučení světa, pro posílení katolické Církve a
pro povzbuzení lidstva.

Podle původního autorizovaného španělského vydání do anglického jazyka přeložil

FISCAR MARISON

Rev. George J. Blatter

A podle tohoto církevně schváleného anglického vydání do české řeči přeložil

JAN CYRIL ŘEŘUCHA

V Mariánském roce 1954.

První české vydání vydala TISKÁRNA ČESKÝCH BENEDIKTINŮ

1961 So. Allport St.,
Chicago 8, Illinois

IMPRIMATUR
(Prvnímu anglickému vydání)

Rome City, Ind., 24. srpna 1912

Důstojnému pánu George J. Blatterovi

Drahý důstojný pane:

Dávám Vám své schválení anglickému překladu díla, nazvaného Ciudad de Dios.“ - S přáním
veškerého požehnání zůstávám Váš v Kristu:

† H. J. Alerding, biskup z Fort Wayne

DOPORUČENÍ
(Druhého anglického vydání)

Santa Fe, New Mexico, 9. února 1949

S největší ochotou dávám dnes své doporučení novému vydání díla „The City of God“ od sestry Marie od Ježíše, které bude znovu beze změn vydáno dle původního autorizovaného vydání ze španělské řeči z roku 1902, a již schválené Jeho Excelencí nejdp. H. J. Alerdinem, biskupem ve Fort Wayne.

† Edwin V. Byrne, D.D., arcibiskup v Santa Fe

PROHLÁŠENÍ

V poslušné uctivosti majíce dekrety papeže Urbana VIII. i všech papežů, prohlašujeme, že v celku i jednotlivostech týkajících se zjevení, zázraků a pod., podrobujeme se bezvýhradně soudu svaté Církve Římsko-katolické.

IMPRIMATUR
pro české vydání Města božího

NIHIL OBSTÁT:
censor deputatus

Rev. Martin Horák, O.S.B.

IMPRIMI POTEST:

† Rt. Rev. Ambrose L. Ondrak, O.S.B.
St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois

IMPRIMATUR: † Albert Cardinal Meyer,
Archbishop of Chicago

Chicago, Illinois, January 17, 1961

Některá z mnoha doporučení a pochval o Ciudadde Dios (Město boží) napsané Marií z Agredy.

Vynikající teolog jesuita Andreas Mendo, na koleji v Madridu, z biskupova nařízení vydaného dne 29. října 1666, pozorně prozkoumal Město boží a prohlásil, že žádná chvála nevyváží jeho duchovní cenu. Tento výrok úředně schválil jeho představený Dr. D. Fr. Forteza, 6. listopadu 1666.

Didacus de Silva, teolog a hlavní představený benediktinů ve Španělsku velmi chválí Ciudad, jako náležející do třídy nejvýtečnějších spisů. V Madridu 15. prosince 1666.

„Toto dílo nejlépe doporučuje samo sebe,“ napsal v úředním schválení portugalský jezuita, vydaném v Lisabonu 6. března 1680 a podepsaném P. Franciscus de Almeda, S.J.

Úřední prohlášení university v Salamance, vydané 4. července 1669, že Město boží se ve všem shoduje s pravověrným učením katolické bohovědy, bylo podepsáno teologickou fakultou, v níž byly zastoupeny takřka všechny řeholní řády, jmenovitě augustiniáni, benediktini, basiliáni, minimové, jeronymité, premonstráti, theatini, obutí i bosí trinitáři, obutí i bosí mercedarláni, reformovaní augustiniáni a řeholní kanovníci.

I Pařížská universita Sorbonna, přestože mnozí z její fakulty byli nakaženi jansenismem, a proto byli proti vzdávání patřičné úcty Matce boží, nicméně, podle záznamů o hlasování, které bylo provedeno, a výslovného mínění větší a rozumnější části její fakulty toho času, byla nucena neúředně schválit Město boží. Protože vlastně veškerá nepříznivá kritika pocházela ze Sorbonny, je proto její schválení zvláště pozoruhodné.

Jiná velká francouzská universita, v Toulouse, potvrdila Gnmierův „Stručný výtah“ vydáním úředního doporučení Města božího s nejvyšší chválou. Dokument za fakultu podepsali: Casemajon, Rabii a J. Gisbert S.J., teologové, 25. listopadu 1694.

V II. svazku (Vtělení) je doslovně uvedeno schválení velké lovaňské university, na které čtenáře odkazujeme. To vřelé doporučení, které je tam obsaženo, řadí Město boží mezi největší světová díla a je opakováno skoro ve všech výše zmíněných schváleních a doporučeních.

Museli jsme se omezit na pouhá data a podpisy několika schválení, protože, kdybychom všechna tato a mnohá jiná uvedli doslovně, bylo by nutné přidat svazek o několika stech stránkách. Kdybychom chtěli uveřejnit všechno, co vynikající a učené mužové křesťanského světa napsali o Městě božím, jako o nejobdivuhodnější, nejužitečnější a nejspolehlivější knize na světě, vyžadovalo by to nejméně sto svazků knih místo čtyř. Nač však hromadit doporučení?

Veškerá kritika, kterou snad uslyšíte nebo budete číst, je naprosto bez podkladu a pouhým mařením času. Během uplynulých století byla důkladně prozkoumána každá řádka Města božího, ve snaze najít v něm nějakou vadu, ale nebyla nalezena žádná. Čti a přesvědč se!

SCHVÁLENÍ

První papež, který věnoval úřední pozornost dílu „Ciudad de Dios,“ byl papež Innocent XI., který 3. července 1686, jako reakci na celou řadu bouřlivých útoků a nástrah, činěných některými členy Sorbonny, o kterých bylo známo, že jsou jansenisté, vydal zvláštní list, kterým povolil vydávání a čtení „Ciudad de Dios.“ Podobná prohlášení vydali někteří papežové i v pozdější době. Byli to: Alexandr VIII., Klement IX. a Benedikt XIII. Tato prohlášení byla později znovu připomenuta dvěma dekrety vydanými kongregací posvátných obřadů, schválenými papeži Benediktem XIV. a Klementem XIV. Tím byla potvrzena pravost a věrohodnost spisu „Ciudad de Dios,“ jak bylo sděleno a napsáno ctihodnou služebnicí boží Marií od Ježíše. Vynikající papež Benedikt XIII., když byl arcibiskupem v Beneventu, používal tato zjevení ve svých kázáních o blahoslavené Panně Marii. Dne 26. září 1713 biskup v Sento v Itálii podal námitku proti publikaci „Město boží,“ ale bylo mu připomenuto, aby se této aktivity vzdal, protože se to přičí rozhodnutí papeže Innocence XI., které bylo vydáno pro celou církev.

Proces blahořečení Marie z Agredy byl značně posílněn španělskými biskupy a jinými vynikajícími osobami v církvi. Tak se stalo krátce po její smrti v roce 1666, kdy byl této služebnici boží dán titul „ctihodná“ a tím je otevřena cesta k jejímu blahořečení. Je naděje, že se podle boží vůle najde brzy pracovník mezi jejími četnými citeli, který se ujme tohoto úkolu, na základě úcty k jejímu svatému životu a znamenitému spisu i četným zázrakům u jejího hrobu.

Redemptoristé vydali nový překlad v německé řeči v roce 1885, kterému se dostalo schválení a významného doporučení od biskupa v Ratisbonu následujícími slovy:

„S upřímnou radostí dáváme naše biskupské schválení překladu původního španělského spisu „Ciudad de Dios,“ Marie od Ježíše, a doporučujeme tuto knihu, která jistě povznese čtenáře a bude pro ně zdrojem duševního požehnání.“

V Ratisbonu, 29. září 1885.

p Ignác, biskup v Ratisbonu.

Významné je doporučení knížete-arcibiskupa Solnohradského, legáta a primasa německého:

„Podle dekretů vydaných papeži Innocencem XI. a Klementem XI., je doporučena ke čtení všem věřícím kniha jménem „Ciudad de Dios,“ napsaná ctihodnou služebnicí boží Marií od Ježíše.“

„Tuto knihu schválila řada biskupů k tomu účelu vydanými dekrety, čtyři vynikající university, v Toulouse, Salamance, Alcale a v Lovani a vynikající členové různých řádů. Učený a zbožný kardinál D'Aguiere prohlásil, že všechny své studie za dobu 50 let jeho života považuje pouze za malou část učení obsaženého v této knize, která je v celém svém obsahu v souladu s Písmem svatým, s učením papežů a církevních sněmů. Ctihodný generální představený u sv. Sulpice, abbé Emery dodal: „Teprve od té doby, co jsem četl zjevení Marie z Agredy, znám náležitě Ježíše a Jeho svatou Matku.“

„Proto neváháme s vydáním našeho biskupského schválení pro „Ciudad de Dios“ a doporučujeme tuto knihu věřícím a zvláště našemu duchovenstvu.“

František Albert, arcibiskup.
Arcibiskupská kancelář v Solnohradě
12. září 1885.

Jiné doporučení knihy „Ciudad de Dios“ z novější doby je od biskupa v Tarazoně, které je v předmluvě nového vydání z let 1911—1912:

„Já, Dr. James Ozoidi y Udave, z milosti boží a apoštolské Stolice biskup v Tarazoně, apoštolský administrátor diecése v Tudela.

Pověřili jsme kněze Eon Eduardo Royo, kaplana a zpovědníka v konventu Neposkvrněného Početí v Agredě, aby obezřetně a přesně porovnal rukopis, připravený pro tisk nového vydání „City of God.“ připravovaného k vydání členy výše jmenovaného konventu. Zjistili jsme osobně, že zmíněný kněz tento úkol svědomitě splnil. Proto nyní dosvědčujeme, že nové vydání „Ciudad de Dios,“ s několika výjimkami, což jsou jen pravopisné změny, se plně shoduje s původním rukopisem ctihodné matky Marie od Ježíše v Agredě,“

Taraxona, 7. dubna 1911.
(Pečeť diecése)

James, biskup v Tarazoně.

KORUNOVÁNÍ

Přesvatý život Královny nebes přesvaté Panny Marie, obsahující události z jejího života od seslání Ducha svatého až do Nanebevzetí a korunování boží Matky v nebi.

ÚVOD

ke třetí části (k čtvrtému svazku) tohoto nebeského životopisu, která obsahuje poslední část přesvatého života Panny Marie, Matky boží.

1. Při navigaci na hlubokém a nebezpečném moři, se musí navigátor potýkat s větším nebezpečím i útoky pirátů, aby se mohl dostat dále na otevřené moře. Jeho starosti pod vlivem jeho slabosti a nejistoty rostou, protože neví, kde nebo odkud může nebezpečí přijít a on není schopen, když přijde, ho odvrátit nebo se mu bránit. Tak se nyní cítím i já, protože jsem obklíčena nesmírným oceánem vznešenosti a velkoleposti skutků nejsvětější Panny Marie. A přesto, jak cítím a vyznávám, je toto moře plné odpočinku a klidu. Ale ani skutečnost, že jsem na tomto moři doplula už tak a že jsem dokončila první a druhou část jejího životopisu mi nemůže poskytnout sebedůvěru, protože se při této práci vidím, jako v čistém zrcadle, takže o to víc rozpoznávám svou neschopnost a špatnost, a vnucuje se mi nejhlubší přesvědčení, že její život je nejvyšší neproniknutelný a nevystižitelný pro veškeré stvořené chápání. Také nepřátelé a knížata temnoty mi nikdy nedopřávají pokoje, ale jako nejdotěrnější piráti mne stále obtěžují a zastrašují klamnými představami a pokušeními, kterými mne velmi často ve své zlomyslnosti a prohnanosti napadají. Navigátor pak nemá žádnou jinou možnost, než upřít svůj zrak k Polárce, podle které, coby mořské hvězdy, musí mezi vlnami řídit směr své plavby. Já se snažím dělat totéž uprostřed toho množství obtížných pokušení a obav. Vedena svou Hvězdou, přesvatou Marií, prostřednictvím které mohu svou poslušností sladit svou vůli s vůlí Věčného, a často soužena a plna nepokoje a strachu, volám z hloubi svého srdce: „Můj Pane a nejvyšší Bože, co mám dělat ve svých pochybnostech? Mám pokračovat, nebo mám přestat psát tento životopis? Sděl mi, o Matko milosti a má Učitelko, svou vůli, jakož i vůli tvého božského Syna.“

2. Vpravdě musím vyznat, jak jsem povinna božské blahosklonnosti, že Bůh vždy má volání vyslechl, nikdy mi neodepřel svou otcovskou laskavost a sděloval mi mnoha způsoby svou svatou vůli. I když je to dostatečně patrné z pomoci, kterou mi poskytl při psaní prvního i druhého dílu, obdržela jsem kromě toho ještě mnoho jiných ujištění od samého Pána, od jeho nejsvětější Matky a od andělů, takže se vršily důkazy na důkazy a svědectví na svědectví, které působily proti mé zbabělosti a obavám. A co víc, sami andělé ve viditelných podobách coby preláti a sluhové jeho svaté Církve, poukazovali a stále mi připomínali božský rozkaz a vybízeli mě k důvěře a ke splnění tohoto poslání a k pokračování až do konce. Nescházelo mi ani vlité světlo učení, které mne sladce a mocně zvalo, které osvěcovalo a pobízelo mé srdce k poznání nejvyšší dokonalosti, nejvyšší čistě svatosti, nejdokonalejší ctnosti a všeho, co si může vůle přát nebo čeho může chtít dosáhnout. Současně jsem byla odkázána na vše, co bylo uzavřené a uchované jako skrytá manna v arše úmluvy, v Panně Marii, která se otevřela pro všechny, kteří si přejí přijít a okusit ji.

3. Nicméně, když jsem začínala psát tuto třetí část, byla jsem zachváčena znepokojujícím vnitřním odporem, ne menším, než který jsem cítila u prvních částí tohoto životopisu. Mohu směle říci, že jsem nesložila bez obavy větu ani slovo, ani jsem nenapsala nejmenší část životopisu bez toho, abych zakusila víc pokušení než kolik obsahovala písmenek, ze kterých byla složena. Předložila jsem Pánu druhou část, kterou jsem napsala, stejně jako první. Pod přísnou poslušností jsem byla přinucena začít tuto třetí část a jen v síle poslušnosti jsem utišila svou bázeň a slabost srdce. Ale na začátku jsem byla zmítána touhou a strachem jako loď, na kterou doráží prudké větry.

4. Na jedné straně mne pobízel Pán, abych pokračovala v tom, co jsem začala, protože to byla jeho vůle. Ani při mých ustavičných modlitbách jsem nikdy nepocítila jiný záměr. Je pravdou, že jsem po nějakou dobu tomuto nařízení Nejvyššího nevěnovala pozornost, a že jsem o něm neřekla svým představeným ani svému zpovědníkovi (ne proto, že bych ho chtěla zatajit, ale proto, abych nabyla větší jistoty a také proto, aby se nedomnívali, že jedním jen podle svých názorů). Avšak Pán, který je ve svých skutcích vždy stejný, je naplnil novou pevnou vůli a rázností, se kterou mne stále pobízeli a dávali mi rozkazy. Na druhé straně však nenávisť starého hada kazila vše, co jsem dělala nebo k čemu jsem byla vybídnuta. Pozdvihнул proti mně mučivá a svůdná pokušení, ve kterých se mne snažil inspirovat svou pýchou. Snažil se mne také přivést do nejhlubší skleslosti a nejtemnějšího strachu, a stále zesiloval své úsilí úměrně tomu, jak jsem na tomto životopisu postupovala, a zvláště v době, kdy jsem se blížila ke konci. Tento nepřítel také využil rozsudku některých osob, které si mohly plným právem nárokovat mou úctu i to, abych v tomto díle nepokračovala. Vyvolal také mezi řeholnicemi pod mým vedením nesoulad, takže se

mi zdálo, že nemám času nazbyt, a že se jako představená mám přednostně věnovat péči o své řeholnice. Při takovém obtěžování jsem nemohla nabýt vnitřní klid, který byl zapotřebí pro náležité osvětlení a pochopení tajemství, o kterých jsem měla psát, protože toto světlo není možné postřehnout a ani nám nemůže být při duševních bouřích pokušení udělováno, protože svítí jen tehdy, když jsou schopnosti duše v klidu.

5. Trápena a znepokojována tolíka různými pokušeními neustávala jsem volat o pomoc. Zvláště v jednom dni jsem volala k Pánovi: „Nejvyšší Pane a Dobro mé duše, před tvou moudrostí nejsou mé vzdechy skryté, ani má touha líbiti se Ti a vyhýbat se chybám ve tvé službě (Žl.37,10). S láskou si naříkám v tvé královské přítomnosti, protože jsi mi buď přikázal, o Pane, co nemohu splnit, nebo jsi dovolil tvým i mým nepřátelům, aby mi ve své zlobě překáželi vykonat to, co jsi mi přikázal.“ Pán na mou stížnost odpověděl s jakousi přísností: „Pamatuj duše, že nemůžeš pokračovat v tom, co jsi začala, ani nemůžeš dokončit psaní životopisu mé Matky, pokud se nestaneš úplně dokonalou a příjemnou mým očím. Neboť já si přeji, abys nashromáždila mnoho ovoce z tohoto dobrodiní, a abys byla jednou z prvních, kteří z toho budou těžit v největší hojnosti. Aby ses mohla na tomto ovoci podílet tak, jak já si přeji, je nutné, aby v tobě bylo zničeno vše, co je pozemské a hodné Adamovy dcery. Musíš být prostá následků hříchu i všech zlých náklonností a návyků.“ Tato odpověď Páně ve mně podnítila novou snahu a velmi horlivou touhu vykonat vše, co v ní bylo naznačeno. Zvláště pak nejen obvykle umrtvovat všechny náklonnosti a vášně, ale plně odumřít zvířecímu, pozemskému životu a obnovit a změnit ho v život nebeský a andělský.

6. V touze věnovat své síly tomu, co mi bylo navrženo, jsem zkoumala své sklony a choutky, prohledávala jsem postranní cestičky a záhyby svého nitra a nejvroucněji jsem toužila odumřít pro vše viditelné a pozemské. Několik dní jsem během těchto cvičení trpěla velkým utrpením a melancholií. Úměrně mým úzkostem vzrůstalo nebezpečí a příležitost nasměrování přílišné pozornosti tvorům. Čím víc jsem se snažila vyprostit ze svého okolí, tím víc jsem zjišťovala, jak jsem poutána a obtěžována tím, co jsem zavrhovala. To vše využíval nepřítel k mému zastrašování tak, že mi vykresloval takový život jako zcela nemožný. K tomuto soužení se náhle přidružila další nová, zvláštní potíž. Pociťovala jsem ve svém těle tak velkou citlivost, že i nejmenší námaha a nepatrné umrtvení byly pro mne daleko méně snesitelné, než dřív nejtěžší pokání. Umrtvování, která jsem obvykle prováděla velmi ochotně, vyžadovala nyní velké úsilí a námahu. Byla jsem tak citlivá, že se mi zdálo, že mi kající skutky zasazují smrtelné rány. Pokud jsem se měla bičovat, působilo mi to nesnesitelné bolesti, omdlávala jsem při tom a každé šlehnutí mne zraňovalo až do

srdce. Bez nadsázky říkám, že když jsem se jen dotkla jednou rukou druhé, vytryskly mi slzy. Cítila jsem se velmi znepokojena a zarmoucená svým bídným stavem. Když jsem se během této nemoci nutila k práci, zjistila jsem, že mi zpod nehtů prosakuje krev.

7. Neuměla jsem si to vysvětlit a s těmito myšlenkami jsem netrpělivě zvolala: „Ach, Bože, jaká je to bída! Jaká se to se mnou děje změna? Pán mi poroučí, abych se umrtvovala a odumřela všem tvorům a já věnuji víc pozornosti svým bolestem, než umrtvování.“ Několik dní jsem to trpěla s velkou netrpělivostí a hořkostí duše. Nejvyšší, aby zmírnil můj nepokoj, mne potěšil slovy: „Má Dcero a Nevěsto, neznepokojuj se v srdci svým utrpením. Chtěl jsem u tebe tímto prostředkem odlišit následky hříchu, obnoviti tě k novému životu a připravit pro skutky vznešenější a mně příjemnější. Dokud nedosáhneš takového stavu, nebudeš moci začít psát o tom, co ještě zbývá ze života mé Matky a tvé Paní.“ Tato odpověď Páně mne poněkud povzbudila, protože jeho slova jsou slova života a posilují srdce (Jan 6, 69). Přestože mé nesnáze a pokušení nepřestaly, připravovala jsem se k práci a k boji. I nadále jsem ale nedůvěřovala své slabosti a neschopnosti, a necítila jsem žádnou naději, že proti tomu najdu lék. Hledala jsem ho u Matky života a rozhodla jsem se prosit upřímně o pomoc a vytrvalost, protože Ona je jediné a nejvyšší bezpečné útočiště nuzných a soužených a stále mě zahrnovala svou přízní a dobrodiními, i když jsem nejneužitečnější tvor na světě.

8. Padla jsem k nohám velké Paní nebes a země. Vylévala jsem před Ní své city a prosila Ji, aby milostivě zhojila mé nedokonalosti a nedostatky. Přednesla jsem Ji svou touhu líbit se Ji a jejímu božskému Synovi a znovu jsem Ji nabízela své služby, i kdybych měla jít ohněm utrpení a prolít svou krev. Přelaskavá Matka odpověděla na mé prosby slovy: „Má dcero, chápej dobře, že tyto tužby, které ve tvém srdci Nejvyšší rozněcuje, jsou zárukou působení jeho lásky, kterou tě volá k úzkému a důvěrnému soužití. Jeho nejsvětější vůlí a také mou je, abys s nimi spolupracovala, nekladla jim odpor a neodkládala déle vykonání vůle jeho Velebnosti v tom, co od tebe žádá. Po celou dobu, co jsi psala můj životopis, jsem tě poučovala a připomínala ti tvé povinnosti spojené s tímto požehnáním, zvláště aby sis vtiskla do srdce živý obraz jeho učení a mého příkladu v souladu s milostmi, které jsi obdržela. Dospěla jsi už ke třetímu a poslednímu dílu tohoto životopisu a je čas, aby ses povzneseš k mému dokonalému napodobení, aby ses opásala novou silou a vztáhla svou ruku k velkým činům (Přisl.31,17). S takovým životem a jednáním budeš schopna začít psát to, co ještě zbývá napsat, protože to musí být psáno tak, že budeš uvádět ve skutek vše, co ti bude vštěpováno. Bez takové dispozice nebudeš moci psát, protože je vůlí Páně, aby

byl můj životopis vepsán víc ve tvém srdci, než na papíře, a abys cítila, co jsi napsala tak, abys byla schopna psát, co cítíš.“

9. Proto si přeji, aby bylo tvé nitro očištěno ode všech pozemských představ a sklonů (Žl.44,11), abys po odložení a zapomenutí všech viditelných věcí mohla soustředit veškeré své soužití a jednání na Pána, na mne a na jeho anděly. Všechny ostatní věci ať jsou ti cizí. V síle této ctnosti a v čistotě, jakou od tebe vyžadují, rozdrtíš hlavu starého hada a překonáš jeho nepřátelský odpor, který klade tvému psaní a pracem. Protože jsi tak váhavá v plnění vůle Páně, a ke vstupu na cestu, po které máš podle jeho přání a s plnou důvěrou v jeho požehnané úmysly jít, řeknu ti upřímně, že právě to, že si všímáš těch zbytečných obav a jsi tak liknavá, je příčinou, že božská Prozřetelnost dovolila pekelnému drakovi, aby, coby vykonavatel jeho spravedlnosti, trestal tvou nevěru a nedostatek tvé ochoty podrobovat svou vůli jeho. Stejný nepřítel zosnoval plány, aby tě svedl k některým pokleskům tím, že před tebe nastrážil léčky skryté pláštikem dobrého úmyslu a ctnostného cíle ve snaze tě dovést ke klamnému přesvědčení, že nejsi pro takové vysoké milosti a požehnání určena. Abys jich nemohla dosáhnout, vzbudil v tobě otupělou liknavost v děkování za ně. Mylně jsi se domnívala, že tato práce Nejvyššího ti právem náleží a nepohlížela jsi na ni jako na dílo milosti, proto jsi zapomínala plně spolupracovat s jeho božskými milostmi a nespolutřásla jsi s těmi, které jsi obdržela bez jakékoli tvé zásluhy. Je čas, má nejdražší, abys byla přesvědčena a věřila Pánu i mně, neboť já tě vedu k nejvyšší dokonalosti, zvláště k mému následování. Tak bude přemožena ďáblova pýcha a krutost a jeho hlava bude božskou mocí rozdracena. Neexistuje žádný důvod pro to, abys překážela účinkům mého učení. Proto na vše zapomeň a odevzdej se s láskou do rukou mého božského Syna i mých, protože my od tebe toužebně očekáváme jen to nejsvětější, nejvíc hodné chvály a lahodící našim očím.“

10. Tímto poučením mé nebeské Paní, Matky a Učitelky byla má duše opět naplněna novým světlem a touhou Ji ve všem poslouchat. Obnovila jsem svá dobrá předsevzetí, rozhodla se s pomocí milosti boží povznést a snažit se připravit k plnění boží vůle bez jakéhokoli odporu. Využila jsem svého tělesného stavu, kterým, jak jsem se výše zmínila, byla má citlivost k umrtvování velice oživena a rozmnožena. Ďábel však neustával v boji a odporu. Věděl, že práce, kterou chci na sebe vzít, je velmi obtížná, a že stav, do kterého mne Pán povýšil, byl útočištěm daleko vzdáleným od veškeré lidské slabosti a pozemské otupělosti. Ochotně vyznávám tuto pravdu i svou liknavost, kterou způsobila má křehkost a netečnost. Uznávám, že se Pán po celý

můj život snažil mne povznést z prachu a z bahna mé bída rozmnožováním svých požehnání a darů, které přesahují mé chápání. Kromě toho ještě napomáhal všem těmto požehnáním mocí své pravice, jen aby dosáhl svého cíle. Nemohu se nyní zmiňovat o všem, co mi učinil, ale zároveň se mi to zdá nespravedlivé to pominout úplným mlčením, protože to ukáže, do jaké bída nás přivádí hřích a jaká je vzdálenost mezi schopnostmi myslícího tvora a vrcholem ctnosti a dokonalosti, které může dosáhnout. Také to ukáže, co stojí přivést člověka opět na vrchol dokonalosti.

11. Několik roků před tím, než jsem začala psát tento životopis, jsem byla znovu a znovu obdařována zvláštními požehnáními pocházejícími z božích rukou. Byla to jakási smrt pro vše zvířecí a pozemské působení, podobná obyčejné smrti. Po tomto stavu následoval jiný, který obsahoval nové osvícení a vyšší působení. Protože však duše zůstává stále oděna smrtelnou porušeností, cítila jsem vždy tíhu těla, která ochromovala a utiskovala duši (Mdr.9,15), dokud u mne Pán neobnovil své zázraky a svou pomoc prostřednictvím božských milostí. Tato obnova mi byla udělena skrze Matku svatosti, která mi ve vizi řekla: „Pamatuj, má dcero, že nyní musíš začít žít ne svůj život, ale život tvého snoubence Krista (Gal.2,20). On musí být životem tvé duše a duší tvého života. Proto si přeji usmrtit tvůj starý život, který v tobě dosud působil, a začít v tobě nový život, který od tebe žádáme. Ať je tedy dnes nebi i zemi známo, že sestra Marie od Ježíše, má dcera a služebnice, umírá pro svět, a že Nejvyšší provádí tuto změnu, aby tato duše mohla žít jen pro to, co učí víra. Tak jako při přirozené smrti opouštíme všechny věci, tak tomu bude i při této. Má dcero, takto od všeho osvobozená, odevzdáš svou poslední vůli svou duši svému Stvořiteli a Vykupiteli a tělo zemi sebezapomínání a trpělivému snášení utrpení. O tuto duši se budeme můj božský Syn a já starat a dbát o to, aby ve všem věrně plnila jeho svatou vůli, pokud nás bude rychle poslouchat. Její pohřeb oslavíme s našimi nebeskými dvořany a pochováme ji do srdce božského člověčenství Slova, které je hrotem pro ty, kteří umírají pro svět a dosud putují smrtelným životem. Od té chvíle nesmí žít ve svém vlastním já, ani pro sebe podle vzoru Adamova, ale ve všech věcech se v ní má nyní projevat Kristus, který je jejím životem. Já Ho budu prosit, aby laskavě zhlédl na tuto zemřelou a přijal její duši za vlastní, aby ji uznal za cizinku a poutnici, která už nežije na zemi, ale ve vyšších, božských končinách. Nařídím andělům, aby ji přijali za svou společníci a jednali i rozmlouvali s ní, jako by už byla vysvobozena ze smrtelného těla.“

12. „Přikážu d'áblům, aby tuto zemřelou neznepokojovali právě tak, jako jiné mrtvé, kteří nejsou pod jejich pravomocí a ke kterým nemají žádný vztah, neboť od tohoto dne bude tato má dcera pro viditelné věci víc mrtvá než ti, kteří odešli

z tohoto světa. Zapřísahám lidi, aby ji ztratili ze zřetele a zapomněli na ni tak, jako zapomínají na mrtvé, a aby ji nechali v klidu a pokoji. A tobě prikazuji a radím ti, aby ses považovala za osobu, která už ukončila svůj život na tomto světě a vešla do věčného života, v přítomnost Nejvyššího. Přeji si, abys následovala život blahoslavenců ve víře, protože tvá jistota a přesvědčení jsou stejné jako jejich. Tvé soužití ať je v nebesích (Flp.3,20), rozmlouvej s Pánem všeho tvorstva a tvým Ženichem, scházej se s anděly a svatými a obzvlášť upni veškerou svou pozornost na mne, svou Matku a Učitelku. Všem ostatnímu pozemskému a viditelnému nesmíš věnovat ani hnutí života ani žádnou činnost, stejně jako mrtvé tělo, které neprozrazuje žádnou známku života nebo citu, ať se s ním děje cokoliv. Nesmí tě znepokojovat ani obtíže, nesmí na tebe působit ani pochlebování a příjemné pocity, nesmíš reagovat na urážky ani být hrdá na pocty. Ať tě nenadýmá domýšlivost a nesklíčuje nedůvěra. Nesmíš se podvolovat žádnému pocitu tělesné žádosti nebo hněvu, protože tvým vzorem ve všech těchto vášních musí být mrtvé tělo, které je bez nich. Také nesmíš mít větší styk se světem, než má mrtvý, protože svět rychle zapomíná na ty, které za živa chválil a to v takové míře, že i když je to otec nebo bratr, nebo blízký příbuzný a důvěrný přítel, rychle ho spěchá odstranit z očí. A mrtvý to vše snáší bez reptání a necítí se uražen, ani si neváží živých, ani jim nevěnuje žádnou pozornost, ani tomu, co zanechal svým pozůstalým.“

13. „Když tak odumřeš, zbývá ti ještě se považovat za pokrm červů, za vhodnou jen pro nejbídnější hnilobu. Tak se pohrbiš v zemi vlastního sebepoznání tak, aby se tvé smysly a vášně už neodvažovaly před tváří Páně vydávat svůj zápach, ani aby stejně, jako špatně zakryté nebo napůl pohřbené mrtvolky, nezapáchaly v přítomnosti Páně a těch, kteří už vešli do života blažených. Měj větší hrůzu z projevování nějakých známek života nebo toho, že nejsi před tváří Boha a svatých naprosto mrtvá, než kterou vzbuzují nepohřbené mrtvolky u lidí. Využívání smyslů, jako zraku, sluchu, hmatu a jiných k pobavení a obveselení by ses měla lekat a hrozit víc, než kdybys spatřila pohybující se mrtvolu. Touto smrtí budeš připravena se stát jedinou nevěstou mého božského Syna a mou pravou a nejmilejší učednicí a dcerou. Takový stav od tebe vyžadují a tak vysoké moudrosti tě naučím při sledování mých šlépějí a napodobování mého života, pokud budeš, jak dalece ti bude dáno, napodobovat všechny mé ctnosti. To má být ovocem popisu divů a svatých skutků mé svatosti, které ti Pán zjevil. Přeji si, aby neunikly z úkrytu tvého srdce a nebyly oznámeny světu, aniž by tě přiměly k dokonalému plnění vůle mého božského Syna a mé, která směřuje jedinečně ke tvé nejvyšší dokonalosti. Pij tedy vodu moudrosti z jejího pramene,

od Spasitele. Není žádný důvod, proč bys měla zůstat prázdná a nenasycena tím, co budeš poskytovat jiným, ani abys napsala tento životopis a nezískala z tohoto požehnání žádný užitek. Připrav tedy své srdce na tuto smrt, kterou od tebe požadují a tím dosáhneš splnění tvých i mých přání.“

14. Takovými slovy ke mně promluvila velká Paní nebes při této příležitosti, a při mnoha jiných opakovala toto učení prospěšné pro věčný život. O tomto učení jsem už napsala mnoho v kapitolách první a druhé části a budu ještě pokračovat i ve třetí. Z toho všeho je zřejmá má liknavost a nevděčnost za tak velká dobrodiní. Neboť, i když mi tato velká Královna a její božský Syn tak často slibovali, že mne povznesou do nejvyššího stavu a do vznešených příbytků, jakmile zemřu pro svět a pro sebe, a nyní mi to ve své božské dobrotě znovu štědře slíbili, vidím, že jsem stále ve ctnostech pozadu a že jsem příliš zapletena v zaměstnáních Adamových dcer. Stav, ve kterém chci žít, je samota a poušť, vytvořená v duši uprostřed tvorů, které ji obklopují. V ní má duše nemá žádného spojení s viditelnými tvory, ale těší se z přítomnosti a soužití s Pánem, s jeho nejsvětější Matkou a anděly. Přitom dovoluje, aby všechna její činnost a jednání s jinými byly pro větší čest a slávu boží řízeny pokyny božské vůle.

15. Po celý můj život, od nejtěšnějšího mládí, mne Nejvyšší stále zkoušel nemocemi, zármutkem a jinými věcmi, které obtěžují tvory. Postupem let rozmnožoval má utrpení také jiným druhem zkoušek, pro které jsem zapomněla na ty, kterými jsem trpěla dříve. Bylo to jako dvojsečný meč, který rozdělil mého ducha a duši, jak praví apoštol v listu židům (4,12). Tou zkouškou byla ta stálá bázeň, o které jsem se už mnohokrát zmínila, a kvůli které jsem byla během psaní tohoto životopisu kárána. Hodně z toho jsem pociťovala už v dětství, ale vše se vyvíjelo mnohem rychleji a dostoupilo nejvyšší úrovně po mém vstupu do řeholního stavu, ve kterém jsem se plně oddala duchovnímu životu a zakoušela ve své duši projevy přízně Páně. Tehdy mne Bůh položil na tento kříž a mé srdce vložil do tohoto vinného lisu, zvláště tím, že mne ponechával v ustavičném strachu, že nejsem na správné cestě, že budu oklamána, nebo že jsem ztratila boží milost a přátelství. Mé svízele velice vzrostly publikováním mých záležitostí, kterého se z neopatrnosti a k mému zármutku dopustily některé osoby, a strachem, který ve mně jiní v mém nebezpečí vyvolávali. Tento strach byl v mém srdci zakořeněn tak hluboce, že nikdy neustával a nemohl být nikdy utišen i přes naprosté ujišťování mého zpovědníka a představených, ani jejich laskavým povzbuzováním a napomináním, ani žádným z mnoha prostředků, kterých k tomu bylo použito. Ba i přesto, že mne mí andělé, Královna nebes i sám Pán stále a znovu ujišťovali a těšili tak, že jsem se v jejich společnosti cítila být volná, přesto,

jakmile jsem se ocitla z dosahu božského světla, byla jsem vždy znovu napadena neuvěřitelným strachem. Z toho lze snadno pochopit, že jsou to kruté úklady pekelného draka, a že mě nesnáze, soužení a strach neukazují na jiný zdroj než na ďábla. Tento nepřítel mne napadá obzvlášť, když chci své srdce otevřít svému zpovědníkovi a zejména představenému, který mne vede, protože se tento kníže temnoty nebojí ničeho tak, jako světla a moci, kterou mají sluhové Páně.

16. Mnoho let jsem žila v hořkosti tohoto utrpení a v nejvroucnější touze po milosti, abych neztratila Boha. Během tohoto boje se udály mnohé příhody, které nemohu popisovat. Kořen tohoto strachu, jak myslím, byl svatý, ale mnohé větve, které z něho vyrostly, byly neúrodné, i když je božská moudrost uměla využít pro různé cíle. Proto Pán dovolil, aby nepřítel využil požehnání Páně k mému soužení. Protože nezřízený strach, který překáží dobru, i kdyby se zdál být sebelepší, je zlo pocházející od ďábla. Mé utrpení dosahovalo časem takové intenzity, že jsem byla šťastná, že jsem při tom neztratila život svého těla a zvláště život duše. Ale Pán, kterého poslouchají větry i moře (Mt.8,27), a kterému vše slouží (Žl.118,91), který sytí v příhodný čas každého živočicha (Žl. 144,15), si ve své blahosklonnosti přál udělit mi pokoj, abych se mohla těšit většímu klidu při psaní zbývajících částí tohoto životopisu. Před několika lety mne Pán potěšil a slíbil mi, že mi udělí pokoj a vnitřní klid dřív, než umřu. Zároveň mi tehdy sdělil, že pekelný drak je proti mně velmi rozrušený, protože si myslí, že už mu zbývá málo času k pronásledování.

17. Když jsem chtěla začít psát tuto třetí část, promluvil Pán jednoho dne ke mně se zvláštní blahosklonností a vlídností takto: „Má nejdražší nevěsto, přeji si ulevit tvým bolestem a zmírnit tvé utrpení. Uklidni se, má holubičko, a odpočiň si bezpečně ve sladkosti mé lásky a mého mocného královského slova. Tímto slovem tě ujišťuji, že jsem to já, který s tebou mluvím a který pro tebe vybral cesty podle své libosti. Jsem to já, kdo tě po těchto cestách vedl. Jsem to já, Týž, který sedí po pravici věčného Otce a je přítomen v nejsvětější Eucharistii pod způsobami chleba. Já ti dávám toto ujištění proto, aby ses uklidnila a přesvědčila. Já si nepřeji, moje nejdražší, abys byla mou otrokyní, ale dcerou a nevěstou. Přeji si, abys požívala mé dary a útechy. Už jsi vytrpěla dost strachu a hořkostí, nyní ať se pokoj a klid usídlí v tvém srdci.“ Člověk by si mohl myslet, že by taková laskavost a často opakované, ujišťování neměly pokořovat, ale poskytovat jen největší radost. Ony jsou však takové, že snižují srdce do nejnižšího prachu a naplňují ho starostmi a úzkostmi. Kdo myslí jinak, má malou zkušenost, a je jen nepatrně schopen vnímat skryté působení Nejvyššího. Jisté je, že jsem byla vnitřně poučena o mnohých nových věcech

a dostalo se mi velké úlevy v nesnázích a pokušeních zaviněných nezřízeným strachem. Avšak Pán je tak moudrý a mocný, že na jedné straně ujišťuje a na druhé straně vzrušuje duši tím, že jí vnuká nový strach před pádem a tak ji udržuje v poznávání a pokořování.

18. Musím se přiznat, že těmito a jinými stále mi udělovanými dobrodiními mne Pán ani tak obav nezabavil, jako mne v nich spíš utvrdil, protože žiji ve stálém strachu, abych se za ně snad neukázala být nevděčnou, neopomínala jim odpovídat, abych Ho neurazila nebo neztratila, aby mi nechyběla dokonalá láska k Tomu, který je sám o sobě tak dobrý, a abych se nestala nehodnou uchovat si co možná nejdokonalejší lásku k Němu nebo i takovou, která není možná. Jednou, když jsem byla plna těchto úzkostí a cítila se velmi bídnou, byla plna starostí a mnoha chyb, řekla jsem Nejvyššímu: „Má nejsladší Lásko, Pane a Mistře mé duše, dáváš mi sice tak mnohá ujištění, abys uklidnil mé znepokojené srdce, ale jak se mohu zbavit své bázně uprostřed tolika nebezpečí tohoto obtížného, hrozného života, plného pokušení a pronásledování, a když při tom mám svůj poklad v nádobě křehčí a slabší než ho mají jiní tvorové?“ Pán mi s otcovskou blahosklonností odpověděl: „Má milovaná nevěsto, nepřejí si, abys ztratila oprávněnou bázeň před hříchem, ani abys mne urazila, ale mou vůli je, aby ses tak nemírně neznepokojovala a nermoutila. A to ani tak, aby ti to překáželo se povznést k mé vznešené a dokonalé lásce. Pro tvé poučení a napodobování máš mou Matku za Učitelku a za vzor. Já ti budu pomáhat svou milostí a podporovat tě svým vedením. Řekni mi tedy, co požaduješ nebo po čem toužíš pro svůj pokoj a bezpečnost.“

19. S největší odevzdaností jsem odpověděla: „Nejvyšší Pane a Otče, žádáš mnoho, i když tvá dobrota a nekonečná láska zasluhuje, abych to všechno splnila. Ale znám svou slabost, nestálost a nebudu spokojena, pokud Tě nebudu urážet ani nejmenší myšlenkou nebo hnutím svých mocností. Budu spokojena jen tehdy, když bude všechno mé jednání podle tvého přání a tvé dobré vůle.“ Pán mi na to odpověděl: „Má stálá pomoc a podpora ti nebude nikdy scházet, pokud s ní budeš spolupůsobit. Abys to mohla lépe provádět, přejí si vykonat skutek, který se rovná lásce, jakou k tobě mám. Zvláštní Prozřetelností spojím svou nezměnitelnou bytost s tvou nepatrností, spoutám a sváží tě tak, že kdykoli budeš ze slabosti své vůle dělat něco, co mi bude méně milé, ihned pocítíš můj vliv, který ti bude bránit a volat tě zpět ke mně. Účinky tohoto požehnání v sobě pocítíš hned, tak jako otrok, který je spoután řetězy, aby nemohl utéct.“

20. K velké radosti a prospěchu mé duše Všemohoucí splnil svůj slib a mimo jiná mnohá dobrodiní a požehnání (o nichž není zapotřebí se zde zmiňovat, protože se netýkají mého předmětu), žádné mi nebylo tak drahé, jako toto. Poznávala jsem to

nejen ve velkých nebezpečích, ale i v nejmenších a to takovým způsobem, že když jsem zanedbala nebo z nepozornosti opomenula nějakou práci nebo úkon, i když to nebylo víc než sebepokoření, nebo políbení dlažby při vstupu do pěveckého sboru uctívajícího Pána, jak je to v klášteře ve zvyku, ihned jsem pocítila sladkou moc, která mne táhne a upozorňuje na chybu, a která ze své strany nepřipouští ani nejmenší nedokonalost. Když se někdy ve své slabosti dopustím nějaké nedokonalosti, božská síla se ihned dostaví a působí srdce rozrývající bolest. Tato bolest slouží jako dýtku udělená za nejmenší nezřízenou náklonnost a zároveň jako osten vybízející k okamžitému hledání léku proti chybě nebo nedokonalosti, která byla spáchána. Poněvadž Bůh nelituje toho, co daroval (Řím.11,29), nejen že mne spoutal tímto mystickým řetězem, ale ve své božské blahosklonnosti, jak jsem jednou na den obřezání Páně a jeho nejsvětějšího Jména zpozorovala, ještě ho ztrojnásobil, a to proto, aby mne bránil a poutal ještě mocněji, protože provázek trojnásobný, jak praví moudrý muž, se nesnadno přetrhne (Kaz. 4,12). To vše bylo zapotřebí kvůli mé slabosti, abych nemohla být přemožena dotěrnými a chytráckými pokušeními starého hada.

21. Mezitím se ta pokušení rozmnožila tak, že i přes tato požehnání a příkázání Páně vzpomenuť výše, vzdor tomu, že to vyžadovala poslušnost a jiné pohnutky, o kterých se ani nebudu zmiňovat, jsem váhala začít psát poslední část tohoto životopisu, protože jsem opět pocítovala zuřivost moci temna, která se snažila mne přemoci. Pochopila jsem to a vysvětlím to tím, co říká svatý Jan ve dvanácté kapitole Zjevení, že velký ohnivý drak vychrlil ze své tlamy mocný proud vody proti nebeské Ženě (Zj.12,15), kterou pronásledoval z nebe, a že, když se Ji nemohl dotknout nebo Ji zničit, obrátil se s velkou zuřivostí proti jejím ostatním dětem, proti těm, které jsou v Církvi svaté poznamenány svědectvím Ježíše Krista (Zj.12,17). V té době, o které mluvím, starý had se vztekem napínal všechny své síly, aby mne znepokojil, a nutil mne, jak jen mohl, ke spáchání nějakého hříchu, který by poskvrnil čistotu a dokonalost mého života, která byla ode mne vyžadována a které bylo zapotřebí k napsání toho, co mi bylo přikázáno. Zatímco tento vnitřní boj trval, přišel do toho svátek svatých Andělů Strážných, který se tehdy slavil 1. března. Když jsem se v chóru modlila matutinum, uslyšela jsem najednou hluk nebo velkou výtržnost. Zhrozila a ponížila jsem se až do prachu. Pak jsem uviděla velké množství andělů, kteří naplnili celou chórovou místnost a z jejich středu vycházel velký lesk, jako od soudce sedícího na soudné stoličce. Hned jsem poznala, že to byl archanděl Michael. Ihned mi sdělili, že jsou posláni od Nejvyššího se zvláštní mocí a autoritou, aby mne postavili před soudní stoličce pro mou nedbalost a chyby.

22. Přála jsem si padnout na zem na svou tvář, abych vyznala svá provinění a pokorně je před soudcem oplakávala, ale protože jsem byla obklopena řeholnicemi, nechtěla jsem prozradit přítomnost andělů tělesným klaněním. Vykonala jsem, co bylo možné ve svém nitru a plakala jsem hoře nad svými hříchy. Mezitím jsem viděla svaté anděly, jak spolu jeden s druhým hovořili a radili se. Zaslechla jsem slova: „Je to neužitečný tvor, líný, a docela nehorlivý v plnění příkazů Nejvyššího a naší Královny. Nikdy nedospěje k plné důvěře ani při těch požehnáních a osvíceních, která stále z našich rukou dostává. Odejme ji všechna ta požehnání, protože je nepoužívá, ani se horlivě nesnaží být tak čistá a dokonalá, jak ji tomu Pán učí, ani nepokračuje v psaní života jeho nejpožehnanější Matky, jak jí to už mnohokrát nařídil. Jestli se nepolepší, nebylo by spravedlivé, aby se jí dostávalo tolik tak velkých milostí a poučení o svatosti.“ Tato slova se bolestně dotkla mého srdce a plakala jsem ještě víc. Plna studu a zármutku v hořkosti své duše jsem promluvila ke svatým andělům a slíbila nápravu svých chyb, a Pánu a jeho Matce jsem slíbila poslušnost až do smrti.

23. Při mém pokoreni a mých slibech andělští duchové poněkud zmírnili svou přísnost a s větší laskavostí mi řekli: jestli prý věrně splním, co jsem slíbila, že mi zaručují svou stálou pomoc a přízeň, že mne přijmou za společníci a přítelkyni, a že se budou se mnou stýkat, jako se stýkají mezi sebou. Poděkovala jsem jim za jejich laskavost a prosila je, aby přednesli mé díky Nejvyššímu. Upozornili mě, že za tu přízeň, kterou mi prokazují, je musím napodobit v čistotě a nedopouštět se dobrovolně žádných chyb a nedokonalostí. To mi dali jako podmínku, na které toto příslibení záviselo, a pak zmizeli.

24. Po těchto a mnoha jiných událostech, o nichž není zapotřebí se zmiňovat, jsem byla zanechána ve stavu velkého ponížení, což bylo přirozené u osoby, která byla tak přísně pokárána za nevděčnost, nehodnost a bezcitnost vůči tak mnoha požehnáním, poučením a příkazům. Plna zahanbení a lítosti jsem uvažovala, jak nicotné byly výmluvy a záminky, které jsem měla pro odpírání boží vůli, když si vzpomenu na to, co vše jsem měla poznat a jak důležité to bylo pro mé blaho. Rozhodla jsem se pevně vykonat, co mi bylo nařizeno nebo při tom pokusu zemřít, a hledala jsem nějaký mocný a spolehlivý prostředek, který by mne přiměl a přinutil k přemožení mého nedostatku pozornosti a udržoval mne v bdělosti proti každé nedokonalosti při všem mém jednání a při všech krocích, tak abych vždy dělala, co je nejvíc svaté a příjemné v očích Páně. Obrátila jsem se na svého zpovědníka a představeného a prosila ho s veškerou upřímností a poddaností mého srdce, aby mě přísně napomenul a pobídl, abych byla dokonalá a pečlivá v zevrubném plnění boží vůle a ve vykonávání toho, co ode mne božská velebnost žádá. Ačkoli byl můj

zpovědník velmi horlivý a bdělý boží zástupce, který znal jeho vůli i mně vytčenou cestu, nemohl mi vždy být k službám nebo být přítomen, protože ho mnohé povinnosti řeholníka a představeného často nutily odcházet. Proto jsem se rozhodla požádat jednu řeholní sestru, aby mi byla nápomocná a prosila jsem ji, aby mne často napomínala a radila mi, nebo aby mne varovala a pobízela vyhrůzkami. Takové prostředky jsem vyhledávala ve vroucí touze se líbit Pánu, jeho nejsvětější Matce a mé Učitelce, a svatým andělům, kteří posuzovali můj pokrok v dokonalosti stejně.

25. Když jsem byla zaměstnána těmito starostmi, zjevil se mi jedné noci můj anděl strážný. Zdál se mi být velmi spokojený, a řekl mi: „Nejvyšší si přeje splnit tvé přání a určil mne, abych ti sloužil jako vůdce a pobízel tě. Já budu tvým věrným přítelem a společníkem proto, abych ti radil a budil tvou pozornost. Budu přítomen vždy tak jako jsem nyní, kdykoli ke mně obrátíš své oči v touze zalíbit se a věrně sloužit svému Pánovi a Ženichovi. Budu tě učit, jak bys Ho mohla sama ustavičně chválit a jak střídavě se mnou zpěvem chvalozpěvů. Zjevím ti nová tajemství a poklady jeho velikosti, udělím ti hlubší porozumění jeho neměnitelné bytosti a božské dokonalosti. A kdykoli se budeš z poslušnosti nebo z lásky zaměstnávat zevnějšími pracemi, nebo když se z nepozornosti obrátíš k pozemským a zevnějším věcem, připomenu ti, aby ses utekla k Pánovi. Použiji k tomu napomenutí a často to budou tato slova: „Kdo je jako Bůh, který přebývá na výsostech a v srdcích pokorných? Jindy ti připomenu požehnání, která jsi od Boha dostala a tvou povinnost Ho milovat. Někdy tě zase upozorním, abys na Něho pohlížela a pozdvihla k Němu své srdce. Vůči všem těmto upozorněním musíš být pozorná, poslušná a přesně se jimi řídit.“

26. „Nejvyšší si také přeje, abych před tebou děle neskrýval vyznamenání, která jsi z jeho štědrosti dostala a která jsi až dosud přehlídla, a za které Mu musíš od nynějška vzdávat díky. Tím vyznamenáním je, že jsem jeden z tisíce andělů, kteří coby strážcové na tomto světě sloužili naší velké Královně a jeden z těch, kteří nosí odznak podivuhodného nejsvětějšího jména Ježíš. Podívej se na mne a uvidíš ho na mých prsou.“ Podívala jsem se a spatřila jsem nejsvětější Jméno v zářivém lesku, což naplnilo mou duši novou útěchou a radostí. Svatý anděl pokračoval a řekl: „Nejvyšší mi také nařídil, abych tě upozornil na skutečnost, že z toho tisíce andělů bývá jen velmi zřídka nějaký vybrán za anděla strážce duší. Všechny duše, které byly dosud svěřeny naší péči, byly z počtu svatých a žádná z počtu zavržených. Pamatuj tedy, duše, na svou povinnost, abys tuto řadu nepřerušila, protože kdybys byla vzdor tomuto požehnání zavržena, tvůj trest a muka by byly nejkrutější ze všech, jaké dosud zavržence postihly, a byla bys známa jako nejnešťastnější a nejnevěděčnejší z

Adamových dcer. To, že máš to štěstí mít za strážného anděla mne, který jsem byl jedním ze strážců naší Královny, nejsvětější Marie a Matky Stvořitele, bylo rozhodnuto Prozřetelností Nejvyššího, a to s ohledem na skutečnost, že jsi byla vybrána k popisování a napodobování života jeho nejsvětější Matky. Byl jsem vybrán k tomu, abych tě poučoval a pomáhal ti, protože jsem byl očitým svědkem jejich svatých skutků a jejich ctností.“

27. „Úřad průvodce bude vykonávat hlavně sama velká Paní, ale já ti mám poskytovat potřebné obrazy k objasnění toho, čemu tě bude nebeská Mistryně učit, a mám ti poskytovat jiné chápání posvěcené Nejvyšším, abys mohla jasněji zaznamenávat tajemství, která ti budou zjevena. Všechna je poznáš, i když vždy nepochopíš spojení a tajemství skrytá pod tímto prozřetelným vedením. Budeš také vnímat, že sám Pán použil toto zvláštní opatření a poslal mne, abych tě sladkým násilím nutil k napodobování naší Královny nejčistší Marie, i k tomu, abys Ji následovala a poslouchala její učení. Od nynějška budu tento rozkaz Páně provádět s větším důrazem a mocí. Proto si dej pevné předsevzetí, že budeš ve vztahu k těmto milostem nejvýš věrná a vděčná, a že se budeš snažit dojít nejvyšší dokonalosti, která je ti určena a jaká se od tebe vyžaduje. Pamatuj si, že i když dosáhneš dokonalosti nejvyššího serafo, budeš stále hodně dlužit Bohu za jeho hojné milosrdenství. Nový způsob života, který od tebe Pán požaduje, je obsažen a objasněn v poučeních, která ti uděluje naše velká Královna a Paní, a v tom, co pochopíš a napíšeš v tomto třetím oddílu jejího životopisu. Naslouchej Ji s poddajným srdcem, pokorně Ji děkuj a zachovávej horlivě a pozorně její učení. Pokud to tak budeš dělat, budeš šťastná a věčně blažená.“

28. O dalších věcech, které mi anděl pověděl, není třeba ve vztahu k nynějšímu předmětu mluvit. To, co je obsaženo v tomto úvodu, ukáže částečně prozřetelnost Nejvyššího vůči mně a ukáže také vysoké úmysly božské Moudrosti při psaní tohoto Životopisu. Těmito úmysly je, abych nejen já, ale všichni ti, kteří si přejí, mohli sklízet užitky z tohoto požehnání, i aby je každý sám za sebe mohl využívat jako vydatných prostředků ke spáse. Bude z toho také zřejmé, že křesťanské dokonalosti není možné dosáhnout bez velkého boje s ďáblem nebo bez ustavičné námahy v přemáhání a potlačování vášní a zlých náklonností naší zkažené lidské přirozenosti. Konečně, abych mohla začít psát tento třetí oddíl životopisu nebeské Matky a Učitelky, Ona sama mi s něžnou laskavostí řekla: „Mé věčné požehnání, i požehnání mého nejsvětějšího Syna sestup na tebe, abys mohla napsat zbývající část o mém životě i abys mohla pracovat a snažit se o dokonalost, jakou od tebe žádáme. Amen.“

KNIHA PRVNÍ

**Jak božská pravice zahrnovala Královnu nebes největšími dary,
aby mohla pracovat ve svaté Církvi; příchod Ducha svatého;
bohaté ovoce vykoupení a kázání apoštolů; první
pronásledování Církve; obrácení svatého Pavla
a příchod svatého Jakuba do Španěl; zjevení
se boží Matky v Zaragozse a založení
poutního místa, zvaného Panna
Marie na Sloupě.**

KAPITOLA I.

**Náš Spasitel zůstal sedět po pravici věčného Otce, kdežto nejsvětější
Panna Marie sestoupila z nebe na zem, aby mohla být s její pomocí a
poučováním založena nová Církev.**

1. Na konci druhé části tohoto životopisu jsem popsala, jak Bůh naši velkou Královnu a Paní, přesvatou Marii vyznamenal zázračnou přítomností těla na dvou místech, ve večeřadle i v nejvyšším nebi, kde byla posazena po pravici svého Syna, věčného Boha (Žl.44,10). Aby učinil své slavné Nanebevstoupení podivuhodnějším, vzal Ji Syn boží a Syn Panny s sebou, aby přijala nevýslovnou odměnu, kterou si do té doby zasloužila, i aby Ji určil místo, které pro Ni za minulé i budoucí zásluhy od věčnosti připravil. Popsala jsem také, jak tři Osoby nejsvětější Trojice přenechaly rozhodnutí nebeské Matce, zda se vrátí na zem pro útěchu prvních dětí svaté Církve a pro její založení, nebo jestli už trvale zůstane v nejblaženějším stavu a v požívání slávy, kterou Ji připravily. Přestože Ji ponechaly volbu, se tři božské Osoby ve své velké lásce, kterou chovaly k tomuto jedinečnému Tvorovi, klonily k tomu, ponechat si Ji v hlubinách jejích slávy a neobnovovat její vyhnanství u Adamových dětí na zemi. V jistém smyslu se zdálo, že to vyžaduje spravedlnost, protože svět byl už vykoupěn umučením a smrtí jejího Syna, k čemuž Ona spolu s Ním ve vši plnosti a dokonalosti napomáhala. Smrt na Ni už neměla právo, a to nejen proto, že už vytrpěla bolest při smrti Krista, našeho Spasitele (jak bylo vysvětleno na příslušném místě), ale také proto, že naše velká Paní nikdy nepodléhala smrti, ďáblu, ani hříchu, a proto nepodléhala ani obecnému zákonu Adamových dětí (Žid. 9,27). Při našem způsobu vyjadřování bychom řekli, že si Pán přál, aby Marie, aniž by zemřela tak, jak umírají

jiní lidé, přešla jiným způsobem ze stavu poutnice do stavu poznávání, ze smrtelnosti do nesmrtelnosti, a aby nebyla podrobena smrti na zemi, protože se během svého života na ní nedopustila žádné viny, kvůli které by zasluhovala smrt. Proto Ji mohl Nejvyšší jiným způsobem převést z jednoho stavu do druhého.

2. Proti tomu však stála láska a pokora této obdivuhodné a přesladké Matky. Její láska Ji pobízela, aby šla pomáhat svým dětem a snažila se rozšiřování uctívání a zvelebování jména Nejvyššího v nové Církvi svatého evangelia. Také si přála získat svou snahou a přimlouvou pro Církev mnoho věřících následovníků, i aby se podobala svým dětem a bratrům svou smrtí na zemi, i když ji vzhledem ke své bezhříšnosti nepodléhala. Ve své velké moudrosti a obdivuhodné obezřetnosti věděla, jak mnohem cennější je, si zasloužit korunu a odměnu, než ji dostat zdarma předem, i když se jedná o věčnou slávu. Její moudrost a pokora nezůstaly bez okamžité odměny, protože věčný Otec seznámil všechny nebeské dvořany s touhou a volbou přesvaté Marie, kterou přijala pro dobro bojující Církve a pro pomoc věřícím. Všichni nebešťané začali tehdy chápat to, co bychom podle spravedlnosti měli vědět i my na zemi, a sice, jak nám praví svatý Jan, že věčný Otec tak miloval svět, že vydal svého jediného Syna za jeho vykoupení (Jan 3,16), ale také, že svou Dceru, nejsvětější Marii poslal z její slávy, aby budovala Církev, kterou založil Stavitel Kristus. Podobně a se stejným záměrem nechal Syn odejít svou milovanou Matku a Duch svatý svou milou Nevěstu. Je nutné připomenout ještě další okolnost, která zvyšuje toto požehnání, totiž, že to následovalo krátce po velkých krivdách, kterých se Kristu, našemu Vykupiteli dostalo při jeho umučení a hrozné smrti, což činilo svět naprosto nehodným tohoto dobrodiní. Jaký je to důkaz nekonečné boží lásky!

3. Po třech dnech, které nejsvětější Marie strávila v nebi, kde s tělem i s duší požívala slávu po pravici svého Syna a pravého Boha, opustila nebe s požehnáním nejsvětější Trojice a podle svého přání se vrátila na tento svět. Bůh nařídil nesčítnému množství andělů, vybraných ze všech kůrů a nejvyšších serafínů, kteří jsou nejbliže jeho trůnu, aby doprovodili svou Královnu. Byla zahalena oblakem, nebo jinak, obklopena nejzářivějším světlem, které bylo lůžkem nebo schránkou, ve které Ji serafové snesli z nebe. Krásu a zevnější lesk, ve kterém se nebeská Královna vrátila zpět na tento svět, není možné pochopit a je jisté, že by žádný živý tvor na Ni nemohl pohledět, aniž by při tom svou přirozenou silou neztratil život. Proto musel Nejvyšší skrýt její nebeský jas před těmi, kteří Ji viděli, dokud se lesk její slávy nezmírnil. Pouze svatému Janu evangelistovi bylo dopřáno spatřit naši Královnu v lesku božské slávy. Její nesmírnou krásu, v jaké sestoupila z nebe můžeme pochopit, pokud si připomeneme, jakým leskem zářila Mojžíšova tvář po rozmluvě s Hospodinem

na hoře Sinaj, že na ni izraelité nemohli ani pohledět. Nevíme jistě, zda tento prorok viděl Boha tváří v tvář, ale pokud Ho viděl, jeho vize se jistě ani zdaleka nevyrovnala vizi boží Matky.

4. Naše velká Paní přišla do večeradla jako zástupce svého božského Syna v nové svaté Církvi. V darech, které pro tento úřad obdržela, ukazovala takovou plnost a hojnost, že naplňovala obdivem anděly a svaté, protože byla živým obrazem Krista, našeho Vykupitele a Mistra. Ve světelném oblaku vešla nepozorována do večeradla a byla opět uvedena do přirozeného stavu své bytosti, takže byla nadále opět přítomna jen na jednom místě. Hned poté naše Mistryně pokory padla na svou tvář a ponižujíc se do prachu, řekla: „Můj nejvyšší Pane a Bože, shlédni na tohoto bídného zemského červa, který vyznává, že vznikl ze země (Gn.2,7) a povstal z nicoty k této existenci, kterou mám skrze tvou přestědrou dobrotivost. Uznávám také, nejvyšší Otče, že tvá nevýslovná blahoslonnost mne beze všech mých zásluh povýšila z prachu k důstojnosti Matky tvého Jednorozeného. Z celého srdce chválím a velebím tvou nesmírnou dobrotivost, kterou jsi tak hojně vůči mně projevil. Z vděčnosti za tak velká dobrodiní nabízím se znovu žít a pracovat v tomto smrtelném životě podle všech ustanovení tvé božské vůle. Zasvěcuji se Ti jako tvá věrná služebnice dětí svaté Církve. Všechny je odevzdávám tvé nesmírné dobrotivosti a prosím Tě z hloubi svého srdce, abys na ně pohlížel jako jejich nejlaskavější Bůh a Otec. Za ně jsem učinila oběť a ochudila se o tvou slávu a pokoj, dobrovolně si zvolila utrpení místo radosti a odeprěla si patření na Tebe proto, abych dělala to, co se Ti líbí.“

5. Svatí andělé, kteří přišli s Královnou, se s Ní rozloučili a vrátili se do nebe, přičemž blahopřáli zemi k tomu, že její obyvatelkou je znovu jejich velká Královna a Paní. Chci se také zmínit o tom, že když jsem o tomto psala, ptala se mne svatá knízkata, proč častěji nenazývám Marii Královnou a Paní andělů. Vybídli mě, abych nezapomínala v další části tohoto životopisu tento titul používat, protože z toho čerpají velkou útěchu. Abych je uposlechla a zalíbila se jim, budu příště častěji používat toto označení. První tři dny po návratu z nebe se nebeská Matka pod vlivem přetékající radosti a svého třidenního pobytu v nebeské slávě vyhýbala pozemským věcem. Pouze svatý Jan evangelista viděl ve vizi vystupovat Královnu nebes se svým Synem do nebe a také sestupovat z nebe ve slávě a s milostmi pro obohacení Církve. Dva dny zůstal jako ve vytržení a obdivoval toto neobyčejné tajemství. Při vědomí, že jeho přesvatá Matka sestoupila z nebe, toužil s Ní promluvit, ale neodvážil se Ji vyrušovat.

6. Milovaný učeník v zápasu mezi tím, k čemu ho vybízela jeho láska, ale od čeho ho odrazovala jeho pokora, váhal ještě skoro celý třetí den. Konečně se přemožen svou synovskou láskou rozhodl pokusit ve večeradle o rozmluvu

s nebeskou Matkou, ale cestou tam se ještě zastavil a uvažoval: „Jak se budu moci odvážit učinit to, po čem toužím, když ještě neznám vůli Nejvyššího ani mé Paní? Můj Vykupitel a Mistr mi Ji ale dal za Matku a vyznamenal mne tím, že mne k Ní připoutal coby syna, je tedy mou povinností Jí sloužit a pomáhat. Ona ví o mé touze a neodmítne mne, je laskavá a něžná, jistě mi to promine. Přeji si padnout Jí k nohám.“ Po této úvaze se svatý Jan rozhodl a šel na místo, kde se Královna modlila s ostatními věřícími. Jakmile pozvedl své oči, aby na Ní pohleděl, okamžitě padl k zemi na svou tvář, tak jako to udělal i s jinými dvěma apoštoly, když spatřili proměněného Pána na hoře Tábor (Mt.17,2), protože jas, kterým nyní zářila tvář Panny Marie, se podobal jasu, jakým se tehdy skvěla tvář našeho Spasitele Ježíše Krista. Dojmem, který na něho učinilo její sestoupení z nebe, byla jeho tělesná síla úplně přemožena, takže padl na zem a celou hodinu nemohl vstát. Apoštolové a učedníci, kteří byli ve večeradle, se tomu nedivili, protože po vzoru svého božského Mistra a jeho přesvaté Matky, často v té době, kdy čekali na příchod Ducha svatého, leželi tváří na zemi s rukama rozepjatými v podobě kříže, a prosili za příchod Utěšitele.

7. Nejlaskavější Matka pak přistoupila k pokornému a požehnanému apoštolovi, zvedla ho ze země, vzala na sebe přirozenější vzezření, padla na svá kolena a řekla mu: „Můj pane a synu, ty už víš, že ve všech svých skutcích se chci řídit poslušností k tobě, protože jsi zaujal místo mého božského Syna a Mistra, abys mi přikazoval vše, co mám činit. Nyní tě opět žádám, abys byl vůči mě bedlivý v rozkazech, protože mi působí velkou útěchu, když mohu ve všem poslouchat.“ Svatý Jan byl vlivem těchto slov a toho, co o přesvaté Matce věděl, uveden do velkého zmatku a rozpaků. Znovu před Ní padl na svou tvář, nabízel se Jí za otroka a prosil Ji, aby mu Ona rozkazovala a ve všem ho řídila. V této naléhavé žádosti setrval svatý Jan nějakou dobu, až se konečně přemožen pokorou naší Královny podrobil její vůli, protože viděl, že Jí musí ustoupit a souhlasit s tím, že Jí bude přikazovat tak, jak si toho přeje. Velmi to pomohlo jeho pokroku i nám, jako nejpůsobivější příklad, který nám upomíná naši pýchu a učící ji nás přemáhat. Pokud se pokládáme za oddané děti této nebeské Matky a Mistryně pokory, jsme ji podle pravdy povinni napodobovat a následovat. Pohled na velkou Královnu andělů v době, kdy byla ve stavu slávy, se tak hluboce vtiskl do mysli a do duševních mocností svatého evangelisty, že mu tento obraz zůstal v duši po celý další život. Poznání, kterého se mu o přesvaté Matce dostalo, později popsal ve svém Zjevení, zvláště pak ve dvacáté první kapitole.

Poučení, která mi udělila velká Královna a Paní andělů.

8. Má dcero, přestože jsem tě už mnohokrát vybízela k tomu, aby ses odloučila ode všeho viditelného, ode všech pozemských věcí a odumřela sobě a všemu co zavání Adamovým dítětem, a náležitě tě naváděla a poučovala v první i druhé části mého životopisu, který jsi napsala, přesto tě nyní ještě znovu vyzývám s city laskavé a milující Matky a zvu tě jménem svého božského Syna i svým vlastním i jménem andělů, kteří tě také velice milují, aby ses v zapomnění všeho ostatního povznesla k jinému, vyššímu a nebeskému životu, který se blíží životu věčné blaženosti. Chci, abys úplně opustila starý Babylon, tvé nepřátele i všechnu jejich faleš a znepokojující marnosti, a aby ses přiblížila ke svatému nebeskému Jeruzalému, žila v jeho předsíních, kde se máš zabývat pravým a dokonalým napodobováním mého života, čímž s pomocí boží milosti dojdeš úzkého spojení s mým Pánem a tvým nejvěrnějším Ženichem. Slyš mne tedy, má nejdražší, horlivě mne s radostnou pozorností a ochotou duše následuj, napodobuj ve svém životě obraz toho, co píšeš, a zkoumej skutky, které jsem konala, když jsem opustila pravici svého Syna a přišla zpět na svět. Uvažuj a pronikej všechny mé činy, abys podle milostí, které dostáváš, mohla stále napodobovat, co poznáváš a o čem píšeš. Božská pomoc ti nebude scházet, protože Nejvyšší ji neodepře těm, kteří se podle svých sil snaží. Neodepře ti svou pomoc, abys dosáhla toho, co je Mu milé a přijatelné, pokud se jeho pomoci nestaneš nehodnou vlivem své nedbalosti. Připrav a rozšiř své srdce, rozněcuj svou vůli, očisti svůj rozum a odstraň ze svých mocností každý obraz a každou známku viditelných tvorů. Jen tak ti nebude žádný na závalu, ani tě nebude svádět k všednímu hříchu nebo k nedokonalostem. Nejvyšší ti udělí svou skrytou moudrost, čímž budeš připravena a dychtivá konat vše, co se nám líbí a co ti uložíme.

9. V budoucnu ať se tvůj život podobá životu člověka, který byl vyvolán z hrobu. Takový člověk je ochoten začít žít nový život, jako by byl cizincem a vzdálen od všeho, co miloval v předešlém životě, změněn ve všech svých tužbách, napraven a odvrácen ode všech dřívějších náklonností. Přeji si, má dcero, aby ses tak obnovila i ty. Musíš žít, jako bys byla znovu obdařena nejvyššími dary duše, které ti mohla božská moc udělit. Avšak pro toto božské působení je nutné, aby ses i ty sama namáhala a připravila celé své srdce tak, abys byla všeho úplně zbavena, abys byla jako prázdná tabulka, na kterou by mohl Pán svým prstem psát a jako do měkkého, poddajného vosku ti vtisknout pečeť svých ctností. Jeho Velebnost touží, abys byla nástrojem v jeho ruce, který by mohl používat podle své svaté a dokonalé vůle. Ty víš, že žádný nástroj umělci neodporuje, a pokud má svobodnou vůli, využívá ji k tomu, aby se nechal volně používat. Nyní tedy, má nejdražší, pojď, pojď tam, kam tě

volám, a pamatuj si, že i když je nejvyššímu Dobru vlastní vždy dary udělovat a spojovat se s tvory, přesto se v tomto období Pán a Otec milosrdenství snaží smrtelníkům projevovat více svou štedrou laskavost, protože čas už značně pokročil, blíží se ke konci a je málo těch, kteří jsou ochotni uzpůsobit se k přijetí jeho božských darů. Ty však tyto příznivé příležitosti neztrácej, následuj mne a kráčeji v mých šlépějích. Protože tě ve své mateřské lásce zvu k takovému štěstí a pomáhám ti tak vysokým učením, nezarmucuj svatého Ducha svou nedbalostí.

KAPITOLA II.

Svatý Jan Evangelista předkládá ve dvacáté první kapitole doslovný popis vize, kterou měl, když naše Paní, přesvatá Panna Marie, sestupovala z nebe.

10. Vzhledem k vysoké důstojnosti svatého Jana, který byl Ježíšem na kříži jmenován synem Panny Marie, bylo vhodné, aby se stal tajemníkem nevýslovných skutků a tajemství velké Královny, které zůstaly jiným skryté. Proto mu byla o Ní zjevena mnohá tajemství dřív, než odešla do nebe a stal se očitedním svědkem skrytých tajemství v den Nanebevstoupení, kdy coby svatý Orel viděl božské Slunce, Krista, (Iz.30,26) vystupovat v sedmeronásobném světle, jak praví Izaiáš, a s ním také Měsíc zářící jako Slunce, pro její podobnost s Kristem. Přeshťastný evangelista Ji viděl vystupovat i sedět po pravici svého Syna. Když však poprvé spatřil velkou Královnu sedět po pravici našeho Spasitele, zapomněl na slib, který náš Spasitel dal svým apoštolům dřív, než odešel do nebe, a sice, že Ji pro útěchu a řízení Církve ponechá na zemi, a začal se obávat a znepokojovat myšlenkou, že nebeská Matka už zůstane ve slávě, kterou požívala. Rozrušen touto nejistotou, při velké radosti cítil také mučivou bolest lásky nad ztrátou nejsvětější Matky. Tato bolest ho trápila, dokud si nevzpomněl na slib svého Mistra a Spasitele, a dokud neuviděl nejsvětější Matku sestupovat na zem.

11. Tajemství této vize zůstalo vtisknuto v paměti svatého Jana a nikdy z ní nevymizelo právě tak, jako ani jiná zjevení, která obdržel od Královny andělů. Svatý evangelista si přál rozšířit povědomí o nich po celé svaté Církvi, ale bránila mu v tom pokora nejmoudřejší Panny Marie. Dokud žila, přemlouvala ho, aby je, pokud Nejvyšší nenařídí jinak, uchoval ve svém nitru, protože nebylo vhodné je světu zjevit dřív. Apoštol uposlechl přání nebeské Matky. Před svou smrtí, kdy ho Bůh pověřil, aby obohatil Církev o skryté poklady těchto událostí, byl Duchem svatým poučen,

aby je zjevil hlubokým, obrazným a záhadným způsobem, o kterém sama Církev říká, že je mu těžké porozumět. Bylo však správné, že tyto poklady nebyly přístupné všem, ale že byly uzavřeny jako perla v perleti nebo skofápce, a zůstaly skryté stejně, jako zlato v minerálech. Svatá Církev z nich může prostřednictvím postupného osvětlování i jejich pilným studiem podle potřeby čerpat, ale do vhodného okamžiku jsou uchovány v temnu nejasnosti, se kterým se svatí učitelé Církve, jak sami doznávají, setkávají v celém svatém Písmu a zvláště pak v Apokalypse.

12. Už jsem v tomto životopisu psala o prozřetelnosti Nejvyššího i o tom, proč skrýval velikost své nejsvětější Matky v prvotní Církvi (svazek II, 413), ale přesto to zde uvedu znovu, protože to mnozí, kteří se to nyní dozví, přijmou s velkým obdivem. Aby se naše pochybnosti, pokud nějaké vyvstanou, zmenšily, můžeme si připomenout, co různí svatí učitelé řekli o prozřetelném ukrytí Mojžíšova těla a jeho pohřbu (Dt.34,6). Tito učitelé říkají, že se to tak událo proto, aby židovský lid, který byl příliš náchylný k modlářství, nebyl sveden ke vzdávání božské pocty tělu tohoto velkého proroka, kterého měli ve velké úctě anebo, aby mu nevzdávali nějakou pověrečnou poctu. Ze stejného důvodu, říkají učitelé, se Mojžíš při popisu stvoření světa a všech tvorů také výslovně nezminil o stvoření andělů, i když andělé byli nejušlechtilějšími tvory, ale poukázal na to jen slovy: „Bůh stvořil světlo.“ Význam těchto slov lze chápat v materiálním smyslu jako stvoření viditelného světla, nebo jako skrytou metaforu pro podstatné a duchovní světlo, kterým jsou andělé, o kterých nebylo vhodné se v tehdejší době otevřeněji zmiňovat.

13. Pokud židé podléhali nebezpečí modlářství vlivem svého pohanského okolí a svým sklonem slepě připisovat božství lidem nebo čemukoliv, co se jim zdálo být velké, mocné nebo v nějakém ohledu vyšší, byli tedy budoucí křesťané vystaveni mnohem většímu nebezpečí této chyby, kdyby židé, kteří jim začali hlásat evangelium o víře v Krista, znali skvělé vlastnosti jeho nejsvětější Matky. Potvrzením toho může být výrok svatého Dionysia Areopagity. Byl to tak velký filosof, že pouze svým přirozeným rozumem dospěl k přesvědčení, že existuje pravý Bůh. Toto přesvědčení také veřejně hlásal, a stal se katolíkem. Když však viděl Pannu Marii a rozmlouval s Ní, prohlásil, že by Ji určitě uctíval jako Boha, kdyby ho víra neučila něčemu jinému. Tomuto nebezpečí by mnohem snadněji podlehli nevzdělaní lidé. Byli by jistě ohromeni Božstvím Krista Pána, kterému byli nuceni věřit, i velikostí jeho nejčistší Matky, a mohli dojít k přesvědčení, že když se u obou ve stejné době projevila tak podobná svatost, že i Ona je, stejně jako její syn, Bohem. Toto nebezpečí však pominulo, když víra a praxe v Církvi zapustila hluboké kořeny a po tom, co bylo učení Církve jasně definováno svatými učiteli a potvrzeno četnými zázraky. Poučení těmito svědectvími víme, že jedině Ježíš Kristus je pravým Bohem a člověkem,

plným milosti a pravdy, a že jeho Matka je pouze pouhým tvorem, plným milosti, ale bez Božství, i když Bohu nejbližším a ze všech tvorů nejvyšším. V naší době, tak dokonale osvětlené božskými pravdami, Pán ví, kdy a jak je vhodné šířit slávu své nejsvětější Matky odhalením záhad a tajemství svatého Písma, ve kterém je skrývá.

14. Tajemství, o kterém budu nyní psát i s mnoha jinými týkajícími se naší velké Královny, zapsal evangelista svatý Jan v obrazných výrazech dvacáté první kapitoly Apokalypsy, ve které ukazuje Pannu Marii pod symbolem svatého města Jeruzaléma a popisuje Ji pod rouškou všech okolností uvedených v té kapitole. I když jsem ho v prvním svazku obšírně ve třech kapitolách vysvětlila a využila k vysvětlení tajemství Neposkvrněného Početí blahoslavené Panny Marie, je ho nyní třeba použít pro vysvětlení tajemství sestoupení Královny andělů z nebe po Nanebevstoupení Páně. Není možné namítat, že v tomto dvojím různém výkladu jsou nesrovnalosti a věci, které si vzájemně odporují, protože oba ty výklady jsou v souhlasu s doslovným zněním textu Písma svatého a nemůže být pochyb o tom, že božská Moudrost může do jedné a těch samých slov vložit mnohá tajemství a děje. To je zdrojem obtíží, které se v Písmu svatém vyskytují, ale je to i jedna z příčin toho, že je text Písma plodnější a vzácnější svým významem. Zároveň by to měl být důvod k tomu, aby věřící četli Písmo s větší pokorou a úctou. To, aby byl text Písma tak plný záhad a tajemství, je nutné proto, že při takovém způsobu vyjadřování je možné posvátná tajemství vysvětlovat obšírněji a důkladněji.

15. Lépe to pochopíme v tajemstvích, o kterých mluvíme, protože svatý Jan říká, že „viděl svaté město Jeruzalém, připravené a ozdobené jako nevěstu, sestupující z nebe,“ atd. Není pochyb o tom, že se tento obrazný výraz o městě vztahuje skutečně na Pannu Marii a ukazuje na její sestoupení z nebe, do kterého dříve vystoupila se svým nejsvětějším Synem. Zároveň se však vztahuje na její sestoupení v božském duchu při jejím Neposkvrněném početí, při kterém byla utvořena jako nová země a nové nebe, jak je to vysvětleno v první části. Evangelista vložil do toho výroku obě tajemství, když o těch událostech mluví v dvacáté první kapitole. Proto bude nutné vysvětlit je nyní v novém smyslu, což bude ovšem vyžadovat opakování posvátného textu. Jeho vysvětlení bude ale mnohem kratší, protože mnohé jsem popsala už v prvním svazku. Nyní kvůli stručnosti budu mluvit jménem svatého evangelisty.

16. „Potom jsem uviděl nové nebe, novou zemi – neboť první nebe a první země zmizely a už není moře (Zj.21,1).“ Apoštol nazývá nejsvětější člověčenství vtěleného Slova a jeho nebeskou Matku novým nebem a novou zemí. Nebem, v důsledku usídlení se Božství v lidství, a novým, protože tím bylo lidství obnoveno. V Ježíši Kristu, našem Spasiteli, žije Božství (Kol.2,9) v jednotě osob spojených v nedělitelném společenství, zatímco v Marii dochází v jiném druhu spojení k mimořádnému spojení milostí. Tato nebesa jsou nyní nová. Umučené lidství, které

evangelista viděl v hrobě zraněné a mrtvé, viděl nyní vyvýšené a sedící na pravici věčného Otce, korunované slávou a dary, které si vysloužilo svým životem a smrtí. Viděl také Matku, která dala Kristovi onu utrpení schopnou přirozenost a spolupracovala při vykoupení lidského pokolení, jak sedí po pravici svého Syna (Žl.44,10) a ponořenou v moři nepřístupného světla Božství, jak se coby Matka podílí na slávě svého Syna, kterou po právu užívala kvůli svým nevýslovným skutkům lásky. Zima soužení pominula (Pís.2,11) a nastalo věčné jaro radosti a rozkoše. Také první země a první nebe všech smrtelníků pominuly, protože nebeský Jeruzalém byl po pět tisíc let zavřen a uzamčen, takže do něj nemohl nikdo ze smrtelníků vejít. Všichni by zůstali připoutáni ke staré, hříchy poskvrněné zemi, kdyby nebyly vstupem Krista a jeho blahoslavené Matky tyto závory a zámky rozlámány a dluhy božské spravedlnosti splaceny.

17. Ve zvláštním smyslu byla Panna Marie novým nebem a novou zemí skrze vystoupení se svým Synem, Spasitelem Ježíšem a zaujetím místa po pravici ve slávě těla i duše, aniž by byla prošla branou smrti jako všichni lidští synové. Ovšem i ve svém lidském stavu na zemi byla nebem, ve kterém viděla Boha. Avšak tento stav velké Paní pominul, aby nastoupil jiný stav, který Ji podivuhodným řízením božské Prozřetelnosti učinil novým nebem, ve kterém mohl Bůh přebývat mezi všemi tvory v největší slávě.

18. Evangelista pokračuje: „A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, který sestupoval z nebe, od Boha; okrášlilo se jako mladá nevěsta ozdobená pro svého ženicha.“ Mně nehodnému apoštolovi Ježíše Krista bylo toto tajemství zjeveno, aby bylo oznámeno světu, a já jsem viděl Matku vtěleného Slova, pravé mystické město Jeruzalém, zjev míru, sestupující z trůnu samého Boha na zem a viděl jsem Ji oděnou Božstvím a ozdobenou novou účastí na božích vlastnostech, na jeho moudrosti, moci, svatosti, neproměnlivosti, dobrotě a podobající se svému Synovi ve svých skutcích i v jednání. I když přišla na zem, aby na ní pracovala pro dobro věřících a sama se kvůli tomu dobrovolně zrekla patření na věčnou slávu, rozhodl se Ji Nejvyšší poslat ozdobenou a obdařenou mocí jeho vlastní ruky a dát Ji náhradu za oblažující nazírání, kterého se vzdala. Místo něho byla obdařena jiným druhem nazírání a účastí na jeho Božství, přiměřeným jejímu nynějšímu postavení poutnice, ale přesto tak božským a vysokým, že převyšovalo všechno pomyšlení andělů i lidí. Ozdobil a obohatil Ji tak, že Ji nechyběla žádná milost a ctnost, a zůstával v Ní jako ve svém nebi a na svém trůnu. Jako houba přijímá tekutiny a vyplňuje jimi dutá místa, tak byla, podle našeho způsobu poznávání, Marie naplněna mocí a spojením s Bohem.

19. Text dále říká: „Tu jsem uslyšel jakýsi hlas, jak provolával od trůnu: „Hle, příbytek Boha s lidmi. Bude přebývat s lidmi; budou jeho lid a on, Bůh s nimi, bude jejich Bůh.“ I když velká Paní požívala plně věčnou blaženost a byla nebeskými dvořany prohlášena za jejich Královnu a Paní, chtěla z vlastní vůle sestoupit a stát se služebnicí svých poddaných, aby je poučovala a řídila jako své děti. Za tuto milosrdnou lásku zasluhovala, aby byli všichni smrtelníci jejími poddanými, a aby panovala nad Církví bojující, ve které měla přebývat, které měla předsedat a získávat pro ni od Boha požehnání, milosrdenství a odpuštění, neboť v jejím srdci byl Pán svátostně přítomen po celou dobu jejího života v prvotní Církvi po svém sestoupení z nebe. Ani kdyby neexistovaly žádné jiné důvody, ustanovil by její Syn nejsvětější Svátost proto, aby v Ní tak mohl přebývat. Skrze její zásluhy a přímlyvy zůstal s lidmi s novými milostmi a požehnáními. Proto evangelista dodává:

20. „Setře každou slzu z jejich očí: už nebude smrt; už nebudou pláč, křik a trápení, neboť ten dřívější svět pomínul.“ Tato velká Paní přišla jako Matka milosti, milosrdenství, radosti a života; naplňuje svět radostí a stírá slzy způsobené hříchem naší matky Evy, zármutek obrací v radost, slzy v nové jásání, nářek ve chválu a slávu, smrt hříchu v život pro všechny, kteří ho hledají. Smrtí hříchu je nyní konec a všechen nářek a bolesti hříšníků přestávají, pokud se jen před svým zavržením uchýlí do této svatyně, ve které najdou odpuštění, milosrdenství a útěchu, protože Ji nyní má svět jako útočiště, pomocníci a štít milosrdenství proti božské spravedlnosti, která jako meč visí nad hlavami hříšníků.

21. „A Ten, jenž sedí na trůně, prohlásil: Hle, všechno tvořím nové.“ To byl hlas věčného Otce, který mi dal poznat, jak všechny věci obnoví: novou Církev, nový Zákon, nové svátosti. Když lidstvu udělil nové požehnání tím, že mu dal svého jednorozného Syna, přidal ještě další požehnání tím, že mu poslal přesvatou Marii obnovenou a obohacenou tak podivnými dary a mocí, že ji uschoptil rozdávat poklady vykoupení, které svěřil plně jejím rukám, aby je rozdělovala podle své nejmoudřejší vůle. Proto Ji poslal od královského trůnu, jako věrný obraz a podobu svého Syna a poznamenal Ji, jak dalece to bylo u tvora možné, vlastnostmi svého Božství. Její svatost má být napodobována také novou svatou Církví.

22. „Potom dodal: Piš! Tato slova jsou spolehlivá a pravdivá. Stalo se, řekl mi ještě, já jsem Alfa a Omega, Začátek a Konec; tomu, kdo má žížeň, dám já z pramene vody života zdarma. To bude vítězův podíl; a já budu jeho Bůh a on bude můj Syn.“ Svátý Jan říká, Pán ze svého trůnu mi rozkázal zapsat toto tajemství, abych vydal svědectví o věrnosti a pravdě jeho slov a o činech Panny Marie, do jejichž rukou dal v zástavu svou všemohoucnost. Slovy „stalo se“ Bůh připomíná lidem, jakou vděčností

jsou Mu zavázáni za to, že poslal svého Syna, aby za ně trpěl, zemřel a učil je svému učení, i za to, že poslal jeho Matku, aby pomáhala Církvi a chránila ji, i za to, že seslal Ducha svatého. A protože věčný Otec neměl už nic dalšího k udělení, řekl: „stalo se.“ Jako by řekl: Vše, co má všemohoucnost může a co je mé spravedlnosti a štědrosti přiměřené, jsem udělil. Pro dosažení posledního cíle udělují všem prostředky, které jsou v moci mého božského Syna a jeho Matky, mé vyvolené z Adamových dětí. V Ni jsou čisté, živé vody milosti, ze kterých mohou všichni lidé, kteří touží po věčné spáse, čerpat jako z pramene (Jan 7,37). Tyto vody se jim udělují zdarma, protože si je sami nemohli vysloužit. Vysloužil je pro ně můj vtělený Syn, a jeho svatá Matka je získává a vysluhuje pro ty, kteří Ji o ně žádají. A kdokoli překoná překážky, které se mu staví do cesty vedoucí k těmto vodám milosti, to jest, kdo přemáhá sebe, svět a ďábla, pozná, že jsem štědrý, laskavý a mocný Bůh. Bude vládnout všemi mými dobry a vším, co jsem skrze svého Syna a jeho Matku pro něho připravil, protože ho přijmu za své dítě a za dědice mé věčné slávy.

23. „Ale zbabělci, odpadlíci, zvrhlíci, vrazi, nestoudníci, čarodějové, modláři, zkrátka všichni lháři, naleznou svůj úděl ve žhnoucím jezeře ohně a síry: to je druhá smrt.“ Všem Adamovým synům jsem dal svého Jednorozeného za Učitele, Vykupitele a Bratra, a jeho Matku za Ochránkyni, Prostřednici a mocnou Zastánkyni, a velmi si přeji, aby využívali její ochranu. Ale ti, kteří nepřemáhají odpor, který má jejich tělo k utrpení, nebo nevěří mým svědectvím a divům vykonaným v jejich prospěch, i ti, kteří uvěřili, ale uvízli v nízké nečistotě tělesných rozkoší, čarodějníci, modláři, ti, kteří opustili mou pravou moc a Božství a následují ďábla, stejně jako všichni ti, kteří jsou lstiví a zákešní, obdrží za podíl jen to, co si tím sami vyvolili. Bude to hrozný pekelný oheň, jezero hořící síry, plné zápachu a temnoty, kde pro každého zavřence budou jiná muka a trápení, podle ohavností, které páchal. Všechny budou ale věčné a spojené se ztrátou blaženého božského nazírání, které prožívají svatí. Toto bude druhá smrt, ze které nebude vykoupení, protože ti, kteří jí propadli, nevyužili pro sebe vykoupení od první smrti hříchu, získaného Vykupitelem a jeho blahoslavenou Matkou milosti. Evangelista pokračuje dál:

24. „Tu přišel jeden ze sedmi andělů majících sedm čiší naplněných sedmi posledními pohromami a řekl mi: Pojd', ukáži ti Nevěstu, Beránkovu choť.“ Viděl jsem, že tento anděl i ti další pocházeli z těch nejvyšších a nejbližších trůnu nejsvětější Trojice, a byli obdařeni zvláštní mocí trestat domýšlivé lidstvo, které bude páchat výše uvedené hříchy po dokonání tajemství vykoupení a rozhlášení učení a smrti Vykupitele, i vznešenosti a moci jeho nejsvětější Matky, kterou má při napomáhání hříšníkům ke spáse. Spolu s tím, jak se během času stávaly svátosti

s jejich zázraky a osvíceními, s příklady svatých a zvláště apoštolů, zakladatelů řeholních komunit, velkého počtu mučedníků a vyznavačů stále více zjevnými, stávají se hříchy lidí posledních staletí ohavnějšími, jejich nevděk vůči takovým požehnáním je větší a zasluhuje přísnější tresty. Proto mnohem víc popouzejí nevoli a hněv božské spravedlnosti. Tak v budoucnosti (jíž je nynější doba), bude Bůh trestat lidi přísněji, tím, že na ně bude sesílat rány a tresty, určené pro rychle se blížící den posledního soudu.

25. „Přenesl mě tedy v duchu na velmi vysokou horu a ukázal mi svaté město, Jeruzalém, který sestupoval z nebe, od Boha, a s ním boží sláva v něm.“ Byl jsem boží mocí povznesen na vysokou horu poznání a osvícení o skrytých tajemstvích a spatřil jsem Nevěstu a Ženu Beránka, který snímá hříchy světa (Jan 1,29), jako město Jeruzalém. Je Beránkovou Nevěstou, protože se Mu podobá vzájemnou láskou k Němu, a Ženou, protože Ho nerozlučně provázela při všech jeho skutcích. Viděl jsem Ji také jako město Jeruzalém, které Ho v sobě uzavíralo a poskytovalo Mu prostorné obydlí, i když Ho nebesa ani země nemohou obsáhnout. A protože v tomto městě zřídil chrám a stolicí milosti, přál si, aby tam byl vyhledáván a smiřován s lidstvem. A protože na zemi se ponižovala pod nohy všech, jako by byla nejmenší z tvorů, viděl jsem Ji povýšenou až k trůnu a po pravici jejího Jednorozceho, odkud opět sestoupila poženaná a bohatá, aby obohacovala věrné děti Církve.

KAPITOLA III.

Dokončení vysvětlení dvacáté první kapitoly Apokalypsy.

26. Svaté město Jeruzalém, Panna Marie, podle slov evangelisty, „Září jako převzácný drahokam, jako křišťálově průzračný jaspis.“ Již od počátku byla duše Panny Marie naplněna a jakoby zalita novou účastí v Božství, které nebylo nikdy vidět ani nebylo známé u žádného jiného tvora, neboť ona byla záře, která vyzařovala náheru Slunce, Krista, pravého Boha a člověka, kterého měla porodit. A toto božské světlo a průzračnost se zintenzivňovaly, dokud nedosáhla nejvyššího stavu, usazena po pravici svého syna přímo na trůnu nejsvětější trojice a oděna v množství darů, milostí, ctností, zásluh a slávy nad všechny tvory (Žl.44,10). Když jsem Ji viděl jak sedí po pravici svého Syna v nepřístupném světle, zdálo se mi, že září jako Bůh sám, který jakoby k ní vysílal toto světlo z fontány jeho neměnného bytí. Skrze lidství jeho jediného syna to samé světlo vypadalo, jakoby bylo v obou, Matce a Synovi, v každém podle jejich hodnoty, přesto ve své podstatě stejném, nenalézajícím se v žádném z ostatních blahoslavených samostatně a dokonce ani dohromady. Oděna zdobeným pestrým rouchem, se podobala jaspisu, její vzácnost byla neocenitelná,

a v kráse těla a duše byla jako průsvitný křišťál, prosvícený samou podstatou jasnosti a světla.

27. „Má velmi vysoké hradby s dvanácti branami, u nich dvanáct andělů a jména na nich napsaná jsou jména dvanácti kmenů synů Izraele; k východu tři brány; k severu tři brány; k jihu tři brány; k západu tři brány.“ Hradby, které chránily a uzavíraly toto svaté město Marii, byly tak velké a vysoké, jako Bůh sám a všechna jeho všemohoucnost a božské vlastnosti, protože všechna moc, velikost a nezměrná boží moudrost opevňovaly a bezpečně chránily tuto velkou Paní proti možnému napadení nepřáteli. A tato nezdolná ochrana byla zdvojnásobena, když sestupovala, aby na světě žila sama, bez svého božského Syna, a aby založila novou Církev. Nejvyšší opatřil hradby tohoto svatého Města dvanácti branami otevřenými do všech stran světa a postavil na ně dvanáct andělů, aby volali, zvali a povzbuzovali všechny Adamovy děti k uctívání jejich Královny. Dvanáct jmen izraelských pokolení bylo napsáno na branách, aby se nikdo nedomníval, že je vyloučen z tohoto svatého útočiště nebeského Jeruzaléma, protože Marie chová ve svém srdci zapsána jména všech, a každého přijme s mateřskou laskavostí, shovívavostí a nikoli s přísnou spravedlností.

28. „Hradby města spočívají na dvanácti základech, z nichž každý nese jméno jednoho ze dvanácti Beránkových apoštolů.“ Když se naše vznešená Paní a Matka vracela z nebe na zem, Pán Jí svěřil do ochrany zvláště apoštoly a zapsal jejich jména do jejího rozniceného, čistého srdce. I když tehdy žilo jen jedenáct apoštolů, byl už Matěj předem vybrán a zaujal Jidášovo místo. Všechny nás apoštoly, i svatého Pavla poučovala, osvěcovala, rozněcovala láskou, trpělivě snášela, mírností přitahovala, svými radami řídila a svou mocí vytrhovala z nebezpečí. Pro nás apoštoly byly její brány otevřené víc než pro ostatní Adamovy děti. Skrze Ni jsme dostávali od Nejvyššího všechna požehnání, milosti a dary, abychom byli schopnými sluhy Nového zákona.

29. „Ten, jenž ke mně mluvil, držel míru, zlatý rákos, aby změřil město, jeho brány i jeho hradby; to město tvoří čtverec: jeho délka se rovná šířce. Změřil je tedy pomocí toho rákosu, bylo to dvanáct tisíc honů; délka, šířka i výška tam jsou stejné. Potom změřil jeho hradby, bylo to sto čtyřiačtyřicet loket. Ten anděl měřil podle lidské míry.“ Svaté Město boží bylo přede mnou změřeno, abych poznal jeho nesmímost. Míra, zlatý rákos, znázorňovala božské člověčenství s jeho dary, milostmi a zásluhami. Tato míra ovšem daleko převyšuje to, co se jí měřilo, ale v celém nebi ani na zemi nebyla míra, kterou by bylo možné změřit přesvatou Marii, kromě jejího Syna, pravého Boha. Ačkoli byla změřena již při jejím početí, když byla připravována na boží mateřství, nyní, když se vracela z nebe, byla opět změřena a její rozměry byly shledány přiměřenými k tomu, aby mohla zastávat místo a úřad jejího Syna, Vykupitele světa.

30. „Ty hradby jsou zbudovány z jaspisu a město je z ryzího zlata, jakoby z velmi čirého křišťálu. Základy jeho hradeb jsou vyzdobeny drahokamy všeho druhu.“ Skutky a zevnější chování přesvaté Marie, které byly coby hradby okolo města všem viditelné, byly tak obdivuhodně různé a krásné, že pouhým svým příkladem přemáhala a přitahovala srdce těch, kteří Ji viděli nebo s Ní mluvili. Svou pouhou přítomností zaháněla ďábly a jejich falešné iluze, a proto byly zdi tohoto Města z jaspisu. Z jejího počínání a úsilí poznatelného navenek, naše Královna vydala více ovoce a způsobila větší divy v prvotní církvi než všichni apoštolové a svatí té doby. Vnitřek tohoto města byl z toho nejlepšího zlata nevýslovné čistoty, která pochází od jejího Syna, takže se zdála být odleskem jeho nekonečné Bytosti, a vypadalo to, jako by byla jeho odrazem. A toto Město nebylo pouze z toho nejvyššího a nejvzácnějšího zlata, ale také z nejčistšího a průzračného skla, protože ona byla neposkvrněné zrcadlo Božství, nepřijímající žádný jiný obraz. Byla jako krystalová destička, na níž byl napsán zákon evangelia. V Ní by se měl stát známým celému světu; proto tato destička byla z průzračného skla a ne z neprůhledného kamene, jako ta Mojžíšova, která byla určena pouze pro jeden lid. Všechny základy zdi tohoto města byly z drahých kamenů, neboť Město bylo založeno rukou Nejvyššího, který, neboť byl bohatý a mocný, ho postavil bez nutnosti se omezovat ve svém díle. Tyto zdi byly tvořeny nejpevnějšími, nejvzácnějšími a nejkrásnějšími kameny, které jsou lidstvu známy (viz. 1. kniha, začátek 10. kapitoly).

31. „A těch dvanáct bran je dvanáct perel, každá brána je vytvořena z jiné perly; a náměstí toho města je z ryzího zlata průzračného jako křišťál. Chrám jsem v něm vůbec neviděl; to proto, že jeho chrámem je Pán, Bůh Vševládnoucí, a také Beránek.“ Kdokoli přijde k tomuto městu Marii a vejde do něho skrze víru, naději, úctu a zbožnost, shledá, že je to perla, která ho učiní šťastným, bohatým a prosperujícím v tomto životě a skrze její přímluvu blaženým v životě věčném. Při vstupu do tohoto útočištného Města nepocítí odporu, protože jeho brány jsou půvabné a žádoucí jako drahé kameny. Proto žádný smrtelník nebude mít výmluvu, nepoužije-li pomoci Panny Marie a její laskavosti vůči hříšníkům. Když tedy již brány jsou tak krásné a vzácné, oč krásnější bude náměstí tohoto Města, které je z nejčistšího zlata a průsvitné, což znázorňuje její vroucí lásku a touhu přijmout a obohatit všechny věčnou blažeností. A protože do tohoto Města přišel sám Bůh a zvláštním způsobem přebýval v Ní Beránek ve svátostných způsobách, proto jsem v Ní neviděl chrámu ani slitovnice. Ani nebylo v tom Městě zapotřebí chrámu pro obřadné oběti, modlitby a prosby jako v jiných městech, neboť Bůh sám a její božský Syn byli jejím chrámem a pozorovali i vyslýchali všechny její prosby, modlitby a žádosti, jež přednášela za věřící Církve svaté.

32. „Město se může obejít bez sluneční i bez měsíční záře, neboť je ozářila boží sláva a jeho lampou je Beránek.“ Když naše Královna opustila místo po pravici svého

božského Syna, byl Jí náhradou za to, že si odepřela požívání nazírání kvůli návratu k bojující Církvi, udělen jiný druh nazírání, trvalého abstraktního patření na Boha i jiný přiměřený druh požitků. Tak se zvláštním způsobem podílela na blaženosti, ač byla ještě poutnicí na zemi. Byla také vyznamenána výsadou, že v Ni její božský Syn ve svátostných způsobách chleba stále přebýval jako ve svatostánku, protože kdykoli přijala svaté přijímání, zůstaly v Ni svaté způsoby nestráveny, dokud znovu nepřijímala, takže dokud po sestoupení z nebe žila na tomto světě, nepřetržitě nosila ve svém těle svého božského Syna a svátostného Boha. Prostřednictvím zvláštní vize Ho také stále v sobě viděla a rozmlouvala s Ním, aniž by musela hledat jeho královskou přítomnost někde jinde. Proto v tomto svatém Městě nepanovala nikdy noc, protože v něm svítily paprsky milosti, které vysílalo Slunce spravedlnosti.

33. „Národy budou kráčet v jeho světle a králové země mu přinesou své poklady.“ Vyhnaní synové Evy se nemohou ničím ospravedlnit, pokud nechodili po cestách pravého štěstí ve světle, které Marie světu dala. Její Syn Ji poslal, aby v prvních stoletích osvěcovala jeho Církev a aby Ji všechny její děti poznaly. V dalších stoletích pokračoval ve zjevování její svatosti a velikosti zázraky, které skrze tuto Královnu činil, a nesčetnými dobrodiními a požehnáními, které jejím rukama lidstvu uděloval. Během posledních staletí rozmnožil její slávu a učinil Ji známou v novém světě, protože Církev bude velice potřebovat její přímluvu a pomoc v boji proti světu, ďáblu a tělu, protože tito nepřátelé, vinou lidí samých tak, jako to vidíme i za našich dnů, nabudou větší sílu a nadvládu, aby překáželi působení milosti v lidech a učinili je nehodnými věčné slávy. Proti této nové Luciferově zlobě a jeho následovníků si přeje Pán postavit zásluhy, přímluvu a příklad nejčistší Marie. Ona bude útočištěm a svatyní záchrany hříšníků a přímou, bezpečnou cestou plnou světla pro ty, kteří si přejí po ní kráčet.

34. Nejvyšší udělil Panně Marii zvláštní požehnání, aby byla patronkou a ochránkyní katolických království a knížectví, a rozhodl se skrze Ni poskytnout prostředky k odvrácení pohrom a obtíží, které křesťané musí následkem svých hříchů trpět a které na nás v naší době tak těžce doléhají. Pekelný drak si vylévá vztek na svaté Církvi, když vidí, že její hlavy a údy jsou nedbalé, a že mnozí lidé milují marnosti a klamně radovánky. Větší část viny spadá na ty, kteří se nazývají katolíky a jejichž hříchy, coby dětí, jsou mnohem ohavnější, protože znají vůli svého nebeského Otce, který přebývá na výsostech, ale nesnaží se ji plnit horlivěji než cizinci. Ačkoli ví, že království nebeské trpí násilím a musí být získáno námahou, přesto se oddávají zahálce a radovánkám, které vyhovují světu a tělu. Spravedlivý Soudce trestá tento nebezpečný klam samým ďáblem. Ponechává mu, podle spravedlivých soudů, volnost v tom, aby pronásledoval svatou Církev a krutě šlehal její děti.

35. Avšak nebeský Otec milosrdenství nedovolí, aby bylo dílo jeho dobroty úplně zničeno. Aby své děti zachránil nabízí jim ještě včas ochranu Panny Marie, aby skrze její prosby a orodování mohla jeho božská spravedlnost najít záminku nebo

omluvu pro zadržení přísných trestů, které nad námi visí. Přeje si čekat a vidět, zda využijeme přímluvy velké Královny nebes pro utišení spravedlivého hněvu jejího božského Syna a zda zlepšíme svůj život, jímž se stáváme nehodnými jeho milosrdenství a popuzujeme jeho spravedlnost. Ať všichni vládcové a věřící ví, že pokud chtějí získat Synovu přízeň, nenajdou lepší prostředek, než když budou s úctou vyvyšovat jeho Matku a šířit známost a úctu k Ní ve všech národech.

36. Pro větší důkaz a svědectví o dobrotitosti Panny Marie svatý Jan ve svém Zjevení dodává: „Jeho brány zůstanou ve dne otevřené – neboť noc nebude – a budou mu přinášeny poklady a skvělost národů.“ Ať se nikdo neblíží k této Matce milosrdenství s nedůvěrou, i kdyby byl nedbalec a hříšník, bezvěrec nebo pohan. Tato Matka, která se zřekla slávy na pravici svého Syna jen proto, aby nám mohla pomáhat, nemůže zavřít brány své laskavosti před nikým, kdo u Ní s pokorným srdcem hledá úlevu. Ať přijde v noci hříšnosti nebo ve dne milosti, v kteroukoli hodinu svého života, bude přijat a obdrží pomoc. Jestli ten, kdo z naléhavé potřeby o půlnoci tluč na dveře svého přítele a prosí, a svou dotěrností ho přinutí vstát a poskytnout mu požadované chleby (Lk.11,8), co teprve učiní tak milující Matka Marie, která nás vroucně volá a nabízí nám pomoc? Ona nebude čekat až na naše naléhavé prosby, protože nám sama spěchá na pomoc a touží splnit naše prosby, neboť je v udílení darů nejvyšší laskavá a štědrá. Marie je kvasem milosrdenství, nutícím Nejvyššího, aby nám je poskytl, je nebeskou branou, otevřenou pro náš vstup skrze její orodování a prosby: „Nic poskvrněného tam nepronikne, ani ti, kdo páchají ohavností a zlo.“ Marie se na lidi nikdy nehněvá a nemá je v nenávisti. V Ní není klam, ani žádné chyby a nedostatek, nemůže smrtelníky zklamat v tom, co potřebují pro svou spásu. Nemůžeme se ničím omluvit, nejdeme-li k Ní s pokorným uznáním naší hříšnosti, neboť Ona má klíč ke zřídům, z nichž, jak praví Izaiáš, můžeme čerpat vody Vykupitelovy. Pokud Ji poprosíme, její přímluva otočí klíčem a vyřine se voda k našemu obmytí a učiní nás hodnými přesvaté společnosti její i jejího božího Syna pro celou věčnost.

Ponaučení, jež mi udělila velká Královna a Paní andělů.

37. Má dcero, přeji si říci pro útěchu tvou i mých služebníků, že jsi ta tajemství v těchto kapitolách popsala dobře, k mé spokojenosti a se schválením Nejvyššího. Pán si přeje, aby svět věděl, co jsem pro Církev vykonala svým návratem z nebe, abych pomáhala věřícím a jak velice toužím pomáhat katolikům, kteří v souladu s božími příkázáními a mou mateřskou láskou vyhledají mou pomoc. Také svatí a zvláště svatý Jan byli potěšeni, že jsi se zmínila o jejich radosti, když mne viděli vystupovat na nebesa s mým Synem, protože už nastal čas, aby o tom děti Církve věděly a lépe

poznaly pozhennání a vyznamenání, ke kterým mě Všemohoucí povznesl. Mohou tím oživit svou naději a stát se hodnými milostí, které jim mohu a chci udělit. Ať ví, že já s nimi mám coby milující Matka soucit, když vidím, jak jsou sváděny a utiskovány satanovým tyranstvím, kterému slepě padly za oběť. Můj služebník svatý Jan ukryl ve dvacáté první a ve dvanácté kapitole Zjevení ještě mnohá jiná tajemství, která se týkají dobrodiní, která mi prokázal Všemohoucí. V tomto životopise jsi už psala o těch, která věřícím v této době prospějí a o dalších ještě napíšeš.

38. Musíš však bezodkladně shromáždit pro sebe ovoce ze všeho, co jsi poznala a napsala. Předně musíš pokročit v srdečné lásce a oddanosti ke mně, a buď ujištěna, že ti budu pomáhat ve všech souženích i při všech tvých pracích, a že brány mého milosrdenství jsou otevřené tobě i všem, které mi doporučíš, jen když se staneš takovou, jakou si tě přeji mít. Proto ti sděluji, má nejdražší a důrazně připomínám, že stejným způsobem, jakým jsem byla v nebi vybavena pro návrat a dokonalejší činnost na této zemi, si Pán přeje i tebe vidět obnovenou v nebi tvého nitra, v tajných a vyšších částech tvého ducha, v těch soukromých cvičeních, kterými jsi v sobě utvořila vnitřní samotu pro psaní zbývající části tohoto životopisu. Chápej, že to vše nebylo vykonáno bez zvláštního božího řízení, což snadno poznáš, když o tom budeš uvažovat a zaznamenáš si získané zkušenosti dřív, než začneš psát tuto třetí část. Nyní, když jsi osaměla a jsi zproštěna řízení komunity a denního styku s ní, ti dávám radu, a je pro ni i zvláštní důvod, abys s boží pomocí znovu napodobovala můj život a prožívala vše, jak dalece toho budeš schopna, co o mně víš. Toto je vůle mého božského Syna a shoduje se s tvými přáními. Poslouchej tedy má ponaučení a opásej se statečností (Př.31,17). Umiň si ze všech sil své vůle, že budeš pozorná, horlivá, stálá, dychtivá a pilná ve snaze líbit se svému Ženichovi a Pánovi. Zvykni si Ho nikdy neztrácet z mysli, ani když máš žít s tvory a zaměstnávat se pracemi Marty. Já budu tvou učitelkou. Andělé budou stát při tobě, takže s nimi a za pomoci jejich osvětlování můžeš ustavičně chválit Pána. Nejvyšší ti propůjčí svou sílu, abys mohla bojovat jeho boj s jeho i tvými nepřáteli. Nečiň se nehodnou tak velkých pozhennání a dobrodiní.

KAPITOLA IV.

Za tři dny po sestoupení z nebe se blahoslavená Panna Marie zjevně ukazuje apoštolům a mluví s nimi; Kristus Pán k Ni přichází; jiná tajemství z období do příchodu Ducha svatého.

39. Znovu připomínám těm, kteří budou číst tento životopis, aby se nedivili neznámým tajemstvím, která se zde vztahují k Panně Marii, ani je nepokládali za

nehodné víry, protože je až dosud svět neznal. I kdybychom nechali stranou skutečnost, že jsou Jí všechna hodna a této velké Královně náleží, nemůžeme popírat, že i když dosud neexistovaly žádné písemné záznamy o její obdivuhodné činnosti po Nanebevstoupení Páně, musíme přesto připustit, že vykonala mnohé a nesmírně velké divy ve svém úřadě jako Učitelky, Ochránkyně a Matky v nové Církvi svatého evangelia, která měla být uvedena na svět pod jejím dohledem a s její pomocí. A pokud Pán obnovil všechny její schopnosti, jak bylo výše uvedeno, a projevoval skrze Ní všechnu svou všemohoucnost, nemůže být v souladu s katolickým učením žádná přednost nebo požehnání, byť by byly jakkoli velké, zpochybňovány, jako by po právu tomuto jedinečnému tvorovi nepatřily.

40. Jak jsem řekla v první kapitole, Marie byla tři dny v nebi. Požívala tam blažené nazírání a ze svého nebeského trůnu sestoupila a vrátila se na zem v den, který byl v Církvi svaté nazván nedělí. Byla to neděle v oktávě Nanebevstoupení Páně. Ve večeradle byla ještě tři dny pod vlivem účinků, které v Ní ono blažené nazírání zanechalo. V té době nebeský lesk, který Ji ještě obklopoval, zeslábnul. Nebylo vhodné, aby Pán náhle odňal naší velké Královně lesk a jiné zevnější účinky, které si odnesla z jeho slávy.

41. Také jsem řekla, že zázrak přijetí přesvaté Marie do nebe není v rozporu s tím, co je napsáno ve Skutcích apoštolů, že po nanebevstoupení Páně všichni apoštolové setrvali svorně v modlitbě se ženami a s Marií, Ježíšovou Matkou i s jeho bratry (Sk.1,14). To, co jsem řekla, jasně souhlasí s tímto výrokem, protože svatý Lukáš psal své zápisky podle toho, co apoštolové ve večeradle v Jeruzalémě viděli, bez ohledu na tajemství, o kterých nevěděli. Mariino přesvaté tělo bylo současně na dvou místech. Také je pravdou, že přesvatá Marie setrvala s apoštoly na modlitbách, protože je viděla ze svého místa v nebesích. Tam připojila své modlitby a prosby k těm od svatých uprchlíků z večeradla, a předkládala je svému božskému Synovi, po jehož pravici seděla. Vyprosila jim tak u Nejvyššího vytrvalost a mnohé jiné milosti.

42. Ty tři dny po sestoupení, ve kterých velká Paní požívala účinky slávy, trávila v pocitech a úkonech nejrůznější božské lásky, vděčnosti a nevýslovné pokory, které byly tak velké, že nemohu najít slova k vyjádření toho, co jsem o těch svatých úkonech poznala, protože by všechna slova byla daleko od pravdy. Andělé a serafové, kteří Ji sloužili, spolu mluvili o těchto zázracích jako o největším divu, který Nejvyšší dosud vykonal na pouhém tvorů, kterého povýšil k takové laskavosti a velikosti, k jaké nebyl nikdo před tím ani po tom povýšen, a že také žádný jiný, kdyby byl povýšen na takovou výši milosti a slávy, by se nemohl tak snižovat až pod nejnižší tvory a považovat se za nejnepatrnějšího ze všech tvorů, jako Ona. Pozorovala jsem, že nejvyšší seraf zůstal stát jakoby se zatajeným dechem, když sledoval jednání své Královny. Za hovoru mezi sebou pravili jeden k druhému: „Kdyby ďáblové před svým pádem měli příležitost vidět tento příklad pokory, nebylo by možné, aby

povolili své pýše. Tato velká Paní, která je bez jakékoli vady a bez nejmenší nedokonalosti, nejen z části, nýbrž docela vyplnila nesmírnou prázdnotu pokory všech tvorů. Ona jediná náležitě pochopila velebnost a nesmírnou velikost Stvořitele a neparnost všeho tvorstva a ví, kdy a jak má Nejvyššího poslouchat a ctít, a také věrně podle tohoto vědomí jedná. Jak je možné, že mezi trním, které zasel hřích mezi Adamovými dětmi, zplodila zem tak čistou Lili (Pís.2,2), která vydává tak libou vůni pro potěšení Stvořitele i smrtelníků, že z pouště světa, prázdného milosti a plného pozemskosti vzešel takový nebeský Tvor, oplývající rozkoší Všemohoucího (Pís.8,5)? Bud' věčně chválen ve své moudrosti a dobrotivosti, který stvořil takového Tvora, kterého nám tak obdivuhodně dal proto, abychom s ním soutěžili ve svatosti, za vzor i pro slávu lidského pokolení. A Ty, požehnaná mezi ženami, vyznamenaná a vyvolená ze všech tvorů, buď blahoslavena, poznána, a chválena všemi pokoleními (Lk.1,48)! Věčně požívej dokonalost, kterou Tě obdařil tvůj Syn a Stvořitel! Nechť v Tobě pro krásu tvých skutků a darů nachází rozkoš a potěšení, a ukáží svou nesmírnou lásku pro ospravedlnění všech lidí. Ty jsi mu splatila za všechny a při pohledu na Tebe nebude litovat, že stvořil ty ostatní nevďěčníky. Když Ho zarmoutí a rozhněvají, Ty Ho usmíříš a nakloníš k milosrdenství a dobrotivosti. Už se nedívíme, že lidi tolik miluje, když Ty, naše Paní a Královno, mezi nimi žiješ a nazýváš je svým lidem.“

43. Takovými a mnoha jinými chvalozpěvy oslavovali svatí andělé pokoru a skutky Panny Marie po jejím sestoupení z nebe. K některým z těchto chvalozpěvů Marie připojila odpovědi. Když propustila zástupy andělů, kteří Ji provázeli z nebe, a pobyla v ústraní po dobu, kdy byla plná nebeského lesku, který viděl pouze svatý Jan, poznala, že už je čas, aby se stýkala s věřícími. Proto opustila svou světničku a jako milující Matka začala laskavě rozmlouvat s apoštoly a učedníky. Vysílala s nimi vroucí modlitby ke svému božskému Synovi. Zahrnovala do nich všechny přítomné i ty, kteří v budoucnosti obdrží milost svatě katolické víry. Také od toho dne prosila Pána, aby uspišil dobu, v níž by se i na zemi začaly slavit svátky svatých tajemství, které, jak věděla, budou oslavovány v nebesích. Prosila také Pána, aby posílal na svět vznešené muže vynikající svatostí pro obrácení hříšníků, kteří by měli být zároveň informováni o jejich seslání. Při těchto vroucích modlitbách dostoupila její vroucí láska k lidem takové výše, že by Ji podle přirozeného řádu připravila o život. Aby její božský Syn mírnil sílu těchto tužeb, posílal k Ní často jednoho z nejvyšších serafů, aby Ji dal odpověď a příslibil splnění jejich tužeb a proseb. Zároveň Ji zjevil, jak to vše božská Prozřetelnost zařídí pro větší prospěch smrtelníků.

44. Nepřímým nazíráním na Boha, které Marie stále požívala, dosáhl žár její lásky, který stále procházel jejím nejčistším srdcem, nesrovnatelně větší výše, než láska nejvroucněji milujících serafů, nejbližších božímu trůnu. Když někdy dovolila, aby se tyto plameny božské lásky trochu ztišily, bylo to jen proto, aby mohla rozjímat o lidství svého nejsvětějšího Syna. Nikdy nedopustila, aby nějaký jiný obraz

viditelných věcí zaujal její vnitřní schopnosti, mimo situace, kdy používala své smysly při soužití s tvory. Při vzpomínce na svého nepřítomného Syna pociťovala jakousi přirozenou něžnost, ale i tu vždy mírnila rozumnou láskou, neboť byla nejmoudřejší Matkou. Když však srdce jejího Syna odpovídalo na tuto její lásku a nechávalo se zraňovat láskyplnými touhami své Matky, pak se doslovně splňovala slova velepisně lásky, že oči jeho milované Nevěsty a Matky Ho stáhly z nebe na zem (Pis.4,9).

45. To se stalo mnohokrát. Poprvé během těch několika dní mezi jejím sestoupením z nebe a příchodem Ducha svatého, brzy po tom, co začala opět mluvit s apoštoly. Kristus Pán se nemohl zdržet déle než těch několik dní. Přišel osobně navštívit svou Matku a naplnil Ji novými dary a nevýslovnou útěchou. Tato nejčistší Holubička omdlávala láskou a takovými bolestmi, o kterých velepiseň říká, že způsobí dobré uspořádání lásky ve vinném sklepe Králově (Pis.2,4). Když Pán přišel, dovolil Ji, aby spočinula na jeho prsou, na levé ruce jeho člověčenství a pravou rukou svého Božství Ji osvěcoval a obohacoval, a znovu Ji naplnil oživující silou. Tak byly opět utišeny láskyplné tužby tohoto raněného Jelena, pijícího podle svého přání ze Spasitelových zřidel. Byla znovu občerstvena a posílněna, aby byla roznicena ještě větším žářem své neuhasitelné lásky. Byla vyléčena tím, že byla zraněna hlouběji, uzdravena svou nemocí a oživena tím, že se vydala novým a větším mukám své lásky, protože taková nemoc nezná ani nechce přijmout žádný jiný druh léčení. Když tato nejněžnější Matka těmito milostmi nabyla nové síly, a když byla Spasitelova přítomnost zjevena i jejím smyslům, padla hned na svou tvář před jeho královským majestátem, aby Ho pokorně požádala o požehnání a vzdala Mu vroucí díky za jeho návštěvu.

46. Nejmoudřejší Paní byla touto návštěvou překvapena nejen proto, že uplynul teprve krátký čas od okamžiku, kdy byla od svého božského Syna odloučena, ale také proto, že Ji Pán předem nesdělil, kdy Ji navštíví, a také proto, že Ji její hluboká pokora neumožnila očekávat takovou božskou blahosklonnost při poskytnutí útěchy. Protože to byla první milost toho druhu, cítila v duchu jakési zahanbení a rozpaky. Celých pět hodin strávila v oblažující společnosti Slova. Žádný z apoštolů v té době o tom nic nevěděl, i když poznávali z její tváře a z jejího chování, že se děje něco neobyčejného, ale v důsledku své nesmělosti a úcty k Ní, se nikdo neosmělil zeptat na příčinu. Když upozorovala, že její božský Syn chce už odejít a vrátit se do nebe, padla opět tváří na zem a žádala Ho o požehnání, i o to, aby Ji vedl v napravování nedostatků ve svém chování, než Ji opět navštíví. O tuto milost žádala, protože Ji sám Pán slíbil, že Ji občas v její osamělosti navštíví. Kromě toho, před jeho nanebevstoupením, často padala k jeho nohám, aby uznala svou nehodnost a nedostatečnou horlivost ve vzdávání díky. Ačkoli se nemohla obviňovat z žádné

chyby, protože se, coby Matka Svatosti, žádné nedopustila, ani se coby Matka moudrosti dopustit nemohla, přesto Pán ponechával úplnou svobodu její pokoře a lásce, aby coby pouhý tvor náležitě uznávala svůj dluh vůči Bohu. Při jejím vysokém vědomí a hluboké pokoře se jí zdálo, že vše, co dělala, bylo jen nepatrnou náhradou za nadpřirozené milosti, které obdržela. Tento nepoměr přičítala sobě, a přestože to nemohlo být označeno za chybu, chtěla tím ukázat, jak nepatrnými jsou pozemské věci ve srovnání s božskou velebností.

47. Mezi nevýslovná tajemství a dobrodiní, která obdržela ode dne nanebevstoupení svého božského Syna, patřila také ta, která souvisela s hodnou přípravou apoštolů a učedníků na příchod Ducha svatého. Vznešená Královna věděla dobře, jak neocenitelně velké a božské bude požehnání, které pro ně připravil Otec světla. Pozorovala také tělesnou lásku apoštolů ke svatému člověčenství jejich Mistra Ježíše. Pro napravení této chyby i pro jejich zdokonalení ve všech věcech, jako něžná Matka a mocná Královna, po svém příchodu se svým božským Synem do nebe, poslala do večeradla některé ze svých andělů, aby oznámili věřícím její vůli i vůli jejího božského Syna. Bylo jim sděleno, že se mají povznést nad sebe a žít od nynějška víc životem víry a lásky k Bohu, než užíváním své smyslné přirozenosti, a že se nemají nechat unášet pouhým pohlížením na Božské člověčenství, ale že jim toto člověčenství má sloužit jako brána a cesta k Božství, ve kterém najdou náležité uspokojení a odpočinek. Když pak sama sestoupila z výšin, těšila je v jejich zármutku a skleslosti, denně k nim celou hodinu mluvila a vysvětlovala tajemství víry tak, jak je učil její božský Syn. Nedělala to však formální formou vyučování, ale formou rozhovorů. Vybízela je, aby každý den strávili další hodinu rokováním o napomenutích, slibech a učení božského Mistra, pak aby se v jiné době věnovali modlitbě Otčenáš a některých žalmům a zbylý čas strávili rozjímáním. K večeru pak měli pojišť chleba a rybu a pak si dopřát přiměřený spánek. Těmito modlitbami a posty se připravovali na příchod a přijetí Ducha svatého.

48. Tak bdělá Matka, obdařená mocí pravice svého božského Syna, pečovala o tuto šťastnou rodinu, aby dovedla všechny jejich skutky k nejvyšší dokonalosti. Pokud o to byla po svém návratu z nebe požádána svatým Petrem nebo svatým Janem, poučovala apoštoly. Nikdy s tím však nezačala sama, ale svými modlitbami pohnula svého božského Syna k tomu, aby jim tuto žádost vnuknul, protože je chtěla poslouchat jako vikáře a kněze. Tak se vše dělo podle toho, jak to Matka pokory řídila, ale při tom poslouchala, protože odložila všechny nároky na výsady, které jí coby Královně a Paní patřily. Nepoužívala svou svrchovanost a nadvládu, ale poslouchala jako služebnice a jednala tak, jako by byla nejnižší. V tomto duchu také rozmlouvala s apoštoly a jinými věřícími. Během těchto dnů jim nejvýš vznešenými, tajemnými, ale přece všem srozumitelnými slovy vysvětlila tajemství nejsvětější

Trojice, tajemství podstatného spojení Božství s lidstvím a jiná tajemství vtělení, ke kterým přidávala i mnohá jiná, kterým je již Mistr učil. Přitom jim říkala, že pro hlubší pochopení všech těchto věcí budou osvíceni Duchem svatým.

49. Učila je, jak se mají modlit vnitřní, rozjímavou modlitbu a zdůrazňovala dokonalost a potřebu takové modlitby. Učila je, že hlavní povinností a nejušlechtlejším zaměstnáním rozumného tvora je, aby se rozumem a vůlí povznesl nad vše co je stvořené, k poznání a milování Boha, a že žádnému předmětu nebo zaměstnání nemají nikdy dávat přednost, ani se dát něčím od této povinnosti vyrušit, odvrátit a připravit o to nejvyšší dobro, které je začátkem života věčné blaženosti. Učila je také, jak mají věčnému Otci děkovat za to, že nám dal svého jednorozenného Syna za Vykupitele a Učitele, a za lásku s jakou nás Pán vykoupil za cenu svého přehořkého umučení a smrti. Vybízela je, aby děkovali Bohu za to, že je vyvolil za své apoštoly, společníky a zakladatele jeho svaté Církve. Tak nebeská Matka v té době osvětlovala srdce jedenácti apoštolů a jiných učedníků, a připravovala je i uzpůsobovala pro přijetí Ducha svatého a jeho božských účinků. Ona viděla i nejtajnější zákoutí jejich srdcí a znala přirozenou povahu a charakter každého z nich a přizpůsobovala se potřebám, sklonům mysli a ctnostem každého, aby je naplnila radostí, útechou a vytrvalostí v praktikování ctností. Povzbuzovala je, aby setrvali v pokorném padání na tvář a v jiných úkonech klanění a úcty, které praktikovali, aby tím ctili velikost a velebnost Nejvyššího.

50. Naše velká Královna každé ráno a večer přistupovala k apoštolům s prosbou, aby Ji udělili požehnání, počínajíc svatým Petrem, pak Janem a všemi ostatními podle jejich stáří. Zpočátku se všichni zdráhali to udělat, protože v ní viděli svou Královnu a Matku jejich Mistra Ježíše. Nejvyšší moudrá Matka však trvala na tom, že jako vyslanci a kněží Nejvyššího Ji mají všichni žehnat, a vysvětlovala jim, že jim patří nejvyšší úcta a vážnost pro jejich vysokou důstojnost a povolání. Vzhledem k tomu, že se jednalo o soutěž v pokoře, bylo jisté, že Matka pokory zvítězí a učedníci budou přemoženi a poučeni jejím příkladem. Mimo to byla Mariina slova tak sladká a přesvědčivá, že pohnula jejich srdci a s nebeskou mocí a světlem je nabádala k praktikování nejvyšších ctností a ke svatému životu. Když tito první věřící na sobě pozorovali podivuhodné účinky, udiveně o nich říkali: „V tomto čistém Tvorovi jsme skutečně opět našli učení a potěšení nauky, které jsme ztratili odchodem jejího Syna, našeho Mistra. Její slova, skutky, rady a milé, jemné jednání nás učí a poutá tak, jako rozmluvy s Pánem, dokud mezi námi přebýval. Naše srdce jsou roznícena učením a napomínáním této obdivuhodné Bytosti, jako bývala roznícena těmi, které nám uděloval náš Spasitel Ježíš. Nelze pochybovat o tom, že On, coby všemohoucí Bůh,

udělil své Matce svou božskou moudrost a milost. Nyní můžeme osušit své slzy, když pro naše poučení a útěchu nám dal takovou Matku a Učitelku a ponechal mezi námi živou Archu úmluvy, do které vložil svůj zákon, svou zázračnou a nejsladší mannu pro naši výživu a útěchu (Žid.9,4).

51. Kdyby svatí apoštolové a jiné prvorozené děti Církve zapisovali skutky její velké moudrosti, kterých byli očitými svědky, i to, co slyšeli a co se dělo při jejich rozmluvách s Ní, mohli bychom si vytvořit lepší představu o svatých a hrdinských skutcích této nejvyšší Paní. Pochopili bychom, že Jí jak v učení, které učila tak i v divech, které konala, její nejsvětější Syn udělil moc, která, i když pramenila z Pána, byla přesto v této Paní jistým způsobem božská a byla z Ní jako z vodovodu poskytována všem lidem. Apoštolové měli ovšem to štěstí, že pili přímo ze zřídla Spasitelových vod a z učení jeho nejčistší Matky, a že je přijímali účelným způsobem a byli tak připravováni na svůj úřad a poslání založení svaté Církve a rozsévání svatého evangelia po celém světě.

52. Zradou a smrtí Jidáše, nejnešťastnějšího ze smrtelníků, bylo jeho biskupství, jak praví David, uprázdňeno a bylo zapotřebí dosadit na jeho místo někoho jiného hodného být apoštolem (Žl.108,8). Protože vůli Nejvyššího bylo, aby počet dvanácti, stanovený Mistrem života, byl zachován také při příchodu Ducha svatého. Toto ustanovení Páně vysvětlila apoštolům blahoslavená Panna Marie při jedné rozmluvě. Všichni s tím souhlasili a požádali Ji, aby jako jejich Matka a Paní zvolila jednoho, který by se Jí zdál být pro apoštolát nejzpůsobilejší. Nebeská Paní ovšem už věděla, kdo bude zvolen, protože jména všech dvanácti, mezi nimi i svatého Matěje, byla zapsána v jejím srdci, ale ve své hluboké pokoře a moudrosti považovala za správnější ponechat tuto záležitost svatému Petrovi, aby tím, jako velekněz, hlava a zástupce Ježíše Krista, zakladatele a Pána Církve, začal vykonávat v nové Církvi svůj úřad. Proto řekla apoštolům, aby za přítomnosti všech učedníků a ostatních věřících provedli volbu tak, aby všichni viděli svatého Petra jednat jako nejvyšší hlavu Církve. Ten pak vše zařídil podle jejich pokynů.

53. Jak byla provedena tato první volba v Církvi nám vypravuje svatý Lukáš v první kapitole Skutků apoštolů. Píše tam, že ve dnech mezi nanebevstoupením Krista Pána a příchodem Ducha svatého svolal apoštol Petr dohromady sto dvacet osob, které byly přítomny nanebevstoupení, připomenul jim, že musí být naplněno Davidovo proroctví o Jidášově zradě ze čtyřicátého žalmu, který říká, že se Jidáš, jeden z dvanácti vyvolených apoštolů, nešťastně zpronevěří a stane se vůdcem těch, kteří zajmou Ježíše, i jak nešťastně skončí svůj život, a že je tedy třeba, aby byl na jeho místo zvolen někdo jiný, kdo by vydával svědectví o zmrtvýchvstání Spasitele

v souhlasu s jiným Davidovým proroctvím (v žalmu 108,8). Zdůraznil, že ten, který má být zvolen, musí být jedním z těch, kteří chodili s Kristem, když kázal, od doby, kdy byl pokřtěn od Jana.

54. Když tak přesvědčil všechny věřící o potřebě volby dvanáctého apoštola, všichni nechali Petra rozhodnout, jakým způsobem se má volba provést. Svátý Petr pak rozhodl, aby ze sedmdesáti dvou učedníků byli vybráni dva. Tak byl představen Josef, zvaný Spravedlivý a Matěj. Mezi těmito dvěma mělo být losem rozhodnuto, který z nich má být jmenován apoštolem. Všichni tento způsob volby schválili, protože v té době to byl velmi bezpečný. Božská moc totiž při zakládání Církve konala velké zázraky. Každé jméno bylo spolu s titulem Kristův učedník a apoštol zapsáno na zvláštní kartičku. Obě kartičky pak byly vloženy do urny, kde je nebylo vidět. Pak všichni poklekli a prosili Boha, který zná srdce všech, aby vyvolil toho, který se Mu líbí (Sk.1,24). Pak svátý Petr vytáhl jeden z losů, na kterém bylo napsáno jméno Matěj, Kristův apoštol a učedník, který pak byl s radostí přijat a uznán za zákonitého apoštola a byl obejmut ostatními jedenácti apoštoly. Blahoslavená Panna Marie, která byla během celé volby přítomná, ho požádala o požehnání a všichni ostatní věřící Ji v tom následovali. Pak všichni pokračovali v modlitbách a postech až do příchodu Ducha svatého.

Ponaučení, které mi udělila Královna nebes, přesvatá Marie.

55. Má dcero, právem jsi žasla nad skrytými nadpozemskými dary, které jsem obdržela z rukou svého Syna a i nad pokornými díky, se kterými jsem je přijímala, jakož i nad laskavou pozorností, kterou jsem i při své radosti splácela potřeby apoštolů a věřících. Už nastal čas, má nejdražší, abys sklízela ovoce těchto vědomostí, protože nyní už nemůžeš nic víc pochopit, a ani já od tebe nepožaduji nic menšího, než abys byla mou věrnou dcerou, která mne horlivě napodobuje a učednicí, která mne poslouchá a celým srdcem následuje. Vzbud' tedy víru, aby ses přesvědčila, že mám moc udělovat dary a důvěřuj mi, že tě obohatím s neomezenou štědrostí většími dary, než po kterých toužíš. Zároveň se však pokořuj až do prachu a stav se na nejposlednější místo mezi všemi tvory, protože sama o sobě jsi méně užitečná než nejbídnější a opovrženihodný prach, a nemůžeš za své považovat nic než svou bídu a nedostatky. Zvaž dobře, jak velká a neobyčejná je laskavost a blahosklonnost Nejvyššího vůči tobě, a jakými díky jsi Mu zavázána. Pokud nemůže jako zvláštní zásluhu vykázat ani ten, kdo splatí celý svůj dluh, je spravedlivé, abys ty, která nemůžeš splatit svůj dluh, zůstala pokorná, protože i přesto, že tak mnoho a ze všech

sil pracuješ, zůstáváš stále dlužnicí. Jaký by byl teprve tvůj dluh, kdybys zůstala nedbalou a netečnou?

56. V této bdělosti poznáš, jak věrně mne musíš napodobovat v živé víře, v důvěrné naději, ve vroucí lásce, v hluboké pokoře, v klanění se a úctě, která náleží nekonečné velikosti Páně. Znovu tě varuji před úskočnou bdělostí pekelného hada, který se snaží svádět smrtelníky k zanedbávání úcty a klanění, které náleží Bohu a k opovržlivému pohrdání touto ctností i vším co vyžaduje. Mysl svěťáckých a zvrhlých lidí naplňuje nejpošetilejším zapomináním na katolické pravdy, aby v nich božská víra nemohla udržovat živou boží bázeň a úctu k Nejvyššímu, a tak se mu daří je dovést k napodobování pohanů, kteří neznají pravého Boha. Jiné, kteří se snaží nabýt ctnosti a konají některé dobré skutky, svádí nepřítel k nebezpečné vlažnosti a nedbalosti, ve které nepozorují, co ztrácejí následkem nedostatku horlivosti. Ty, kteří se horlivěji snaží jít cestou dokonalosti, svádí tento pekelný drak k jisté hrubé, přílišné sebedůvěře, takže následkem dobrodiní, které na sobě vlivem nekonečného božího milosrdenství pociťují, se začnou považovat za zvláštní miláčky Páně, zapominat na pokornou bázeň a úctu v přítomnosti Boha, před kterým se třesou nebeské mocnosti. Protože jsem tě však na toto nebezpečí upozornila a varovala před ním už dříve při jiné příležitosti, postačí nyní tato zmínka.

57. Přejí si, abys byla věrná a přesná také v zachovávání tohoto učení a jednala v souladu s ním při všech zevnějších skutečích bez přetvářky nebo přehánění, a svým příkladem abys učila i jiné svaté bázni a úctě, kterou mají tvorové vzdávat svému Stvořiteli. Přejí si, abys učila a vštěpovala toto umění zvláště svým řeholnicím, aby nezůstaly nevědomými v tom, s jakou pokorou a úctou mají žít s Bohem. Nejúčinnějším poučením, které můžeš dát, bude tvůj příklad v plnění všech povinností, protože tyto skutky nesmíš skrývat ani z marné bázně opomíjet. Tento příklad jsou mnohem víc povinni dávat ti, kteří vedou jiné, protože jsou povinni poučovat, nabádat a vést své podřízené v bázni Páně, což je možné mnohem účinněji provést příkladem než slovy. Obzvláště je vybízej k tomu, aby měly v úctě kněze, coby pomazané Páně. Kněze, stejně jako já, vždy žádej o požehnání, kdykoliv k nim přicházíš nebo od nich odcházíš. Čím víc se cítíš být vyznamenávána Božskou blahosklonností, tím víc pamatuj na potřeby a utrpení svých bližních a na nebezpečí, která čekají na ty, kteří žijí v hříších, a s živou vírou a pevnou důvěrou se za všechny modlí. Tvoje láska k Bohu by nebyla pravá, kdybys chtěla uspokojovat jen sebe a přítom na své bližní zapomínala. Musíš horlivě pro všechny lidi vyhledávat nejvyšší dobra, o kterých víš a na kterých se podílíš, protože žádný z nich není vyloučen a všichni potřebují pomoc a spojení s Bohem. V lásce ke mně pochopíš, jak mne máš ve všem napodobovat.

KAPITOLA V.

Sestoupení Ducha svatého na apoštoly a ostatní věřící; Panna Marie Hovidí v přímém nazírání; jiná, nejvyšší skrytá tajemství, která se tehdy udála.

58. Dvanáct apoštolů, ostatní učedníci a věřící spolu s velkou Královnou nebes, která je povzbuzovala, radostně očekávali splnění Kristova příslibu, že jim pošle Ducha svatého, Utěšitele, který je naučí všem věcem a připomene jim vše, čemu je učil (Jan 14,26). Všichni byli jednomyslní a sjednoceni v lásce tak, že během všech těchto dnů neměl nikdo žádné jiné myšlenky, pocity a sklony, které by byly v rozporu s těmi ostatními. Byli jedno srdce a jedna duše ve smýšlení i jednání. Ani po zvolení svatého Matěje za apoštola mezi nimi nedošlo ani k nejmenšímu projevu nesouladu, i když to byla situace, při které obvykle dochází k různosti názorů i u těch nejlepších, protože má každý sklon jednat podle svých názorů a nerad ustupuje názorům jiných. Ale do tohoto svatého shromáždění nenašla cestu žádná neshoda, protože všichni byli jednotní v modlitbě, v pústu a v očekávání příchodu Ducha svatého, který nepřebývá v protivících se a nepoddajných srdcích. Abyste mohli pochopit, jak silné a důležité bylo toto sjednocení v lásce, nejen pro jejich přípravu na přijetí Ducha svatého, ale i pro přemáhání a zapuzování zlých duchů, musím říci, že démoni, kteří od Spasitelovy smrti leželi v pekle, na sobě cítili zvláštní novou stísněnost a hrůzu, která vycházela z ctnosti toho svatého shromáždění ve večeřadle. Ačkoli si to nemohli vysvětlit, pociťovali novou drtivou sílu vycházející z toho místa. Když pak pozorovali účinky vycházející z Kristova učení a z jeho příkladu, které se projevovaly v chování učedníků, báli se, že jejich moc bude zničena.

59. Královna andělů Marie ve své velké moudrosti a milosti znala předurčenou dobu i hodinu, ve které bude Duch svatý seslán na apoštolské shromáždění. Když přišel den letnic (Sk.2,1), což bylo za padesát dní po vzkříšení našeho Pána a Vykupitele, viděla nejsvětější Matka, jak se v nebi člověčenství Slova radilo s věčným Otcem o slíbeném seslání božského Utěšitele na apoštoly, a že jeho božskou moudrostí předurčený čas pro založení víry a udělení všech jeho darů svaté Církvi již přišel. Pán poukázal také na zásluhy, které získal v těle svým nejsvětějším životem, utrpením a smrtí, na tajemství spásy lidského pokolení a na skutečnost, že je obhájcem, přímlyvcem a prostředníkem mezi věčným Otcem a lidmi. Poukázal také na to, že mezi lidmi žije také jeho nejmilejší Matka, ve které božské Osoby našly tak velké zalíbení. Žádal také svého Otce, aby se Duch svatý, kromě udělení milostí a neviditelných darů, na zemi ukázal také ve viditelné podobě, aby tím zákon evangelia došel úcty před celým světem, a též, aby byli apoštolové a věřící, kteří měli rozšiřovat

božské pravdy, povzbuzení, a aby nepřátelé Páně, kteří Ho v tomto životě pronásledovali, zavrhlí a odsoudili k smrti na kříži, byli naplněni hrůzou.

60. Tuto žádost našeho Vykupitele přednesenou na nebesích, podporovala na zemi Panna Marie takovým způsobem, který odpovídal milosrdné Matce věřících. Ležela v nejhlubší pokoře tváří na zemi s rukama rozepjatýma do podoby kříže, viděla, jak byla v radě nejsvětější Trojice Spasitelova žádost příznivě přijata. Viděla také jak pro splnění této žádosti Otec a Syn, coby základní Příčiny, ze kterých Duch svatý vychází, přikázali započít s procesem seslání Ducha svatého, protože těmto dvěma se připisuje seslání třetí Osoby, protože z obou vychází. Třetí Osoba ochotně převzala toto poslání a souhlasila se sestupem na svět. I když všechny tři božské Osoby i jejich působení vychází z jediné nekonečné vůle bez jakékoli nerovnosti, mají schopnosti, které jsou ve všech třech Osobách nerozdílné a stejné, v každé Osobě jistou vnitřní působnost, která v ostatních není. Tak poznávání povstává v Otci a ne v Synovi, který je plozen, vůle vychází z Otce i Syna, ale ne z Ducha svatého, který z nich vychází. Proto se o Otci a Synovi, coby činné Příčině říká, že seslali Ducha svatého, kdežto o Duchu svatém se říká, že byl seslán.

61. V den letnic ráno blahoslavená Panna Marie vyběhla apoštoly, učedníky a zbožné ženy, kterých bylo asi sto dvacet, aby se horlivěji modlili a obnovili své naděje, neboť se už přiblížila hodina, ve které má z výšin přijít Duch svatý. O třetí hodině (t.j. v devět hodin ráno), když byli všichni shromážděni kolem nebeské Paní a horlivě se modlili, bylo náhle ve vzduchu slyšet velký hukot, jako když silně hřmí a vane silný vítr, smíšený s jasností ohně nebo blesku, a to všechno se soustředilo na dům, ve kterém bylo večeřadlo. Dům byl obklopen světlem a božský oheň se snesl na všechny, kteří v něm byli shromážděni (Sk.2,3). Nad hlavou každého z těch sto dvaceti osob se ukázal ohnivý jazyk, ve kterém přišel Duch svatý a naplnil každého svým božským účinkem a nebeskými dary, když v každém současně působil mnoha různými způsoby, a to jak ve večeřadle tak i v celém Jeruzalémě, v závislosti na vlastnostech osob, na které účinkoval.

62. U Panny Marie byly tyto účinky plně božské a nejvyš obdivuhodné v očích celého nebeského dvora. My lidé nejsme schopni to pochopit ani vysvětlit. Nejčistší Paní byla celá změněna a povznesena v Bohu, protože viděla Ducha svatého přímo a po krátkou dobu požívala blažené patření na Boha. Ona sama obdržela z jeho darů víc, než všichni ostatní svatí. Její sláva v té době převyšovala slávu andělů a svatých nebešfanů. Ona sama poskytla Pánu víc slávy, chvály a díky než celý vesmír, za dobrodiní seslání Ducha svatého na svou Církev a za to, že se tolikrát zavazoval, že Ho pošle a že skrze Něho bude Církev spravovat až do skonání světa. Nejsvětější

Trojici se Mariino jednání při této příležitosti tak líbilo, že se považovala být plně odměněna a odškodněna za stvoření světa, a nejen to, Bůh jednal, jako by byl vděčný za to, že má takového Tvora, na kterého mohl Otec pohlížet jako na svou Dceru, Syn jako na svou Matku a Duch svatý jako na svou Nevěstu, kterou byl nyní (podle způsobu našeho vyjařování) povinen navštívit a obohatit, když Jí dříve udělil tak vysokou důstojnost. V této vznešené a požehnané Nevěstě byly obnoveny všechny dary a milosti Ducha svatého, plodící nové účinky a působení, přesahující naši schopnost porozumění.

63. Apoštolové, jak říká svatý Lukáš (Sk.2,4), byli také naplněni Duchem svatým, protože obdrželi ve velmi vysokém stupni obdivuhodné rozmnožení posvěcující milosti. Dvanáct apoštolů bylo v této posvěcující milosti upevněno, takže ji nikdy neztratili. Každému, podle jeho schopností, byly uděleny vlastnosti sedmi darů: moudrosti, rozumu, rady, síly, vědění, zbožnosti a boží bázně. Vlivem tohoto vznešeného požehnání, jak nového tak obdivuhodného ve světě, se dvanáct apoštolů stalo schopnými služebníky Nového zákona a zakladateli evangelní Církve pro celý svět; protože jim tato nová milost a požehnání udělila účinnou a sladkou božskou sílu, která v nich probudila sklon praktikovat nejhrdinnější ctnosti a žít v nejvyšší svatosti. Takto posílnění se modlili, ochotně pracovali a vytvářeli nejobtížnější a nejnámáhavější díla, a ne se zármutkem nebo z donucení, ale s největší radostí a ochotou.

64. I u všech ostatních učedníků a věřících, kteří ve večeradle přijali Ducha svatého, způsobil Nejvyšší úměrné a obdobné účinky s tím, že ti nebyli tak upevněni v milosti jako apoštolové. V závislosti na schopnostech každého z nich jim byly uděleny dary milosti ve větší nebo menší míře, podle toho, jaký úkol měl kdo ve svaté Církvi plnit. Stejný princip byl zachován také u apoštolů, přičemž byli svatý Petr a svatý Jan obdařeni více s ohledem na úkoly, kterými byli pověřeni. Petrovi coby hlavě pro řízení Církve a Janovi pro službu a opatrování Královny a Paní nebe a země, Marie. Svatý Lukáš říká, že Duch svatý naplnil celý dům, ve kterém bylo toto svaté shromáždění (Sk.2,4) nejen proto, že byli všichni naplněni Duchem svatým a jeho velkými dary, ale proto, že dům sám byl plný nádherného světla a lesku. Tato plnost divů a zázraků přetékala i ven, a zasáhla také lidi, kteří nebyli ve večeradle, a způsobila různé účinky Ducha svatého na obyvatelích Jeruzaléma a jeho okolí. Všichni ti, kteří měli zbožný soucit s naším Spasitelem Ježíšem při jeho utrpení a smrti, kteří litovali, že musel trpět tak velké muky a měli úctu k jeho přesvaté Osobě, byli vnitřně obdařeni novým světlem a milostí, která je později vedla k přijetí apoštolského učení. Ti, kteří byli obráceni prvním kázáním svatého Petra, pocházeli většinou z kruhu těch, kteří si svým soucitem a zármutkem nad smrtí Páně zasloužili

toto velké pozhnání. Jiní spravedliví, kteří byli v Jeruzalémě mimo večeřadlo, pocítili také velkou vnitřní útěchu, kterou byli pohnuti a otevřeni pro nové účinky milosti, které v nich úměrně vyvolával Duch svatý.

65. Neméně podivuhodné, i když více skryté, byly některé protikladné účinky, které toho dne Duch svatý v Jeruzalémě způsobil. Silným hřímáním, mocným prouděním vzduchu a blýskáním, které provázelo jeho příchod, zneklidnil a poděsil nepřátele Páně, kteří ve městě bydleli, každého podle jeho zlomyslnosti a nevěry. Tento trest se obzvlášť silně projevil na těch, kteří účinně souhlasili nebo požadovali Kristovu smrt a kteří vynikali zuřivou nenávistí proti Němu. Ti všichni padli na své tváře a zůstali tak ležet tři hodiny. Ti, kteří Pána bičovali, se náhle zadusili svou vlastní krví, která vyrazila z jejich žil za trest, že prolili krev Páně. Drzý služebník, který Pána udeřil pěstí, nejen že náhle zemřel, ale byl uvržen do pekla s tělem i duší. Jiní ze židů, ačkoli nezemřeli, byli potrestáni prudkými bolestmi a ošklivými nemocemi. Tyto nemoce, jako trest za prolití Kristovy krve, přešly i na jejich potomky, a dodnes trápí jejich děti, které vynikají odpornou nečistotou. Tento trest se stal všeobecně známým v Jeruzalémě, přestože se kněží a farizeové všemožně snažili skrýt to tak, jak se snažili skrýt Spasitelovo zmrtvýchvstání. Protože však tyto události nebyly považovány za důležité, nikdo z apoštolů ani z evangelistů o nich nic nenapsal a v městském shonu se na ně zapomnělo.

66. Tresty a hrůza se rozšířily také do hlubin pekla, kde byli ďáblové tři dny zachvázeni novým zmatkem a sklíčeností, podobně jako židé, kteří leželi tři hodiny na zemi. Během těchto třech dnů Lucifer a jeho démoni hrozně vyli, čímž přidávali další hrůzu a zmatek k mukám zatracenců, Ó, nevýslovný a mocný Duchu! Církev svatá Tě nazývá božím prstem, protože vycházíš z Otce i Syna, jako prst z ruky a těla. Při této příležitosti mi bylo ale zjeveno, že máš stejnou nekonečnou moc jako Otec i Syn. Skrze tvou svrchovanou přítomnost jsou nebesa i země v pohybu vlivem tak protichůdných účinků působících současně ve všech jejich obyvatelích. Jsou však podobné těm, které nastanou při posledním soudu. Svaté a spravedlivé naplňuješ svou milostí, dary a nevýslovnými útěchami, a bezbožné a pyšné trestáš a přemáháš zmatkem a bolestmi. Vpravdě zde dochází naplnění to, co říkáš Davidovými ústy, že jsi Bůh pomsty, jednáš svobodně a uděluješ odplatu bezbožným, aby se nemohli chlubit svou nešlechtností, a aby ve svých srdcích nemohli říkat, že nevidíš a nesoudíš, když káráš a trestáš jejich hříchy (Žl.93,1-10).

67. Ať pošetilci tohoto světa porozumí a přijdou k rozumu a poznají, že Nejvyšší zná marné lidské myšlenky, že pokud je štědrý a nejvyšší laskavý ke spravedlivým, je také přísný v trestání bezbožných a zlomyslných (Žl.93,11). Bylo vhodné, že se při této příležitosti Duch svatý ukázal být jedním i druhým, protože přišel od vtěleného

Slova, které kvůli lidem přijalo lidskou přirozenost, ve které pro jejich spásu trpělo potupu, muka a zemřelo, aniž by otevřelo ústa a hledalo útěchu za ty urážky a křivdy. Právem Duch svatý při svém příchodu horlil pro čest stejného vtěleného Slova. I když nepotrestal všechny jeho nepřátele, ukázal potrestáním těch nejhorších, co si zasloužili i ti ostatní, kteří Jím ve své zatvrzelosti a nevěře pohrdli, pokud by se v jim poskytnuté lhůtě nevrátili s kajícím srdcem k pravdě. Slušelo se také, aby těch několik, kteří přijali Slovo a následovali Ho jako svého Mistra a Vykupitele, a ti, kteří měli kázat jeho víru a učení, byli odměněni a obdařeni patřičnými prostředky k založení Církve a zákona evangelia. Apoštol říká, že opustit svého otce a matku a přidržet se své manželky (jak řekl i Mojžíš), je velká svátost v Kristu a v Církvi (Ef.5,32; Gn.2,24). Také Kristus sestoupil z Otcova lůna, aby se spojil ve svém člověčenství s Církví. Z toho, že Kristus přišel z nebe, aby byl se svou nevěstou Církví, vyplývá, že Duch svatý sestoupil kvůli Panně Marii, která byla jeho Nevěstou stejně jako Kristu Církev, a kterou On miloval stejně, jako Kristus miloval Církev.

Ponaučení, která mi udělila velká Královna nebes a naše Paní.

68. Má dcero, děti Církve si málo váží a jsou málo vděčné za toto požehnání Nejvyššího, že jim, má dcero, kromě svého Syna, coby Mistra a Vykupitele, seslal také Ducha svatého. Tak velká byla jeho láska, kterou se je snažil k sobě přitáhnout, že proto, aby jim dal podíl na své božské dokonalosti, jim nejdřív poslal svého Syna, který je moudrost (Jan 3,16) a pak Ducha svatého, který je láska, aby všichni byli co nejvíce obohaceni podle svých schopností. Když Duch svatý sestoupil poprvé na apoštoly a všechny ostatní s nimi shromážděné, chtěl, aby to byl závazek a svědectví, že bude stejné dary udělovat i ostatním dětem Církve, světla a evangelia, a že je připraven udělit své dary všem, pokud se připraví na jejich přijetí. Na potvrzení této pravdy Duch svatý sestoupil na mnohé věřící ve viditelné podobě a se zjevnými účinky (Sk.8,17; 10,44; 11,15), protože to byli vpravdě věrní služebníci, pokorní, upřímní, čistí a měli srdce připravené k Jeho přijetí. Také v současné době sestupuje do mnoha spravedlivých duší, i když ne s tak viditelnými známkami, protože to není zapotřebí a ani to není vhodné. Všechny vnitřní účinky i dary jsou ale stejné povahy a působí podle dispozice a stavu toho, kdo je přijímá.

69. Šťastná duše, která vzdychá a touží po této milosti a snaží se podílet se na tomto božském ohni, který rozněcuje, osvěcuje a stravuje vše, co je pozemské a tělesné, který očišťuje a povznáší k novému životu, spojení a k účasti v Bohu samém. Jako tvá pravá milující Matka toužím, abys i ty dosáhla tohoto štěstí. Abys ho mohla

dosáhnout v celé jeho plnosti, znovu ti radím, abys připravila své srdce tím, že se budeš snažit zachovávat nerušený klid a pokoj při všem, co se ti stane. Božská dobrota si přeje tě povznést do příbytků velmi vysokých a bezpečných, kde trápení tvého ducha skončí a kam útoky světa ani pekla nemohou dosáhnout. Tam v tvém místě odpočinku bude odpočívat Pán a najde u tebe důstojný příbytek a chrám své slávy. Neujdeš sice útokům a pokušením, která proti tobě s největší úskočností a lstivostí povede drak, ale buď stále ostražitá, aby ses nevzrušila nebo neznepokojila v nitru své duše. Sťež své poklady v tajnosti, poznávej krásu Pána, sladké účinky jeho čisté lásky a vliv jeho svatého učení, neboť v tomto ohledu s největší velkodušností vyvolil tebe z mnoha pokolení.

70. Važ si tedy svého povolání a buď si jista, že ti Nejvyšší znovu nabízí účast a spojení s jeho božským Duchem a jeho dary. Pamatuj však, že když je uděluje, neodnímá ti svobodnou vůli, ale vždy jí ponechává volbu dobrého nebo zlého, podle jejího svobodného rozhodnutí. Proto důvěřujíc v božskou dobrotu si musíš pevně předsevzt, že mne budeš následovat ve skutečích, které ti byly v mém životě zjeveny a nikdy nesmíš překážet účinkům a působení darů Ducha svatého. Abys lépe pochopila toto mé učení, vysvětlím ti účinky všech sedmi darů.

71. První, dar moudrosti, naplňuje duši poznáním a útěchou z božských věcí a povzbuzuje srdce k upřímné lásce pro zachovávání a praktikování všeho, co je dobré, ba co je nejlepší, nejdokonalejší a nejpříjemnější očím Páně. S tímto nutkáním musíš spolupůsobit, poddej se plně přáním jeho božské vůle, a pohrdej přitom vším, co by ti mohlo překážet, i kdyby se to tvým náklonnostem a lákání tvé chuti zdálo sebelepší. Moudrost je podporována darem rozumu, který poskytuje zvláštní světlo k hlubokému pronikání předmětů, jež jsou předkládány k porozumění. S tímto darem musíš spolupůsobit odvracením své pozornosti a myšlenek od vědění o všech nepravých a cizích předmětech, které ti buď ďábel sám nebo skrze tvory bude přivádět na mysl, aby se stala roztržitou a zabránil jí pronikat hluboké pravdy božských věcí. Taková roztržitosť mysl velice zatěžuje, protože ty dva druhy vědomostí jsou neslučitelné a vždy omezené schopnosti člověka jsou rozptýleny pozorováním mnoha předmětů, méně do nich vniká a věnuje jim méně pozornosti, než kdyby veškeré své jednání soustředil pouze na jeden předmět. To zjevně potvrzuje pravda uvedená v evangeliu, že nikdo nemůže sloužit dvěma pánům (Mt.6,24). Když se všechna pozornost duše upoutá na poznání dobra, je nutné mít třetí dar, sílu, k rozhodnému praktikování všeho, co rozum poznal jako nejvyšší svaté, dokonalé a milé Pánu. Obtíže a překážky, které se staví do cesty při konání dobra, je možné

překonávat statečností, takže je tvor ochoten podstoupit jakoukoli námahu a bolest, jen aby nebyl připraven o pravé a nejvyšší dobro, které poznal.

72. Často se však stává, že se k pokušení přidá ještě přirozená neznalost a pochybnosti, které brání tvorovi jednat podle poznanych božských pravd, čímž vznikají překážky v konání toho, co je dokonalejší. Proto proti falešné obezřetnosti těla uděluje Bůh čtvrtý dar vědy, který dává světlo rozeznávání mezi různými druhy dobra, učí jistě a bezpečně cestě a podle potřeby se pro ni rozhoduje. S tím se pojí pátý dar, zbožnosti, který se sladkou naléhavostí ponouká duši ke všemu, co je vpravdě Pánu milé, a z čeho praktikování plyne skutečný duchovní prospěch. Nepobízí tvory k těmto věcem přirozenými vášněmi, ale svatými, dokonalými a ctnostnými pohnutkami. Aby se pak člověk mohl řídit s velkou obezřetností, podporuje šestý dar rady jeho soudnost, aby mohl jednat přesně a bez ukvapenosti, aby uvažoval o prostředcích a radil se opatrně i s jinými tak, aby volbou správných prostředků dosáhl správného výsledku. Ke všem těmto darům je přidán ještě sedmý, který je všechny chrání a vtiskuje jim pečeť. Tento dar poskytuje srdci sklon se vyhýbat a utíkat před každou nedokonalostí, před nebezpečím a vším co nepatří k ctnosti a dokonalosti duše, čímž slouží jako ochranná zeď. Je nutné rozumět předmětu a způsobu této svaté bázně, aby se nestala příliš velkou a aby nevzbuzovala v tvorovi strach tam, kde k tomu není důvod. Takovou bázeň jsi často měla a způsobila ji chytrost pekelného hada, když tě pod zástěrkou svaté bázně zapletl do nezřízené touhy po požehnáních Páně. Ale skrze toto ponaučení jsi nyní poučena o tom, jak máš používat dary Nejvyššího a jak se máš pro ně připravit. Připomínám ti a upozorňuji tě, že toto poznání svaté bázně doprovází milosti, které ti Nejvyšší udělil, a naplňuje duši sladkostí, pokojem a klidem. Umožňuje tvorovi náležitě oceňovat a vážit si darů, které pochází z mocné ruky Všemohoucího, a z nichž každý je důležitý. Tato bázeň nikdy nepřekáží správnému oceňování darů a pobízí duši, aby za ně ze všech sil děkovala a pokořovala se až do prachu. Při správném porozumění těmto pravdám a potlačování zbabělé, otrocké bázně, budeš naplněna dětskou bázní, která ti bude coby vůdčí hvězda nápomocna při nebezpečné plavbě v tomto slzavém moři.

KAPITOLA VI.

**Apoštolové vycházejí z večeřadla, aby kázali shromážděnému lidu;
mluví rozličnými jazyky; toho dne se obrátilo asi tři tisíce osob; co při
této příležitosti dělala blahoslavená Panna Marie.**

73. Vlivem viditelných a slyšitelných znamení, za nichž Duch svatý sestoupil na apoštoly, celý byl Jeruzalém se všemi svými obyvateli zneklidněn. Když se zpráva o

úžasných událostech z večeřadla rychle rozšířila, shromáždily se zástupy lidu, aby se dozvěděly víc o tom, co se děje (Sk.2,6). Toho dne slavili židé letnice a vlivem toho i zvláštním řízením nebes, bylo město plné cizinců, kteří sem přišli ze všech částí světa, protože si Nejvyšší přál jim zjevit divy prvního kázání a rozšířit nový zákon milosti, který vtělené Slovo, náš Vykupitel a Mistr, ustanovil pro spásu lidstva.

74. Když svatí apoštolové, naplnění láskou k Bohu i bližním a plností darů Ducha svatého, poznali, že se lid z celého Jeruzaléma shromažďuje u dveří večeřadla, požádali svou Paní a Královnu, aby jim dovolila vyjít ven a kázat lidu, aby ty velké milosti bezodkladně přispívaly k dobru duší a k rozmnožení slávy jejich Dárce. Na to všichni opustili večeřadlo, postavili se před zástupy a začali jim kázat o tajemstvích víry a věčného života. I když byli do té doby všichni apoštolové nesmělí a skrývali se, vystoupili nyní s rozhodnou smělostí, ohnivá slova se jim řinula z úst a jako blesk vnikaly do duší jejich posluchačů. Všichni lidé byli naplnění úžasem a údivem nad těmito událostmi, které svět dosud neviděl a neslyšel. Plni údivu pohlíželi jeden na druhého a ptali se: „Co je to, co zde vidíme a slyšíme? Nejsou všichni ti, co tu mluví, Galilejci? A jak to, že tedy všichni slyšíme svou rodnou řeč? My židé a proselyté, Římané, latiníci, Řekové, Kréťané, Arabové, Partové a Medové a všichni ze všech částí světa je slyšíme mluvit našimi jazyky. Ó, velký Bože! Jak obdivuhodný jsi ve všech svých skutcích!“

75. Tento zázrak, že všichni lidé z tak mnoha národů, kteří tam byli tehdy shromážděni, slyšeli apoštoly ve svém vlastním jazyce, vyvolal spolu s učením, které hlásali, velký úžas. Měla bych poznamenat, že i když byli všichni apoštolové vlivem darů a vědomostí, které bezplatně přijali, schopni kázat evangelium jazyky všech národů, což bylo nezbytné pro šíření evangelia, kázali při této příležitosti všichni jen palestinským jazykem. Přestože mluvili pouze touto řečí, rozuměli jim všichni, kteří zde byli shromážděni z různých národů, jako by mluvili rozličnými jazyky. Tento zázrak učinil Pán proto, aby všichni z těch různých národů rozuměli a uvěřili, aniž by svatý Petr a ostatní apoštolové museli opakovat svá kázání osmkrát v různých jazycích. Kázali pouze jednou, a každý z těch národů, o kterých svatý Lukáš mluví, jim rozuměl ve svém jazyce. Kdyby mluvili mnoha jazyky, způsobilo by to velký zmatek.

76. Lidé, kteří apoštoly poslouchali, nerozuměli zázraku, i když se divili tomu, že slyší každý svůj jazyk. Co říká svatý Lukáš o kázání apoštolů rozličnými jazyky, je třeba chápat tak, že apoštolové mohli tehdy těm různým jazykům rozumět, jak se zmíním dál, neboť toho dne všichni, kteří přišli k večeřadlu, rozuměli všem apoštolům ve svém vlastním jazyce. Avšak tento zázrak a div vyvolal v závislosti na schopnostech každého posluchače různé účinky. Těm, kteří naslouchali zbožně,

se dostalo poznání Boha a vykoupení lidstva, které jim bylo nyní tak výmluvně a horlivě zvěstováno. Vroucně zatoužili po poznání pravdy, moci božského osvícení byli naplněni lítostí a smutkem nad svými hříchy a touhou po božském milosrdenství a odpuštění. Se slzami v očích žádali apoštoly, aby jim řekli, co mají dělat pro to, aby dosáhli věčný život. Ostatní, kteří zatvrdili svá srdce, a kterých se hlásané boží pravdy vůbec nedotkly, byli pobouřeni, a místo aby apoštolům uvěřili, nazývali je novotáři a dobrodruhy. Mnoho židů, více bezbožných ve své proradnosti a nenávisti, tupilo apoštoly tím, že říkali, že jsou opilí a nepřičetní (Sk.2,13). Mezi nimi byli někteří z těch, co při zvuku, který provázel příchod Ducha svatého, padli na zem. Po tom co opět nabyli vědomí a vstali, byli ještě zatvrzelejší a odbojnější proti Bohu než před tím.

77. Svatý Petr, coby hlava Církve, vystoupil, aby vyvrátil jejich urážky a mocnějším hlasem k nim promluvil: „Muži z Judska i vy všichni, kteří přebýváte v Jeruzalémě, budiž vám známo toto, naslouchejte mým slovům. Ne, ti lidé nejsou opilí, jak se domníváte; vždyť je teprve třetí denní hodina. Ale je to tak, jak řekl prorok: Stane se v posledních dnech, říká Pán, že vylijí ze svého Ducha na veškeré tělo. Tehdy budou vaši synové a vaše dcery prorokovat, vaši mladíci budou mít vidění a vaši starci sny. A já na své služebníky a na své služebnice vylijí svého Ducha. A já nahoru na nebi ukáži své dny i znamení dole na zemi. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc v krev, než přijde Den Páně, ten velký Den. A každý, kdo bude tehdy vzývat jméno Páně, bude zachráněn. Mužové izraelští, slyšte tato slova. Ježíš Nazaretský, ten muž, jehož Bůh u vás osvědčil zázraky, divy a znameními, které uprostřed vás skrze něho vykonal, jak to i vy sami víte, byl vydán podle toho, jak Bůh rozhodl a předem věděl, a vy jste ho vzali a usmrtili tím, že jste ho rukou bezbožníků přibili na kříž, ale Bůh jej vzkřísil a osvobodil ze soužení Podsvětí. Proto také nebylo možné, aby byl zadržen v jeho moci; neboť David o něm říká: Viděl jsem Pána ustavičně před sebou, neboť On je po mé pravici, abych se nepotácel. Proto se zaradovalo mé srdce a můj jazyk zajásal; samo mé tělo odpočine v naději, že neponecháš mou duši podsvětí a nedopustíš, aby tvůj svatý ušel porušení. Dal jsi mi poznat cesty života, u sebe mě naplníš radostí. Bratři, mohu vám směle říci: praotec David zemřel a byl pohřben a máme u nás dosud jeho hrob. Ale protože byl prorok a věděl, že Bůh se mu přísahou zavázal, že jednoho potomka z jeho krve usadí na jeho trůn, předvídal a zvěstoval vzkříšení Krista, který opravdu nebyl ponechán Podsvětí a jehož tělo neuzfelo porušení: toho Ježíše Bůh vzkřísil; my všichni jsme toho svědky. A když ho teď pravice boží povýšila, dostal od Otce přislíbeného Svatého Ducha, a vylil jej. To právě vidíte a slyšíte. Neboť David na nebesa nevystoupil; i on sám říká: Pán řekl mému Pánu: Posad' se po mé pravici, dokud tvé nepřátele nepoložím jako podnož tvých nohou.“

78. „Ať tedy veškerý Izraelův dům zví s jistotou: toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Kristem.“ Když to slyšeli, byli hluboce dojeti a ptali se Petra a ostatních apoštolů, co by měli udělat pro svou spásu (Sk.2,37). Svatý Petr jim na to odpověděl: „Čiňte pokání a každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a pak obdržíte dar Ducha svatého. Neboť toto zaslíbení platí pro vás, vaše děti, i pro všechny, kteří jsou daleko a které si Pán, náš Bůh, povolá. Hleďte tedy použít tento lék a zachraňte se z tohoto zvrhlého a nevěřícího pokolení.“ Ještě mnoho dalších životodárných slov jim řekl svatý Petr i ostatní apoštolové, kterými byli zatvrzelí židé i jiní nevěřící velmi zahanbeni. Protože na to nikdo z nich nemohl nic odpovědět, odešli od večeřadla. Přesto počet těch, kteří přijali pravou víru v Ježíše Krista, byl asi tři tisíce (Sk.2,41). Všichni se přidrželi apoštolů, kteří je pokřtili, což vzbudilo v celém Jeruzalémě velký úžas a bázeň, neboť divy a zázraky, které apoštolové konali, naplnily všechny nevěřící hrůzou a zděšením.

79. Ty tři tisíce osob, které se obrátily prvním kázáním svatého Petra, byly ze všech národů, které se shromáždily v Jeruzalémě, takže od té chvíle všechny národy, nevyjímaje jediný, mohly užívat podíl na ovoci vykoupení, všechny se mohly shromáždit v Církvi a všechny mohly zakoušet milosti Ducha svatého, protože svatá Církev se měla skládat ze všech kmenů a národů. Mnozí pocházeli ze Židů, kteří následovali našeho Spasitele Ježíše Krista s dobrým smýšlením a pozorovali jeho utrpení a smrt se soucitem. Také někteří z těch, kteří souhlasili s tím, aby byl umučen, se obrátili, i když jich bylo málo, protože mnozí nechtěli změnit své smýšlení. Kdyby to byli udělali, byli by všichni omilostněni a obdrželi by odpuštění svých hříchů. Po kázání se apoštolové toho večera uchýlili do večeřadla, aby o všem podali zprávu nejčistší Marii. S nimi přišlo také mnoho nových dětí Církve, aby poznaly a utily Matku milosrdenství.

80. Velké Královně andělů však bylo známo vše, co se přihodilo, protože ve svém ústraní slyšela apoštoly kázat a znala taje srdcí a smýšlení všech posluchačů. Nejněžnější Matka po celou dobu, co apoštolové kázali, ležela tváří na zemi a se slzami v očích se modlila za obrácení všech, kteří přijali Spasitelovu víru i za všechny ostatní, kteří by chtěli spolupůsobit s pomocí a milostmi Páně. Aby blahoslavená Panna Marie pomohla apoštolům při prvním kázání v jejich velkém díle, i proto, aby je všichni shromáždění náležitě poslouchali, vyslala mnohé z andělů, kteří Ji provázeli, se svatými vnuknutími, kterými svaté apoštoly povzbuzovali a dodávali jim sílu k probírání a jasnějšímu vysvětlování skrytých tajemství o lidství a božství Krista, našeho Vykupitele. Andělé splnili věrně všechny rozkazy své Královny a Ona sama zatím používala svou moc a své dary podle okolností a příležitostí. Když k ní pak

apoštolové přišli s tak hojným výsledkem svého prvního kázání a darů Ducha svatého, přijala je s nevysslovnou radostí a laskavostí pravé milující Matky.

81. Apoštol Petr promluvil k nově na víru obráceným a řekl jim: „Moji bratři a služebníci Nejvyššího, toto je Matka našeho Vykupitele a Mistra Ježíše Krista, jehož víru jste přijali s tím, že Ho uznáváte za pravého Boha a člověka. Ona mu dala lidskou podobu, počala Ho ve svém lůně a zůstala přitom Pannou před porodem, při porodu i po porodu. Přijměte Ji za svou Matku, Ochránkyni a Přímělvkyni, protože skrze Ni vy i my obdržíme světlo a vedení, a budeme osvobozeni od hříchů a utrpení.“ Při těchto apoštolových slovech a při pohledu na nejsvětější Pannu, byli tito noví vyznavači víry naplněni podivuhodným světlem a útěchou. To způsobila výsada udělování velkých vnitřních požehnání a světla těm, kdo na Ni pohlédnou se zbožnou úctou, která u Ni byla obnovena v době, kdy seděla v nebesích po pravici svého božského Syna. Protože všichni tito věřící v přítomnosti své Královny obdrželi z těchto milostí, poklekli u jejích nohou a se slzami Ji prosili o pomoc a požehnání. Ale pokorná a moudrá Královna se tomu poslednímu vyhnula, protože byli přítomni apoštolové, kteří byli kněžími, a svatý Petr Kristovým zástupcem. Ten jí však řekl: „Naše Paní, neodpirej těmto věřícím, o co Tě zbožně žádají pro útěchu svých duší.“ Blahoslavená Panna Marie uposlechla hlavu Církve a s pokorným klidem Královny udělila těm nově obráceným své požehnání.

82. Láska, která naplnila jejich srdce přispěla k tomu, že zatoužili slyšet od své nebeské Matky nějaká slova útěchy, ale jejich pokora a uctivost jim bránila Ji o to požádat. Když však viděli, jak se poslušně podřídila slovům svatého Petra, obrátili se na něho a prosili ho, aby Ji požádal o pronesení několika slov pro povzbuzení. Svatý Petr sice chápal, že by to duším, které byly nově zrozeny pro Krista jeho kázáním i kázáními ostatních apoštolů, velmi prospělo, ale věděl také, že Matka Moudrosti dobře ví, co je vhodné udělat, proto se osmělil říci pouze: „Naše Paní, vyslyš prosby svých dětí a služebníků.“ Slavná Paní uposlechla a řekla konvertitům: „Moje nejdražší děti v Pánu, vzdávejte z celého srdce díky a chválu všemohoucímu Bohu za to, že vás ze všeho lidu povolal a uvedl na bezpečnou cestu věčného života poznáním svaté víry, kterou jste přijali. Buďte pevní ve vyznávání této víry celým svým srdcem, i v naslouchání a víře všemu, co obsahuje zákon milosti, jak ho kázal a vytvořil pravý Učitel Ježíš, můj Syn a Vykupitel. Buďte horliví v naslouchání i v respektování jeho apoštolů, kteří vás učí, abyste mohli být při křtu poznamenáni znamením dětí Nejvyššího. Já vám coby vaše služebnice nabízím, že vám pomohu ve všem, co bude k vaší útěše, a budu Nejvyššího prosit, aby na vás pohlížel jako laskavý Otec a projevil vám své uspokojení a udělil svou milost.“

83. Tímto laskavým povzbuzením byly ty nové děti Církve naplněny útěchou, světlem, úctou a obdivem toho, co u Paní světa viděli. Požádali Ji opět o požehnání a pro tento den odešli obnoveni a obohaceni velkými dary Nejvyššího. Apoštolové a učedníci od toho dne nepřetržitě pokračovali v kázání, konání zázraků a po celou oktávu (osm dní) vyučovali nejen ty tři tisíce, které se obrátily v den seslání Ducha svatého, ale mnoho dalších, kteří den po dni přijímali víru. Protože tito noví věřící přicházeli ze všech končin světa, mluvili apoštolové s každým v jeho vlastním jazyce, protože, jak jsem výše řekla, od té chvíle, co přijali Ducha svatého, mluvili rozličnými jazyky. Tento dar nebyl dán pouze apoštolům, i když u nich byl mnohem plnější a znatelnější, ale obdrželi ho všichni učedníci i všech sto dvacet osob, které byly při seslání Ducha svatého ve večeradle, a také svaté ženy, které obdržely Ducha svatého a těšily se oblibě u Pána. Tehdy toho také bylo skutečně zapotřebí kvůli velkému množství lidí, kteří přijali víru. Ačkoli všichni muži a mnohé ženy přicházeli k apoštolům, mnozí z nich pak po vyslechnutí kázání šli k Magdaleně a jejím společnícům, které je, i ty, kteří přicházeli pod vlivem zpráv o zázracích, které konají, katechetizovaly, poučovaly a obracely. Tento dar byl udělen také ženám, které vkládáním rukou léčily všechny nemoce, vracely slepým zrak, němým řeč, chromým pohyblivost, a mnoha mrtvým život. Tyto a jiné divy konali zvláště apoštolové, ale jak zázraky apoštolů, tak i žen budily nadšený údiv a úžas v celém Jeruzalémě, takže se nemluvilo o ničem jiném, než o divech a učení Ježíšových apoštolů, učedníků a následovníků jeho učení.

84. Pověst o těchto událostech se brzy roznesla i mimo město, protože nikdo, kdo hledal uzdravení, nebyl zklamán. Takové zázraky byly v té době velmi pořebné nejen pro potvrzení nového zákona a Kristova učení, ale také proto, že přirozená touha po zdraví a životě pobízela lidi, aby hledali uzdravení svého těla, čímž se dostávali k poslechu a pod vliv božího slova. Tak se vraceli uzdraveni na těle i na duši, což se stávalo hlavně těm, kteří se svými nemocemi přicházeli k apoštolům. Proto se počet věřících denně zvětšoval a jejich horlivost ve víře a lásce byla tak velká, že všichni začali napodobovat Kristovu chudobu. Pohrdali bohatstvím a statky, prodávali je, přinášeli a kladli k nohám apoštolů všechn svůj majetek, přičemž si nenechávali nic pro sebe (Sk.2,45). Přáli si mít všechny věci společné a oprostít se tak od nebezpečí spojeného s bohatstvím. Dávali přednost životu chudoby, upřímnosti, pokory a stálé modlitby, a nepečovali o nic jiného, než o věčný život. Všichni se považovali za bratry a děti jednoho Otce, který je v nebesích (Mt.23,9). Protože víra, naděje, láska a svátosti byly společným požehnáním všech a všichni vyhledávali stejné milosti a týž věčný život, zdála se být nerovnost v jiných věcech nebezpečnou těmto křesťanským

dětem jednoho Otce, dědicům jeho dober a vyznavačům jeho zákona. Považovali za nevhodné, aby při takovém svazku jednoty v hlavních a podstatných věcech byli někteří bohatí a jiní chudí, a aby se časných věcí nedostávalo tam, kde každý požíval statky milosti, neboť všechny dary pro všechny děti pochází od téhož Otce.

85. To byl šťastný začátek a zlatý věk křesťanské Církve, ve kterém prudkost řeky obveselovala boží Město (Žl.45,5) a proud milostí a darů Ducha svatého zúrodňoval tento nový ráj nedávno zasazený rukama Spasitele Ježíše, v jehož středu ještě stál strom života, přesvatá Marie. Tehdy byla víra živá, naděje pevná, láska vroucí, upřímnost čistá, pokora pravá a spravedlnost nejvyšší rovnoprávná. Věřící tehdy neznali hrabivost ani nebažili po marnostech, po marné pompě šlapali nohama, byli bez choutek, pýchy a ctižádosti. Ty později převládaly mezi vyznavači víry, kteří, přestože se vydávali za Kristovy vyznavače, zapírali Ho svými skutky. My rádi namítáme, že to bylo první ovoce Církve a prvotiny Ducha (Řím.8,23), že věřících bylo málo, že naše doba je jiná, že v té době Matka moudrosti a milosti žila v Církvi a její přítomnost, modlitby a ochrana pomáhaly věřícím a povzbuzovaly je k hrdinským skutkům víry.

86. Na tyto námitky odpovíme dalším obsahem tohoto životopisu, z něhož každý pozná, že to byli jediné věřící, kteří dovolili, aby se do ovčince Církve vloudilo tolik a takových nepravostí, že ani sám ďábel ve své veškeré pýše a zlomyslnosti nikdy neočekával, že se zakoření mezi křesťany. Stačí mi pouze říci, že moc a milost Ducha svatého nebyly vyčerpány prvotinami křesťanů. Jeho působení je stále stejné jako tehdy a mělo by i při velkém počtu věřících až do konce Církve stejné účinky, jaké mělo při malém počtu v začátcích, kdyby ti mnozí byli tak věrní, jako ti nemnozí. Je sice pravda, že časy se změnily, ale tato změna od ctnosti k nepravosti, od dobra ke zlu, nespočívá v nějakých změnách nebes a hvězd, ale ve změně lidí, kteří sešli z přímé cesty věčného života a jdou po cestě záhuby. Nemluvíme o pohanech nebo bludařích, kteří odpadli nejen od světla pravé víry, ale i od pravých zásad zdravého rozumu, ale mluvíme o věřících, kteří se chlubí, že jsou dětmi světla, ale spokojují se pouze s tím jménem a používají ho někdy k zakrytí svých nepravostí a zločinů.

87. V této třetí části nebude možné popsat ani maličkou část obdivuhodných velkých skutků, které vykonala mocná Královna v prvotní Církvi, ale i z těch, které popíše a z jejího života na zemi po nanebevstoupení Páně, si bude možné udělat představu. Neznala odpočinek a neztratila ani okamžik nebo příležitost k vykonání něčeho dobrého pro Církev nebo pro některé její členy. Stále se buď vroucně modlila a prosila svého božského Syna, aniž by kdy byla odmítnuta, nebo napomínala, poučovala, radila a coby Správkyně božských darů rozdávala dětem evangelia milosti

různým způsobem. Jedno ze skrytých tajemství, která mi byla zjevena, bylo také to, že v té první době, ve které ještě žila ve svaté Církvi, byl počet zavržených poměrně velmi malý, a že v těch několika letech dosáhl spasení větší počet duší než v mnoha následujících staletích.

88. Připouštím, že kdyby postupem času poklesla moc a dobrotivost nejvyšší Panovnice, štěstí těch, kteří žili v té požehnané době, by mohlo vzbudit svatou závist u žijících ve světle víry v pozdějších, méně příznivých dobách. Je sice pravdou, že se nám nepoštěstilo Ji vidět, mluvit s Ní a slyšet Ji svými smysly. V tom byly první děti Církve šťastnější, ale pamatujme na to, že jsme v nebeském vědomí a lásce této nejslavnější Matky byli již tehdy přítomni i my všichni. Viděla nás a znala všechny v tom pořadí, kdy jsme se v Církvi zrodili, a neprosila nebo nepřimlouvala se za nás méně než za ty, kteří žili v její době. Ani nyní není v nebi méně mocná, než byla tehdy na zemi, ani není méně naší Matkou, než byla pro tehdejší děti a pokládá nás za své vlastní jako ty první věřící. Bohužel jsou naše víra, horlivost a zbožnost tak velice odlišné! Ona se nezměnila, ani její láska není méně vroucí, ani bychom nezakoušeli méně její přímluvy a ochranu, kdybychom k Ní v těchto rozbouraných dobách spěchali se stejnými pocity pokory a vroucnosti, a prosili Ji o přímluvu a důvěrně spoléhali na její pomoc tak, jak to dělali oddaní první křesťané. Nepochybně by pak i Církev po celém světě zakusila pomoc této Královny.

89. Svěřme se péči této nejhlavnější Matky, jakou věnovala apoštolům a nově obráceným, útěše a potřebám všech i každého zvlášť. Povzbuzovala a posilovala apoštoly a služebníky božího slova, jejichž pozornost obracela k podivuhodným projevům Božské moci, se kterou začal její nejsvětější Syn zakládat víru své Církve, na moc, kterou jim udělil Duch svatý, aby je učinil hodnými sluhy Páně, a na stále přítomnou pomoc božské pravice. Nabádala je, aby uznávali a chválili Boha jako původce všech těch podivuhodných skutků, aby Mu vzdávali pokorné díky za všechny ty milosti, a s pevnou důvěrou pokračovali v kázáních, vyučování a ve chválení a vyvyšování jména Páně, aby byl poznáván, veleben a milován všemi věřícími. Ona sama dělala to, co učila. Často padala na svou tvář, pokořovala se před Nejvyšším a zpívala chvalozpěvy k jeho cti a chvále. Tyto úkony prováděla s takovou horlivostí, že ani za jediného z obrácených nezapomněla vzdát díky a obětovat vroucí modlitby věčnému Otci. Každého z nich měla na mysli.

90. Slavná Matka nejen že toto vše konala za každého zvlášť, ale Ona je i všechny přijímala, vyslechla a stala se jim velmi milou svými slovy světa a života. Během těch dnů po příchodu Ducha svátého s Ní mnozí mluvili soukromě a otvírali Ji taje své duše. To dělali také ti, kteří se v Jeruzalémě obrátili později. Ne že by neznala

jejich tajemství. Zнала srdce všech, jejich city, sklony a povahu, což Jí umožňovalo se snadněji přizpůsobit prostřednictvím božského vědění a moudrosti potřebám a přirozené povaze každého z nich, a poskytovat účinnou pomoc ve všech nemocech každému, kdo se Jí svěřil. Tak nejsvětější Matka poskytla mnoho neobyčejných požehnání a velkých darů nesčetným duším, o nichž se svět nikdy nedozví.

91. Bylo mnoho těch, kteří měli to štěstí, že je ve svaté víře vyučovala sama nebeská Matka. Nikdo z nich nebyl ztracen, neboť dokud žila, se za ně stále zvlášť modlila, takže všichni byli zapsáni v knize života. Aby si získala svého Syna, řekla Mu: „Pane a živote mé duše! Podle tvé vůle a pro tvé zalíbení jsem se vrátila na svět, abych byla Matkou tvých dětí, mých bratrů a věrných synů Církve. Nedopust', aby mé srdce bylo raněno pohledem, že zásluhy tvé drahocenné krve neprospekly některému z těch, kteří mne prosili za přímělu. Nedopust', aby se stali nešťastnými, proto, že se utekli ke mně, bezvýznamnému zemskému červu, aby dosáhli tvého slitování. Přijmi je, můj Synu, do počtu svých přátel, předurčených pro tvou slávu.“ Na tyto modlitby Pán ihned odpovídal a slíbil, že to, o co poprosí, bude splněno. A já věřím, že stejně je tomu i za našich dnů u všech, kdo si zaslouží její přímělu a prosí o ni z celého srdce. Když nejčistší Matka přichází ke svému Synovi s takovými prosbami, jak bychom se mohli domnívat, že Jí něco odepře, když Jí svěřil sebe sama?

92. Mnoho z nových hluboce věřících bylo během rozhovoru s nebeskou Paní ohromeno její svatostí a moudrostí, vraceli se k Ní a nabízeli Jí šperky a velmi bohaté dary. Obzvláště ženy se zbavovaly svých ozdob a kladly je k jejím nohám. Ona však nepřijala nic z těchto darů. Když viděla, že nemůže něco odepřít, potají vnukla myslí dárčům, aby to zanesli apoštolům, kteří je spravedlivě a nestranně rozdají chudým věřícím. Pokorně však dárčům poděkovala, jako by to byli dali Jí. Chudé a nemocné přijímala s nevýslovnou laskavostí a mnohé z nich uzdravila od nevléčitelných a vleklých nemocí. Prostřednictvím rukou svatého Jana skrytě zaopatřila mnohé jejich potřeby a nikdy neopomenula ani nejmenší bod dokonalosti. Protože byli apoštolové po celé dny zaměstnání kázáním a vyučováním víře a získáváním těch, kteří k nim přicházeli, pro víru, připravovala jim slavná Královna jídlo a starala se o jejich pohodlí. Někdy sloužila kněžím v kleče, a s velkou pokorou a uctivitostí je prosila, aby Jí dovolili jim políbit ruku. To se stávalo zvláště apoštolům, u kterých viděla, že jsou jejich duše upevněny v milosti, obdařeny všemi dary Ducha svatého a že jsou vyvýšeni svou důstojností na velekněze a zakladatele Církve (Ef.2,20). Někdy je viděla oděné ve velké nádheře, která v ní vyvolávala velkou vážnost a úctu.

Ponaučení, které mi udělila slavná Královna andělů.

93. Má dcero, v tom, co jsi pochopila z událostí vypravovaných v této kapitole, najdeš mnoho z toho, co ukazuje na tajemství předurčení duší. Bud' si jistá tím, že vykoupení bylo tak bohaté a přetékající, že stačilo ke spáse všech lidí (Řím.5,19). boží pravda se stala známou všem, kdo ji slyšeli hlásat nebo viděli její účinky při příchodu Bohočlověka na svět. Kromě veřejného kázání a znalosti léku všichni obdrželi vnitřní vnuknutí a pomoc, aby hledali a akceptovali tyto prostředky. Jsi překvapena, že se jich přesto všechno po prvním kázání apoštola z toho velkého množství lidu, který tehdy byl v Jeruzalémě, obrátilo pouze tři tisíce. Ale mnohem divnější je, že se v naší době obrací a nastupuje cestu věčného života tak málo lidí, přestože je evangelium více rozšířené, častěji hlásané, jeho kněží jsou početnější, světlo Církve jasnější a znalost božských tajemství mnohem určitější. Přesto všechno jsou však lidé slepější, srdce mají tvrdší, jsou nadutí pýchou, jsou drzejší v hrabivosti a bezohledně a bez boží bázně páchají všechny nepravosti.

94. V tomto nejvyšším zvráceném a nešťastném stavu si nemohou smrtelníci stěžovat na nejvyšší spravedlivou prozřetelnost Páně, který všem a každému nabízí své otcovské milosrdenství a ukazuje jim cestu života i smrti. Pokud pak někdo své srdce zatvrdí, může to Bůh ve své nejpřísnější spravedlnosti dopustit. Zavržení nebudou moci obviňovat nikoho jiného než sebe, když pak po oddělení duše, až už nebude víc času, s hrůzou zjistí, co mohli a měli v příhodné době vědět. Jestliže během tohoto krátkého a pomíjivého života, který je jim dán k tomu, aby si zasloužili věčný život, zavírají své oči a uši před pravdou a světlem, naslouchají ďáblu a podvolují se všemu našeptávání jeho zlomyslnosti, čímž zneužívají dobrotu a milostivost Páně, co pak budou moci uvést na svou omluvu? Pokud neumí odpustit křivdu a pro nejnepatrnější urážku pomýšlejí na nešerednější mstu, pokud rozvrací kvůli rozmnožení svých statků celý řád práva a přirozeného bratrství, pokud pro pomíjivý rozkoše zapomínají na věčná muka a ještě k tomu všemu pohrdají varováním, pomocí a napomináním, které jim Bůh posílá, aby je naplnil bázní před záhubou a pohnul k tomu, aby se jí vyhnuli, jak budou pak moci dávat vinu božské dobrotě? Ať se tedy smrtelníci, kteří zhřešili proti Bohu, nemýlí. Bez pokání není milost, bez polepšení není odpuštění, bez odpuštění není sláva. Avšak jako tato dobra nejsou udělována nehodným, tak je také Bůh nikdy neodpírá těm, kteří jsou jich hodni, ani není nikdy boží milosrdenství odvíráno nikomu, kdo si ho přeje dosáhnout.

95. Přeji si, má dcero, aby sis z těchto pravd vybrala to, co bude pro tebe prospěšné. V první řadě pozorně přijímej každé svaté vnuknutí, každou radu nebo poučení, i kdyby pocházela třeba od nejnižšího sluhy Páně nebo od kteréhokoli tvora. Musíš obezřetně zvažovat, že ti nic není nepředkládáno k povšimnutí pouhou náhodou

a bez božského předurčení, protože není žádná pochybnost o tom, že Prozřetelnost Nejvyššího určuje všechny věci pro tvé poučení. V tomto světle na ně musíš pohlížet s pokornými díky, a snažit se najít ctnost, ve které se můžeš a máš na základě takto získaného připomenutí cvičit způsobem, jak mu rozumíš a jak ho chápeš. Neopovrhuj žádnou z nich, i kdyby se ti zdála být jen maličkostí, neboť tou se musíš připravit pro jiná díla větších ctností a zásluh. Za druhé uvaž, jakou škodu působí duším, když zanedbávají ty mnohé pomůcky, vnuknutí, volání a jiná požehnání Páně, neboť nevděk mnohých hříšníků pak Nejvyšší trestá spravedlivě tím, že je nechává zatvrdit se v hříších. Pokud je toto hrozným nebezpečím pro všechny lidi, oč nebezpečnější by bylo pro tebe, kdybys zneužívala tyto hojné milosti a dobrodiní, kterými tě zahrnula dobrotivost Páně, když ti dala přednost před mnoha pokoleními lidí? A konečně, když můj božský Syn určil všechny tyto věci pro tvé dobro i pro dobro jiných duší, přejí si, abys při následování mého příkladu v tom, co ti bylo zjeveno, naplnila své srdce nejupřímnějším rozhodnutím, že budeš, jak dalece toho budeš schopna, pomáhat všem dětem Církve i všem ostatním lidem a volat k Pánovi z hloubi svého srdce a žádat Ho, aby pohlízel na duše s milosrdenstvím potřebným pro jejich spásu. Abys pro ně mohla tuto milost získat, nabídni se, pokud to bude třeba, za ně trpět smírnou obětí. Pamatuj na to, že mého Syna a tvého Ženicha stály prolítí krve a život, a také na mé úsilí, které jsem věnovala Církvi. Stále vyprošuj boží milosrdenství jako ovoce vykoupení. Praktikování toho ti ukládám pod poslušností.

KAPITOLA VII.

Apoštolové se shromáždili, aby vyřešili některé pochybnosti, zvláště o obřadu při křtu; udělili tuto svátost katechumenům; svatý Petr obětuje první mši svatou; činnost Panny Marie v té době.

96. Není záměrem tohoto životopisu popisovat všechny skutky apoštolů v pořadí, ve kterém je popisuje svatý Lukáš, ani psát o všem, co dělali po sestoupení Ducha svatého. I když slavná Královna a Paní zřejmě věděla o všem, co se dělo, přesto se stalo mnoho věcí, u kterých nebyla osobně přítomna. O těch zde není nutné mluvit, nehledě na to, že není možné popsat způsob, kterým se nebeská Královna podílela na práci apoštolů a učedníků, a jakým spolupracovala na všem ostatním, co se událo, protože by to vyžadovalo sepsání mnoha objemných knih. Pro můj záměr a pro zachování poslušnosti tohoto životopisu postačí vybrat jen klíčové body ze

Skutků apoštolů, které evangelista popsal, a objasnit mnohé z toho, co opomenul o naší Královně napsat, protože to nesloužilo jeho záměru, a ani nebylo vhodné o tom v té době psát.

97. Protože apoštolové pokračovali v Jeruzalémě ve svých kázáních a konání zázraků, počet věřících vzrůstal, a jak píše svatý Lukáš ve čtvrté kapitole Skutků, po sedmi dnech narostl na pět tisíc. Všichni byli pilně zaměstnáni katechezí nově přichozích a jejich přípravou na křest, i když se o to starali hlavně učedníci. Apoštolové kázali a vedli některé spory s farizeji a saduceji. Během těch sedmi dnů setrvala Královna andělů v ústraní své modlitebny a vzhledem k tomu, jak se malé stádečko jejího Syna rozrůstalo, prosila Pána o světlo pro apoštoly, aby mohli začít zavádět správu pro lepší vedení těchto nových dětí víry. Ležela tváří na zemi, klaněla se Pánovi a prosila: „Nejvyšší a věčný Bože, já bídny zemskej tvor Tě chci chválit a velebit za Tvou nesmírnou lásku, kterou jsi projevil k lidskému pokolení, a za to, že ukazuješ milosrdenství Otce voláním tak mnoha k poznání víry tvého božského Syna, čímž oslavuješ a rozšiřuješ čest svého jména po celém světě. Prosím Tvou velebnost, Ó, Pane, abys osvětlil a poučil své apoštoly, mé mistry, aby byli schopni uspořádat a zařídili vše, co se týče řízení, rozšiřování a zachování tvé svaté Církve.“

98. Pak nejmoudřejší Matka ve vizi Božství, kterou tehdy měla, poznala, že se její prosba Pánovi líbila a že Ji odpověděl: „Marie, moje Nevěsto, co si přeješ? A co ode mne žádáš? Tvůj hlas a tvé vzdechy zněly sladce v mých uších (Pís.2,14). Žádej, co chceš, má vůle je nakloněna tvým prosbám.“ Nebeská Matka odpověděla: „Můj Pane a Bože, svrchovaný Pane celé mé bytosti, mé tužby a vzdechy jsou Ti zjevné (Žl.37,10). Toužím, vyhledávám a přeji si získat tvé větší zalíbení a uspokojení, tvou větší slávu a velebení tvého jména ve tvé svaté Církvi. Představuji Ti tvé nové děti, se kterými jsi se tak rychle spřátelil, a také Ti předkládám prosbu, aby obdržely svatý křest, protože jsou již o víře poučeny. A jestli je to podle tvé vůle a pokud to uznáš za prospěšné, prosím také, aby apoštolové už začali proměňovat tělo a krev tvého a mého Syna, aby Ti touto novou, obdivuhodnou obětí vzdávali chválu a díky za milost vykoupení a za všechna dobrodíní, která jsi skrze ně světu udělil, i aby také v souladu s tvou vůlí mohly děti Církve přijímat pokrm věčného života. Já jsem jen prach a popel, nejnižší služebnice tvých věrných, a žena, proto se neodvažuji navrhnout to tvým kněžím a apoštolům. Ty sám, Pane, vnukni svatému Petrovi, tvému zástupci, aby nařídil, co si Ty přeješ.“

99. Církev svatá je tedy nejsvětější Panně Marii zavázána díky za zvláštní požehnání, že vlivem její nejvyšší diskrétní pozornosti a přímlyvy bylo poprvé po nanebevstoupení Páně a po příchodu Ducha svatého proměněno tělo a krev jejího božského Syna. Bylo zcela přirozené, že se začal díky jejímu úsilí rozdávat chléb

života jejím dětem (Př.31,14), protože Ona byla bohatě naloženou a požehnanou lodí, která Ho přinesla z nebe. Pán Jí na to odpověděl: „Má milovaná Holubičko, staň se, co si přeješ. Moji apoštolové se svatým Petrem a Janem v čele budou s tebou mluvit a skrze ně přikážeš, co se má stát.“ Hned nato vešli všichni apoštolové ke slavné Královně a Ona je přijala jako obyčejně padnutím na kolena a s žádostí o udělení požehnání. To Jí svatý Petr, coby hlava apoštolů, udělil. Také Jí za všechny informoval o tom, že jsou již nově obrázení dostatečně poučení o tajemstvích víry Páně, a že by bylo dobré, kdyby jim byl udělen křest, aby byli poznamenáni jako Kristovy děti a přijati do lůna Církve. Pak požádal nebeskou Panovnici, aby ukázala, jaký by byl nejvhodnější a pro Pána nejpříjemnější předpis, podle kterého by se mohli řídit. Na to nejmoudřejší Paní odpověděla: „Můj Mistře, ty jsi hlavou Církve a zástupcem mého božského Syna v ní. Vše, co v jeho jménu nařídíš, On schválí, a jeho a tvá vůle bude mou vůlí.“

100. Nato svatý Petr nařídil, že následujícího dne (kterým byla neděle, kdy slavíme svátek nejsvětější Trojice), bude udělen křest těm, kteří byli během týdne obrázení na víru. Toto nařízení se líbilo naší Královně i ostatním apoštolům. Hned však vyvstala otázka, který křest jim má být udělen. Zda křest svatého Jana, nebo křest Krista, našeho Spasitele. Někteří mysleli, že by jim měl být udělen křest svatého Jana, který byl křtem pokání, prostřednictvím kterého by měli být přijati k víře a dosáhnout ospravedlnění duše. Jiní naopak říkali, že křtem a Kristovou smrtí křest svatého Jana skončil, protože ten sloužil jen k tomu, aby připravil duše na příchod Krista Vykupitele. Argumentovali tím, že křest Páně poskytuje dostatečnou milost k ospravedlnění duší a obmytí od všech hříchů těm, kteří jsou náležitě připraveni, a že je nezbytné je uvést ihned do Církve.

101. Tento názor byl schválen svatým Janem i svatým Petrem a potvrzen přesvatou Marií. Proto se rozhodl zavést ihned Kristův křest a udělovat ho nově obrázeným i všem dalším, kteří budou přijati do Církve. Co se týkalo toho, co má být ke křtu použito a jakou formu má křest mít, neměli žádné pochybnosti, protože se všichni shodovali na tom, že to má být přírodní, čistá voda a formule: „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého,“ protože to naznačil náš Pán a Spasitel a nařídil, aby byla tato slova používána. Používal je i On sám, když uděloval křest. Tento způsob udělování křtu se až dodnes stále zachovává. Kdekoli se ve Skutcích apoštolů píše, že apoštolové křtili v Ježíšově jménu, se tento výrok nevztahuje na formuli, ale na Původce křtu, totiž na Ježíše. Je to uvedeno pro odlišení od jiného původce křtu, totiž svatého Jana. Křtít v Ježíšově jménu znamenalo totéž, co křtít Ježíšovým křtem, jehož formule byla ta, kterou Pán sám určil, a která obsahuje výslovné jmenování tří Osob nejsvětější Trojice (Mt.28,19), jako základu a počátku veškeré katolické

pravdy a víry. Potom apoštolové nařídili, aby se všichni katechumeni shromáždili ve večeradle, kde budou pokřtěni a sedmdesátí dvěma učedníkům byl svěřen úkol na to katechumeny připravit.

102. Velká Paní požádala o svolení promluvit k celému shromáždění a řekla: „Moji páni, Vykupitel světa, pravý Bůh a můj Syn, z lásky, kterou miloval lidi, podal věčnému Otci v obět' své nejsvětější tělo a krev, obětovav sebe pod způsobami chleba a vína. Pod těmito viditelnými způsoby se rozhodl přebývat ve své Církvi, aby jeho děti v tom měly obět' i pokrm věčného života, který očekávají po tomto časném životě. Skrze tuto obět', která spojuje v jeden celek tajemství Synova života a smrti, je Otec usmiřován, a Církev v ní a skrze ni bude vzdávat díky a chválu, kterou je Mu coby svému Bohu a Dobrodinci povinna vzdávat. Vy jste kněží a služebníci, kteří jako jediní mohou tuto obět' přinášet. Mým přáním je, pokud to bude také vaší vůlí, abyste již začali přinášet tuto nekrvavou obět' a posvěcovat tělo a krev mého božského Syna, abychom mohli vzdávat patřičné díky za milost vykoupení a seslání Ducha svatého svaté Církvi, a také proto, aby věřící mohli přijímáním této Svátosti požívat tento chléb života se všemi božskými účinky. Všichni, kteří budou pokřtěni, a kteří se k tomu zdají být lépe způsobilí a připravení, mohou přijmout nejsvětější tělo. Křest je však prvním požadavkem pro přijímání.“

103. Všichni apoštolové a učedníci souhlasili s přáním blahoslavené Panny Marie a děkovali jí za její péči a poučení. Bylo rozhodnuto, že během následujícího dne po křtu katechumenů budou obětovat Kristovo tělo a krev, a že to učiní svatý Petr, protože je hlavou Církve. Svatý apoštol s tím souhlasil. Než je však propustil, předložil všem ke zvážení jiný problém, který se týkal řádu, který měl být zachováván při přijímání a rozdávání almužen a statků nově obrácených.

104. O této záležitosti svatý Petr řekl: „Moji nejdražší bratři, vy už víte, že náš Vykupitel a Mistr Ježíš, svým příkladem, učením a příkazy učil právě chudobě (Mt.8,20), ve které máme žít, učil nás, že máme bohatstvím opovrhovat a vyhýbat se starostem, které jsou s bohatstvím a statky spojeny, a že v tomto životě nemáme po bohatství ani toužit, ani ho hromadit. Kromě tohoto spásonosného učení máme stále před svými očima nedávný strašný příklad zkázy Jidáše, který byl apoštolem stejně, jako jsme my, a který v důsledku své hrabivosti a lakoty zbloudil, odpadl od důstojnosti apoštola a klesl do propasti nepravosti a věčného zatracení. Tohoto hrozného nebezpečí se musíme vyvarovat a hledět na to, aby nikdo z nás nemusel mít peníze nebo s nimi disponovat, a aby všichni mohli napodobovat a následovat chudobu našeho Velitele a Mistra. Víím, že po tom všichni toužíte s dobrým vědomím, že nám Pán proto, aby nás uchránil před touto nákazou, dal před nás zrak toto nebezpečí i trest. Proto, abychom se tedy mohli zbavit všech překážek, které jsou spojené s almužnami a dary, které nám věřící přináší, je nutné zajistit určitou formu

správy. Je zapotřebí, abyste nyní rozhodli o způsobu a řádu, podle kterého by měly být přijímány a rozdávány peníze a dary od věřících.“

105. I když bylo předloženo několik návrhů, bylo celé shromáždění apoštolů a učedníků rozpačité a nemohlo se rozhodnout, jaký řád by měl být v této věci zachováván. Někteří navrhovali, aby byl zvolen vrchní správce, který by všechny dary a peníze přijímal, a podle potřeby každého je pak rozdával. Avšak tento návrh se tomuto shromáždění chudých a učedníků Mistra chudoby nezamlouval kvůli příkladu, který nedávno viděli u Jidáše. Jiní mysleli, že by bylo dobré světit všechny dary a příjmy do rukou spolehlivého člověka, který by nepatřil do sboru apoštolů, a který by je spravoval a používal podle potřeby věřících. Ale ani tento návrh nenašel potřebnou podporu, stejně jako všechny další, které byly navrženy. Velká Učitelka pokory, blahoslavená Marie, tomu všemu beze slova naslouchala. Za prvé z úcty k apoštolům a za druhé proto, by pak nikdo nechtěl sdělit svůj názor po tom, co by sdělila své mínění. I když byla učitelkou všech, chovala se vždy jako učednice, která dychtivě naslouchá a učí se. Když svatý Petr a svatý Jan viděli různost názorů v celém shromáždění, poprosili nebeskou Matku, aby naznačila správné řešení a sdělila jim, co by se nejvíce líbilo jejímu božskému Synovi.

106. Nejsvětější Marie uposlechla a promluvila k celému shromáždění: „Moji mistři a bratři, já, která jsem byla ve škole našeho pravého Učitele, mého božského Syna, od doby, kdy byl počat v mém životě až do jeho smrti a vystoupení na nebesa, jsem Ho nikdy neviděla dotýkat se peněz nebo je používat, ani přijímat cenné dary. Když krátce po svém narození přijal dary, které Mu obětovali tři Králové, kteří se Mu přišli poklonit (Mt.2,11), udělal to jen pro mystický význam těch darů, který s nimi byl spojen a také proto, aby nezmařil zbožné úmysly těchto Králů, kteří byli prvním ovocem z pohanů. Avšak bezodkladně, když ležel v mém náručí, mi přikázal, abych je ihned rozdala chudým a chrámu, což jsem také udělala. Mnohokrát během svého života mi řekl, že jedním z vyšších důvodů jeho příchodu na tento svět je, aby povzněl chudobu a učil ji smrtelníky, kteří se jí hrozí. Ve svých rozmluvách, svým učením i svým nejsvětějším životem mi ukazoval a dával na vědomí, že svatost a dokonalost, kterou přišel učit, se má zakládat na nejdokonalejší dobrovolné chudobě a pohrdání bohatstvím. Čím horlivěji budou tyto ctnosti v Církvi pěstovány, tím větší bude během věků její svatost, což se ukáže v nadcházejících časech.“

107. „Protože máme jít ve šlépějích našeho pravého Mistra a zachovávat jeho učení, abychom mohli založit jeho Církev následováním jeho příkladu, je nutné, abychom si všichni osvojili nejpřísnější chudobu, a měli ji v úctě a vážnosti jako matku všech ctností a svatosti. Proto jsem toho názoru, že bychom měli svá srdce

odtrhnout od lásky k penězům a bohatství, a že bychom měli všichni odmítat s nimi zacházet nebo přijímat cenné a vzácné dary. Aby se tedy nikdo neposkrvnil hrabivostí, mohlo by být vybráno šest nebo sedm mužů, prověřených životem a upevněných v ctnosti, kteří by přijímali almužny, dary a vše, co by jim věřící chtěli svěřit, ve snaze žít bezpečněji a lépe následovat Krista, mého božského Syna bez potíží spojených s majetkem. Vše musí být věnováno jako almužna a nikoli jako nájemné, příjem nebo kapitál. Vše z toho by mělo být použito k zajištění potřeb komunity, našich bratří, našich chudých, nuzných a nemocných. Nikdo ze shromáždění nebo z Církve ať nepovažuje něčeho z těchto darů za své, jako by mu to patřilo víc, než někomu jinému z bratří. Kdyby takto z lásky k Bohu obětované almužny nestačily k zajištění všeho potřebného, ať ti, kteří budou k tomuto úřadu určení, požádají ve jménu božím o další. Pamatujme všichni, že náš život závisí na nejvyšší Prozřetelnosti mého božského Syna a ne na naší snaze získat peníze, ani na rozmnožování našeho majetku pod záminkou, že ho potřebujeme ke svému živobytí. Mějme raději důvěru a pokud bude třeba, spoléhejme na štědré almužny.“

108. Nikdo z apoštolů ani věřících z toho shromáždění proti rozhodnutí jejich velké Královny a Učitelky nic nenamítal. Všichni srdečně přijali její poučení s vědomím, že Ona jediná je zákonitou učednicí Páně a Učitelkou Církve. Nejmodřejší Matka nechtěla z božské vůle svěřit toto rozhodnutí a tvorbu pevných základů evangelní a křesťanské dokonalosti Církve jen jednomu z apoštolů, protože tak těžký úkol vyžadoval autorství a příklad Kristova a jeho nejsvětější Matky. Oni byli objeviteli a instruktory nejvznešenější chudoby a byli první, kteří ji poctili a veřejně vyznávali. Tyto dva Vůdce následovali apoštolové a všechny děti prvotní Církve. Tento druh chudoby vzkvétal v Církvi po mnoho let. Později však, důsledkem lidské křehkosti a zloby nepřátel u některých křesťanů zeslábla, takže byla nakonec omezena pouze na duchovní stav. Protože se během doby stalo praktikování této formy chudoby obtížné nebo nemožné i pro ten stav, vzbudil Bůh řeholní společenství, ve kterých byla prvotní chudoba s některými obměnami v celém rozsahu nebo v základních bodech obnovena a udržována. Tak zůstane chudoba v Církvi zachována až do konce a bude poskytovat své výsady svým oddaným podle stupně, ve kterém tuto ctnost zachovávají, ctí a milují. Žádný Církví schválený životní stav není osvobozen od přiměřeného zachovávání chudoby, a nikdo z těch, kdo v těchto stavech žije, není vyjmut z povinnosti se snažit o co nejvyšší dokonalost ve svém životě. Ale jako je v domě nebeského Otce mnoho přibytků (Jan 14,2), je tam také mnoho různých skupin a typů obyvatel, které v nich bydlí. Ať každý zachovává chudobu,

kteřá je v souladu s jeho stavem, a ať každý pamatuje na to, že prvním krokem v následování Krista je dobrovolná chudoba. Čím je kdo důslednější v jejím zachovávaní, tím volnější se cítí být, a o to víc se raduje z podílu na výsadách Kristovy dokonalosti.

109. Po rozhodnutí blahosladené Marie bylo shromáždění apoštolského sboru uzavřeno a bylo vybráno šest moudrých mužů pro přijímání a rozdávání almužen. Přesvatá Paní požádala apoštoly o požehnání, a ti se pak vrátili ke svému zaměstnání s přípravou katechumenů na křest, který byl stanoven na příští den. Slavná Královna s pomocí andělů a svatých žen začala připravovat a zdobit síň, ve které její božský Syn slavil poslední večeři. Drhla ji a čistila vlastníma rukama, aby byla náležitě připravena na Kristův návrat během proměňování, které mělo proběhnout v následujícím dni. Požádala majitele domu, aby ji opět vyzdobil tak, jak byla vyzdobena ve čtvrtek při poslední večeři. Zbožný hostitel její přání s nehlubší úctou splnil. Nejsvětější Matka připravila také nekvašené chleby a víno potřebné k proměňování, i stejnou patěnu a kalich, ve kterém proměňoval Spasitel. Pro křest přichystala čistou vodu a potřebné nádoby, aby mohl být křest udělován snadno a důstojně. Pak milující Matka odešla a strávila noc ve vroucích modlitbách, v nehlubším klanění, v díkůčinění a jiných zbožných cvičeních. Obětovala věčnému Otci vše, o čem ve své nebeské moudrosti věděla, že Ji i jiné důstojně připraví na udělování svatého křtu.

110. Časně zrána druhého dne, který byl oktávou příchodu Ducha svatého, se všichni věřící a katechumeni shromáždili spolu s apoštoly a učedníky v domě večeřadla. Svatý Petr všechny shromážděné v kázání poučil o podstatě a vznešenosti křtu, a o tom, jak velice ho i jeho účinky potřebují, i o tom, jak se skrze křest stanou údy mystického těla Církve a obdrží vnitřní znamení, kterým budou znovuzrozeni pro novou existenci božích dětí a stanou se dědici slávy skrze odpuštění hříchů a posvěcující milost. Povzbuzoval je k zachovávaní božího zákona, kterému se dobrovolně podrobují, a k pokornému děkování za toto i za všechna jiná dobrodíní, která obdrželi z rukou Nejvyššího. Vysvětlil jim také tajemství a svaté pravdy o svaté Eucharistii, kterou bude slavit při proměňování pravého těla a krve Ježíše Krista, všechny napomínal a obzvlášť ty, kteří po křtu měli přistoupit ke svatému přijímání.

111. Všichni konvertité byli tímto kázáním inspirováni k větší vroucnosti, protože jejich úmysly byly naprosto upřímné, apoštolova slova plná života a působivosti, a nitro všech plné milosti. Pak apoštolové za účivé pozornosti všech přítomných začali sami křtít. Katechumeni do večeřadla jedněmi dveřmi přicházeli a po obdržení křtu jinými vycházeli, přičemž učedníci a ostatní věřící vše řídili. Panna Marie stála stranou a byla přítomna tomuto celému obřadu. Za všechny se modlila a pěla písně chvály. U každého z pokřtěných rozpoznávala účinky křtu, které závisely na větší

nebo menší míře ctností vlitých do jejich duší. Viděla je obnovené a obmyté Beránkovou krví a jejich duše navracené k božské čistotě a neposkvrněnosti. Pro potvrzení těchto účinků na každého pokřtěného sestoupilo velice jasné světlo, které viděli všichni přítomní. Tímto zázrakem chtěl Bůh potvrdit první počátky této svátosti ve své Církvi svaté, a potěšit ty prvorozené děti i nás, kteří jsme se stali účastníky tohoto požehnání bez toho, aniž bychom si ho moc všímali nebo za ně děkovali.

112. Udělování křtu pokračovalo až do chvíle, kdy byli všichni pokřtěni, i když pokřtěných bylo asi pět tisíc. Když pak pokřtění vzdávali díky za tuto neobyčejnou milost, věnovali apoštolové, učedníci a věrní nějaký čas modlitbě. Všichni padli na své tváře, klaněli se nekonečnému a neměnnému Bohu a vyznávali svou nehodnost. Ho přijmout v nejsvětější Svátosti Oltářní. Touto nejhlubším pokorou a uctíváním se více připravili na svaté přijímání. Pak se modlili stejné žalmy a modlitby, které se před proměňováním modlil Kristus, přičemž tak věrně napodobovali ten svatý úkon tak, jak to viděli u svého božského Mistra. Svatý Petr vzal do svých rukou nekvašený chléb, pozvednul s neobyčejnou zbožností své oči k nebi a vyslovil nad chlebem slova proměňování, kterými byl chléb proměněn v nejsvětější Kristovo tělo stejně, jako se to stalo dřív slovy Pána Ježíše (I.Kor.12,24). Večeřadlo pak bylo ihned naplněno viditelnou nádhrou nespočetných andělů. Toto světlo se zvláštním způsobem soustředilo na Královnu nebes a země, přičemž ho viděli všichni přítomní. Svatý Petr pak proměnil víno v kalichu a provedl všechny další úkony, které konal Kristus s proměněným tělem a krví. Pak je pozdvihl, aby mohly být uctěny všemi věřícími. Sám svatý Petr požil část těla a krve Páně a podal také jedenácti apoštolům, jak ho instruovala nejsvětější Marie. Pak způsoby přijala z rukou svatého Petra nebeská Matka, přičemž Ji s nevýslovnou uctivostí doprovázeli přítomní nebeští duchové. Když se naše slavná Paní blížila k oltáři, třikrát se hluboce poklonila tak, že se tváří dotýkala země.

113. Pak se vrátila na své místo, přičemž není možné slovy vypsát, jaké účinky mělo toto svaté přijímání v tomto nejvznešenějším tvorovi. Byla úplně změněna a povznášena, zcela pohlcena tímto božským ohněm lásky svého nejsvětějšího Syna, kterého nyní tělesně přijala. Upadla do vytržení a vznášela se nad zemí. Andělé Ji však podle jejího přání zastíňovali a chránili před pohledy jiných, aby nepoutala pozornost přítomných. Učedníci pokračovali v podávání přijímání, nejdříve dalším učedníkům a pak těm, kteří byli věřícími již před nanebevstoupením Páně. Z pěti tisíc nově pokřtěných jich tak přijal jeden tisíc, protože všichni nebyli náležitě připraveni nebo neměli ještě patřičné znalosti a chápání pro přijetí Pána v tomto velkém tajemství oltářní svátosti. S ohledem na způsob přijímání dělali během

tohoto dne apoštolové rozdílily mezi přijímajícími, obzvlášť pak ve způsobu podávání. Nejsvětější Matce Páně a těm sto dvaceti, na které sestoupil Duch svatý, podali pod obojí způsobou, chleba a vína, ale nově pokřtěným jen pod způsobou chleba. Tento rozdíl ovšem nedělali proto, že by noví věřící byli méně hodni jedné způsoby než druhé, ale protože věděli, že pod kteroukoli jednou způsobou přijímají celého svátostného Boha. Kromě toho neexistoval žádný předpis, ani nebylo nutné, aby každý přijímal pod obojí způsobou. Apoštolové se také obávali velkého nebezpečí zneuctění i jiných vážných obtíží, pokud by byla způsobu krve podávána všem, čehož se nemuseli obávat při podávání jen těm několika, kteří tehdy přijímali pod obojí způsobou. Bylo mi sděleno, že všichni, mimo těch, kteří proměňovali nebo sloužili mši svatou, přijímali hned od začátku Církve jen pod způsobou chleba. Ačkoli dříve někdy i ti, co nebyli kněží, přijímali pod oběma způsoby, vydala Církev vedena Duchem svatým, po tom, co se rozšířila po celém světě, moudré nařízení, aby laikové a ti, kteří neslouží mši, přijímali pouze pod způsobou chleba, a jen ti, kteří slouží mši svatou, aby přijímali pod oběma způsoby. Toto bezpečnostní nařízení se v katolické Církvi zachovává až dosud.

114. Když všichni přijali svaté přijímání, zakončil svatý Petr svatá tajemství modlitbami a několika žalmy, které se on a ostatní apoštolové modlili jako důkuvzdání. Tehdy ještě nebyly zavedeny rituály a obřady před a po proměňování a svatém přijímání. V naší době nejvyšší svatě a moudré katolické Církve je zavedeno vše, co při ní praktikovali první kněží Páně. Apoštolové věnovali ještě nějaký čas modlitbám, a když se den už chýlil k večeru, věnovali se jiným záležitostem a povečeřeli. Naše slavná Královna a Paní vzdávala za všechny Nejvyššímu díky. Pánovi se její důkuvzdání líbilo a splnil všechny žádosti, které Mu za přítomné i nepřítomné členy svaté Církve přednesla.

Ponaučení, které mi udělila slavná Královna andělů, blahoslavená Marie.

115. Má dcero, v tomto životě sice nemůžeš pochopit tajemství lásky, kterou jsem lidstvo milovala a stále miluji, ale mimo toho, co jsi už poznala, si přeji, aby ses znovu zamyslela nad tím, jak mi Pán udělil titul Matky a Učitelky Církve. S udělením tohoto titulu vlil do mé duše nevýslovný soucit, lásku a milosrdenství k Adamovým dětem. Byla jsem jen pouhým tvorem, a toto požehnání bylo tak nesmírné, že by mne její účinky mnohokrát připravily o život, kdyby mne Božská moc zázračně nechránila. Tyto účinky jsem často pociťovala během důkuvzdání, když byly duše přijímány do Církve, nebo když se podílely na věčné slávě, protože jsem jen já sama poznávala a

oceňovala toto Štěstí v celém jeho rozsahu. Od té doby, co jsem si to uvědomila, jsem za ně Všemohoucím vzdávala díky s velkou vroucností a nejhlubší pokorou. Ale nejhlubší dojmy jsem cítila v situacích, kdy jsem prosila za obrácení hříšníků anebo když některý věřící propadl věčnému zatracení. V takových i jiných chvílích jsem zakoušela naprostý opak svých radostí, trpěla jsem mnohem víc než mučedníci ve všech svých mukách. Zápasila jsem o každou duši s nejvyšší nadpřirozenou silou. Za to vše mi Adamovy děti dluží, protože jsem za ně mnohokrát nabídla svůj život. I když jsem nyní už ve stavu, ve kterém za ně svůj život nabídnout nemohu, přesto není má láska, která hledá jejich věčnou spásu, menší, ale je naopak více vyvýšená a dokonalejší.

116. Pokud byla síla mé lásky k Bohu s ohledem na mé bližní tak velká, snadno pochopíš, jaká velká byla má láska k samému Pánovi, když jsem Ho přijímala v nejsvětější Svátosti. Povím ti o tajemství, které se stalo, když jsem poprvé přijala Pána z rukou svatého Petra. Při té příležitosti mi Nejvyšší udělil tak mocný vznět lásky, že se mé srdce, jak jsem si přála, skutečně otevřelo a dovolilo Pánovi ve svátostných způsobech do něj vejít a odpočívat v něm jako na svém vlastním trůně a ve svém svatostánku. Z toho můžeš usoudit, že kdybych se ve slávě, kterou nyní požívám, mohla rmoutit, jednou z příčin pro to by byla hrozná nedbalost a opovržlivost, se kterou věřící přistupují k přijímání nejsvětějšího těla a krve mého božského Syna. Někteří nečistí až ohavní, jiní bez úcty a vážnosti a skoro všichni bez náležité pozornosti, bez správného ocenění a uvažování o nevýslovné ceně tohoto pokrmu, která není o nic menší než Bůh sám, jehož přijímají buď pro věčný život, nebo pro věčnou smrt.

117. Boj se tedy má dcero, takového strašného nebezpečí. Plač, když v něm vidíš tak mnoho dětí Církve a pros Pána, aby zakročil. Rozjímáním o mém učení se staň hodnou pochopit toto hluboké tajemství lásky, a když ti bude dovoleno Pána přijmout, odluč a očisti své nitro ode všech pozemských věcí a soustřeď všechnu svou pozornost na to, že máš přijmout samého nekonečného a nepochopitelného Boha. Překonávej samu sebe v lásce, v pokoře a díkůvzdání, protože vše, co budeš moci vykonat, bude mnohem méně než co vyžaduje tak vznešené tajemství. Pro dokonalejší přípravu ať je ti vzorem to, co jsem v takových situacích dělala já. Hlavně si přeji, abys ve svém nitru napodobila stav, jako bys svým tělem provedla tři hluboké poklony. Zachovávej věrně také to, co jsi sama přidala k prokazování úcty svátostnému tělu a krvi, coby svátosti pocházející z mého života a kojené mým mlékem. Slav vždy tuto pobožnost kvůli pravdě, kterou jsi poznala, že totiž toto svátostné tělo obsahuje část mé krve a mé podstaty, což také odpovídá realitě. Pokud budeš vidět a ve své lásce hluboce litovat, že je nejsvětější tělo a krev Páně

svatokrádežně pošlapáváno, měla bys cítit stejný žal a prolévat hořké slzy při pohledu na tolik dětí Církve, které s nimi zachází bez úcty, bázně a ohledu. Plač nad tímto neštěstím, plač, protože je málo těch, kteří nad tím pláčou a kteří oplakávají to, že jsou tak zřejmě skutky lásky mého božského Syna zmařeny. Abys mohla horčeji plakat, sděluji ti, že tak jako bylo v prvotní Církvi mnoho těch, kteří skrze tuto Svátost došli spásy, tak je nyní nespočetně duší, které si skrze ni přivodí zatracení. Nebudu ti říkat, co se v tom ohledu děje každý den, abys v důsledku tohoto poznání, a lásky, kterou v sobě máš, nezemřela žalem. K této zkáze dochází, protože jsou děti víry ve tmě, milují marnosti, baží po bohatství a skoro všichni vyhledávají marné a klamné radovánky, které jako žaluzie zaslepují a zatemňují rozum a mění světlo ve tmu, ve které není možné rozeznávat dobro od zla, ani chápat pravdy učení svatého evangelia.

KAPITOLA VIII.

Vysvětlení zázraku, kterým zůstávaly uchovány svátostné způsoby v srdci nejbližší Marie od jednoho přijímání ke druhému; způsob jejího jednání po jejím sestoupení z nebe k Církvi.

118. V předešlé kapitole jsem se zmínila o zázraku uvedeném v hlavě této kapitoly. Aby tento velký zázrak Páně, který vykonal ve prospěch své milované Matky, nezůstal nepovšimnut, věnuji mu, jak toho naše zbožnost vyžaduje, tuto kapitolu. Rmoutí mne mé omezené schopnosti, protože to nemohu náležitě vysvětlit. Nejen že je má neznalost nesmírně větší než to, co o tom poznávám, ale i to co vím, mohu popsat jen velmi nedostatečně a slovy, která ani zdaleka nevystihují to, co chápu. Nicméně nesmím pominout mlčením výsady udělené naší slavné Královně pravici jejího božského Syna po jejím sestoupení z nebe pro to, aby pečovala o Církev na zemi. Jestliže byly tyto milosti před tím velké a nevýslovné, pak po jejím sestoupení z nebe byly ještě značně rozmnoženy ve své neobyčejné různosti tak současně i v účincích moci toho, který Jí je udělil, i s nesmírnými schopnostmi Tvora, který je obdržel.

119. Pro vysvětlení tohoto vzácného a zázračného požehnání, že svátostné Kristovo Tělo bylo v nitru Panny Marie stále uchováváno pod způsobou chleba, nemusíme hledat žádnou jinou příčinu než tu, která byla základem i všech ostatních požehnání, kterými Bůh tuto velkou Paní vyznamenal, totiž: že se tak stalo z jeho svaté vůle a v souladu s jeho nekonečnou moudrostí, se kterou na základě posouzení

míry a váhy všeho provádí vše, co je vhodné (Mdr.11,21). Křesťanská moudrost a zbožnost se spokojí s tím, že důvodem bylo to, že si Bůh vybral tuto pouhou stvořenou bytost, aby se stala jeho přirozenou Matkou, a že proto ze všech tvorů jen Ona jediná zasluhovala tohoto vyznamenání. Vzhledem k tomu, jak byl zázrak jejího mateřství jedinečný, bylo by ostudnou neznalostí chtít hledat důkazy o tom, co pro Ni Pán udělal, srovnáváním tohoto požehnání s tím, co udělal nebo kdy udělá pro jiné duše, protože samojediná Marie je povznesena nad všechny obyčejný řád všeho tvorstva. Ačkoli je to všechno pravda, přeje si Pán, abychom s pomocí světla víry a jiných osvětlení hledali příčiny správnosti a spravedlnosti, podle kterých mocná ruka Všemohoucího uskutečnila tyto divy ve své nejdůstojnější Matce. Přeje si, abychom Ho v nich poznali, abychom Ho v Ní a skrze Ní velebili a abychom pochopili, jak bezpečná je naše spása, všechna naše naděje a náš úděl v rukou této mocné Královny, na kterou soustředil všechnu svou nesmírnou lásku. V souladu s těmito pravdami vysvětlím, co mi bylo zjeveno o tomto tajemství.

120. Nebeská Matka žila ve společnosti svého Syna a pravého Boha třicet tři let, a od doby, kdy se narodil z jejího panenského lůna, Ho až do jeho smrti na kříži nikdy neopustila. Kojila Ho, sloužila Mu, následovala a napodobovala Ho, přičemž se vždy chovala jako matka, dcera, nevěsta i jako nejvěrnější služebnice a přítelkyně. Těšila se z pohledu na Něho, z jeho rozhovorů, z jeho učení a z přízně, kterou získala všemi těmito zásluhami během svého smrtelného života. Kristus vystoupil do nebe, a síla lásky a pravého rozumu požadovala, aby s sebou do nebe vzal také svou nejvyšší milující Matku, aby on na nebi, ani Ona na tomto světě, nebyli zbaveni vzájemné společnosti. Ale nejvroucnější láska, kterou oba milovali lidstvo, jakoby roztavila tato pouta, která je spojovala, a přiměla naši nejlaskavější Matku, aby se vrátila zpět na zem, založila Církev a přiměla Syna, aby Jí dovolil se na ten čas od Něho vzdálit. Avšak pro božského Syna, který byl dostatečně mocný na to, aby Jí do jisté míry odměnil za toto strádání, se stalo povinností lásky Jí odměnit. A naplnění tohoto závazku by nebylo tak veřejně uznáno a také nebylo učiněno tak zjevným, pokud by odepřel své blahoslavené Matce laskavost toho, že ji bude provázet na zemi v době, kdy zůstane sedět ve slávě po pravici svého otce. Kromě toho by vroucí láska blahoslavené Matky, která si zvykla a byla živena přítomností Pána, jejího Syna, utrpěla nesnesitelným násilím, pokud by jí byla po tolik let odepřena jeho přítomnost, ve které s ní zůstával po dobu jejího setrvávání v Církvi.

121. O toto vše se náš Pán a Spasitel postaral svou trvalou svátostnou přítomností v srdci nejšťastnější Matky v době, kdy žila s Církví po tom, co usedl na svůj trůn v nebi. Do jisté míry Jí touto svátostnou přítomností hojně splatil dluhy své přítomnosti, ze které se těšila v době, kdy s Ní ještě žil na tomto světě, protože se od Ní tehdy často vzdaloval, aby se věnoval dílu naší spásy, čímž působil jejímu srdci starosti a obavy, a i když se vrátil, nemohl být stále v její společnosti. Byly také

chvilě, kdy i sama jeho přítomnost naplňovala její duši hrůzou při pomyšlení na jeho blížící se mučení a smrt na kříži. Tento zármutek často vrhal stín na radost z toho, že Ho má u sebe a že se k němu může přichýlit. Když však Pán po přestálém utrpení zaujal místo po pravici svého věčného Otce, a když stejný Pán a Syn svátostně odpočíval v jejím panenském srdci, těšila se nebeská Matka z jeho přítomnosti bez obav a nepokoje. V Synovi se stále těšila z přítomnosti celé nejsvětější Trojice způsobem uvedeným ve vizi, kterou jsem popsala dříve. Tak se doslovně splnilo to, co tato velká Královna říká v Písni: Vedla bych tě, zavedla bych tě do domu své matky, ty bys mě učil! Dala bych ti napít vonného vína, svého moštu z granátových jablek (Pis. 8,2).

122. Touto milostí splnil Pán slib, který dal Církvi skrze své apoštoly, že s nimi bude až do skonání světa (Mt.28,20). Tento slib splnil s předstihem už v době, kdy se rozhodl vstoupit na nebesa, protože zůstal svátostně přítomen ve své Matce už od poslední večeře, jak bylo popsáno výše. Pokud by však Pán neučinil ve své Církvi tento zázrak, nebyl by tento závazek po jeho nanebevstoupení zcela splněn, protože během prvních let neměli apoštolové k dispozici žádný chrám ani náležité vybavení pro stálé uchovávání nejsvětější Eucharistie. Proto vždy požili vše, co bylo toho dne proměněno. Blahoslavená Panna Marie byla sama svatyní a chrámem, ve kterém byla po několik let nejsvětější Svátost uchovávána, aby Kristova Církev v době od jeho nanebevstoupení až do konce světa nebyla ani na jediný okamžik zbavena přítomnosti Slova proměněného v tělo. Nebyl sice v tomto svatostánku přítomen pro požití věřícími, ale byl zde přesto přítomen pro jejich dobro a jiné vznešenější záměry, protože velká Královna stále v chrámě svého srdce předkládala své modlitby a přímlyvy za všechny křesťany a adorovala svátostného Krista jménem celé Církve, zatímco byl Kristus v jejím panenském srdci spojen s mystickým tělem věřících. Především však byla tato slavná Paní příčinou svrchovaného štěstí toho věku, protože její svátostný Syn a Bůh skrytý v její hruď podobně, jako je nyní uchováván v našich svatyních a svatostáncích, byl nejsvětější Marií stále uctíván s největší uctivostí a zbožností a nebyl nikdy uražen, jako je tomu dnes v našich kostelích a chrámech. V Marii byl sycen rozkošemi, které toužil mezi lidskými dětmi zakoušet po věky věků (Př.8,31). Protože byla všechna Církvi poskytnutá pomoc udělena kvůli této radosti, nemohl Pán naplnit tento svůj záměr dokonaleji, než svátostným přebýváním v srdci své nejčistší Matky. Ona byla legitimním působištěm božství coby vhodný objekt a ohnisko jeho božské činnosti, a všichni stvoření tvorové mimo nebeskou Matku Mu ve srovnání s Ní připadali cizí, protože tento neustále planoucí žár nekonečné božské lásky jinde nenalézal prostor a palivo pro svůj oheň.

123. Na základě poznání, které mi bylo uděleno o tajemství lásky Krista Pána ke své nejsvětější Matce a o síle, kterou k Ní byl přitahován, se odvažuji říci, že kdyby nenalezl způsob, jak v Ní přebývat ve svátostných způsobách, opustil by své místo po pravici Otce a sestoupil na zem, aby doprovázel svou Matku v době, kdy žila s jeho Církví. A kdyby bylo nutné během té doby opustit nebeské příbytky a připravit nebeské dvory o přítomnost jeho přesvatého lidství, považoval by to za méně významné, než být bez společnosti své Matky. Dá se bez nadsázky říci, že si musíme všichni přiznat, že u nejčistší Marie nalezl Pán větší míru a soulad lásky odpovídající jeho vůli než u všech světců dohromady, a v důsledku toho jeho láska k Ní přerostla jeho lásku ke všem ostatním. Pokud Pastýř, o kterém nám vypravuje evangelium, opustil devadesát devět ovcí, aby šel hledat jednu jedinou, která se ztratila, a my se přesto neodvažujeme tvrdit, že opouští více hodnotné kvůli méně hodnotnému, pak by nám nemělo být divné, že tento božský Pastýř by opustil všechny ostatní svaté kvůli tomu, aby byl ve společnosti své nejpřímnější Ovečky, která Ho oděla svou vlastní přirozeností, a kterého, coby Matka, chovala a živila. Není pochyb o tom, že by Ho oči jeho milované Nevěsty a Matky přivábily (Pís.6,5), aby se snesl nejrychlejším letem z nebeských výšin na svět, kde žil a kam dříve přišel spasit Adamovy děti, ke kterým byl přitahován méně, ba spíše byl od nich odpuzován jejich hříchy a nutností za ně trpět. Pokud by nyní sestoupil, aby žil se svou milovanou Matkou, nebylo by to proto, aby trpěl a zemřel, ale naopak, aby požíval útěchu z její společnosti. Naštěstí však nebylo nutné připravit nebe o jeho přítomnost, protože sestoupením do svátostných způsob mohl uspokojit svou lásku i lásku své nejsvětější Matky, v jejímž srdci jako na svém loži mohl tento pravý Šalomoun odpočívat, aniž by byl opustil místo po pravici svého věčného Otce (Pís.3,7).

124. Postup, kterým se tento zázrak stal, byl tento: při přijímání nejsvětější Marie, se svátostné způsoby, místo aby vešly do žaludku, kde se obyčejná potrava míchá a rozředí, zastavily na své cestě a vešly do Mariina srdce, jako odměna za krev, kterou toto srdce poskytlo při vtělení Slova, ze které bylo utvořeno přesvaté lidství pro podstatné spojení se Slovem, jak bylo vysvětleno ve druhém díle. Účast ve svatě Eucharistii se nazývá rozšířené vtělení, proto bylo vhodné, aby se přesvatá Matka účastnila této nejsvětější Svátosti novým, jedinečným způsobem, protože také při vtělení Slova spolupůsobila zvláštním, zázračným způsobem.

125. Teplota srdce úplně zdravého člověka je velmi velká, a nesnižuje se u něho s jeho rostoucí dokonalostí, ušlechtlejší přirozeností, nebo s délkou života a aktivity. Prozřetelnost přírody pak dodává vzduch pro dýchání a zmiřňování tohoto tepla, které je zdrojem veškerého ostatního živočišného tepla. Přestože v ušlechtilé konstituci naší Královny byl žár jejího srdce velmi intenzivní, a přestože ho zanícenost a účinky její

vroucí lásky ještě zvyšovaly, zůstaly v srdci uložené svátostné způsoby nezměněné a nestrávené. Vyžadovalo to ovšem celou řadu zázraků, ale je nutné to do velké míry připisovat také zázračné Mariině bytosti. Tato milost začala s prvním přijímáním, které obdržela při poslední večeři, a skrze zachování způsob trvala až do následujícího přijímání, které obdržela z rukou svatého Petra v oktávě seslání Ducha svatého. Tehdy, když přijala nové způsoby, byly předešlé stráveny. Tato zázračná výměna, kdy byly dříve přijaté způsoby uložené v srdci nahrazovány novými, ji až do konce života zajišťovala společenství, takže nebyla nikdy připravena o přítomnost svého Syna a Boha ve svátostných způsobách.

126. Skrze tuto výsadu a ustavičné nepřímé nazírání Boha, jak bylo sděleno dříve, se nejblesklavější Panna Marie stala velmi podobnou Bohu. Její jednání i schopnosti byly povzneseny tak vysoko nad lidskou představivost, že je nikdo nebude moci během tohoto smrtelného života pochopit, a ani si na ně vytvořit přiměřený názor tak, jak je to možné v jiných situacích. Ani já nemohu nalézt slova k tomu, abych vysvětlila to málo, co mohu objasnit. Když se přesvatá Matka vrátila z nebe, bylo úplně obnoveno a změněno používání jejích smyslů. Za prvé byla odloučena od svého božského Syna, v jehož přítomnosti byly zasloužené používány, a za druhé Ho cítila i viděla odpočívát ve svém srdci, na které byla soustředěna celá její pozornost. Od dne, kdy sestoupila z nebe, uzavřela se svými očima novou smlouvu a vykonávala nad nimi novou vládu, která nepovolovala vstup žádným pozemským a viditelným obrazům, kromě těch, které byly zapotřebí pro řízení Církve a pro plnění svých povinností. Tyto obrazy vůbec nepoužívala, a nepotřebovala je ani pro své duchovní rozjímání a rozmluvy. Byly pouze uskladněny v její paměti a rozumu. Její vnitřní meditace a kontemplace byly aktivovány vlitými obrazy a vědomostmi, spojenými s abstraktním nazíráním Boha takovým způsobem, kterým svatí poznávají a vidí Boha, nebo skrze poznání díla stvoření v sobě. Tak naše Královna poznávala boží vůli ve všech svých skutcích a nepoužívala svůj zrak k tomu, aby poznala nebo prozkoumala některou věc, ale jen k tomu, aby viděla, kam jde, nebo s kým mluví s celou upřímností svého srdce.

127. Sluch používala poněkud častěji, protože to bylo nutné k vyslechnutí věřících a apoštolů, kteří Ji informovali o stavu duší, Církve a o svých potřebách a duchovním pokroku, aby jim pak mohla odpovědět a dát poučení a rady. Ovládala však svůj sluch tak dokonale, že na něj neměl vliv žádný zvuk světa ani žádná slova, která by třeba jen v nejmenším nebyla v souladu se stavem její dokonalosti, nebo

kteřá by nebyla nezbytná pro pokrok v lásce vůči jejím bližním. Smysl čichu vůbec nepoužívala pro pozemské vůně nebo pro identifikaci předmětů, které tímto smyslem cítíme, ale za přispění andělů vdechovala nebeskou vůni, kterou cítila při chválách, které vzdávala svému Stvořiteli. Také její smysl chuti prošel velkou změnou, protože jí bylo sděleno, že po svém pobytu v nebi může žít bez pozemských pokrmů. Nebylo jí to však přikázáno, ale ponecháno její svobodné vůli. Proto jedla velmi zřídka a velmi střídmě, a to jen když Ji k tomu vyzval svatý Petr nebo svatý Jan, nebo proto, aby se vyhnula pozornosti a údivu lidí kvůli tomu, že Ji neviděli jíst. Když však z poslušnosti nebo z pokory pokrmů okusila, necítila jejich obvyklou chuť, ale její smysl chuti poskytoval takový vjem, jako by jedla jen něco zdánlivého. Také její hmat prošel moudrou změnou, protože jím vnímala jen velmi málo z toho, čeho se dotýkala a necítila při tom žádné smyslové potěšení, zato cítila dotek svátostných způsob ve svém srdci, ke kterému zpravidla obracela všechny své pocity obdivuhodné sladkosti a radosti.

128. Všechny tyto výsady, které se týkaly jejich smyslů, Ji byly uděleny na její žádost, protože je všechny znovu zasvětila větší slávě Nejvyššího a pro růst a plnost dokonalosti ctností. I když během celého života, hned od prvního okamžiku svého neposkvrněného početí, vždy plnila všechny požadavky věrné služebnice (Mt.25,21) a moudré správkyně svých darů a milostí (jak lze usoudit z celého tohoto životopisu), přesto po tom, co se svým Synem vystoupila do nebe, byla ve všem zdokonalena a Božská všemohoucnost Ji obdařila novými schopnostmi pro dokonalejší působení. Přestože byla ještě Poutnicí a nepožívala blažené nazírání coby oslavená nebešťanka, přesto se činnost jejich smyslů podobala té, kterou požívali svatí, kteří byli už oslaveni na těle i na duši. Nemohu jinak popsat její tak jedinečný, požehnaný a božský stav, ve kterém se naše slavná Královna a Paní navrátila z nebe, aby řídila svatou církev.

129. Tato vznešená činnost smyslových schopností byla v souladu s její vnitřní moudrostí a jejími vědomostmi. Zнала vůli Nejvyššího ve všem, co si přála a byla povinna vykonat. Zнала dobu, způsob provedení, postup i okolnosti každého skutku, který měl být vykonán, jakož i potřebná slova a jejich vhodný sled, takže Ji v tom nemohli překonat ani andělé, kteří nás střeží, aniž by při tom pozbyli patření na Pána. Naše velká Královna praktikovala všechny ctnosti s tak vysokou moudrostí, že to vzbuzovalo obdiv u andělů, kteří viděli, že Ji žádný jiný tvor nemůže překonat nebo dosáhnout stejné úrovně dokonalosti a svatosti, které dosáhla Ona. Jednou z věcí, které Ji naplňovaly nejvyšší radostí, bylo uctívání a adorování Pána svátostně přítomného v jejím srdci nebeskými duchy. Stejnou úctu projevovali také svatí, kdykoli vystoupila se svým božským Synem ve svém srdci do nebe. Tyto příležitosti

vždy poskytly všem svatým oslavencům novou radost a důvod k plesání. Radost, kterou cítila při pohledu na to, jak je nejsvětější Svátost uctívána anděly, byla pro Ni náhradou za hrubou netečnost a nedbalost smrtelníků, kterou projevují při uctívání nejsvětějšího Těla Páně. A tak Mu blahoslavená Paní obětovala poklony a úctu nebeských duchů, kteří věděli, jak je třeba toto tajemství ocenit, a kteří ho ctili dokonale a horlivě.

130. Někdy se Ji nejsvětější Tělo jejího Syna ukazovalo zjevně v jejím srdci, jindy zase v celé kráse svého nejsvětějšího člověčenství, nebo, a to skoro stále, poznávala všechny zázraky, které obsahovala tato vznešená Svátost. Všechny tyto divy a mnohé jiné, které nemůžeme v tomto pomíjivém životě pochopit, Panna Marie požívala a těšila se z nich. Někdy je viděla v sobě samé, jindy zase v nepřímém nazírání Boha. Spolu s těmito obrazy Božství Ji bylo také zjeveno vše, co měla konat pro sebe i pro celou Církev. Největší útěchu Ji působilo vnímání radosti a potěšení, které jejímu, ve svátostných způsobách přítomnému Synovi, působila Její společnost. Tato radost byla nade všechnu pochybnost (jak mi bylo sděleno) větší, než ta, kterou mu působila společnost ostatních svatých. Ó, neobyčejná, jedinečná a vysoce vyznamenaná Královno! Pobyt v Tobě byl Stvořiteli příjemnější než pobyt v nejvyšším nebi, které stvořil jako svůj příbytek (Žl.113,16). Ten, kterého nemohly pojmut nekonečné prostory, se přizpůsobil a uzavřel v Tobě jedině. Našel v Tobě příjemný trůn a místo odpočinku, a to nejen ve tvém panenském lůně, ale i ve Tvé nesmírné a prostorné lásce. Ty jediná jsi se od prvního okamžiku své existence stala nebem, takže Bůh v Tobě začal přebývat hned od okamžiku, kdy Ti dal bytí, a bude v tobě odpočívát v plnosti radosti po všechny věky jeho věčnosti. Nechť Tě poznají všechny národy, protože v Tobě uvidí a budou chválit svého pravého Boha a Vykupitele, který prostřednictvím Tebe jedině přišel k nám, aby napravil náš nešťastný pád (Lk.1,68).

131. Kdo ze smrtelníků nebo i z andělů může popsat žár lásky hořící v nejčistším srdci této velké Královny tak plné moudrosti? Kdo může pochopit prudkost řeky Božství, která úplně zaplavila a vsakuje se do tohoto božího Města (Žl.46,5). Jakou touhu vzbuzovala a jaké činy ctností praktikovala, když využívala nezměrné dary milostí, kterými byla zaplavována! Jaké modlitby a prosby vysílala za svatou Církev! Jakými vzněty lásky k nám bývala unášena! Jaké dary pro nás vysloužila a získala! O nich ví jedině Původce této neobyčejné Bytosti. My však posilněme svou naději, oživme víru a rozněcujeme lásku ve spojení s touto přelaskavou Matkou. Prosme Ji o přimluvu a pomoc, protože Ten, který je jejím Synem a naším Bratrem Ji neodepře nic, když Ji tak vyznamenal svou láskou.

Ponaučení, které mi dala slavná Královna andělů, Panna Marie.

132. Má dcero, znáš dobře můj život a moji činnost, pokud uvážíme, že jsi jen pouhý tvor. Mimo mne nenajdeš žádnou stvořenou bytost, kterou bys mohla lépe využívat jako svůj vzor a model pro svou větší dokonalost a svatost. Nyní však jsi začala popisovat nejvyšší stupeň ctností, kterého jsem dosáhla během svého pozemského života. Toto vyznamenání by tě mělo podnítit k obnovení touhy a obrátit všechnu pozornost tvých schopností k dokonalému praktikování všeho, čemu tě učím. Je už čas, má nejdražší, a je pro to náležitý důvod, aby ses úplně poddala mé vůli v tom, co od tebe očekávám. Abys mohla oživit svou touhu po dosažení tohoto požehnání, chci tě upozornit na to, že i když jsou způsoby nejsvětější Svátosti strávené, zůstává můj božský Syn s dušemi zvláštní milostí, kterou jim pomáhá, obohacuje a řídí je za to, že mu poskytly své pohostinství, kdykoliv Ho duše s úctou a vroucností přijímají a připravují pro Něho čisté a láskou hořící srdce. Je však málo takových duší, které se podílí na tomto požehnání, protože mnohé, přestože o tom ví, přistupují k přijímání této nejsvětější Svátosti bez náležité přípravy, jen tak ledabyle nebo ze zvyku a nepečují o náležitou úctu a svatou bázeň, která je s tím spojená. Protože jsi nyní poučena o tomto tajemství, přeji si, aby ses pokaždé při každodenním přijímání této Svátosti, které ti nařídili tví představení, důstojně připravovala, a zajistila si tak podíl na tomto velkém požehnání.

133. Proto si musíš pomáhat vzpomínkou na to, co jsem dělala já. Musíš podle toho řídit svou touhu, vroucnost, lásku a vše, co je zapotřebí k přípravě tvého srdce coby chrámu a příbytku tvého Ženicha a nejvyššího Krále. Snaž se v sobě usebrat všechny své schopnosti. Před přijímáním i po přijímání zachovávej vše, co se týče tvé věrnosti coby Nevěsty a obzvlášť musíš postavit stráž ke svým očím a bdít nad všemi smysly, aby žádný neuctivý nebo cizí obraz nevnikl do chrámu Páně. Uchovávej své srdce úplně čisté a bez poskvrny, protože, když je nečisté nebo příliš zaujaté různými věcmi, nemůže do něj plnost božského světla a moudrosti vniknout (Mdr.1,4). I když se snad nemůžeš vyhnout veškerému styku s tvory, je zapotřebí, abys držela své smysly ve velké podřízenosti a nedovolila jim, aby se zabývaly smyslovými vjemy, které by ti nepomáhaly ve snaze o dosažení nejvyšší svatosti a ryzí ctnosti. Odděl cenné od bezcenného, pravdu od klamu. Abys mne mohla dokonale napodobovat, musíš od nynějška ve všem dávat pozor na to, co volíš, ať je to velké nebo malé, tak abys v ničem nechybovala a nepřevracela řád božského světla.

134. Premýšlej pozorně o běžném klamu smrtelníků a žalostné škodě, kterou trpí. Při rozhodování je jejich vůle obvykle vedena pouze smyslovými vjemy, přičemž

ihned jednají bez toho, aby dále uvažovali nebo se radili. Vzhledem k tomu, že smyslové vjemy bezprostředně působí na zvířecí chťiče a sklony, je zřejmé, že lidé nejednají podle zdravého rozumu, ale podle popudu vášně, podnícené smysly a jejich předmětem. Proto je ten, kdo přemýšlí jen o jemu způsobené urážce a bolesti, ihned puzen k pomstě, a proto je ten, kdo se podvoluje touze po cizím majetku, sotva ho uvidí, hned puzen k nespravedlnosti. Podobně se chová velmi mnoho nešťastníků, kteří jednají podle touhy očí, těla a pýchy života, protože to jsou jediné věci, které jim nabízejí svět a ďábel. Ve svém zaslepeném klamu následují tmu, která je pro ně světlem, okoušejí hořkost, kterou vnímají jako sladkost, požívají smrtící jed jako lék pro svou duši a považují za moudré to, co není ničím jiným než ďábelskou a pozemskou neznalostí. Vyhní se těmto zhoubným chybám a nikdy nevycházej z něčeho nebo se nerozhodují podle něčeho, co je pouze smyslové nebo co vychází ze smyslových vjemů, ani se nesnaží získat výhody, které takové vjemy vykreslují. Při všem svém rozhodování se vždy především poradí se svým vnitřním vědomím a se světlem, které ti uděluje Bůh, abys nejednala slepě, a Pán ti vždy poskytne dostatečné vedení. Požádej ihned o radu své představené a učitele, pokud to budeš moci udělat dřív, než se pro něco rozhodneš. Pokud není tvůj představený nebo učitel po ruce, hledej radu u jiných, třeba i u podřízených, protože je to vždy bezpečnější než jednat jen podle své vůle, která může být narušena nebo zaslepena vášní. Podle tohoto pravidla musíš jednat obzvlášť při zevnějších pracích, abys je prováděla s usebraností, potají a podle požadavků okolností a sesterské lásky tak, jak se naskytanou. Při těch pracích nesmíš ztratit z očí severní hvězdu svého vnitřního světla v době, kdy se pohybuješ mezi hlubokými propastmi soužití s tvory, kde stále hrozí nebezpečí záhuby.

KAPITOLA IX.

**Nejsvětější Panna Marie vidí, jak Lucifer povstává, aby pronásledoval
Církev; jaká opatření přijala na obranu a ochranu věřících proti
tomuto nepříteli.**

135. Povznesena na nejvyšší stupeň milosti a svatosti, jaký mohl dosáhnout pouhý tvor, viděla velká Paní světa očima božského poznání, jak se malé stádečko Církve den ode dne zvětšuje. Jako nejbědělejší Matka a Pastýřka ho z výšin, na něž byla postavena pravící svého všemohoucího Syna, s nepopsatelnou prozíravostí střežila a dávala pozor na to, aby nebylo napadeno pekelnými vlky, protože dobře

věděla o jejich nenávisti vůči novorozeným dětem evangelia. Bdělost Matky světla byla obrannou zdí této svaté rodiny, kterou milující Královna přijala za svou, a na kterou pohlížela jako na podíl a dědictví svého božského Syna, které Nejvyšší vybral a oddělil od ostatních lidí. Po nějakou dobu plula malá loďka Církve, řízená nebeskou Velitelkou, šťastně kupředu, přičemž byla podporována jejími radami, učením a výstrahami, jakož i stálými modlitbami a prosbami. Ani na okamžik nezanedbala nic, co bylo v její kompetenci a péči ve vztahu k útěše apoštolů a ostatních věřících.

136. Když nejsvětější Panna za několik dní po příchodu Ducha svatého rozmlouvala při modlitbách s Pánem, řekla Mu: „Můj Synu, Bože pravé lásky, vím, můj Pane, že to malé stádečko tvé Církve, kterému jsi mne dal za matku a ochránkyni, Ti není drahé méně, než tvůj vlastní život a tvá krev, kterou jsi je vykoupil z moci temnoty (Kol. 1,13). Je tedy spravedlivé, abych i já obětovala svůj život a celou svou bytost pro zachování a rozmnožení toho, co má u tebe tak vysokou cenu. Dej, ať zemřu, můj Bože, pokud to bude zapotřebí pro větší oslavu tvého jména a pro rozšíření tvé slávy po celém světě. Přijmi, můj Synu, oběť mých rtů i celé mé vůle, ve spojení s tvými zásluhami. Shlédni na své věřící a přijmi ty, kteří doufají jedině v Tebe a ve víře se Ti plně odevzdávají. Veď svého zástupce Petra, aby správně řídil ovečky, které jsi mu světil. Bdi nad všemi svými apoštoly, tvými sluhy a mými pány, uděl jim požehnání tvé sladkosti tak, abychom všichni plnili tvou svatou vůli.“

137. Nejvyšší na tuto žádost naší Královny odpověděl: „Má milovaná Nevěsto, vyslechl jsem pozorně tvé tužby a prosby. Ty však také víš, že má Církev má kráčet v mých šlépějích a žít podle mého učení, a následovat mne na cestě mého utrpení a kříže, který mají mí apoštolové, učedníci a všichni mí důvěrní přátelé a následovníci ochotně přijímat, protože nemohou být mými apoštoly, učedníky, přáteli a následovníky bez této podmínky práce a utrpení (Mt.10,38). Je také zapotřebí, aby má Církev nesla tíži pronásledování, skrže které projde bezpečně blahobytem světa a jeho nebezpečími. Taková je má nejvyšší vůle ve vztahu k mým věrným a předurčeným. Pozoruj tedy a viz, jakým způsobem se to stane.“

138. Hned nato naše slavná Královna spatřila ve vizi Lucifera a velké množství jeho pekelných následovníků vystupovat z pekelných hlubin, ve kterých leželi stěsnáni od doby, kdy byli poraženi na hoře Kalvárii a svrženi do pekla. Viděla z mořských hlubin vycházet draka se sedmi hlavami a ostatní ho následovali. I když vyšel velmi zesláblý a vlek se, jakoby se zotavoval z přestálé těžké nemoci, byl ve své pýše a zuřivosti poháněn nezkrotným vztekem a domýšlivostí, přičemž poznal, že tyto jeho neřesti jsou větší než jeho moc, jak praví prorok Izaiáš (Iz.14,10), protože na

jedné straně nesl viditelné následky zdrcující porážky, kterou utrpěl při slavném Spasitelově vítězství na kříži, a na druhé straně ukazoval svůj vztek a zuřivost, které nyní vybuchly jako oheň sopky proti svaté Církvi a jejím dětem. Když vstoupil na svět, celý ho proslídil a prozkoumal, a pak spěchal do Jeruzaléma, aby tam naplnil celou sílu svého zuřivého vzteku a pronásledoval Kristovy ovečky. Začal z dálky sledovat a pomalu ovíjet stádečko, které bylo tak pokorné, a přesto tak nebezpečné pro jeho pyšnou zlobu.

139. Pekelný drak viděl, jak velký počet lidí přijal víru i kolik jich každou hodinu přijímá svatý křest. Viděl, jak apoštolové stále vyučují a konají velké zázraky pro dobro duší, jak se nově obrácení zřikají bohatství a pohrdají jím a jak byla svatá Církev obdařena všemi zásadami nepřekonatelné svatosti. Pod dojmem těchto úžasných změn se hněv démona zvýšil natolik, že se jeho koncentrovaná zloba uvolnila ve formě hrozného vytí. Vzplál velkým hněvem, protože viděl svou bezmocnost proti Bohu a ve své velké žízni a touze vypít čisté vody Jordánu (Iz.16,6), hledal, jak by se mohl přiblížit shromáždění věřících, ale nepodařilo se mu to, protože všichni byli spojeni dokonalou láskou. Tato ctnost spolu s vírou, nadějí a pokorou působily vzhledem k pekelnému drakovi a jeho pomocníkům ve zlém, jako nepřístupné opevnění. Obcházel celé okolí a hledal nějakou malou ovečku, která by se neopatrně vzdálila od Kristova stáda, aby ji napadnul a pohltil. Proto plánoval a mnohými způsoby strojí úklady, aby přilákal někoho, kdo by mu poskytl možnost proniknout to opevnění ctností, kterým všichni byli chráněni, ale všude nacházel vchody zavřené a chráněné bdělostí apoštolů a mocí milosti, zvláště pak ochranou Panny Marie.

140. Když slavná Matka viděla Lucifera a tak velkou armádu démonů povstávajících s tak zlomyslným hněvem proti svaté Církvi, její milující srdce bylo proniknuto šípem soucitu a bolesti, protože jednak znala lidskou slabost a neznalost a pak také nebezpečnou a lstivou nenávist starého hada. Aby omezila pýchu démonů, obrátila se k nim přesvatá Matka a řekla: „Kdo je jako náš Bůh, který přebývá na výsostech (Žl.112,5)? Ó, pošetilý a domýšlivý nepříteli Všemohoucího! Ten, který tě přemohl na kříži a rozdrtil tvou pýchu vykoupením lidského rodu z tvého tyranství, ti nyní poroučí. Jeho moc tě zničí, jeho moudrost tě zmate a svrhne zpět do pekla. V jeho jménu ti nyní odejmu moc překážet chvále a slávě, kterou Mu mají vzdávat všichni lidé coby svému Bohu a Vykupiteli.“ Pak starostlivá Matka pokračovala ve své modlitbě a řekla Pánu: „Nejvyšší Bože a Otče, pokud moc tvé ruky nezadrží a nepotlačí zuřivost, kterou pozorují u pekelného draka a jeho pomocníků, pak jistě pokryje celou tvář země zkázou jejího obyvatelstva. Bud' dobrotivým a milosrdným

Bohem svým tvorům a nedopust', Pane, aby tento jedovatý had vyléval svůj jed na duše obmyté krví Beránka (Zj.7,14), tvého Syna a pravého Boha. Je možné, aby se duše někdy samy vydávaly této krvežíznivé bestii, jejich úhlavnímu nepříteli? Jak se mě srdce svírá strachem, že by některá duše, obohacená zásluhami Beránkovy krve, mohla upadnout do tak politováníhodného neštěstí! Ó, kéž by se hněv tohoto draka obrátil jen proti mně samotné, a tvoji vykoupení byli zachráněni! Dovol mi, věčný Pane, bojovat s těmito nepřáteli. Oděj mě svou mocí, abych je mohla pokofit a rozdrtit jejich pýchu a domýšlivost.“

141. Vlivem milosti této modlitby a odporu mocné Královny se zmocnil Lucifera velký strach a prozatím se neodvážil přiblížit se k někomu ze shromáždění věřících. Jeho vztek tím ale nebyl zkrocen, a chystal se získat zákoníky, farizeje a všechny židy, které viděl stále setrvávat ve své zatvrzelé nevěře. Odebral se k nim a mnoha vnuknutími je naplnil závistí a nenávistí proti apoštolům a věřícím Kristovy Církve. Tak skrze tyto nevěřící zahájil pronásledování, které nemohl začít sám. Naplnil je velkými obavami z toho, že kázání apoštolů a učenníků může způsobit stejně velkou, nebo ještě větší škodu, než způsobila kázání Ježíše Nazaretského. Našeptával jim, že Kristovi následovníci zřejmě zamýšlí šířit slávu jeho jména, což by zvětšovalo jejich pohanu, protože Ho oni, zákoníci a farizeové, ukřižovali jako zločince. Dále jim našeptával, že v důsledku velkého počtu jeho učedníků a mnoha zázraků, které činí jeho jménem, k sobě přitáhnou všechny lidi, a že učitelé a zákoníci upadnou do nepřízně a opovržení, ztratí obvyklé vedlejší příjmy, protože noví věřící odevzdají všechn svůj majetek novým učitelům, a také, že tato škoda neodvratně velmi brzy postihne učitele zákona, protože lid bude hromadně následovat apoštoly.

142. Tyto zlomyslné myšlenky velice silně zapůsobily na hrabivost a ctižádost židů, proto je ochotně vyhodnotili jako rozumné a shodující se s jejich žádostmi. Proto začali Farizeové, saduceové, zákoníci a kněží svolávat mnoho schůzí, aby se sjednotili na postupu proti apoštolům, jak píše svatý Lukáš ve Skutcích apoštolských. První příležitost k pronásledování zavalil zázrak, kterým svatý Petr a svatý Jan uzdravili chromého, který touto nemocí trpěl čtyřicet let od svého narození, a byl známý po celém městě. Protože byl tento zázrak naprosto evidentní a pozoruhodný, shromáždilo se kolem nich velké množství užaslého a jásajícího lidu. Svatý Petr k nim pronesl dlouhou řeč, ve které dokazoval, že nemohou být spaseni jinak než skrze Ježíšovo jméno, jehož mocí on a svatý Jan uzdravili tohoto chromého, který se čtyřicet let nemohl postavit na nohy. S odkazem na tuto událost svolali kněží veleradu, na kterou povolali ty dva apoštoly, aby se zodpovídali. Protože však byl tento zázrak všeobecně známý a lid kvůli němu chválil Boha, neodvážili se bezbožní soudcové apoštoly potrestat, ale jenom jim zakázali nadále kázat a učit ve jménu

Ježíše Nazaretského. Avšak svatý Petr jim neohroženě řekl, že jejich zákaz nemohou uposlechnout, protože jim Bůh prikazuje pravý opak, a vyzval je, aby sami posoudili, zda je před Bohem spravedlivé, aby poslouchali víc lidí než Boha (Sk.4,19). Oni však jim pohrozili a propustili je. Oba apoštolové se ihned odebrali k nejsvětější Královně, aby se s Ní podělili o svou zkušenost, i když Ona už byla o všem ve zvláštní vizi dobře informována. Pak se všichni vroucně modlili, při čemž na všechny shromážděné znovu viditelně sestoupil Duch svatý.

143. O několik dní později došlo k zázračnému restu Ananiáše a Safiry, kteří se v pokušení hrabivosti snažili oklamat svatého Petra. Lhali apoštolovi, když mu přinesli část peněz za prodané dědictví, a zatajili mu druhou část. Krátce před tím Barnabáš, zvaný také Josef, levita rodem z Kypru, který prodal svůj pozemek, přinesl celý příjem apoštolům. Proto, aby byli všichni varováni, že mají jednat stejně poctivě jako Barnabáš, byli Ananiáš a Safira potrestáni, a oba klesli mrtví k Petrovým nohám. V důsledku tohoto ohromujícího zázraku se zmocnila všech v Jeruzalémě velká bázeň, což vedlo k tomu, že apoštolové mohli kázat svobodněji. Ale soudci a saduceové byli naplněni hněvem, dali je zajmout a vsadit do veřejného vězení. Zůstali tam však jen krátkou dobu, protože je Královna nebes vysvobodila, jak popíši dále.

144. Nechci pominout mlčením tajemství, které je spojené s pádem Ananiáše a jeho manželky Safiry. Když slavná Paní nebe a země viděla, že Lucifer a jeho ďáblové popudili kněze a soudce proti kázání apoštolů, a že zázračné uzdravení chromého bylo zneužito k tomu, aby pohnali svatého Petra a svatého Jana před svůj soud, obávala se tato milující Matka, že by to mohlo překážet obrácení dalších duší, proto, jak Ji její božský Syn přikázal, se ujala jejich případu s větší statečností než Judit a řekla krutému tyranovi: „Nepříteli Nejvyššího, jak se opovažuješ a jak budeš moci povstávat proti jeho tvorům, když jsi byl umučením a smrtí mého Syna a pravého Boha zcela poražen, podroben a zbaven své tyranské vlády? Co můžeš dělat, jedovatý bazilišku, spoutaný a uvězněný Všemohoucím v pekelných mukách na celou věčnost? Copak nevíš, že jsi podřízen jeho nekonečné moci a že nemůžeš odporovat jeho nepřemožitelné vůli? Prikazuje ti, a já ti jeho jménem a mocí velím, abys okamžitě i se svými hordami sestoupil do pekelných hlubin, ze kterých jsi vystoupil, abys pronásledoval děti svaté Církve.“

145. Pekelný drak nemohl vzdorovat rozkazu mocné Královny, protože její božský Syn k větší hrůze ďáblů dopustil, že Ho všichni viděli svátostně přítomného v srdci statečné Matky, jako na trůně své všemohoucnosti a velebnosti. To se stalo také při jiných příležitostech, kdykoli přesvatá Marie Lucifera zahanbila, jak se zmíním

dále. Lucifer se tentokrát vrhnul do pekla i se všemi svými společníky, a padli sklíčení a zničení božskou mocí této neobyčejné Ženy. Po nějakou dobu tam zůstali ohromeni a zmitání mocným vztekem nad svým žalostným stavem, kterému nemohli uniknout a ze zoufalství nad tím, že byli přemoženi touto mocnou Královnou nebo všemi těmi, kteří byli pod její ochranou. V tomto zuřivém zoufalství se Lucifer radil se svými d'ábly a řekl jim: „Jaké neštěstí mne opět stihlo! Povězte mi, co mám udělat proti této mé Protivnici, která mě tak trápí a přemáhá? Ona sama proti mně bojuje mnohem usilovněji, než všichni tvorové dohromady. Mám se vzdát Jejího pronásledování, aby se Jí snad nepodařilo zničit mě? Vždy jsem vyšel z boje proti Ní poražen a Ona zůstává Vítězem. Musím přiznat, že stále mou moc zmenšuje a krok za krokem se Jí daří mě ničit, takže budu bezmocný proti následovníkům jejího Syna. Jak bych však mohl strpět takový nespravedlivý útlak? Kde je má vznešená svrchovanost? Mám se tedy podrobit Ženě, která je ve srovnání s mými vlastnostmi a přirozeností tak nízká a bídná? Nyní si však nemohu dovolit s Ní bojovat. Pokusme se ale strhnout některé z jejich následovníků, aby alespoň v nějaké míře bylo mé zahanbení zmírněno a má touha po pomstě uspokojena.“

146. Pán dovolil pekelnému drakovi a jeho hordám se vrátit a pokoušet věřící, aby je vyzkoušel. Když se však seznámili se stavem jejich duší a velkými ctnostmi, kterými byli ozdobeni, nenašli žádný otevřený vchod, ani žádného věřícího, který by chtěl naslouchat jejich nesmyslným svodům a představám. Ale při zkoumání povahy a přirozených sklonů každého z věřících, skrze které na neštěstí vždy proti nám vedou krutou válku, d'áblové zjistili, že Ananiáš a Safira lpěli na penězích a vždy se po nich sháněli s jistou dávkou hrabivosti. Tuto jejich slabost využili k útoku a působili na jejich představivost. Poukazovali přitom na to, jak by jim prospělo, kdyby si část peněz, které utržili za svůj pozemek, který prodali proto, aby to, co za něj získají, dali apoštolům jako vděčné uznání za víru a křest, které obdrželi z jejich rukou. Nešťastní manželé neprohlédli tuto nízkou lest, protože byla v souladu s jejich špatným sklonem, a snažili se oklamat svatého Petra. Apoštolovi Petrovi však byl jejich hřích oznámen skrze zjevení. Potrestal je tím, že je nechal oba, nejdříve Ananiáše a potom Safiru, klesnout ke svým nohám mrtvé. Safira, aniž by věděla, co se stalo jejímu manželovi, zanedlouho vypovídala stejně jako její manžel, přičemž skončila stejně jako on v přítomnosti apoštolů.

147. Naše Královna věděla hned od začátku, jaké úklady strojí Lucifer a že Ananiáš a Safira naslouchali jeho lstivým vnuknutím. Plna soucitu a zármutku padla tato milující Matka před božskou přítomností a z hloubi srdce volala: „Ach, můj Synu

a Pane, ten krvežíznivý drak uchvacuje tyto prosté ovečky z našeho stáda! Jak mé srdce kvůli tomu trpí, Bože můj, když vidím, jak nákaza hrabivosti a podvodu otravuje duše, které okusily chleba života a tvou krev! Pokud se tento nejkrutější nepřítel mezi ně tak beztrusně vetře, způsobí špatný příklad hříchu v důsledku lidské slabosti mnoho škody a jeden druhého bude následovat v pádu. Zemřu zármutkem, můj Milý, protože vím, jakým zlem je ve tvých očích hřích, obzvlášť pak hřích těch, kteří nejsou cizinci, ale tvými dětmi. Můj Milovaný, zjednej nějakou nápravu zla, které jsi mi zjevil.“ Pán Jí odpověděl: „Má milovaná Matko, nenechávej své srdce, ve kterém přebývám, tak zarmoucené, protože dopustím, aby z tohoto zla vzešlo mnoho dobrého pro mou Církev, a právě proto má Prozřetelnost to zlo dopustí. Potrestáním tohoto hříchu naučím viditelným příkladem ostatní věřící tomu, aby se báli v Církvi páchat takové hříchy a bude to také varování před chamtivostí. Stejný trest, nebo můj hněv hrozí všem, kteří se dopustí stejné chyby, protože má spravedlnost musí zůstat stále stejná vůči všem, kteří se protíví mé vůli, které učí můj svatý zákon.“

148. Tato odpověď přesvatou Marii upokojila, i když velice litovala těch dvou svedených, Ananiáše a Safíry, kvůli boží pomstě, jaká je měla za trest stihnout. Přitom se vroucně modlila za ostatní věřící, aby neupadli do satanových osidel, a znovu se obrátila proti tomuto pokušiteli, aby ho zastrašila a odradila od popouzení židů proti apoštolům. Omezován mocí Panny Marie ďábel od toho upustil, a první děti Církve prožívaly období velkého pokoje a klidu. Tento blažený klid by pod ochranou velké Královny a Paní trval stále, kdyby si ho lidé nebyli tak málo vážili a kdyby se neuchylovali k podobným nebo ještě horším podvodům, než Ananiáš a Safíra. Ó, kéž by se věřící stále báli toho špatného příkladu a následovali dobré příklady apoštolů!

149. Když byli apoštolové Petr a Jan uvězněni, jak bylo výše popsáno, vzývali boží milosrdenství a prosili o ochranu svou nebeskou Královnou a Matku. Když se Ta božským osvícením dověděla o jejich stavu, položila se v podobě kříže před boží trůn a takto za ně prosila: „Můj nejvyšší Pane a Stvořiteli vesmíru! Celým srdcem se podvoluji tvé božské vůli a vím, že se to stalo v souladu s vůlí tvé nekonečné moudrosti, protože tví učedníci mají následovat Tebe, svého Mistra, pravé světlo a vůdce vyvolených. To vyznávám, můj Synu, protože jsi přišel na tento svět opovrhován lidmi v pokoře, abys jí zjednal vážnost a zničil pýchu, a abys učil cestě kříže trpělivostí při práci. Víím také, že tví apoštolové a učedníci musí následovat tvé učení a založit tvou Církev. Pokud je to ale možné, Bože mé duše, aby byla zachována jejich svoboda a jejich život, tak aby mohli založit tvou Církev, hlásat tvé

svaté jméno a přivést svět k pravé víře, prosím Tě, můj Pane, abys mi dovolil poskytnout pomoc tvému zástupci Petrovi a mému synovi, tvému milovanému učedníkovi Janovi a všem, kteří byli Luciferovou úskočností uvězněni. Nedopust', aby se tvůj nepřítel mohl chlubit, že nyní zvítězil nad tvými služebníky, a nedopust' ani, aby zvedal svou hlavu nad ostatní děti Církve. Znič jeho domýšlivost a pýchu, můj Pane, a ať zůstane zahanben před Tvou tváří.“

150. Na její prosbu Nejvyšší odpověděl: „Má Nevěsto, ať se stane, jak si přeješ, protože je to také má vůle. Pošli své anděly, aby překazili Luciferovo dílo, protože má moc tě provázet.“ Po obdržení tohoto laskavého svolení Královna andělů ihned poslala jednoho ze svých strážných andělů, který byl v hierarchii velice vysoko, k apoštolům do vězení, aby je zbavil okovů a vyvedl z vězení. Toto byl anděl, o kterém píše svatý Lukáš v páté kapitole Apoštolských skutků, který z příkazu nebeské Matky v noci apoštoly vysvobodil, i když se evangelista nezmiňuje o tajemství spojeném s tímto zázrakem. Apoštolové však anděla viděli, protože se jim ukázal v plném lesku slávy a řekl jim, že byl poslán svou Královnou, aby je vysvobodil z vězení. A přikázal jim, aby i nadále kázali, což oni dělali. Kromě tohoto anděla vyslala také jiné anděly k soudcům a kněžím, aby od nich zahnali Lucifera a jeho d'ábly, kteří je dráždili a popouzeli proti apoštolům. Tito andělé měli u kněží naopak vzbuzovat svaté myšlenky a naplnit je bázní tak, aby nebránili apoštolům v kazatelské činnosti. Nebeští duchové uposlechli a zhostili se svého poslání tak dobře, že ctihodný Gamaliel sám vyslovil názor, který zaznamenal svatý Lukáš (Sk.5,34). V době, kdy byli ostatní soudcové poděšeni zprávou, že apoštolové, které nechali vsadit do vězení, svobodně kážou v chrámě, aniž by kdo věděl, jakým způsobem byli z vězení vysvobozeni, Gamaliel radil kněžím, aby je nechali v klidu kázat, protože pokud je to boží dílo, nebudou ho moci zničit, je-li to dílo lidí, rozpadne se samo. Stane se pak totéž, co se nedávno stalo hnutím falešných proroků Theudase a Judy Galilejského, která vznikla v Jeruzalémě a v Palestině, a pak obě zanikla i se svými následovníky.

151. Tato rada mu byla vnuknuta svatými anděly nebeské Královny a také díky jejich vlivu se jí soudcové řídili, i když je jejich prestiž a světské zájmy podněcovaly k tomu, aby zakázali apoštolům kázat ve jménu Ježíše Nazaretského. Když pak byli po svém vysvobození z vězení znovu předvedeni před soud, byli pak s trestem propuštěni. Apoštolové ihned předali své poznatky a zkušenosti Panně Marii, coby své matce a učitelce. Ta je přijala s mateřskou láskou a s radostí nad tím, že je vidí tak stále v utrpení a horlivé práci pro spásu duší. „Nyní, má pání,“ řekla jim, „se mi jevíte být pravými následovníky a učedníky svého Mistra, když snášíte urážky a rány pro

jeho jméno, a když Mu s radostí v srdci pomáháte nést kříž. Stáváte se jeho hodnými sluhy a pomocníky v rozhojňování zásluh jeho krve, kterou prolil pro spásu lidstva. Ať vám jeho pravice žehná a posiluje vás svou božskou mocí.“ Toto jim řekla, když klečela na kolenou a když líbala jejich ruce. Pak se snažila uspokojit jejich potřeby, jak bylo zmíněno výše.

Ponaučení, které mi udělila velká Královna andělů, Marie.

152. Má dcero, v tom, co jsi pochopila a popsala v této kapitole, je mnoho důležitých poučení pro tvou spásu i věřících svaté Církve. Především musíš přemýšlet o tom, s jakou péčí a bdělostí jsem se snažila zajistit věčnou spásu všem věřícím, přičemž jsem nepřehlížela ani ty nejmenší potřeby a nebezpečí. Učila jsem je božím pravdám, neustále jsem se za ně modlila, povzbuzovala jsem je v jejich práci, naléhala na Pána, aby jim pomáhal, a zvláště jsem je chránila před ďábly, jejich úskočností a zuřivým hněvem. Všechny tyto milosti získávám pro křesťany z nebes i v současnosti, a pokud všichni nezakouší jejich účinek, není to tím, že bych je nevyprošovala, ale tím, že je jen velmi málo věřících, kteří ke mně volají celým srdcem a snaží se stát hodnými sklizení ovoce mé mateřské lásky. Chránila bych všechny před pekelným drakem, kdyby ke mně všichni volali a báli se jeho zhoubných svodů, kterými jsou lákáni do léček a strhováni do věčné záhuby. Aby se mohli všichni probudit z tohoto hrozného nebezpečí, dávám jim nyní toto nové upozornění. Ujišťuji tě, má dcero, že všichni, kteří budou svou vinou zatraceni po smrti mého Syna a vzdor velkým milostem a dobrodiním, které jsem získala svou přímlovou, budou v pekle trpět větší muka než ti, kteří byli zatraceni před jeho příchodem a před tím, než jsem přišla na svět. Také ti, kteří od této chvíle tato tajemství poznají a ke své vlastní škodě jimi pohrdnou, budou podléhat novým a větším trestům.

153. Musí si také uvědomit, jakou cenu má jejich duše, pro kterou jsem toho tolik vykonala a dosud každý den od doby, co byli mučením a smrtí mého božského Syna vykoupeni, konám. Tato lidská zapomnětlivost je zdrojem velké viny, která zasluhuje přísný trest. Jak nesmyslné a zavrženíhodné je chování člověka, který prahne po chvilkovém smyslovém požitku, který i při nejdelším trvání končí spolu s životem, ale obvykle trvá jen krátkou chvíli, a přitom tvrdí, že má víru, i když se o svou nesmrtelnou duši nestará a zapomíná na ni, jako by zanikala spolu s viditelnými věcmi. Nepřemýšlí o tom, že když vše skončí, začíná se duše buď věčně radovat nebo trpět. Ty, když znáš tuto pravdu a zvrácenost smrtelníků, se nebudeš divit, že má v současnosti pekelný drak takovou moc, protože tam kde probíhá ustavičný boj získává

vítěz na síle, zatímco ji poražený ztrácí. To platí obzvlášť o krutém a neustálém zápasu d'áblů, ve kterém duše vítězstvím nabývají sílu a d'áblové se stávají slabšími tak, jak se to stalo, když je přemohl můj Syn a pak já. Když však tento had vidí, že nad lidmi vítězí, pozvedne svou pyšnou hlavu a načerpá z jejich slabosti novou sílu a větší moc stejně, jako je tomu ve světě nyní, protože milovníci světských marností se sami poddávají d'áblovi a řídí se jeho předpisy a poslouchají jeho lži. Uprostřed této zkázy peklo otevřelo svůj chřtán, a čím více duši pohlcuje, tím víc po nich hladoví a snaží se pohrbit ve svých propastech celý zbytek lidstva.

154. Boj se má nejdražší tohoto nebezpečí, o kterém víš, buď stále bdělá a neotvírej brány svého srdce úskokům krvežíznivé bestie. Budiž ti výstrahou příklad Ananiáše a Safíry, do jejichž duší vešel d'ábel, jakmile u nich objevil touhu po penězích a mohl je napadnout skrze tuto bránu. Přeji si, abys neusilovala o nic, co se týká tohoto smrtelného života, abys tak v sobě potlačila a uhasila všechny vášně a sklony slabé přirozenosti, aby ani démoni při vši své bdělosti u tebe nenašli ani nejmenší nezřízené hnutí pýchy, lakomství, marnivosti, hněvu nebo kterékoliv jiné vášně. To je učení svatých a bez něho nemůže nikdo žít bezpečně ve smrtelném těle. Nespočet duší hyne, protože toto učení ignorují. Uč se pilně a uč i své řeholnice, aby každá nad sebou bděla. S touto bdělostí budou žít v pravém pokoji a lásce bez lsti. Každá a všechny vespolek, spojené v klidu a míru božského Ducha a ozdobené praktikováním všech ctností budou pro své nepřátele nedobytnou tvrzí. Připomínej si i svým řeholicím, jaký trest stihl Ananiáše a Safíru, a povzbuzuj je, aby velice dbaly na zachovávání své řehole a pravidel, neboť tím si získají mou ochranu a zvláštní pomoc.

KAPITOLA X.

Laskavosti, které prokazovala blahoslavená Panna Marie apoštolům prostřednictvím svých andělů; záchrana ženy, kterou pro ni v poslední hodině dosáhla Marie, a co se stalo jiným, kteří se vrhli do záhuby.

155. Protože se nový zákon milosti v Jeruzalémě stále šířil, rostl počet věřících nové evangelijní Církve ze dne na den (Sk.5,14). Ve stejné míře se stále rozšiřovala také péče a pozornost slavné Královny a Učitelky Marie na nové děti, získané kázáním apoštolů. Protože apoštolové byli základními kameny Církve, na kterých závisela bezpečnost celé této stavby, věnovala nejvýš moudrá Paní zvláštní péči

apoštolskému sboru. Její nebeská starostlivost rostla ve stejné míře, v jaké vzrůstal Luciferův hněv proti Kristovým následovníkům, obzvláště pak proti apoštolům, coby šířitelům věčné spásy mezi věřícími. V tomto životě nebude možné odhadnout nebo popsat pozhnání a dobrodiní, která získala a poskytla Církvi a každému jejímu členovi. To se vztahovalo obzvláště na apoštoly a učedníky, protože, jak mi bylo zjeveno, neuplynul ani jediný den, ba ani jediná hodina, ve které by pro ně nevysluhovala mnoho neobyčejných dobrodiní. O některých z nich budu vypravovat v této kapitole, protože je to velmi poučné ve vztahu ke skrytému působení boží Prozíratelnosti, které je v nich obsaženo. Můžeme si z toho vytvořit představu o tom, jak velká byla bdělá láska a horlivost blahoslavené Panny Marie pro spásu duší.

156. Všechny apoštoly milovala a sloužila jim s nezměrnou vroucností a uctivostí, ať už byla důvodem jejich velká svatost nebo jejich důstojnost kněží, božích sluhů, kazatelů a zakladatelů zákona evangelia. Po celou dobu jejich pobytu v Jeruzalémě jim sloužila, radila a vedla je tak, jak to bylo popsáno výše. V důsledku rozrůstání se apoštolové Církve museli vycházet z Jeruzaléma, aby křtili a přijímali do Církve mnoho obyvatel okolních měst a obcí. Vždy se ale vraceli do Jeruzaléma, protože úmyslně odkládali vzájemné odloučení a opuštění tohoto města na dobu, kdy k tomu měli dostat příkaz. Ze Skutků apoštolských se dovídáme, že svatý Petr šel do Lyddy a Joppe, kde vzkřísil z mrtvých Tabithu a vykonal jiné zázraky, a že se vrátil zpět do Jeruzaléma. I když svatý Lukáš píše o těchto vycházkách až po zprávě o umučení svatého Štěpána (o kterém budu psát v následující kapitole), je jisté, že v té době bylo už po celé Palestině obráceno mnoho lidí a bylo nutné, aby k nim apoštolové vycházeli kázat a utvrzovat je ve víře. Vždy se ale vraceli se záměrem podat nebeské Paní zprávu o svých skutcích.

157. Na všech jejich cestách a při kázáních se společný nepřítel všech snažil bránit rozšiřování božího slova a jeho plodů tím, že podněcoval nevěřící k mnoha rozporům a hádkám s apoštoly, jejich posluchači nebo konvertity, protože si pekelný drak myslel, že je bude snadnější napadnout, když budou daleko od ochrany své Paní. Královna andělů se zdála být pekelným duchům tak mocná, že navzdory vynikající svatosti apoštolů je Lucifer považoval za odzbrojené, vydané mu na milost a nemilost a snadno přístupné pro jeho pokušení, sotva se vzdálili od Panny Marie. Zuřivá pýcha tohoto draka, jak je psáno v knize Job (41,19), považuje nejtvrdší ocel za stéblo slámy a měď za shnilé dřevo, nebojí se letícího šípu ani kamene vymrštěného z praku, ale hrozil se ochrany nejsvětější Panny Marie a s pokoušením apoštolů čekal na to, až se od Ní vzdálí.

158. Avšak kvůli odloučení apoštolům její ochrana nescházela, protože vliv mocné Paní ze strážné věže jejího vznešeného poznání dosahoval i ven a na všechny strany. Jako nejbědělejší strážce, odkrývala Luciferovy útoky a spěchala na pomoc svým synům a služebníkům Páně. Když z důvodu své nepřítomnosti nemohla s apoštoly v jejich utrpeních mluvit, vyslala k nim své svaté anděly, aby je podpořili, varovali nebo uklidnili, a někdy také proto, aby útočící démony zahnali. To vše tito nebeští duchové ihned a v souladu s příkazy své Královny provedli. Někdy skrytě vnuknutími a vnitřními útěchami, jindy a častěji se zjevovali viditelně, brali na sebe krásné, zářící tělesné podoby a informovali apoštoly o tom, co bylo potřeba v situaci, kvůli které je jejich Paní poslala. Toto se stávalo často kvůli čistotě a svatosti apoštolů i proto, že bylo zapotřebí jim poskytovat takovou hojnost útěchy a povzbuzení. Nejvyšší milující a laskavá Matka tak apoštolům pomáhala při všech jejich těžkostech, úsilí a kromě toho se za ně stále modlila a děkovala za jim udělované milosti. Byla silnou Ženou, jejíž čeleď byla chráněna dvojím rouchem a Matkou, která živila svou rodinu, a prací svých rukou zakládala vinici Páně.

159. Věnovala také přiměřenou pozornost a péči všem ostatním věřícím, a přestože bylo v Jeruzalémě a Palestině mnoho konvertitů, pamatovala na všechny v jejich potřebách a souženích. Nepamatovala pouze na potřeby jejich duší, ale i jejich těla a mnohé z nich uzdravila z velmi těžkých nemocí. Jiné nemocné, o kterých věděla že nemají být zázračně uzdraveni, navštěvovala a osobně jim pomáhala. Ještě víc se starala o chudé. Vlastnoručně jim připravovala pokrmy a nosila jim je v nemoci na lože, pečovala o to, aby jejich lůžka byla čistá, jako by byla služebnicí všech a nemocná s nemocnými. Tak velká byla pokora, láska a starostlivost této velké Královny světa, že neodmítla poskytnout pomoc nebo duchovní útěchu věřícím bez ohledu na to, jak chudí a bezvýznamní byli ti, kteří o pomoc požádali. Každého naplnila radostí a útěchou, všem pomáhala v jejich úsilí. Těm, kterým se v důsledku své nepřítomnosti nemohla věnovat osobně, pomáhala skrytě prostřednictvím svých svatých andělů nebo svými modlitbami a prosbami.

160. Svoji mateřskou laskavost projevovala zvláštním způsobem umírajícím. Navštívila mnoho umírajících a nechtěla se od nich vzdálit, dokud jim nezajistila věčnou spásu. Za duše, které šly do očiště, obětovala nejvroucnější modlitby a praktikovala některé kající skutky, jako je pokládání se na zem s rozepjatýma rukama do podoby kříže, poklekávání a jiná cvičení, kterými splácěla jejich viny. Pak poslala jednoho ze svých andělů, aby duše vyvedl z očiště a uvedl je v nebi před jejího Syna jako jeho vlastní a jako ovoce jeho krve a vykoupení. Toto štěstí získala Královna nebes mnoha duším během svého pobytu na zemi. Jak dalece mi bylo zjeveno,

neodpírá tuto pomoc ani v současnosti těm, kteří se během svého pozemského života stanou hodnými její přítomnosti, jak jsem napsala na jiném místě. Protože by však popis toho, kolika lidem blahoslavená Panna Marie v hodině smrti pomohla, životopis velmi prodloužil, nemohu se o tom rozepisovat. Uvedu pouze jeden případ, kdy vysvobodila jednu dívku z tlamy pekelného draka. Je to jeden ze zvláštních případů, který zasluhuje naší pozornosti. Nebylo by proto vhodné ho nezačlenit do tohoto životopisu nebo se připravit o poučení, které obsahuje.

161. Mezi pěti tisíci lidí, kteří se jako první obrátili a byli v Jeruzalémě pokřtěni, byla také jedna mladá dívka z chudého rodu. Tato mladá žena při pilném plnění svých domácích povinností onemocněla a nemoc se vlekla několik dní, aniž by došlo ke zlepšení. A tak, jak se to i mnoha jiným duším v nemoci stává, tak i ona vlivem nemoci ochabla v prvotní horlivosti a v důsledku toho se dopustila nějakých hříchů, které ohrožovaly její křestní milost. Lucifer, který ve své touze po záhubě duší nikdy neochabuje, se k této ženě přiblížil a s nejděsivější krutostí ji napadl, což Bůh dopustil pro větší čest a slávu svou i své nejsvětější Matky. Ďábel se oné ženě zjevil v podobě jiné ženy, a s největší úlisností ji přemlouval k tomu, aby opustila společnost lidí, kteří hlásají Ukřižovaného a nevěřila ničemu, co říká, protože je to vše faleš a podvod. Pokud se prý touto radou nebude řídit, bude potrestána kněžími a soudci, kteří ukřižovali Učitele tohoto nového falešného náboženství, ale pokud prý uposlechne, bude žít klidně bez jakéhokoli nebezpečí. Dívka odpovéděla: „Udělám co říkáš, ale jak se mám zachovat k té Paní, kterou jsem viděla ve společnosti těch mužů a žen, která se zdá být velmi laskavá a mírná? Velice toužím po její přízni.“ Satan odpovéděl: „Ta Žena, o které mluvíš, je ze všech nejhorší, té se musíš vyhýbat ze všech nejvíc. Je to velmi důležité proto, aby ses vyprostila z jejích osidel.“

162. Takto otrávená smrtícím jedem starého hada, se ocitla duše té prosté holubice blízko věčné smrti, a její tělo, místo aby se mu ulevilo, upadlo ještě do těžší nemoci a bylo nebezpečí, že předčasně zemře. Jeden ze sedmdesáti dvou učedníků, který navštěvoval věřící, se dozvěděl o nebezpečně nemocné dívce, když od jejích sousedek uslyšel, že jedna z jeho společenství, která bydlí v tom domě, je blízko smrti. Učedník k ní šel, aby ji navštívil a podle potřeby povzbudil. Avšak nemocná dívka byla už tak zapletená v ďábelských osidlech, že ho nechtěla ani slyšet, ani jediným slovem mu odpovědět, i když se horlivě snažil ji napomenout a poučit. Dívka se naopak snažila ukrýt a zacpávala uši, aby ho neslyšela. Z jejího počínání učedník vytušil hroziící nebezpečí pro tuto duši, ale nevěděl, co je jeho příčinou. Proto spěchal rychle k apoštolu svatému Janovi, který nemocnou neprodleně navštívil, aby ji napomenul a mluvil s ní slovy života, pokud by ho vyslechla. Dívka se ale k němu

chovala stejně jako k učedníkovi a zatvrzele odporovala jeho snahám. Apoštol viděl, že dívku obklopuje mnoho legií démonů, kteří, přestože se při jeho příchodu vzdálili, následně opět obnovili bludy, kterými nešťastnou dívku naplnili.

163. Když apoštol Jan viděl zatvrzelost dívky, s velkým žalem odešel k Panně Marii, aby ji požádal o pomoc. Velká Královna ihned obrátila svůj vnitřní zrak na nemocnou dívku a poznala nešťastný a nebezpečný stav, do kterého nepřítel tuto duši dostal. Laskavá Matka zaplakala nad touto prostou ovečkou, takto oklamanou krvežíznivým pekelným vlkem, padla na svou tvář a modlila se za její vysvobození. Avšak Pán ani slovem neodpověděl na tyto prosby své přesvaté Matky. Ne proto, že by Mu její prosba nebyla příjemná, ale právě naopak proto, že se Mu líbilo její volání, dělal jako by nic neslyšel, aby Ji mohl déle naslouchat, a také proto, aby nám ukázal, jak velká byla moudrost a láska naší Matky v takových situacích. Proto Ji Pán ponechal v obyčejném stavu, bez udělování nových vnuknutí o tom, zač prosila. Ona však za tuto věc nepřestávala prosit a ani nedopustila, aby její vroucí láska ochabla, protože věděla, že coby Matka neprosí nadarmo, i když Pán mlčí, dokud Ji nebyla výslovně zjevena boží vůle. Pokračovala tedy moudře a poslala jednoho ze svých andělů, aby poskytl duši té dívky pomoc, hájil ji proti ďáblům a zároveň ji nabádal svatými vnuknutími, aby se odvrátila od ďábelského klamu a vrátila se k Bohu. Svatý anděl splnil toto poslání rychlostí, kterou jsou andělé zvyklí plnit vůli Nejvyššího, ale přestože napnul všechny své síly, nemohl překonat zatvrzelost dívky, která lpěla na svých iluzích. Do takového stavu může duše klesnout, když se úplně poddá ďáblu.

164. Svatý anděl se vrátil ke své Královně a řekl Ji: „Má Paní, vracím se od úkolu pomáhat té dívce v jejím smrtelném nebezpečí, který jsi mi Ty, Matko milosrdenství, uložila. Tvrdost jejího srdce je však tak velká, že nechce přijmout ani poslouchat svatá vnuknutí, která jsem jí dával. Bojoval jsem za ni a bránil ji proti ďáblům, ale oni mi odporovali, když trvali na svém právu, že se jim tato duše svobodně vydala a stále vydává. Moc božské spravedlnosti se mnou nespolupracovala tak, jak jsem si přál ve snaze splnit tvou vůli, a nemohu Ti, Ó, Paní, podat tak potěšující zprávy, jaké očekáváš.“ Milující Matka byla touto odpovědí velmi zarmoucená a znepokojena, ale coby Matka lásky, poznání a svaté naděje, se nechtěla vzdát v tom, co pro nás všechny vysloužila a čemu nás učí. Uchýlila se do samoty, aby se znovu modlila za spásu té zbloudilé duše. Padla opět tváří na zem a prosila: „Můj Pane a Bože milosrdenství, shlédni na svého bídneho zemského červa. Kářej mne a trestej, ale nedopusť, abych viděla duši, která byla označena jako jedna z prvního ovoce zásluh tvé krve a která je nyní klamána pekelným hadem, se nakazít jeho zlobou a nenávistí proti tvým věrným.“

165. Blahoslavená Panna Marie setrvala nějaký čas v této prosbě, ale nedostávala od Pána žádnou odpověď. Pán si totiž přál, aby nepřemožitelnou lásku svého srdce k bližním potvrdila skutkem. Nejmodřejší Paní se rozpomenula na to, co se přihodilo proroku Eliseovi (II.Král.4,34), který bez úspěchu poslal svého služebníka Gieziho se svou holí, aby jí vzkřísil chlapce a poznal, že jen on sám svým dotekem a položením se na jeho tělo ho může vrátit životu. Anděl ani apoštol neměli dost síly, aby probudili z hříchu a ďábelské ztrnulosti onu nešťastnou dívku, proto se velká Paní rozhodla ji léčit osobně. Tento postup doporučila Pánovi ve své modlitbě, a přestože nedostala žádnou odpověď, pokládala tento samotný úkon za dostatečnou záruku proto, aby mohla ve svém záměru pokračovat. Vstala tedy, opustila svou světničku a šla se svatým Janem k obydlí nemocné ženy, které bylo od večera daleko vzdálené. Avšak sotva ušla první kroky, přistoupili k ní z rozkazu Páně andělé a nesli ji až na to místo. Protože jí Bůh svůj záměr nevyjevil, ptala se andělů, proč to dělají a oni odpověděli: „Není žádný důvod k tomu, bychom Tě nechali jít městem, když je vhodnější, abychom Tě nesli.“ Ihned ji posadili na trůn z jasného oblaku, na kterém ji nesli a postavili ve světnici nemocné. Umírající dívka, byla chudá, nyní neschopná mluvit a od všech opuštěná, obklopovali ji jen démoni, kteří čekali na to, aby z ní vyrvali její duši.

166. Jakmile se však ve světnici objevila Královna andělů, všichni zlí duchové bleskurychle zmizeli, a jeden přes druhého zděšeně prchali a padali. Mocná Královna jim přikázala, aby šli do pekla a zůstali tam dokud jim nedovolí vyjít, a démoni byli nuceni to udělat, protože neměli ani nejmenší sílu odporovat. Přelaskavá Matka pak přistoupila k loži nemocné ženy, vzala ji za ruku, oslovila ji jejím jménem a promlouvala k ní něžná slova života. Ihned došlo k úplnému zvratu, dívka začala volněji dýchat a nabyla jasného vědomí. Pak nebeské Matce řekla: „Má Paní, přišla ke mně žena, která mi namluvila, že mě Ježíšovi učedníci klamali a že udělám nejlépe, když se od nich i od Tebe ihned odloučím. Jinak prý, pokud se nedám její cestou života, upadnu do velkého neštěstí.“ Královna andělů jí odpověděla: „Má dcero, ta, kterou jsi považovala za ženu, byl tvůj nepřítel ďábel. Já přicházím ve jménu Nejvyššího, abych ti dala věčný život. Vrať se tedy k pravé víře, kterou jsi přijala, uznej Ho celým srdcem za svého Boha a Vykupitele, který pro spásu tvou i celého světa zemřel na kříži. Klač se Mu, vzývej Ho a pros za odpuštění svých hříchů.“

167. „V to vše jsem dříve věřila,“ odpověděla nemocná, „ale ti, kteří mne přemlouvali, mi řekli, že to je velmi zlé a že mne budou trestat, pokud to budu

vyznávat.“ Nebeská Učitelka jí řekla: „Má milá, neboj se tohoto podvodu, ale vzpomeň si na to, že se máš opravdu bát jen pekelných trestů a bolestí, do kterých tě chtěli démoni přivést. Jsi nyní blízko smrti a můžeš, pokud mi věříš, použít lék, který ti nabízím, a tak se vysvobodit z věčného ohně, který tě čeká v důsledku tvé chyby.“ Vlivem napomenutí a milostí, které nejsvětější Marie pro tuto ubohou ženu získala, byla tak pohnuta, že prolévala hojné slzy lítosti a prosila blahoslavenou Paní, aby jí i nadále byla nápomocná v tomto nebezpečí, a prohlašovala, že je ochotna ji ve všem poslechnout. Pak ji milující Matka přiměla k tomu, aby otevřeně vyznala víru v Ježíše Krista a vzbudila lítost coby přípravu na zpověď. Zároveň poslala pro apoštoly, aby jí některý udělil svaté svátosti. Nemocná dívka pak opakovala úkony lítosti a lásky, a při vzývání Ježíše a Marie, která ji k tomu vedla, šťastně zemřela v náručí své Ochránkyně. Blahoslavená Panna Marie zůstala u této dívky dvě hodiny, aby zabránila démonům v nových útociích. Její pomoc byla tak účinná, že tuto mladou ženu nejen přivedla zpět na cestu věčného života, ale uchránila ji i ode všech trestů. Poslala její duši přímo do nebe v doprovodu některých z dvanácti andělů, kteří měli na prsou odznaky vykoupení a v rukou palmy a koruny, a sloužili coby zvláštní strážci ctitelům slavné Královny. O těchto andělech jsem psala už dřív, a není proto nutné se tím znovu zabývat. Připomenu jen, že si je nebeská Královna vybrala proto, aby sloužili a pomáhali lidem v závislosti na tom, jaké měli milosti a ctnosti.

168. Po záchraně této duše převezli zbývající andělé Královnu na stejném oblaku zpět do její světničky. Tam hned pokorně padla tváří na zem, klaněla se Pánovi a vzdávala Mu díky za to, že vytrhnul tuto duši z tlamy pekelného draka. Složila hymnus chvály k jeho cti. Tento zázrak byl veden boží moudrostí, aby andělé, svatí v nebi, apoštolové a také démoni poznali neodolatelnou moc Panny Marie i to, že je Paní všeho, takže se Ji ani všichni dohromady v moci nevyrovnají. Měli také poznat, že nikdy a nic nebude odepřeno jejím prosbám, které přednese za ty, kteří Ji milují, slouží Ji a utíkají se pod její ochranu. Šťastná dívka, protože milovala nebeskou Paní, došla skrze Ni spásy, zatímco sklíčení a zmatení démoni byli ponecháni v zoufalství nad tím, že jsou vždy přemoženi mocí nejsvětější Marie, kdykoli tuto moc využije ve prospěch svých chráněnců. Z tohoto příkladu můžeme čerpat i jiná poučení, což však ponechávám moudrému uvážení věřících.

169. Stejného pozhledání se však nedostalo jiným dvěma konvertitům, kteří si nedokázali zasloužit mocnou přímluvu blahoslavené Panny. Protože jejich případ může, podobně jako osud Ananiáše a Safiry, sloužit pro poučení i jako výstraha před Luciferovou úskočností v pokušení a snaze o záhubu duší, popíšu ho zde tak, jak dalece mi to bylo zjeveno. Kéž poučení, které z toho plyne, vstřípí všem bázeň před

spravedlivými soudy Nejvyššího (Žl.118,120). Po právě popsaném zázraku bylo dovoleno ďáblu i všem jeho stoupencům, aby se opět vrátili na svět a zkoušeli stálost věřících, protože jedině tak si musí předurčení vysloužit svou korunu. Satan přišel naplněn ještě větším hněvem a začal usilovat o vstup do srdcí věřících tak, že u každého z nich hledal zlé sklony stejně, jak to dělá i v současnosti. Jeho zkušenost mu dávala naději, protože věděl, že se Adamovy děti obvykle řídí víc svými sklony a vášněmi, než rozumem a ctnostmi. Velké společenství nemůže být dokonalé ve všech svých složkách, a tak, jak se Církev stávala početnější, začala u některých chladnout láska, čímž začal satan získávat větší pole působnosti pro zasévání koukolu. Svátý Jan našel mezi věřícími dva, které ovládaly zlé sklony a zvyky již před jejich obrácením. Ti vyhledávali styky s některými židovskými knížaty v naději na hmotný zisk a světskou čest. Nakaženi touto chamtivostí (která byla vždy kořenem všeho zla) se přátelili s mocnými a pochlebovali jim, aby získali jejich přízeň.

170. Na základě tohoto jednání je ďábel považoval za slabé ve víře a ve ctnosti. Myslel si, že by je mohl odvrátit od víry a zkazit vlivem židovských kněží, na nichž byli tito lidé závislí. Pekelný had postupoval podle svého plánu, a vnukal různými způsoby kněžím, aby ony dva konvertity kárali a zastrašovali i za to, že přijali Kristovu víru a křest. Kněží vyhověli satanovým podnětům, a s velkou okázalostí, autoritou a přísností jim vyhrožovali. Protože hněv vlivných a mocných osob obvykle zastraší slabé poddané, kterými byli v důsledku svých sklonů a zájmů i ti dva, klesli oba ve své slabosti tak hluboko, že odpadli od víry v Krista, jen proto, aby nevyvolali nevoli těch vlivných židů. Navíc se drželi nešťastné a klamně důvěry ve své ochránce, takže se brzy odloučili od shromáždění věřících, přestali přicházet na kázání a jiná svatá cvičení konvertitů, čímž zjevně ukázali svůj zrádný odpad.

171. Apoštolové se velmi rmoutili nad zkázou těchto konvertitů i kvůli pohoršení, které takový špatný příklad způsobí už v začátcích nové Církve. Radili se mezi sebou, zda by měli na tento případ upozornit blahoslavenou Pannu Marii, ale váhali z obavy, že by jí tím nezpůsobili zármutek a bolest. Svátý Jan jim řekl, že velká Paní ví o všech záležitostech a událostech v Církvi, a že proto ani tento případ nemůže uniknout její nejvyšší bdělé pozornosti a lásce. Nato jí všichni šli podat zprávu o těchto dvou odpadlících i o tom, jak je již napomínali a snažili se je přivést zpět k víře. Milující a moudrá Matka neviděla žádný důvod ke skrývání svého žalu nad hrozcí ztrátou duší, které byly již členy Církve. Bylo také vhodné, aby se apoštolové ze smutku velké Marie poučili o tom, jak moc si mají vážit dětí Církve, a s jakou horlivostí mají usilovat o jejich setrvání ve víře a o jejich dovedení k věčnému životu. Naše Královna se hned uchýlila do své světničky, kde jako obvykle padla na zem,

aby za ty dva odpadlíky vysílala nejvroucnější prosby a prolévala mnoho krvavých slz.

172. Aby poněkud zmírnil její žal, dal jí Pán poznat své tajné soudy a odpověděl jí: „Má Nevěsto, vyvolená mezi všemi tvory, přeji si, abys pochopila má spravedlivá rozhodnutí, která se týkající těch dvou duší, za které se modlíš, i všech ostatních, které se stanou členy Církve. Tito dva, kteří odpadli od pravé víry, by mohli mezi věřícími, pokud by s nimi nadále žili, napáchat víc zla než dobra, protože mají velmi zvrácené zvyky a stávají se stále více zatvrzelými ve svých zlých sklonech. Ve svém nekonečném vědění vidím, že budou zavrženi, a že bude lépe je oddělit od shromáždění věřících a odříznout je od mystického těla Církve. Tak bude zabráněno tomu, aby svou zkažeností nakazili jiné. Je již nezbytné, má milovaná, aby v souladu s mou nejvyšší Prozřetelností vstupovali do Církve předurčení, ze kterých si někteří svými hříchy přivodí zavržení a jiní, s pomocí mé milosti a skrze své dobré skutky, dosáhnou spásu. Mé učení a evangelium mají být jako síť, která shromažďuje všechny druhy ryb, dobré i zlé, moudré i pošetilé, a nepřítel má zasévat svůj koukol mezi čisté zrní pravdy (Mt.13,28), aby se spravedliví ještě více ospravedlnili a nečistí, pokud si to své zlobě zvolí, ještě více se znečistili.“

173. Tuto odpověď dal Pán blahoslavené Panně Marii na její prosby. Přitom v ní obnovil podílení se na jeho vědomostech, aby, při sledování spravedlnosti Nejvyššího, při zavržení těch, kteří se stali nehodnými jeho přátelství a slávy, mohla rozšířit své skličené srdce. Protože však nebeská Matka jako jediná ve své proslulé moudrosti, poznání a lásce znala míru svatyně, tak také jako jediná ze všech tvorů dokázala plně ocenit a pochopit, co znamená na věky ztratit Boha a být odsouzen k věčným mukám ve společnosti ďáblů. Proto byl také její zármutek tomuto vědomí přiměřený. Víme, že andělé a svatí v nebi, kteří znají boží tajemství, nemohou cítit zármutek a bolest, protože se to neslučuje s jejich stavem blaženosti. Pokud by se to s jejich stavem slávy slučovalo, byl jejich zármutek úměrný ztrátě způsobené věčným zavržením těch, které milují dokonalou láskou a touží s nimi být v nebeské slávě.

174. Proto zármutek a bolest nad ztrátou duší, které svatí nemohli cítit, cítila blahoslavená Panna Marie o tolik vyšší míře, o kterou je převyšovala moudrostí a láskou. Ona byla stále ve stavu poutnice, ve kterém mohla tyto bolesti cítit, a zároveň byla obdařena vědomostmi svatých, kterými poznávala příčinu těchto bolestí. Protože požívala nebeské nazírání, viděla boží podstatu, jeho lásku, nekonečnou dobrotu a touhu po spáse duší, spolu se zármutkem, který by měl při zavržení duší, kdyby to bylo možné. Znala hroznou povahu zlých duchů, jejich nenávisť vůči lidem, hrůzy pekelných muk a věčnou společnost démonů a zavržených. Když přesvatá Marie

viděla, že si ty dvě duše a téměř nekonečná řada dalších, kteří budou žít v Církvi, přivodí věčné zatracení, jaký zármutek, jakou bolest a jaký soucit způsobilo jejímu laskavému a milujícímu srdci toto a mnoho jiných zel, které je nad mé síly popisovat? Často naříkala nad tímto neštěstím a volala: „Je možné, že by se některá duše svou vlastní svobodnou vůlí připravila o věčné patření na boží tvář a zvolila si raději pohled na tak mnoho ďáblů v pekle?“

175. Tajemství zavržení těchto prvních odpadlíků si ponechala nejmoudřejší Královna pro sebe, aniž by se s ním svěřila apoštolům. Ale zatímco byla ve svém zármutku tak osamocená, vešel svatý Jan evangelista, aby se jí zeptal, zda si nepřeje něco, čím by jí mohl posloužit. Když Ji však viděl tak sklíčenou a zarmoucenou, zalekl se, požádal o svolení promluvit a pak řekl: „Má paní a Matko mého Pána Ježíše Krista, od doby, co náš Mistr zemřel, jsem ve tvé tváři nikdy neviděl takový žal a zármutek, jako nyní, kdy se tvé tváře a oči koupou v krvavých slzách. Prozrad' mi, pokud je to možné, příčinu tohoto nového utrpení a zda bych ho mohl zmírnit třeba i za cenu svého života.“ Blahoslavená Panna Marie odpověděla: „Můj Synu, plač nyní i ty ze stejného důvodu.“ Svatý Jan se domníval, že vzpomínka na umučení Páně obnovila u milující Matky tento hořký žal a proto řekl: „Má Paní, protože tvůj Syn a náš Vykupitel nyní slavně a vítězně sedí v nebesích po pravici věčného Otce, mohla bys mírnit své slzy. I když by nebylo spravedlivé, abychom zapomínali na to, co pro lidstvo vytrpěl, je také správné, abychom se také radovali z požehnání, které jsme jeho umučením a smrtí získali.“

176. Ona odpověděla: „Je také spravedlivé, že pláču, když vidím, že se Ho i po jeho smrti snaží někteří znovu ukřížovat svými hříchy, svým odpadlictvím a zneužíváním ovoce jeho nejdražší krve, protože vím, že ve své vroucí lásce k lidem trpěl za spásu každého zvlášť stejně, jako trpěl za všechny společně. Vidím, že ta nekonečná láska je tak málo splácena a je ztraceno tak mnoho duší, které by Ho měly znát, a proto nemohu potlačit svůj zármutek ani déle žít, pokud mne sám Pán nezachová při životě. Ó, děti Adamovy, stvořené podle obrazu mého Syna a Pána, na co myslíte? Kde je vaše soudnost a čím se ospravedlníte z toho, že na sebe uvalujete takové neštěstí, jakým je ztráta Boha na věky?“ Svatý Jan jí řekl: „Má Matko a Paní, pokud tvůj žal způsobili ti dva odpadlíci, musíš pamatovat na to, že mezi tak mnohými musí být i nevěrní služebníci. Vždyť i mezi námi apoštoly se našel Jidáš, učeďník, který byl ve škole našeho Vykupitele a Učitele.“ „Ó, Jane,“ odpověděla Královna nebes, „kdyby si Bůh přál zavržení některých duší, byla bych schopná svůj zármutek mírnit. Když však dopouští zavržení zlých, protože oni sami zavržení vyhledávají, není to naprosto v souladu s vůlí božské dobrotivosti. Bůh si přeje, aby

všichni dosáhli spásy, a bylo by to možné, kdyby tomu lidé svou svobodnou vůlí neodporovali. To, že všichni neměli být předurčení a neměli získat ovoce krve, kterou za ně vylil, stálo mého Syna krvavý pot. Pokud by se i nyní mohl rmoutit pro duši, která se sama vrhá do věčné záhuby, jistě by se rmoutil mnohem víc, než kdyby za ni musel znovu trpět. Protože tuto pravdu znám, a protože dosud žiji v těle, právem cítím to, co by si můj Syn přál cítit, kdyby to bylo možné.“ Mocí těchto a jiných slov Matky milosrdenství byl svatý Jan dojat k pláči a nářku, který delší dobu sdílel s nejsvětější Pannou Marií.

Ponaučení, které mi udělila blahoslavená Marie, Královna nebes.

177. Má dcero, protože si se v této kapitole dozvěděla především o jedinečném, a hořkém zármutku, se kterým jsem oplakávala záhubu duší, musíš se naučit, jak je třeba pro spásu tvé duše i jiných duší napodobovat mou dokonalost, kterou od tebe požadují. Žádné trápení, ani samu smrt bych neodmítla, kdyby to bylo zapotřebí pro záchranu kteréhokoli zavrženého. Veškerá utrpení pro jejich záchranu bych považovala za sladkou úlevu pro svou převroucí lásku. Proto, pokud nezemřeš tímto žalem, nejsi osvobozena od povinnosti alespoň ochotně vytrpět pro tento záměr vše, co ti Pán sesílá, nebo od modlitby a snahy udělat vše, co je ve tvé moci, abys zabránila jakémukoli hříchu tvých bližních. A když nemůžeš hned úplně dosáhnout svého cíle, nebo pokud nevíš, zda tě Pán vyslyšel, neztrácej důvěru, ale oživ ji a setrvej ve svém úsilí, neboť taková snaha se Mu vždy líbí, protože On si přeje spásu všech vykoupených víc než ty. Kdyby však přesto tvé modlitby nebyly vyslyšeny, využij prostředků, které vyžadují moudrost a lásku, a vrať se znovu k modlitbě. Nejvyšší je vždy přitahován takovou láskou k bližnímu a láskou, která se snaží zabránit hříchu. Bůh netouží po smrti hříšníka (Ez.33,11), a jak jsi napsala, nikdy nevynecháš předem konečný rozsudek zavržení nad svými tvory, ale snaží se je všechny zachránit, pokud oni ve své svobodné vůli nevyhledávají svou záhubu. I když to dopouští ve své spravedlnosti, která je neoddelitelná od svobodné vůle člověka, odporuje to jeho záměru. V těchto prosbách se neomezuj, a v těch, které se týkají časných věcí, pros, aby se také v tom děla jeho vůle.

178. Pokud si přeji, abys s tak horlivou láskou pracovala za spásu svých bližních, přemýšlej o tom, co musíš udělat, abys zachránila sebe a jak si musíš vážit své vlastní duše, za kterou byla zaplácena nesmírná cena. Přála bych si, když ti jako tvá matka radím, aby sis vždy, když tě budou pokušení a vášně svádět k nějakému hříchu, byť sebemenšímu, vzpomněla na mé utrpení a slzy, které mi přivodila znalost lidských hříchů a touha jim zabránit. Nepůsob mi stejnou bolest, má nejdražší, protože i když nejsem nyní schopna cítit takovou bolest, přesto bys mne připravila o mimořádnou radost, kterou cítím, když vidím tu, které jsem se uvolila být Matkou

a Učitelkou, a která je obdařena skutečnou dokonalostí, které se naučila v mé škole. Kdybys v tom byla nevěrná, zmařila bys mou velkou touhu vidět tě být příjemnou mému Synovi a plnit ve všem jeho svatou vůli. S pomocí vlitého světla, kterého se ti dostává, uvažuj, jak velké by byly jakékoli chyby, kterých by ses dopustila po obdržení takových milostí, za které jsi zavázána vděčností Pánovi i mně. Nebezpečí a pokušení tě budou během zbytku tvého pozemského života stále provázet. Pamatuj při nich stále na má ponaučení, na můj zármutek a slzy, a zvláště na vše, co dlužíš mému božskému Synovi, který je k tobě tak štědrý při udělování ovoce své krve proto, aby v tobě vzbudil vděčnou odezvu.

KAPITOLA XI.

O moudrosti Panny Marie při vedení nových věřících; její jednání se Štěpánem během jeho života a při jeho smrti a o jiných událostech.

179. Úřad Matky a Učitelky svaté Církve, který Pán Panně Marii svěřil, byl nutně doprovázen vědomostmi a osvíceními úměrnými tomuto vysokému úřadu, protože měla znát všechny údy tohoto mystického těla, které spravovala, tak, aby mohla každému jednotlivci podávat poučení a pomoc v závislosti na okolnostech, jeho postavení a potřebách. Toto požehnání obdržela naše Královna v hojnosti a plnosti moudrosti a vědomostí, jak je zřejmé ze všeho, co píší. Zнала všechny věřící, kteří se k Církvi připojili, byla náležitě informována o jejich přirozených sklonech, stupni ctností a milostí, které obdrželi, a které si vysloužili svými skutky, i o jejich počátku a konci. V Církvi nebylo nic, o čem by nevěděla, kromě případů, kdy před Ní Pán skryl některou záležitost, o které pak byla zpravena po jejím uzavření. Její vědomosti nebyly neplodné nebo neužitečné, ale byly inspirovány láskou jejího božského Syna ke všem, které viděla a znala. Protože znala také svaté řízení božské Prozřetelnosti, používala svou veškerou moudrost úměrně velikosti a váze své vnitřní lásky k bližnímu, a nikomu nedávala o nic víc ani méně oproti tomu, co bylo spravedlivé podle jeho zásluh lásky a jejím úsudku o každém z nich. Právě v tom my Adamovy děti chybujeme, i když si myslíme, že jsme jednali podle nejpřísnější spravedlnosti.

180. Avšak Matka krásné lásky a poznání nepřekracovala řád spravedlnosti rozdávající a nejednala přitom podle svých sklonů. Dary rozdávala ve světle Beránka, který ji osvětloval a řídil, a svou srdečnou láskou obdarovala každého

úměrně jeho zásluhám ani více, ani méně. Nicméně jednala jako vroucně milující Matka, k nikomu nebyla skoupá, a na nikoho nezapomněla. Avšak v zevnějších projevech této lásky se řídila jinými pravidly nejvyšší moudrosti, pečlivě se vyhýbala ve svém soužití s ostatními zvláštní náklonnosti, aby nezavdala nikomu ani nejmenší příčinu k závisti a řevnivosti. Neboť tak se snadno rozbíjí společnosti i rodiny, kde mnoho očí stále sleduje chování na veřejnosti. Je obyčejným a přirozeným sklonem lidí usilovat o uznání a zvláštní postavení, zvláště u těch, kteří jsou mocní, a sotva se najde člověk, který by si nemyslel, že má stejné zásluhy jako ostatní a že si zasluhuje stejnou, nebo dokonce větší přízeň. Tato řevnivost se nevyhýbá ani těm, kteří zaujímají nejvyšší místa nebo dosáhli vysoké ctnosti. Pozorujeme to i ve sboru apoštolů, kde kvůli nějakému vyvýšení jednoho, vyvstala otázka, kdo je v království nebeském největší, a byla předložena Pánovi (Mt.18,1).

181. Aby takovému vzplanutí srdcí předešla, snažila se být slavná Královna na veřejnosti co nejvíce nestranná a stejně vstřícná ke všem členům Církve. Nejenže bylo takové jednání takové Paní hodné, ale bylo i nanejvýš nezbytné v počátcích její vlády. Zásady, na kterých bylo založeno její chování, se měly stát pevným, směrodatným vodítkem pro přeláty a budoucí vedení Církve. Mimoto v těch šťastných začátcích vynikali všichni apoštolové a učedníci i ostatní věřící konáním zázraků a božskými dary, kdežto v pozdějších dobách měli mnozí vynikat posvátným věděním a učeností. Bylo správné učit všechny tomu, že by ani větší ani menší dary neměly vést nikoho k marné domýšlivosti, vyvyšování nebo považování se za hodného větší cti, anebo k favorizování sama sebe, speciálně u Boha nebo od jeho nejsvětější Matky, zvláště pak pokud se jedná o zevnější projevy. Spravedlivý ať je spokojen s tím, že ho Pán miluje a vyznamenává svým přátelstvím. Kdo s tím není spokojen, tomu zevnější čest ani úcta nic neprospěje.

182. Avšak velká Královna kvůli tomuto omezování neselhávala v prokazování úcty, kterou vyžadovala vysoká důstojnost nebo úřad apoštolů či ostatních věřících. Neboť stejně tak, jako učila umírněnosti v úctě, kterou má jeden druhému dobrovolně a svobodně prokazovat, byla také vzorem ve všem, co vyžaduje povinnost jednoho k druhému. Naše obdivuhodná Královna byla ve všem svém soužití s ostatními tak moudrá, že nikdo z věřících od Ní nikdy neodcházel nespokojený, ani Ji nikdo nemohl kvůli nějakému, byť i jen zdánlivému důvodu, odpírat úctu a vážnost. Všichni Ji milovali, velebili a byli naplněni radostí a vděčností za její milující mateřskou laskavost. Nikdo Ji nikdy nepodezíral z toho, že by ho v jeho potřebách opustila, nebo mu odepřela útěchu. Nikdo nepociťoval, že by se u Ní těšil menší vážností, nebo že

někoho upřednostňovala před jiným, ani nezavdala nikomu příčinu k tomu, aby ji v tom ohledu posuzoval. Nikdy si nepřála o své vlastní vůli někoho jmenovat do nějakého úřadu, který bylo třeba mezi věřícími obsadit, ani v tom ohledu nechtěla využívat svůj vliv v něčí prospěch. Všechna taková rozhodnutí ponechávala plně v kompetenci apoštolů, přičemž spoléhala jen na své skryté modlitby, kterými prosila o jejich správné vedení.

183. K tomuto moudrému postoji Ji vedla také její nejhlubší pokora. V té byla vzorem všem, protože všichni věděli, že je Matkou moudrosti, která znala všechny věci a nemohla se ve svém jednání mýlit. Jejím přáním bylo zanechat tento zářný příklad Církvi, aby se žádný nespolehl na své vědomosti, moudrost a ctnosti, zvláště pak v důležitých věcech, ale aby všichni pochopili, že správné chápání je podmíněno pokorou a dobrou radou, a že ve všech záležitostech, které nemají být rozhodovány pouze soukromým soudem, je takový soukromý soud domýšlivostí. Vzala do úvahy také to, že přimlouvat se za někoho a upřednostňovat někoho v časných věcech je projevem nadřazenosti, což člověka ještě víc vystavuje touze po projevu díky od těch, kterým pomáhal. Všechny tyto nedokonalosti a vady v praktikování ctností byly daleko vzdálené od nejvyšší svatosti naší nebeské Královny, takže nás svým živým příkladem učila pravidlům chování, která vylučují ztrátu zásluh jakož i překážky v cestě k dosažení nejvyšší dokonalosti. Tak ve své skromnosti nikdy neodepřela udělit apoštolům rady, které tak často ve svých úřadech a při svém jednání využívali, a stejně se chovala i k ostatním učedníkům a věřícím Církve, protože sama vše dělala v plnosti moudrosti a lásky.

184. Mezi svatými, kteří měli to zvláštní štěstí si zasloužit větší lásku Královny nebes, byl jeden, který se jmenoval Štěpán. Patřil k sedmdesáti dvěma učedníkům a Marie na něho hned od začátku jeho následování Krista, našeho Spasitele, pohlížela se zvláštní láskou, a ve svém úsudku ho stavěla na první nebo přední místa. Ihned poznala, že si tohoto světce Pán života zvolil za obhájce své cti a svého svatého jména, a že za Něho položí svůj život. Mimo to měl tento statečný světec příjemnou a mírnou povahu, přičemž ho jeho přívětivost a poslušnost mnohem více otevíraly působení milostí, které ho posvěcovaly. Pro tyto dispozice byl nejněžnější Matce velmi milý, a vždy, když se setkala s někým, kdo měl přirozeně klidnou a mírnou povahu, říkala, že je podobný jejímu božskému Synovi. Proto i pro mnoho hrdinských ctností milovala nebeská Matka Štěpána něžnou láskou, získala pro něho mnoho požehnání a děkovala Pánovi za to, že ho stvořil, povolal a že patřil mezi první plody jeho umučení. S ohledem na nadcházející mučednictví Štěpána, které Jí její božský Syn zjevil, bylo její srdce naplněno ještě větší láskou k tomuto velkému světci.

185. Tento pozeňnaný světec spolupracoval s nejvěrnější pečlivostí a nejhlubší úctou s milostmi, které dostával od Krista Pána a jeho nebeské Matky, protože byl nejen klidný, ale měl i pokorné srdce. Ti, kteří jsou takto založeni v pravdě, jsou vděční za všechna dobrodíní, i když nejsou tak velká jako ta, kterých se dostalo svatému Štěpánovi. Tento světec měl vždy o Matce milosrdenství nejvyšší mínění, a ve své nejvyšší úctě a vroucí oddanosti usiloval stále o Její přízeň. Žádal Ji o vysvětlení mnoha tajemných věcí, protože byl velmi moudrý, plný Ducha svatého a víry, jak o něm říká svatý Lukáš. Velká Paní mu zopověděla všechny otázky, povzbuzovala a vybízela ho k horlivé práci ke Kristově cti a slávě. S cílem utvrdit ho v jeho silné víře, varovala ho přesvatá Marie před jeho mučednickou smrtí a řekla mu: „Ty Štěpáne, budeš prvorozeným mezi mučedníky, počatým příkladem smrti mého božského Syna a Pána. Jako privilegovaný učedník svého Pána a jako odvážný voják svého velitele poneseš v čele armády mučedníků jeho prapor kříže. Proto je třeba, aby ses vyzbrojil odvahou pod štítem víry, a buď si jistý, že síla Nejvyššího bude v tom boji s tebou.“

186. Toto varování Královny andělů roznítlo srdce svatého Štěpána touhou po mučednictví. Jak je zaznamenáno ve Skutcích apoštolů, byl Štěpán naplněn milostí a silou a konal v Jeruzalémě velké zázraky. Kromě apoštola Petra a Jana byl jediným, kdo se odvážil diskutovat s židy. Jeho moudrosti a duchu nemohli odporovat, protože jim kázala se srdcem neohroženého, přičemž vyvracel jejich učení a káral je častěji a odvážněji, než ostatní učedníci (Sk.6,9). To vše dělal Štěpán s vroucí touhou po dosažení mučednictví, o kterém ho zpravila velká Paní. Jako by se bál toho, že by tuto korunu mohl získat někdo před ním, zapojil se do sporů s rabíny a učiteli zákona s dychtivostí hájit čest Krista, o kterém věděl, že za něho položí svůj život. Pekelný drak postupně zpozorněl vůči ušlechtilým snahám svatého Štěpána, obrátil na něho svou zlovolnou pozornost a snažil se mu zabránit v dosažení veřejného mučednictví pro víru v Krista. Ve snaze zničit ho podněcoval většinu nevěřících židů k tomu, aby Štěpána tajně zabili. Lucifera mučily ctnosti a odvaha svatého Štěpána. Bál se činů, které by mohl vykonat během svého života, ale i jeho smrti, která by potvrdila víru a učení jeho Pána. Protože židé tohoto učedníka nenáviděli, přesvědčil je ďábel snadno, aby se ho zbavili v tajnosti.

187. Během té krátké doby od příchodu Ducha svatého do jeho mučednické smrti se o to pokusili často. Ale velká Paní světa, která znala Istivé a zlomyslné

úmysly Lucifera a židů, chránila světce až do příchodu vhodné chvíle, kdy měl být ukamenován. Slavná Královna třikrát poslala jednoho ze svých andělů, aby Štěpána vyvedl z domu, ve kterém se ho jeho nepřátelé chystali zardousit. Svatého anděla vrazi neviděli, ale svatý Štěpán viděl, jak ho vysvobozuje z jejich rukou, a jak ho odnáší do večeradla k jeho Královně. Jindy ho stejný anděl varoval, aby nechodil do určité ulice nebo domu, kde na něho jeho nepřátelé čekali, nebo ho zdržela ve večeradle, protože věděla, že nepřátelé jsou skryti u cesty a připraveni ho usmrtit. Tito nepřátelé nečítali jen u večeradla, aby svatého Štěpána zavraždili, až půjde na noc do svého obydlí, ale pokoušeli se o to i u jiných domů. Svatý Štěpán, jak jsem se už dříve zmínila, ve své vroucí lásce často spěchal na různá místa, aby poskytl pomoc a útěchu věřícím. Nejen že se přitom nebál těchto smrtelných nebezpečí, ale ještě je vyhledával a vítal. Protože nevěděl, jak dlouho ho Pán nechá čekat na ten šťastný den, a protože viděl, jak často ho blahoslavená Matka vysvobodila z nebezpečí, obvykle si jí láskyplně postěžoval slovy: „Má Paní a Ochránkyně, kdy nadejde den, ve kterém splatím svému Bohu a Pánovi dluh svého života tím, že ho obětují za Čest a slávu jeho svatého jména?“

188. Nebeské Matce působily tyto láskyplné stížnosti jejího služebníka Štěpána nevýslovnou radost a s mateřskou něžností a láskou mu odpovídala: „Můj Synu a nejvěrnější služebníku Hospodina, čas určený jeho nekonečnou moudrostí se blíží a tvé naděje nebudou zmařeny. Zatím splň zbývající část svých úkolů ve svaté Církvi, aby sis tak zajistil svou korunu. Stále děkuj Pánovi, který ji pro tebe připravil.“ Čistota a svatost svatého Štěpána byly nanejvýš vznešené a dokonalé, takže se k němu ďábel mohl přiblížit jen na velkou vzdálenost, a Kristus a jeho blahoslavená Matka ho velice milovali. Apoštolové ho vysvětili na jáhna. Ještě před tím než byl umučen, dosáhly jeho ctnosti hrdinského stupně a vysloužily mu vyznamenání být po umučení Páně prvním, kdo obdržel palmu mučednictví. Zmíním se zde o tom, co mi bylo zjeveno pro vysvětlení toho, co svatý Lukáš napsal v šesté kapitole Skutků apoštolů.

189. Mezi novými konvertity vznikl v Jeruzalémě spor. Řekové si stěžovali na židovské konvertity, že se při každodenním rozdělování zanedbávají jejich vdovy (Sk.6,1). Oběma spornými stranami byli izraelité, přičemž se ti, kteří se narodili v Řecku označovali jako Řekové, a ti, kteří se narodili v Palestině jako Hebreové. Podle tohoto rozlišení se jednalo o stížnost Řeků. Každodenním rozdělováním je míněno rozdávání almužen a darů věřícím, jak jsem to popsala v sedmé kapitole. Tato povinnost byla svěřena šesti zvoleným mužům v souladu s vůlí všech a záměrem

blahoslavené Panny Marie. Ale s rostoucím počtem věřících bylo nutné jmenovat i některé starší vdovy, aby pomáhaly při rozdělování a staraly se o potřeby věřících, zvláště pak žen a nemocných. Tyto vdovy měly rozdělovat to, co jim těch šest správců almužen světilo k rozdělení. Všechny jmenované vdovy byly rodem Hebrejky. Když pak řeční židé viděli, že žádná z jejich vdov nebyla do tohoto úřadu jmenována, stěžovali si apoštolům na tento nedostatek důvěry k jejich vdovám.

190. Aby tento spor urovnali, svolali apoštolové věřící a promluvili k nim: „Nesluší se, abychom my zanedbávali boží slovo a posluhovali u stolů. Spíše se mezi sebou, bratři, poohlédněte po sedmi mužích dobré pověsti, plných Ducha a moudrosti, a ustanovíme je k té službě; my pak se budeme nadále horlivě věnovat modlitbě a službě slova (Sk.6,2-4).“ Všichni schválili tento návrh a bez ohledu na národnost zvolili sedm mužů, jak uvádí svatý Lukáš. Prvním a hlavním z nich byl svatý Štěpán, jehož víra a moudrost byla všeobecně známa. Těchto sedm mužů dohlíželo na oněch šest dřívě ustanovených a na vdovy, mezi kterými byly i ty řecké, protože tito muži hleděli víc na ctnost, než na národnost. Byl to svatý Štěpán, který svou obdivuhodnou moudrostí a svatostí uhasil nelibost Řeků a urovnal jejich spor s Hebreji, takže alespoň během měsíce, ve kterém žil, byli opět všichni sjednoceni jako děti Krista v upřímné lásce bez zaujatosti a rozlišování osob.

191. Avšak svatý Štěpán kvůli tomu zanedbával kázání ani obhajobu svatých pravd vůči nevěřícím židům. Když ho však židé nemohli tajně zabít, ani porazit jeho moudrost na veřejnosti, obrátili svou smrtelnou nenávisť na hledání falešných svědectví proti němu (Sk.6,11). Obvinili ho z rouhání proti Bohu a Mojžíšovi, a z toho, že ustavičně mluví proti svatému chrámu a zákonu, a tvrzení, že Ježíš toto místo zničí a změní ustanovení Mojžíšova zákona. Protože svědkové hlasitě rozhlašovali svá křivá svědectví, kterými byl lid pobouřen, byl svatý Štěpán přiveden do síně, kde zasedli kněží coby soudcové těchto obvinění. Předsedající soudce předal nejdříve slovo svatému Štěpánovi. Světec tuto příležitost využil k předložení nejvyšší moudrého důkazu toho, že Kristus je pravým Mesiášem, přislíbeným Písmem svatým a v závěru jim vytykal jejich nevěru a tvrdost srdce tak důrazně, že nemohli najít žádnou odpověď, skřípali zuby a zacpávali si uši, aby nemuseli poslouchat jeho slova.

192. Královna nebes věděla o zatčení svatého Štěpána, a proto ihned, ještě než vstoupil do sporu s kněžími, k němu poslala jednoho ze svých andělů, aby ho jejím jménem povzbudil. Svatý Štěpán jí prostřednictvím stejného anděla odpověděl, že jde s radostí vyznat svého Mistra a s neochvějným srdcem za Něj dá svůj život tak, jak po

tom vždy toužil. Také Ji, coby svou učitelku a nejlaskavější matku, skrze tohoto posla požádal, aby mu pomáhala a poslala své požehnání, protože lituje jedině toho, že nemůže obdržet jejího požehnání právě ve chvíli, kdy má podle jejího přání položit svůj život. Tato poslední slova svatého Štěpána zapůsobila na mateřské city Marie a přiměla Ji k ještě větší lásce a úctě, a toužila u něj být v této hodině, kdy měl její milovaný učedník položit svůj život za čest a na obranu svého Boha a Vykupitele. Požehnaná Matka ale váhala kvůli obtížím, které by vyvstaly při průchodu ulicemi Jeruzaléma v době všeobecného rozruchu, i při vyhledávání příležitosti k rozmluvě se svatým Štěpánem na veřejnosti.

193. Poklekla k modlitbě, prosila o božskou pomoc pro svého milovaného učedníka a vyjevila Pánovi také svou touhu být mu nápomocna v této poslední hodině. Dobrota Nejvyššího, která byla vždy své Nevěště a Matce nakloněna, a která se nemohla dočkat, až vyvýší cenu smrti svého věrného učedníka a služebníka, poslala z nebe mnoho andělů, kteří měli spolu s Mariinými strážnými anděly svou Královnu donést na místo, kde se svatý Štěpán nalézal. Příkaz Páně byl ihned vykonán, a andělé Ji na zářivém mraku přenesli k soudu, ve kterém velekněží zkoumali obvinění vznesená proti svatému Štěpánovi. Přítomnost Královny byla však skryta všem, kromě svatého Štěpána, který Ji viděl před sebou nesenou anděly na oblaku v nebeském lesku a slávě. Tato mimořádná milost roznitila novou lásku a horlivý zápal tohoto bojovníka za boží čest. Radost z toho, že vidí přesvatou Marii v lesku slávy vznešené Královny, se obrazilela ve tváři svatého Štěpána tak, že vyzařovala nádherné světlo a krásu.

194. Z důvodu této nezvyklé podívané naslouchali Židé jeho slovům s velkou pozorností, jak je patrné ze šesté kapitoly (6,15) Skutků apoštolů. Ti, kteří byli v tomto sále, se dívali na svatého Štěpána a viděli, že jeho tvář zářila jako tvář anděla a bezpochyby se zdálo, že je víc než člověkem. Bůh si nepřál skrývat účinky přítomnosti velké Královny proto, aby zahanbení nevěřících židů bylo o to větší, že nechtěli přijmout pravdu, i když jim byla hlášána tak zázračným způsobem. Židé neznali příčinu nadpřirozené krásy svatého Štěpána, protože nebyli hodni jejího poznání, ani to nebyla vhodná příležitost k jejímu zjevení, protože se o ní svatý Lukáš nezmiňuje. Přesvatá Marie promluvila ke svatému Štěpánovi slova života a podivuhodné útěchy. Udělila mu požehnání sladkosti a prosila věčného Otce, aby ho znovu naplnil Duchem svatým. Vše se splnilo v souladu s modlitbami naší Královny a svatý Štěpán projevil před židovskými knížaty nepřemožitelnou odvahu a moudrost, když s pomocí nezvratných svědectví všech starověkých spisů Písma, od povolání Abrahama až po krále a proroky, prokázal, že je Kristus jejich Mesiáš a Spasitel.

195. Ke konci této řeči, na přímlovu nebeské Královny a jako odměna za nepřekonatelnou horlivost svatého Štěpána se otevřela nebesa a zjevil se mu Spasitel,

jak stojí po pravici Otce a je připraven mu pomoci v tomto boji. Svatý Štěpán pozdvihl své oči a řekl: „Ejhle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po boží pravici (Sk.7,56).“ Ale zatvrdelá proradnost židů považovala tato slova za rouhání, takže si zacpávali uši, aby je neslyšeli. Protože byli rouhači podle zákona trestáni smrtí ukamenováním, byl kvůli této větě odsouzen k této smrti. Pak ho všichni obklopili jako vlci a s velkým spěchem a křikem ho vyvlekli ven z města. V té chvíli mu blahoslavená Matka udělila své požehnání, promluvila k němu několik povzbuzujících, láskyplných slov a předala ho pod ochranou svých andělů, kterým přikázala, aby ho doprovázeli a zůstali s ním až do chvíle, kdy bude předávat svou duši Nejvyššímu. Jen jeden z jejích andělů strážných a ti, kteří přišli z nebe, aby Ji doprovodili ke svatému Štěpánovi, se s Ní vrátili do večeradla.

196. Po odchodu do ústraní viděla slavná Paní zvláštní formou vize vše, co se dělo při umučení svatého Štěpána, viděla, jak ho za velkého spěchu a násilí vyvedli z města a jak přitom křičeli, že je rouhač, který zasluhuje smrt. Viděla v tom davu také Šavla, který byl horlivější než ostatní a hlídal ošacení těch, kteří je odložili, aby mohli kamenovat svatého Štěpána. Viděla, jak na Štěpána dopadá sprška kamenů, ze kterých některé zůstaly vězet zaražené v hlavě, a jak se tyto kameny zbarvovaly jeho krví. Naše Královna měla při tomto krutém mučení s mučedníkem velký soucit, ale ještě větší radost měla z toho, když viděla svatého Štěpána jak hrdinně ho přijímá. Nejhlavnější Matka ho ze své modlitebny stále doprovázela svými modlitbami. Když nepřemožitelný mučedník viděl, že se blíží jeho konec, modlil se: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha.“ Potom klesl na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim ten hřích (Sk.7,59-60).“ V těchto modlitbách byl podporován modlitbami blahoslavené Panny Marie, která byla naplněna neuvěřitelnou radostí, protože viděla věrného učedníka tak věrně napodobovat svého Mistra tím, že se modlil za své nepřátele a pronásledovatele, a že odevzdal svého ducha do rukou svého Stvořitele a Vykupitele.

197. Pokryt ranami, které mu způsobilo krupobití kamení, kterým ho židé zasypali, svatý Štěpán zemřel, ale židé se ještě více zatvrdili ve své nevěře. Andělé Královny nebes ihned odnesli čistou duši svatého Štěpána do boží přítomnosti, aby tam mohla být korunována věčnou ctí a slávou. Náš Spasitel Ježíš Kristus ho přijal slovy svatého evangelia: „Příteli, postup výš, pojď ke mně, služebníku věrný. Protože jsi byl po krátký čas věrný v malých věcech, odměním tě hojností a vyznám tě před svým Otcem jako svého věrného služebníka a přítele stejně, jako jsi ty mne vyznal před lidmi.“ Všichni andělé, patriarchové, proroci a svatí byli toho dne naplněni zvláštní mimořádnou radostí a vítali udatného, nepřemožitelného mučedníka jako první ovoce umučení Páně a jako vůdce všech těch, kteří ho budou následovat v mučednictví. Tato přešťastná duše byla postavena velmi vysoko ve slávě, blízko

nejsvětějšího člověčenství našeho Spasitele Ježíše Krista. Nejsvětější Matka měla ve zvláštní vizi, kterou obdržela, podíl na této radosti a ke chvále Nejvyššího se svými anděly skládala nové oslavné písně a chvalozpěvy. Andělé, kteří doprovázeli svatého Štěpána do nebe, Jí po svém návratu děkovali za to, že tomuto světcí zajistila věčnou blaženost.

198. Svatý Štěpán zemřel asi devět měsíců po umučení a smrti našeho Vykupitele Ježíše Krista, dvacátého šestého prosince, tedy ve stejný den, kdy Církev slaví jeho svátek. Toho dne dovršil třicátý čtvrtý rok svého věku, což s přídavkem jednoho dne byly též třicáté čtvrté narozeniny našeho Spasitele. Svatý Štěpán se narodil o den později než Ježíš a dožil se jen o rok delšího věku. Bylo mi jasné zjeveno, že jeho narození i smrt se udály ve stejném dnu v roce. Modlitby nejsvětější Panny a svatého Štěpána vysloužily Šavlovi obrácení, jak uvidíme později. Aby bylo toto obrácení mnohem slavnější, dopustil Pán, aby na sebe od toho dne vzal Šavel úkol pronásledovat a ničit boží Církev, protože začal převyšovat jiné židy v pronásledování křesťanů, které způsobil hněv židů, roznicený smrtí svatého Štěpána, který se obrátil proti novým věřícím. Učedníci vzali tělo slavného mučedníka a pohřbili ho s velkým smutkem, protože v něm ztratili tak moudrého a statečného obhájce zákona milosti. Popsala jsem tento děj trochu obšírněji, protože mi byla zjevena velká svatost tohoto prvního mučedníka a také proto, že byl tak oddaným a velmi oblíbeným učedníkem nejsvětější Panny Marie.

Ponaučení, které mi dala velká Královna andělů.

199. Má dcero, pokud jsou boží tajemství předkládána a vysvětlována lidem, kteří jsou zvyklí zabývat se jen pozemskými a smyslnými věcmi, zdají se jim být bezvýznamná, zvláště pokud nejsou jejich duše očištěny od hříchu a temnoty vin. Lidské schopnosti, které jsou mimo to omezené a mají sklon věnovat pozornost tomu, co je viditelné, odvádí od pravdy, protože jsou zvyklé na temnotu a světlo je oslepuje. Proto pozemští a živočišní lidé mají tak zkreslené a nízké představy o obdivuhodných dílech Nejvyššího (I.Kor.2,14) i o tom, co pro ně každý den dělám. Šlapou po drahokamech a nerozlišují chléb dětí od oplzlého krmiva nerozumných surovců. Vše, co je nebeské a božské, se jim zdá být fádni, protože to nemohou ochutnat smysly. Stávají se tak neschopnými inklinovat k vyšším věcem a čerpat užitek z učení života a poznatků v něm obsaženém.

200. Ale Nejvyšší, má nejdražší, tě chtěl uchránit před takovým nebezpečím a dal ti vědomosti a světlo, zušlechtil tvé smysly a schopnosti, abys pak uschopněna a oživena silou božské milosti neomylně vnímala a poznala tajemství a boží skutky,

kteří ti zjevují. I když jsem ti už mnohokrát řekla, že je během tohoto smrtelného života nebudeš moci nikdy v plném rozsahu pochopit ani ocenit, přesto podle svých sil můžeš a musíš dávat najevo svou vděčnost tím, že budeš poznávat a napodobovat mé skutky. Z rozmanitosti a hořkosti mých bolestí a strastí, kterými byl můj celý život i po mém návratu na zem z místa po pravici mého Syna v nebi protkán, pochopíš, že i tvůj život musí být utkáán ze stejné příze, pokud si budeš přát mne následovat coby má věrná učednice. V moudré a nestranné pokoře, se kterou jsem vedla apoštoly a všechny věřící, máš příklad toho, jak musíš postupovat při správě svých podřízených, s mírností, s pokornou důstojností, obzvlášť bez oceňování a dělání rozdílů v odměňování osob v záležitostech, které mohou a mají být pro všechny společné. To usnadňuje osvojení si pravé lásky a pokory těm, kteří vládnou. Pokud vykazují tyto ctnosti, nebudou si při udílení příkazů počínat tak diktátorsky, ani nebudou domýšliví a neústupní ve svých názorech, a nebudou rozvracet řád spravedlnosti tak, jak k tomu často v současnosti mezi křesťany k velké škodě dochází. Pýcha, marnivost, sobeckost, sebeláska a láska k vlastním vztahům nakazily téměř celé zaměření a chování správy, proto se vše pokazilo a všechny vlády byly naplněny nespravedlností a strašným zmatkem.

201. Ve vroucí horlivosti, kterou jsem chovala pro čest svého Syna a pravého Boha i pro hlásání a obranu jeho svatého jména, v radosti, kterou jsem měla při sledování naplňování božské vůle a Církve, která mezi dušemi rozmnožovala ovoce utrpení a smrti Ježíše Krista, v milostech, které jsem získala pro slavného mučedníka Štěpána, který jako první položil svůj život za naplnění těchto cílů, v tom všem najdeš, má dcero, velké pohnutky pro chválení Nejvyššího v jeho božských dílech, tak hodných úcty a chvály, a najdeš také důvod k mému následování a k velebení jeho nekonečné dobroty za moudrost, kterou mne obdařil proto, abych plnila jeho svatou vůli a ve všem se Mu líbila.

KAPITOLA XII.

Pronásledování Církve po smrti svatého Štěpána; co v té době dělala naše Královna Marie; jak vytrvale vybízela apoštoly, aby složili Apoštolské vyznání víry.

202. Svatý Lukáš ve Skutcích apoštolů píše, že toho dne, kdy byl svatý Štěpán ukamenován, došlo v Jeruzalémě k velkému pronásledování Církve. Zmiňuje se zejména o tom, že ji ničil Šavel tím, že v celém městě vyhledával Kristovy následovníky, aby je chytil a předvedl před soudce. To se stalo osudné pro mnohé

věřící, kteří byli zatčeni, uvězněni a zabiti během tohoto pronásledování. I když bylo toto pronásledování následkem velké nenávisti, kterou pojali knížata a kněží proti křesťanům, a vlivem horlivé Šavlovy snahy, který žárlivě hájil Mojžíšův zákon (o čemž sám píše v listě Galaťanům 1,13), velmi kruté, existovala ještě jiná příčina této krutosti, jejíž účinky všichni cítili, ale neznali její původ.

203. Touto skrytou příčinou byl velký strach Lucifera a jeho d'áblů, kteří byli velmi zneklidněni smrtí svatého Štěpána. Proto se začali navzájem podněcovat k d'ábelskému hněvu proti věřícím, zejména pak proti Královně a Paní Církve, Panně Marii. K dovršení jejich zmatku Pán dopustil, aby viděli, jak Ji andělé nesli ke svatému Štěpánovi. Z tohoto příkladu její obzvláštní péče a ze stálosti a moudrosti svatého Štěpána Lucifer usoudil, že mocná Královna bude takto podporovat i jiné mučedníky, kteří položí svůj život pro Krista, nebo jim bude přinejmenším pomáhat a povzbuzovat je v tom, aby pohrdali trýzněním nebo smrtí, a čelili tomuto pronásledování s nepřekonatelnou odvahou. Ve své d'ábelské chytrosti počítal s mučením a bolestí jako s prostředky k odrazení věřících od následování Krista, protože se mu zdálo, že lidé natolik milují svůj život a bojí se zejména násilné smrti a bolesti, a že ze strachu před tím raději odpadnou, než aby je potkal takový osud. Na tomto předpokladu zakládal své naděje, i když ho jeho vlastní zloba v průběhu věků zklamala stejně, jako při jeho prvním pokusu při smrti Krista, Vůdce všech svatých.

204. Ale během tohoto prvního období Církve byl pekelný drak znepokojen a zcela zmaten ve své touze popudit židy proti svatému Štěpánovi. Když viděl tohoto mučedníka tak slavně zemřít, svolal své d'ábly a řekl jim: „Jsem velice zneklidněn smrtí toho mučedníka a přízní, které se mu dostalo z rukou té Ženy, naší protivnice. Pokud bude takto posilovat i ostatní učedníky a stoupence svého Syna, nebudeme schopni nikoho z nich přemoci nebo oklamat hrozbou mučení nebo smrti. Všichni budou naopak vzájemným příkladem utvrzování v úmyslu trpět a zemřít podobně jako jejich Mistr, a místo toho, aby se nám je podařilo zničit, budeme my sami přemoženi a poniženi, protože naším největším trápením a jejich největším možným triumfem nad námi je jejich ochota umírat za víru, kterou si přejeme vyhladit. Zničíme sami sebe, pokud budeme pokračovat tímto směrem, ale já nemohu najít žádný lepší způsob boje proti vtělenému Bohu, jeho Matce a jeho následovníkům. Je možné, aby lidé, kteří tolik lpí na životě, byli v tomto ohledu tak rozmarilí, a aby se i přesto, že jsou tak citliví na utrpení, stávali přinášáním své oběti podobnými svému Mistrovi? Ale i přesto, že tím můj spravedlivý hněv nebude utišen, budu ostatní přesvědčovat, aby se vzdávali svých životů na podporu mých klamů tak, jako to dělají pro Boha. Všichni lidé si zajisté nezaslouží ochranu té nepřemožitelné Ženy, nebo nebudou tak odvážní,

aby podstoupili tak nelidská utrpení, která připravím. Pojd'me a rozrušme naše přátele židy, aby zničili tento lid a vymazali ze zemského povrchu jméno jejich Mistra.“

205. Pak Lucifer začal ihned uskutečňovat své prokleté záměry a s nesčítným zástupem démonů se přiblížil ke knížatům, starším izraelského lidu a všem zatvrzelým nevěřícím, podnítil v nich nezkrotný hněv a závist vůči Kristovým následovníkům, a svými lstivými podněty v nich rozněcoval falešnou horlivost pro Mojžíšův zákon a staré tradice. Nebylo těžké zasít koukol do tak zrádných a hříchem zpustošených srdcí, takže všichni ochotně přijali tato pekelná vnuknutí. Okamžitě na mnoha schůzkách a radách diskutovali o tom, jak by bylo možné, co nejrychleji potlačit všechny Kristovy učedníky a následovníky. Někteří byli pro to, aby byli vypovězeni z Jeruzaléma, jiní navrhovali, aby byli vypovězeni z celé Palestiny, a další chtěli všechny povraždit, aby tak byla tato sekta navždy úplně vyhlazena. Někteří zastávali názor, že mají být podrobeni krutému mučení, aby tak byli ostatní odrazeni od vstupu do Církve, a aby jim byl ihned odňat všechen jejich majetek před tím, než ho dají apoštolům. Toto pronásledování bylo tak kruté, že, jak nám říká svatý Lukáš, všech dvaasedmdesát učedníků uprchlo z Jeruzaléma, a rozptýlilo se po celé Judeji a Samařsku, přičemž začali po celé zemi neohroženě hlásat Kristovo učení. Apoštolové s Marií a mnoha věřícími zůstali v Jeruzalémě, i když stále ve skrytu a se strachem před horlivými slídily, které Šavel jmenoval k tomu, aby zatýkali křesťany.

206. Blahoslavená Marie zůstala i při všech těch nesnázích bdělou. Ze všeho nejprve, po smrti svatého Štěpána, požádala apoštoly a učedníky, aby jeho tělo ošetřili a pohřbili. Ty, kteří tím úkolem byli pověřeni, požádala, aby jí přinesli kříž, který u sebe svatý Štěpán obvykle nosil. Zhotovil si ho podle vzoru kříže, který nosila sama Paní po dni příchodu Ducha svatého. Její příklad následovali také jiní věřící. Marie přijala Štěpánův kříž s velkou úctou, a to nejen kvůli kříži samému, ale i proto, že to byl kříž mučedníka. Nazvala ho svatým a požádala, aby, pokud to bude možné, byla všechna jeho krev sebrána a uchována v úctě coby krev mučedníka, který je již oslaven. Chválila jeho svatost a stálost za přítomnosti apoštolů a mnoha věřících, aby je utěšila a povzbudila v jejich soužení.

207. Abychom mohli alespoň částečně pochopit velkomyslnost srdce Královny nebes, kterou projevovala při tomto i pozdějších pronásledováních, která se udála během jejího života, je nutné mít na paměti souhrn všech jejích darů, které byly takové, že se na Ni srdce jejího Muže mohlo plně spolehnout (Př.31,11) a svěřit Ji všechna díla své všemohoucnosti. Neboť způsobem své působnosti nejsvětější Marie

převyšovala veškerou moc obyčejných tvorů a blížila se moci samého Boha, kterého byla zvláštním obrazem. Nezůstaly před ní skryté žádné myšlenky ani skutky lidí a svou myslí pronikala také všechny plány a úklady d'áblů. Věděla o všem, co mělo být skrze svatou Církev vykonáno. Přesto, i když to vše uchovávala ve své myslí, nebyla při uspořádávání tak mnoha různých záležitostí zmatená, ani nesmíchala jednu záležitost s druhou, ani nebyla nikdy jejich řízením znepokojena, ani jejich obtížemi unavena nebo jejich množstvím sklíčena. Nikdy také nezapomínala na záležitosti, které byly více vzdálené kvůli těm, které byly bližší, nikdy také nepocitovala nedostatek moudrosti, protože se její moudrost zdá být nekonečná a bezmezná. Proto všemu věnovala stejnou pozornost, jako by to byla jediná záležitost, kterou měla před sebou. Stejně jako Slunce, které bez obtíží, odpočinku a bez přestání osvětluje, oživuje a zahřívá vše, aniž by ho ubývalo, tak i naše velká Královna, vyvolená za slunce Církve, řídila, oživovala a povzbuzovala všechny její děti, aniž by některé vynechala.

208. Když tedy viděla, že je Církev znepokojuována, pronásledována a soužena démony i lidmi, které k tomu podnítili, obrátila se k původci tohoto zla a s panovnickou mocí přikázala Luciferovi a jeho následovníkům, aby sestoupili do pekla. Oni pak s vytím, aniž by mohli odporovat, padli do pekelných propastí, kde zůstali spoutáni a uvězněni po celých osm dní, než jim bylo opět dovoleno povstat. Pak svolala apoštoly a slovy útěchy je povzbuzovala, aby zůstali pevní setrvaní a doufali v boží pomoc v tomto soužení. Takto povzbuzen nikdo z nich neopustil Jeruzalém. Učedníci, kteří se nemohli pro svůj velký počet tak snadno skrýt, se rozloučili se svou Matkou a Paní, a s jejím požehnáním opustili Jeruzalém. Všechny je nabádala, povzbuzovala a vybízela, aby kvůli pronásledování neklesali na mysl a nepřestávali hlásat ukřižovaného Krista. Oni pak věrně pokračovali ve svých kázáních po celém Judsku, Samařsku i v jiných provinciích. Blahoslavená Marie je v jejich úsilí podporovala skrze své svaté anděly, naplňovala je odvahou a vodila je na různá místa, kde jich bylo zapotřebí. To se, jak píše svatý Lukáš, stalo Filipovi, když na cestě do Gazy pokřtil Etiopana, komorníka královny Kandace. S úmyslem pomoci věřícím v hodině smrti, byla zvyklá posílat své anděly, a po smrti se starala o pomoc duším, které odcházely do očistce.

209. Apoštolové měli v tomto období pronásledování mnohem víc starostí a práce než ostatní věřící, protože coby zakladatelé a správci Církve pečovali o všechny jak v Jeruzalémě tak i mimo něj. I když byli plní poznání a darů Ducha svatého, byla jejich práce tak náročná a odpor byl tak silný, že by bez rady a vedení své Paní často pocítovali skleslost a sklíčenosť. Proto se s Ní často radili, a Ona svolávala schůzky

a porady, na kterých se projednávaly potřebné záležitosti. Protože ona jediná plně chápala dění současnosti, dokázala jasně vidět dění budoucnosti. Podle jejich pokynů vycházeli apoštolové ven z Jeruzaléma, aby řešili nutné záležitosti podobně, jak to udělal svatý Petr se svatým Janem, když šli do Samaří po přijetí zprávy, že tam přijali boží slovo (Sk.8,14). Při všech těch činnostech a strastech svých i věřících, které milovala jako své děti, si slavná Paní uchovala naprostý klid a nerušený mír ducha a neodchýlila se ani v nejmenším od nejvyšší dokonalosti.

210. Uspořádala vše tak, aby se mohla častěji uchýlovat do samoty. I když pro ni nebyla zevnější činnost překážkou pro ustavičnou modlitbu, ponechávala mnohé skryté a zvláštní záležitosti pro chvíle samoty. Tehdy padala na svou tvář, pokořovala se do prachu, vzdychala a plakala za spásu smrtelníků a naříkala nad pádem tak mnoha, o kterých věděla, že jsou zavrženi. Protože měla ve svém srdci zapsán zákon evangelia a vtisknut obraz Církve, přemýšlela hluboce o všem, co se týkalo Církve i zkoušek a soužení jejích údů. Při rozmluvách s Pánem i ve svém rozjímání se snažila uspořádat všechny záležitosti s nebeskou znalostí a prozíravostí podle nejsvětější vůle Nejvyššího. V takových chvílích obnovovala svou účast na boží podstatě a dokonalosti, která ji uschopňovala pro tak božské dílo, jakým bylo řízení jeho Církve. Toto tedy dělala, aniž by v něčem chybovala, s tak velkou moudrostí a svatostí, že se zdálo, jako by byla něčím vyšším než pouhým tvorem, i když jím ve skutečnosti byla. Ve všem svém smýšlení byla nejvyšší vznešená, v moudrosti vynikala nad každé srovnání, při udílení rad byla nejvyšší moudrá, při rozhodnutích nejvyšší spravedlivá a jasnozřivá, ve svých skutcích nejvyšší svatá, ve své mluvě pravdomluvná a upřímná, ve svém dobrodiní milá. Ke slabým byla nejvyšší laskavá, k pokorným něžná a milující, k pyšným zdrženlivá a majestátní. Její vlastní dokonalost ji nenadýmala, protivenství nezneklidňovalo a práce Ji nesklíčovala, a ve všem svém jednání byla věrnou kopií svého božského Syna.

211. Nejmoudřejší Matka stále neztrácela ze zřetele, že učedníci, kteří se rozptýlili, aby hlásali víru a jméno Krista Spasitele, nemají dosud žádné pevně formulované vyznání víry, kterým by se mohli jednotně a bez rozdílu řídit, tak aby všichni věřící mohli věřit jedném a stejně vyjádřeným pravdám. Nadto věděla, že se apoštolové brzy rozejdou do celého světa, aby prostřednictvím svých kázání šířili a zakládali Církev, a že by bylo správné, aby byli všichni sjednoceni ve svém učení, na kterém měla být založena veškerá dokonalost křesťanského života. Proto si nejvyšší

obežretná Matka moudrosti přála, aby všechna božská tajemství, která měli apoštolové hlásat a věřící věřit, byla shrnuta do krátkého vyznání. Protože pokud budou tyto pravdy zformulovány do několika článků, bude je možné všem snadněji předávat, celá Církev bude sjednocena v jedné víře bez podstatných rozdílů, a také celá duchovní budova evangelia bude postavena a bude spočívat na stejných pevných sloupech jediného základu.

212. Se záměrem připravit toto dílo, jehož význam chápala, předkládala svá přání Pánovi, který Ji je sám vnukal, a po déle než čtyřicet dní setrvala na těchto modlitbách, půstu, v padání na tvář i v jiných cvičeních. Tak, stejným způsobem, jaký byl vhodný pro udělení psaného zákona, kdy se Mojžíš coby prostředník mezi Bohem a lidem po čtyřicet dní posil na modlil na hoře Sinai, bylo i pro udělení Nového zákona milosti (jehož autorem a prostředníkem mezi věčným Otcem a lidmi byl náš Spasitel) vhodné, aby byla přesvatá Marie prostřednicí mezi svým božským Synem a lidmi. Církev měla mít nový zákon vepsán v srdcích, shrnutý do článků víry, které by se nikdy neměnily a nikdy nevykazovaly žádných nedostatků, protože jsou to božské a nepomíjející pravdy. Jednoho dne, když vytrvale pokračovala v těchto prosbách, řekla Pánovi toto: „Nejvyšší Pane a věčný Bože, Stvořiteli a Vládce celého vesmíru, ve své nevýslovné dobrotě jsi začal vznešené dílo své svaté Církve. Není v souladu s tvou moudrostí, abys zanechal některé dílo své božské pravice nedokonalé, povzneseš tedy k vysoké dokonalosti toto dílo, které jsi tak slavně začal. Nedopust', můj Bože, aby Ti překážely lidské hříchy, protože hlasitěji než ty hříchy k Tobě volá smrt a krev tvého i mého Jednorozeného, a nežádá pomstu, jako krev Ábela (Gn.4,11), ale smilování a odpuštění všem, kteří se provinili. Shlédni na nové děti, které pro Tebe zplodí Kristova krev i na všechny, kteří budou během příštích věků v Církvi zplodeni. Uděl, prosím, svého svatého Ducha tvému zástupci Petrovi a ostatním apoštolům, aby mohli do vhodné formulace vpravit a uspořádat pravdy, na kterých má být založena tvá Církev, i aby její děti věděly, čemu mají bez rozdílu názorů věřit.“

213. Aby mohl její božský Syn osobně odpovědět na tyto modlitby své Matky, sestoupil z nebe s nesmírnou slávou a promluvil k Ni: „Má milovaná Matko, utiš svou láskyplnou starostlivost a nech svou vroucí touhu po mé slávě a vyvýšení Církve nasytit mou přítomností a naší rozmluvou. Je v mé moci splnit tvé tužby a jedině Ty mě k tomu můžeš zavázat, protože neodepřu nic z tvých tužeb a modliteb.“ Při těchto slovech požehnaná Marie padla na tvář a adorovala božství a člověčenství svého Syna a pravého Boha. Pán Ji však pozdvihl a naplnil nevýslovnou radostí, tím že Ji udělil své požehnání a obohatil Ji novými milostmi a dary své pravice. V tomto milostném

vytržení mysli zůstala delší dobu a těšila se rozmluvou se svým Synem a Pánem. Její úzkostlivá starost o blaho Církve se uklidnila, protože Ji Pán slíbil pro Církev velké dary a milosti.

214. Jako odpověď na její modlitby za apoštoly, Pán kromě příslibu pomoci s formulací Vyznání víry seznámil svou Matku se samotným zněním článků, ze kterých mělo být Vyznání sestaveno. Naše nejmoudřejší Paní byla sice schopná Vyznání sestavit sama, jak bylo již vysvětleno ve druhé části tohoto životopisu. Ale nyní, když nastal čas vykonat to, co bylo naplánováno dlouho před tím, přál si v nejčistším srdci své panenské Matky obnovit vše tak, aby základní pravdy Církve plynuly ze rtů samého Krista. Bylo také vhodné jednat proti pokornému smýšlení slavné Paní, aby souhlasila s tím, že ji budou ti, se kterými ještě žila ve smrtelném těle, a kteří měli toto vyznání hlásat a žít podle něho, nazývat Matkou boží a Pannou před i po porodu. Nedalo se očekávat, že by Ta, kterou Bůh pro svou pokoru vyvolil, aby pracovala na jeho největším zázraku, byla ochotna sama od sebe dát veřejně hlásat tuto svou výsadu, i když být Matkou a Pannou před tváří boží, znamenalo mnohem víc, než být tak nazývána v boží Církvi (Lk.1,48).

215. Kristus, náš Pán, se rozloučil se svou požehnanou Matkou a vrátil se zpět na pravici svého Otce. Ihned vnikl svému zástupci svatému Petrovi a ostatním touhu vytvořit symbol všeobecné víry Církve. Proto hledali u nebeské Paní radu ve vztahu k vhodnosti symbolu a ke krokům, které by měly k jeho vytvoření vést. Rozhodli se deset dní postit a modlit, s cílem získat v této těžké záležitosti osvětlení Ducha svatého. Když uplynulo oněch deset dnů, které byly současně také posledními deseti dny ze čtyřiceti dnů, ve kterých Královna nebes o této záležitosti s Pánem vyjednávala, shromáždilo se u nejsvětější Matky boží dvanáct apoštolů a svatý Petr k nim takto promluvil:

216. „Moji drazí bratři, boží milost, ve své nekonečné dobrotě a skrze zásluhu našeho Spasitele a Pána Ježíše, obdařila svou svatou Církev slavným znásobením počtu svých dětí, jak jsme viděli a zažili během této krátké doby. Proto Všemohoucí násobí mnohé divy a zázraky, a denně je obnovuje skrze naši službu, vyvoliv nás (i když nehodné) za nástroje své božské vůle v tomto díle a pro slávu a čest jeho svatého jména. Spolu s těmito milostmi na nás seslal také soužení a pronásledování od ďábla a světa, abychom mohli napodobovat našeho Spasitele a Učitele, a také proto, aby Církev, jako rovnoměrně zatížená loď, mohla bezpečně vplouti do přístavu pokoje a věčné blaženosti. Učedníci unikli hněvu nejvyššího kněze a rozešli se do okolních měst, kde hlásají víru v Krista, našeho Spasitele a Pána. Také i my budeme muset

brzy odejít, abychom kázali po celém světě, jak nám před svým nanebevstoupením přikázal náš Pán (Mt.28,19). Stejně jako je jen jeden křest, kterým mohou všichni přijímat tuto víru, musí být také jedno učení, kterému mají věřící věřit. Proto jsme se setkali, abychom my, kteří jsme dosud harmonicky shromážděni v Pánu, definovali pravdy a tajemství, která budou doslovně předkládána všem národům světa tak, aby bez rozdílů věřili stejnému učení. Je neomylným příslibem Páně, že tam kde jsou dva nebo tři shromážděni v jeho jménu, bude On uprostřed nich (Mt.18,20). S důvěrou v jeho slovo tedy pevně doufáme, že nám nyní svým svatým Duchem pomůže pochopit a definovat, v jeho jménu a neměnném výnosu, články, které budou v jeho svaté Církvi trvale platné až do konce světa.“

217. Všichni apoštolové souhlasili s tímto návrhem svatého Petra. Ten pak sloužil mši svatou, při níž podal svaté přijímání nejsvětější Panně Marii i apoštolům, načež se všichni, včetně Panny Marie, poklonili v modlitbě Duchu svatému. Po nějaké době během pokračující modlitby uslyšeli stejné hřmění hromu, jako při prvním sestoupení Ducha svatého na shromážděné věřící. Současně bylo večeřadlo naplněno jasným světlem a všichni byli osvětleni Duchem svatým. Pak se Panna Marie ptala apoštolů na tajemství, která jim božský Duch vnuknul. Svatý Petr začal první a ostatní ho pak následovali v tomto pořadí:

1. Sv. Petr: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.
2. Sv. Ondřej: A v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho.
3. a 4. Sv. Jakub větší: Jenž se počal z Ducha svatého a narodil se z Marie Panny.
5. Sv. Jan: Trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a pohřben jest.
6. a 7. Sv. Tomáš: Sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých.
8. Sv. Jakub menší: Vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha, Otce všemohoucího.
9. Sv. Filip: Odtud přijde soudit živé i mrtvé.
10. Sv. Bartoloměj: Věřím v Ducha svatého.
11. Sv. Matouš: Svatou Církev obecnou, společenství svatých.
12. Sv. Šimon: Odpuštění hříchů.
13. Sv. Tadeáš: Vzkříšení těla.
14. Sv. Matěj: Život věčný. Amen.

218. Tento výnos, který obyčejně nazýváme Apoštolským vyznáním víry, sestavili apoštolové po mučednické smrti svatého Štěpána a před závěrem prvního roku od smrti našeho Spasitele. Následně pak, pro vyvrácení ariánského i jiných bludů, Církve na svých koncilech, které za tímto účelem svolala, lépe vysvětlila

tajemství obsažená v Apoštolském vyznání víry a sestavila jiné, které je nyní zpíváno při mši svaté. Ve své podstatě jsou však obě vyznání stejná a obsahují čtrnáct článků, které jsou základem katechetické výuky křesťanské víry a kterým jsme všichni povinni věřit, abychom byli spaseni. Jakmile apoštolové dokončili sestavování Vyznání víry, schválil ho Duch svatý tím, že nechal v jejich středu zaznít hlas, který řekl: „Rozhodli jste správně.“ Pak velká Královna a Paní nebe se všemi apoštoly vzdala Nejvyššímu díky. Apoštolům také poděkovala za to, že se přičinili o pomoc Ducha svatého, a že se stali vhodnými nástroji pro rozmnožení slávy Páně a pro dobro Církve. Na potvrzení své víry i jako příklad věřícím nejmoudřejší Paní padla u nohou svatého Petra na kolena, a nahlas vyznávala svou víru v katolické učení obsaženém ve Vyznání víry, které právě složili a zformulovali. Toto udělala za sebe i za všechny věřící, a pak řekla svatému Petrovi: „Můj Pane, kterého uznávám za zástupce svého nejsvětějšího Syna, v tvých rukou, já, bídny červ, ve jménu svém i všech věřících Církve vyznávám a prohlašuji vše, co jsi ustanovil, za božskou a neomylnou pravdu katolické Církve. V ní chválím a velebím Nejvyššího, od něhož pochází.“ Pak políbila ruku zástupci Krista i všem ostatním apoštolům. Tak se stala Královna nebes první, která veřejně vyznala katolickou víru po tom, co byla zformulována do článků.

Ponaučení, jež mi udělila velká Královna andělů, přesvatá Marie.

219. Má dcero, kromě tajemství, která jsi popsala v této kapitole, ti chci pro tvou větší informovanost a útěchu světit další tajemství mé činnosti. Musíš vědět, že po tom, co apoštolové sestavili Apoštolské vyznání víry, jsem ho mnohokrát během dne klečíc a s nehlubší úctou opakovala. A pokaždé, když jsem došla ke slovům „narodil se z Marie Panny“ padla jsem na svou tvář s takovou pokorou, vděčností a chválou Nejvyššího, že to žádný tvor nemůže pochopit. Při těchto zbožných úkonech byli v mé mysli přítomni všichni smrtelníci, za které jsem splácela dluh jejich neuctivosti, se kterou tato posvátná slova pronáší. Má přimluva přiměla Pána k tomu, že inspiroval Církev, aby byly během bohoslužeb často opakovány modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Zdravas Marie, a aby si věřící zvykli se při modlitbě pokorovat, a aby při Vyznání víry poklekli při slovech: „Et incarnatus est“ (narodil se). Tak se Církev snaží alespoň částečně splatit Pánovi dluh za to, že jí dal takové poznání a za tajemství, hodných úcty a vděčnosti, obsažená ve Vyznání víry.

220. Andělé mi mnohokrát s obdivuhodnou harmonií a sladkostí zpívali Vyznání pro obveselení mého ducha. Někdy zpívali Zdravas Marie včetně slov: „Požehnaný plod života tvého, Ježíši.“ Kdykoli vyslovili toto nejsvětější jméno, nebo

jméno Marie, hluboce se uklonili, což ve mně vzbudilo nové pocity milující pokory, ponižující mne až do prachu země při pomýšlení, jak daleko výše je vyvýšena boží bytost nad mojí pozemskou. Ó, má dcero, měj na poměti úctu, se kterou se máš modlit modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Zdrávas Marie. Neproviňuj se takovou bezmyšlenkovitou hrubostí, jako mnozí věřící v tomto ohledu. Časté opakování těchto modliteb a božího slova v Církvi, nesmí mít vliv na zachování patřičné úcty. Taková neuctivost vzniká prostou recitací modliteb ústy bez toho, abychom mysleli na jejich význam. Přeji si, aby pro tebe byly předmětem neustálého rozjímání. Proto tě Nejvyšší vybavil chutí studovat katechismus, a pokud chceš potěšit Pána, nos ho stále u sebe a často v něm čti, jak jsi byla doposud zvyklá a k čemuž tě od nynějška zavazují. Doporuč to také svým řeholnicím, neboť takový druh znalosti je klenotem, který má zdobit Kristovy nevěsty a který mají nosit i všichni věřící.

221. Mělo by tě také oslovit, jak velmi jsem toužila vidět sepsané Vyznání víry v době, kdy to vyžadovalo blaho Církve. Vědět, co posiluje slávu a službu boží a co prospívá našemu svědomí a nedělat to, je velmi trestuhodnou vlačností. A je to zvláště hanebné u těch lidí, kteří, když pociťují nedostatek v něčem z časných dober, nesnesou odklad a velmi naléhavě žádají Boha, aby uspokojil jejich přání, jako například v situacích, kdy se jim nedostává zdraví, když se bojí špatné úrody, nebo když mají strach, aby nepozbyli mnohem méně potřebné, ale i zbytečné a nebezpečné věci. Zároveň, přestože si uvědomují své hluboké povinnosti vůči Bohu, tváří se, jako by jim nerozuměli, nebo jejich plnění odkládají z nedbalosti a nedostatku lásky. Braň se a nikdy nepodléhej takovému zmatku. Stejně, jako jsem byla horlivá ve věcech, týkajících se služby dětem Církve, buď i ty přesná ve všem, co budeš vnímat jako boží vůli, ať už jde o dobro tvé duše nebo tvého bližního, čímž budeš následovat můj příklad.

KAPITOLA XIII.

Blahoslavená Panna Marie posílá Vyznání víry učedníkům a jiným věřícím, ti s ním dělají velké divy; apoštolové se rozhodli si mezi sebe rozdělit zemi; jiné skutky velké Královny nebes.

222. V pracovitosti, ostražitosti a starostlivosti, se kterou se nejmoudřejší Matka věnovala vedení své rodiny, Církve, byla jako matka a silná žena, o které Šalomoun říká, že bděla nad chodem domu, a nejedla chléb zahálky (Př.31,27). Velká Paní je

znala a přemýšlela o nich s plností poznání, byla oděna purpurem lásky a neposkvrněnou bělostí jedinečné čistoty, proto v plnosti svého chápání nezapomínala na nic, co potřebovaly její děti a obyvatelé domu, věřící. Sotvaže byl symbol víry vytvořen, pořídila vlastnoručně i s pomocí andělů, kteří Ji sloužili jako tajemníci, nesčetné opisy Vyznání víry, které byly neprodleně zaslány všem učedníkům, kteří kázali v různých částech Palestiny. Každému poslala několik kopií spolu se zvláštním dopisem, v němž je informovala o opatřeních přijatých apoštoly i o jejich nařízení, že toto Vyznání víry má být přijato a vyznáváno všemi věřícími.

223. Protože byli učedníci rozptýleni po různých více či méně vzdálených městech, zaslala Marie Vyznání těm, co byli blízko, prostřednictvím některých věřících, a těm co byli dále, prostřednictvím svých andělů. Některým učedníkům, vlastně většině z nich, se andělé zjevovali ve viditelných podobách. Ostatním se nezjevili, ale vložili jim listiny do rukou v neviditelné podobě a při tom podivuhodně působili na jejich srdce. Z těch pocitů v srdci i z dopisu od Královny učedníci pochopili, kdo je poslal. Nadto vybídla apoštoly, aby opisy Vyznání víry distribuovali v Jeruzalémě i na jiných místech, a aby informovali věřící o tom, jak Pán seslal Ducha svatého, aby jim vnuknul a pak schválil toto znění Vyznání, a tím je zavázal mít ho v úctě nade vše. Řekla jim, aby nezapomněli na žádný prostředek, jak věřícím dobře vysvětlit, že Vyznání víry je jediným, neměnným a bezpečným učením, kterému mají věřit, a které má být vyznáváno a hlášáno v celé Církvi jako jediný prostředek k získání milosti a věčného života.

224. Opisy Apoštolského vyznání víry byly během několika málo dnů zaslány všem věřícím k jejich velkému prospěchu a útěše, protože je ve své horlivosti přijali s nejvyšší úctou a zbožností. Duch svatý, který sestavil toto Vyznání pro zabezpečení Církve, ho začal hned potvrzovat novými divy a zázraky, které působil nejen skrze ruce apoštolů a učedníků, ale také skrze mnohé věřící. Mnozí z těch, kteří ho přijali se zvláštní úctou a láskou, byli náhle zahaleni božskou krásou, naplnění nebeským učením a projevy Ducha svatého. Těmito zázraky byli zase jiní pohnuti k tomu, že chtěli mít a v úctě držet tyto dokumenty. Jiní uzdravovali nemocné, křísili mrtvé a z posedlých vyháněli ďábly pouze tím, že na ně položili opis Vyznání. Jeden z dalších zázraků se jednoho dne stal jistému židovi, který se velmi rozhněval, když slyšel křesťana zbožně číst Vyznání víry. Chystal se Vyznání z rukou křesťana vytrhnout, ale padl na zem mrtev dřív, než stačil svůj záměr uskutečnit. Od té doby museli dospělí, kteří přijímali křest, vyznat víru podle Apoštolského vyznání, přičemž se během jeho pronášení nad nimi objevoval Duch svatý ve viditelné podobě.

225. Projevoval se také stále dar jazyků, protože ho Duch svatý neudělil pouze o letnicích apoštolům, ale i pak mnoha věřícím, kteří pomáhali při kázáních nebo instruovali nové věřící. Kdykoli mluvili nebo kázali velkému shromáždění různých národností, rozuměla jim každá národnost, i když mluvili pouze hebrejsky. Díky tomuto působení byli však schopni mluvit i cizími jazyky, pokud bylo třeba mluvit ke skupině lidí mluvící stejným cizím jazykem. Tak se vždy znovu opakovalo to, co se stalo při prvním příchodu Ducha svatého. Kromě těchto zázraků konali apoštolové i mnohé další, a vždy, když vložili ruce na věřící, nebo je birmovali, sestoupil Duch svatý. Ruka Všemohoucího působila divy a zázraky tak štědře, že kdyby měly být všechny zaznamenány, vyžadovalo by to mnoho svazků knih. Svatý Lukáš ve Skutcích apoštolů popisuje především ty, které by nebylo spravedlivé ponechat boží Církvi zcela nepovšimnuté. Ve všeobecné rovině ale dodává, že zázraků bylo velice mnoho, a že je proto nemohl všechny zaznamenat ve svém krátkém pojednání.

226. Když jsem přemýšlela a psala o těchto věcech, byla jsem velice překvapena velkorysou štědrostí Všemohoucího, který sesílal Ducha svatého na věřící prvotní Církve tak často. V reakci na můj údiv jsem byla informována o dvou důvodech této velkorysosti: Za prvé, stejně jako Bůh ve své moudrosti, dobrotě a moci převroucně toužil po tom, aby měli lidé účast na jeho božství sdílením jeho věčného štěstí a slávy tak, že přiměl věčné Slovo, aby se zjevilo na světě ve viditelném těle schopném trpět, tak i třetí božská Osoba sestoupila mnohokrát ve vhodné viditelné podobě do své Církve, aby ji založil a upevnil stejně nepopíratelnými projevy své všemohoucnosti a lásky. Za druhé, v začátcích Církve byly zásluhy Kristova mučení a smrti i modliteb a přimluv jeho nejsvětější Matky v jistém smyslu přijatelnější, a proto (podle našeho lidského způsobu chápání) u věčného Otce účinnější. Děti Církve totiž ještě nenahromadily tolik a tak těžkých hříchů, které byly spáchány od té doby, ze kterých se staly velké překážky pro dary Pána a Ducha svatého. Proto se nyní vůči lidem neprojevuje tak důvěrně, jako v prvotní Církvi.

227. Od smrti našeho Spasitele uplynul již celý rok, a apoštolové nyní z božího vnuknutí začali uvažovat o tom, že se musí rozejít do celého světa hlásat víru, protože nastal čas, aby bylo boží jméno hlášáno také pohanům, aby se i oni učili cestě věčné spásy. Aby mohli poznat boží vůli ohledně přidělení království a provincií lidem, kteří v nich mají hlásat víru, rozhodli se na radu své Královny deset dní postit a modlit. Tato praxe desetidenního půstu a modlitby, která se poprvé objevila bezprostředně po Nanebevzetí Panny Marie jako příprava na příchod Ducha svatého, byla zachovávána i pak, kdykoli probíhaly přípravy na podniknutí něčeho důležitého. Po ukončení tohoto cvičení slavil Kristův zástupce mši svatou, při níž podal Tělo Páně

blahoslavené Panně Marii a jedenácti apoštolům podobně, jak se to událo při přípravě na sestavení Vyznání víry, jak jsem to popsala v předešlé kapitole. Po mši svaté setrvali všichni se svou Královnou po nějakou dobu ve vznešených modlitbách, aby horlivě žádali Ducha svatého o pomoc, aby jim v této záležitosti zjevil svou svatou vůli.

228. Když to udělali, promluvil k nim svatý Petr takto: „Moji nejdražší bratři, pokloňme se všichni společně všemohoucímu Bohu, a celým srdcem a s nehlubší úctou vyznejme našeho Pána Ježíše Krista jako pravého Boha, Pána a Vykupitele světa, vyznejme svou svatou víru ve Vyznání, které nám bylo dáno Duchem svatým, i naši podřízenost jeho boží vůli.“ Všichni to udělali a pak se společně se svatým Petrem modlili tuto modlitbu: „Nejvyšší a věčný Bože, my, bídní a nepatrní lidé, pozemští červi, které náš Pán Ježíš Kristus ráčil ve své dobrotivosti vybrat za hlasatele svého svatého učení a zákona a za zakladatele jeho celosvětové Církve, jako jedno srdce a jedna duše před Tebou padáme a vyznáváme, že jsme ochotni trpět i zemřít pro vyznávání a šíření tvé svaté víry na zemi podle příkazu našeho Pána a Mistra Ježíše Krista. Nechceme se nikdy, až do své smrti vyhýbat žádné práci, námaze a obtížím nebo pronásledování při vykonávání tohoto díla. V nedůvěře ke své slabosti Tě prosíme, nejvyšší Pane a Bože, sešli nám svého božského ducha, aby nás řídil a vedl naše kroky v následování našeho Mistra a udělil nám svou sílu. Ukaž nám a pouč nás, do kterých království a provincií se má každý z nás podle tvé vůle odebrat, aby tam hlásal tvé svaté jméno.“

229. Na konci této modlitby se do večeradla sneslo podivuhodné světlo, které všechny obklopilo, a pak uslyšeli hlas, který řekl: „Můj zástupce Petr ukáže na provincie, které budou spadat pod každého z vás. Budu ho řídit svým světlem a duchem.“ Samotné jmenování přenechal Duch svatý svatému Petrovi, aby tak znovu potvrdil jeho moc coby hlavy a universálního pastýře Církve a také proto, aby apoštolové pochopili, že Církev má být po celém světě zakládána pod vedením svatého Petra a jeho nástupců, kterým mají být podřízeni coby zástupcům Krista. V tomto smyslu to také apoštolové chápali a mně bylo zjeveno, že taková byla i vůle Nejvyššího. Jakmile svatý Petr uslyšel ten hlas, přikročil k rozdělování provincií. Začal sám u sebe a řekl: „Já, můj Pane, nabízím sebe pro utrpení a smrt při následování svého Pána a Vykupitele, pro hlásání víry nyní v Jeruzalémě a pak v Pontu, Galacii, Bythinii a Kappadocii, v provinciích Asie. Mým sídlem bude nejdříve Antiochie a pak Řím, kde založím své sídlo a správní centrum Krista, našeho Vykupitele a Mistra, kde pak bude mít své sídlo hlava jeho Církve.“ Tato slova svatý Petr vyslovil z výslovného příkazu Páně a poukázal na to, že Římská Církev bude střediskem a sídlem universální (všeobecné) Církve. Bez takového příkazu Páně by svatý Petr nebyl schopen rozhodnout o této těžké a důležité záležitosti.

230. Svatý Petr pak pokračoval: „Služebník Kristův, náš nejdražší bratr Ondřej bude následovat svého Mistra hlásáním jeho víry ve Skytských provinciích Evropy, Epiru a Thracii, a z města Patras v Achaji bude spravovat tyto i jiné provincie, jak dalece to bude možné.“

„Služebník Kristův, náš nejdražší bratr Jakub větší, bude následovat svého Mistra hlásáním víry v Judsku, Samařsku a ve Španělsku, odkud se vrátí, aby hlásal učení našeho Pána Ježíše Krista v tomto městě Jeruzalémě.“

„Nejdražší bratr Jan musí poslechnout vůli našeho Spasitele a Mistra, kterou mu vyjevil na kříži, plněním povinností syna vůči naší velké Matce a Paní. Bude Jí sloužit a pomáhat se synovskou úctou a věrností, je povinen Jí podávat posvátné tajemství Eucharistie a během naší nepřítomnosti se musí také starat o věřící v Jeruzalémě. A až náš Bůh a Vykupitel vezme svou Matku do nebe, bude následovat svého Mistra hlásáním víry v Malé Asii, přičemž bude tam založené církve spravovat z ostrova Pathmos, na který se bude muset uchýlit v důsledku pronásledování.“

„Kristův služebník, náš nejdražší bratr Tomáš, bude následovat svého Mistra hlásáním víry v Indii, Persii a mezi Parthy, Medy, Hirkany, Brahmany a Baktriny. Pokřtí Tři Krále, které přitáhne pověst o jeho kázáních a zázracích. Je povinen je v plném rozsahu poučit ve všem podle jejich očekávání.“

„Kristův služebník, náš nejdražší bratr Jakub bude následovat svého Mistra v úřadu pastýře a biskupa v Jeruzalémě, kde bude kázat všem židům a bude pomáhat Janovi s doprovodem a službou velké Matce našeho Spasitele.“

„Kristův služebník, náš nejdražší bratr Filip, bude následovat svého Mistra kázáním a vyučováním v provinciích Frygie, Skythie v Asii a ve městě Hierapolis ve Frygii.“

„Kristův služebník, náš nejdražší bratr Bartoloměj, bude následovat svého Mistra kázáním v Lykaonii, v části Kappadocie v Asii, pak odejde do zadní Indie a následně do Malé Arménie.“

„Kristův služebník, náš nejdražší bratr Matouš, bude nejdříve učit židy a pak bude následovat svého Mistra hlásáním víry v Egyptě a Etiopii.“

„Kristův Služebník, náš nejdražší bratr Šimon, bude následovat svého Mistra kázáním v Babylóně, Persii a také v království Etiopie.“

„Kristův Služebník, náš nejdražší bratr Juda Tadeáš, bude následovat svého Mistra kázáním v Mezopotámii, a pak se připojí k Šimonovi a bude kázat v Babylóně a v Persii.“

„Kristův služebník, náš nejdražší bratr Matěj, bude následovat našeho Mistra hlásáním jeho svaté víry ve vnitrozemí Etiopie, v Arábii a pak se musí vrátit do Palestiny. A nechť Duch boží nás všechny provází, řídí a pomáhá nám, abychom na všech místech plnili jeho svatou a dokonalou vůli, a kéž nám udělí své požehnání Ten, jehož jménem ho vám všem nyní udělím já.“

231. Toto byla slova svatého Petra. Když domluvil, bylo slyšet silné zahřmění a večeradlo se naplnilo nádherou a jasnou září na svědectví, že je Duch svatý přítomen. Ze středu toho světla bylo slyšet sladký a něžný hlas jak říká: „Nechť každý přijme své působíště.“ Všichni padli na zem a jednohlasně zvolali: „Nejvyšší Pane, tvého slova a slova tvého zástupce uposlechneme s ochotným a radostným srdcem, naše duše se veselí a jsou naplněny sladkostí v hojnosti tvých podivuhodných skutků.“ Protože tato naprostá a ochotná poslušnost projevená zástupci našeho Spasitele Ježíše Krista pocházela z jejich vroucí a láskyplné touhy zemřít pro jeho svatou víru, připravila je při této příležitosti pro milost opětovného přijetí Ducha svatého, který upevnil a rozmnožil dary, které již obdrželi. Byli naplněni novým světlem a vědomostmi o lidech a zemích, které jim svatý Petr přidělil. Každý poznal poměry, povahu a zvyky království, které bylo pro něho vybráno a byli vnitřně obdařeni jasnými a četnými informacemi o každém z nich. Nejvyšší jim udělil novou odvahu pro podstupování útrap, pohyblivost pro překonávání vzdáleností, i když jim pak byli v tomto ohledu často nápomocni andělé, a žářem božské lásky, takže se stali zanícenými jako serafové a byli povzneseni vysoko nad stav a sféru obyčejných lidí.

232. Nejsvětější Královna byla přítomna všem těmto událostem i velice zřetelnému působení boží moci v apoštolech a Jí samé. Sama při tom zakoušela více božských účinků, než všichni ostatní dohromady. Tak, jak nanejvýš neobyčejně převyšovala ostatní tvory, tak i množství darů, které dostávala, převyšovalo nezměrně dary všech ostatních. Nejvyšší obnovil v nejčistší duši své Matky vlité vědomosti o všech tvorech, obzvláště pak v královstvích a národech, které byly apoštolům přiděleny. Zнала vše, co věděl každý apoštol, a víc než všichni dohromady, protože Ona obdržela osobní a individuální znalost každého člověka, kterému měla být zvěstována Kristova víra. Zнала podobně podrobně také všechny země i jejich obyvatele tak, jako znala svou modlitebnu a všechny, kdo do ní přicházeli.

233. Jak jsem již výše uvedla, a jak budu dále ještě vícekrát opakovat, Mariiny vědomosti byly vědomostmi nejvyšší Paní, Matky, Pomocnice a nejvýš postavené bytosti v Církvi, kterou Všemohoucí vložil do jejích rukou. Její péči bylo svěřeno vše, od nejvyšších až po nejnižší svaté, a také hříšníci coby Eviny děti. Protože nikdo neměl obdržet žádné požehnání ani žádnou milost z rukou jejího Syna jinak, než

prostřednictvím jeho Matky, bylo třeba, aby tato nejvěrnější Správkyně milostí znala celou svou rodinu, kterou měla coby Matka chránit. Slavná Paní tedy měla nejen vštípené obrazy a vlité vědomosti o tom všem, ale ona podle toho také skutečně jednala v závislosti na tom, jak učedníci a apoštolové pokračovali ve své kazatelské činnosti. Viděla jako v otevřené knize všechny jejich skutky, nebezpečí i útoky démonů proti nim. Věděla o všech prosbách a modlitbách apoštolů i všech věřících, takže je mohla podporovat svými prosbami a modlitbami, nebo jim pomáhat prostřednictvím svých andělů nebo osobně. Poskytovala jim pomoc všemi těmito různými způsoby, jak uvidíme u mnoha událostí, které budu dále popisovat.

234. Přála bych si zde jen připomenout, že kromě znalostí, které naše Královna čerpala z vlitých obrazů, získávala vědění i od samotného Boha jeho nepřímým nazíráním, kterým neustále viděla jeho Božství. Mezi těmito dvěma druhy poznání byl ale rozdíl, protože, když viděla v Bohu úsilí apoštolů a všech věřících Církve, přičemž současně při této vizi požívala jistou účast na věčné blaženosti, necítila zármutek a soucit, kterých byla plná, když viděla jejich soužení prostřednictvím obrazů. Při tomto druhém typu vize je cítila, a s mateřským soucitem oplakávala. Aby Marie nebyla na zásluhách ochuzena, udělil jí Pán tento druhý druh vnímání pro celou dobu jejího pozemského putování. Spolu s plností vlitého vnímání a vědění měla také plnou vládu nad svými schopnostmi, takže, jak jsem již dříve napsala, nenechala do své duše vstupovat žádné obrazy ani myšlenky kromě těch, které byly naprosto nezbytné pro zajištění života, nebo pro skutky lásky a dokonalosti. S touto ozdobou a krásou, která byla výsadou andělů i svatých, byla nebeská Paní předmětem jejich obdivu, který je nutil chválit a oslavovat Nejvyššího za důstojné působení všech jeho vlastností v jeho nejsvětějším nástroji, Marii.

235. Při této příležitosti nabídla přesvatá Matka nejhlubší modlitby za vytrvalost a odvahu apoštolů při jejich kázání po celém světě. Pán jí slíbil, že je bude chránit a pomáhat jim při hlásání slávy svého jména, a že na konci náležitě odmění jejich úsilí a zásluhy. Tento slib naplnil nejsvětější Marii vděčnou radostí a přiměl ji k povzbuzení apoštolů, aby naplňovali toto dílo s celým srdcem a vydali se radostně a s důvěrou na cestu k obrácení světa. Řekla jim ještě mnoho jiných sladkých a oživujících slov a klečíc na kolenou jim ve jménu svého božského Syna blahopřála k prokázané poslušnosti, a ve svém jménu jim děkovala za horlivost, kterou projeвили pro čest a slávu Páně i za požehnání, která svou obětavostí přinesli duším. Každému apoštolovi políbila ruku a nabídla své modlitby a pomoc. Pak je požádala o požehnání, které jí coby kněží Páně udělili.

236. Několik dní po rozdělení země mezi apoštoly, začali první z nich opouštět Jeruzalém, zejména ti, kterým byly přiděleny provincie Palestiny, přičemž prvním z nich byl svatý Jakub větší. Ostatní zůstali v Jeruzalémě déle, protože si Pán přál, aby byla víra v tomto městě hlásána intenzivněji, a aby židé byli povoláni dříve než ostatní, pokud se rozhodnou přijít a přijmou pozvání na svatební hostinu evangelia, protože v milosti vykoupení měl tento lid, i když nevděčnější než pohané, výsadní postavení. Později všichni apoštolové postupně odcházeli do krajů, které jim byly přiděleny, v závislosti na tom, jak to vyžadoval čas a vhodné období a jak jim velel Duch svatý a rady Panny Marie a svatého Petra. Ale předtím, než opustili Jeruzalém, každý z nich navštívil svatá místa, jako Getsemanskou zahradu, Kalvárii, svatý hrob, místo nanebevstoupení, Bethanii a podle možnosti i jiná památná místa. Všichni jim projevovali úctu a byli dojatí až k slzám při pohledu na místa, kterých se dotýkal Spasitel. Pak navštívili večeradlo, aby uctili místo, na kterém se odehrálo tak mnoho tajemných událostí. Tam se znovu světili do ochrany velké Královny nebes a rozloučili se s Ní. Požehnaná Matka je propustila se slovy plnými sladkosti a božské ctnosti.

237. Starostlivost a péče nejmoudřejší Paní, kterou projevovala coby pravá matka apoštolů při loučení, byla obdivuhodná. Pro každého z dvanácti zhotovila tkanou tuniku, která byla podobná té, kterou nosil náš Spasitel Ježíš Kristus, v barvě hnědé až popelavé. Aby je mohla včas utkat, povolala si na pomoc své svaté anděly. Stejnou tuniku, jakou měl jejich Mistr Ježíš, jim opatřila proto, že si přála, aby mu byli podobní i svým oděvem, a aby i jejich zevnějšek poukazoval na to, že jsou jeho učedníky. Slavná Paní opatřila také dvanáct křížů vhodné výšky a velikosti pro každého z nich, a každému dala jeden, aby ho na svých cestách a při svých kázáních nosili na svědectví svého učení a pro svou útěchu. Každý z apoštolů tento kříž chránil a nosil až do své smrti. A protože hlásali chválu kříži tak hlasitě, použili ho někteří tyrani jako nástroj k tomu, aby je mučili až k jejich šťastné smrti.

238. K tomu ještě tato milující Matka dala každému malé kovové pouzdro, do něhož vložila tři trny z trnové koruny svého božského Syna, některé kousky plátna, ve kterých byl Spasitel zavinut coby nemluvně a plátna, kterým zachytila nejdražší krev při obřizce a umučení Páně. Všechny tyto svaté ostatky uchovávala s největší péčí a úctou coby Matka a Správce nebeských pokladů. Aby mohla tyto relikvie apoštolům předat, svolala je, a s majestátem Královny a současně s něžností Matky jim řekla, že tyto upomínkové předměty, které jim při jejich odchodu předá, byly tím nejcennějším pokladem, který měla, a že v nich budou mít u sebe živou upomínku na jejího božského Syna a jistou záruku, že je Pán miloval jako své děti a jako služebníky

Nejvyššího. Pak jim předala tyto relikvie, které přijali se slzami útechy a radosti. Poděkovali velké Královně za tuto laskavost, poklekli a svaté ostatky uctili. Pak se objali a rozloučili, a svatý Jakub jako první odešel a zahájil svou misi.

239. Bylo mi sděleno, že apoštolové nekázali jen v zemích, které jim přidělil svatý Petr, ale i v mnoha jiných, vzdálenějších končinách. To není těžké pochopit, když si připomeneme, jak často je anděl přenášeli z jedné země do druhé, a to nejen proto, aby tam kázali, ale také, aby se jeden s druhým poradili, zvláště pak s Kristovým zástupcem svatým Petrem. Ještě mnohem častěji však byli přinášeni ke své Královně, jejíž útěchu a radu potřebovali ve svízelných situacích při šíření víry u mnoha barbarských národů. Pokud anděl přenesl proroka Habakuka do Babylona jen proto, aby přinesl pokrm Danielovi (Dan.14,35), není nic divného na tom, že se takové zázraky děly s apoštoly proto, aby mohli zvěstovat víru v Krista, učit lid znát Boha a šířit všeobecnou církev pro spásu lidského pokolení. Výše jsem se zmínila o andělovi, který přenesl Filipa, jednoho ze sedmdesáti dvou učedníků, z cesty do Gazy do Azotu, jak vypravuje svatý Lukáš (Sk.8,39-40). Všechny tyto a jiné nesčetné a nám neznámé zázraky potřebovali tito muži, kteří byli vysláni do tak četných království a provincií k lidem, kteří byli ještě ovládáni zlými duchy, oddáni modloslužbě, plni bludů a neřestí, protože v takovém stavu byl svět v době, kdy vtělené Slovo přišlo vykoupit lidské pokolení.

Ponaučení, která mi dala slavná Královna andělů.

240. Má dcero, příklady, které obsahuje tato kapitola, si přeji tě přimět k tomu, abys s nehlubším zármutkem a vzdechy, a pokud možno krvavými slzami oplakávala velký rozdíl mezi nynějším stavem svaté Církve a stavem, ve kterém byla v prvních dobách. Oplakávej, že nejryzejší zlato její svatosti zašlo (Pláč 4,1), a že její starobylá krása, ve které ji apoštolové založili, je ztracena. Oplakávej, že nyní církev používá pudr a líčidla klamu, aby zakryla svou ohavnou a neřestmi znetvořenou tvář. Abys mohla pochopit tuto pravdu, musíš znova uvážit, s jakou silou a touhou se Bůh snaží sdílet s tvory svou dobrotu a dokonalost. Proud řeky boží dobroty přetékaající na lidstvo je tak silný, že jen svobodná vůle člověka, která mu byla dána proto, aby z ní těžil ve svůj prospěch, může proti tomu proudu boží dobroty postavit hráz. A kdykoli, prostřednictvím této svobodné vůle, člověk odolává vlivu a síle boží dobroty, (podle způsobu našeho chápání) znesvěcuje a zraňuje tuto nesmírnou lásku ve své podstatě. Pokud by jí tvorové nekladli žádné překážky a poddali se jejímu působení, byla by celá duše zaplavena a nasycena účastí na jeho božské podstatě a vlastnostech. Padlé

by pozvedla z prachu, chudé Adamovy děti by obohatila, povznesla nad jejich bídu a posadila mezi knížata své slávy (I.Sam.2,8).

241. Z toho, má dcero, pochopíš dvě věci, které jsou lidské moudrosti neznámé. Za prvé, jak milá je nejvyšší Dobrotě služba těch, kteří se s vroucí horlivostí pro boží slávu snaží odstraňovat překážky, které lidé staví svému vlastnímu posvěcení a sdílení božích darů. Zalíbení Nejvyššího v těch, kteří v tomto duchu pečují o jiné, nelze v tomto životě pochopit. Duchovní služba apoštolů, prelátů, kněží a kazatelů božího slova je tak vznešená proto, že to jsou nástupci úřadu těch, kteří založili Církev a snažili se o její zachování a rozšíření. Ti všichni mají být spolupracovníky a vykonavateli nesmírné boží lásky vůči duším stvořeným k účasti na jeho Božství. Za druhé musíš uvažovat o velikosti a množství darů a milostí, které nekonečná moc sdílí s dušemi, které jeho velké štědrosti neodporují. Pán projevil tuto pravdu hned v začátcích svaté Církve, kdy všechny, kteří do ní chtěli vstoupit, ve své štědrosti odměnil tak velkými divy a zázraky. Často viditelným způsobem sesílal Ducha svatého, zázračně působil v těch, kteří přijali Apoštolské vyznání víry, a sesílal věřícím různé jiné milosti.

242. Ze všeho nejvíc však jeho všemohoucí síla a štědrost zazářila na apoštolech a učednících, protože ti v sobě neměli žádné překážky pro jeho věčnou a svatou vůli a byli věrnými nástroji a vykonavateli božské lásky, imitátory a následovníky Krista a stoupenci pravdy. Proto byli povýšeni k nevýslovně vysoké účasti na božích vlastnostech, zvláště pak co se týče jeho vědění, svatosti a moci, která pro sebe i pro duše konala tak velké zázraky, že je smrtelníci nemohou dost velebit. Po apoštolech se Církvi zrodily jiné děti, v kterých byla tato božská moudrost a její účinky přenášeny z jedné generace na druhou (Žl.44,17). Pomiňme v současné době nesčetné množství mučedníků, kteří prolili svou krev pro Krista a položili svůj život za svatou víru, a zaměřme se na zakladatele řeholních řádů a kongregací, na velké světce, kteří byli ozdobou těchto řádů, na učence, biskupy, preláty a muže apoštolátu, na kterých se tak hojně projevila velká boží štědrost a nekonečná všemohoucnost. Jsou tak velcí, že ostatní, kteří jsou pro dobro duší božími sluhy, ani nikdo z věřících nemůže mít žádnou výmluvu, i když v nich Bůh nepůsobí tak, jako v těch, které shledává vhodnými pro své působení.

243. Přeji si, abys pro větší zahanbení nedbalých sluhů Církve pochopila, že i v současnosti Nejvyšší podle svého věčného rozhodnutí rozdává své nekonečné duchovní poklady prostřednictvím prelátů, kněží, kazatelů a učitelů jeho božského slova. Pokud se týče jeho vůle, ti všichni by se svou svatostí a dokonalostí mohli podobat víc andělům než lidem. Mohli by se těšit z mnoha výsad a výjimek v řádu

přirozenosti i milosti, a tak se stát hodnými sluhy Nejvyššího, kdyby jen nerozvraceli řád jeho nekonečné moudrosti, a pokud by žili v důstojnosti, ke které jsou povoláni a vyvoleni přede všemi ostatními. Tato nekonečná boží dobrota je stejně velká nyní, jako byla během prvních věků Církve, sklon nejvyšší Dobroty obohacovat duše se nezměnil, a ani se nemůže změnit, jeho blahosklonná osvícenost se nezmenšila, láska k jeho Církvi je stále na nejvyšším stupni, jeho milosrdenství se stále zajímá o lidskou bídu, které je v naší době tak mnoho, nářek Kristových oveček je nyní hlasitější než kdy jindy a počet prelátů, kněží a sluhů Páně je mnohem větší, než dřív. Pokud tomu tak je, čemu máme připisovat ztrátu tak mnoha duší a zkázu křesťanského lidu? Čím to je, že nevěřící nejen že nevstupují do Církve, ale ještě jí působí tak mnoho utrpení a bolesti? Co je příčinou toho, že se preláti a sluhové Církve před světem neskví a nevyzařuje z nich Kristova svatost jako v dobách dávno minulých a počátcích Církve?

244. Má dcero, vybízím tě, abys plakala nad touto ztrátou a zkázou. Zvaž, jak jsou kameny svatyně rozmetány po ulicích města (Pláč 4,1). Podívej se, jak se kněží Páně stali podobnými lidu (Iz.24,2) místo toho, aby povznesli svatost lidu, jak je to od nich požadováno. Kněžská důstojnost a drahocenné roucho ctnosti jsou poskvrněny světskou nákazou. Pomazaní Páně, zasvěcení výlučně Jeho uctívání a soužití s Ním, odpadli od své vznešenosti a božích pozic. Znehodnotili svou krásu hanebnými aktivitami, nehodnými jejich vznešeného postavení mezi lidmi. Dávají přednost marnostem, oddávají se nenasytosti a lakotě, slouží svým zájmům, milují peníze, skládají své naděje do pokladů zlata a stříbra, mají rádi pochlebování a otročí všemu světskému a mocnému, a pro svou stále větší degradaci se podřizují malicherným rozmarům žen, a někdy se i sami účastní jejich zlomyslností a nešlechtností. Stěží je možné najít ovečku z Kristova stáda, která v nich poznává hlas svého pastýře nebo u nich nalezne pastvu této spásenosné ctnosti a svatosti, kterou jim mají předávat. Malí žádají o chléb, ale není nikdo, kdo by ho rozdělával (Pláč.4,4). Jak může chléb, pokud je rozdáván se sobeckostí nebo podlézavostí, poskytovat výživu potřebným a nemocným z takto malomocných rukou? Jak může nebeský Lékař světit takovým lékárníkům lék života? Anebo, jak by se mohli hříšníci přimlouvat a zprostředkovávat milosrdenství pro ty, kteří jsou méně nebo stejně hříšní?

245. To jsou důvody, proč preláti a kněží naší doby nekonají zázraky, které konali apoštolové, učedníci a ti, kteří v prvotní Církvi napodobovali svým životem a horlivostí Pána ve snaze zajišťovat boží čest a obrácení duší. Proto poklady Kristovy krve a smrti nepřináší v Církvi stejné ovoce, a to jak u kněží a pastorů, tak i u

ostatních smrtelníků, protože pokud nedbají a zapomínají na to, aby přinášely užitek v nich samých, jak mohou očekávat, že budou skrze ně přetékat na ostatní členy lidské rodiny? Proto také nevěřící nekonvertují k pravé víře, i když žijí v blízkosti církevních kníží, kněží a kazatelů evangelia. V současnosti je Církev bohatší na časné statky a majetek, oplývá mnoha učenými muži, velkou důstojností a velkým počtem hodnostářů. Protože všechny tyto výhody byly získány prolitím Kristovy krve, měly by být použity ke službě a oslavě jeho jména, a napomáhat obrácení duší, podpoře chudých a zvětšování úcty k jeho svatému jménu.

246. Je časné bohatství církve takto využíváno? Ať odpoví zajatci, zda jsou z prostředků Církve vykupováni, ať dosvědčí nevěřící, zdali jsou obraceni na víru a zda jsou hereze vykořeňovány díky církevním pokladům. Hlas lidu bude hlasitě volat, že za tyto poklady byly vybudovány paláce, založena privilegia, kupována marná nicota šlechtických titulů, a co je nejsmutnější a obecně známé, že ti, kteří skrze svůj církevní úřad dostali církevní poklady do své moci, je zneužili i k hanebným a bídným účelům, čímž zneuctili nejvyššího kněze Krista a svým životem se tak stejně, jako většina světských lidí světa, vzdálili od následování Krista a jeho apoštolů. Pokud je boží slovo, hlásané těmito služebníky mrtvé a bez oživující síly, není to vina pravdy nebo Pisma svatého, ale jejich zneužívání a překrucování těmi, kteří je hlásají. Snaží se dosáhnout kompromisu mezi Kristovou slávou a svou sobeckou ctí a marnou úctou, a mezi duchovními statky a nízkým hromaděním majetku. Pokud se jim podaří dosáhnout těchto dvou sobeckých cílů, o účinek svých kázání se už nestarají. Proto se vzdalují od čistého a upřímného učení, a někdy dokonce i od pravdy, kterou svatí autoři zaznamenali v Písmu svatém a podle které ji svatí učitelé vysvětlovali. Slizem své geniální bystrosti usilují spíše o oblibu a obdiv svých posluchačů, než o jejich pokrok ve víře. Pokud takto zfalšované boží pravdy dolehnou k uším hříšníků, osloví jejich mysl spíše geniální chytrost kazatele, než Kristova láska. Jejich slova nemají žádnou sílu ani účinek a nepronikají do srdce, i když jsou plná vynalézavé rafinovanosti pro potěchu ucha.

247. Nediv se tedy, má nejdražší, že jsou takové marnosti, zneužívání i jiné světu neznámé hříchy trestány, a že božská spravedlnost v tak velké míře opustila preláty, kněze a kazatele božího slova, nebo že katolická Církev, která ve svých začátcích zaujímala tak vznešené postavení, je nyní na tak nízkém stupni. A pokud jsou v ní ještě někteří kněží a služebníci Církve, kteří nejsou nakaženi těmito žalostnými

nepravostmi, je Církev dlužná mému božskému Synovi mnohem víc v době, kdy je tak hluboce uražen a pobouřen. K těm, kteří jsou horliví, je můj Syn velice štědrý. Těch je ale velmi málo, což dokumentuje zkáza křesťanského lidu a pohrdání, do kterého upadli kněží a kazatelé evangelia. Pokud by byl počet svatých a horlivých dělníků velký, bezpochyby by hříšníci napravili a změnili svůj život, mnoho nevěřících by se obrátilo, a všichni by takové kazatele, kněze a preláty respektovali a poslouchali je s úctou a bázní. Vážili by si jich pro jejich důstojnost a svatost, a ne pro přisvojenou autoritu a zevnější okázalost, které navozují úctu bez užitku podobnou té, kterou vyvolávají světské poklesky. Neboj se tedy zahanbení kvůli tomu, že jsi to vše napsala, protože ti, kterých se to týká, sami dobře ví, že je to pravda, a navíc jsi to nenapsala ze své vůle, ale z mého rozkazu. Proto oplakávej tento smutný stav a pozvi také nebe i zemi, aby plakaly s tebou, neboť je málo těch, kteří se kvůli tomu rmoutí, což je největší rána, kterou Pánovi uštědřily děti svaté Cirkve.

KAPITOLA XIV.

Obrácení svatého Pavla; jaký podíl na tom měla Panna Marie; další skrytá tajemství.

248. Naše Duchem svatým vedená matka Církev slaví obrácení svatého Pavla jako jeden z největších zázraků milosti pro útěchu hříšníků, protože z násilníka, rouhače a pronásledovatele Kristova jména, jak sám sebe Pavel označuje (I.Tim. 1,13), se stal působením boží milosti apoštolem. Protože na získání onoho milosrdenství měla naše slavná Královna velký podíl, nemůže být tento vzácný zázrak Všemohoucího v tomto životopisu vynechán. Velikost toho zázraku lépe pochopíme, když vysvětlíme stav svatého Pavla, ve kterém byl coby pronásledovatel Cirkve v době svého obrácení, a když se seznámíme s důvody, které ho přiměly k tomu, aby se stal horlivým obhájcem Mojžišova zákona a krutým Kristovým pronásledovatelem.

249. Svatý Pavel byl vynikajícím stoupencem židovství ze dvou příčin. První příčinou byla jeho povaha a druhou snaha zlého ducha využít ve svůj prospěch přirozeně dobré Pavlovy vlastnosti. Svatý Pavel byl povahou velkorysý, ušlechtilý, laskavý, aktivní, odvážný a vytrvalý. Získal svou pílí mnoho mravních ctností, zakládal si na tom, že je zásadovým vyznavačem Mojžišova zákona, a že ho coby

pilný žák dokonale zná, i když ve skutečnosti jeho podstatu neznal, jak sám vyznal Timotheovi, protože všechno jeho vědění bylo jen lidské a pozemské. Stejně jako mnozí židé, i on znal jen zevnější stránku zákona, bez božího ducha a božího vhledu, který je nezbytný pro správné pochopení a proniknutí jeho tajemství. Protože však svou neznalost považoval za pravé poznání, a protože měl dobrou paměť a hluboké znalosti, stal se urputným stoupencem zvyklostí svých otců (Gal.1,14). Považoval za pobuřující a absurdní, aby byl (jak se mohlo zdát) Nový zákon, který vymyslel Člověk ukřižovaný coby zločinec, hlásán proti nim a proti zákonu, který předal Mojžíšovi na hoře sám Bůh (Ex.24). Proto pojal velkou nenávist a opovržení ke Kristovi, jeho zákonu a jeho stoupencům. Ovládnut tímto mylným smýšlením, aktivoval všechny své mravní ctnosti (pokud lze označovat za ctnosti to, co postrádá pravou lásku k bližnímu), a velmi si zakládal na tom, že bojuje proti bludům. Je běžnou chybou Adamových dětí, že nachází velké uspokojení v nějaké dobré činnosti bez toho, aby se věnovali mnohem důležitější snaze o nápravu některých svých neřestí. V zajetí tohoto sebeklamu Šavel žil a jednal v pevném přesvědčení, že horlivě podporuje boží čest v otázce zachování Mojžíšova zákona a jeho božských nařízení. Domníval se, že tímto jednáním hájí boží čest, protože skutečně nechápal tento zákon, který byl se svými obřady a předobrazy jen dočasný a ne věčný, a který měl zrušit moudřejší a mocnější Zákonodárce, jak to předpověděl sám Mojžíš (Dt.18,15).

250. Tato nerozvážná horlivost a prudkost byla rozněcována zlobou Lucifera a jeho pomocníků, kteří Šavla rozdráždili a vybudili k ještě větší nenávisti vůči zákonu našeho Spasitele Ježíše Krista. Už mnohokrát jsem se v tomto životopisu zmínila o zlomyslných snahách a pekelných plánech tohoto draka proti svaté Církvi. Jednou z nich bylo horlivé vyhledání lidí, kteří by mu sloužili jako vhodné a efektivní nástroje a vykonavatelé jeho zlých úmyslů. Lucifer sám, ani jeho démoni, i když mohou lidi jednotlivě pokoušet, nemohou vztyčit veřejně svou odbojnou vlajku, ani se stát vůdci jakékoli sekty nebo vzpoury proti Bohu, pokud jim nepomáhá nějaká lidská bytost, která se jimi nechá slepě vést. Tento krutý nepřítel byl rozrušen šťastnými začátky svaté Církve, bál se jejího dalšího pokroku a hořel závistí, když viděl, jak jsou bytosti nižší přirozenosti vyvyšovány k účasti na božství a slávě, kterou on ztratil. Poznal Šavlovy sklony, jeho zvyky a stav duše a zdálo se mu, že to vše je v dobrém souladu s jeho vlastními záměry na zničení Kristovy Církve prostřednictvím rukou nevěřících.

251. Lucifer se radil s ostatními ďábly o tomto bezbožném plánu na schůzi, kterou zvláště za tímto účelem svolal. Podle společné dohody pekelného draka a

ostatních démonů se rozhodli stále podněcovat Šavlův hněv proti apoštolům a celému Kristovu stádečku prostřednictvím vnuknutí a úvah, které budou v souladu se stavem jeho mysli. A aby jimi mohl být co nejdříve ovlivněn, měli mu démoni prezentovat jeho rozhořčení jako ctnost, na kterou může být hrdý. Démoni naplnili tento záměr do posledního písmene a nepromarnili při tom žádnou příležitost. I když byl Šavel nespokojený a odporoval učením našeho Pána ještě před jeho smrtí na kříži, neprojevoval se ještě jako tak horlivý obhájce Mojžíšova zákona a nepřítel Páně. Bylo to až smrtí svatého Štěpána, kdy projevil svůj hněv, který v něm podnítil pekelný drak proti Kristovým stoupencům. Protože ďábel tehdy viděl, že je Šavlovo srdce připravené provést všechny jeho zlomyslné návrhy, stal se ve své zlobě tak domýšlivý, že se mu zdálo, že už si nemusí přát nic jiného, a že tento muž nebude odporovat žádné zlomyslnosti, kterou mu vnukne.

252. Lucifer se ve svém bezbožném sebevědomí snažil přimět Šavla k tomu, aby se pokusil vlastnoručně zabít všechny apoštoly, a v ještě větší domýšlivosti dokonce i nejsvětější Pannu Marii. Takové míry dostoupila šílená pýcha tohoto nesmírně krvežíznivého draka, ale znovu oklamal sám sebe. Šavlova povaha byla nejvýš ušlechtilá a velkorysá, proto mu připadalo, že by bylo pod jeho důstojnost a čest, aby se uchýlil k takovým zločinům a hrál roli úkladného vraha, když mohl, jak se domníval, zničit Kristův zákon mocí úvahy a otevřené spravedlnosti. Ještě větší hrůzu cítil při pomyslení, že by měl usmrtit nejsvětější Matku, protože s ní měl soucit jako s ženou a také proto, že Ji viděl tak vyrovnanou a stálou při práci a Kristově mučení. Proto se mu zdála být ženou šlechetnou a hodnou úcty. Nejsvětější Marie opravdu získala jeho respekt i jakýsi soucit v jejím zármutku a utrpení, jejichž velikost se stala obecně známou. Proto nepřijal nelidská vnuknutí satana proti životu nejsvětější Panny Marie. Tento soucit s blahoslavenou Pannou Marií nemálo uspišil Šavlovo obrácení. Ani se už dále nezabýval úskočným plánem vůči apoštolům, i když se mu Lucifer snažil prezentovat jejich vraždu jako skutek hodný jeho statečnosti. Šavel všechny tyto zlé myšlenky zavrhnul, ale rozhodl se podněcovat všechny židy k pronásledování Církve, dokud ji spolu s Kristovým jménem úplně nezničí.

253. Když pekelný drak a jeho následovníci nemohli získat více, spokojili se s tím, že se jim podařilo přivést Šavla alespoň k tomuto rozhodnutí. Jak hroznou nenávist chovají démoni vůči Bohu a jeho tvorům můžeme poznat z toho, že ještě téhož dne byla svolána další schůze, na které se radili, jak zachovat život tohoto muže, který se jim jevil být tak způsobilý pro provádění jejich zlých záměrů.

Tito zapřísáhlí nepřátelé dobře ví, že nemají žádnou moc nad životem lidí, a že nemohou nikomu život ani dát ani vzít, pokud to není z nějakého zvláštního důvodu schváleno Bohem. Nicméně si přáli se stát alespoň strážci a lékaři Šavlova života a zdraví tak dalece, jak jen to jejich moc dovolí, zvláště pak udržováním jeho opatrnosti, aby se vyhýbal tomu, co by mu mohlo škodit a vnukáním toho, co by mohlo prospět jeho životu a zdraví. Ale přes všechno snažení nemohli zabránit působení milosti, když si to Bůh přál. Ani je nenapadlo, že by Šavel někdy přijal víru v Krista, a že život, který se snažili zachovat a prodloužit, přispěje k jejich vlastní zkáze a trápení. Takové situace připravuje moudrost Nejvyššího, aby ďábel, oklamán zlem svých úmyslů, sám upadl do svých vlastních nástrah a pastí, a aby všechny jeho pletichy sloužily uskutečnění neodvolatelné boží vůle.

254. Takové bylo rozhodnutí nejvyšší Moudrosti, aby Šavlovo obrácení bylo o to obdivuhodnější a slavnější. S tímto úmyslem dovolil Bůh satanovi, aby po smrti svatého Štěpána přiměl Šavla předstoupit před velekněze s ostrými výhrůzkami vůči Kristovým učedníkům, kteří uprchli z Jeruzaléma a aby si od nich vyžádal svolení k jejich zatýkání a předvedení v poutech zpět do Jeruzaléma ze všech míst, kde je najde (Sk.9,1). Pro tento záměr nabídl svou osobu, majetek a dokonce i život. Na vlastní náklady a bez nároku na mzdu se vydal na cestu, aby Nový zákon, hlásaný učedníky Ukřižovaného, nevytlačil zákon jeho předků. Tato nabídka byla ochotně přijata nejvyšším knězem a jeho rádci, kteří mu ihned udělili požadované pověření, především k tomu, aby jel do Damašku, kam podle zpráv odešli někteří učedníci po tom, co opustili Jeruzalém. Připravoval se na cestu, najal soudní úředníky a několik vojáků, aby ho doprovázeli. Ale zdaleka nejpočetnější doprovod tvořily četné legie démonů, které vyšly z pekla, aby mu v tomto záměru pomohly. Doufaly, že demonstrací veškeré síly skrze Šavla, budou schopny ukončit existenci Církve a zničit ji ohněm a krví. Šavel skutečně sdílel tento společný úmysl s Luciferem a jeho démony, protože ti ho stále vlévali do Šavlovy mysli i mysli jeho společníků. Ale nechme ho pro tuto chvíli na cestě do Damašku s touhou zmocnit se všech Kristových učedníků, které najde v synagogách toho města.

255. Nic z toho neušlo pozornosti Královny nebes, neboť kromě vědění a vizí, kterými pronikala do nejniternějších myšlenek lidí i démonů se i apoštolové starali o to, aby ji informovali o všem, co se přihodilo následovníkům jejího Syna. Již dlouho před těmito událostmi přesvatá Marie věděla, že Šavel bude Kristovým apoštolem, kazatelem pohanů, a význačným a obdivuhodným mužem Církve, protože Ji její Syn o všech těch věcech informoval, jak jsem již řekla v druhém dílu tohoto životopisu.

Ale když viděla, že pronásledování věřících je stále zuřivější, a že jsou slavné ovoce a výsledky Šavlova obrácení oddalovány, a když navíc pozorovala, jak Kristovi učedníci, kteří nevěděli nic o tajných záměrech Nejvyššího, ztráceli odvahu vlivem zuřivosti a vytrvalostí jeho pronásledování, byla nejhlavnější Matka naplněna velkým zármutkem. Vzhledem k tomu, že ve své nebeské moudrosti věděla, jak je tato záležitost důležitá, probudila v sobě novou odvahu a důvěru ve své modlitby za blaho Církve a za Šavlovo obrácení. Padla před svým Synem na svou tvář a přednesla mu tuto prosbu:

256. „Nejvyšší Pane, Synu věčného Otce, pravý Bože z pravého Boha, zplozený z jeho nedělitelné podstaty, jenž jsi se z nevýslovné blahosklonnosti a své nekonečné dobroty ráčil stát mým Synem a životem mé duše, jak budu moci já, tvá otrokyně, nadále žít, pokud pronásledování tvé milované Církve, kterou jsi světil mé ochraně, převáží a nebude potlačeno tvou nekonečnou mocí? Jak bude moci mé srdce snést pohled na to, jak je ovoce tvé předražené krve v opovržení a jak je pošlapáváno? Pokud jsi mi, Pane, dal děti, které jsi své Církvi zplodil, abych je milovala a pohlížela na ně jako Matka, jak bych se mohla utěšit, když je vidím tak utlačované a ničené pro vyznávání tvého svatého jména a protože Tě upřímným srdcem miluji? Tvá je moc a moudrost a nehodí se, aby se vítězstvím nad Tebou chlubil pekelný drak, nepřítel tvého jména a pomlouvač mých dětí a tvých bratří. Můj Synu, zahanbi pýchu tohoto starého hada, který ve své pýše znovu povstává, aby dal průchod svému hněvu proti prostým ovečkám tvého stáda. Pohled, jak Lucifer strhnul do svých klamů Šavla, kterého sis vyvolil a určil za svého apoštola. Nyní je čas, můj Bože, abys ukázal svou všemohoucnost a zachránil tuto duši, skrze kterou a ve které má být tvé jméno vysoko vyvýšené, a získáno tak mnoho dobrého pro celý svět.“

257. Nejsvětější Paní setrvala na této modlitbě dlouho a nabídla se, aby trpěla a zemřela, pokud to bude třeba, pro blaho svaté Církve a obrácení Šavla. Protože její božský Syn ve své nekonečné moudrosti předem věděl o tomto zprostředkování své milované Matky, sestoupil z nebe a ukázal se jí osobně v době, kdy se modlila v ústraní své modlitebny, a řekl jí: „Má milovaná Matko, u které nacházím naplnění své vůle a potěšení, řekni mi, co si přeješ.“ Jako obvykle padla přesvatá Matka v přítomnosti svého božského Syna na svou tvář, klaněla se Mu jako pravému Bohu a řekla: „Můj nejvyšší Pane, který předem znáš srdce i myšlenky svých tvorů, a jehož očím jsou mé tužby zřejmé. Ty víš, že ty prosby pochází od té, která zná tvou nekonečnou lásku k lidem, od Matky tvé Církve, obhájkyne hříšníků a tvé otrokyně.

Pokud jsem od Tebe obdržela vše bez svých zásluh, nemusím se bát, že nebudu vyslyšena ve svých tužbách pro tvou oslavu. Prosím Tě, můj Synu, abys zhlédl na utrpení své Církve, a abys, coby milující Otec, brzy ulevil svým dětem zrozeným skrze zásluhy tvé nejdražší krve.“

258. Pán se těšil zvukem hlasu své nejmilejší Matky a Nevěsty, a proto Ji požádal, aby mu podrobněji popsala svá přání, jako by nevěděl, co od Něho žádá, i když už předem věděl, že Ji pro její velké zásluhy a lásku nemůže nic odepřít. V této lsti lásky pokračoval Kristus, náš Pán, dál, a delší dobu hovořil se svou nejsladší Matkou, přičemž Ona se přimlouvala za ukončení pronásledování a za obrácení Šavla. Mimo jiné Ji Pán řekl: „Má Matko, pokud ve svém milosrdenství projevím Šavlovi svou shovívavost, jak bude uspokojena má spravedlnost, když Šavel setrvává v nejhlubší nevěře a zlobě, a celým srdcem pomáhá mým nepřátelům ve zničení mé Církve a vymazání mého jména z povrchu země, což zasluhuje můj hněv a trest?“ Tímto argumentem, který byl po stránce spravedlnosti tak nezvratný, nebyla Matka milosrdenství a moudrosti uvedena do rozpaků a odpověděla: „Můj Pane, věčný Bože a můj Synu, nabubřelá záplava Šavlových hříchů nebyla schopna uhasit žár tvé božské lásky, protože jsi mi sám ukázal, že jsi vyvolil Pavla za svého apoštola a za vyvolenou nádobu, přijatelnou pro tvou božskou mysl a hodnou být zapsanou ve tvé paměti. Mocnější a účinnější bylo tvé nekonečné milosrdenství, se kterým jsi založil svou milovanou Církev, a proto nežádám o nic jiného, než o to, co jsi sám předem rozhodnul. Velice mne ale trápí, můj Synu, že by tato duše měla ještě déle pracovat na ničení a ztracení sebe i jiných (pokud by se to mohlo vztahovat i na ostatní), a že by měl i nadále klást překážky slávě tvého jména, radosti andělů a svatých, útěše spravedlivých, naději poskytované hříšníkům a zahanbení tvých nepřátel. Proto nezamítej, můj Synu a Pane, prosby své Matky. Dej, ať se tvé božské rozhodnutí splní, abych viděla tvé jméno oslavené. Doba i okolnosti jsou pro to vhodná a mé srdce nemůže už déle snášet odkládání takového požehnání.“

259. Při tomto apelu láska srdce přečistě Panny a Královny vzplála tak mocným žářem, že by Ji jistě přivodila smrt, kdyby tomu Pán zázračně nezabránil svou všemocnou silou. I když její Syn proto, aby se mohl déle kochat nezměrnou láskou tohoto Tvora, dopustil, aby Panna Marie trpěla tělesnou bolestí a upadla do jakési mdloby, přesto, ve smyslu našeho vyjadřování, už nemohl odolat lásce, která zranila jeho srdce, posilnil a potěšil Ji vyslyšením jejích proseb. Řekl Ji: „Má Matko, vyvolená ze všech tvorů, ať je tvá vůle bezodkladně splněna. Učiním se Šavlem, jak si přeješ a změním ho tak, že od tohoto okamžiku bude obráncem Církve, kterou

pronásleduje a hlasatelem mého jména a slávy. Hned nyní přikročím k jeho přijetí do mého přátelství a milosti.“

260. Pak Ježíš Kristus, náš Pán, zmizel zrakům své nejsvětější Matky, kterou zanechal na modlitbách a obdařil ji jasnou vizí toho, co se stane v příštích okamžicích. Krátce potom se Pán zjevil Šavlovi na cestě u Damašku, kam ho po rychlé jízdě dovedla stále rostoucí nenávist proti Kristovi. Zjevil se mu v zářivém oblaku uprostřed nesmírné slávy a současně byl Šavel zevně i v nitru zaplaven božským světlem a jeho srdce i smysly byly beze odporu přemoženy (Sk.9,4). Náhle spadl z koně na zem a přitom slyšel hlas z výšky: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Šavel plný bázně a úžasu odpověděl: „Kdo jsi, Pane?“ Hlas odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Ale vstaň, vejdi do města, a bude ti řečeno, co máš dělat.“ Šavlovi společníci slyšeli ony otázky a odpovědi, i když Spasitele neviděli. Viděli jen náheru, která Ho obklopovala a všichni byli ohromeni a naplněni hrůzou nad touto náhlou a neočekávanou událostí a po nějakou dobu byli zaraženi.

261. Tento nový div, převyšoval vše, co bylo do té doby ve světě k vidění, a byl větší a dalekosáhlejší, než aby ho bylo možné přijmout lidskými smysly. Šavel byl nejen sražen na zem, oslepen a zbaven veškeré síly, takže kdyby ho božská moc nezachovala, byl by okamžitě zemřel, ale i ve svém nitru byl změněn víc, než když při svém početí přešel z nicoty do existence, neboť byl od toho čím byl dřív vzdálen víc, než je světlo vzdálené od tmy, nebo nejvyšší nebe od nejnižší země, protože z obrazu démona byl změněn v obraz jednoho z nejvyšších a nejhorlivějších serafů. Tento triumf nad Luciferem a jeho demony byl Bohem vyhrazen zvláště pro božskou moudrost a všemohoucnost, tak, aby z moci Kristova utrpení a smrti byl tento pekelný drak a jeho zloba poraženy lidskou přirozeností jednoho muže, v němž byly účinky a milost vykoupení postaveny proti Luciferovu hříchu a jeho účinkům. Tak se stalo, že ve stejně krátkém okamžiku, v jakém se Lucifer skrze pýchu změnil z anděla v démona, změnila Kristova moc Šavla z démona v anděla v milosti. V andělské přirozenosti se nejvyšší krása změnila v nejhlubší ošklivost a v lidské přirozenosti se největší zvrácenost změnila v největší mravní dokonalost. Lucifer sestoupil coby nepřítel Boha z nebe do nejhlubší propasti země a člověk vystoupil coby boží přítel ze země do nejvyššího nebe.

262. A protože by tento triumf nebyl dostatečně slavný, kdyby Pán neudělil víc než Lucifer ztratil, chtěl Všemohoucí přidat ve svatém Pavlovi další triumf k tomuto vítězství nad démonem. Lucifer padl z nesmírně vysokého stupně milosti, kterou obdržel, ale nikdy nepožíval blažené nazírání, ani se ho nikdy nestal hodným, a proto

nemohl ztratit, co nikdy neměl. Ale Pavel ihned po tom, co se otevřel pro ospravedlnění a dosažení milosti, se začal podílet na slávě a viděl jasně Božství, i když byla tato vize postupná. Ó, nepřekonatelné ctnosti božské moci! Ó, jak účinné jsou zásluhy života a smrti Ježíše Krista! Když špatnost hříchu v okamžiku změnila anděla v démona, bylo jistě rozumné a spravedlivé, aby Vykupitelova milost byla mocnější a štědrější než hřích (Řím.5,20), aby člověka nejen pozvedla z hříchu a uvedla do původního stavu milosti, ale také do slávy. Tento zázrak je větší než stvoření nebe a země se všemi tvory, a je větší než vrácení zraku slepému, zdraví nemocnému a život mrtvému. Blahopřejeme hříšníkům k naději inspirované tímto nádherným ospravedlněním, protože našim Obnovitelem, Otcem a Bratrem je stejný Pán, který ospravedlnil Pavla, a on není pro nás méně mocný, ani méně svatý než byl pro svatého Pavla.

263. V době, kdy ležel Pavel na zemi, byl zcela obnoven posvěcující milostí a jinými vlitými dary, úměrně obnoven a osvícen ve všech svých vnitřních schopnostech tak, aby byl připraven, aby mohl být vyvýšen do nejvyššího nebe, které se nazývá třetím nebem. Sám vyznává, že neví, zdali tam byl vyzdvižen s tělem nebo jen v duchu (II.Kor.12,2). Avšak lépe než v běžné vizi, i když jen přechodně, tam viděl Boha jasně a přímo. Kromě bytí Boha a jeho nekonečných vlastností dokonalosti, poznal tajemství vtělení a vykoupení, a všechna tajemství zákona milosti a stav Církve. Viděl jedinečné požehnání svého ospravedlnění a jemu věnovanou modlitbu svatého Štěpána. Ještě mnohem jasněji vnímal modlitby nejsvětější Matky boží a její vliv na uspišení jeho obrácení, i to, že po Kristovi to byly právě její zásluhy, kterými se stal pro Boha přijatelným. Od té chvíle byl plný vděčnosti, hluboké úcty a oddanosti k velké Královně nebes, jejíž důstojnost mu byla nyní zjevena a kterou od té doby uznával za svou Obnovitelku. Zároveň tehdy poznal úřad apoštola, ke kterému byl povolán, i to, že v něm má pracovat a trpět až do smrti. Ve spojení s těmito tajemstvími mu byla zjevena i mnohá jiná, o kterých sám říká, že je nemůže sdělit (II.Kor.12,4). Nabídl se jako oběť boží vůli ve všem, jak se později ukázalo během celého jeho života. Nejsvětější Trojice přijala tuto nabídku a oběť jeho rtů, a v přítomnosti celého nebeského dvora ho jmenovala kazatelem a učitelem pohanů, a vyvolenou nádobu pro roznášení jména Nejvyššího po celém světě.

264. Pro svaté v nebesích byl tento den dnem nečekané radosti a plesání, všichni skládali nové chvalozpěvy k oslavě a velebení božské moci, která se projevila tak vzácným a mimořádným zázrakem. Pokud jsou při obrácení jakéhokoli hříšníka svatí naplnění radostí (Lk.15,7), jak velkou radostí museli být naplnění při pohledu na

velikost takto projeveného milosrdenství Páně a tak nesmírného pozhennání uděleného všem smrtelníkům pro slávu jeho svaté Církve? Šavel vyšel ze svého vytržení změněn v Pavla. Když vstal ze země, zdálo se, že je slepý, a že nevidí sluneční světlo. Jeho společníci ho přivedli do Damašku do domu jednoho ze svých známých, kde, k údivu všech, setrval po tři dny bez jídla a pití v upřímné modlitbě. Padl tváří na zem, a protože byl ve stavu, kdy litoval s nehlubším zármutkem a odporem ke svému předešlému životu svých hříchů, modlil se: „Běda mi, v jaké temnotě a zaslepenosti jsem žil a jak daleko jsem zašel po cestě věčného zatracení. Ó, nekonečná lásco! Ó, nezměrná lásco! Ó, nekonečná sladkosti věčné štědrosti! Kdo, Ó, můj Pane a Bože, Tě přiměl k tomu, abys tak jednal se mnou, odporným červem země, tvým nepřítelem a rouhačem? Kdo jiný Tě mohl k tomu přimět než Ty sám a modlitby tvé Matky a Nevěsty? Když jsem Tě ve své zaslepenosti a v temnotě pronásledoval, Ty, nejlaskavější Pane, jsi mi přišel vstříc. Zatímco jsem byl zaneprázdněn proléváním nevinné krve, která bude vždy křičet proti mně, Ty, Bože milosrdenství, jsi mne umyl a očistil svou vlastní krví a učinil podílníkem na tvém nevýslovném Božství. Jak budu moci věčně chváliti tak neslýchané milosrdenství? Jak mám dostatečně oplakat život, který byl tvým očím tak odporný? Nebesa a země hlásají tvou slávu. Také já budu hlásat tvé svaté jméno a budu ho hájit uprostřed tvých nepřátel.“ Taková i jiná zvolání opakoval svatý Pavel s jedinečnou litoostí, úkony nejvroucnější lásky a nehlubší a nejpokornější vděčnosti.

265. Třetí den po nehodě a obrácení Šavla, promluvil Pán ve vizi k učedníkovi Ananiášovi, který žil v Damašku (Sk.9,10). Oslovil ho jménem jako svého služebníka a přítele, a požádal ho, aby šel v jisté části města do domu muže, který se jmenuje Juda, a aby tam vyhledal Šavla z Tarsu, kterého najde se modlit. Ve stejné době měl vizi i Šavel, ve které viděl a poznal učedníka Ananiáše, kterak k němu přichází a vložením rukou mu vrací zrak. Ananiáš však tehdy ještě nevěděl o Šavlově vizi, proto odpověděl: „Pane, slyšel jsem mnoho lidí mluvit o tom muži a vyprávět o všem zlém, co způsobil tvým svatým v Jeruzalémě. I tady má plnou moc od velekněží, aby spoutal všechny, kdo vzývají tvé jméno.“ Pán mu ale řekl: „Jdi, neboť jeho jsem si vyvolil za nástroj, aby nesl mé jméno před pohanské národy, krále a Izraelity. Já sám mu totiž ukáži vše, co pro mé jméno bude muset vytrpět.“ Hned nato bylo onomu učedníkovi sděleno vše, co se Šavlovi stalo.

266. Ananiáš se spolehnul na slovo Páně, uposlechl a odešel hned do domu, ve kterém byl svatý Pavel. Zastihl ho na modlitbách a řekl mu: „Bratře Šavle, náš Pán Ježíš,

který se ti zjevil na cestě, mě k tobě posílá proto, abys znovu nabyl zrak a byl naplněn Duchem svatým.“ Z rukou Ananiáše obdržel křest a eucharistii, posílněn a uzdraven pak děkoval Původci všech těch požehnání. Pak pojedl něco z pokrmů, které nejedl tři dny. Zůstal nějakou dobu v Damašku, kde se radil a rozmlouval s učedníky, kteří tam pobývali. Poklonil se u jejich nohou, žádal je o odpuštění a prosil, aby ho přijali za svého služebníka a bratra, i když nejposlednějšího a nejnehodnějšího. Po poradě s nimi a s jejich souhlasem vyšel veřejně hlásat Krista coby Mesiáše a Vykupitele světa s takovým zápletem, moudrostí a nadšením, že vnesl zmatek mezi nevěřící židy v mnoha synagogách Damašku. Všichni se divili té nečekané změně a v úžasu říkali: „Copak právě on v Jeruzalémě nepronásledoval krutě ty, kteří tohle jméno vzývají, a nepřišel sem právě proto, aby je v poutech odvedl k velekněžím?“

267. Svatý Pavel sílil každým dnem, a se stále větší silou pokračoval v kázáních na shromážděních židů i pohanů. Proto se usnesli, že ho připraví o život, a pak se stalo to, čeho se dotknou později. Zázračné obrácení svatého Pavla se událo rok a měsíc po smrti svatého Štěpána, dvacátého pátého ledna, tedy ve stejný den, kdy Církev slaví tuto památku. Stalo se to v roce třicet šest po narození Páně, protože Svatý Štěpán, jak jsem řekla ve dvanácté kapitole, zemřel ve stáří třiceti čtyř let a jednoho dne, zatímco obrácení svatého Pavla se stalo po tom, co dosáhl věku třiceti pěti let a jednoho měsíce. Svatý Jakub se pak vydal na misionářské cesty, jak popíší na příslušném místě.

268. Vraťme se však k naší slavné Královně a Paní andělů, která prostřednictvím víze věděla o všem, co se se Šavlem dělo. Vnímala jeho dřívější, nanejvýš nešťastný stav mysli a jeho zuřivost proti Kristovu jménu, věděla o jeho nečekaném pádu na zem i o jeho příčině, a sledovala především jeho obrácení i jeho mimořádné a zázračné vyvýšení až do nejvyššího nebe a patření na Boha, i vše ostatní, co se s ním dělo v Damašku. Nejenže bylo vhodné a správné, aby byla o těchto událostech informována, protože byla Matkou Páně i jeho svatě Církve a nástrojem tohoto velkého zázraku, ale také proto, že jako jediná byla schopna náležitě tento zázrak ocenit, lépe než sám svatý Pavel, ba lépe než celé mystické tělo svatě Církve. Nebylo by totiž spravedlivé, kdyby taková neslýchaná milost a nevídané dílo Všemohoucího mělo zůstat mezi smrtelníky bez uznání a vděčnosti. Uznání a vděčnost v náležitě plnosti projevila nejsvětější Marie, a byla také tou, která první tuto událost oslavovala s vděčností, kterou mělo prokazovat celé lidstvo. Svatá Matka pozvala všechny své anděly i mnoho dalších z nebe. Ti vytvořili sbory a střídavě pěli chvalozpěvy opěvující a velebící moc a štědrost milosrdenství Všemohoucího vůči Pavlovi. Jinými

chvalozpěvy opěvovali zásluhy jejího nejsvětějšího Syna, které toto obrácení, plné zázraků, umožnily. Tímto díkůvzdáním a věností nejsvětější Panny Marie bylo Nejvyššímu jakoby (podle našeho způsobu chápání) splaceno velké dobrodíní prokázané Církvi obrácením svatého Pavla.

269. Nesmíme však pominout mlčením sebereflexi nového apoštola, který přemýšlel o tom, co si o něm asi musela nejlaskavější Matka myslet nyní a v době, kdy vystupoval jako velký nepřítel a pronásledovatel jejího nejsvětějšího Syna a jeho učedníků se záměrem zničit Církev. Láskyplné úvahy svatého Pavla vyvolávala ani ne tak jeho neznalost, jako spíše jeho pokora a úcta k Ježíšově Matce. Nevěděl ovšem, že velká Paní ví o všem, co se v souvislosti s ním událo. I když Ji na základě nově nabytých vědomostí o nebeských záležitostech v Bohu vnímal jako svou nejlaskavější Pomocnici ve svém obrácení a spáse, cítil kvůli špatnosti svého minulého života rozpaky, ponížení a trochu i obavy, že není hoden přízně takové Matky, jejíhož Syna tak zuřivě a slepě pronásledoval. Zdálo se mu, že k odpuštění takových smrtelných hříchů je zapotřebí nekonečné milosrdenství, a Marie je jenom pouhý tvor. Ale oproti tomu byl povzbuzován myšlenkou, že napodobila svého Syna a odpustila jeho katům. Také učedníci mu vyprávěli o tom, jak je laskavá a přívětivá k hříšníkům a chudým. Byl rozpálen vroucí touhou Ji spatřit, a rozhodl se, že se Ji vrhne k nohám a políbí místa, po kterých chodila. Avšak v zápětí byl opět přemožen studem při pomýšlení, že by se měl představit Ježíšově Matce žijící dosud ve smrtelném těle, které svým jednáním tak velmi ubližoval. Přemýšlel proto, zda by Ji neměl požádat o trest, aby tak mohl své viny nějak odčinit. Zdálo se mu ale, že by takový trest nebyl v souladu s její dobrotivostí, když mu svými modlitbami vyprosila tak nesmírné milosrdenství.

270. Uprostřed těchto i jiných znepokojujících myšlenek Pán dopustil, aby svatý Pavel trpěl mučivým, ale přesto sladkým smutkem, až si nakonec řekl: „Vzmuž se, odporný a hříšný člověče, neboť tě bezpochyby přijme a odpustí ti, vždyť se za tebe přimlouvala jako pravá Matka Toho, který zemřel pro tvou spásu a bude jednat jako Matka takového Syna, protože jsou oba plni milosrdenství a laskavosti, a nebude opovrhovat zkroušeným a pokorným srdcem (Žl.50,19).“ Obavy a pochybnosti svatého Pavla nezůstaly nebeské Matce skryté, protože ve svém vznešeném vědomí věděla o všem. Věděla také, že apoštol nebude mít dlouho příležitost Ji vidět. Pohnuta mateřskou láskou a soucitem nechtěla připustit, aby mu byla útěcha po tak dlouhou dobu odprána. Proto, aby mu mohla být udělena z Jeruzaléma, zavolala jednoho ze svých andělů a řekla mu: „Nebeský duchu, služebníku mého Syna a Pána, jsem pohnuta k soucitu smutkem a utrpením pokorného Pavlova srdce. Prosím tě, můj

anděli, jdi ihned do Damašku, a potěš ho a ulev mu v jeho obavách. Blahopřej mu k jeho velkému štěstí a připomeň mu závazek věčných díků mému Synovi a Pánovi za milost, se kterou ho zahrnul svým přátelstvím a vybral ho za svého apoštola. Řekni mu, že takové milosrdenství, které bylo prokázáno jemu, nebylo prokázáno ještě žádnému jinému člověkově. A mým jménem mu sděl, že mu budu pomáhat jako Matka ve všech jeho pracích a budu mu sloužit coby služebnice všech apoštolů a hlasatelů jména a učení mého Syna. Uděl mu požehnání ve jménu Toho, který ráčil přijmout na sebe tělo v mém lůně, a který byl kojen mými prsy.“

271. Svatý anděl ihned splnil toto pověření své Královny a rychle se zjevil svatému Pavlovi, který se stále modlil, protože se to stalo druhý den po jeho křtu a čtvrtý den po jeho obrácení. Anděl se mu ukázal v lidské podobě, úžasně krásný a zářivý, a splnil vše, co mu přesvatá Královna nařídila. Svatý Pavel vyslechl jeho poselství s velkou pokorou, úctou a radostí ducha, a pak andělovi odpověděl: „Služebníku všemohoucího a věčného Boha, já, nejbídnější z lidí tě prosím, nejhlavnější nebeský duchu, zachovej se v souladu s velikostí mého dluhu vůči blahosklonnému milosrdenství nekonečného Boha, a vzdej Mu náležitě díky a chválu za to, že mne tak nezasloužené poznamenal znamením božského světla svých dětí. Čím více jsem utíkal před jeho nesmírnou štědrostí, tím více mne hledal a setkal se se mnou, když jsem vydal sám sebe smrti, dal mi život, když jsem Ho pronásledoval jako svého nepřítele, On mne povýšil ke svému přátelství a obdařil svou milostí, čímž se mi odvděčil za největší krivdy svým neobyčejně velkým požehnáním. Nikdo se nikdy neukázal být tak nenávistný a ohavný jako já, a nikomu nebylo tak ochotně odpuštěno, a nikdo nebyl tak rychle omilostněn jako já (I.Tim.1,13). Pán mě vytrhl ze lví tlamy, abych se mohl i já stát jednou z ovcí jeho stáda. Ty jsi svědkem toho všeho, můj pane, pomoz mi být navěky vděčný. Prosím tě, řekni Matce milosrdenství a mé Paní, že její nehodný otrok leží u jejích nohou a uctívá půdu, po které chodily její nohy, a se zkroušeným srdcem Ji prosí, aby mu odpustila, že tak odvážně usiloval o zničení cti a jména jejího Syna a pravého Boha. Popros Ji, aby zapomněla na má provinění a aby jednala s tímto rouhavým hříšníkem jako Matka, která coby Panna počala, porodila, a kojila Pána, který Ji dal život a vyvolil si Ji k tomu ze všech tvorů. Zasluhuji trest a odplatu za tolik hříchů, a jsem připraven vše vytrpět. Znam však shovívavost jejího srdce a nechci říci, že bych netoužil po její přízni a ochraně. Kéž mě přijme jako dítě svaté Církve, kterou tak velice miluje. Všechny dny svého života věnuji plně šíření a obraně této Církve a službě Té, kterou uznávám za Prostřednici mé spásy a Matku milosti.“

272. Svatý anděl se s touto odpovědí vrátil k nejsvětější Marii, a přestože jí byla v její moudrosti známa, zopakoval ji, a Ona si ji poslechla s velkou radostí a znovu děkovala a chválila Nejvyššího za dílo jeho božské pravice v novém apoštolovi svatém Pavlovi a za užitek, který z toho vzejde pro svatou církev a věřící. O zmatku a zdrcující porážce démonů při obrácení svatého Pavla, a o mnoha dalších tajemstvích, která mi byla zjevena s ohledem na zlomyslnost démonů, budu psát, jak dalece to bude možné, v následující kapitole.

Ponaučení, která mi udělila Královna andělů Marie.

273. Má dcero, všichni věřící by neměli být obeznámeni se skutečností, že Nejvyšší mohl vyvolit a obrátit svatého Pavla bez toho, aby se musel uchylovat k takovým zázrakům své nekonečné moci. On je však použil proto, aby lidem ukázal, nakolik je jeho štědrost nakloněna jim odpouštět a pozvedat je ke svému přátelství a milosti, i aby je na příkladu tohoto velkého apoštola poučil o tom, jak by měli spolupracovat a reagovat na jeho volání. Mnoho duší Pán probouzí a naléhá na ně svými vnuknutími a milostí. Mnoho z nich odpovídá a ospravedlňuje se skrze svátosti Církve, ale ne všechny setrvávají v tomto stavu, a ještě méně jich podle tohoto stavu jedná a snaží se o dokonalost. Začnou v duchu, pak odpočívají, a skončí u těla. Příčinou toho, že nesetrvávají v milosti a upadají do starých hříchů je, že nenapodobují ducha svatého Pavla při jeho obrácení, když zvolal: „Pane, jaký záměr se mnou máš, a co mám pro Tebe udělat?“ Pokud někteří z nich proklamují tento postoj svými rty, nedělají to z celého srdce, a vždy si ponechávají trochu lásky k sobě, ke slávě, k majetku, ke smyslným požitkům, nebo nějaké příležitosti ke hříchu. Proto brzy opět klopýtnou a padnou.

274. Avšak Apoštol Pavel byl věrným a živým příkladem konverze skrze světlo milosti nejen proto, že přešel od krajní hříšnosti k podivuhodné milosti a přátelství s Bohem, ale také proto, že v nejvyšší míře spolupracoval s božím voláním, opustil ihned a plně všechny své zlé sklony i sebelásku, a odevzdal se cele boží vůli a milosti. Toto naprosté sebezřeknutí a odevzdání se boží vůli je obsaženo v těchto slovech: „Pane, co mám pro Tebe udělat?“ Na tom, pokud se týkalo jeho, závisela celá jeho spása. Když ta slova s veškerou upřímností zkroušeného a pokorného srdce pronášel, vzdal se své vlastní vůle a odevzdal se té, svého Pána, rozhodl se, že od té chvíle nedovolí žádné ze schopností svého ducha nebo smyslů sloužit zvířecímu nebo smyslnému životu, do kterého zabloudil. Vydal se plně službě Všemohoucímu v jakémkoli způsobu nebo směru, o kterém věděl, že je božskou vůlí, s ochotou ji bezodkladně a bez dotazování plnit. To ihned provedl svým vstupem do města a

plněním příkazů, které mu Pán předal skrze svého učedníka Ananiáše. Protože Nejvyšší zkoumá tajemství lidského srdce, viděl upřímnost, se kterou svatý Pavel odpovídal na jeho volání a podvoloval se jeho božské vůli a řízení. Nejenže ho přijal s velkou radostí, ale znásobil nesmírně své milosti, dary a obdivuhodnou přízeň, které by Pavel nezískal ani si nezasloužil bez této naprosté podřízenosti vůli Páně.

275. V souladu s těmito pravdami, má dcero, si přeji, abys plnila mé, tak často opakované příkazy a napomenutí, a abys zapomněla na vše viditelné, zdánlivé a klamné. Opakuj si často, víc srdcem než ústy, slova svatého Pavla: „Pane, co mám pro Tebe udělat?“ Protože jakmile začneš dělat něco podle své vlastní vůle, už nebude pravdou, že hledáš jediné vůli Páně. Nástroj se pohybuje a je v činnosti jen, když s ním pracuje umělec. Pokud by měl svou vlastní vůli, byl by schopen se bránit a jednat v rozporu s vůlí toho, kdo ho používá. Totéž platí pro vztah Boha a duše. Pokud má duše nějaká svá vlastní přání, nezávislá na Bohu, budou působit proti radosti Pána. Protože je pro Pána svoboda jednání, kterou dal člověku, nedotknutelná, dopouští, aby člověka svedla na scestí v okamžiku, kdy se rozhoduje samostatně, bez ohledu na záměr svého Stvořitele.

276. Protože by nebylo správné, aby Bůh svou božskou mocí zázračně řídil chování svých tvorů během tohoto smrtelného života, vložil Bůh do jejich srdcí zákon a také založil svou svatou Církev, aby mohli poznávat boží vůli, řídit své jednání zachováváním tohoto zákona, a aby se nemohli falešně vymlouvat. Kromě toho, pro zvýšení bezpečí, jmenoval Bůh představené a služebníky své Církve, aby se věřící mohli podrobovat Jeho vůli nasloucháním jejich slovům a plněním jejich příkazů. Všechna tato opatření, má nejdražší, využívej v plné míře tak, abys nepřipustila ani jediný vlastní pohyb, ani jedinou vlastní myšlenku a touhu, ani žádné jiné jednání podle své vlastní vůle, které by bylo nezávislé na vůli toho, kterému je svěřena péče o tvou duši, protože toho k tobě Pán posílá stejně, jako poslal Ananiáše svatému Pavlovi. Mimo to jsi k této poslušnosti zavázána zvláštním způsobem, protože se Nejvyšší na tebe dívá se zvláštní láskou a milostí, přeje si tě použít coby nástroj ve svých rukou, pomáhá ti, řídí a vede tě přímo i nepřímo skrze mne a své svaté anděly. To vše stále věrně dělá, jak ti je dobře známo. Zvaž dobře, kolik máš důvodů odumřít pro své vlastní touhy a žít jen pro boží vůli, aby ona sama dávala života všem tvým skutkům a všemu tvému jednání. Odlož všechnen ohled na sebe i veškerou sebedůvěru a pamatuj si, že i kdybys měla moudrost nejučenějších lidí a přirozený rozum andělů, nedovedla bys plnit jeho vůli tak dokonale, jako když vše ponecháš jeho božskému přání. Jen On sám ví, co je pro tebe vhodné, a snaží se ti to dát s věčnou láskou. On

vybírám tvé cesty a vede tě po nich. Nech se řídit jeho božským světlem a neodkládej plnění svých povinností. V takovém odkládání se skrývá nebezpečí omylů, ale v mém učení se nachází bezpečí a úspěch. Zapiš si to do svého srdce a zachovávej to ze všech sil, aby sis zasloužila mou přímluvu, která tě může přenést blíž k Nejvyššímu.

KAPITOLA XV.

Skrytý boj démonů proti duším; jak je Nejvyšší obhazuje prostřednictvím svých svatých andělů, nejsvětější Panny a své vlastní moci; porada pekelných nepřátel proti Královně a Církvi po obrácení svatého Pavla.

277. Četnými svědectvími Písma svatého, a později také učením svatých učenců a učitelů duchovního života, jsou celá katolická Církev a všechny její děti informovány o zlobě a nejvšb bdělé krutosti pekla proti všem lidem ve snaze je vlákat do věčného trápení. Ze stejných zdrojů také víme o ochraně nekonečné boží moci, takže pokud chceme využít jeho nepřemožitelné přátelství a ochranu, a pokud se staneme hodnými zásluh Krista, našeho Spasitele, půjdeme bezpečně po cestě věčné spásy. Jak nás ujišťuje svatý Pavel, bylo celé Písmo svaté napsáno proto, aby nás upevnilo v této naději a potěšilo nás. Ale i při tom všem se musíme sami snažit, aby se naše naděje nestala marnou pro nedostatek naší spolupráce. Proto svatý apoštol Petr, když nás napomenul, abychom složili veškerou svou starost na Pána, který se o nás stará, ihned dodává: „Bud'te střízliví, bděte. Váš protivník Ďábel obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltit (I. Petr. 5,8).

278. Tyto a další podobné rady ve svatém Písmu jsou uvedeny jak ve všeobecné rovině, tak i pro každého zvlášť. Z nich i z každodenní zkušenosti by mohly děti Církve dospět ke konkrétnějšímu a osobnějšímu poznání ďábelských útoků a ďábelského pronásledování všech lidí. Protože jsou však ve své pozemskosti a hrubé smyslnosti zvyklí vnímat jen to, co poznávají svými smysly, a nikdy nepozvedají svou mysl k vyšším věcem, žijí ve falešné jistotě, a nevšímají si nelidské a skryté krutosti, se kterou démoni usilují o svržení lidí do záhuby, ani toho, jak se jim to daří. Lidé také nevnímají boží ochranu, která je obklopuje a chrání, a coby nevědomí lidé také neděkují za tuto milost, ani nevěnují pozornosti nebezpečí, které jim hrozí. „Běda vám, země a moře,“ říká svatý Jan ve Zjevení (Zj.12,12), „neboť k vám sestoupil

„Dábel a chvěje se hněvem, věda, že jeho dny jsou sečteny.“ Tento žalostný hlas slyšel evangelista v nebi, kde by svatí, kdyby mohli cítit smutek, jistě cítili smutek kvůli nám a skryté válce, kterou náš mocný a smrtelně rozzuřený nepřítel vede proti lidem. Ale i když svatí nemohou pociťovat smutek, litují nás kvůli tomuto nebezpečí, zatímco my, potopeni v hrozné netečnosti a zapomnění, necítíme smutek ani soucit sami se sebou. Pochopila jsem, že mi byly během celého tohoto životopisu zjevovány skryté a zlomyslné plány démonů proti Kristovým tajemstvím, Církvi a jejím dětem proto, aby se čtenáři tohoto životopisu mohli probudit ze své strnulosti. Napsala jsem mnoho pasáží, ve kterých se soustřeďuji na popis některých tajemství této hrozné války, kterou vedou proti lidem démoni, jejichž zdou je získání lidských duší na svou stranu. Při příležitosti obrácení svatého Pavla mi Pán tuto pravdu ukázal ještě mnohem jasněji. To mi umožnilo popsat ten stálý boj a spor, který probíhá bez povšimnutí našich smyslů mezi našimi anděly a démony, a způsob, kterým nás boží moc chrání svou božskou mocí buď prostřednictvím našich andělů, nebo skrze nejsvětější Pannu Marii, popřípadě přímo prostřednictvím Krista nebo boží všemohoucnosti.

279. O hádkách a sporech svatých andělů, kteří nás hájí proti pekelné závisti a zlomyslnosti démonů, obsahuje Písmo svaté jasná svědectví, na která se mohu pro svůj záměr jen odkázat. Je dobře známé, co říká svatý apoštol Juda Tadeáš ve své epistoletě ke sporu svatého Michaela s démonem, kterému nechtěl dovolit sdělit židům, kde odpočívá Mojžíšovo tělo, které tento svatý archanděl z božího rozkazu pohřbil na skrytém místě. Lucifer chtěl toto místo židům ukázat proto, aby se pokusil přimět židy k odpadu od zákonité služby a k modlářství přinášením obětí u Mojžíšova hrobu, ale svatý Michael odpíral této satanově snaze. Nepřátelství Lucifera a jeho démonů proti lidem je staré jako jejich neposlušnost proti Bohu, a jak jsem již popsala v první části, vzrostla jejich zuřivost a krutost úměrně jejich vzpurné pýše po tom, co se dozvěděli, že věčné Slovo přijme tělo z Ženy oděné sluncem (Zj.12,1). Vzhledem k tomu, že hrdí andělé odmítli toto boží rozhodnutí a nechtěli poslušně sklonit svou šíji, pojali tuto nenávist vůči Bohu i jeho tvorům. Protože dábel nemohl svou nenávist ukojit na Všemohoucím, vylévá ji na dílo jeho pravice. Kromě toho, protože je obdařen andělskou přirozeností, se tak rozhodl neodvolatelně a nikdy nepřestane usilovat o to, čeho se rozhodl dosáhnout. Proto, i když mění prostředky pro dosažení svého cíle, nikdy nezmění svou vůli ohledně pronásledování lidstva. Naopak, jeho nenávist ještě vzroste a bude se zvyšovat v poměru, ve kterém bude Bůh ve své štedrosti udělovat milosti spravedlivým a svatým dětem své Církve, a v poměru k vítězstvím, která získá

símě Ženy, ďáblova Nepřítele, která, jak mu pohrozil Bůh, rozdrtí jeho hlavu, zatímco on nebude moci být schopen ničeho většího, než ze zálohy zasáhnout její patu (Gen.3,15).

280. Kromě toho, je tento zloduch čistou duchovní bytostí, která není nikdy unavená a nikdy nepotřebuje odpočinek. Proto je v našem pronásledování tak vytrvalý, že svůj boj proti nám začíná už od prvního okamžiku naší existence v mateřském lůně, a jeho zuřivost a boj proti duši nepolevuje, dokud duše tělo neopustí. Tento výrok potvrzuje Job, který říká, že život člověka na zemi je vojenskou službou (Job 7,1). Tento boj nespočívá pouze v tom, že jsme se narodili v dědičném hříchu, a že proto v sobě neseme „jiskru hříchu“ a neřízené vášně, které v nás působí sklon ke zlému, ale i v tom, že ďábel proti nám vede boj kvůli svým vlastním zájmům, ve kterém uplatňuje veškerou svou prohnanost a úskočnost, a, jak dalece je to v jeho moci, i naše smysly, schopnosti, sklony a vášně. Především se snaží využít jiné přirozené příčiny a prostředky k tomu, aby nás připravil o život a spásu duše. Pokud se mu to nepodaří, nevynechá žádnou šanci k tomu, aby nám způsobil škodu nebo nás svedl ke hříchu a připravil o milost, a to od našeho početí až do naší smrti. Proto musí také tak dlouho trvat naše obrana.

281. Toto vše, obzvlášť s dětmi Církve svaté, se děje následovně. Jakmile démoni pojmu podezření, že bude počato lidské tělo, zkoumají v první řadě záměr rodičů a to, zda jsou ve stavu milosti, anebo zda se při plození nedopustili něčeho nadbytečného. Zkoumají také složení šťáv jejich těl, protože tyto šťávy obvykle mají vliv na zplozené tělo. Démoni berou do úvahy také zvláštní, jakož i všeobecné přirozené příčiny a přírodní podmínky, které spolupůsobí při vytváření a organizaci lidského těla. Na základě vyhodnocení různých souběžně působících prvků geneze člověka, jsou démoni schopni při svých bohatých zkušenostech, jak dalece je to možné, posoudit, jakou povahu a sklony bude mít zplozený člověk, a jak jsou zvyklí, naplánují svou budoucí činnost. Pokud se boji dobrého výsledku, snaží se, jak jen mohou, zabránit vytvoření nebo vdechnutí duše, napadají matku vytvářením nebezpečných situací a vnukáním pokušení s cílem přivodit potrat před stvořením duše, které je obvykle zpožděno o čtyřicet až osmdesát dní. Ale jakmile vidí Boha stvořit nebo vdechnout duši, začne hněv těchto draků vyvíjet zuřivou činnost, snaží se zabránit narození dítěte a udělení křtu, pokud se dítě narodilo v oblasti, kde může být křest snadno udělen. S tímto záměrem vnukají matkám různé myšlenky a pokoušejí je k výstřednostem, které mohou způsobit předčasný porod, nebo usmrtit dítě v děloze.

U katolíků a heretiků, kteří stále udělují křest, se démoni spokojují s tím, že dítě připraví o křest, a tak ho odvedou do předpekli, kde nebude požívat patření na Boha. Mezi pohany a modláři se ani tolik nesnaží, protože u nich je zavržení ve výhledu.

282. Proti zhoubnému vlivu démonů poskytuje Nejvyšší různým způsobem obranu a ochranu. To nejběžnější z jeho rozsáhlé a všeobecné Prozřetelnosti je to, co zajišťuje správné účinky přirozených příčin ve správnou dobu, nezávisle na zvrácenosti nebo překážkách démonů. Tím je jejich moc omezena. Jinak by, pokud by Bůh dal volný prostor jejich nesmiřitelné zlobě, rozvrátili celý svět. Stvořitelova dobrota to nedovolí, ani si nepřeje dát vládu nad nižšími věcmi, a tím méně nad člověkem, svým zapříisáhlým a smrtelným nepřátelům. Pro demony je v božím schématu vesmíru vyhrazeno pouze místo odporných katů, a dokonce i v tomto úřadě nemohou dělat nic víc než to, co je jim dovoleno nebo nařízeno. Pokud by zkažení lidé nepodávali své ruce těmto nepřátelům, a nenechali se jimi svádět ke hříchům zasluhujících trest, celá příroda by zachovávala společný řád příčin a následků, a to jak ve své celistvosti, tak i v jednotlivostech tak, že by nebyl důvod pro tak velká neštěstí a ztráty mezi věřícími, jako jsou nakažlivé nemoci, náhlá úmrtí, snižující se úroda a jiné pohromy, které působí ďábel. Všechna tato a mnohá jiná zla, ke kterým dochází i při narození dětí, způsobená neřestmi a nepořádkem si sami zasluhujeme tím, že se ke své vlastní škodě spojujeme s demony a vydáváme se tak jejich zlobě.

283. Kromě tohoto všeobecného opatření boží obezřetnosti pro ochranu svých tvorů se musíme zmínit také o zvláštní ochraně andělů, kterým, podle Davida Nejvyšší přikázal, aby nás nesli na svých rukou, abychom snad nenarazili nohou o kámen (Žl.90,12); a na jiném místě Pisma svatého se praví, že Pán posílá své anděly, aby nás vytrhli z nebezpečí (Žl.33,8). Tato ochrana začíná, stejně jako ďábelské pronásledování, už od matčina lůna, ve kterém dostáváme své bytí, a trvá až do chvíle, kdy naše duše předstoupí před boží soud, aby byla odměněna podle svých skutků. V okamžiku, kdy je lidská bytost počata, přikazuje Pán andělům, aby ji i její matku chránili. Pak, v pravou chvíli, přiděluje novému člověku zvláštního anděla za strážce, jak jsem popsala v první části tohoto životopisu (č. 114). Od samého začátku anděl podstupují zuřivý boj s ďábly na ochranu jim svěřených duší. Démoni tvrdí, že mají na toho tvora nárok, protože byl počat v hříchu a je dítětem prokletí, nehodným boží milosti a přízně, a otrokem pekla. Andělé jim odporují tvrzením, že dítě bylo počato v souladu s přírodními zákony, nad kterými nemá peklo žádnou moc. I pokud bylo počato v hříchu, bylo by to v důsledku lidské přirozenosti a pádu prvních rodičů,

a ne vlivem jeho svobodné vůle. Andělé poukazují na to, že Bůh tohoto tvora stvořil proto, aby Ho poznal, chválil, sloužil Mu, a aby mocí Kristova umučení zasluhoval věčnou slávu, a že tyto vysoké cíle nesmí být mařeny pouhou vůlí démonů.

284. Tito nepřátelé zase namítají, že rodiče neměli při početí lidské bytosti správný záměr nebo oprávněný cíl, a že se při plození dopustili nestřídmosti a hříchu. Toto je nejsilnější argument, kterým mohou démoni podložit své právo na lidské tvory ještě v mateřském lůně, protože je nesporné, že hříchy činí dítě nehodné božské ochrany a spravedlivě brání jeho zrození. I když však k těmto případům často dochází, v důsledku čehož by mnoho lidských bytostí nikdy nemělo spatřit světlo, svatí andělé obvykle zabrání tak neblahým koncům. Pokud jsou děti manželské, poukazují andělé na to, že rodiče přijali svátost a církevní požehnání a také na to, že rodiče mají nějaké ctnosti, že například darují almužny, jsou laskaví, modlí se, nebo konají dobré skutky. Svatí andělé využívají takové argumenty jako mocné zbraně k ochraně svých svěčenců před demony. U nemanželských dětí je tento boj mnohem obtížnější. Nepřítel uplatňuje větší právo, protože takovým počtem dětí je Bůh velmi uražen, čímž nepřítel nabývá větší právo a rodiče po spravedlnosti zasluhují přísný trest. Proto pro ochranu a zachování nemanželských dětí projevuje Bůh zvláštním způsobem své nejštědřejší milosrdenství. Andělé zakládají své argumenty vůči démonům na tomto milosrdenství a na faktu, že i tyto děti jsou výsledkem přirozených příčin, jak jsem uvedla výše. Pokud rodiče nemají žádné zásluhy ani ctnosti, ale jsou poskvrněni hříchy a neřestmi, pak svatí andělé poukazují na zásluhy předků takového dítěte, na jeho bratry nebo příbuzné, na modlitby jeho přátel a známých, a také na to, že dítě není vinné tím, že jsou jeho rodiče hříšní nebo že se při jeho zplození chovali nezřízeně. Také tvrdí, že tyto děti, pokud budou žít, mohou dosáhnout vysokého stupně ctnosti a svatosti, a že démoni nemají žádné právo jim překážet v dosažení poznání a milování svého Stvořitele. Někdy andělům Bůh vyjeví důvody výběru těchto dětí pro nějaké velké dílo v rámci svaté Církve. V takových případech je pak ochrana andělů nejvýš bdělá a mocná, přičemž také démoni, popouzeni větší péčí andělů, napínají zuřivě své síly v pronásledování.

285. Všechn tento zápas, o kterém jsme mluvili a ještě budeme mluvit, je duchovní, protože ho vedou čisté duchovní bytosti, andělé a démoni, a používají se zbraně, které jsou vlastní andělům a Pánovi. Nejúčinnější zbraní proti zákeřným duchům jsou pravdy a tajemství o Božství, o nejsvětější Trojici, o Kristu Spasiteli, o jeho podstatném spojení s člověčenstvím, o vykoupení a o nesmírné lásce, se kterou

Pán coby Bůh a člověk vyhledává naši věčnou spásu, jakož i svatost a čistota nejsvětější Panny Marie, její tajemství a zásluhy. Všechna tato tajemství staví andělé démonům stále z nových úhlů pohledu před oči, takže jsou nuceni je v důsledku činnosti andělů i působením samého Boha poznávat a brát na vědomí. A pak dojde k tomu, co popisuje svatý Jakub, že démoni věří a třesou se (Jak.2,19), protože je tyto pravdy děsí a mučí natolik, že proto, aby je nemuseli akceptovat, raději hledají útočiště v nejhlubším pekle, a Kristova tajemství je sužují natolik, že ve své hrůze prosí Boha, aby je zbavil poznání a vzpomínky na podstatné spojení věčného Slova a jiné velké zázraky božské lásky. Proto andělé při svých sporech s demony často opakují slova: „Kdo je jako Bůh? Kdo je roven Kristovi, pravému Bohu a člověku, který zemřel pro lidstvo? Kdo se může rovnat přесvaté Marii, naší Královně, která byla osvobozena od všech hříchů, a dala ve svém lůně tělo a lidskou podobu věčnému Slovu a zůstala při tom vždy Pannou?“

286. Dábelské pronásledování a andělská ochrana pokračuje i při narození dítěte. V té hodině smrtelná nenávisť pekelného hada zcela ovládá, zvláště u dětí, které mohou přijmout svatý křest, čemuž se snaží zabránit všemi prostředky své moci. Proto nevinnost dítěte hlasitě pláče a volá na Pána slovy proroka Izaiáš: „Pane, jsem zmožen, přijď mi na pomoc (Iz.38,14).“ Všechno nasvědčuje tomu, že andělé, po tom co dítě opustí úkryt lůna matky a není schopné se bránit ani si u starších zajistit dostatečnou ochranu proti tolika nebezpečím, jsou naplněni velkou úzkostí a začínají prosit o přímý boží zásah. Proto bývá péče starších často doplňována péčí svatých andělů, kteří chrání dítě, když spí, když je osamocené i v jiných situacích, ve kterých by mnohé děti zahynuly, kdyby nebyly chráněné svými anděly. My všichni, kteří jsme měli to štěstí přijmout svátosti křtu a biřmování, máme v těchto svátostech nejúčinnější zbraň proti útokům pekla, protože jsme skrze ně označeni jako děti svaté Církve, znovuzrozené a ospravedlněné coby boží děti a dědici slávy. Ctnosti víry, naděje, lásky a jiné ctnosti nás zdobí a posilují v konání dobrých skutků, a máme podíl na dalších svátostech a přímlovách Církve, ve které můžeme zásluhy Krista, jeho svatých i jiné velké milosti využívat ve svůj prospěch. Kdybychom využívali tyto výhody, vítězili bychom nad demony, a peklo by nemělo vliv na žádné dítě svaté Církve.

287. Ale, jak smutné to neštěstí, že je tak málo těch, kteří, po dosažení věku, kdy začínají užívat rozum, neztrácí křestní milost a nespoilčují se s démonem proti Bohu! Při tomto pohledu by se nám mohlo zdát, že by bylo zcela spravedlivé, kdybychom byli zbaveni ochrany boží prozřetelnosti a jeho svatých andělů. Bůh tak však nejedná,

ba naopak, v době, kdy se začínáme stávat nehodnými jeho ochrany, vychází nám vstříc s větší laskavostí, aby nám ukázal bohatství své nekonečné štědrosti. Slovy nelze popsat, jak velká je vychytralost a vytrvalost démonů, se kterou se snaží zahubit lidi tím, že jakmile jsou schopni užívat rozum, snaží se je svést ke spáchání nějakého hříchu. Démoni se na to připravují už velice brzo tím, že se snaží, aby si děti zvykly na nějaké zlé skutky už během svého dětství, proto prezentují jejich sluchu a zraku zlé příklady jejich rodičů, opatrovnic nebo starších přátel, a rodiče svádí k tomu, aby byli nedbalí v boji proti těmto zlým příkladům. V tom útlém věku se jako do měkkého vosku na nepopsané tabulce hluboce vtiskují všechny smyslové vjemy do mysli dětí, což dává démonům možnost ovlivňovat sklony a vášně dětí. Je dobře známe, že lidé pak obvykle jednávali podle těchto sklonů a vášní, pokud jim v tom nebránil nějaký zvláštní vliv. Proto tyto děti, které začínají užívat rozum, budou jednat podle pokřivených sklonů a vášní s ohledem na smyslová potěšení, kterými je naplněna jejich představivost a fantazie. Jakmile upadnou do nějakého hříchu, zmocní se démon okamžitě jejich duše a získává nové právo a moc svádět je k dalším hříchům.

288. Ne méně aktivní je pile a péče svatých andělů, která brání vzniku takových škod a chrání nás před demony. Často vnukají rodičům svaté myšlenky, nutí je k ostražitosti ve věci výchovy svých dětí, pobízí je, aby děti vedli k poznávání božího zákona, k praktikování zbožných skutků a modliteb, a aby je odvraceli od zlého a vedli je k procvičování ctností. Stejně, bohubilé myšlenky vštěpují dětem v době dospívání, nebo v závislosti na světle, které jim udílí Bůh s ohledem na své záměry s danou duší. Při této obraně duši vstupují andělé do velkých sporů s demony, protože tito démoni vypočítávají všechny hříchy rodičů proti dětem a také všechny zlé skutky dětí samých. Pokud však nejsou rodiče vinni, démoni tvrdí, že jsou skutky dětí výsledkem jejich d'abelské činnosti, a proto prý mají právo v duších dětí pokračovat ve své činnosti. Pokud dítě, které začalo užívat rozum, začne hřešit, vedou démoni velký souboj s dobrými anděly, aby jim zábránili odvádět dítě od zlého. Dobří andělé se odvolávají na ctnosti jejich rodičů, jejich předků a dobré skutky dětí samých. I kdyby to nebylo nic víc, než že vyslovily jméno Ježíše a Marie, když je tomu rodiče učili, využívají to k obraně s tím, že děti začaly uctívat jméno svého Pána a své Matky. Podobně je tomu také v případě, že se děti cvičí ve zbožnosti, nebo pokud umí křesťanské modlitby a modlí se je. To vše využívají andělé jako účinné zbraně k naší obraně proti démonům, protože každým dobrým skutkem připravujeme d'ábla o část práva, které nad námi získal dědičným hříchem a ještě více našimi vlastními hříchy.

289. Jakmile dospěje člověk k užívání rozumu, stává se boj o duši mezi anděly a démony urputnějším, protože kdykoli se dopustíme hříchu, napne pekelný drak všechny své síly, aby nás připravil o život ještě před tím, než budeme mít čas na pokání, aby tak zpečetil naše věčné zavržení. Aby nás dovedl ke spáchání dalších hříchů, naličí na všechny naše cesty léčky a nebezpečí, které jsou přizpůsobené každému jednotlivci a životnímu stavu, přičemž nikoho z nás nepřehlédne, i když nepokouší jednoho stejně nebezpečně jako jiného. Kdyby lidé mohli vidět skrytou činnost démonů a způsob jejich práce, a kdyby byli schopni vnímat pasti a nástrahy, které dovolují démonovi svými chybami na sebe připravovat, žili by všichni ve strachu a s chvěním, mnozí by změnili svůj způsob života nebo by odmítli špatný životní styl praktikovat, jiní by se vzdali svého postavení, úřadů a hodností, kterých si nyní tak vysoce cení. Ale pro neznalost rizik žijí lidé ve zhoubné jistotě. Neví dost, aby mohli pochopit to nebo uvěřit tomu, co už nemohou poznat svými smysly, a proto se nebojí pekelných pastí a nástrah připravených pro jejich záhubu. Proto je počet bláznů tak velký a těch skutečně rozumných a moudrých tak malý. Je mnoho povolanych, ale málo vyvolených, bezbožníků a hříšníků je bezpočet, zatímco ctnostní a dokonalí jsou velmi vzácní. Úměrně tomu, jak kdo rozmnožuje své hříchy, nabývá démon větší právo na jeho duši, a pokud nemůže své oběti vzít život, alespoň s ním jedná jako s ohavným otrokem. Tvrdí, že na tuto duši má každým dnem větší nárok, a že se tak děje z její vlastní vůle. Proto prý nemůže být po právu vyrvána z jeho rukou, ani si nezasluhuje pomoc, o kterou nestojí, neměly by u ní být aplikovány Kristovy zásluhy, protože jimi pohrdá, a neměla by mít užitek z přimluv svatých, na které úplně zapomíná.

290. Těmito a jinými záminkami, které zde nemohou být všechny uvedeny, se démon snaží zkrátit čas pokání u těch, které považuje za své. Pokud se mu to nepodaří, snaží se blokovat cestu jejich ospravedlnění, a jeho snaha je u mnohých duší úspěšná. Ale ochrana boží a svatých andělů neschází nikomu z nás, takže býváme nesčetnými způsoby vysvobozeni z nebezpečí smrti. To je tak nepochybné, že by se sotva našel někdo, kdo by nebyl schopen to doložit nějakou příhodou ze svého života. Bůh i andělé nám stále předávají vnuknutí a varování, a vybízí nás, abychom využívali všechny dostupné příležitosti a prostředky pro naši sebereflexi a povzbuzení. Co je ale ještě cennější, je to, že nás chrání před vzteklým běsněním démonů, a že proti nim zmobilizovali vše, co mohl intelekt anděla nebo požehnaného ducha vymyslet, a k čemu je s ohledem na zajištění našeho bezpečí může vést jejich moc a milosrdná láska. Tohoto všeho je mnohdy zapotřebí u některých duší a občas u

všech duší, které se vydávají moci démonů, a které využívají svou svobodu a své schopnosti jen k této troufalosti. Nemluví o pohanech, modlářích a hereticích. Ty andělé také chrání a inspirují k praktikování mravních ctností, které pak využívají jako argumenty proti démonům. Ponejvíce ale chrání jejich životy, aby pak Bůh mohl ospravedlnit své jednání vůči nim, když jim poskytl tak mnoho času k obrácení. Andělé se je snaží odvrátit od páchání velkých hříchů, ke kterým je podněcují démoni, protože andělská láska se je usiluje uchránit před tak velkými tresty, které se na ně snaží přivolat dábelská zlomyslnost.

291. Nejtěžší bitvy mezi anděly a démony probíhají, v závislosti na stavu duší, v mystickém společenství svaté Církve. Andělé zpravidla všechny její členy brání obvyklou zbraní, kterou jim poskytuje svátostné znamení vtisknuté duši při křtu, milostí posvěcující, ctnostmi, konáním dobrých a záslužných skutků, modlitbou ke svatým, modlitbou spravedlivých a všemi dobrými činy, které mohou katolíci konat během celého života. Tato obrana je prostě nejsilnější, protože pokud jsou duše v milosti a božím přátelství, získávají andělé větší právo proti démonům, které pak zahání poukazováním na svatost a dokonalost těchto duší, což je pro pekelné mocnosti tak hrozné, že už jen kvůli tomu bychom si měli milosti posvěcující vážit víc než všeho stvořeného. Jsou i další vlašné a nedokonalé duše, které upadají do hříchů, ze kterých občas povstávají. U těch získávají démoni více prostoru k jejich krutému pronásledování. Ale svatí andělé se snaží takové duše usilovně bránit tak, aby, jak praví prorok Izaiáš (Iz.42,3), nebyla nalomená třtina dolomena a kouřící knot uhašen.

292. Jsou i jiné duše tak nešťastné a zvrácené, které během celého svého života po křtu nevykonaly jediný dobrý skutek. Pokud někdy z hříchu povstaly, vrátily se k němu s takovou dychtivostí, že se zdálo, že se zřekly svého Boha, žijí a jednají jako by neměly žádnou naději na věčný život, ani žádný strach z pekla a žádnou lítost nad některým ze svých hříchů. V těchto duších není žádná živá milost, žádná snaha o ctnost, a ani svatí andělé nemohou najít žádný dobrý nebo použitelný důvod pro jejich obranu. Démoni křičí: Alespoň tato duše je zcela naše, podléhá našim příkazům a nemá žádný podíl na milosti. Ukazují dobrým andělům všechny hříchy, všechnu bezbožnost a všechny neřesti takových duší, kterými ze své vlastní svobodné vůle slouží tak zlým pánům. To, co se pak děje mezi anděly a démony, je neuvěřitelné a nepopsatelné, protože démoni uplatňují veškerou svou zuřivost, aby zabránili takové duši přijmout vnuknutí nebo pomoc. Protože však nemohou odpírat božské moci, snaží se alespoň ze všech sil překážet přijetí nebo účinkům volání nebes. U takových duší obvykle dochází k tomu, že když jim sám Bůh nebo jeho svatí andělé posílají

svatá vnuknutí nebo hnutí, musí být nejdříve démoni zahnáni na útěk a duše vyrvána z jejich středu, jinak by se tito dravci okamžitě vrhli na svaté símě a zničili ho. Tuto obranu vedou andělé obyčejně slovy, které jsem uvedla výše: „Kdo je jako Bůh, který přebývá na výsostech? Kdo je jako Kristus, který sedí po pravici věčného Otce? Kdo je jako nejsvětější Marie?“ Těmito a dalšími výroky, před kterými pekelní draci uletí, jsou někdy srazeni zpět do pekla, ale přesto nepolevují ve své zuřivosti, a opět se vrací na bojiště.

293. Pekelní nepřátelé rovněž ze všech sil usilují přimět lidi ke znásobení hříchů, aby se tak jejich míra co nejdříve naplnila a čas pro pokání a jejich život dospěl co nejdříve ke konci, protože pak by je mohli odnést do věčného trápení. Ale andělé, kteří se radují z pokání hříšníků (Lk.15,10), i když je nemusí přimět k lítosti, se vytrvale snaží odstraňovat příležitosti ke hříchu, zmenšovat jejich počet, nebo jim zabránit úplně. A když i při všem tom úsilí, o kterém smrtelníci neví, nemohou duše od hříchu odvrátit, uchylují se k přímlově nejsvětější Matky boží, a žádají Ji, aby byla Prostřednicí u Pána a poskytla jim svou pomoc ke zmatení démonů. Aby co nejrychleji pohnuli její milosrdnou lásku, vybízejí duše hříšníků k vykonání nějakého zvláštního skutku zbožnosti nebo nějakého dobrého skutku k počtě této velké Paní. I když je pravdou, že všechny dobré skutky vykonané ve stavu hříchu jsou mrtvé a jsou proto velmi slabou zbraní proti démonům, zachovávají přesto vždy s ohledem na dobrý záměr ve výhledu jakousi vzdálenou připravenost, takže je hříšník méně nepřístupný milosti, než kdyby je nekonal. Pokud jsou navíc tyto dobré skutky předloženy Pánovi anděly nebo obzvláště nebeskou Matkou, mají v očích Hospodina určitou živost nebo něco tomu podobného, a tato živost je zcela odlišná od té, kterou skutkům propůjčují hříšníci. Proto, i když Pán není povinen na tyto skutky reagovat, dělá to kvůli prosbám toho, kdo Mu je předkládá.

294. Těmito různými způsoby opouští nesmírně velký počet duší cestu hříchu a je vytrhováno ze spárů pekelného draka. Protože nesčetné duše upadají do tohoto hrozného stavu a potřebují účinnou pomoc, poskytuje nejsvětější Královna svou pomoc duším vždy, když se andělům nedaří je bránit. Démoni jsou hrozně mučeni svým vlastním vztekem, kdykoli zpozorují, že je některý hříšník volán svou Královnou, nebo když na něho Královna pamatuje, protože ze zkušenosti ví, jak laskavě přijímá hříšníky a jak ochotně na sebe přebírá jejich obhajobu. Bez jakékoli naděje a bez ducha odporu se démoni ihned vzdávají jako poražení. Často se stává, když si Bůh přeje provést nějaké zvláštní obrácení, že velká Královna sama rázně přikáže démonům, aby opustili duši a vrhli se do pekelných propastí, a ti její rozkaz

vždy poslechnou. Jindy, i bez tohoto rázného zákroku Bůh dopustí, aby démoni viděli tajemství, moc a svatost jeho Matky, a toto nové poznání je naplní takovou hrůzou a zmatkem, že se dají ihned na útěk. Pokud duše odpovídají a spolupracují s milostí, kterou pro ně získala nebeská Panovnice, jsou osvobozeni od ďábelských útoků.

295. Přestože přímluva velké Královny a její moc je pro demony tak hrozná, a přestože Nejvyšší neuděluje žádnou milost Církvi nebo duším jinak než skrze Ni, přesto je mnoho případů, kdy za nás bojuje samo lidství vtěleného Slova a kdy nás brání proti Luciferovi tím, že se otevřeně se svou Matkou postaví na naši stranu, a demony přemůže a zažene. Tak velká je jeho láska k lidem a ke všemu, co se týká jejich blaha, že se toto stává, nejen když démoni pociťují moc Kristových ctností a jeho zásluh v působení svátostí v duších, ale také při jiných zázračných obrátcích, kdy je Bůh naplní zvláštním poznáním jednoho nebo více tajemství pro jejich zahanbení a zdrcující porážku. Takové bylo i obrácení svatého Pavla, Marie Magdaleny a jiných svatých, nebo k tomu docházelo kdykoli to bylo nutné pro ochranu některého katolického království nebo Církve před úklady a zlobou pekla, které usilovalo o jejich zničení. V takových případech nejen Kristovo svaté lidství, ale i nekonečné Božství, vyzbrojené všemohoucností Otce vystoupí proti ďábelským hordám, naplní je výše zmíněným poznáním a poznáním jeho všemohoucnosti, kterou je přemůže a předejde je ve své reakci na jejich skutečné nebo zamýšlené výboje.

296. Kdykoli Pán přispěchá s tak mocnou pomocí, je celé pekelné království chaosu zachváčeno hrůzou a sraženo do pekelných propastí na mnoho dní, kde démoni truchlivě vyjí a jsou neschopni pohybu, pokud jim Pán nedovolí opět povstat. Ale jakmile toto svolení dostanou, opět se vydají se svou dřívější zuřivostí ničit duše. Ačkoli se nezdá být v souhlasu s jejich pýchou a arogancí začínat znovu boj s Tím, kterým byli přemoženi a svrženi, přesto jejich žárlivá obava, že bychom my mohli dosáhnout požívání Boha a jejich prudká touha zabránit tomu, nad nimi vítězí a nutí je pokračovat v našem pronásledování až do konce našeho života. Bylo mi sděleno, že kdyby nebylo tak ohavně zneužíváno boží milosrdenství, zakročil by Bůh často, a třeba i zázračně svou všemohoucností v náš prospěch. Podnikal by to obzvlášť na obranu mystického těla svaté Církve a některých katolických vlád tím, že by zmařil plány, které v naší době peklo připravuje na zničení křesťanství. Nezasluhujeme si však tuto ochranu nekonečné moci, protože jsme všichni jednotní v popouzení božího hněvu, a protože se celý svět spojil s pekelnými nepřáteli, do jejichž moci upadl v důsledku zaslepeného a šíleného a páchání zla bujícího mezi lidmi.

297. Tato pomoc Nejvyššího se jasně projevila při obrácení svatého Pavla, neboť si ho už v lůně matky vyvolil za apoštola a nádobu vyvolenou. Třebaže byl jeho život před tím, než začal pronásledovat Církev, řadou událostí, které demony oklamaly stejně, jako se to stalo i u mnoha jiných duší, bděl nad ním Bůh hned od okamžiku jeho početí, řídil jeho přirozenou povahu a péči andělů s ohledem na jeho obranu a ochranu. Proto během prvních let jeho života rostla vůči němu nenávist démonů i jejich touha připravit ho o život. Když se jim to nepodařilo, a když později viděli, jak pronásleduje Církev, snažili se jeho život chránit. Když svatí andělé neměli dost sil na to, aby vyvedli Pavla z jeho chyb, kterým zcela propadl, vstoupila mocná Královna do boje a vzala jeho věc za svou. Skrze Ni Kristus a věčný Otec zásáhl svou božskou mocí a vytrhl ho ze spárů draka. Ve chvíli, kdy se Pán zjevil, byli všichni démoni, kteří doprovázeli svatého Pavla na cestě do Damašku, svrženi do pekelné propasti.

298. Při této příležitosti Lucifer i jeho kohorty pocítili šlehnutí božské všemohoucnosti. Plni strachu a zděšení leželi několik dní bez života v hlubinách pekelných slují. Sotvaže jim však Pán odňal z mysli vzpomínku na božská tajemství, začali dýchat novým hněvem. Velký pekelný drak svolal ostatní, a takto k nim promluvil: „Jak by bylo možné odpočívat, když každý den vidím nové křivdy, které jsou na mě vršeny vtěleným Slovem a tou Ženou, která Ho coby člověka počala a porodila? Kde je má síla? Kde je má moc, a k čemu je prchlivost a má vítězství, která jsem nad Ním nabyl mezi smrtelníky od chvíle, kdy mě Bůh bez příčiny svrhl z nebe do této propasti? Zdá se mi, moji přátelé, že má Všemohoucí v úmyslu zapečetit brány této pekelné země a otevřít ty nebeské, což by zničilo naši vládu a všechny mé vysněné záměry na odvrácení zbytku lidstva do těchto muk. Pokud Bůh kromě toho, že lidi vykoupil, koná takové zázraky, kterými jim ukazuje takovou lásku a snaží se je přivést do svého přátelství tak mocnými skutky své pravice, nechají se tím přemoci i kdyby měli povahu divokých šelem a srdce tvrdé jako diamant. Všichni Ho budou milovat a sloužit Mu, pokud nejsou víc zatvrzelí a odbojní, než my sami. Která duše by mohla být tak bezcitná, aby ji nezískal ten Bohočlověk, který s takovou něžnou láskou vyhledává jejich věčnou slávu? Šavel byl náš přítel, povolný nástroj v mých rukou, poddaný mé vůli a mému velení, nepřítelem Ukřižovaného, a já jsem ho předurčil pro ta nejkrutější muka v tomto pekle. Uprostřed toho všeho ho Bůh náhle vytrhl z mých rukou, a božskou mocí povýšil tohoto bezvýznamného zemského tvora

k tak vysoké milosti a přízni, že jsme tím my, jeho nepřátelé, ohromeni. Čím si Pavel zasloužil takové nesmírné štěstí? Nebyl snad v mých službách urážejícího Boha? Pokud byl Bůh tak štědrý k němu, jak teprve bude chránit jiné, méně hříšné? A i kdyby je ani neobracel tak zázračně, získá je skrze křest a jiné svátosti, kterými se lidé mohou den po dni ospravedlňovat. Tento příklad mocné boží ochrany Církve z doby, kdy jsem se ji pokusil prostřednictvím Šavla zničit, bude přitahovat celý svět do jeho služby. Je možné, že jsem měl vidět, jak je odporné lidství vyvýšeno k milosti a štěstí, které jsem ztratil, a jak obsazuje nebe, ze kterého jsem byl svržen? Toto pomyšlení mne mučí palčivěji, než pekelný oheň. Jsem plný bezmocného vzteku proti sobě, protože se nejsem schopen ve svém hněvu zničit. Kéž by to udělal sám Bůh, místo toho, aby mne zachovával v těchto mukách. Pokud se to však nemůže stát, řekněte mi, mí vazalové, co bychom mohli podnikat proti tak mocnému Bohu? Jeho samotného ranit nemůžeme, ale můžeme se pomstít na těch, které tolik miluje, protože v nich se můžeme protivit jeho vůli. A protože je můj majestát nejvíc urážen a popouzen proti té Ženě, našemu Nepříteli, která mu dala lidské tělo, přál bych si, abychom zavedli nové způsoby k Jejímu zničení a k pomstě za to, že jsme byli okradeni o Saula a svrženi do této propasti. Nebudu mít klid, dokud Ji neporazím. Proto jsem odhodlán k tomu použít všech prostředků, které jsem kdy vymyslel proti Bohu a člověku po mém pádu z nebe. Pojďte všichni, abyste mi pomohli uskutečnit mé plány a mou vůli.“

299. Takovými slovy Lucifer pobídl demony. Někteří z nich odpověděli: „Náš velitel a vůdče, jsme připraveni tě poslechnout, protože víme, jak moc nás tato Žena, náš Nepřítel, utlačuje a týrá. Je ale možné, že nám může sama bez cizí pomoci vzdorovat pohrdáním všemi našimi snahami a útoky tak, jak jsme to viděli při jiných příležitostech, kdy se pokaždé ukázala být silnější než my. Avšak na co je citlivá nejvíce je, když vidí, jak napadáme následovníky jejího Syna, protože je miluje a stará se o ně jako Matka. Vyvolejme všeobecné pronásledování věřících, vždyť máme k dispozici celé židovství, které je nyní rozpáleno hněvem proti nové Církvi Ukřižovaného. Prostřednictvím kněží a farizejů můžeme zvítězit ve všech našich útocích proti věřícím, a tím dát průchod našemu hněvu proti té nepřátelské Ženě.“ Lucifer schválil tuto radu a projevil uznání těm démonům, kteří mu ji dali. Takto sjednocení vyšli, aby Církev zničili rukama jiných, jak se o to pokusili prostřednictvím Saula. V dalších kapitolách budu vypravovat o tom, co pak následovalo, i o bitvě nejsvětější Panny Marie s pekelným drakem a jeho pomocníky, ve které Marie získala pro Církev velké vítězství. O této bitvě jsem se zmínila už

v šesté kapitole první části, kde jsem psala, že o něm budu vypravovat na patřičném místě. Udělám to v následující kapitole.

Ponaučení, které mi udělila velká Paní Andělů.

300. Má dcero, žádné lidské slovo není dost silné, aby se mu během tohoto smrtelného života podařilo popsat závist a nenávist Lucifera i jeho démonů, kterou chovají vůči lidem, nebo zlobu, vychytralost, zákeřnost a lstivost, se kterými se je ve svém hněvu snaží přivádět ke hříchu a později do věčného trápení. Snaží se bránit všem dobrým skutkům a ty, které jsou konány, se pokouší zmenšit, nebo zničit a překroutit jejich záslušnost. Veškerou zlobu, která je mu vlastní, se snaží vnést do duši. Proti těmto útokům poskytuje Bůh obdivuhodnou ochranu, záleží jen na lidech, aby s ní ze své strany spolupracovali. Proto je apoštol napomíná, aby chodili opatrně uprostřed všech těch nebezpečí a konfliktů, ne jako pošetilí, ale jako moudří, kteří dobře využívají přítomnou dobu, protože dny tohoto života jsou zlé a plné nebezpečí (Ef.5,15). A jinde je napomíná, aby byli pevní a stáli v konání dobrého, protože jejich práce v Pánu nebude marná (I.Kor.15,58). Tuto pravdu náš nepřítel zná a děsí se jí, proto se s největší zlomyslností snaží přivést duši po spáchání hříchu k malomyslnosti, aby pak sama nad sebou zoufala, přestala konat dobré skutky a tím se zničila, protože by tak odhodila zbraně, kterými by andělé mohli tuto duši bránit a bojovat s demony. Ačkoli tyto skutky hříšníků v sobě nemají život lásky nebo zásluhy pro získání milosti nebo slávy, přesto jsou velice užitečné. Někdy se stává, že v důsledku zvyku konat dobro, božská milost udělí účinnou pomoc pro konání těchto skutků s větší horlivostí, nebo udělí lítost nad hříchy a pravou, čistou lásku, čímž duše opět dojde ospravedlnění.

301. Všemi našimi dobrými skutky, které v tomto životě konáme, otvíráme cesty nebešťanům, aby nás mohli bránit, a prosit Boha, aby na nás ve svém milosrdenství zhlédl a vytrhl nás z hříchů. Svatí také pokládají za svou povinnost přijít na pomoc těm, kteří se jich v nebezpečí upřímně dovolávají a kteří k nim chovají zvláštní oddanost. Pokud jsou svatí ve své dobročinnosti tak ochotní pomáhat lidem v nebezpečných konfliktech s demony, nesmíš být překvapená, má nejdražší, že jsem tak milosrdná k hříšníkům, kteří se uchylují do mé shovívavosti, protože toužím po jejich spáse nekonečně víc, než oni sami. Je nescítné množství těch, které jsem zachránila před pekelným drakem pro jejich oddanost ke mně, i když se pomodlili byt' jen jediný Zdrávas, nebo vyřkli jediné slovo k mé počtě a vzývání. Má láska k nim je tak velká, že kdyby ke mně včas a upřímně volali, žádný z nich by nezahynul.

Ale hříšníci a zkažení lidé to nedělají, protože rány hříchu, které nepostihují tělo, je neznepokojují, a čím častěji se hříchu dopouštějí, tím méně lítosti a zármutku nad nimi cítí. Druhý hřích jako by už zranil jen mrtvé tělo, které se nebojí, ani se nebrání a nic nevnímá.

302. Důsledky této apatické necitlivosti vůči věčnému ztracení a ďábelské zákeřnosti, se kterou lidi svazuje, jsou hrozné. Aniž by věděli, o co opírají svou falešnou jistotu, spí hříšníci dál a naprosto se neznepokojují tím, že budou zavrženi, i když by se měli právem bát a věnovat pozornost rychle se blížící věčné smrti, nebo alespoň hledat pomoc modlitbou k Pánovi, mně, nebo svatým. Ale ani to, co by je stálo tak málo, nedělají a neví jak začít, až čas, ve kterém mohly být podmínky pro jejich spásu splněny, pro mnohé z nich uplyne. Pokud se mi pro některé z nich podaří zajistit spásu v jejich poslední hodině, je to zvláštní milost, která nemusí být dostupná všem. Proto je ztraceno tak mnoho dětí Církve, které ve své nevďěčnosti a pošetilosti pohrdají hojnou a mocnou pomocí, kterou jim boží milost nabízí v nejvhodnější době. Proto se také zvýší jejich zahanbení, až uvidí, že i přes velké milosrdenství jejich Boha, mou nejlaskavější touhu je zachránit a lásku svatých, kterou měli před očima, oloupili Boha o čest, které by se Mu dostalo jejich obrácením, a že mně, andělům a svatým nedali příležitost se radovat z jejich záchrany, která by přišla jako odpověď na jejich upřímné volání.

303. Preji si, má dcero, ti zjevit ještě jiné tajemství. Ty už víš, že můj Syn a Pán v evangeliu říká, že: „takto před božími anděly povstává radost nad jediným hříšníkem, který se dá na pokání (Luk.15,10). Totéž se děje, pokud spravedlivý koná skutky pravé ctnosti a zasluhuje si tak nový stupeň slávy. To, co se stává nebeským obyvatelům při obrácení hříšníků a při rozmnožování zásluh spravedlivých, má svůj protějšek v tom, co se děje s demony v pekle, když spravedlivý hřeší a hříšník upadá hlouběji do hříchů. protože není hřích, ani ten nejmenší, ze kterého by se démoni neradovali, a ti, kteří pokouší smrtelníky, ihned sdělují své úspěchy démonům ve věčném žaláři. Vedou tam záznamy o svedených pro další použití, a to nejen proto, aby mohli na svedené uplatňovat větší nárok před božským Soudcem, ale také, aby jejich nadvláda a právo nad hříšníky, které nabývají podle míry provinění, mohly být zveřejněny. Tak se projevuje jejich zrádná nenávisť k lidem, kdykoli se jim podaří je svést ke hříchu nějakým chvilkovým, zdánlivým potěšením. Avšak Nejvyšší, který je ve všech svých skutcích spravedlivý, ustanovil, aby obrácení hříšníků a dobré skutky spravedlivých zvětšovaly muka závistivých démonů, protože se tak velice radují ze ztracení lidí.

304. Tento trest působí všem démonům velké utrpení, protože jsou jím nejen zahanbeni a utlačováni ve své smrtelné nenávisti k lidem, ale vítězstvím svatých a obrácením hříšníků jsou zbaveni velké části své moci nad těmi, které dříve svými úklady svedli ke hříchu. Nové utrpení působí na demony tak, že si vylévají svůj vztek na zavržencích v pekle, a stejně jako v nebi povstává nová radost nad pokáním a dobrými skutky hříšníků, tak stejné příčiny vyvolávají v pekle nový zmatek a utrpení. V takových situacích za zoufalého vytí démoni způsobují nové mimořádné utrpení všem, kteří žijí v těchto kobkách zoufalství a hrůzy. Tak protichůdné účinky v jednom okamžiku vyvolává v nebi a pekle obrácení a ospravedlnění hříšníka. Kdykoliv se duše prostřednictvím svátosti ospravedlní, obzvláště pak upřímně zkroušenou zpovědí, stává se často, že démoni nemají dlouho odvahu před kajícího předstoupit, ani se na něho mnoho hodin podívat, pokud jim ovšem on sám nedodá opět odvahu tím, že ztratí boží přízeň a vrátí se k nebezpečí a příležitosti hříchu, protože pak démoni rychle odhodí strach, vyvolaný upřímným pokáním a ospravedlněním.

305. V nebi není zármutek ani bolest, ale pokud by to bylo možné, pak by je svatí necítili pro nic na světě tolik, jako kdyby viděli ospravedlněnou duši znovu upadat do hříchu a ztrácet milost, a hříšníka, jak se víc vzdaluje a stává neschopnějším získat znovu božskou milost. Hřích má svou povahou stejnou moc způsobit v nebi zármutek a bolest, jako pokání a ctnost utrpení v pekle. Zvaž proto, má nejdražší, v jaké nebezpečné neznalosti lidé obvykle žijí, když ochuzují nebe o radost, kterou má při ospravedlnění duší, a omezují s tím spojenou vnější slávu, když udržují vysokou trestuhodnost démonů, a poskytují jim naopak radostné vítězství z pádu a záhuby lidí. Přeji si, aby ses ty, coby věrná a moudrá služebnice, nechala vést většími vědomostmi a snažila kompenzovat toto zlo. Dbej na to, abys vždy přistupovala ke svaté zpovědi s vroucností, úctou, vážností a s upřímnou lítostí nad hříchy, protože tato svátost naplňuje pekelného draka velkou hrůzou. Proto se všemožně snaží překážet duším se záměrem, aby je přiměl k vlažnému přijetí této svátosti, nebo jen z pouhého zvyku, bez lítosti a náležité dispozice. On se v této záležitosti takto angažuje nejen proto, že chce způsobit ztrátu duší, ale také proto, aby unikl hroznému trápení útisku a zahanbení ve své zlobě, které mu způsobí upřímné pokání a ospravedlnění duše, která mu unikla.

306. Kromě toho všeho, má přítelkyně, ti chci připomenout, že i když jsou pekelní draci opravdovými původci a mistry lži, a i když jednají s lidmi jen proto, aby je

oklamali a zničili svými podvody, přesto jsou tito nepřátelé, když se radí o tom, jak svádět lidi, nuceni uznat jisté pravdy, které znají, a které nemohou popřít. Chápu je, ale lidem je sděluji bez dobrého záměru, zatemnělé a promíchané s vlastními bludy a lží, aby tak podpořili své vlastní zlomyslné záměry. Vzhledem k tomu, že jsi v této kapitole a v celém životopise vyjevila tak mnoho z jejich konzultací, schůzí a tajemství, jsou vůči tobě rozlíceni na nejvyšší míru, protože si pochvalovali, že se lidé o těchto tajemstvích a všech intrikách nikdy nedozví. Proto jsou vzteky bez sebe, a chtějí se ti pomstít, ale Nejvyšší tě bude chránit, pokud k Němu budeš volat, aby potřel hlavu pekelného draka. Pros také boží milost, aby mohly tyto rady a pokyny pomoci vyvést smrtelníky z klamu, a aby jim s pomocí božího světla byly prospěšné. Pokud se týká tebe, snaž se věrně spolupůsobit, protože dlužíš Bohu víc, než všichni ostatní žijící v tomto věku. Protože pokud nebudeš, přestože znáš zlobu démonů, usilovat o to, abys je s pomocí Nejvyššího a jeho svatých andělů přemohla, vzroste tvůj nevděk a vítězství pekla v poměru k milostem a darům, které jsi obdržela.

KAPITOLA XVI.

Nejsvětější Marie vnímá satanův záměr pronásledovat Církev; prosí o boží pomoc před trůnem Nejvyššího v nebi; varuje apoštoly; svatý Jakub přijíždí kázat evangelium do Španělska, kde ho navštěvuje nejsvětější Paní.

307. Když se Lucifer a pekelní hodnostáři po obrácení svatého Pavla spikli, aby se pomstili Panně Marii a dětem svaté Církve, jak bylo popsáno v předešlé kapitole, neměli tušení, že vědomosti této velké Královny a Paní světa pronikají i do těchto temných a hlubokých propastí pekla, a že se vztahují i na nejskrytější tajemství jejich zlomyslných porad. Takto oklamáni, si byli tito krvežízniví draci jisti svým vítězstvím a úplnou realizací svých záměrů proti učedníkům jejího Syna. Avšak ve svém ústraní nejsvětější Matka s jasností nebeských vědomostí věděla o všech jejich schůzkách, a chápala všechny intriky těchto nepřátel světla. Vnímala všechny jejich záměry a prostředky, které zamýšleli použít, i jejich vztek proti Bohu a proti Ní, i smrtelnou nenávist proti apoštolům a ostatním věřícím. Ačkoli si byla nejmoudřejší Paní dobře

vědoma toho, že démoni nemohou provést žádný ze svých zlovolných plánů bez svolení Pána, byla při vědomí, že jsou tyto konflikty během pozemského života nevyhnutelné, a při znalosti lidské slabosti a až příliš dobře známé neznalosti ďábelské úskočnosti a zloby, se kterou usilují o jejich záhubu, naplněna velkou starostí a smutkem nad jednomyslným rozhodnutím těchto žárlivých nepřátel zničit věřící.

308. Kromě těchto vědomostí a milosrdenství čerpaných přímo od Pána, byla nejsvětější Marie obdařena jiným druhem neúnavné činnosti, podobné té boží, která trvá bez přestání jako jedno čisté dějství. Tato nejvyšší pilná Matka byla neustále ovládána svou láskou a starostlivostí o slávu Nejvyššího a ochranu svých dětí. Souběžně s tím přemýšlela ve svém nejčistším srdci o nadpozemských tajemstvích, přičemž tajemství zjevená v minulosti využívala k pochopení tajemství zjevených v přítomnosti, a obě pak pro pochopení tajemství zjevených v budoucnosti, na která se připravovala s více než lidskou rozvahou a prozíravostí. Její nejhorlivější touha po spáse všech věřících a matefský soucit s jejich úsilím a nebezpečím Ji nutily nahlížet na všechny jejich strasti a ohrožení jako na svá vlastní, a co se její lásky týkalo, toužila je trpět všechny sama, pokud by to bylo možné, aby zbytek Kristových následovníků mohl v Církvi pracovat bez obtěžování, a mohl si s radostí zasloužit radostný pokoj milosti a života věčného pro sebe, přičemž mohli přenechat všechen zármutek a soužení Jí samotné. I když to s ohledem na spravedlivost boží prozřetelnosti nebylo možné, dlužíme Panně Marii mnoho za tento mimořádný a úžasný projev lásky, a mnohdy nám její úzkostlivá a neklidná láska získává velká požehnání, která nám Všemohoucí uděluje, aby uspokojil její touhu po naší spáse.

309. Neznala při této příležitosti detaily dohody, kterou pekelní nepřátelé uzavřeli na své schůzce, ale všeobecně vnímala, že je jejich hněv namířen obzvlášť proti Ní. Božská Prozřetelnost některé z jejich plánů před Ní skryla, aby její vítězství nad peklím bylo o to slavnější. Nebylo Ji třeba připravovat na pokušení a pronásledování, jak to bylo dáno ostatním věřícím, nad kterými nesmírně vynikala vznešenou velkomyslností ducha, a o jejichž zkouškách a souženích měla jasnější poznání než oni sami. Podle svého zvyku se ve všech záležitostech uchýlovala k modlitbě a podle příkladu a učení Pána se o nich radila s Bohem. Proto odešla do ústraní, a s obdivuhodnou úctou a horlivostí padla na svou tvář a takto Ho žádala:

310. „Nejvyšší Pane, svatý, nevystižitelný a věčný Bože, shlédni na svou pokornou služebnici a bídného zemského červa, který se Ti klaní a vysílá k Tobě,

věčný Otče, své prosby skrze tvého jednorozeného Syna a mého Pána Ježíše Krista. Neodmítej mé prosby a povzdechy, které z hloubi své duše předkládám tvé nesmírné lásce k bližním spolu s tou, která vyšla z výhně tvé lásky, kterou jsi sdílel se svojí otrokyní. Ve jménu celé tvé svaté Církve, tvých apoštolů a věrných služebníků, Ti předkládám, Ó, Pane, obět' utrpení a smrti tvého Jednorozeného, jeho svátostné Tělo, nejpříjemnější prosby a modlitby, které k Tobě vysílal během svého pozemského smrtelného života, lásku, se kterou kvůli vykoupení světa přijal v mém lůně lidské tělo, jeho věznění, které v mém lůně snášel, a jeho kojení z mých prsů, to všechno Ti nabízím, aby mi bylo povoleno požádat o to, po čem, jak vidíš, touží mé srdce.“

311. Během této modlitby upadla velká Královna do vytržení, ve kterém viděla svého Jednorozeného na pravici věčného Otce, jak Ho žádá, aby splnil všechny prosby jeho nejsvětější Matky s poukazem na to, že je jeho pravou Matkou, která je jeho Božství příjemná a hodna, aby byly všechny její prosby vyslyšeny. Viděla také, že jeho věčný Otec s tím souhlasil, že se mu synova žádost líbí, a že na Ni pohlédl a řekl: „Marie, má dcero, vystup výš.“ Na tuto výzvu Nejvyššího sestoupilo z nebe nesčetné množství andělů rozličného postavení, obklopili Ji a pozvedli ze země na které ležela. Vynesli Ji s tělem i duší do nejvyššího nebe, kde Ji položili před trůn nejsvětější Trojice, která se Ji zjevila v nejvyšším vznešeném, nepřímém duchovním nazírání. Poklonila se před trůnem a s nejhlubší pokorou a úctou adorovala Boha ve třech osobách, přičemž současně děkovala svému božskému Synovi za přednesení její prosby věčnému Otcovi a požádala Ho, aby to udělal znovu. Protože Ji Božský Pán, sedící po pravici svého Otce, uznával za svou důstojnou Matku a Královnu nebes, nezapomněl na poslušnost, kterou Ji prokazoval na zemi (Lk.2,51), a přede vším nebeským dvořanstvem Ji znovu osvědčil svou synovskou povinnost a opět přednesl Otcovi přání a prosby své nejsvětější Matky. A věčný Otec odpověděl těmito slovy:

312. „Můj Synu, v němž má vůle nachází plnost uspokojení, můj sluch je pozorný vůči volání tvé Matky a má shovívavost je nakloněna všem jejím tužbám a prosbám.“ Pak se obrátil k nejsvětější Marii a řekl: „Má milovaná Dcero, vyvolená z myriád podle mého zalíbení, ty budeš nástrojem mé všemohoucnosti a pokladem mé lásky. Necht' je tvá úzkost uklidněna a řekni mi, má Dcero, o co žádáš, protože tvým touhám a prosbám, které jsou v mých očích svaté, je má vůle nakloněna.“ Takto vyvýšená přesvatá Marie odpověděla: „Můj věčný Otče a nejvyšší Bože, který jsi Tvůrcem a Ochráncem celého světa, předmětem mých starostí a proseb je tvá svatá Církev. Nezapomeň ve svém milosrdenství, že je to dílo tvého Jednorozeného, který se stal člověkem a který ji získal a zasadil za cenu své krve (Sk.20,28). Pekelný drak

a všichni tví nepřátelé, jeho spojenci, znovu proti ní povstávají a pokouší se ji zničit a přivést do záhuby všechny tvé věrné, kteří jsou plodem vykoupení tvého Syna. Zmař zlé záměry starého hada a braň své služebníky, apoštoly a další věřící Církve. Aby mohli být osvobozeni od útoků a zuřivosti těchto nepřátel, dej, ať všechny své útoky obrátí proti mně, pokud je to možné. Já, můj Pane, jsem jen jedno ubohé stvoření, a tvých služebníků je mnoho. Dej, ať se těší z tvé přízně a z tvého míru, ve kterém rozšiřují tvou slávu, a dovol mi vytrpět utrpení, které jim hrozí. Dovol mi bojovat proti tvým nepřátelům, a Ty silou svého ramene přemůžeš a zahanbíš jejich zlobu.“

313. „Má milovaná nevěsto,“ odpověděl věčný Otec, „tvé tužby jsou v mých očích přijatelné a já tvým prosbám, jak dalece to bude možné, vyhovím. Budu hájit své služebníky v tom, co je správné a co vede k mé oslavě, a umožním jim vytrpět to, co je nezbytné pro získání jejich koruny slávy. Abys mohla pochopit tajemství mé moudrosti, ze které mají tato tajemství dojít naplnění, přeji si tě povznést ke svému trůnu, u něhož ti tvá vroucí láska vysloužila místo v konzistoři naší velké rady a v účasti na našich božských vlastnostech. Pojď, má Milovaná, a porozumíš našim tajemstvím týkajících se řízení Církve, jejího růstu a pokroku, a budeš následovat svou vůli, která je naší vůlí, kterou Ti nyní chceme zjevit. Marie cítila, jak byla mocí těchto nejsladších slov vyvýšena k božímu trůnu a postavena po pravici svého Syna, k radosti a obdivu všech blažených, kteří poznali hlas a vůli Všemohoucího. A v pravdě bylo pro všechny anděly a svaté úžasné a nové vidět Ženu ve smrtelném těle povolanou a vyvýšenou k trůnu a radě nejsvětější Trojice, aby jí byla sdělena tajemství řízení Církve, která jsou jiným skryta a uzavřena v božím lůně.

314. Mohlo by se zdát ohromující, kdyby byla nějaká žena z některého města tohoto světa povolána do vládní rady, a ještě více překvapující by bylo, kdyby byla uvedena do vybraných úzkých kruhů, ve kterých se projednávají obtížnější a důležitější vládní záležitosti. Takové jednání by se nám mohlo právem zdát být riskantní, protože Šalomoun říká, že při hledání pravdy a rozumu mezi muži našel jen jednoho z tisíce, který by se jimi řídil, a mezi ženami ani jednu. V důsledku jejich přirozené křehkosti je mezi nimi jen velmi málo těch, které mají stále a bezúhonně mínění, takže se obvykle předpokládá, že takové ženy neexistují, a pokud existují, jsou sotva schopny řídit záležitosti, které jsou těžké na pochopení a vyžadují hlubší vhled, pokud se jim nedostane osvětlení nad běžný a přirozený rámec. Tato obvyklá zákonitost se však nevztahuje na naši velkou Královnu a Paní, protože jestliže na jedné straně naše matka Eva začala ve své neznalosti bořit palác tohoto světa, který

postavil Bůh, na straně druhé ho nejsvětější Marie, která byla nejmoudřejší Matkou moudrosti, znovu představěla a zrekonstruovala svou jedinečnou moudrostí. Proto byla hodna, aby byla přijata do rady nejsvětější Trojice, kde měla být obnova tohoto paláce naplánována.

315. Tam byla opět dotázána, jakou pomoc si přeje a požaduje pro sebe a celou církev, zejména pak pro apoštoly a učedníky Páně. Nejmoudřejší Matka zopakovala svou nejvroucnější touhu po oslavě a velebení svatého božího jména a po omezení pronásledování navrženého nepřáteli Páně proti věřícím. I když tři osoby nejsvětější Trojice dobře znaly všechny její touhy, přikázaly velké Paní jim je znovu předložit ke schválení a také proto, aby jim mohly způsobit radost, a aby se také ona stala více schopnou přijmout nová tajemství jejich božské Moudrosti o předurčení vyvolených. Abych vysvětlila, co mi bylo o tomto svatém tajemství zjeveno, řeknu, že proto, že byla vůle nejsvětější Panny nejvýš spravedlivá, svatá, v každém ohledu příjemná a shodná s vůlí nejsvětější Trojice, zdálo se (podle našeho způsobu chápání), jakoby Bůh nemohl chtít něco, co by bylo v rozporu s vůlí této nejčistší Paní, protože se klonil ve směru její svatosti a byl raněn krásou vlasů a pohledem očí této milované Nevěsty (Pís.4,9), která byla tak jedinečná mezi všemi tvory. A protože se na Ni Otec díval jako na Dceru, Syn jako na Matku a Duch svatý jako na Nevěstu, a protože všechny tři Osoby Jí s naprostou důvěrou svěřily péči o církev, jakoby si nepřály rozhodnout o ničem bez konzultace s moudrostí a půvabem Královny všeho tvorstva.

316. Aby se vůle Nejvyššího a nejsvětější Panny Marie u těchto výnosů shodovala, bylo nutné, aby slavné Paní byla napřed udělena nová míra vědomostí a nazírání do nejskrytějších úradků boží prozřetelnosti, podle které jsou všechny záležitosti jeho tvorů organizovány, váženy a měřeny (Mdr. 11, 21), a všechny prostředky užívány s nejvyšší spravedlností a korektností. S tímto záměrem obdržela nejsvětější Marie při této příležitosti nejjasnější vhled do všeho, co bylo třeba udělat a co bylo božskou mocí bojující Církvi předurčeno. Viděla nejvýš skryté důvody všeho, co se mělo stát. Viděla, kolik a kterých apoštolů zemře dřív, než ona odejde z pozemského života, dále viděla úsilí, které budou vyvíjet ve jménu Páně, důvody, proč to vše má tak být podle tajných soudů božích a předurčení svatých, a proč mají takto prolít svou krev pro rozšíření Církve stejně, jako ji Pán a Vykupitel prolil při svém utrpení a smrti pro její založení. Pochopila také, jak si může svým soucitem a zármutkem, který bude mít, až uvidí apoštoly a Kristovy následovníky trpět,

vynahradiť to, že Jí nebude umožněno na sebe vzít jejich utrpení tak, jak si to přála, protože je není možné té chvilkové námahy ušetřit, pokud mají dosáhnout věčné odměny, která byla pro ně připravena (II. Kor. 4,17). S úmyslem umožnit velké Paní získání těchto zásluh Jí bylo sděleno, že svatý Jakub brzy zemře, a že svatý Petr bude uvězněn, o jeho vysvobození andělem však informována nebyla. Pochopila také, že Pán určil apoštolům a věřícím takové utrpení nebo mučednictví, které odpovídalo milosti a síle duše každého z nich.

317. Aby bylo možné všestranně uspokojit vroucí lásku nejčistší Matky, dovolil Jí Pán znovu se utkat v boji s pekelnými draky a dobýt nad nimi nová vítězství a triumfy, které nikdo jiný ze smrtelníků nikdy nedobude. Tímto způsobem měla rozdrtit jejich hlavy a pokofit jejich pýchu, oslabit jejich moc a zlomit jejich sílu, se kterou se připravovali napadnout věřící. Bůh v Ní obnovil všechny své dary a účast svých božských vlastností, a každá božská Osoba Jí dala své požehnání. Pak Jí svatí andělé přenesli zpět do večeradla stejně, jako Jí předtím přenesli do nejvyššího nebe. Jakmile procitla z vytržení, položila se na zem do podoby kříže a se slzami v očích neuvěřitelně pokorně děkovala Všemohoucímu za tuto novou milost, která Jí byla udělena za její pokorné prosby. Nějakou dobu se radila se svými anděly o tajemstvích a potřebách Církve, aby se mohla postarat o její nejnaléhavější potřeby. Zdálo se Jí vhodné připravit a povzbudit apoštoly před nadcházejícím soužením, protože se společný nepřítel chystal zaměřit hlavní útok proti nim. Proto promluvila se svatým Petrem, Janem a ostatními, kteří byli v Jeruzalémě, popsala jim mnohé události, které se měly stát jim i celé Církvi, potvrdila jim zprávu o obrácení svatého Pavla a popsala jim i jeho horlivost, se kterou hlásá jméno jejich Mistra a Pána.

318. K těm apoštolům a učedníkům, kteří nebyli v Jeruzalémě, poslala anděly, aby je informovali o obrácení svatého Pavla a se záměrem je připravit a povzbudit stejnými radami, které dala apoštolům v Jeruzalémě. Vyslala také zvláštního andělského posla ke svatému Pavlovi, aby ho varoval před zamýšleným útokem ďábla, a aby ho posilnil a upevnil v naději na boží pomoc v jeho souženích. Andělé poslušně splnili svá poslání se svou obvyklou rychlostí, přičemž se všem apoštolům a učedníkům zjevili ve viditelných podobách. Všichni byli touto laskavostí nejsvětější Panny Marie nesmírně potěšeni a povzbuzeni, a každý Jí odpověděl po stejném poslovi, poslali pokorné díky a ujištění o ochotě zemřít pro čest svého Vykupitele a

Mistra. Svatý Pavel projevil ve své odpovědi zvláštní vděčnost, protože ho jeho touha vidět a děkovat své Ochránkyni nutila projevít svou oddanost k Ní vroucnějším způsobem. Byl v té době v Damašku, kde kázal a debatoval v synagogách, ačkoliv brzy potom odešel kázat do Arábie, odkud se ale brzy vrátil podruhé do Damašku, jak budu vypravovat dále.

319. Svatý Jakub větší byl dál než všichni ostatní. Byl prvním, kdo odešel z Jeruzaléma, po tom, co několik dní kázal v Judsku, odešel do Španělska. Tuto cestu začal v Joppe, která se nyní jmenuje Jaffa, ve třicátém pátém roce, v měsíci srpnu zvaném Sextilis, rok a pět měsíců po umučení Pána, osm měsíců po umučení svatého Štěpána a pět měsíců před obrácením svatého Pavla. Během plavby z Jaffy se svatý Jakub krátce zastavil na ostrově Sardinie, a brzy potom přistál ve Španělsku, kde v přístavu Kartagena začal svou kazatelskou činnost. V Kartageně pobyl jen krátce a veden Duchem Páně odešel do Granady, kde, jak mu bylo sděleno, ho čeká hojná žeň a vhodná příležitost začít plně pracovat pro svého Pána, a tak se opravdu i stalo.

320. Než pokročíme dál, chtěla bych ještě připomenout, že svatý Jakub byl jedním z nejbližších a nejvíce milovaných učedníků velké Paní světa. I když byl jejím příbuzným, coby bratr svatého Jana, neprojevovala nejmoudřejší Marie ve svém zevnějším chování nikterak tuto náklonnost, protože s každým jednala zcela nestranně, jak jsem již uvedla v jedenácté kapitole. Co se týkalo svatého Jana, věděl celý apoštolský sbor, že ho Pán jmenoval synem své nečistší Matky. Proto nebyla nejmoudřejší Paní tak silně omezována ve vnějších projevech lásky vůči svatému Janovi, jako vůči svatému Jakubovi a ostatním apoštolům. Ale v srdci požehnaná Paní milovala svatého Jakuba se zvláštní něhou, jak jsem již uvedla v druhé části, a projevovala to mimořádnou přízní, kterou mu projevovala během jeho celého života až do jeho mučednické smrti. Svatý Jakub si tuto laskavost vysloužil svou zvláštní zbožností a láskou vůči Marii, kterou se odlišoval od všech ostatních apoštolů. Potřeboval ochrany této velké Královny pro svou štědrost, velkodušné srdce a horlivého ducha, který ho stále vybízel k tomu, aby se nebál žádné práce a žádného nebezpečí. Proto byl prvním, kdo šel hlásat víru, a také prvním v řadě apoštolů, kteří byli umučeni. Na svých misijních cestách byl opravdu jako blesk, jako syn hromu, jak ho spolu s bratrem Janem Pán nazval při jejich vstupu do apoštolátu (Mk. 3,17).

321. Během jeho působení ve Španělsku rozpoutali démoni jeho neuvěřitelné pronásledování nevěřícími židy. Ale ani utrpení, kterým prošel v Itálii a Malé Asii,

kam se vrátil hlásat víru, nemělo menší význam. Mučednickou smrt podstoupil v Jeruzalémě, když předtím, během několika let svého apoštolátu, procestoval mnoho vzdálených zemí. Vzhledem k tomu, že nemůže být mým záměrem popsat vše, co svatý Jakub na svých cestách vytrpěl, omezím se jen na to, co souvisí s tímto životopisem. V obecné rovině jsem pochopila, že velká Královna nebes nad ním, z již uvedených důvodů, bděla s obzvláštní láskou, a že ho prostřednictvím svých andělů uchránila a vyvedla z mnoha velkých nebezpečí, často ho těšila a posilovala zasíláním informací a rad, které během svého krátkého života potřeboval víc a častěji, než ostatní apoštolové. Mnohokrát také Kristus, náš Spasitel, poslal z nebe anděly, aby tohoto velkého apoštola chránili a přenášeli ho během jeho misionářských cest z jedné země do druhé.

322. V době, kdy kázal ve španělských královstvích, potěšila velká Královna, mimo mnoha jiných projevů své lásky, dvakrát svatého Jakuba svou osobní návštěvou, aby ho chránila v jeho souženích a nebezpečí. V Zaragoze došlo k jedné z těchto návštěv nebo zjevení, které je zcela nezvratné, je oslavované po celém světě a není možné ho popřít bez toho, bychom se protivili dobře známému faktu, potvrzenému a dosvědčenému velkými zázraky a tradicí delší než šestnáct (nyní dvacet) století. Budu o tom mluvit v následující kapitole. Nevím o tom, že by o druhé zázračné návštěvě existoval ve Španělsku nějaký záznam, protože tato návštěva nebyla tak veřejná. Jak mi bylo zjeveno, ke druhé návštěvě došlo u Granady následujícím způsobem: Židé měli v tomto městě několik synagog, které tam udržovali někdy od doby jejich prvního příchodu z Palestiny do Španělska, kam je přilákala úrodná půda, dobré spojení s Palestinou po moři a pohodlnější život. Když přišel svatý Jakub do Granady kázat, byli tamější židé již informováni o všem, co se týkalo Krista, našeho Vykupitele. I když se někteří z nich chtěli seznámit s Jeho učením a základy, na kterých spočívalo, byl větší počet ostatních, vedených ďáblem k nevěře a jeho odmítání, i proti tomu, aby bylo toto učení hlášáno pohanům. Kristovo učení prý bylo v rozporu s obřady židů, Mojžíšovým zákonem a ohrožovalo by židovskou víru, pokud by ho pohané přijali. Židé, rozníceni tímto ďábelským podvodem, bránili šíření víry mezi pohany, kteří se váhali stát Kristovými stoupenci, když viděli, že je Kristus coby žid pronásledován vlastními krajany a souvěrci jako falešný prorok.

323. Když proto svatý Jakub přišel kázat do Granady, začali mu židé odporovat, prohlašovali ho za dobrodruha, podvodníka, zakladatele falešné sekty, eskamotéra a čaroděje. Svatý Jakub s sebou po vzoru svého Mistra přivedl dvanáct učedníků. Když

nikdo z nich nepřestával kázat, nenávisť židů a jejich stoupenců vzrostla do takové míry, že měli v úmyslu učedníky zavraždit, a jednoho z nich také skutečně zavraždili, když ve své horlivosti židům odporoval. Ale svatý apoštol a jeho učedníci nejen že se smrti nebáli, ale vítali utrpení pro Kristovo jméno, a proto ještě horlivěji hlásali jeho víru. Když tak pracovali mnoho dní a obrátili mnoho nevěřících toho města a provincie, zuřivost židů vzrostla na nejvyšší míru. Všechny je zajali a odvedli svázané a spoutané za městské hradby, kde jim spoutali také nohy, protože je považovali za kouzelníky a čaroděje, kteří by jim mohli utéci. Zatím co se židé připravovali na to, že všem zajatcům okamžitě utnou hlavy, nepřestával svatý apoštol takto volat Nejvyššího a jeho panenskou Matku: „Nejsvětější Marie, Matko mého Pána Spasitele Ježíše Krista, zahrň v této hodině do své přízně svého pokorného služebníka. Modli se za mne, nejsladší a nejlaskavější Matko, i za tyto věrné vyznavače víry. Pokud je vůlí Nejvyššího, abychom zde položili své životy k oslavě jeho svatého jména, požádej Ho, Ó, Paní, zda by má duše mohla být přijata v jeho přítomnosti. Pamatuj na mne, nejdobrotivější Matko a požehnej mi ve jménu Toho, který Tě vybral mezi všemi tvory. Přijmi jako oběť mé smíření se s tím, že Tě už, pokud je to poslední den mého života, neuvidím. Ó, Marie! Ó, Marie!“

324. Tato poslední slova svatý Jakub opakoval mnohokrát. Slavná Královna ale ve své modlitebně ve večeradle prostřednictvím zvláštní jasně vize slyšela a viděla vše, co se s jejím milovaným apoštolem svatým Jakubem dělo. Takto informována byla pohnuta k nejjemnějšímu soucitu soužením a nářkem svého služebníka. Cítila stále větší smutek nad tím, že je tak daleko, ale protože věděla, že pro božskou moc není nic nemožné, pojala láskyplnou touhu pomáhat a bránit tohoto apoštola v nebezpečí. Vědomí, že tento apoštol má jako první prolít svou krev za jejího božského Syna, ještě více umocňovalo její soucit. Ale nežádala Pána ani anděly, aby Ji přenesli na místo pobytu svatého Jakuba, protože ji její obdivuhodná moudrost bránila v tom, aby takovou žádost předložila. Věděla, že božská Prozřetelnost nepotřebuje, aby ji cokoliv připomínala, a že ani nezapomene na nic, co je podstatné. Při dožadování se takových zázraků zachovávala během celého svého života nejvyšší diskrétnost a zdrženlivost, a vždy podřizovala svá přání vůli Pána.

325. Ale její Syn a Pravý Bůh, který vnímal přání své Matky s vědomím, že jsou svatá, spravedlivá a plná zbožnosti, okamžitě přikázal tisíci andělům její strážce, aby Ji pomohli plnit vůli své Královny a Paní. Všichni se Ji zjeví v lidských podobách

a řekli Ji, co jim Nejvyšší přikázal. Bezodkladně Ji posadili na trůn z překrásného oblaku a odnesli Ji na pole ve Španělsku, kde svatý Jakub a jeho společníci čekali spoutání na mučednickou smrt. Jejich nepřátelé již vytasili své šavle a meče, aby jim utnuli hlavy. Jen apoštol Jakub viděl Královnu nebe v oblacích, ze kterého k němu s největší laskavostí promluvila: „Jakube, můj synu a nejdražší příteli mého Pána Ježíše Krista, buď dobrý myslí a na věky požehnaný Tím, který tě povolal a přivedl ke svému božskému světlu. Povstaň, věrný služebník Nejvyššího a buď zbaven svých pout.“ Apoštol, pokud mu jeho pouta dovozovala, padl na svou tvář. Při slovech mocné Královny okamžitě jemu i všem učedníkům spadla pouta a byli volní. Naopak všichni židé, kteří stáli s tasenými zbraněmi, padli na zem, kde zůstali ležet několik hodin zbaveni smyslů. Démoni, kteří s nimi byli a podněcovali je ke zlému, byli svrženi do pekelných propastí, takže svatý Jakub i jeho učedníci zůstali na svobodě, kde vzdávali díky Nejvyššímu za toto požehnání. Apoštol nanejvýš pokorně s horlivostí a radostí v duši děkoval nebeské Matce. Jeho učedníci, i když neviděli Královnu ani její anděly, pochopili, že se stal zázrak. Byli pak svatým apoštolem informováni o některých podrobnostech, aby byli upevněni ve víře, naději a oddanosti k nejsvětější Panně Marii.

326. Královna nebes svou milost ještě více rozšířila, protože nejen že vysvobodila svatého Jakuba a jeho učedníky od blížící se smrti, ale přála si, aby celé Španělsko mělo užitek z jeho kázání a učení. Nařídila mu, aby, až opustí Granadu, pokračoval na svých cestách. Požádala sto svých strážných andělů, aby Jakuba provázeli a ukazovali mu cestu z místa na místo, aby chránili jeho i jeho učedníky před vším nebezpečím, a aby ho nakonec, až projde všechny španělské provincie, přivedli do Zaragozy. Všechny sto andělů začalo jednat v souladu s příkazy své Královny, zatímco Ji ostatní odnesli zpět do Jeruzaléma. V takovém nebeském společenství a pod takovou ochranou cestoval svatý Jakub po celém Španělsku bezpečněji, než Izraelitě přes poušť. V Granadě opustil některé ze svých učedníků, kteří byli později umučeni, a spolu s ostatními a těmi, kteří se pak přidali, pokračoval ve svých misijních cestách po mnoha částech Andalusie. Pak přišel do Toleda, Portugalské Galicie a Asturie. Později, konajíc zacházky na různá místa, došel do Rioje, odtud šel přes Lograno do Tudcly a Zaragozy, kde se přihodilo to, co popíšu v následující kapitole. Během svého putování zanechával Svatý Jakub v různých španělských městech učedníky coby biskupy, a všude šířil víru a úctu k Bohu. Jeho zázraky v tomto království byly tak velké a podivuhodné, že ty, o kterých víme, se

nám nesmí jevit jako nějak mimořádné ve srovnání s těmi, o kterých nevíme, protože ty byly mnohem úžasnější. Ovoce jeho kázání ve Španělsku bylo vzhledem ke krátkosti jeho pobytu ohromné, a bylo by velkou chybou říkat nebo si myslet, že tam získal málo obrácení, protože na všech místech, která navštívil, zasel víru a jmenoval mnoho biskupů, aby spravovali a vedli děti, které získal pro Krista a jeho království.

327. V závěru této kapitoly bych chtěla konstatovat, že jsem se různými cestami dozvěděla o mnoha zpochybňujících názorech církevních historiků, které se týkaly mnou popsaných událostí, jako například odchodu apoštolů z Jeruzaléma, se záměrem hlásat víru, rozdělení světa mezi apoštoly losem, sestavení Vyznání víry, nebo odchod svatého Jakuba a jeho smrt. U těchto a jiných událostí, jak jsem pochopila, se autoři velice liší v přiřazení letopočtu nebo data a v jejich harmonizaci s textem kanonických spisů. Já však nemám pověření od Pána, abych tyto pochybnosti objasňovala nebo rozhodovala o těchto sporných otázkách. Již na samém začátku jsem uvedla, že mi Pán přikázal psát tento životopis bez ohledu na různé názory a bez toho, abych do něho vkládala své vědomosti a názory. Pokud je to, co popisují, přirozené a nijak neodporuje posvátným textům, a je současně zachovávána důstojnost odpovídající předmětu spisu, nemohu si dovolit něco přidávat k věrohodnosti tohoto životopisu a křesťanská zbožnost nebude nic víc požadovat. Je také možné, že zachováním tohoto způsobu psaní mohou být některé odchylky historiků uvedeny do souladu.

Ponaučení, jež mi dala Královna nebes, přesvatá Marie.

328. Má dcero, zážrak, že jsem byla božskou mocí vyvýšena až k nejvyššímu božímu trůnu, abych se mohla účastnit konzultací o výnosech jeho božské moudrosti a vůle, jak jsi popsala v této kapitole, je tak velký a mimořádný, že to přesahuje možnosti lidského chápání v tomto smrtelném životě, a pouze ve věčné slávě a v blaženém nazírání lidé poznají tuto svátost, která jim způsobí zvláštní radost z mimořádné slávy. Vzhledem k tomu, že toto požehnání a tato úžasná výsada byla výsledkem a odměnou horlivé lásky, kterou jsem milovala a miluji nejvyšší Dobro, a pokory, se kterou jsem považovala sama sebe za otrokyni, a protože mě právě tyto ctnosti vyvýšily až k božímu trůnu, i když ještě ve smrtelném těle, přeji si, abys byla důvěrně obeznámena s tímto tajemstvím, které bezesporu patřilo k těm nejvíce vznešeným, které ve mně vytepla božská Všemohoucnost, a které vzbudily u andělů a svatých největší úžas. Přeji si, abys svůj obdiv proměnila v bdělou péči a nejživější touhu napodobovat mě ve ctnostech, kterými jsem si vysloužila takové milosti.

329. Pamatuj si, má nejdražší, že jsem byla v době od seslání Ducha svatého do mého příchodu do věčné slávy ne jednou, ale mnohokrát vyvýšena k trůnu nejsvětější Trojice. V tom co ti ještě zbývá k napsání o mém životě, poznáš mnohá jiná tajemství, která jsou spojena s touto výsadou. Pokaždé, když mi mocná pravice Nejvyššího udělila tuto milost, zakoušela jsem bohaté účinky milostí a darů, podle různých způsobů božské všemohoucnosti a podle mé, takřka nevýslovné a bezmezné schopnosti podílet se na božské dokonalosti. Někdy mi při udělování těchto milostí věčný Otec řekl: „Má Dcero a Nevěsto, tvá láska a věrnost Nás k tobě poutá víc než ke kterémukoli jinému tvorovi a naplňuje nás hojnou útěchou. Vystup k našemu trůnu, aby ses mohla ponořit do hlubin našeho Božství a zaujmout v této Trojici čtvrté místo, jak dalece je to pro pouhého tvora možné. Převezmi naši slávu a naše poklady, které vkládáme do tvých rukou. Tvá jsou nebesa, země i všechny hlubiny. Užívej již během tohoto smrtelného života všechny výsady blahoslavených ve větší míře než všichni svatí. Ať ti všechny národy a tvorové, kterým jsme dali existenci, slouží, ať tě poslouchají nebeské mocnosti, nejvyšší serafové ať jsou ti poddáni a všechna požehnání naší Božské rady ať jsou tvá. Budiž osvěcena jako naše velká rada naší moudrosti a božskou vůlí, a podílej se na našich rozhodnutích, protože tvá vůle je nejvyšší spravedlivá a věrná. Pronikej smysl toho, o čem v naší spravedlnosti a svatosti rozhodneme, a tvá vůle a tvé pohnutky ať jsou zajedno s našimi ve všem, co poskytneme naší svaté Církvi.“

330. S tak nevýslovnou blahosklonností řídil Nejvyšší mou vůlí, že ji plně sjednotil se svou vlastní vůlí a bez mého rozhodnutí nepodniknul v Církvi nic, co mělo být vykonáno a mělo být v souladu s vůlí samého Pána, protože On znal příslušné důvody a pohnutky pro každý z výnosů svých věčných úradků. Viděla jsem, že podle obvyklého práva nemohu vytrpět všechnu námahu a utrpení Církve a už vůbec ne svatých apoštolů, jak jsem si to přála. Tato láskyplná touha, i když ji nebylo možné naplnit, se neodchylovala od boží vůle, ale byla mi dána Bohem jako důkaz a svědectví mé bezmezné lásky, se kterou jsem Ho milovala, protože se tak stalo kvůli lásce Pána k lidem, za které jsem toužila převzít všechno úsilí a utrpení. Protože má láska byla upřímná a mé srdce bylo připravené tuto oběť podstoupit i proto, že jsem upřímně litovala toho, že nemohu za všechny trpět, bylo to Pánu tak milé, že to odměnil tím, že jsem cítila, jako bych to skutečně vykonala. Z toho pramenil můj

velký soucit s mučednictvím a utrpením apoštolů a všech, kteří byli pronásledováni pro Krista. Spolu s těmi všemi jsem byla pronásledována a mučena a do jisté míry jsem i zemřela jejich smrtí. Taková byla a kromě sdílení utrpení v současnosti i je láska, kterou chovám ke svým věrným dětem, i když křesťané ani netuší a neví, jakou vděčnost si od nich za svou lásku zasluhují.

331. Tyto nevýslovně velké milosti jsem obdržela z pravice mého božského Syna v době, kdy jsem byla vzata ze světa a posazena vedle Něho, a kdy jsem se podílela na jeho velebnosti a slávě v plnosti míry, která je pouhému tvorovi možná. Skrytá rozhodnutí a tajemství nekonečné Moudrosti byla nejdříve sdělena nejsvětějšímu člověčenství mého Pána, které sjednoceno s věčným Slovem bylo obdivuhodným božím prostředníkem. Prostřednictvím tohoto člověčenství byly jiným způsobem sdělovány mně. Protože je sjednocení jeho člověčenství se Slovem bezprostřední a podstatné, podílí se skutečně na Božství a jeho rozhodnutích způsobem odpovídajícím podstatné a osobní jednotě. Já jsem se však podílela na těch milostech jiným podivuhodným a jedinečným způsobem, protože musíme vzít do úvahy, že jsem byla jen pouhým tvorem a neměla jsem božskou podstatu a vlastnosti. Podílela jsem se na nich podobným způsobem jako nejsvětější člověčenství a coby bytost nejbližší Bohočlověku, která byla současně nejbližší Bohu. Ty nyní nemůžeš lépe pochopit nebo hlouběji proniknout toto tajemství, ale blahoslavení mu rozumí, každý podle stupně nebeských vědomostí. Všichni chápou shodu a podobnost stejně jako i rozdíly mezi mnou a mým božským Synem. To vše bylo a je námětem pro nové chvalozpěvy, kterými oslavují a chválí Všemohoucího, protože toto bylo jedním z největších divů, které ve mně vykonala mocná boží pravice.

332. Aby mohly být zesíleny tvé svaté sklony a touhy jak přirozenosti, tak milosti, i kdybys snad nemohla uskutečnit, co si přeješ, svěřím ti další tajemství. Když jsem v duších pozorovala účinky vykoupení, které se projevovaly při jejich ospravedlnění vlivem milosti, kterou získávají skrze pokání, nebo prostřednictvím křtu a jiných svátostí, pojala jsem k nim takovou úctu, že jsem byla naplněna svatou řevnivostí a touhou mít na nich podíl. Protože jsem však neměla žádný hřích, ze kterého bych se mohla očistit a ospravedlnit, nemohla jsem se podílet na účincích očisty a ospravedlnění v míře, které se dostává hříšníkům, kteří vzbuzují lítost nebo přijímají svátosti. Ale protože jsem oplakávala jejich hříchy víc než oni, a děkovala

Pánovi za jim tak štědře udělovaná požehnání, získala jsem tak víc milostí, než bylo nutné k ospravedlnění všech Adamových dětí. Tak štědře ráčil Nejvyšší odměnit mé úsilí, a tak velká byla hodnota získaných milostí v božích očích.

333. A nyní, má dcero, zvaž jaké máš povinnosti, když jsi byla informována a osvěcena o těch velkých a úctyhodných tajemstvích. Nenechávej tyto hřivny ležet bez užitku, nepromarni je, ani nepohrdej tak velkým požehnáním Páně. Následuj mne dokonalým napodobováním všech mých skutků, které ti byly zjeveny. Abys měla čím živit plamen boží lásky, pamatuj stále na to, jak jsme můj nejsvětější Syn i já během tohoto smrtelného života stále vzdychali a vroucně toužili po spáse všech Adamových dětí, a jak jsme plakali nad věčným zatracením, které si tak mnozí přivodili svými zrádnými a falešnými požitky. Přejí si, abys i ty velmi vynikala v této láskyplné horlivosti, jako má dcera, učednice a nejvš věrná nevěsta mého Syna, který se právě proto vydal na smrt kříže. Věž, že by mě síla této lásky připravila o život, kdyby mi ho Pán nebyl záračně zachoval, a právě tato láska mě posadila na boží trůn a udělala ze mě účastnici v radě nejsvětější Trojice. Pokud budeš, má drahá, pilná a horlivá v napodobování mých skutků a dychtivá poslouchat mé rady, jak to od tebe očekávám, ujistí tě, že budeš mít účast na milosti, kterou jsem prokázala svému služebníkovi Jakubovi. Přispěchám ti na pomoc ve tvém soužení, budu tě řídit, jak jsem ti to mnohokrát slíbila, a nad to bude k tobě Nejvyšší štědřejší, než jsi mohla doufat ve svých největších přáních.

KAPITOLA XVII.

**Lucifer podněcuje k novému pronásledování Církve i Panny Marie;
Ona to sděluje svatému Janovi a na jeho radu se rozhodne jít do Efezu;
její božský Syn se Jí zjevuje a žádá Ji, aby navštívila svatého Jakuba v
Zaragoze; události s tím spojené.**

334. V osmé kapitole apoštolských Skutků popisuje svatý Lukáš pronásledování, které po smrti svatého Štěpána podniklo peklo proti svaté Církvi. Nazývá ho velkým pronásledováním, protože se ho horlivostí svatého Pavla před jeho obrácením podařilo pekelnému drakovi rozdmýchat na nejvyšší míru. Já jsem o tomto pronásledování psala ve dvanácté a čtrnácté kapitole tohoto dílu. Z toho co jsem tam

popsala, je možné pochopit, že tento boží nepřítel neodpočíval a nepovažoval se za úplně poraženého tak, že by se už neodvažoval dál bojovat s Církví a nejsvětější Pannou Marií. Z toho, co sám svatý Lukáš píše ve dvanácté kapitole apoštolských Skutků o uvěznění svatého Petra a Jakuba Herodem, je zřejmé, aniž bychom brali do úvahy výrok, že Herodes poslal vojáky, aby zle týral některé členy Církve (Sk.12,1), že toto pronásledování začalo znovu po obrácení svatého Pavla. Aby bylo možné lépe pochopit to, co jsem řekla, nebo co snad ještě povím, připomínám, že všechna tato pronásledování byla zosnována a rozpoutána démony, kteří k tomu popudili jistě zlovolné lidi. A protože božská Prozřetelnost k tomu démonům někdy svolení dala a jindy zase odňala a svrhla je do pekla, jak se to stalo například při obrácení svatého Pavla a při jiných příležitostech, přirozeně se stávalo, že prvotní Církev požívala někdy období pokoje a klidu, a jindy, když bylo toto příměří přerušeno, byla pronásledována a soužena, a to je úděl Církve po všechny věky.

335. Období pokoje bylo příznivé pro obrácení nevěřících, a období pronásledování pro rozmnožení jejich zásluh a pro praktikování ctností. Toto střídání bylo posvěceno a bude vždy udržováno boží Prozřetelností. Proto se po obrácení svatého Pavla mohla Církev těšit z několika měsíců klidu, a to od chvíle, kdy byl Lucifer a jeho následovníci poraženi a svrženi do pekla až do doby jejich návratu na zem, o které budu nyní mluvit. O tomto klidném období píše svatý Lukáš v deváté kapitole apoštolských Skutků, kde po popisu obrácení svatého Pavla říká, že tehdy měly Církev v celém Judsku, Galileji a v Samařsku klid, že se utvářely a žily v bázni Páně, a že je Duch svatý naplňoval svou útěchou (Sk 9,31). I když Evangelista o tomto období píše po tom, co mluví o příchodu svatého Pavla do Jeruzaléma, začalo toto období dlouho předtím, protože svatý Pavel do Jeruzaléma přišel po víc než pěti letech po svém obrácení a svatý Lukáš, při psaní svého popisu událostí píše o příchodu svatého Pavla do Jeruzaléma před tím, než píše o jeho konverzi. K podobným časovým posunům došlo i u mnoha jiných událostí, protože Evangelisté měli ve zvyku předbíhat historická fakta, aby je mohli využít k popisu události, o které právě psali. Nechtěli totiž popisovat historii všech událostí, i když u těch hlavních odpovídal sled událostí tomu, jak se staly.

336. Když jsme si vše objasnili, připomeňme si, co jsem napsala v patnácté kapitole o pekelném sněmu, který svolal Lucifer po obrácení svatého Pavla. Ráda bych připomenula, že tento sněm trval delší dobu, během které pekelný drak se svými démony vymyslel různé postupy a přijal různá opatření ke zničení Církve a případné degradaci vysokého stupně svatosti velké Královny. Ale toho, co o ní pekelný had nevěděl, bylo mnohem víc než toho, co o ní věděl. Dny klidu, které si Církev užívala, se staly minulostí, a knížata temnoty v čele s Luciferem vyšla z pekelných propastí, aby uskutečnila zlomyslné plány, připravené v pekelném žaláři. Stojí za zmínku, že zuřivá nenávisť a hněv těchto krvežíznivých bestíí proti Církvi a nejsvětější Marii byly tak velké, že se této výpravy zúčastnilo víc než dvě třetiny démonů, a určitě by vyšli

všichni, kdyby jich alespoň část nemusela zůstat v pekle, aby trápili zavržené duše. Protože zavrženci nejen že ustavičně hoří v ohni, který zapálila boží spravedlnost, ale mimoto pekelný drak nikdy nedovolí, aby se z pekla vzdálili všichni démoni, aby tak nebyl zmírněn dohled a společnost jejich trýznitelů. Stejně tak jako Lucifer lační po zničení smrtelníků na zemi, nechce také zatracencům v pekle povolit žádnou úlevu. Proto nikdy nenechává peklo úplně vyprázdnit. Přesto nešťastní smrtelníci na zemi nepřestávají sloužit tak bezbožnému, krutému a nelidskému pánovi!

337. Svatost nejsvětější Matky, její přízeň a mocná ochrana, kterou poskytovala věřícím, což se projevilo u svatého Štěpána, svatého Pavla a při mnoha jiných událostech po smrti našeho Spasitele, o kterých pekelný drak věděl, to vše ho rozzuřilo na nejvyšší a nepochopitelnou míru. Proto přemístil svůj trůn do Jeruzaléma, osobně zamířil svá děla proti pevnosti víry a řídil operace všech svých pekelných šiků, protože démoni jsou svorní jen, když bojují proti lidem, jinak jsou jejich vztahy plné svárů a zmatku. Nejvyšší nikdy nedal jejich nenávisti plnou volnost, protože kdyby jim ji dal, v jednom okamžiku by rozvrátili a zničili celý svět. Dal jim ale omezenou svobodu, aby Církev mohla skrze soužení v krvi a zásluhách svatých zapustit hluboké kořeny, a aby se při pronásledování a strádání mohla projevit moudrost a moc Kormidelníka, který řídí loď Církve. Lucifer ihned nařídil svým poddaným, aby prohledali celý svět a zjistili, kde apoštolové a učedníci hlásají jméno Páně. Drak sám prohledal v Jeruzalémě nejdlehlší zákoutí, která byla vzdálená od míst posvěcených tajemstvím a krví Páně, protože se on i všichni démoni těchto svatých míst báli. Čím víc se jim přibližovali, tím silněji pociťovali slabost a útlak boží moci. Tyto účinky pociťují dodnes a budou je pociťovat až do konce světa. Je opravdu smutné, že jsou nyní tato svatá místa následkem lidských hříchů v rukou pohanů. Jen málo dětí Církve má to štěstí, že mohou žít v jejich blízkosti, jako například synové našeho velkého Otce a reformátora Církve, svatého Františka.

338. Z informací, které získali jeho démoni, si Lucifer udělal představu o stavu věřících na všech místech, kde bylo hlášáno Kristovo učení. Vydal nové příkazy na pronásledování křesťanů a jmenoval více nebo méně mocné demony podle toho, jak a kde bylo třeba zakročit proti různým apoštolům, učedníkům nebo vyznavačům víry. Jiné jmenoval posly, aby mu přinášeli zprávy o tom, co se kde děje, nebo aby předávali jeho příkazy pro řízení boje proti Církvi. Lucifer také ukázal svým démonům nevěřící, proradné, zlomyslné a zkažené lidi, které měli podnítit a provokovat k nenávistnému hněvu proti Kristovým následovníkům. Mezi nimi byl

Herodes a mnoho židů, kteří Ukřižovaného nenáviděli a přáli si jeho jméno vyhladit ze země živých (Jer.11,19). Měli využít také pohany, kteří byli nejvíce zkažení a nejvíce se věnovali modloslužbě. Vybrali si z těch i oněch ty nejhorší a nejzrádnější, aby působili coby pomocníci a nástroje jejich zloby. Tak začalo pronásledování Církve, během kterého v následujících obdobích démoni pokračovali ve využívání podobných ďábelských praktik k ničení ctnosti a ovoce vykoupení a Kristovy krve. V prvotní Církvi způsobil pekelný drak velké škody mezi věřícími tím, že je stíhal různými druhy soužení, která nebyla zapsána a ani nám nejsou známa, i když víme, že to, co píše apoštol Pavel v listu židům o utrpení praotců, bylo zopakováno i u svatých nového zákona. Kromě tohoto zevnějšího pronásledování postihovali démoni všechny spravedlivé, apoštoly, učedníky a věřící skrytými svody, pokušením, představami a zlomyslným podněcováním stejně, jak v tom pokračují i nyní u všech, kteří chtějí chodit ve jménu božího zákona a následovat Krista, našeho Vykupitele a Pána.

339. Ale nic z toho nezůstalo skryté před velkou Matkou moudrosti, protože v jasu svého nesmírného vědění vnímala všechna tajemství pekla, která zůstala ostatním smrtelníkům skrytá. I když nás údery a rány, které čekáme, obvykle tolik nebolí, a i přesto, že byla nejmoudřejší Paní svým věděním chráněna proti utrpení přicházejícímu na Církev tak dobře, že jí nemohla být překvapena, zraňovalo a naplňovalo zármutkem její nejvyšší nežné srdce ve vztahu k apoštolům a věřícím, které z celé duše milovala, už samo vědomí těchto soužení, přičemž bylo její utrpení úměrné její takřka bezmezná lásce. Tento zármutek by Ji jistě už mnohokrát připravil o život, kdyby tomu Pán, jak jsem už mnohokrát řekla, zázračně nezabránil. A po pravdě řečeno by byly pohnuty všechny spravedlivé duše dokonalé v boží lásce, protože by je nenechal v klidu pohled na hněv a zuřivost těchto hostitelů démonů, kteří jsou tak ostražití a vychytralí, bojujících proti hloučkům věřících, kteří jsou sami o sobě křehcí a navíc jsou obtíženi mnoha svými vlastními útrapami. Když nejsvětější Marie viděla jejich ohrožení, zapomněla na sebe a byla připravena podstoupit všechna možná utrpení pro ochranu a útěchu svých dětí. Znásobila své vzdechy, slzy, úsilí a modlitby za jejich ochranu. Udílením rad a ponaučení se snažila posílit a povzbudit zejména apoštoly a učedníky. Často coby Královna zadržela demony svými vladařskými rozkazy a vytrhla z jejich spárů nesčetné množství duší, které sváděli a rozvraceli, čímž je zachránila před věčnou smrtí. Jindy zabránila velkým ukrutnostem připravovaným Kristovým služebníkům, protože Lucifer toužil usmrtit apoštoly, jak to dělal dřív prostřednictvím Šavla. Podobně se vedlo i učedníkům, kteří hlásali víru.

340. I když si nebeská Paní uchránila svůj vnitřní klid a mír i svou vnější rovnováhu a pokoj, její soucitná úzkost a mateřská péče nedovolovaly do jisté míry zabránit odrazu zármutku jejího srdce ve výrazu její tváře. A protože nad Ní svatý Jan bděl s ostrážitou oddaností syna, nemohla tato nepatrná změna jejího vzhledu ujít orlímu zraku tohoto proroka. Byl tím hluboce zarmoucen, a když se marně snažil bojovat proti své úzkosti, začal hledat osvícení u Pána, k němuž volal: „Můj Pane a Bože, Spasiteli světa, uznávám, že jsem Ti zavázán vděčností za to, že jsi mně, bez jakýchkoli mých zásluh, jen z pouhé své blahosklonnosti, dal za matku svou vlastní Matku, která Tě počala, porodila a kojila svými prsy. Skrze toto požehnání jsem bohatý, protože je mi svěřen největší Poklad nebe i země. Ale bez tvé královské přítomnosti je tvá Matka, má Paní, opuštěná a osamělá, protože Jí tvou přítomnost nemohou nahradit lidé ani andělé, tím méně já, bídný červ a otrok. Můj Bože a Spasiteli světa, nyní vidím zarmoucenou Tu, která Ti dala lidské tělo a která je radostí tvého lidu. Rád bych Jí potěšil a ulevil jejímu žalu, ale vidím, že jsem toho neschopný. Rozum a láska mě k tomu vybízí, ale úcta a má křehkost mně v tom brání. Uděl mi, Ó, Pane, světlo a ducha, abych udělal to, co se Ti bude líbit a čím bych posloužil tvé Matce.“

341. Po této modlitbě svatý Jan delší dobu přemýšlel o tom, zda se má, nebo nemá nejsvětější Matky zeptat na příčinu jejího zármutku. Z jedné strany ho k tomu jeho láska vybízela, ale na druhé straně byl omezován svou svatou bázní a úctou. Třikrát se přiblížil ke dveřím její modlitebny, ale pokaždé mu úcta k Ní zabránila položit otázku. Ale nebeská Matka věděla o tom, co svatý Jan dělá a co hýbe jeho srdcem. Z úcty k němu coby knězi a služebníku Páně povstala od modlitby a oslovila ho: „Pane, řekni mi, co si přeješ od své služebnice.“ Jak jsem již uvedla, Paní nazývala kněze a sluhý svého Syna „Pány“. Evangelista tím byl potěšen a povzbuzen, a po určitém váhání odpověděl: „Má Paní, má povinnost a touha Ti sloužit jsou příčinou toho, že jsem si všimnul tvého smutku, i toho, že se trápím tvým utrpením, které toužím zmírnit.“

342. Svatý Jan nic víc nedodal. Královna nebes ale věděla o jeho přání být informován o příčině jejího trápení, a proto s nejpohotovější poslušností splnila jeho přání coby přání svého představeného ještě dřív, než ho mohl vyslovit. Nejsvětější Marie se obrátila k Pánovi a řekla: „Můj Bože a Synu, přál sis, aby tvůj služebník Jan zaujal tvé místo mého společníka a ochránce a já jsem ho přijala jako svého preláta a představeného, jehož vůli a přání, jakmile je poznám, chci uposlechnout, abych tak já,

tvá pokorná služebnice, mohla žít a být vedena tvou vůlí. Dovol mi sdělit mu své starosti a splnit jeho přání.“ Pocítila najednou souhlas boží vůle, poklekla před svatým Janem, požádala ho o požehnání a políbila jeho ruku. Pak požádala o dovolení mluvit a řekla: „Můj Pane, smutek mého srdce je opodstatněný, protože mi Nejvyšší ukázal souzení, která mají postihnout Církev, a pronásledování, kterým budou trpět všechny její děti a obzvláště apoštolové. Při přípravách na rozpoutání tohoto zla ve světě jsem viděla pekelného draka a nespočetné zástupy zlých duchů, jak plní nesmířitelného hněvu a zuřivosti vystupují z jeskyní pekelných propastí, aby zničili Církev. Toto město Jeruzalém bude první a neprudčeji napadené. Jeden z apoštolů zemře, a ostatní budou na podnět démona uvězněni a trápeni. Mé srdce je plné soucitu a zármutku nad odporem nepřátel, se kterým se staví proti oslavě svatého božího jména a spáse duší.“

343. Touto zprávou byl Apoštol obdobně jako Marie zarmoucen a poněkud znepokojen, ale v síle boží milosti Královně odpověděl: „Má Matko a Paní, ve své moudrosti nemůžeš přehlédnout, že Nejvyšší z těchto zkoušek a pronásledování sklídí pro svou Církev a pro své věrné děti mnoho užitku, a že jim v jejich souzení bude pomáhat. My apoštolové jsme připraveni položit své životy za Pána, který položil svůj život za celé lidské pokolení. Obdrželi jsme velké milosti a nebylo by spravedlivé, aby zůstaly nečinné a bez užitku. Když jsme byli malí ve škole našeho Učitele a Pána, chovali jsme se jako děti. Ale protože nás obohatil Duchem svatým a roznítil v nás oheň lásky, ztratili jsme bázeň a toužíme jít cestou kříže podle jeho učení a příkladu. Víme, že Církev má být založena a udržována krví svých služebníků a dětí. Modli se za nás, má Paní, abychom s boží mocí a tvou ochranou zvítězili nad našimi nepřáteli, a abychom ke slávě Nejvyššího triumfovali nad všemi. Ale pokud má toto město Jeruzalém nést hlavní tíhu pronásledování, zdá se mi, má Paní, že bys zde neměla zůstávat, pokud by se měla pekelnou zuřivostí podnícením lidská zloba pokusit o nějaké zneuctění božího příbytku.“

344. Velká Královna a Paní nebes, plná lásky a soucitu k apoštolům a všem ostatním věřícím, pohrdající strachem, byla by raději zůstala v Jeruzalémě, aby mohla všechny v jejich hrozícím souzení navštěvovat, těšit a povzbuzovat. Ale tohoto přání, i když bylo tak svaté, svatému Janovi nesdělila. Její srdce dalo raději přednost pokorné poslušnosti a přání apoštola, kterého pokládala za svého představeného.

V této podřízenosti, aniž by přímo odpověděla, poděkovala evangelistovi za jeho odvážné přání trpět i zemřít pro Krista. Pokud šlo o opuštění Jeruzaléma, řekla, aby vše vedl a řídil, jak uzná za vhodné, protože ho chce ve všem poslechnout jako jeho podřízená, a že bude prosit Pána, aby ho vedl svým božím světlem tak, aby se vše dělo k boží cti a slávě. Po získání tohoto svolení nejsvětější Matky, která nám dává tak skvělý vzor chování, který tak velice zahanbuje naši neposlušnost, evangelista navrhl, aby šla do Efezu na hranici s Malou Asií. Při návrhu této cesty řekl nejsvětější Panně Marii: „Má Paní a Matko, měla bys opustit Jeruzalém a jinde hledat místo, kde bys mohla pracovat na oslavení jména Nejvyššího. Zdá se, že pro nás bude nejlepší odejít do Efezu, kde můžeš přinášet plody víry, které není možné očekávat v Jeruzalémě. Chtěl bych být jedním z andělů, kteří slouží u trůnu nejsvětější Trojice, abych Ti mohl na této cestě náležitě sloužit, ale jsem jen bídný zemský červ. Pán však bude s námi a bude Ti dobrotivým pomocníkem jako tvůj Bůh a tvůj Syn.“

345. Když se rozhodli pro tuto cestu, bylo nutné to oznámit a dát věřícím v Jeruzalémě potřebné rady. Velká Paní proto odešla do modlitebny a takto se modlila: „Nejvyšší a věčný Bože, pokorná služebnice padá na svou tvář před tvou královskou přítomností a z hloubi srdce Tě prosím, abys mě řídil a vedl podle své libosti a dobré vůle. Chci podniknout tuto cestu z poslušnosti k tvému služebníkoví Janovi, jehož vůle bude mi tvou vůlí. Nejde jen o to, aby tvá služebnice a Matka, která byla tvou pravicí tak vyvýšena, nedělala nic, co by nevedlo k větší chvále a slávě tvého svatého jména. Shlédni, Ó, Pane, na má přání a mé prosby a dej, abych dělala jen to, co je nejvýš dobré a spravedlivé.“ Pán Jí odpověděl: „Má Holubičko a nejdražší Nevěsto, já sám jsem o této cestě rozhodl pro své větší potěšení. Poslechni Jana a jdi do Efezu, protože bych tam chtěl včas některým duším projevit svou shovívavost prostřednictvím tvé přímly a přítomnosti.“ Tato Pánova odpověď a poznání boží vůle nejsvětější Pannu Marii velice potěšily. Poprosila Pána o jeho požehnání a svolení, aby se mohla připravit k odchodu v čase, který určí apoštol. Plna ohně lásky byla rozpálena touhou podporovat dobro duší v Efezu, na které Jí Pán dal naději. Nyní však budu vypravovat, jak nejsvětější Marie, z poslušnosti k svému Synovi, našemu Spasiteli, navštívila ve španělské Zaragoze svatého Jakuba, ve kterém roce se to stalo a co se při tom přihodilo.

346. Všechna starostlivost naší velké Matky a Paní se soustředila na zvětšení a rozšíření svaté Církve, na poskytování útěchy apoštolům, učedníkům i ostatním věřícím, a jejich ochranu před pronásledováním a útoky, které připravoval pekelný drak a jeho hostitelé. Ve své nesmírné lásce před svým odchodem z Jeruzaléma do nového působiště v Efezu zařídila a uspořádala mnoho věcí sama, ale také prostřednictvím svatých andělů tak, aby, jak dalece to bylo možné, zajistila vše, co se zdálo být potřebné pro Církev po dobu její nepřítomnosti, protože nevěděla, jak dlouho bude cesta trvat, a kdy se vrátí do Jeruzaléma. Nejúčinnější pomocí, kterou mohla věřícím poskytnout, byly její stále modlitby za získání pomoci nekonečné moci jejího Syna při obraně apoštolů a věřících proti pyšným a vychloubačným plánům Luciferovy bezbožnosti. Nejmoudřejší Matka věděla, že mezi apoštoly má být Jakub prvním, kdo prolíje svou krev za Krista, našeho Spasitele, a protože ho milovala zvláštním způsobem, jak jsem uvedla výše, modlila se za něj důkladněji, než za ostatní apoštoly.

347. Zatímco se nebeská Matka jednoho dne modlila, bylo to čtyři dny před odchodem do Efezu, pocítila ve svém nejčistším srdci nové sladké pocity, které obvykle mívala, když měla obdržet nějakou zvláštní milost. V Písmu svatém je to označováno jako slovo Páně. Nejsvětější Marie, Paní svatého učení odpověděla: „Pane, co mi poroučíš vykonat? Čeho si ode mne žádáš? Mluv, Ó, Pane, tvá služebnice poslouchá.“ Během opakování těchto slov spatřila svého božského Syna, jak k Ní osobně sestupuje, aby ji navštívil. Seděl na trůnu nevýslovné velebnosti, a byl doprovázen nesčetnými anděly ze všech nebeských sborů a hodností. S celým tímto dvorem vstoupil Pán do modlitebny své nejsvětější Matky, a tato pokorná a zbožná Panna se Mu s nejhlubší úctou z hloubi své duše poklonila. Pán k Ní pak promluvil a řekl: „Má nejmilejší Matko, od které jsem obdržel lidskou přirozenost pro spásu světa, vnímám pozorně tvé svaté prosby a žádosti, které jsou mi příjemné. Budu bránit své apoštoly a svou Církev, budu jejich Otcem a Ochráncem, takže před ní brány podsvětí neobstojí (Mt. 16,18). Jak víš, je nezbytné pro mou oslavu, aby apoštolové s pomocí mé milosti pracovali a nakonec mě následovali na kříž a na smrt, jako jsem já trpěl pro celé lidské pokolení. První, který mě v tom napodobí, je můj věrný služebník Jakub, a přeji si, aby podstoupil mučednickou smrt v tomto městě Jeruzalémě. Proto, aby sem mohl přijít, ale i kvůli jiným záměrům, kterými oslaví mě i tebe, si přeji, abys ho navštívila ve Španělsku, kde hlásá mé jméno. Přeji si, má Matko, abys odešla do Zaragozy, kde v současnosti působí, a požádala ho, aby se vrátil do Jeruzaléma. Ale před tím, než opustí město, ať tam postaví chrám, který ponese tvé jméno. Tam budeš ctěna a vzývána pro blaho té země, pro mou oslavu a potěšení mé a nejsvětější Trojice.“

348. Velká Královna nebes s radostí v duši přijala toto poslání od svého božského Syna a s neupřímnější vděčností odpovíděla: „Můj Pane a pravý Bože, děj se na tvé služebnící a Matce po celou věčnost tvá svatá vůle a všichni tvorové ať Tě chválí za ta obdivuhodná díla tvé laskavosti, kterou prokazuješ svým služebníkům. Já, Ó, Pane, Ti dobrořečím a velebím Tě v nich, a za vše Ti jménem celé Církve i jménem svým pokorně děkuji. Dovol mi, můj Synu, abych tomu chrámu, který má tvůj služebník Jakub podle tvého přání postavit, mohla přislíbit zvláštní ochranu tvé všemohoucí ruky, i aby to posvátné místo bylo částí mého dědictví a k užitku všem, kteří v něm budou zbožně vzývat tvé svaté jméno a žádat mě o přímluvu u tvé dobrotnosti.“

349. Kristus, náš Spasitel Jí odpověděl: „Má Matko, ve které mám zalíbení, dávám ti své královské slovo, že budu se zvláštní milostí pohlížet a naplním svým požehnáním všechny, kteří mě budou zbožně a s pokorou prostřednictvím tvé přímluvy v tom chrámu vzývat. Do tvých rukou jsem vložil a tobě svěřil všechny své poklady. Coby má Matka, která zaujímá mé místo a obdržela mou moc, můžeš toto místo vyznamenat tím, že do něj uložíš své bohatství a přislíbíš v něm svou pomoc. Vše se stane podle tvé vůle a libosti.“ Nejsvětější Marie opět poděkovala svému Synovi a Bohu za tento slib. Pak na příkaz Páně velké množství andělů, které Jí provázelo, vytvořilo královský trůn ze zářivého oblaku a posadilo Jí na něj coby Královnu a Paní všeho tvorstva. Kristus Spasitel jim udělil své požehnání a se zbývajících andělů vystoupil na nebesa. Nejčistší Matka, nesena rukama serafů a provázena svým tisícem andělů i jinými, odešla s tělem i duší do Zaragozy ve Španělsku. I když mohla být tato cesta vykonána v okamžiku, Pán nařídil andělům, aby se pohybovali tak, aby přitom mohli zpívat své Královně chvalozpěvy a oslavné písně v chórech nejsladší harmonie.

350. Někteří z nich zpívali „Ave Marie“, jiní „Salve sancta Parens“ a „Salve Regina“, další „Regina coeli laetare“ atd. Sbory odpovídaly v takové harmonii a souzvuku, kterým se žádné lidské umění nemůže nikdy vyrovnat. Velká Paní s tak velkou pokorou v srdci, jak velké bylo toto vyznamenání, také příležitostně odpovídala, přičemž všechnu tu slávu odkazovala na Nejvyššího. Často opakovala: „Svatý, svatý, svatý je Jahve Sabaot“ (Iz.6,3), smiluj se nad ubohými Evinými dětmi. Tvá je sláva, tvá moc a velebnost. Ty jediný jsi svatý, Ty jediný jsi Svrchovaný, Ty jediný jsi Pán všeho nebeského vojska a tvorstva.“ Andělé pak odpovídali i na tyto písně přesvaté Panny tak sladce, že se to Pánu velmi líbilo. Tímto způsobem cestování dorazili do Zaragozy kolem půlnoci.

351. Nejšťastnější apoštol svatý Jakub tábořil se svými učedníky venku za městem u městské zdi táhnoucí se podél břehů řeky Ebro. Aby se mohl modlit, odloučil se a vzdálil od svých společníků. Někteří z jeho učedníků už spali, jiní byli pohrouženi v modlitbě, a nikdo z nich nečekal něco zvláštního. Průvod andělů se rozestoupil a zpíval poněkud hlasitěji, takže nejen svatý Jakub, ale i jeho učedníci je mohli zdaleka slyšet. I ti, co spali, se probudili a všichni byli naplněni úžasem, vnitřní sladkostí a nebeskou útěchou, což způsobilo, že zůstali němí údivem a plakali radostí. Viděli na obloze zářivé světlo, jasnější než Slunce, které svítilo jen do jisté vzdálenosti a vypadalo jako velká světlá koule. Uneseni úžasem a radostí stáli nehnutě, dokud je jejich učitel nezavolal. Prostřednictvím zázračných účinků, které pociťovali, je chtěl Pán připravit na to, co jim mělo být zjeveno o tomto velkém tajemství. Svatí andělé postavili trůn na dohled od svatého apoštola, který byl do té chvíle pohroužen ve vroucích modlitbách, a který slyšel nebeskou hudbu mnohem zřetelněji i viděl světlo mnohem jasněji než jeho učedníci. Andělé s sebou přinesli malý sloup vytesaný z mramoru nebo jaspisu a nevelký obraz své Královny z jiného materiálu. Tento obraz nesli andělé s velkou úctou. Během této noci to andělé s využitím svých dovedností zhotovili z přírodních látek a připravili pro tuto příležitost.

352. Královna nebes se zjevila svatému Jakubovi, jak sedí na oblačném trůnu, obklopena andělskými sbory. Obdivuhodnou krásou a jasně daleko zastínila všechny anděly. Požehnaný apoštol padl na zem a v nejhlubší úctě vzdal poctu Matce svého Stvořitele a Vykupitele. Ve stejném čase mu byl ukázán obraz a sloup, které drželi někteří andělé. Milující Královna mu udělila jménem svého božského Syna požehnání a řekla: „Jakube, služebníku Nejvyššího, buď požehnan jeho pravici. Ať tě vyvýší a ukáže ti světlo své boží tváře.“ Všichni andělé odpověděli: „Amen.“ Královna nebes pokračovala: „Můj Synu, Jakube, toto místo nejvyšší a všemohoucí Bůh nebes předurčil k tomu, abys ho posvětil stavbou chrámu a domu modlitby, ve kterém si přeje být pod mou patronací chválen a veleben, kde budou udělovány poklady jeho pravice a kde bude všechno jeho odvěké milosrdenství otevřeno všem věřícím skrze mou přimluvu, pokud o něj požádají s živou vírou a upřímnou zbožností. Jménem Všemohoucího jim slibuji velké milosti a požehnání sladkosti i svou ochranu a pomoc, protože to bude můj dům a chrám, mé dědictví a vlastnictví. Zárukou této pravdy a mého slibu bude tento sloup s mým obrazem na něm postaveným. V chrámu, který pro mě postavíš, zůstane spolu se svatou vírou zachován až do konce

světa. Se stavbou božího chrámu začni hned, a poté, co ho dokončíš, se vrať do Jeruzaléma, neboť můj božský Syn si přeje, abys obětoval svůj život na stejném místě, kde On obětoval svůj život za spásu lidského pokolení.“

353. Velká Královna domluvila a požádala anděly, aby postavili sloup s posvátným obrazem na místo, na kterém stojí dosud. Andělé v okamžiku její přání splnili. Jakmile byl sloup s obrazem na místě, svatí andělé i svatý apoštol a jeho učedníci považovali toto místo za dům a bránu boží, za půdu tak posvátnou, jako chrám zasvěcený ke cti a slávě Nejvyššího a pro vzývání jeho přesvaté Matky. Na svědectví této skutečnosti začali ihned vzdávat Bohu čest a klanět se mu. Svatý Jakub padl na zem a spolu s anděly slavil novými chvalozpěvy zasvěcení chrámu, který byl prvním chrámem na světě zasvěceným jménu slavné Paní nebe a země. Takový byl šťastný původ svatyně naší Paní na sloupu v Zaragoze, který je právem nazýván andělskou předsíní, domem božím a jeho nejčistší Matky, hodným úcty po celém světě, a jistou zárukou a skutečným místem milostí a dobrodiní, kterým naše hříchy nebrání. Zdá se mi, že náš velký patron a apoštol, druhý Jakub, dal tomuto chrámu slavnější začátek než první Jakub svému chrámu v Bethel, když cestoval do Mezopotámie, i když byl v tom jménu a na té skále postaven Šalamounův chrám. Tam viděl Jakub ve snu mystický předobraz žebříku s anděly, zde však náš Jakub viděl skutečně nebeské schodiště s mnohem větším počtem andělů. Tam byl kámen vysvěcen jako chrám, který měl být několikrát zbořen a po několika stoletích zaniknout, ale zde v pevnosti tohoto skutečně posvěceného sloupu byl založen chrám víry a úcty k Nejvyššímu, který bude stát až do konce světa, kde andělé vystupují s modlitbami věřících a sestupují s jedinečnými požehnáními a milostmi, kterých se dostává všem, kdo na tomto místě zbožně vzývají a uctívají velkou Královnu a Paní.

354. Náš apoštol vzdal nejpokornější díky nejsvětější Panně Marii a požádal Ji o zvláštní ochranu španělského království a zejména pak tohoto místa, zasvěceného jejímu jménu a oddanosti. Nebeská Matka slíbila, že jeho žádosti splní, a když mu opět požehnala, byla svatými anděly přenesena stejným způsobem zpět do Jeruzaléma. Na její žádost jmenoval Nejvyšší jednoho anděla, aby tuto svatyni chránil a bránil. Od té doby až do dnes tento anděl svou povinnost plní a bude ji plnit, dokud tam bude posvátný sloup a obraz stát. Všichni věrní katolíci mohou na vlastní oči vidět tuto neobyčejně zachovalou svatyni, která zůstala nedotčena a nepoškozena déle než šestnáct set let (nyní téměř 2000 let), přes všechnu proradnost židů, modlářství

Římanů, arianské bludy a divokou zuřivost Maurů a pohanů. A ještě více by katolíci žasli, kdyby věděli o úkladech a plánech, které peklo v různých dobách vymyslelo a vkládalo do rukou těchto nevěřících národů proto, aby zničily tuto svatyni. Nebudu se však zdržovat popisem těchto událostí, protože toho není nutné a také to není mým úkolem. Postačí když řeknu, že Lucifer všechny ty nepřátele mnohokrát popudil k útoku na tuto svatyni, ale strážný anděl této svatyně všechny jejich pokusy zmařil.

355. Musím se však zmínit o dvou věcech, o kterých mi bylo sděleno, že zde mají být zaznamenány. První se týká zaslíbení Ježíše Krista a jeho nejsvětější Matky. I když se zdá, že absolutně zaručily zachování chrámu a svatyně, jsou v nich obsaženy implicitní podmínky podobně, jako je tomu u mnoha jiných příslibů Písma svatého ve vztahu ke konkrétním požehnáním boží milosti. Touto nevyřčenou podmínkou v tomto případě je, abychom se chovali tak, aby Bůh nebyl nucen nám odebrat tuto milostivou výsadu, kterou nám přislíbil a udělil. Protože Pán, pod tajemnými výnosy své spravedlnosti skrývá míru hříchů, pro kterou nebylo zaslíbení vyhlášeno, a mimo to z učení svaté Církve víme, že taková zaslíbení nesmíme proti Pánovi zneužívat. Nesmíme tedy hřešit spoléháním se na jeho velké milosrdenství, protože by nás to učinilo nehodnými jeho milosrdenství víc, než cokoli jiného. Velké množství a závažnost může způsobit, že hříchy tohoto království a zbožného města Zaragozy zavíní po právu ztrátu tohoto obdivuhodného požehnání a ochrany velké Královny a Paní andělů.

356. Druhou věcí, o které se chci zmínit a která zasluhuje nemenší pozornost je, že Lucifer a jeho démoni, kteří znají tyto pravdy a ví o těchto zaslíbeních Páně, se stále snaží s prohnanejším zlobou než jinde, zavést do tohoto proslulého města ohavné nepravosti a hříchy, zvláště takové, které mohou urážet čistotu nejsvětější Panny Marie. Záměrem tohoto starého hada je dosáhnout dvou nejodpornějších účinků. Předně přimět, pokud by to bylo možné, obyvatele onoho města, aby uráželi Boha a tím Ho donutili zrušit svatyni, čímž by dosáhl cíle, kterého by jinak dosáhnout nemohl, případně, pokud by to možné nebylo, alespoň překážet duším v prokazování patřičné úcty a zbožnosti tomuto posvátnému chrámu a velkým milostem, které Bůh přislíbil skrze Marii všem zbožným prosebníkům. Lucifer a jeho démoni velmi dobře ví, že jsou obывatelé Zaragozy a jejího okolí mnohem víc zavázáni vděčností velké Královně nebes než mnohá jiná křesťanská města a oblasti, protože Zaragoza ve svých zdech ukrývá skladiště a pramen milostí a požehnání, ke kterému musí ostatní

přicházet z daleka. Pokud by proto jeho takto zvýhodnění obyvatelé vedli horší život, a opovrhovali tak blahosklonnou milostí, kterou si nemůže nikdo zasloužit, pak by jistě jejich nevděk k Bohu a jeho nejsvětější Matce vyvolal větší rozhořčení a trest boží spravedlnosti. S radostí se doznávám všem čtenářům tohoto životopisu k tomu, že považují za obrovské štěstí, že mohou psát v místě, které je od města Zaragozy vzdálené jen dva dny pěší chůze a pohlížím na tuto svatyni s nejrůznějšími city své duše s vědomím svého dluhu, který, jak všichni ví, mám vůči velké Vládkyni světa. Uznávám také svou povinnost vděčnosti a své závazky vůči zbožnosti tohoto města. Naopak naléhavě žádám, aby i nadále jeho obyvatelé s vroucí oddaností pamatovali na to, co dluží nejsvětější Panně Marii za milosti, které mohou touto oddaností získat, a za pozhledání, která by mohli svou zapomnětlivostí a nedbalostí ztratit. Ať se považují za více obdařené a zavázané než ostatní věřící. Ať si váží pokladu a s radostí z něho těží, a ať z tohoto místa božího slitování nedělají zbytečné a obyčejné obydlí, a nemění ho tak na soudní dvůr. Ať si pamatují, že nejsvětější Panna Marie ho považovala za chudobinec nebo dům rady svého milosrdenství.

357. Po tom, co zjevení Panny Marie skončilo, svolal svatý Jakub své učedníky, kteří byli pohlaceni hudbou a úžasným jasmem, i když nic jiného neslyšeli a neviděli. Jejich velký učitel jim sdělil, co bylo důležité k jejich motivaci na výstavbě chrámu, která mu byla svěcena. Než opustil Zaragozu, postavil ve spolupráci se svatými anděly malou kapli, ve které je dosud sloup a obraz uchováván. Následně katolíci postavili nad kaplí honosný chrám a vše ostatní, co obklopuje a zdobí tuto slavnou svatyni. Evangelista svatý Jan tehdy nic o této cestě nebeské Matky do Španělska nevěděl, a ani ona mu o tom nic neřekla, protože se takové výsady a milosti netýkaly víry celé Církve, pročež si toto tajemství ponechala pro sebe. O jiných, větších událostech však svatého Jana a ostatní evangelisty informovala, protože to bylo nezbytné pro společnou výuku a křesťanskou víru. Když se ale svatý Jakub vrátil ze Španělska do Jeruzaléma, vyprávěl při setkání svému bratrovi Janovi, co se mu při jeho misijních cestách po Španělsku přihodilo. Vyprávěl mu také o dvou zjeveních nejsvětější Panny Marie a o tom, co se stalo v Zaragoze v souvislosti s chrámem, který v tomto městě postavil. Od evangelisty svatého Jana se o tomto zázraku dozvěděli ostatní apoštolové a mnozí učedníci, protože jim o tom v Jeruzalémě vypravoval, aby je upevnil ve víře a oddanosti k nebeské Paní a probudil jejich důvěru v její ochranu. Proto od té doby ti,

kteří věděli o milostech, které Marie prokázala svatému Jakubovi, Ji vyzývali při své práci a potřebách. Milující Matka některým z nich pak pomáhala často, obecně ale pomáhala všem.

358. K tomuto zázračnému zjevení nejsvětější Marie v Zaragoze došlo na začátku čtyřicátého roku po narození Páně v noci druhého ledna. Od chvíle, kdy svatý Jakub odešel z Jeruzaléma na své misijní cesty, až do tohoto zjevení uplynuly čtyři roky, čtyři měsíce a deset dní, protože z Jeruzaléma odešel dvacátého srpna třicátého pátého roku, jak jsem napsala výše (v č. 319). Po zjevení strávil stavbou chrámu, cestou do Jeruzaléma a kázáním jeden rok, dva měsíce a dvacet tři dní. Zemřel 25. března roku čtyřicátého prvního. Když se velká Královna andělů zjevila v Zaragoze, bylo jí padesát čtyři let, tři měsíce a dvacet čtyři dní. Ihned po svém návratu do Jeruzaléma se začala připravovat na cestu do Efezu, jak budu vypravovat v následující knize a kapitole. Na tuto cestu se vydala čtyři dny po svém návratu. Chrám v Zaragoze Ji byl zasvěcen mnoho let před její slavnou smrtí, jak uvidíme, až budeme mluvit o jejím stáří při její smrti. Od tohoto zjevení do její smrti uplynula delší doba než se obvykle předpokládá. Během všech těch let byla Marie již veřejně ctěna ve Španělsku, kde byly brzy k její počtě po vzoru Zaragozy postaveny chrámy, které byly vybaveny oltáři k její počtě a slavnostnímu uctívání.

359. Tato úžasná odlišnost bezesporu povznáší Španělsko daleko víc, než co může být k jeho cti řečeno, protože vynikalo nad všemi ostatními národy a královstvími ve veřejné uctě, vážnosti a oddanosti této velké Královně a Paní nebe i země, a bylo ještě během jejího života horlivější v Její uctívání a vzývání, než jiné národy po její smrti a nanebevzetí. Oplátkou za tuto starobylou a všeobecnou oddanost nejsvětější Marie, jak mi bylo zjeveno, obohatila toto království víc než jiné země světa rozšířením veřejného uctívání mnoha zázračných obrazů a svatyněmi, zasvěcenými ve Španělsku její počtě. Rozmnožením těchto milostí si nebeská Matka přála všem lidem po celém království nabídnout v tolika chrámech a svatyních svou blízkost a ochranu, aby mohla vyslyšet modlitby věřících na tak mnoha místech po celé zemi. To by nás mělo přimět k tomu, abychom Ji uznali za svou Matku a Patronku, a měli bychom pochopit, že obrana a šíření její úcty po celém světě je zvláštní výsadou tohoto národa.

360. Proto se modlím a pokorně prosím všechny obyvatele Španělska, a ve jménu této velké Paní je všechny vyzývám, aby občerstvili svou paměť, oživili svou víru,

obnovili a roznítili svou dávnou oddanost nejsvětější Panně Marii, a aby se považovali za více zavázané Ji sloužit, než jiné národy. Ať mají v nejvyšší úctě zejména svatyni v Zaragoze, protože vyniká nad všemi ostatními místy jako výchozí bod zbožnosti a oddanosti k této Královně ve Španělsku. A ať všichni čtenáři tohoto životopisu ví, že bývalé štěstí a velikost Španělska byly dary nejsvětější Marie, jako odměna za službu, kterou Ji prokazoval španělský lid. Pokud je nyní sláva Španělska na ústupu, je to důsledek naší nedbalosti, která Ji nutí nám odepřít svou ochranu. Pokud toužíme najít lék na tolik neštěstí, můžeme ho získat pouze prostřednictvím této mocné Královny tím, že získáme její přízeň novými a mimořádnými důkazy oddanosti. A protože nám byly velké požehnání katolické víry a jiné milosti, o kterých jsem se už zmínila, dány naším velkým patronem a apoštolem svatým Jakubem, ať je také obnovena naše úcta a důvěra k němu, aby Všemohoucí na jeho přímmluvu mohl obnovit své zázraky.

Ponaučení, které mi udělila Královna nebes, nejsvětější Panna Marie.

361. Má dcero, ty víš, že ti v tomto životopisu nepřipomínám bezdůvodně tak často skryté intriky a úkladné porady pekla ke zničení lidstva i zuřivý a netrpělivý hněv, se kterým se toho Lucifer snaží dosáhnout. Při svých útocích peklo nepřehlédne žádnou vhodnou příležitost, žádnou událost, nenechá kámen na kameni, ani nezapomene na žádnou cestičku, na žádný stát ani osobu při strojení nástrah k jejich pádu a snaží se najít tím nebezpečnější a lstivější cesty, čím více jejich oběť touží po věčném životě a božím přátelství. Kromě těchto všeobecných varování ti byly často vyjeveny jejich porady a nástrahy, které připravovali pro tebe. Pro všechny děti svaté Církve je velmi důležité, aby unikly neznalosti, ve které žijí s ohledem na nebezpečí, které ohrožuje jejich věčnou spásu. Protože neví, nebo neberou do úvahy, že je jejich nevědomost o těchto tajemstvích trestem za Adamův hřích, po svém osvícení znovu toto světlo ztrácí, a kvůli svým vlastním hříchům se stávají více nehodnými, než předtím. Mnozí věřící jsou tak nevšímaví a nedbalí, jako by neexistovali žádní démoni, kteří je pronásledují a klamou, a pokud na ně někdy pomyslí, pak jen povrchně, a lehce hned opět upadají do své zapomnětlivosti, která nemá pro mnohé z nich menší význam, než věčné zatracení. Pokud démoni kladou své pasti vždy, všude a při všech svých skutcích, a při každé příležitosti, bylo by zajisté správné, aby

křesťané ze své strany neudělali ani jediný krok bez toho, aby požádali o boží světlo, aby viděli a mohli se vyhnout nebezpečí. Ale Adamovy děti jsou v tomto ohledu tak apatické, že sotva vykonají nějaký skutek bez toho, aby nebyli napadeni pekelným hadem a nakaženi jeho jodem. Tak hromadí hříchy na hříchy a zlo na zlo, čímž popouzí boží spravedlnost a uzavírají proud jeho milosrdenství.

362. V tomto nebezpečí tě, má dcero, vybízím, aby byla s narůstajícím vztekem a bdělostí pekla vůči tobě i tvá ostražitost s pomocí milosti boží horlivější a vytrvalejší, abys porazila tohoto bystrého nepřítele. Všimni si, co jsem udělala, když jsem viděla Luciferovy plány na pronásledování mne a svaté Církve. Znásobila jsem své modlitby, slzy, vzdechy a prosby, a když chtěl využít pomoc Heroda a židů v Jeruzalémě, přestože jsem se o sebe nemusela vůbec bát a toužila jsem ve městě zůstat, vzdala jsem se své touhy, abych mohla podat příklad opatrnosti a poslušnosti tím, že se vyhnu nebezpečí a podrobím se vůli svatého Jana. Ty nejsi tak silná a jsi ve velkém nebezpečí, které ti hrozí od tvorů. Nadto jsi mou učednicí a máš před sebou za vzor můj život a mé skutky. Proto si přeji, abys utíkala před nebezpečím ihned, jakmile ho zpozoruješ, a pokud to bude nutné, vyhni se mu i za cenu největší smyslové bolesti, vždy v souladu s poslušností, na kterou musíš pohlížet jako na vůdčí hvězdu a na oporu proti nebezpečí pádu. Opatrně zkoumej, zda se pod některým skutkem zbožnosti neskrývá nějaká ďábelská léčka a hled', abys neutrpěla zlem při konání něčeho dobrého pro jiné. Nevěř svému vlastnímu úsudku, i když se ti může zdát, že je to dobré a bezpečné. Nikdy neváhej ve všem poslechnout, když vidíš, jak jsem s poslušností prošla mnohými obtížemi a úkoly.

363. Obnov také láskyplnou touhu jít v mých šlépějích a dokonale mne napodobovat tak, abys dokončila, co ještě zbývá z mého životopisu, a aby sis ho zapsala současně i do svého srdce. Podle pořádku mého života a ctností snaž se běžeti cestou pokory a poslušnosti. Pokud mě poslechneš (jak si přeji, a často tě o to žádám), budu ti pomáhat jako své dceři ve všech tvých potřebách a souženích. Můj boží Syn skutečně své plány, které s tebou má, jak sis přála před započatím této práce. Jeho zaslíbení, která ti tak často opakuje, se splní, a budeš požehnána mocí jeho pravice. Chval a veleb Nejvyššího za prokázané milosti, které udělil mému služebníkovi Jakubovi v Zaragoze, za chrám, který postavil ještě před mým nanebevzetím a za všechny zázraky, které se k němu vztahují. Pamatuj si, že toto byl první chrám evangelního zákona a že byl nejsvětější Trojici nejmilejší.

KNIHA DRUHÁ

vc Čtvrtém svazku; jinak, nepřihlížeje ke svazkům, je to Kniha VIII.

**Popisuje cestu nejblahoslavenější Panny Marie se svatým Janem
do Efezu; trest a smrt Heroda; zkázu chrámu bohyně Diany;
návrat nejsvětější Panny Marie z Efezu do Jeruzaléma;
poučení, která dala evangelistům; vznešený stav
její nejčistší duše před její smrtí, její
blaženou smrt, nanebevzetí
a korunování
v nebi.**

KAPITOLA I.

**Nejsvětější Marie odchází se svatým Janem z Jeruzaléma do Efezu; sv.
Pavel jde z Damašku do Jeruzaléma; přichází tam také svatý Jakub; jde
do Efezu navštívit slavnou Královnu; tajemné události, které se
přihodily při těchto cestách.**

365. Když nejsvětější Marie obohatila a požehnala Zaragozu a španělské království svou přítomností, slibem své ochrany a založením chrámu prostřednictvím svatého Jakuba a svých andělů, coby upomínky jejího svatého jména, byla přenesena na rukou serafů zpět do Jeruzaléma. Sotva Paní nebe a Královna andělů sestoupila z oblačného trůnu, na kterém byla nesena, a stanula na podlaze večeřadla, padla na ni, pokořovala se až do prachu a chválila Nejvyššího za milosti, které na této zázračné cestě udělil Jí, svatému Jakubovi a španělskému království. Při pomyšlení na chrám, který má být postaven, aby v něm byla ctěna a vzývána, ve své nevýslovné pokoře ničila sama sebe svým vlastním úsudkem, jako by už úplně zapomněla, že je boží Matkou, stvořenou bez poskvrny, a že je nesmírně vyvýšena nad všechny nejvyšší serafy. Ponižovala se a děkovala za ta dobrodiní, jako by byla pouhým zemským červem, méně cenným a obtíženým více hříchy, než všichni tvorové. Tento nový dluh se Jí zdál tak velký, že cítila povinnost na oplátku usilovat o nové, vyšší stupně svatosti. To se rozhodla udělat a toho také opravdu dosáhla, dospěla k takovému stupni moudrosti a pokory, který překračuje veškeré možnosti našeho chápání.

366. Tímto cvičením a modlitbami s velkým zápalem pro ochranu a rozšíření Církve strávila větší část těch čtyř dnů po návratu do Jeruzaléma. Mezitím evangelista svatý Jan připravoval cestu a plavbu do Efezu. Čtvrtého dne, což bylo pátého ledna čtyřicátého roku, řekl svatý Jan Marii, že nadešel čas k odchodu, protože loď i všechny věci byly připraveny na cestu. Velká Učitelka poslušnosti bez odkladu a odpovědi poklekla a poprosila Pána o svolení k odchodu z večeřadla a z Jeruzaléma. Pak se šla rozloučit s majitelem domu a jeho obyvateli. Snadno si můžeme představit, jaký zármutek cítili při tom loučení s Ní a při pomýšlení, že již nebudou moci naslouchat jejím něžným slovům a pobudou ta dobrodiní a požehnání, kterých se jim dostávalo z jejich štědrých rukou. Všichni Ji milovali a ctili a teď najednou mají být zbaveni utěšující přítomnosti tohoto bohatého Pokladu a zřídla mnohých požehnání. Všichni se nabízeli, že Ji na té cestě doprovodí, ale protože to nebylo vhodné ani možné, prosili Ji, aby se alespoň brzy vrátila a neopouštěla navždy tento dům, který může celý podle libosti používat. Nebeská Matka jim poděkovala za jejich zbožná a láskyplná přání a ujistila je o své oddané lásce, a zmírnila poněkud jejich zármutek, když jim přislíbila, že se co nejdříve vrátí.

367. Pak poprosila svatého Jana, aby Ji dovolil ještě navštívit a uctít svatá místa našeho vykoupení a poklonit se na nich Pánovi, který je posvětil svou přítomností a nejdražší krví. Tato posvátná místa navštívila spolu s apoštolem, přičemž projevovala neuvěřitelnou zbožnost a prolévala slzy uctivé lásky. Svatý Jan byl velmi rád, že Ji směl provázet a praktikoval při tom hrdinné úkony ctností. Nejsvětější Matka viděla u každého svatého místa anděle, kteří na tato místa dohlíželi a bránili je. Marie je znovu vybídla, aby zabránili Luciferovi a jeho démonům ta svatá místa zničit nebo zneuctít, jak se to chystají udělat prostřednictvím nevěřících židů. Řekla jim také, aby svatým vnuknutím vypudili zlé myšlenky a ďábelská vnuknutí, kterými se pekelný drak snaží přimět židy a ostatní smrtelníky k vyhlazení památky na Krista, našeho Spasitele, z těchto svatých míst a uložila jim tuto povinnost pro všechny budoucí časy, protože i nenávisť zlých duchů proti místům a dílu našeho vykoupení potrvá po všechny věky. Svatí andělé uposlechli svou Královnu a Paní ve všem, co jim nařídila.

368. Když uspokojila svou zbožnost, klekla si před svatým Janem a požádala ho o požehnání na cestu, jako na to byla zvyklá u svého božského Syna, protože nepřestávala praktikovat stejně velké ctnosti pokory a v poslušnosti vůči jeho milovanému učedníkovi a zástupci. Mnoho věřících z Jeruzaléma Ji nabídlo peníze, šperky, povozy a vše, co by mohla potřebovat při své cestě k moři a do Efezu. Nejmoudřejší Paní projevila všem pokornou vděčnost, ale nepřijala nic. Při své cestě k moři využila službu prostého soumara, který Ji nesl coby Královnu ctností a chudých. Vzpomínala při tom na cesty a poutě, které konala se svým božským Synem a se svým snoubencem Josefem a na nebeskou lásku, která Ji ještě jednou přinutila cestovat, což v jejím holubičím srdci probudilo něžné, zbožné city. Aby mohla být ve všem nejvýš dokonalá, vzbudila nový úkon odevzdání do boží vůle tím, že pro větší čest a slávu jeho jména nyní postrádala společnost svého Syna a svého snoubence, z jejichž společnosti se dříve na cestách těšila. Do boží vůle se také odevzdala v tom, že opouští klidné večeradlo a okolí s posvátnými místy, i styky s tak mnoha věřícími a zbožnými dětmi Církve, a chválila Nejvyššího za to, že Ji v jejím vyhnání dal za společníka milovaného učedníka Jana.

369. Pro zmenšení jejich útrap a zvýšení jejího pohodlí se jí před opuštěním večeradla zjeví všichni její andělé ve viditelných tělesných podobách, kteří Ji ve svém středu obklopovali a chránili. V tomto doprovodu nebeských strážců a ve společnosti svatého Jana cestovala do přístavu, kde byla loď připravená k vyplutí do Efezu. Svůj čas trávila častými něžnými rozmluvami a zpěvem s nebeskými duchy, za zpěvu chvál Nejvyššímu. Jindy hovořila se svatým Janem, který se s obdivuhodnou úctou a něhou staral o vše, co přinášela cesta a o co se mu zdálo být vhodné se starat. Tuto pečlivost svatého Jana přijímala s neobyčejnou pokorou a vděčností. Tyto dvě ctnosti, vděčnost a pokora, byly příčinou toho, že každou laskavost, která jí byla prokázána, považovala za příliš velkou, a přesto, že Ji veškerá péče po právu patřila, ji považovala za nezasloužené dobrodiní.

370. Když přišli do přístavu, ihned se spolu s ostatními cestujícími nalodili. Přestože velká Královna světa plula po moři poprvé, viděla a jasně vnímala rozsáhlost Středozemního moře i jeho spojení s velkým oceánem. Vnímala jeho hloubku, délku i šířku, jeho prohlubně a tajuplná zákoutí, jeho písek a minerály, příliv a odliv, jeho faunu, velryby i ryby všech velikostí a veškerá ostatní pozoruhodná zvířata, která v něm žila. Věděla, kolik lidí v něm utonulo při plavbě po něm a vzpomněla si na slova

Siracha, že ti, kteří se plaví po moři, vypravují o jeho nebezpečích (Sir. 43, 24), i na výrok Davida, že je mořský příboj vznešený (Žl. 92, 4). Nebeská Matka mohla o tom všem snadno vědět jak v důsledku zvláštního daru, který Ji udělil její boží Syn, tak i v důsledku své nejvyšší andělské výsady a milosti i prostřednictvím své jedinečné účasti na božských vlastnostech, které se podobaly těm, které mělo nejsvětější člověčenství našeho Spasitele Ježíše Krista. Mocí těchto darů a výsad vnímalo její vědění tyto věci nejen tak, jak se samy o sobě svému okolí bez klamu jevily, ale její vědomosti daleko přesahovaly rámec andělského chápání.

371. Když se toto velké panorama tvorstva, ve kterém se jasně zrcadlila velikost a všemohoucnost Stvořitele, zjevilo schopnostem plným nebeské moudrosti, její duch okřídlený vroucností se vznese k samé boží bytosti, která se tak nádherně odrážela ve tvorstvu, a za všechny a ve všech chválila a velebila Nejvyššího. Se soucitem milující Matky vroucně prosila Všemohoucího za všechny, kteří svěřují své životy nezkrotné zuřivosti mořských vln, po kterých se plaví, aby chránil od všeho nebezpečí všechny, kteří budou vzývat její jméno a prosit Ji o přímluvu. Pán ihned schválil její žádost a přislíbil svou ochranu a pomoc těm, kteří budou na moři u sebe mít nějaký její obraz a budou v nebezpečí s upřímnou důvěrou vzhlížet k této mořské Hvězdě, nejsvětější Panně Marii. V souladu s tím můžeme pochopit, že pokud katolíci a věřící potká při plavbě neštěstí a zahynou v něm, je to proto, že neusilují získat přízeň Královny andělů, nebo proto, že si na ni v zuřící bouři v důsledku svých hříchů ani nevzpomenou, nebo se nesnaží vyhledat její pomoc s upřímnou vírou a zbožností, protože slovo Páně nikdy nezklame, ani nejsvětější Matka neodepře svou pomoc těm, kteří se na moři ocitnou v nebezpečí.

372. Další zázrak se stal, když nejsvětější Marie uviděla moře s rybami a různými mořskými zvířaty, kterým dala své požehnání a které vybídla, aby podle svých schopností uznaly a chválily svého Stvořitele. Pak bylo obdivuhodné vidět, jak všechny mořské ryby poslouchají její rozkaz a s neuvěřitelnou rychlostí se shromažďují před lodí. Nechyběl žádný druh mořských živočichů, každý z nich byl zastoupen nesčetným množstvím. Všichni obklopili loď a vystrkovali své hlavy z vody a nezvyklými pohyby a projevy radosti Ji po dlouhou dobu uznávali za Královnu a Paní všeho tvorstva a projevovali svou vděčnost za to, že putuje po vodě a že navštívila místo jejich pobytu. Tato podivná událost překvapila všechny cestující

jako něco, co nikdy předtím neviděli. Mnoho velkých i malých ryb se před lodí tak tísnilo, že bránily poněkud pohybu plavidla. Cestující pozorovali toto představení a udiveně o něm diskutovali, protože neznali příčinu tohoto divu. Pochopil ho jen svatý Jan, který se nemohl ubránit slzám zbožné radosti. Po nějaké době požádal nebeskou Matku, aby jim dala své požehnání a svolení k odplutí proto, že Ji tak rychle poslechly, když je požádala, aby chválily Nejvyššího. Nejlaskavější Matka jeho žádosti vyhověla a celá armáda ryb ihned zmizela s takovou rychlostí, že rozčeřila a zpěnila moře svými rychlými pohyby. Pak loď pokračovala v plavbě po klidné a rovné vodní hladině, a po několika dnech přistála v Efezu.

373. Když přistáli, pokračovala slavná Královna v konání zázraků, které byly srovnatelné s tím na moři. Uzdravovala nemocné a posedlé, kteří, jakmile se k Ní přiblížili, byli uzdraveni. Nebudu však zdržovat popisem všech těchto divů, protože by bylo nutné věnovat mnoho času sepsání mnoha knih, pokud bych chtěla popsat všechny skutky a nebeská dobrodíní nejsvětější Panny Marie, nástroje a prostřednice všemohoucnosti Nejvyššího. Uvedu jen ty, které jsou nutné pro úplnost tohoto životopisu a které postačí k pochopení do jisté míry skrytých a obdivuhodných skutků naší přesvaté Královny a Paní. V Efezu žilo několik křesťanů, kteří tam přišli z Jeruzaléma. Nebylo jich mnoho, ale jakmile se dozvěděli o příchodu Matky Krista Vykupitele, spěchali k Ní a nabízeli Ji svá obydlí a majetek k použití. Ale velká Královna ctností, která nehledala okázalost ani časné statky, si za své obydlí zvolila dům, v němž bydlelo několik starých a chudých žen, které se nestýkaly s muži. Za přispění andělů tyto ženy laskavě a velkomyslně nabídly svůj domov naší vznešené Paní. V něm vybraly odlehlou světnici pro naši královnu a jinou pro svatého Jana. Tam pak oba během svého pobytu v Efezu bydleli.

374. Nejsvětější Panna Marie poděkovala majitelkám, které s Ní měly žít ve stejném domě. Pak odešla do svého pokoje, kde podle svého zvyku padla na svou tvář, klaněla se neměnně boží podstatě a nabízela se jí obětovat v jejích službách v tomto městě slovy: „Pane Bože všemohoucí, který svou nekonečností naplňuješ nebe i zemi (Jer. 23, 24), já, tvá pokorná služebnice chci dokonale plnit tvou svatou vůli na všech místech, po všechen čas a za všech okolností, do kterých mne tvá Prozřetelnost postaví, neboť Ty jsi mé jediné dobro, mé bytí a můj život, a k tvému zalíbení a plnění tvé vůle ať směřuji všechny mé myšlenky, slova a skutky.“ Nejmoudřejší Matka pocítila, že Pán přijal její modlitbu a nabídku, a že s boží mocí odpověděl na její žádost a je ochoten Ji vždy pomáhat a Ji vést.

375. Matka boží pokračovala v modlitbě za svatou Církev a rozvíjela své plány pomoci všem věřícím. Zavolala své anděly a některé z nich poslala na pomoc apoštolům a učedníkům, o kterých věděla, že na ně dolehne velké pronásledování vyvolané zlými duchy skrze nevěřící. V těch dnech svatý Pavel uprchl z Damašku před útoky židů, jak o tom sám píše v listu Korintánům, kde říká, že byl oknem spuštěn v koši podél hradeb, a tak unikl nepřítelům (II. Kor.11,33). Aby ho chránila před tímto nebezpečím i těmi, které měl Lucifer ve své moci a kteří ho na cestě do Jeruzaléma ohrožovali, poslala Velká Královna své anděly, aby ho střežili a chránili, protože hněv a zuřivost pekla byla na Pavla orientována víc, než na kteréhokoli jiného apoštola. To byla cesta, na kterou se apoštol Pavel sám odkazuje v listu Galátánům (Gal.1,18), kde říká, že po třech letech odešel do Jeruzaléma navštívit svatého Petra. Tyto tři roky však nemohou být počítány ode dne jeho obrácení, ale od chvíle, co se vrátil z Arábie do Damašku. To můžeme vyvodit ze samotného textu, protože po tom co uvedl, že se vrátil z Arábie do Damašku, hned dodává, že pak po třech letech odešel do Jeruzaléma. Pokud bychom tyto tři roky počítali od doby před jeho pobytem v Arábii, mohl by se text stát zdrojem velkého zmatku.

376. Jasněji to může být prokázáno, pokud budeme počítat čas od smrti svatého Štěpána a od cesty nejsvětější Panny Marie do Efezu. Počítáno ode dne Kristova narození, zemřel svatý Štěpán na konci třicátého čtvrtého roku, ale počítáno ode dne obřezání, jak to Církev počítá nyní, zjistíme, že svatý Štěpán zemřel sedm dní před koncem třicátého čtvrtého roku, což je sedm dní před prvním lednem. K obrácení svatého Pavla došlo dvacátého pátého ledna třicátého šestého roku. Kdyby svatý Pavel přišel do Jeruzaléma tři roky po svém obrácení, byl by tam našel nejsvětější Pannu Marii a svatého Jana, ale on sám říká, že kromě svatého Petra z apoštolů neviděl nikoho jiného, než svatého Jakuba menšího, syna Alfeova, bratra Janova. Pokud by přesvatá Královna a svatý Jan byli v té době v Jeruzalémě, svatý Pavel by je určitě neopomněl navštívit, a byl by se zmínil alespoň o svatém Janovi, ale říká, že ho neviděl. Vysvětlení je takové, že svatý Pavel přišel do Jeruzaléma ve čtyřicátém roce, tedy čtyři roky po svém obrácení a necelý měsíc po odjezdu Panny Marie do Efezu. Svatý Pavel vstoupil do pátého roku po svém obrácení a ostatní apoštolové, kromě dvou výše jmenovaných, již odešli z Jeruzaléma hlásat Kristovo evangelium, každý do své přidělené oblasti.

377. V souladu s tímto výpočtem musíme předpokládat, že svatý Pavel strávil první rok po svém obrácení, nebo alespoň jeho větší část, cestováním a hlásáním evangelia v Arábii, a pak následující tři roky v Damašku. Proto evangelista Lukáš v deváté kapitole svých Skutků apoštolů, ačkoli se nezmiňuje o cestě svatého Pavla do Arábie, přesto říká, že se po mnoha dnech po jeho obrácení židé v Damašku spikli, aby ho usmrtili. Těch mnoho dní se vztahuje na ony čtyři roky, které od té doby uplynuly. Svatý Lukáš pak dodává, že jeho učedníci, kteří o úkladech židů věděli, jedné noci svatého Pavla spustili v koši z městských hradeb, čímž ho vyslali na cestu do Jeruzaléma. Tam mu apoštolové a noví učedníci i přesto, že věděli o jeho zázračném obrácení, nedůvěřovali, protože byl tak vyhlášeným nepřítelem našeho Spasitele Ježíše Krista. Proto se svatému Pavlovi zprvu vyhýbali až do doby, kdy se ho ujal Barnabáš, který s nimi promluvil a uvedl Pavla ke svatému Petrovi, Jakubovi a ostatním učedníkům (Sk.9,27). Svatý Pavel padl k nohám Kristova zástupce, které na znamení uznání svých chyb a hříchů políbil, přičemž Petra prosil, aby ho přijal za jednoho ze svých poddaných a následovníka jeho Pána, jehož svaté jméno a víru touží šířit i za cenu své krve.

378. Ze strachu a nedůvěry svatého Petra a Jakuba ve věrnost svatého Pavla můžeme také vyčíst, že Pavel do Jeruzaléma přijel v době, kdy tam už nejsvětější Panna Marie a svatý Jan nebyli. Jinak by jistě svatý Pavel pro zmírnění nedůvěry nejdříve navštívil Marii, a oba apoštolové by se Marie také nejdříve zeptali, jestli mohou Pavlovi věřit. Nejmodřejší Marie by je pak všechny uklidnila, protože byla velice starostlivá a pozorná v utěšování a poučování svatých apoštolů, obzvláště pak svatého Petra. Protože však velká Paní už odjela do Efezu, nebyl tu nikdo, kdo by svatého Petra ujistil o věrnosti svatého Pavla, kterého nyní viděl ležet u svých nohou. Pak ho svatý Petr i všichni ostatní přijali s velkou radostí v duši. Všichni vzdávali pokorné a vroucí díky Nejvyššímu, a pověřili Pavla kázáním v Jeruzalémě. Ten to s radostí přijal, k úžasu všech židů, kteří ho znali. Protože jeho slova byla jako ohnivé šípy, které pronikaly do srdcí všech, kteří ho slyšeli, byli zasaženi hrůzou. Po dvou dnech byl celý Jeruzalém rozrušen zprávou o jeho příchodu a všichni přicházeli, aby ho viděli na vlastní oči.

379. Avšak Lucifer a jeho démoni nespali ani při této příležitosti, protože Všemohoucí s příchodem svatého Pavla do Jeruzaléma rozmnožil jejich muka. Boží moc, která se tak zjevně na svatém Pavlovi projevovala, skličovala a ochromovala pekelné draky. Protože však jejich pýcha a zloba po celou dobu jejich existence nepominou (Ž1.73,23), vzplanuli zuřivostí, jakmile poznali, že ta božská síla vychází

ze svatého Pavla. Lucifer s neuvěřitelnou zuřivostí svolal mnoho legií démonů, které vybídl k tomu, aby znovu napnuli všechnu sílu své zloby k úplnému zničení svatého Pavla, a aby nenechali v Jeruzalémě a v celém světě kámen na kameni, dokud nebude dosaženo tohoto cíle. Démoni se bezodkladně pustili do práce, podněcovali Heroda a židy proti apoštolovi a směřovali jejich pozornost na jeho ohnivou horlivost, se kterou začal v Jeruzalémě kázat.

380. Velká Paní nebes to vše ve svém útulku v Efezu vnímala, protože kromě chápání věcí a událostí nebeským nazíráním získávala informace o všem, co se s Pavlem dělo, také od andělů, které vyslala na jeho obranu. Protože nejsvětější Matka očekávala pronásledování, které vzejde ze zloby Heroda a židů, a které bude obráceno hlavně proti svatému Pavlovi, a protože si byla také vědoma důležitosti zachování jeho života pro oslavu božího jména a šíření učení svatého evangelia, byla naplněna novými starostmi a litovala, že není v Palestině, kde by mohla apoštolům poskytovat rychlejší pomoc. Proto se o to víc snažila poskytnout pomoc z Efezu znásobením modliteb a proseb, svými stálými vzdechy a slzami i jinými prostředky, zvláště prostřednictvím svých svatých andělů. Se záměrem utišení jejích obav, Jí Pán jednoho dne při modlitbě ujistil, že vyhoví jejím prosbám a zachrání život svatého Pavla v tomto nebezpečí i před ďáblovými útoky. A tak se také stalo. Jednoho dne, když se svatý Pavel v chrámě modlil, upadl do vytržení, ve kterém byl osvěcen nejvznešenějším poznáním. Pán mu v něm přikázal, aby si okamžitým opuštěním Jeruzaléma zachránil svůj život před nenávistí nevěřících židů.

381. Proto svatý Pavel v té době pobýval v Jeruzalémě ne více než patnáct dnů, jak to sám píše v listu Galaťanům (Gal.1,18). Po několika letech se sem z Miletu a Efezu vrátil a byl uvězněn. Po vytržení mysli v chrámě a na příkaz Pána opustit Jeruzalém se odkazuje ve dvacáté druhé kapitole Skutků apoštolů, kde praví, že mu tehdy Pán přikázal, aby odešel z Jeruzaléma (Sk.22,18). O této vizi a příkazu Pána informoval svatého Petrova coby hlavu apoštolského sboru, a po posouzení smrtelného nebezpečí, jaké svatému Pavlu hrozilo, byl tajně poslán do Cesareje a Tarsu, aby tam kázal pohanům, což on také udělal. Nejsvětější Marie byla nástrojem a prostřednicí všech těch zázračných dobrodiní. Díky Ní je konal její božský Syn a od Ní také Bůh přijal odpovídající poděkování za milosti udělené celé Církvi.

382. Když byla nejsvětější Matka ujištěna, že bude život svatého Pavla zachráněn, začala v sobě chovat naději, že by mohla s přispěním boží Prozřetelnosti

zachránit také život jejího bratrance Jakuba, který Jí byl velmi drahý a který byl dosud v Zaragoze chráněn stovkou andělů, kteří mu v Granadě dělali společnost a strážili ho. Tito svatí andělé Jí často přinášeli prosby tohoto apoštola a vraceli se zpět s radami od Ní. Tak se svatý Jakub dozvěděl, že se slavná Královna zdržuje v Efezu. Když v Zaragoze dokončil stavbu kaple či spíše malého chrámu, světil ji do péče biskupa a učedníků, které tam stejně jako v jiných španělských městech jmenoval. Po několika měsících od zjevení nejsvětější Královny opustil Zaragozu a kázal v různých provinciích. Po tom, co přišel do Katalánska, odplul do Itálie, kterou bez většího zdržení prošel a kde kázal, dokud opět neodplul do Asie, kde toužil uvidět nejsvětější Marii, svou paní a ochránkyni.

383. Svatý Jakub šťastně dosáhl svého cíle a dorazil do Efezu. Tam padl k nohám Matky svého Stvořitele a prolil mnoho slz radosti a úcty. Z hloubi srdce Jí děkoval za neobyčejná dobrodíní, která obdržel z jejich rukou od Nejvyššího při svých cestách po Španělsku, zvláště za to, že ho navštívila a udělila mu tak mnoho požehnání. Nebeská Matka coby Paní pokory ho ihned zvedla ze země a řekla: „Můj Pane, nezapomínej, že ty jsi pomazaný Páně a jeho služebník, zatímco já jsem jen nepatrný červ.“ Při těchto slovech padla na kolena a prosila svatého Jakuba, aby Jí coby kněz Nejvyššího udělil požehnání. Apoštol pobyl několik dní v Efezu ve společnosti nejsvětější Panny Marie a svého bratra Jana, kterého informoval o všem, co se mu přihodilo ve Španělsku. S nejmoudřejší Matkou v těch dnech vedl vznešené rozhovory, o kterých něco napíší v následujících odstavcích.

384. Se záměrem připravit svatého Jakuba na odchod z tohoto světa mu blahoslavená Marie jednoho dne řekla: „Jakube, můj synu, toto bude posledních několik dní tvého života. Ty víš, jak velice tě miluji v Pánu a jak velice tě toužím povznést k jeho důvěrné lásce a věčnému přátelství, pro které tě stvořil, vykoupil a povolal. Během těch několika mála dnů, které zůstávají z tvého života, ti chci projevit svou lásku, a nabízím ti vše, co pro tebe mohu v boží milosti jako tvá pravá Matka vykonat.“ Na tuto mimořádně velkou milost odpověděl svatý Jakub s nejhlubší úctou: „Má Paní, Matko mého Boha a Vykupitele, z hloubi své duše Ti děkuji za toto nové velké dobrodíní, které může dát jen tvá bezmezná láska. Má Paní, prosím Tě, uděl mi své požehnání, abych mohl podstoupit mučednickou smrt pro tvého Syna, mého Boha a Spasitele. Pokud je to jeho vůle a pokud to přispěje k jeho oslavě, prosím Tě z hloubi své duše, neopouštěj mě ve chvíli, kdy budu přinášet oběť svého života. Buď přítomna, abych Tě mohl při mé smrti vidět svýma očima a obětuj mě jako přijatelnou oběť jeho božské velebnosti.“

385. Nejsvětější Marie slíbila, že jeho žádost předloží Pánovi a že ji splní, pokud to boží vůle a blahosklonnost dovolí. Naplnila ho tak nadějí ve svou pomoc a útěchu věčného života, těšila ho a posilovala v očekávání mučednické smrti. Kromě jiného mu také řekla: „Můj synu Jakube, jaká muka nebo utrpení by se nám mohla zdát příliš velká při vyhlídce na vstup do věčné radosti Páně? I to nejtrpčí se bude zdát sladké, a to nejhroznější se bude jevit jako nejvyšší vítané a žádoucí tomu, kdo zná nekonečné a nejvyšší Dobro, které získá jako odměnu za momentální soužení (II. Kor. 4,17). Blahopřeji ti, můj pane, k tvému přestřastnému údělu, i k tomu, že tak brzy opustíš soužení tohoto smrtelného života, abys požíval nekonečné Dobro, které budeš zakoušet při radostném patření na jeho boží tvář. Úlevou pro mé srdce je, že už brzy získáš to, co ti má duše přeje, a že dáš svůj časný život za nekonečné vlastnictví věčného pokoje. Uděluji ti požehnání Otce, Syna a Ducha svatého, aby ti všechny tři Osoby v jednotě své podstaty v soužení pomáhaly a dovedly tě k vytouženému cíli, přičemž tě ve tvém slavném mučednictví bude provázet také mé požehnání.“

386. Velká Královna při loučení se svatým Jakubem pronesla i jiná obdivuhodně moudrá a nejvyšší utěšující slova. Prosila ho svým jménem a jménem všech tvorů, aby velebil Boha a přimlouval se za svatou Církev, jakmile bude schopen nazírat nejsvětější Trojici. Svatý Jakub slíbil udělat vše co si přála a znovu požádal o její pomoc a ochranu v hodině jeho mučednické smrti. To mu bylo znovu přislíbeno. Když se s Ní svatý Jakub loučil, řekl: „Má Paní, požehnaná mezi ženami, tvůj život a tvé přimluvy nyní jsou a po všecken čas budou pro svatou Církev oporou, o kterou se bude moci uprostřed pronásledování a svodů nepřátel Páně bezpečně opřít. Tvá láska bude nástrojem tvého mučednictví. Vždy pamatuj, naše nejsladší Matko, na Španělské království, kde byla nyní založena svatá Církev a zasetá víra ve tvého božského Syna a Vykupitele. Vem ho pod svou zvláštní ochranu, zachovej v něm svůj svatý chrám a víru, kterou jsem tam já nehodný hlásal, a uděl mi své svaté požehnání.“ Nejsvětější Marie mu slíbila, že jeho prosby a touhy splní, a s opětovným požehnáním se s ním rozloučila.

387. Svatý Jakub se rozloučil také se svým bratrem svatým Janem, který proléval mnoho slz, ne však ze zármutku, ale z radosti nad šťastným osudem svého staršího bratra, protože se měl stát prvním apoštolem, který dosáhne věčné blaženosti a palmy mučednictví. Pak se svatý Jakub bez větších zastávek vydal na cestu do Jeruzaléma, kde několik dní před svou smrtí kázal, což popíše v následující kapitole. Velká Paní

světa zůstala v Efezu, odkud sledovala vše, co se stalo svatému Jakubovi a ostatním apoštolům bez toho, aby se ztratili jejímu vnitřnímu zraku, nebo aby přerušila modlitby za ně a za všechny věrné děti Církve. Při pomýšlení na mučednickou smrt svatého Jakuba pro jméno Ježíše Krista, vzplanul v nejčistším srdci Panny Marie tak mocný žár lásky a touhy položit svůj život za Pána, že tím vysloužila mnohem víc, než byla hodnota mučednických korun získaných apoštolů a všemi ostatními dohromady, protože u každého z mučedníků trpěla mučednictvím lásky, které bylo pro její přecitlivě a láskou hořící srdce mnohem bolestnější, než muka meče a ohně pro těla mučedníků.

Ponaučení, která mi dala Královna nebes, přesvatá Marie.

388. Má dcero, v ději, který obsahuje tato kapitola, najdeš mnoho inspirativního pro žití dokonalého života. Uvažuj tedy, že stejně jako je Bůh počátkem a původcem veškerého bytí a schopností tvorů, pak by měl být podle zdravého rozumu také jejich výhradním konečným cílem. Protože pokud člověk obdržel vše bez toho, aby si to jakkoli zasloužil, pak také vděčí za vše Tomu, který mu to zdarma udělil. Když tak člověk vše dostal, aby přinesl užitek, pak veškerý zisk patří Stvořiteli a ne tvorům. Tato pravda, kterou jsem plně chápala a o které jsem ve svém srdci uvažovala, mě nutila padat na tvář, ponížovat se až do prachu a klanět se neměnné boží bytosti. S vědomím, že jsem byla stvořena z ničeho formováním ze země, jsem se v boží přítomnosti považovala za nic, přičemž jsem Ho uznávala za Stvořitele, kterému dlužím za svůj život, bytí a pohyb (Sk.17,28). Vyznávala jsem, že bez Něho nejsem ničím a že vše náleží Jemu, coby jedinému počátku a konci veškerého stvoření. Ve světle této pravdy se mi zdály má práce a utrpení malé, a přestože jsem nepřestávala konat dobro, stále jsem toužila dělat a trpět ještě víc. Mé srdce nebylo nikdy spokojené, protože jsem se stále cítila být dlužnicí, která je stále chudší a více zadlužená. Tento stav mysli má velice dobrou oporu ve zdravém rozumu, ale ještě více ve víře. Tento dluh se projevuje a je společný všem lidem, jen pokud by k němu obrátili svou pozornost. Ale při všeobecném lidském zapomnění si přeji, má dcero, abys mě starostlivě napodobovala v postupech a cvičeních, které jsem ti popsala, obzvláště pak v pokořování sebe samé až do prachu úměrně tomu, jak tě Nejvyšší bude povznášet milostmi a požehnáním své pravice. Příklad mé pokory můžeš jasně vidět při zvláštním projevu přízně, kdy Pán nařídil postavit chrám, ve kterém jsem

měla být ještě během svého smrtelného života ctěna. Tato i jiné milosti mě pokořovaly nade všechno lidské chápání. Pokud jsem se tedy tak pokořovala já, přestože jsem konala tak velké věci, zvaž, o co víc se musíš pokořovat ty při tak velké štedrosti Páně vůči tvé osobě a tak skoupé odezvě z tvé strany.

389. Přeji si také, má dcero, abys mě velmi pečlivě napodobovala v praktikování ducha chudoby při používání věcí běžné potřeby a v užívání pohodlí, které ti nabízí tvé řeholní sestry nebo přátelé. Vybírej si a přijímej jen nejchudší, nejobyčejnější, nejskromnější a nejméně žádoucí věci, protože bys mě jinak nemohla napodobovat v duchu, ve kterém jsem bez okázalosti odmítla veškeré pohodlí a dobré věci tohoto života, které mi nabízeli věřící z Jeruzaléma. Přijala jsem jen to, co bylo nezbytně nutné k mému pobytu v Efezu. Zachovávání této ctnosti v sobě obsahuje tak mnoho toho, co dělá život člověka šťastným, zatímco oklamání a zaslepení světáci se těší vyhledáváním toho, co je v naprostém rozporu s touto ctností a pravdou.

390. Snaž se také vyhnout velice běžné chybě, které se lidé dopouštějí tím, že místo toho, aby uznali, že veškeré tělesné i duchovní dobro náleží Pánovi, považují je za úměrná svým potřebám a přivlastňují si je natolik, že nejenže je odmítají svobodně nabídnout svému Stvořiteli, ale nad to vždy, když se jich musí vzdát, nařikají a cítí se být poškozeni jejich ztrátou, jako by byli v právu, nebo jako kdyby s nimi Bůh jednal nespravedlivě. Takovou nezřízenou láskou obyčejně milují rodiče své děti a děti své rodiče, muži své manželky a manželky své muže, a všichni svůj majetek, čest, zdraví a jiná časná dobra. Mnohé duše tak nezřízeně milují také duchovní věci a jdou ve své rozvášněné lásce tak daleko, že neznají míru smutku, když je ztratí. Když je nemohou znovu získat, žijí v neklidu a sklíčenosti, a přechází od nepořádku svého citového afektu k nepořádku rozumu a neoprávněným stížnostem. Nejenže se tak opovažují odsuzovat soudy boží Prozřetelnosti, a že tím ztrácí zásluhy, které by získaly, kdyby obětovaly to, co patří Pánovi, ale chtějí, aby Pán pochopil, že si váží pomíjejících věcí víc než svého nejvyššího cíle, a že by chtěly, kdyby to bylo možné, žít po mnoho věků ve spokojenosti s těmito viditelnými a pomíjejícími věcmi.

391. Žádné z Adamových dětí nemůže milovat větší láskou nebo srovnatelnou s tou, se kterou jsem milovala svého božského Syna a svého snoubence svatého Josefa. Přesto však byla tato má láska během celého soužití s nimi tak dobře uspořádána, že jsem ochotně obětovala Bohu rozhovory a soužití s nimi v době, kdy jsem o ně přišla. Přeji si, abys tento soulad přizpůsobení a odevzdanost napodobovala, kdykoli budeš

postrádat něco, co bys milovala v Bohu, protože mimo Boha nesmíš milovat nic. Úzkostná touha patřit na nejvyšší Dobro a věčně a navždy milovat v nebi Boha musí stále naplňovat celou tvou bytost. Po této blaženosti musíš se slzami v očích z hloubi svého srdce vzdychat, a proto musíš s radostí snášet všechny útrapy a strasti tohoto smrtelného života. Prodchnuta takovou touhou musíš žít tak, že budeš od nynějška ve snaze stát se hodnou božího přátelství si budeš přát vytrpět vše, o čem uslyšíš nebo se dozvíš, že vytrpěli svatí. Pamatuj si však, že tato touha trpět a patřit na Boha musí být taková, aby se tvé utrpení stávalo skutkem v důsledku zármutku nad tím, že nemůžeš trpět skutečná muka, a že nejsi shledána hodnou vytrpět všechna mučednictví, po kterých toužíš. Ke tvé vzletné touze dosáhnout blaženého nazírání se nesmí přimísit žádná nižší pohnutka, jako je například útěcha, kterou poskytuje radost z nazírání Boha, a která by ti poskytla úlevu v těžkostech tohoto života, protože samotnou touhou po patření na nejvyšší Dobro nemilujeme Boha, ale sebe a své vlastní pohodlí. Před zrakem všemohoucího Boha, který vše proniká a váží, si tak za to nezasluhujeme odměnu. Ale pokud budeš vše dělat upřímně a s veškerou dokonalostí, coby věrná služebnice a nevěsta božího Syna, která Ho touží vidět proto, aby Ho milovala, chválila a nikdy po celou věčnost neurazila, a pokud budeš toužit po veškerém úsilí a utrpení jen s tímto záměrem, pak mi věř a buď si jistá, že nás přitáhneš k sobě a že dosáhneš takové lásky, po které toužíš, protože právě proto jsme k tobě tak štedří.

KAPITOIA II.

Slavná mučednická smrt svatého Jakuba; Panna Marie mu pomáhá a vede jeho duši do nebe; jeho tělo je přeneseno do Španělska; uvěznění svatého Petra a jeho vysvobození z vězení; tajemství spojená s těmi událostmi.

392. Náš velký apoštol svatý Jakub přišel do Jeruzaléma v době, kdy celé město bylo velmi popuzeno proti učedníkům a následovníkům Krista, našeho Pána. Tuto novou vlnu hněvu vyvolali skrytě démoni rozdmýčáváním horlivosti židů pro Starý zákon a jejich žárlivosti proti Novému zákonu evangelia. Bezprostřední příčinou tohoto hnutí byla kázání svatého Pavla, který, i když pobyl v Jeruzalémě jen patnáct dní, přesto během té krátké doby boží mocí, která v něm působila, obrátil mnoho lidí a vzbudil úžas a obdiv všeho lidu. Nevěřící židé sice po zprávách o Pavlově odchodu

z Jeruzaléma pocítili úlevu, ale byli znovu zděšeni rychlým příchodem svatého Jakuba, který projevoval neméně horlivosti a nebeské moudrosti při hlásání jména Ježíše Krista, našeho Spasitele. Lucifer, který o jeho příchodu věděl, toho využil jako nového nástroje ke vzbuzení nevole a burcování hněvu kněží, zákoníků a velerady. Svatý Jakub začal velmi horlivě hlásat jméno Ukřižovaného, jeho tajemnou smrt a vzkříšení. Během prvních dnů přivedl k víře některé židy, mezi kterými vynikali zvláště Hermogenes a Filetus, oba čarodějové a kouzelníci, kteří měli smlouvu s ďáblem. Hermogenes byl velice zběhlý v magii a Filetus byl jeho žák. Židé chtěli využít služeb těch dvou, aby Jakuba ve sporu překonali, nebo, pokud by to nebylo možné, aby ho svou magií zbavili života.

393. Tuto bezbožnost chtěli démoni provést prostřednictvím nevěřících židů, protože se oni sami nemohli ke svatému Jakubovi přiblížit kvůli hrůze, kterou v nich budila boží milost, která z apoštola vycházela. Filetus nejprve vyvolal spor se svatým Jakubem takovým způsobem, aby, pokud by sám nezískal převahu, mohl na bojiště vstoupit Hermogenes, coby zběhlejší mistr umění magie. Filetus přednesl své důmyslné a nepravdivé argumenty, ale apoštol mluvil s takovou moudrostí a silou, že všechna Filetova důmyslnost musela ustoupit, jako ustupuje tma před světlem. Filetus byl překonán a současně také obrácen. Přijal Kristovu pravdu a stal se od té doby obhájcem svatého apoštola a jeho učení. Báł se ale ďábelského umění svého mistra Hermogena a hledal ochranu u svatého Jakuba. Svatý apoštol mu dal kousek plátna, které obdržel od Panny Marie, čímž byl Filetus několik dní chráněn před Hermogenovou mocí do doby, než Hermogenes sám vstoupil do sporu.

394. Hermogenes se svatého Jakuba obával, ale setkání s ním se nemohl vyhnout, protože se židům zavázal, že v diskuzi svatého Jakuba přesvědčí. Proto se snažil podpořit své bludy přesvědčivějšími argumenty než jeho žák. Ale nic z toho, co mohl udělat, nemohlo uspět proti nebeské síle a moudrosti svatého apoštola, která byla jako dravý proud. Hermogena umlčel a přivedl k doznání, že věří v tajemství Kristovy víry, stejně, jak to udělal u Filetuse. Oba pak přijali víru a učení, které hlásal svatý Jakub. Démoni byli vyburcováni k zuřivosti proti Hermogenovi a mocí, kterou nad ním měli, ho začali kvůli jeho obrácení trýznit. Když se Hermogenes dozvěděl, že je Filetus chráněn relikvií, kterou získal od apoštola, hledal u něho podobnou ochranu proti svým nepřítelům. Svatý Jakub mu věnoval šálu, kterou používal na svých cestách, a tím od něho zahnal demony, kteří pak nebyli schopni se k němu přiblížit ani ho trápit.

395. Tato i jiná obrácení, která svatý Jakub v Jeruzalémě vyvolal, byla uspišena vzdechy, slzami a modlitbami velké Královny v Efezu, kde (jak často připomínám) skrze nebeské nazírání viděla vše, co se stalo apoštolům a ostatním věřícím Církve, zejména pak milovanému apoštolu Jakubovi, o kterého se vzhledem k jeho blízké mučednické smrti starala především. Hermogenes a Filetus po nějakou dobu setrvali v Kristově víře, ale později v Asii odpadli, jak je zřejmé z druhého listu svatého Pavla Timoteovi, kde svatý Pavel říká, že ho Figellos nebo Filetus a Hermogenes opustili. Přestože semeno víry v srdcích těchto mužů vzklíčilo, nezapustilo dostatečně hluboké kořeny, aby mohlo vzdorovat pokušení démonů, kterým tak dlouho sloužili a se kterými důvěrně žili. Zlé a zvrhlé sklony jejich nepravostí v nich zůstaly, znovu je ovládly a přiměly k odpadnutí od víry, kterou přijali.

396. Když židé po přesvědčení a obrácení Fileta a Hermogena viděli, že jsou všechny jejich naděje zmařeny, byli naplněni novou zlobou proti apoštolovi svatému Jakubovi a odhodláním ho usmrtit. Proto podplatili setníky římské milice Demokrita a Lysias, aby jim dali vojáky pro zatčení apoštola. Se záměrem skrýt svou zradu, měli v určitý den během apoštolova kázání vyvolat hádku nebo výtržnost, při které by se ho zmocnili. Provedení tohoto hříšného záměru bylo přenecháno Abiatarovi, který byl toho roku nejvyšším knězem, a zákoníkovi Josiášovi, který měl stejný názor jako nejvyšší kněz. Jak tento záměr naplánovali, tak ho také provedli. Zatímco svatý Jakub při svém kázání o tajemstvích vykoupení, která s obdivuhodnou moudrostí vztahoval k výrokům starých spisů, pohnul posluchače k slzám lítosti, byl nejvyšší kněz a výše jmenovaný zákoník popuzen k ďábelské zlobě. Dali znamení římským vojákům a velekněz poslal Josiáše, aby se na svatého Jakuba obořil, stáhnul jeho krk smyčkou z provazu, prohlásil ho za buřiče lidu a šířitele nového náboženství odporujícího římské říši.

397. Nato Demokritos a Lysias přispěchali se svými vojáky, apoštola spoutali a odvedli k Herodovi, synovi Archelaa, jehož zloba byla vnitřně živena Luciferovou chytrostí, a zevně zlomyslnými a nenávisnými židy. Takto podněcován ze dvou stran, rozpoutal Herodes, který Pána nenáviděl, proti učedníkům Páně pronásledování, o kterém píše svatý Lukáš ve dvanácté kapitole Skutků apoštolů, a poslal vojáky, aby je stíhali a věznili. Ihned rozkázal, aby byl svatý Jakub sťat, jak si to židé přáli. Svatý apoštol cítil neuvěřitelnou radost z toho, že byl zajat a spoután jako jeho Pán, a že je veden na místo, kde měl mučednickou smrtí přejít z tohoto smrtelného do věčného života, jak ho o tom zpravila Královna nebes. Vzdal nejpokornější díky za tuto milost

a znovu veřejně vyznal svou víru v Krista, našeho Pána. Vzpomněl si na to, jak nejsvětější Matku v Efezu žádal, aby byla přítomna při jeho smrti, a z hloubi své duše Ji volal.

398. Nejsvětější Marie slyšela ve své modlitebně v Efezu tyto prosby svého milovaného učedníka a bratrance, protože sledovala vše, co se s ním dělo a pomáhala mu svými účinnými prosbami. Během této své modlitby viděla velké množství andělů a nebeských duchů všech hodností sestupovat z nebe. Část z nich obklopila svatého apoštola v Jeruzalémě, když byl veden na popraviště, zatímco mnoho jiných se blížilo ke své Královně v Efezu. Jeden z nich Ji řekl: „Císařovno nebes a naše Paní, nejvyšší Pán a Bůh Tě vybízí, abys ihned pospíšila do Jeruzaléma potěšit jeho velkého služebníka Jakuba, a abys mu pomáhala při jeho smrti a splnila všechna jeho zbožná a svatá přání.“ Tuto žádost nejsvětější Marie s radostí a vděčností splnila. Chválila Nejvyššího za ochranu, kterou poskytuje těm, kteří důvěřují jeho milosrdenství a svěřují své životy jeho rukám. Během své cesty na popraviště, vykonal apoštol velké zázraky na nemocných, trpících a několika posedlých zlými duchy. Bylo jich tam mnoho, protože se zpráva o jeho popravě, ke které ho Herodes odsoudil, rychle rozšířila, a mnoho nešťastníků ho spěchalo požádat o poslední pomoc a radu. Velký apoštol uzdravil všechny, kteří se přihlásili.

399. Mezitím svatí andělé posadili svou Královnu a Paní na zářivý trůn tak, jak se už stalo při jiných příležitostech, a nesli Ji na něm do Jeruzaléma na místo poprav svatého Jakuba. Svatý apoštol padl na kolena, aby nabídnul svůj život jako oběť Nejvyššímu, a když pozvedl své oči k nebi, spatřil v prostoru blízko sebe Královnu nebes, kterou ve svém srdci volal. Viděl Ji oděnou do božské nádhery a velké krásy, obklopenou množstvím andělů. Při tomto nebeském zjevu duše svatého Jakuba zajásala a jeho srdce zaplavil žár božské lásky. Chtěl prohlásit nejpožehnanější Marii za Matku boží a Paní všeho tvorstva. Jeden ze svrchovaných nebeských duchů ale zadržel hnutí jeho touhy a řekl mu: „Jakube, služebníku našeho Stvořitele, utlum ve svém nitru své vzácné pocity a nezjevuj židům přítomnost a pomoc naší Královny, protože nejsou hodni ani schopni Ji poznat, a místo toho, aby Ji uctili, by se ještě víc zatvrdili ve své nenávisti.“ Po tomto upozornění pak svatý apoštol už jen mlčky pohyboval rty, když takto mluvil k nebeské Královně:

400. „Matko mého Pána Ježíše Krista, má Paní a ochránkyně, útěcho trpících a útočiště potřebných, uděl mi, má Paní, své požehnání, po kterém jsem tak velmi

toužil. Nabídní za mě svému Synovi a Vykupiteli světa obět' mého života, protože hořím touhou být zahuben pro oslavu jeho jména. Učiň dnes své přechysté a neposkvrněné ruce oltářem mé oběti, aby se stala příjemnou očím Toho, který pro mne zemřel na kříži. Do tvých rukou a skrze ně do rukou mého Stvořitele poručím svého ducha.“ Když pronesl tato slova s očima upřenýma na nejsvětější Pannu Marii, která promlouvala k jeho srdci, byl katem st'at. Velká Paní a Královna světa s obdivuhodnou blahosklonností přijala duši svého milovaného apoštola a určila jí místo u sebe na trůnu, vystoupila s ní do nejvyššího nebe a odevzdala ji svému božskému Synovi. Když nejsvětější Marie navštívila s tou obětí nebeský dvůr, stala se tak zdrojem nové radosti a objektem nečekaných oslav všech nebeských obyvatel, kteří Ji uvítali chvalozpěvy. Nejvyšší přijal duši svatého Jakuba a vykázal jí místo prominentní slávy mezi knížaty svého lidu. Nejsvětější Marie padla na svou tvář před trůnem Všemohoucího a oslavovala Ho novou písní chvál a díky za vítězné mučednictví, které poprvé získal jeden z jeho apoštolů. Nebeská Paní při této příležitosti neviděla Boha přímým nazíráním, ale abstraktním, jak jsem to popsala už dříve. Avšak nejsvětější Trojice Ji obdařila novými požehnáními a dary, které byly určené Ji i svaté Církvi, a na jejichž přijetí se důkladně připravovala. Požehnali Ji také všichni svatí a pak Ji svatí andělé přenesli zpět do její modlitebny v Efezu, kde se mezitím za ni vydával jeden anděl. Po svém návratu nebeská Matka ctností, jako obyčejně, padla na svou tvář a děkovala Nejvyššímu za vše, co se událo.

401. Učedníci svatého Jakuba v průběhu následující noci zaopatřili jeho svaté tělo, dopravili ho tajně do Jaffy, odkud se s ním vypravili, podle božího určení, do Galicie ve Španělsku. Nebeská Paní poslala jednoho anděla, aby je vedl a doprovázel do přístavu, ve kterém s ním měli podle boží vůle vystoupit. I když učedníci anděla neviděli, často pociťovali během celé cesty jeho zázračnou ochranu. Stejně jako tedy vděčí Španělsko ochraně nejsvětější Panny Marie za první poznání víry, tak hluboce zakořeněné v srdcích jeho lidu, kterou poskytovala svatému Jakubovi, tak Ji i nyní dluží za to, že má jeho svaté tělo, které je velkou útěchou a ochranou Španělska. Svatý Jakub zemřel léta Páně čtyřicátého prvního, dvacátého pátého března, pět let a sedm měsíců po zahájení své apoštolské činnosti ve Španělsku. Podle tohoto výpočtu i podle toho, který jsem uvedla výše, došlo k umučení svatého Jakuba po plných sedmi letech od smrti našeho Spasitele Ježíše Krista.

402. O tom, že svatý Jakub podstoupil mučednickou smrt na konci března, svědčí i text dvanácté kapitoly Skutků, kde svatý Lukáš říká, že když Herodes viděl, jak se židé radují ze smrti svatého Jakuba, dal zatknout a uvěznit také svatého Petra se záměrem ho dát setnout po velikonoční slavnosti, jinak také označované jako

slavnost beránka nebo slavnost nekvašených chleběů. Tuto slavnost židé slavili čtrnáctého března. Z věty o zatčení svatého Petra lze usuzovat na to, že byl zatčen během slavnosti nebo velice blízko té doby, a že k usmrcení svatého Jakuba došlo jen několik dní před čtrnáctým březnem čtyřicátého prvního roku. Podle současného počítání let a měsíců k tomu ale došlo v posledních dnech března, tedy dvacátého pátého a brzy nato byl zatčen a uvězněn svatý Petr. Svatá Církev neslaví svátek svatého Jakuba v den jeho smrti, protože připadá na svátek Zvěstování a často také na svatý týden. Proto byl svátek svatého Jakuba přeložen na dvacátého pátého července, tedy den, kdy bylo jeho tělo přivezeno do Španělska.

403. Smrt svatého Jakuba a spěch, se kterým ji Herodes nařídil, velice posílily bezbožnou krutost židů, protože v divoké brutalitě bezbožného krále viděli cenný prostředek k prosazování své msty vůči následovníkům Krista Pána. Lucifer a jeho démoni byli stejného názoru. Oni svým pokoušením a židé svým pochlebováním přiměli Heroda, aby nechal také zatknout a uvěznit Petra. To Herodes ochotně provedl kvůli tomu, aby pro dosažení svých pozemských cílů získal náklonnost židů. Démoni měli před zástupcem Krista velký respekt kvůli velké síle, která z něho proti nim vycházela, a proto se snažili skrytými cestami uspišit jeho uvěznění. Svatý Petr ležel ve vězení spoután dvěma řetězy a počítal s tím, že bude po velikonočních svátcích popraven (Sk. 12,6). I když nebylo neohrožené apoštoloovo srdce zatížené úzkostí ani starostmi, jako kdyby byl na svobodě, bylo celé mystické tělo Církve v Jeruzalémě zděšené a všichni učedníci i věřící byli velice sklíčení zprávou, že ho Herodes hodlá bezodkladně vydat na smrt. Ve svém utrpení znásobili své modlitby a prosby k Pánu, aby zachoval svatého Petra, jehož smrt by vystavila celou církev velkému zmatku a soužení. Odvolávali se také na ochranu a mocnou přímluvu nejsvětější Panny Marie, od které všichni očekávali vysvobození.

404. Nebezpečná krize hrozící Církvi však neunikla pozornosti nebeské Matky, protože ze svého útočiště v Efezu viděla prostřednictvím své nejjasnější vnitřní vize vše, co se v Jeruzalémě událo. Podobně i ona usilovněji prosila Pána, vzdychala, padala na svou tvář a ronila krvavé slzy za vysvobození svatého Petra a ochranu svaté Církve. Tyto prosby nejsvětější Matky pronikly nebesa a ranily srdce jejího Syna Ježíše, našeho Spasitele. V reakci na tyto prosby sestoupil Pán osobně do její modlitebny, kde ležela na zemi s panenskou tvář položenou v prach. Když svrchovaný Král vešel a láskyplně Ji zvedl ze země, řekl: „ Má Matko, zmírní svůj smutek a žádej, co si přeješ, neboť ti vše udělím a nalezněš milost v mých očích.“

405. Přítomností a laskavou něžností svého Syna byla nebeská Matka oživena a naplněna radostnou útěchou, protože utrpení Církve bylo jedinou příčinou jejího mučednictví, přičemž ji vize k smrti odsouzeného svatého Petra ve vězení a nebezpečí, které tak hrozilo prvotní Církvi, rmoutilo víc, než si můžeme představit. V přítomnosti Krista Vykupitele zopakovala své prosby a řekla: „Pane a pravý Bože, můj Synu, Ty víš o soužení tvé svaté Církve, protože její volání doléhá k tvému sluchu, zatímco proniká do mého ztrápeného srdce. Tví nepřátelé jsou rozhodnutí usmrtit jejího pastýře, tvého zástupce, a pokud to Ty, Pane, nyní dovolíš, rozptýlí tvé malé stádečko a pekelní vlci zvítězí nad tvým jménem, když uvidí, že se jejich přání splnilo. Rozkaž, můj Pane, Bože a živote mé duše, svým všemohoucím slovem, tomuto moři pronásledování, větrům a vlnám, které na tu lodičku doráží, aby se utišily a já budu žít. Ochraňuj svého zástupce a zahanbi své nepřátele. Pokud to přispěje ke tvé oslavě a pokud je to ve shodě s tvou vůlí, ať ta soužení postihnou mě, abych mohla trpět za věrné děti, být oporou tvé pravice a bojovat s neviditelnými nepřáteli při obraně tvé svaté Církve.“

406. Její božský Syn Jí odpověděl: „Přeji si, abys jednala podle svého uvážení s využitím moci, kterou jsem Ti dal: udělej nebo vrať zpět, co je zapotřebí pro dobro mé Církve, přičemž si můžeš být jista, že se všechen vztek ďáblů obrátí proti Tobě.“ Marie Mu poděkovala za tuto novou milost a nabídla se, že povede boj Páně za jeho věrné a řekla: „Nejvyšší Pane, naděje a živote mé duše, srdce i tělo tvoji služebnice je připravené pracovat za duše vykoupené tvou krví a životem. Ačkoli jsem jen neužitečný prach, vím, že Ty jsi nekonečná síla a moudrost, a s milostí tvé pomoci se nebojím ani pekelného draka. Když si přeješ mě zmocnit jednat ve tvém jménu pro blaho Církve, prikazuji tedy nyní Luciferovi a všem jeho služebníkům zla, kteří znepokojují církev, aby sestoupili do propasti a byli tam umlčeni, dokud se tvé Prozřetelnosti nezlíbí jim dovolit vrátit se zpět.“ Tento rozkaz Královny světa v Efezu byl tak mocný, že v tom okamžiku, kdy ho vyslovila, byli všichni démoni v Jeruzalémě svrženi do pekla, celý zástup jich sestoupil do věčných slují bez síly odporovat boží moci působící skrze nejsvětější Pannu Marii.

407. Lucifer i jeho společníci věděli, že tento trest vyšel od naší Královny, kterou nazývali svým Nepřítelem, protože se její jméno neodvážili vyslovit. Jako dříve v podobných případech zůstali v pekle zmateni a zděšení, dokud nedostali svolení vstát,

aby bojovali proti Marii, jak budu dále vyprávět. V té době se znovu radili o tom, jaké prostředky by měli použít pro dosažení tohoto cíle. Po tomto triumfu nad demony přemýšlela nejsvětější Marie o podobném přemožení vzdoru Heroda a židů, a proto svému božskému Synovi řekla: „Nyní, můj Synu a Pane, pokud je to tvá vůle, nech svého služebníka Petra osvobodit jedním z tvých svatých z vězení.“ Kristus, náš Pán, schválil její přání a na příkaz obou vladařů jeden z přítomných nebeských duchů spěchal do Jeruzaléma vysvobodit svatého Petra z vězení.

408. Anděl provedl tento úkol velmi rychle. Když vešel do žaláře, našel svatého Petra spoutaného dvěma řetězy mezi dvěma vojáky, přičemž mnoho dalších vojáků bylo u vchodu do vězení. Oslava svátku přesnic již proběhla, a toto byla noc před dnem, kdy měl být podle rozsudku svatý Petr popraven. Apoštol tím však nebyl nikterak rozrušen, takže spal klidně jako jeho strážci (Sk. 12, 6). Když anděl přišel, musel ho udeřit do boku, aby ho probudil, a když byl svatý Petr stále ospalý, pobídl ho anděl slovy: „Vstaň! Rychle! Opásej se a obuj si opánky; Přehod' si plášť a pojď za mnou.“ Svatý Petr byl zbaven okovů, a aniž by chápal co se s ním děje a jaký význam by měla mít tato vize, anděla následoval. Když ho anděl provedl několika ulicemi, řekl Petrovi, že ho Všemohoucí vysvobodil na přímlovu své nejsvětější Matky, a nato zmizel. Svatý Petr pak přišel k sobě, porozuměl tomuto tajemství a vzdal Bohu díky za tuto milost.

409. Svatý Petr uvažoval o tom, že bude nejlepší nejdříve podat zprávu o svém vysvobození a poradit se s Jakubem menším a ostatními věřícími před tím, než uprchně do bezpečí. Zrychlil krok a přišel k domu Marie, matky Jana, zvaného také Marek. Byl to dům večerádla, kam se ve svém souzení uchýlilo mnoho učedníků. Svatý Petr na ně zavolal z ulice a služka jménem Rhode sešla dolů, aby zjistila, kdo to volá. Když poznala Petrův hlas, nechala ho stát venku, a plná vzrušení běžela učedníkům oznámit, že je to Petr. Oni to však považovali za nějaké hloupé neporozumění služky. Ale když je stále ujišťovala, že je to Petr, daleko vzdálení od myšlenky, že by mohl být Petr vysvobozen, si začali myslet, že by to mohl být jeho anděl. Během tohoto dohadování se Petr u dveří na ulici dožadoval vstupu tak dlouho, až mu otevřeli a plni úžasu spatřili svatého apoštola a hlavu Církve vysvobozeného od utrpení vězení a smrti. Popsal jim podrobně, jaká milost mu byla prostřednictvím anděla udělena, aby pak o tom mohli v nejvyšším utajení informovat svatého Jakuba a všechny jeho bratry. V předtuše, že ho bude Herodes usilovně hledat, všichni jednomyslně rozhodli, aby ještě téže noci opustil Jeruzalém a nevracel se, aby snad nebyl při pozdějším prohledání zatčen. Proto svatý Petr uprchl. Když pak bylo po něm Herodem vyhlášené pátrání neúspěšné, potrestal Herodes strážce a vzplanul novým

hněvem proti učedníkům. Kvůli jeho pýše a bezbožným plánům však Bůh zkrátil jeho aktivity těžkými tresty, o kterých budu psát v následující kapitole.

Ponaučení, která mi udělila Královna andělů.

410. Má dcero, tvůj úžas nad neobyčejnou milostí, kterou jsem udělila svému služebníkově Jakubovi po jeho smrti, mi dává příležitost tě informovat o výsadě, která byla Všemohoucím potvrzena v době, kdy jsem nesla apoštolovu duši do nebe. I když jsem ti při jiných příležitostech už z tohoto tajemství něco vyjevila, lépe to pochopíš a vzroste tím tvá dětinná oddanost ke mně. Když jsem do nebe přinesla šťastnou duši svatého Jakuba, promluvil ke mně věčný Otec za přítomnosti všech svatých, kteří naslouchali: „Má Dcero a Holubičko, kterou jsem si vyvolil z celého tvorstva, ať mi dvořané, andělé a svatí ví, že pro oslavu svého svatého jména, pro tvou slávu a pro dobro smrtelníků ti nyní dávám své královské slovo, že kdokoli z lidí tě bude v hodině smrti volat a vzývat s láskou podobnou té služebníka Jakuba, s prosbou o tvou přímluvu u mě, skloním se k nim s milostí a budu na ně pohlížet očima otcovského soucitu. Budu je hájit a chránit před nebezpečím této poslední hodiny, zaženu kruté nepřátele, kteří obzvláště v této hodině usilují o záhuby duší, prostřednictvím tebe jim poskytnu velkou pomoc odolnosti vůči těmto nepřátelům a dosažení milosti, pokud využijí tuto pomoc a ty mi tyto duše přineseš, abych je odměnil svou štědrou rukou.“

411. Za tuto výsadu jsem já i celá vítězná Církev zpívali Nejvyššímu hymny chvál a díky. Ačkoli je posláním andělů přivádět před soudnou stolicí spravedlivého Soudce duše ze zajetí smrtelného života, mám stejnou výsadu ve vyšším stupni, než ji Všemohoucí dal kterémukoli jinému tvorovi, protože jsem ji získala z jiného titulu a podle nadřazeného práva. Mnohokrát jsem této výsady využila a využila jsem ji i u některých apoštolů. Protože vidím, že upřímně toužíš vědět, jak bys mohla ode mě získat tuto milost tak drahou tvé duši, odpovím ti tedy na tvé zbožné přání napomenutím, abys dávala pozor, aby ses nestala nehodnou této pomoci svou nevděčností a zapomnětlivostí. Především se snaž dosáhnout neporušené čistoty, kterou očekávám od tebe i od jiných duší. Neboť velká láska, již jsem povinna, a kterou mám k Bohu, mě zavazuje, abych s neupřímnější vroucností a láskou požadovala od všech lidí zachovávání jeho svatého zákona, a aby žili v přátelství

s Bohem a v jeho milosti. To pro tebe musí být důležitější než zachování tvého života a musíš být ochotna raději zemřít než urazit Boha a nejvyšší Dobro.

412. Přeji si, abys mě poslouchala, jednala podle mých pokynů a snažila se ze všech sil napodobovat vše, co u mě vidíš a o čem píšeš. Nikdy ve své lásce neustávej a ani na okamžik nezapomínej na to, jakou srdečnou lásku dlužíš svému Pánovi za jeho velkorysé milosrdenství. Pamatuji, že máš být vděčna za všechno požehnání Pánovi a mně, protože tvé závazky daleko převyšují to, co budeš moci v tomto životě splnit. Buď věrná ve spolupůsobení, horlivá ve zbožnosti a připravena dělat vše, co je nejsvětější a nejdokonalejší. Rozšiř své srdce a nečiň ho úzkým malomyslností, následováním ďábelských pokušení. Vztáhni svou ruku k dobrým a mocným činům naplněným důvěrou v Pána, která nesmí být utlačována protivenstvím, narušujícím vůli Páně v tobě a vysoké cíle jeho slávy. Uchovej si živou víru a naději, a to i při největších útocích a pokušeních. V tom všem ať ti pomáhá příklad mých služebníků Jakuba a Petra a jistota, že skrze mě získáš šťastné bezpečí těch, kteří žijí pod ochranou Nejvyššího. Pro tuto důvěru a oddanost ke mně obdržel svatý Jakub jedinečnou milost, kterou jsem mu prokázala v jeho mučednictví. S důvěrou ve mě podnikal velká díla a získal tuto korunu. Díky této důvěře zůstal svatý Petr tak klidný a bezstarostný, i když byl spoutaný ve vězení, a ani na okamžik neztratil klid své duše. To vedlo také k tomu, že jsme se ho já a můj božský Syn rozhodli vysvobodit. Děti temnoty se stávají takových milostí nehodné, protože vkládají všechny své naděje do toho, co je viditelné a do své ďábelské, pozemské chytrosti. Povznes své srdce, má dceru, a vyved' ho z tohoto klamu. Usiluj jen o to, co je nejvyšší čisté a svaté, a pak s tebou bude ruka Všemohoucího, která ve mně vykonala tak velké zázraky.

KAPITOLA III.

Skutky nejsvětější Marie ve vztahu ke smrti a trestu Heroda; svatý Jan káže v Efezu a koná mnoho zázraků; Lucifer povstává k boji s Královnou nebes.

413. Láska u rozumných bytostí má na jejich srdce podobné účinky, jako síla gravitace na kámen. Kámen má snahu se pohybovat tam, kam ho táhne jeho tíha, totiž ke zdroji přitažlivosti. Láska je tíhou srdce, která ho táhne ke svému zdroji, k tomu co miluje. Pokud je srdce z nutnosti nebo nedopatřením vychýleno, je láskou ihned

přitaženo zpět podobně, jako se pružina vrací do svého výchozího tvaru, jakmile je uvolněna. Zdá se, že tato tíha nebo účinek lásky, odnímá srdci svobodu tak dalece, že se stává poddaným a závislým na tom, co miluje, a brání vůli, aby volila jiný směr jednání než je ten, ke kterému ho vybízí láska. Štěstí nebo neštěstí tvora závisí na dobrém nebo špatném užívání lásky, protože to, co člověk miluje, dělá svým pánem. Pokud je tímto pánem zlo a špatnost, je takový člověk týrán a degradován, pokud je tím pánem dobro, bude zušlechťován a obšťastňován, a to tím víc, čím vznešenější a vyšší je dobro, které miluje. Doufám, že s využitím těchto principů budu moci aspoň částečně vysvětlit to, co mi bylo sděleno o vznešeném stavu, ve kterém nejsvětější Marie stále žila, ze kterého nikdy neslevila, ale naopak, ve kterém se od prvního okamžiku svého početí nepřetržitě a bez odpočinku povznášela, dokud nevešla do radosti blaženého nebeského nazírání.

414. Kdyby bylo možné soustředit všechnu lásku andělů i lidí v jednom člověku, byla by jistě menší, než láska nejsvětější Marie. A přesto, kdybychom mohli sjednotit lásku všech ostatních bytostí v jeden celek, jistě by se nám žár takové lásky zdál být takřka nekonečný, protože by přesahoval veškeré naše chápání. Pokud tedy láska naší velké Královny toto vše převyšovala, mohla jen nekonečná Moudrost změřit lásku tohoto Tvora a odhadnout sílu, kterou byla přitahována k Bohu. My však můžeme alespoň pochopit, že v jejím nejčistším a nejvíce rozníceném srdci nemohlo být žádné jiné tajemství, nemohlo ho nic ovládat, nemohlo cítit žádnou jinou snahu nebo touhu než co možná nejvíce milovat nejvyšší Dobro, a to tak vysokým stupněm lásky, že tomu při našich omezených schopnostech můžeme spíše věřit než to chápat, nebo připouštět, že tomu rozumíme. Tato láska naplňovala nejčistší Pannu Marii současně nejhorlivější touhou patřit na boží tvář, která nebyla přítomná, a pomáhat svaté Církvi, která přítomná byla. Takto byla stravována dvěma protichůdnými touhami. Ona je však dovedla řídit s takovou moudrostí, že v ní kvůli nim nedocházelo k žádnému sporu, ani neopouštěla jednu touhu pro druhou, ale věnovala pozornost oběma, čímž budila obdiv všech svatých a nejvyšší spokojenost Pána svatých.

415. V tomto vysokém a vznešeném stavu svatosti nejsvětější Matka často přemýšlela ve svém srdci o stavu prvotní Církve, která byla svěřena její péči, a o tom, co by mohla udělat pro pokoj v ní a její pokrok. Úsilí o vysvobození svatého Petra, které Petrovi umožnilo nadále spravovat Církev, a také o vyhnání Lucifera a jeho démonů z Jeruzaléma, kterým byli věřící zbaveni jejich tyranství a mohli dojít trochy oddechu, poskytovalo nejsvětější Marii jakousi úlevu a útěchu v jejich úzkostech.

Boží Moudrost, která rozděluje práci i útěchy podle míry a váhy (Mdr.11,20), ustanovila, aby nejsvětější Matka měla v té době velmi důvěrné vědomosti o Herodově zlovůli. Vnímala ohavnou ošklivost jeho nejvyšší nešťastné duše, kterou do tohoto stavu přivedly jeho bezmezná neřesti a často opakované zločiny, kterými rozhněval spravedlivého a všemohoucího Soudce. Věděla, jak velký byl hněv Heroda a židů proti Ježíši a jeho učedníkům po útěku svatého Petra. Viděla také, jak semeno hněvu zaseté demony do srdcí Heroda a židů rostlo a jak zuřivou se stala jejich nenávist proti Ježíši, našemu Vykupiteli, a jeho učedníkům, viděla, jak nespravedlivý vládce pojal úmysl vyhladit všechny věřící v Judsku a Galileji, a jak k tomu chtěl využít všech svých sil a prostředků. I když nejsvětější Marie věděla o Herodových záměrech, nebyla v té době ještě informována o jeho hrozném smrti. Když však poznala jeho moc a zkaženost duše, byla zděšena jeho špatným stavem a hluboce se zarmoutila nad jeho hněvem a nenávistí proti stoupcům víry.

416. Ve svých obavách a víře v boží pomoc se naše Královna nepřetržitě modlila a plakala, a stále Pána prosila, jak jsem to už popsala při jiných příležitostech. Vedena stále svou nejvyšší moudrostí, mluvila s jedním z nejvyšších, Jí přidělených andělů: „Zástupce Nejvyššího a výtvoře jeho rukou, má starost o svatou Církev mě silně vybízí k péči o její blaho a pokrok. Snažně tě prosím, vystup k trůnu Nejvyššího a předlož Mu mé soužení. Požádej Ho v mém jménu, aby mi dovolil trpět místo jeho věrných služebníků, a aby byly zmařeny Herodovy plány na zničení Církve.“ Anděl se ihned odebral s poselstvím k Pánovi a Královna nebes mezitím, coby druhá Ester, setrvala na modlitbách za spásu a svobodu svého lidu i sebe (Est 4,16). Nebeský vyslanec byl nejsvětější Trojicí vyslán zpět s touto odpovědí: „Kněžno nebes, Pán zástupů praví, že Ty jsi Matkou, Paní a Vládkyní Církve a že máš, pokud jsi na zemi, jeho moc, a přeje si, abys coby Královna a Paní nebe i země vynesla rozsudek nad Herodem.“

417. Nejsvětější Panna byla ve své pokoře touto odpovědí poněkud rozrušena a puze svou láskou andělovi odpověděla: „Já že mám vynést rozsudek nad tvorem, který je obrazem mého Pána? Od chvíle, kdy jsem vyšla z jeho rukou, jsem poznala mnoho zvrhlých lidí, ale nikdy jsem na ně nesvolávala pomstu. Pokud šlo o mě, vždy jsem si přála jejich spásu, pokud to bylo možné, a nikdy jsem nespěchala s jejich trestáním. Vrať se k Pánovi, anděli, a řekni Mu, že můj soud a má moc podléhají a jsou závislé na jeho soudcovské moci, a že proto nemohu nikoho odsoudit k smrti bez konzultace se svým Představeným. Pokud by bylo možné přivést Heroda na cestu

spásy, jsem ochotna snášet všechny útrapy světa podle rozhodnutí jeho božské Prozřetelnosti, aby tato duše nemusela být ztracena.“ Anděl spěchal zpět s druhým vzkazem své Královny, a když ho přednesl před trůnem nejsvětější Trojice, byl k Ni poslán zpět s touto odpovědí: „Naše Paní a Královno, Nejvyšší říká, že Herodes je jedním z předzvězených k záhubě, protože je ve své zlobě tak zatvrzelý, že by nepřijal žádné napomenutí nebo poučení. Nebude spolupůsobit s poskytnutou pomocí, nevyužije ve svůj prospěch ovoce vykoupení, přímlyvy svatých a ani tvou snahu, naše Královno a Paní.“

418. Potřetí poslala nejsvětější Marie nebeského knížete s další zprávou k Nejvyššímu, když řekla: „Pokud musí dojít k tomu, že má Herodes zemřít, aby mu bylo zabráněno v pronásledování Církve, poukaž, můj anděli, u Všemohoucího na to, jak v nekonečné blahosklonnosti své lásky připustil, abych byla během svého smrtelného života útočištěm Adamových dětí a obhájkyň a přímlyvkyní hříšníků, a na to, že by má soudní stolice měla být stolicí milosrdenství a milosti jako útočiště a podpora všech, kdo hledají mou přímlyvu, a že by od ní měli všichni odcházet s jistotou odpuštění ve jménu mého božského Syna. Pokud tedy mám být milující Matkou lidí, kteří jsou stvořeni tvými rukama a vykoupeni za cenu jeho krve a života, jak bych mohla nyní vyřknout těžký soud proti jedinému z nich? Nikdy jsem nebyla pověřena jednat podle spravedlnosti, ale vždy jen podle milosrdenství, ke kterému celé mé srdce inklinuje. Nyní je však toto srdce znepokojené tímto zápasem lásky a přísné poslušnosti k zákonu. Přednes znovu, můj anděli, Pánovi tuto mou úzkost a zjisti, zda by si nepřál, aby Herodes zemřel bez toho, abych ho odsoudila.“

419. Svatý posel vystoupil potřetí do nebe a nejsvětější Trojice naslouchala jeho poselství s velkou radostí a uspokojením nad slitovnou láskou své Nevěsty. Když se anděl vrátil, řekl své láskyplné Paní: „Naše Královno, Matko našeho Stvořitele a má Paní, všemohoucí Velebnost říká, že tvé milosrdenství je určené jen těm smrtelníkům, kteří chtějí využít tvou mocnou přímlyvu, ale ne těm, kteří jí pohrdají a nenávidí ji, jako Herodes. Protože jsi Paní Církve, obdařená veškerou boží mocí, a protože je vhodné, abys tuto moc využívala, musí Herodes zemřít, ale stane se tak skrze tvůj rozsudek a podle tvého nařízení.“ Nejsvětější Marie odpověděla: „Spravedlivý je Hospodin a přímé jeho soudy (Žl.118,137). Ráda bych mnohokrát podstoupila smrt pro záchranu Herodovy duše, kdyby se sám z vlastní svobodné vůle nečinil nehodným

milosrdenství a nevolil zatracení. Je dílem Nejvyššího (Job 10,8), stvořeným k jeho obrazu a podobenství (Gn.1, 27), také on byl vykoupěn Beránkovou krví, který snímá hříchy světa (Zj.1,5). Ale to vše ponechávám stranou a přihlížím jen k tomu, že se stal zatvrzelým nepřitelem Boha, nehodným jeho věčného přátelství. Proto ho podle nestranné boží spravedlnosti odsuzují ke smrti, kterou si zasloužil, i proto, aby na sebe neuvalil ještě větší utrpení tím, že by zrealizoval své zlé úmysly.“

420. Tento div Pán vykonal pro oslavu své nejsvětější Matky a na svědectví toho, že byla jmenována Paní celého tvorstva s nejvyšší mocí, aby mohla jednat jako jejich Panovnice podobně, jako její boží Syn. Tohoto tajemství nemohu vysvětlit lépe než slovy Páně z páté kapitoly evangelia svatého Jana, kde sám říká: „Vpravdě, vpravdě vám říkám, Syn nemůže činit sám od sebe nic, pokud to nevidí činit Otce; to, co činí on, činí rovněž Syn. Neboť Otec miluje Syna a ukazuje mu vše, co činí; a ukáže mu ještě větší skutky než tyto, až nad tím užasnete. Jako totiž Otec křísí mrtvé a dává jim život, tak dává Syn život tomu, komu chce. Neboť Otec nikoho nesoudí, veškerý soud dal Synovi, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí Otce, jenž ho poslal (Jan 5,19-23).“ A hned dodává, že mu Otec dal moc soudit, protože je Syn člověka, kterým se stal prostřednictvím své nejsvětější Matky. V důsledku podobnosti nebeské Matky svému Synovi (což často připomínám) musí být vztah nebo úměra v soudní moci mezi Matkou a Synem na Matku přeneseny podobným způsobem, jak tato moc přechází z Otce na Syna. Marie je Matkou milosrdenství a milosti ke všem Adamovým dětem, které se k Ní utíkají. Kromě toho si ale Nejvyšší přeje, abychom pochopili, že má také plnou moc soudit všechny lidi i to, že Ji máme všichni ctít stejně, jako jejího Syna, pravého Boha. Coby své skutečné Matce Jí Syn předal stejnou moc, kterou má sám, a to v tak vysokém stupni a míře, v jaké Jí patříoby jeho Matce a pouhému tvorovi.

421. S využitím této moci vyslala velká Paní do Caesareje, kde v té době Herodes pobýval, anděla, aby, coby vykonavatel boží spravedlnosti vzal Herodovi život. Anděl tento rozsudek neprodleně vykonal. Evangelista svatý Lukáš říká, že anděl Páně zasáhl Heroda a celý rozežraný od červů skonal smrtí časnou i věčnou (Sk.12,23). Rána, kterou mu anděl způsobil byla vnitřní. Z té vzešel rozklad a červi, kteří ukončili Herodův bídný život. Ze stejného textu je možné usoudit na to, že po stětí svatého Jakuba a útěku svatého Petra odcestoval Herodes do Caesareje, aby tam urovnal spory, které vyvstaly mezi obyvateli Tyru a Sidonu. Po několika dnech se Herodes posadil v královském rouchu na trůn a pronesl vychloubovou řeč. Lid, plný podlézavosti, ho vyhlásil za vítěze a boha. Herodes byl tímto obdivem lidu ve své

pošetilé marnivosti potěšen. Protože nevzdal poctu Bohu, ale ve své marnivé pýše si boží slávu přivlastnil, proto ho, jak praví svatý Lukáš, anděl Páně, rasil. I když to byl jeho poslední zločin, kterým dovršil míru svých nepravostí, nezasloužil si trest pouze za něj, ale i za mnohé jiné, které spáchal při pronásledování apoštolů, pohrdání naším Pánem a Spasitelem (Lk.23,11), stětím Jana Křtitele, (Mk.6, 27), cizoložným soužitím se svou švagrovou Herodiadou a mnoha jinými ohavnostmi.

422. Anděl se ihned vrátil do Efezu, aby podal zprávu o vykonání rozsudku nad Herodem. Milosrdná Matka plakala nad ztrátou této duše, ale chválila také soudy Páně a děkovala Mu za prospěch, který z toho Církev bude mít, protože, jak svatý Lukáš říká (Sk.12,24), boží slovo zatím rostlo a šířilo se. To platilo nejen pro Galileu a Judsko, kde byl odstraněn pronásledovatel, ale také pro Efez, kde Církev zapouštěla kořeny přičiněním svatého Jana a nejsvětější Matky. Učení svatého apoštola bylo jako učení cheruba, jeho srdce hořelo láskou serafa a jeho matkou a učitelkou byla Paní moudrosti a milosti. Tak vzácné přednosti mu umožňovaly konat velké a obdivuhodné činy pro šíření zákona milosti nejen v Efezu, ale také v sousedících krajích Asie a v pohraničí Evropy.

423. Při příchodu do Efezu začal evangelista ve městě kázat, křtil ty, které obrátil na víru v Krista, našeho Spasitele a víru potvrzoval velkými zázraky a divy, které tamější Řekové nikdy neviděli. Vzhledem k tomu, že řecké školy v těchto končinách produkovaly mnoho filosofů a mužů učených v tom, co by se bez ohledu na příměs mnoha chyb dalo nazývat humanitními vědami, vyučoval svatý apoštol právě učení přesvědčivě nejen s využitím zázraků a znamení, ale i argumentace o věrohodnosti křesťanské víry. Všechny své katechumeny ihned posílal k nejsvětější Marii, a ona jich mnoho učila. Protože znala vnitřní sklony všech, mluvila k srdci každého z nich a naplňovala je nebeským světlem. Konala divy a zázraky ve prospěch nešťastných, léčila posedlé a nemohoucí, pomáhala chudým a nuzným prací svých rukou, a pomáhala ošetřovat nemocné, které osobně obsluhovala. Ve svém domě měla tato nejlaskavější Královna zásobu oblečení pro nejchudší a nejopuštěnější z lidí. Mnohým pomohla v hodině jejich smrti, když získávala tyto duše v poslední agónii a prováděla je bezpečně všemi útoky démonů k jejich Stvořiteli. Na cestu pravdy a věčného života bylo přivedeno tolik duší, a s tímto záměrem bylo vykonáno tolik divů a zázraků, že nemohou být zaznamenány ani v mnoha knihách, protože neuběhl ani jediný den bez toho, aby rozmnožila majetek Pána plodným a hojným ovocem duší.

424. Rozmachem prvotní Církve, ke kterému docházelo v důsledku svatosti, péče a úsilí Královny nebes, byli démoni naplněni zmatkem a zuřivým zklamáním. Přestože se radovali ze zavržení mnoha duší, které zvětšovaly počet zatracenců v pekle, nesli těžce Herodovu smrt, protože při jeho zatvřelosti neočekávali žádné zlepšení jeho bídného a ohavného života, a pročez jim mohl ještě dlouho sloužit jako mocný nástroj k pronásledování následovníků Krista, našeho Pána. Boží Prozřetelnost dovolila Luciferovi i jiným pekelným drakům vystoupit z hlubin pekla, kam je vyhnala z Jeruzaléma nejsvětější Matka, jak jsem vypravovala v poslední kapitole. Po době, kterou strávili v pekle plánováním a přípravou pokušení pro jejich zápas s nepřemožitelnou Královnou andělů, se Lucifer rozhodl přednést samotnému Pánovi stížnost proti Ní stejně, jak to udělal u svatého Joba (Job 1,9), přičemž ji nyní přednesl s větším hněvem. O tomto záměru ještě před tím, než vyšli z pekelných propastí, takto informoval své následovníky:

425. „Pokud neporazíme tuto Ženu, našeho Nepřítele, obávám se, že nepochybně zničí moji svrchovanost, protože jsme všichni pocítili její víc než lidskou sílu, která nás ničí a utiskuje, kdykoli a jakýmkoli způsobem se jí zlíbí. Tím se pro mne stává nesnesitelnou. Kdyby byla Bohem, který je mými velkými ambicemi a nepřátelstvím uražen, a který má nekonečnou moc nás zničit, necítil bych se jejím vítězstvím tak ponížen. Tato Žena, i když je Matkou vtěleného Slova, není Bohem, ale je jen pouhým tvorem nižší přirozenosti, než je ta naše. Nebudu déle trpět, aby se mnou jednala takovým autoritativním způsobem a ničila mě svým vzdorem. Vyjdeme tedy, abychom Ji zničili a přednesme všichni stížnost Všemohoucímu, jak jsme se to nyní rozhodli udělat.“ S odkazem na svá domnělá práva, pekelný drak provedl, co si usmyslel, a stěžoval si Bohu na to, že místo aby Marii ponechal v jejím nízkém stavu vystavenou pronásledování a pokušení démonů, neprávem tuto Ženu svými milostmi a dary povýšil nad něj, ačkoli je pouhý prach země, kdežto on byl andělem tak vysoké podstaty. Musím však poznamenat, že tito pekelní nepřátelé nepředstoupili před Pána tak, aby Ho viděli, protože toho nebyli schopni, ale provedli to díky svým vědomostem a víře v nadpřirozená tajemství, která jim byla v omezené míře ponechána, a kterých se nemohou zbavit a prostřednictvím kterých mohou mluvit s Bohem. O takovém způsobu komunikace s Bohem je řeč vždy, kdykoli se mluví o tom, že démoni předstoupili před Boha, aby přednesli svou stížnost nebo s Ním rozmlouvali.

426. Všemohoucí dal Luciferovi svolení, aby postoupil dále v boji proti nejsvětější Matce, avšak podmínky, které satan kladl, byly nespravedlivé, proto mnoho z nich nebylo uznáno. Boží Moudrost vybavila každou zápasící stranu vhodnými zbraněmi tak, aby vítězství jeho Matky bylo o to slavnější a rozdrčení hlavy tohoto starého jedovatého hada o to větší (Gn. 3, 15). Tento boj byl tajemný, a neméně tak tajemné bylo i vítězství, jak uvidíme v následující kapitole. Jeho tajemný charakter lze také jasně vnímat ve dvanácté kapitole Zjevení svatého Jana i z jiných tajemství, o kterých se mluví, a která jsou vysvětlena v tomto životopise (1. část; č. 94). Chtěla bych zde jen poznamenat, že boží Prozřetelnost to vše předurčila nejen pro větší slávu své nejsvětější Matky a pro oslavu boží moci a moudrosti, ale také proto, aby ulevila Církvi od pronásledování, které proti ní podnítili démoni a také proto, aby vyjevil oprávněnost udělení nekonečných darů a požehnání, které nemohl pro Církev kromě Panny Marie nikdo jiný vysloužit. Pán takto ve své Církvi stále pracuje, připravuje a posiluje některé vyvolené duše, proti kterým pak, coby proti údům a členům jeho svaté Církve, smí pekelný drak projevovat všechen svůj hněv a zuřivost. Když ho pak s pomocí boží milosti přemohou, jejich vítězství prospěje celému mystickému tělu věřících a nepřítel ztratí některá ze svých práv a něco ze své moci nad nimi.

Ponaučení, jež mi udělila velká Královna andělů, Marie.

427. Má dcero, pokud tě tak často v tomto životopise upozorňuji na žalostný stav světa a Církve, ve které žiješ, a pokud tak často vyslovuji své mateřské přání, abys mě napodobovala, pamatuj si, má nejdražší, že mám velký důvod tě vybízet k tomu, abys se mnou plakala a naříkala nad tím, nad čím jsem plakala během svého smrtelného života a nad tím, co by mě bolelo i nyní, kdybych ve svém nynějším stavu byla schopna cítit bolest. Ujišťuji tě, má duše, že jsi se dožila doby, kdy bys měla ronit krvavé slzy kvůli soužení, jaká mají přijít na Adamovy děti. Protože nemůžeš vše najednou svým vědomím obsáhnout, připomínám ti, že ze svého místa v nebi vidím vše, co se po celém světě děje mezi věřícími svaté víry. Obrat' svůj zrak na tyto zástupy a pozoruj, jak větší část Adamových dětí ve tmě a s chybami nevěry spěchá bez naděje na spásu vstříc věčnému zatracení. Pohled' také na děti víry a Církve, které nevnímají a ignorují tuto pohromu, takže není takřka nikdo, kdo by ji oplakával. Při pohrdání svou vlastní spásou se nestarají ani o spásu jiných, a protože jejich víra je mrtvá a láska vyhaslá, nermoutí se ztrátou duší, které Bůh stvořil a vtělený boží Syn svou krví vykoupil.

428. Všichni jsou dětmi věčného nebeského Otce (Mt.23,9) a všichni mají povinnost podle svých možností pečovat o své bratry. Tato povinnost spočívá obzvlášť na dětech Církve, které ji mohou plnit svými modlitbami a prosbami. Ale ještě mnohem víc mají tuto povinnost ti, kteří mají vliv, kteří jsou živeni křesťanskou vírou a kteří se těší větším dobrodiním a darům, které jim dává štědrá ruka Všemohoucího. Ti, kteří jsou na základě Kristova zákona obdařeni časnými výhodami a kteří je využívají ke službě a pro potěšení svého těla, jsou těmi, kteří budou coby mocní tohoto světa více trestáni (Mt.23,13). Pokud pastýři a představení domu Páně vyhledávají jen pohodlný život, aniž by se zapojili do opravdu upřímné práce, stávají se zodpovědnými za zkázu Kristova stáda a za masakr způsobený pekelnými vlky. Ó, má dcero, do jak žalostného stavu byl uvržen křesťanský lid mocnými, duchovními správci a nehodnými sluhy Páně, kterým ho Bůh ve svých skrytých soudech svěřil. Ó, jaké zahanbení a tresty je čekají! Před soudnou stolicí spravedlivého Soudce nebudou mít žádnou omluvu, protože jim katolické pravdy otvírají oči a jejich svědomí hlasitě protestuje, ale oni zůstávají svévolně hluchí ke všem výstrahám.

429. Boží zájmy jsou zanedbávány a není kdo by je hájil, jeho majetek, kterým jsou duše, není navyšován, všichni hledí jen na své zájmy a existenci, každý podle své ďábelské vychytralosti a životního postavení. Pravda je zatemněná, lichocením získává na síle, hrabivost je bezuzdná, Kristova krev je pošlapávána, ovoce Kristova vykoupení je v opovržení. Nikdo nechce riskovat své pohodlí nebo znejistit své zájmy pro to, aby chránil to, co Spasitel zaplatil svou krví a životem. Dokonce i boží přátelé jsou ovlivněni zlem, protože nevyužívají svou lásku a svatou svobodu, jak by měli, přičemž se většina z nich nechává přemoci svou zbabělostí, spokojuje se jen s prací pro sebe a o společné zájmy jiných duší se nestará. Z toho můžeš usoudit, má dcero, že nyní, když byla svatá Církev mým Synem založena a zúrodněna jeho vlastní krví, přišly nešťasně časy, na které si sám Pán stěžuje ústy svých svatých proroků slovy: „Co zanechal gazam, to sežrala kobylka! Co zanechala kobylka, to sežral jelek! Co zanechal jelek, to sežral chasil! (Joel 1,4).“ Aby získal nějaké ovoce ze své vinice, chodí Pán jako sběrač paběrků po vinobraní, který hledá zbylé hrozny nebo olivy, které ještě nevyschly, nebo které nebyly uchváceny démony (Iz. 24,13).

430. Řekni mi nyní, má dcero, jak je možné, že tvé srdce, pokud cítíš pravou lásku k mému božskému Synovi a ke mně, může být klidné a spokojené při pohledu na ztrátu tak mnoha duší, které On vykoupil svou krví a které jsem hledala s krvavými

slzami? Dokonce i dnes, kdybych je mohla prolévat, začala bych soucitně plakat. Vzhledem k tomu, že nyní není možné, abych plakala nad nebezpečím, které Církvi hrozí, přejí si, abys to dělala ty a abys odmítala každou útěchu v tak neblahém neštěstí hodném nářku. Plač tedy hořce a nepřicházej o zásluhy za takovou lítost. Ať je tvůj zármutek tak hluboký, že nenajdeš žádnou úlevu kromě utrpení pro Pána, kterého miluješ. Mysli na to, co jsem dělala, abych odvrátila zatracení Heroda a všech, kteří chtějí využít mé přimluvy. V blaženém nazírání stále prosím za spásu svých prosebníků. Nenech se odradit prací a soužením, které ti můj boží Syn sesílá, od pomoci bližním a od zvětšování Kristova vlastnictví. Zranění, která mu působí Adamovy děti, vyvažuj obzvlášť čistotou své duše, kterou bych ráda viděla se podobat spíše andělovi než duši pozemské ženy. Bojuj boj Páně proti jeho nepřátelům, a v jeho i mém jménu rozdrť jejich hlavu, vládní nad jejich pýchou a svrhni je do pekla. Doporučuj také Kristovým sluhům, se kterými máš možnost mluvit, aby využívali svou moc a činili totéž, aby bránili duše v živé víře a chránili v nich čest a slávu Páně, protože jen tak demony mocí boží potlačí a porazí.

KAPITOLA IV.

Nejsvětější Marie zničí v Efezu chrám bohyně Diany; její andělé Ji opět přenesou do nejvyššího nebe, kde Ji Pán připraví k boji a vítězství nad pekelným drakem; tento boj začíná pokoušením k pýše.

431. Dějiny města Efezu, které leží na západních hranicích Asie jsou velmi slavné. Mnohé velké události, které se tam odehrály v minulých stoletích, ho proslavily po celém světě. Ovšem jeho největší výsada a výjimečnost spočívala v tom, že v jeho zdech několik měsíců přebývala slavná Královna nebe a země. Tato výsada byla v dějinách Efezu tou nejšťastnější událostí, protože ostatní události, které jsou uváděny jako důvod jeho proslulosti, byly ve skutečnosti nešťastné a hanebné, protože umožnily knížeti temnoty si v tomto městě trvale postavit svůj trůn. Když však naše velká Paní a Matka viděla, jak je Jí prokazována pohostinná laskavost, cítila to jako závazek vůči obyvatelům města, kteří Ji ochotně přijali a nabízeli Ji své dary,

což přirozeně vedlo k tomu, že ve své dokonale uspořádané a vroucí lásce cítila, že jsou Ji tito dobrodinci mnohem bližší a že by jejich pohostinnost měla být odměněna větším požehnáním. Neboť jestliže byla štědrá ke všem, dokonce i k cizincům, oč víc by byla ochotná obdarovat obyvatele Efezu. Její vděčnost Ji vedla k tomu, že sama sebe považovala za dlužnici celého společenství. Obětovala za ně zvláštní modlitby, prosila svého božského Syna, aby vylil na tyto obyvatele Efezu své požehnání a jako laskavý Otec je osvítil a přivedl k poznání pravé víry.

432. Nejsvětější Paní obdržela odpověď, že coby Paní a Královna celé Církve může svobodně jednat podle svého uvážení, měla by si však všimnout překážek, které město staví do cesty boží dobrotivosti svými starými a dosud trvajících ohavnostmi. Jeho obyvatele tím uzavřeli brány milosrdenství a zasloužili si přísnou spravedlnost, která by už byla vykonána, kdyby Pán nerozhodnul, aby mezi nimi žila právě v době, kdy jejich hříšnost dosáhla nejvyšší míry a volala hlasitě po trestu. Při této odpovědi nejsvětější Matka cítila, jako by Ji boží Spravedlnost žádala o svolení ke zničení modlářského lidu v Efezu a jeho okolí. Tato odpověď i její význam, velmi zarmoutila srdce nejněžnější Matky. Její nesmírná láska tím však nebyla zastrážena a po znásobení svých modliteb odpověděla Pánovi:

433. „Nejvyšší, spravedlivý a milosrdný Králi! Dobře vím, že přísnost tvé spravedlnosti dojde naplnění, pokud bude vyloučeno tvé milosrdenství. Tvému milosrdenství však postačí jakákoliv, i když malá pohnutka, kterou tvá moudrost u hříšníků nalezne. Rozpomeň se tedy, Ó, Pane, jak mi toto město poskytlo podle tvé vůle obydlí a jak mi jeho obyvatele pomáhali a nabízeli mně i tvému služebníkov Janovi své věci. Zmírní svou přísnost, můj Bože, a uplatni ji na mně, protože jsem ochotna trpět za spásu těchto nešťastníků. Ty, Ó, Všemohoucí, jehož nekonečná dobrota a milosrdenství navěky vítězí v dobrém nebo zlém, dokážeš odstranit překážku, která jim brání čerpat z tvých požehnání. Nedopusť, aby mé oči musely vidět záhubu tolika duší, které jsou dílem tvých rukou, a které jsou vykoupeny tvou krví.“ Na to Ji Pán odpověděl: „Má Matko, toužím po tom, abys sama rozpoznala důvod mého spravedlivého hněvu i to, jak hodně si ho tito lidé, za které prosíš, zaslужují. Rozhlédni se a uvidíš.“ Bezprostředně po tom viděla v jasné vizi to, co nyní popíše.

434. Viděla, jak mnoho století před vtělením věčného Slova v jejím panenském lůně, na jednom z mnoha sněmů svolaných Luciferem, na kterých byla projednávána strategie zničení lidstva, Lucifer řekl svým démonům toto: „Z radostí mého

původního stavu v nebi, z proroctví vyjevených Bohem ve vztahu k lidem a z milostí, které prokázal mnoha svým přátelům, odhaduji, jak hodně bude Bůh zavázán mužům a ženám za to, že se budou zdržovat určitých neřestí, které chci na světě udržovat. Těmito neřestmi jsou především ty, které jsou spojené s rozkošemi těla a se zalíbením v bohatství a hrabivosti. Bůh je však vybízí k tomu, aby se v těchto oblastech zřekli i toho, co je dovolené. Aby je k tomu přiměl, bude jim poskytovat hojnou pomoc, takže se budou moci stát ctnostnými a chudými z vlastní vůle a budou schopni podříditi svou svobodnou vůli jiným. Pokud nás prostřednictvím těchto ctností přemohou, zaslouží si před Bohem velkou odměnu, jak jsem to viděl u některých lidí, kteří byli ctnostní, chudí a poslušní. Mé plány tak budou vážně narušeny, pokud nepřijmeme opatření, kterými bychom mohli zamezit této ztrátě a kompenzovat ji všemi cestami, které jsou otevřené naší vychytralosti. Zohledňuji také to, že pokud boží Slovo přijme lidské tělo, jak mi to bylo předloženo k pochopení, bude velmi ctnostné a čisté, a bude učit čistotě i ostatní a to nejen muže, ale i ženy, které jsou sice slabší, ale zato obyčejně houževnatější. Pokud mě ti, které jsem přemohl v první ženě, porazí, bude mě to trápit mnohem víc. Mimo toho všeho také spisy předků často mluví o milostech, které lidé získají prostřednictvím vtěleného Slova, protože lidská přirozenost božího Syna má svou mocí pozemšťany obohatit a povznést.“

435. „Abychom mohli tomu všemu vzdorovat,“ pokračoval Lucifer, „žádám vás o radu a účinnou pomoc, přičemž musíme ještě dnes začít lidem bránit v dosažení tak velkých milostí.“ Tak nenávistné úklady strojilo peklo proti evangelijní dokonalosti už dávno před tím, než začala být praktikována v řeholních řádech. Tato záležitost byla demony pečlivě zvažována, přičemž výsledkem jejich jednání bylo, že by měl být velký počet démonů jmenován vůdci pekelných legií, které budou pokoušet ty, kteří zatouží zachovávat čistotu, chudobu a poslušnost. Zvláště na posměch čistoty hodlali založit jakýsi druh falešného a pokryteckého panenského stavu, ve kterém měly být falešné a pokrytecké panny zasvěcovány Luciferovi a všem démonům. Nepřátelé doufali, že získáním těchto osob na svou stranu nejen zvítězí, ale že také zdiskreditují čistotu života řeholních řádů, o kterých předpokládali, že je na světě založil vtělené Slovo a jeho Matka. Aby mohlo být toto falešné náboženství ve světě co nejlépe propagováno, rozhodli se ho založit na hojnosti pozemských statků a na všem, co lidské přirozenosti nejvíce lahodí. Takové také skutečně bylo, protože ty osoby, které se mu oddaly, byly svolné vést ve skrytosti pod pláštíkem čistoty prostopášný život ke cti falešných bohů.

436. Ihned ale vyvstala otázka, zda by mělo toto náboženství být pro muže nebo pro ženy. Někteří démoni chtěli, aby bylo jen pro muže, protože jejich větší stálost by zaručovala větší trvanlivost řádů. Jiní zase měli za to, že muže nelze tak snadno oklamat jako ženy, protože mají hlubší uvažování a mohli by snadněji rozpoznat chybu, zatímco u žen toto nebezpečí není tak velké, protože jsou slabší v úsudku a jsou ochotné rychle uvěřit tomu, co se jim líbí, a pokud se jednou pro něco rozhodnou, jsou více ochotné ve svém omylu setrvat. Tento argument zvítězil a byl Luciferem schválen, i když muže úplně nevyloučil, protože usoudil, že se najdou takoví, kteří tento klam přijmou kvůli vlivu, který tak nad ostatními získají. To by bylo možné očekávat zejména tehdy, pokud budou démoni živit jejich strach ze ztráty vážnosti u jejich krajanů, a vychytralým využíváním veřejného mínění k udržování klamu při životě u těch, kteří by se věnovali jeho službě.

437. V návaznosti na své pekelné plány se démoni chystali zakládat pokrytecké a falešné řády a kongregace panen, proto Lucifer řekl ostatním démonům: „I když by mě velice těšilo mít skutečné panny zasvěcené mému uctívání a zbožňování podobně, jak si to přeje Bůh, ale ctnost a čistota těla mě tak uráží, že bych je nemohl snést, i když by byly praktikovány na počest mé velikosti. Proto musíme dbát na to, aby tyto panny byly předmětem našich nejnižších snah. Pokud by měla snad některá zachovávat čistotu těla, naplníme ji špatnými myšlenkami a touhami, takže ve skutečnosti žádná z nich nebude čistá, i kdyby se z marné pýchy zdržovaly zlých skutků, a protože mají být nečisté ve svém smýšlení, budeme se snažit je udržovat v ještětné domýšlivosti o svém panenství.“

438. Aby démoni mohli začít zakládat falešné řeholní řády, pátrali po celém světě a zdálo se jim, že ze všech národů jsou pro jejich ďábelské plány nejvhodnější ženy zvané Amazonky. Tyto Amazonky přešly ze Skytie do Malé Asie, kde nyní žily. Byly bojovné a svou domýšlivostí a pýchou zakrývaly slabost svého pohlaví. Silou zbraní prosazovaly své cíle, získaly rozsáhlé provincie a v Efezu zřídily středisko své moci. Po dlouhou dobu si vládly samy, pohrdaly podřízeností mužům a jejich společností. Život s muži ve své arogantní pýše nazývaly nevolnictvím nebo otroctvím. Protože jejich život dějiny popisují dostatečně, i když s mnoha nesrovnalostmi, nebudu se o nich více zmiňovat. Pro můj záměr stačí uvést, že právě proto, že Amazonky byly pyšné, ctižádostivé a měly odpor k mužům, shledal Lucifer, že jsou vhodné pro jeho falešné panenství. Naplnil je marnými nadějemi na získání velké úcty a věhlasu ve světě v případě, že budou známy jako ženy, které se zavázaly zachovávat panenství, podnítil jejich touhu stát se slavnými a obdivovanými u mužů a naplnil je nadějí, že by některá z nich mohla dosáhnout toho, že bude uctívána jako bohyně. Ve své

nezkrotné touze po světské cti některé z nich shromáždily kolem sebe mnoho Amazonek, pravých i nepravých panen, a založily nepravé kongregace panen v Efezu, místě jejich vzniku.

439. Během krátké doby počet těchto více než pošetilých panen velmi vzrostl a z podnětu démonů byly světem velmi obdivovány. Zvláště jedna mezi nimi vynikala a proslavila se svou krásou, ušlechtilostí, velkou inteligencí, čistotou a jinými vlastnostmi, přitahujícími pozornost. Jmenovala se Diana a její sláva a obdiv k ní byly velice rozšířené. Úcta k ní a velké množství jejich společník vedly k tomu, že byl v Efezu postaven proslulý chrám, jehož stavba trvala mnoho let a který byl považován za jeden z divů světa. S tím, jak byla Diana postupně stále více zaslepeným lidem uctívána a častěji označována jako bohyně, byl tento chrám nakonec věnován jí a byl nazýván chrámem Diany. Podle vzoru tohoto chrámu pak bylo pod stejným označením postaveno mnoho chrámů v jiných částech světa. Aby bylo možné rozšířit věhlas této falešné panny ještě během jejího života v Efezu, ďábel s ní komunikoval, aby ji naplnil svými přeludy. Mnohokrát ji obklopol falešnou nádhrou a zjevoval ji tajemství, která pak mohla následně vyhlašovat. Seznámil ji také s některými obřady a formami uctívání, které se podobaly těm, které praktikoval boží lid, proto, aby jimi mohla ona i ostatní lidé uctívat ďábla. Ostatní panny ji uctívaly coby bohyni stejně, jak to dělali i ostatní pohané, kteří byli velice lehkomyšní a zaslepení při přísuzování božství všemu, co se jim zdálo být obdivuhodné.

440. Když sousední králové Amazonky porazili a převzali vládu nad Efezem, byl již tento ďábelský klam pevně zakořeněn. Zachovali Dianin chrám v Efezu jako něco posvátného a božského, přičemž dovolili, aby se v něm i nadále pošetilé panny scházely. Přestože nějaký muž z lidu chrám zapálil, městské a vládní autority ho znovu postavily, a to především z příspěvků žen. K tomu došlo asi třicet let před vykoupením lidstva. Proto v době, kdy v Efezu pobývala nejsvětější Matka, tam už nestál původní chrám, ale ten druhý, postavený později. V tomto chrámu bydlely panny v různých pokojích. Protože však v době vtělení a umučení Ježíše Krista bylo modlářství ve světě pevně zakořeněné, nejen že tyto ďábelské ženy nezlepšily své chování, ale byly ještě zvrhlejší a téměř všechny udržovaly ohavné styky s demony. V souvislosti s tím páchaly jiné, nejvyšší odporné zločiny a klamaly svět svými šarlatánskými proroctvími, kterými ďábel sváděl je i ty, kteří se takovým šílenstvím nechali klamat.

441. To a mnoho jiných věcí viděla nejsvětější Marie kolem sebe v Efezu, což Ji způsobilo tak velkou bolest, že by Ji jistě usmrtila, kdyby Ji Pán nezachoval. Když však viděla, že si Lucifer přivlastnil Dianino postavení, aby ho využil ke zřízení svého

sídla a instalaci trůnu své zloby, padla před svým Synem na zem a řekla Mu: „Pane Bože nejvyšší, který jsi hoden veškeré cti a chvály, je správné, aby tyto ohavnosti, které trvají již mnoho staletí, byly zastaveny. Mé srdce nemůže snést, aby byla té nešťastné a ohavné ženě vzdávána úcta, která náleží pravému Bohu, a kterou zasluhuješ Ty jediný a nekonečný. Nemohu snést ani hanobení a znásilňování pojmu čistoty pro poctu démonů. Tvá nekonečná blahosklonnost mě učinila vůdkyní a matkou panen, coby nejušlechtlejší složky tvé Církve, nejvzácnějšího ovoce tvého vykoupění, která je Ti nejmilejší. Čistota musí být zasvěcena Tobě v duších, které budou mými dětmi, a nemohu souhlasit s tím, aby byla nadále zneužívána těmito cizoložnými ženami. Podávám stížnost proti Luciferovi a proti peklu, kvůli jejich neoprávněnému nároku na toto právo. Prosím Tě, můj Synu, abys je potrestal tím, že tyto duše vysvobodíš z jejich tyranie a udělíš jim svobodu své víry a pravého světla.“

442. Pán Jí odpověděl: „Má Matko, vyhovím tvé žádosti, protože není spravedlivé, i kdyby to mělo být jen kvůli ctnosti čistoty, která byla v tobě tak zušlechtěna a která je mi tak milá, aby byla připisována mým nepřátelům. Ale mnoho těch falešných panen je předzvězeno pro zatracení kvůli svým ohavným skutkům a zatvrzelosti, pročež nebude možné přivést všechny na cestu věčného života. Jen několik málo z nich přijme víru, se kterou budou seznámeny.“ V tom okamžiku vešel do modlitebny nejsvětější Matky svatý Jan. Nevěděl však o tajemstvích, kterými se zabývala, ani o přítomnosti jejího božského Syna. Avšak pravá Matka pokory si přála, aby se k Ní připojil jeho milovaný učeník. Proto skrytě požádala svého Syna, aby s ním mohla promluvit, a pak mu řekla: „Jane, můj synu, mé srdce se rmoutí kvůli ohavným zločinům, spáchaným proti Nejvyššímu ve chrámu Diany a má duše touží vidět, že vše skončí a dojde k usmíření.“ Svatý apoštol odpověděl: „Má Paní, viděl jsem něco z toho, co se děje na tom ohavném místě. Nemohu se ubránit smutku a slzám kvůli tomu, že by tam měl být ďábel uctíván a zbožňován tak, jak si to zaslouží jedině Bůh. Nikdo nemůže zastavit toto velké zlo, ledaže by ses, má Matko, této záležitosti ujala Ty.“

443. Nejsvětější Matka pak svatého Apoštola požádala, aby se k Ní připojil v modlitbě za nápravu tohoto zla. Svatý Jan odešel do svého pokoje, zatímco nejsvětější Marie zůstala se Spasitelem v tom svém. Padla před Pánem na svou tvář, prolévala mnoho slz a pokračovala ve svých modlitbách a prosbách, které přednášela s nejvroucnější horlivostí a trýznivým smutkem. Po prosbách o útěchu a posilu, odpověděl její božský Syn na její prosby a modlitby takto: „Má Matko a Holubičko,

ať se bezodkladně stane vše, oč prosíš. Vydej svá nařízení a příkazy podle přání svého srdce, coby mocná Paní.“ Touto milostí byla láska nejsvětější Panny Marie roznicena horlivostí pro boží čest a slávu. Coby Královna vladařsky přikázala démonům v Dianině chrámu, aby ihned sestoupili do hlubin pekla a opustili místo, které po mnoho let zamořovali svou přítomností. Mnoho legií démonů přebývajících v chrámu, ve kterém klamali lidi a znesvěcovali duše, se muselo během nejkratšího okamžiku, pod vlivem mocného příkazu Královny, vrhnout do pekla. Hrůza, která se jich zmocnila, byla tak velká, že jakmile otevřela ústa a pronesla první slovo, nečekali, a při druhém slově už byli v pekle, přičemž se jim rychlost andělů, která je čistě duchovním bytostem vlastní, zdála být při jejich letu od Matky Všemohoucího pomalou.

444. Démoni nebyli schopni opustit pekelné sluje, dokud, jak budu brzy vyprávět, nedostali svolení, aby vyšli spolu s velkým drakem a bojovali s Královnou nebes. V samotném pekle pak vyhledávali místa, která byla co nejdál od toho místa, kde byla na zemi přesvatá Marie. Musím podotknout, že tímto vítězstvím nejsvětější Marie přemohla démona tak, že se už nemohl vrátit a uplatňovat svou moc ze stejné pozice jako před tím, než byl z těchto míst vypuzen. Ale tento pekelný had je tak jedovatý, že mu na místě utatých hlav vyrůstají nové, přičemž stále rozvíjí nové plány zloby a zášti proti Bohu a jeho Církvi. Pro dovršení svého vítězství, se svolením Ježíše Krista, našeho Vykupitele, naše velká Paní ihned přikázala jednomu ze svých andělů, aby Dianin chrám zbořil a nenechal z něho kámen na kameni. Ze všech žen, které tam přebývaly, měl zachovat jen devět, které mu označila, zatímco ostatní měly zemřít a být pohřbeny v sutinách budovy. Tyto zavržené, jejichž duše před tím, než by mohly dalšími hříchy zvětšit své tresty, měly být pohřbeny v pekle s démony, které poslouchaly a ctily.

445. Anděl Páně vykonal příkaz své Královny a Paní, a během krátké chvíle byl bohatý a slavný Dianin chrám, jehož stavba trvala mnoho věků, rozbit na prach. Zkáza chrámu byla tak náhlá, že u obyvatel Efezu vyvolala velký úžas a strach. Při boření chrámu anděl ušetřil život devíti žen, které mu z vůle Krista, našeho Spasitele, označila nejsvětější Panna Marie, protože jediné ty přijaly víru, jak sdělím dále. Všechny ostatní zahynuly v troskách, aniž by po sobě zanechaly památku. Přestože Efezané zahájili vyšetřování, nepodařilo se jim najít nikoho, koho by mohli obvinít stejně, jako při vypálení prvního chrámu, kdy se žhář přiznal dobrovolně, protože se chtěl svým činem proslavit. Evangelista svatý Jan využil takto vzniklé příležitosti

k ještě horlivějšímu hlásání božích pravd a vyvobození Efezanů z ďábelských klamů a bludů. Evangelista se pak připojil ke Královně nebes, aby spolu s ní děkoval Nejvyššímu za toto vítězství nad Luciferem a modlářstvím.

446. Je však třeba na tomto místě vysvětlit, že tato událost nesmí být spojována se vzbouřením zlatníků, o kterém se ve vztahu k Dianinu chrámu mluví v devatenácté kapitole Skutků apoštolů. Tam svatý Lukáš popisuje, jak se známý efezský zlatník Demetrius, který vyráběl stříbrné chrámky bohyně Diany, spiknul s jinými řemeslníky, kteří byli nějak závislí na jeho práci nebo obchodu, proti svatému Pavlovi, protože ten po celé Asii hlásal, že nejsou bohy ti, kteří vzešli z ruky lidí. Kvůli apoštolovu novému učení Demetrius přesvědčoval své spojence, že svatý Pavel nejen poškozují jejich řemeslo, ale že i chrám Diany, která je tak velice ctěna v Asii a po celém světě, může zaniknout. Taková slova rozpálila všechny umělce hněvem, že křičeli: „Velká je Diana Efezanů!“ a naplnili město zmatkem, přičemž se pak stalo to, o čem dále v té kapitole vypráví svatý Lukáš. Abych lépe objasnila, co jsem výše napsala, chci ještě dodat, že chrám, o kterém píše svatý Lukáš, byl jiný, méně nákladný, obyčejnější chrám, který Efezané začali stavět až po návratu nejsvětější Panny do Jeruzaléma. Když svatý Pavel přišel do Efezu, byl tento chrám již dohotoven. Z toho, co píše svatý Lukáš můžeme poznat, jak hluboce bylo zakořeněno modlářství a uctívání Diany v Efezu i v celé Asii. Bylo to ovšem přirozené nejen následkem dlouhé doby v níž tento blud tam převládal, ale též proto, že město se stalo slavným a známým po celém světě pro uctívání Diany a svým velkým chrámem. Když blahoslavená Panna Marie zbavila Efezany toho klamu a marnosti, město, které bylo sídlem a pramenem této světové pověry myslelo, že nemůže existovat bez své bohyně a bez chrámu vystaveného k její počtě. Neznalost pravého Boha mezi pohany byla tak velká, že bylo třeba mnoha apoštolů a mnoha let než byli přivedeni k poznání pravdy a byl vytrhán koukol pohanství, zvláště mezi Římany a Reky, kteří se považovali za nejmoudřejší a nejcivilisovanější národy světa.

447. Po zničení Dianina chrámu pocítila nejsvětější Marie touhu ještě více pracovat na oslavě Kristova jména a rozšíření svaté Církve, aby vítězství získané nad nepřáteli přineslo náležité ovoce. Zatímco ona znásobovala své modlitby a prosby za splnění tohoto cíle, zjeví se jí jednoho dne andělé ve viditelných podobách a řekli Ji: „Naše Královno a Paní, velký Bůh nebeských zástupů nám nařídil, abychom Tě přinesli do nebe před jeho královský trůn, k němuž Tě volá.“ Nejsvětější Matka odpověděla: „Hle služebnice Páně, staň se se mnou jeho svatá vůle.“ Pak Ji andělé posadili na jasný trůn, který jsem již popsala při jiných příležitostech a nesli Ji do nejvyššího nebe před trůn nejsvětější Trojice, která se jí zjevila v nepřímé vizi.

Nejsvětější Marie padla na svou tvář a s nejhlubší pokorou a úctou se klaněla neměnné boží bytosti. Věčný Otec Ji řekl: „Má Dcero a nejtíšší Holubičko, výkřiky tvého zaníceného srdce pro oslavu mého jména dolehly k mému sluchu a tvé prosby za svatou Církev jsou mým očím příjemné a vybízí mé milosrdenství a mou dobrotivost. Pro tvou lásku si přeji v tobě obnovit svou moc, abys mohla hájit mou čest a slávu, zvítězit nad mými nepřáteli a jejich odvěkou pýchou, spoutat a rozdrtit jim šíje a svým vítězstvím posloužit mé Církvi a získat nová požehnání a nové milosti pro její členy, tvé bratry.“

448. Nejsvětější Marie odpověděla: „Hle, Pane, jsem nejmenší z tvých tvorů, ale mé srdce je připravené na vše, co se Ti líbí a co bude pomáhat vyvýšení tvého nevýslovně svatého jména a tvé větší slávě. Vykonej na mně svou boží vůli.“ Věčný Otec dodal: „Ať všichni mí nebeští dvořané ví, že jsem jmenoval Marii velitelkou a vůdkyní všech mých zástupů a dobyvatelkou všech mých nepřátel a slavných vítězství nad nimi.“ Další dvě božské Osoby, Syn a Duch svatý to potvrdily a všichni andělé a svatí odpověděli: „Děj se tvá svatá vůle, o Hospodine, v nebi i na zemi.“ Pak Pán nařídil osmnácti nejvyšším serafům, aby ozdobili, posilnili a vyzbrojili svou Královnu pro boj s pekelným drakem. Tehdy se tajemně naplnilo zaslíbení, které je v knize Moudrosti (Mdr.5,17), že i tvorstvo vyzbrojí, aby zahnal své nepřátele, i všechny ostatní výroky, které jsou tam zapsány. Nejdřív přistoupilo šest serafů, aby nejsvětější Paní ozdobili zvláštním světlem, coby neproniknutelným pancířem, které zároveň zjevně ukazovalo svatost a spravedlnost naší Královny, tak neporazitelné a nedostupné pro demony, že se nevýslovným způsobem stala v síle podobná Bohu. Za tento div serafové a svatí vzdávali Bohu díky.

449. Pak ihned přistoupilo jiných šest serafů a poslušni rozkazu Páně Ji obdařili dalším novým osvětlením. Byl to jakýsi pro demony nesnesitelný odlesk Božství v její tváři. V důsledku tohoto daru se nepřátelé, i když, jak uvidíme, přišli Marii pokoušet, nemohli podívat na její tvář, podobnou boží tváři, protože podle Pána této výsady nebyli hodni. Pak přistoupilo posledních šest serafů, kteří Ji z rozkazu Páně vyzbrojili útočnou zbraní, protože měla převzít obranu Božství a jeho cti. Na základě božího pověření andělé doplnili všechny schopnosti velké Paní novou kvalitou božských ctností, které odpovídaly darům, jimiž Ji Nejvyšší obdařil. V důsledku této výsady získala velká Paní moc mařit, krotit a odrážet nejtajnější záměry a útoky všech démonů, takže všichni byli poddáni vůli a rozkazům nejsvětější Marie, bez možnosti

se bránit jejím nařízením. Tuto moc často využívala ve prospěch věřících a svých chráněnců. Všechny tyto zvláštní pravomoci i vše, co v sobě obsahovaly, všechny tři božské Osoby potvrdily, a každá z nich Jí udělila své dary, které odpovídaly jejich božským vlastnostem a vyzvaly Ji, aby se vrátila na zem ke svaté Církvi a s pomocí těch darů zvítězila nad nepřáteli Páně.

450. Při loučení udělily nejsvětější Marii tři božské Osoby své požehnání a Ona se jim s nejhlubší úctou poklonila. Pak Ji andělé, plní úžasu nad skutky Nejvyššího, snesli zpět do její modlitebny, přičemž provolávali: „Kdo je Ta, která je Bohu tak podobná, bohatá a prospívající, Ta, která sestupuje z nebeských výšin na svět, aby bránila čest božího jména? Jak dobře vyzbrojená a krásná kráčí do boje za Pána! Ó, Královno, Ó, nejvznešenější Paní, pokračuj prospívajíc ve své kráse, jdi a vládni nad všemi tvory a ať Tě všichni chválí a velebí, protože sám Bůh se ukázal být tak štedrým a mocným v požehnáních, kterými Tě obdařil. Svátý, svátý, svátý je Jahve Sabaoth, Pán nebeských zástupů (Iz.6,3) a skrze Tebe Mu budou dobrořečit všechna lidská pokolení.“ Když nejsvětější Marie dorazila do své modlitebny, jako obvykle v takových situacích, padla do prachu na svou tvář a vzdávala Všemohoucímu nejpokornější díky.

451. Nejmoudřejší Marie se na nějakou dobu ponořila sama do sebe, aby se připravila na boj s démony. Během tohoto rozjímání viděla, jak z propasti na zem vychází hrozný červený drak se sedmi hlavami, přičemž z každé z nich vycházel dým a oheň velkého hněvu a zuřivosti, zatímco ho mnoho jiných démonů následovalo v podobných podobách. Tato vize byla tak strašná, že žádná jiná bytost by takový pohled nepřežila. Opravdu bylo nutné, aby byla nejsvětější Marie předem varována, aby se tak stala nepřemožitelnou, pokud se měla utkat v boji s těmito krvežíznivými bestii. Za zuřivého vytí obstoupili velkou Královnou, začali se vychloubat svými hrozbami a říkali: „Pojďme, pojďme a zničme tohoto našeho nepřitele. Nejvyšší nám dovolil Ji pokoušet a bojovat proti Ní. Tentokrát Jí učiníme konec a pomstíme se za všechny urážky, která nám stále působí a za zničení našeho chrámu Diany. Zničme Ji stejným způsobem, vždyť je to jen žena, pouhý tvor, zatímco my jsme znali, vychytrali a mocní duchové, nemusíme se tedy bát tohoto pozemského tvora.“

452. Celý zástup pekelných draků vykročil proti nepřemožitelné Královně s Luciferem v čele, který Ji vyzval k boji. Nejvíce smrtícím jedem tohoto hada je jeho pýcha, protože prostřednictvím pýchy svádí nesčetné duše k neřestem a přivádí je do

záhuby. Zdálo se mu vhodné začít s touto neřestí, kterou navenek skrýval, aby se tak dostal do souladu se svatostí, kterou Marii přisuzoval. Proto se drak i jeho následovníci proměnili v anděly světla a tak se Ji ukázali v domnění, že je ještě neviděla a nepoznala coby démony a pekelné draky. Počali Ji chválit a lichotit Ji, přičemž říkali: „Mocná jsi Marie, velká a statečná mezi ženami. Celý svět Tě ctí a velebí pro tvé ctnosti, které v Tobě vidí a pro divy a zázraky, které skrze ně konáš. Jsi hodna slávy, protože se Ti nikdo ve svatosti nevyrovná. My to víme lépe než všichni ostatní, a proto to vyhlašujeme a slavnostně zpíváme o Tvých skutcích.“ Touto falešnou chválou chtěl Lucifer rozrušit mysl pokorné Královny a vzbudit naduté myšlenky pýchy a domýšlivosti. Ale místo toho, aby Ji touto chválou přiměl k nějakému zalíbení nebo souhlasu s ní, způsobil Ji prudkou bolest, která jako šípy pronikala její nejpřímnější srdce. Ani všechna muka mučedníků by pro Ni nebyla tak bolestivá, jako toto ďábelské lichocení. Aby zhatila ďábelské působení, vzbuzovala úkony pokory, považovala se za pouhé nic a ponížovala se tak obdivuhodným a neodolatelným způsobem, že pekelní duchové nemohli děle setrvat v její blízkosti, protože Pán dopustil, aby Lucifer a jeho následovníci poznali a cítili tyto úkony pokory. Všichni démoni prchali s děsivým vytím a volali: „Pojďme pryč do propasti, protože zahanbení na tom místě je pro nás méně bolestné, než pokora této nepřemožitelné Ženy.“ Opustili Ji a nejmoudřejší Paní vzdala Všemohoucímu díky za toto první vítězství.

Ponaučení, které mi udělila velká Královna a Paní nebes.

453. Má dcero, pýcha démona v sobě obsahuje touhu, o které sám démon ví, že je absurdní. Konkrétně je to touha, aby mu svatí sloužili a poslouchali ho jako boha, a tak ho v tomto ohledu učinili podobným Bohu. Ale naplnění této touhy není možné, protože sama v sobě obsahuje rozpor. Podstata svatosti spočívá v tom, že se tvor podrobuje boží vůli a v poslušné lásce k Bohu, která převyšuje lásku k čemukoliv stvořenému, zatímco hřích spočívá v odklonu od tohoto řádu lásky k něčemu jinému a k poslušání démona. Ale upřímnost pravé ctnosti je tak podřízena rozumu, že to ani démon nemůže ignorovat. Proto se snaží, pokud to jde, svést dobré k pádu, aby tím ukojil svůj hněv a závist z toho, že je nemůže získat pro svou službu a sytí tak svou intenzivní touhu omezit boží slávu v jeho svatých, kterou si nemůže присvojit pro sebe. Z toho pramení také jeho zuřivé úsilí o pokácení některých libanonských cedrů svatosti a ztročení těch, kteří jsou ve službách Nejvyššího. S tímto záměrem vynakládá veškerou svou vynalézavost i péči a někdy se snaží přimět své poddané k praktikování některých morálních ctností, i když jen na oko, jak to dělají pokrytci

a jak jsme to viděli i u panny Diany. Doufá, že tak bude mít podíl na tom, co Bůh miluje a po čem touží, a že tak poskvrní a znesvěti to, co si Pán přeje využít jako prostředek pro udělování své čistoty.

454. Pamatuj si, má dcero, že cestiček, pastí a intrik, které tento had má pro to, aby přivedl spravedlivého k pádu, je tak mnoho, že bez zvláštní pomoci Nejvyššího by je duše nemohla nikdy rozpoznat, tím méně překonat, ani by nemohla uniknout jeho zrádným úkladům. Aby bylo možné si zasloužit tuto ochranu Páně, přeje si Bůh, aby tvor, pokud se ho týče, nikdy nepolevoval v bdělosti, ani nedůvěřoval svým vlastním silám a neochaboval v prosbách a touze po této pomoci, protože bez ní člověk nemůže dělat nic a brzy zahyne. Z boží milosti můžeme čerpat především díky zápalu srdce a připravenosti k boží službě, ale především vytrvalou poslušností a pokorou, které poskytují stálost a pevnost proti útokům nepřátel. Přeji si vtisknout do tvé paměti, ne proto, abych tě strašila, ale proto, abych ti poradila a upozornila tě, že je jen velmi málo činností, které konají spravedliví, do kterých by tento pekelný had nepřimíchal trochu svého jedu. Proto se obvykle snaží s maximální jemností vzrušovat nějakou pozemskou vášň nebo náklonnost, prostřednictvím které pak skrytě mění nebo rozvrací původní záměry a brání člověku jednat čistě jen ve vztahu k Bohu a v legitimních intencích pravé ctnosti. Protože je tak koukol nepatřičných sklonů buď z části nebo úplně zaséván spolu s pšenicí, je těžké ho rozeznat, pokud se duše nezbaví všech pozemských sklonů a nezkoumá své skutky v božím světle.

455. Ty, má dcero, jsi náležitě varována před tímto nebezpečím a před neustálou aktivitou démonů, které jsou proti tobě vedeny mnohem zuřivěji než proti jiným duším. Tvá bdělost nesmí být menší než jejich a nevěť jen dobrým úmyslům svých skutků, protože i přes to, že úmysly musí být vždy dobré a upřímné, nemusí to být dostačující, a ani tvorové je nemusí vždy rozpoznat. Démon často klame duši pod pláštěm dobrého úmyslu tím, že nabízí zjevné nebo podružnější dobré záměry, aby je tak zavedl do bezprostředního nebezpečí, a tak se stává, že člověk zapletený do takového nebezpečí nikdy nedosáhne dobra, kvůli kterému dílo začal. Jindy zase pod zástěrkou dobrého úmyslu zabrání duši zkoumat okolnosti, které skutek pokazí jeho nerozvázným provedením. Jindy se zas pod navenek dobrým úmyslem často skrývají pozemské vášně a sklony, které ovládají srdce. Proto uprostřed tolika nebezpečí nemůžeš najít jistotu jinak, než zkoumáním svého jednání ve světle, kterým Pán vyplňuje nadřazené části tvé duše. V něm poznáš, jak máš rozeznat dobré od zlého, pravdu od lži, hořké od sladkého (Iz.5,20), vášně od správného úmyslu. Pak nebude

boží světlo v tvé duši zakryté temnotou, tvé oko bude zdravé a očistí tělo tvých skutků (Mt.6, 22) a budeš se plně a ve všem líbit svému Pánovi a mně.

KAPITOLA V.

**Nejsvětější Marie je povolána svatým Petrem a vrací se do Jeruzaléma;
pokračuje v boji s démony; je překvapena velkou bouří na moři;
některá další tajemství.**

456. Po smrti nešťastného Heroda zažívala prvotní Církev v Jeruzalémě delší období klidu a pokoje. Velká Paní světa si vysloužila tuto milost svou mateřskou starostlivostí a péčí. V té době svatý Barnabáš se svatým Pavlem kázali s obdivuhodným úspěchem ve městech Malé Asie, v Antiochii, Lystře, Perge a jinde, jak o tom píše svatý Lukáš ve třinácté a čtrnácté kapitole apoštolských Skutků ve spojitosti s mnoha divy a zázraky, které konal svatý Pavel. Svatý apoštol Petr po svém vysvobození z vězení uprchl z Jeruzaléma a odešel do jiné části Asie, která nebyla pod Herodovou jurisdikcí. Odtud řídil život věřících Církve v Asii a těch, co byli v Palestině. Všichni ho uznávali a poslouchali jako zástupce Ježíše Krista a hlavu Církve a věřili, že vše, co rozhodne a nařídí na zemi, je potvrzeno v nebi. V této pevné víře k němu přicházeli se všemi svými pochybnostmi a obtížemi coby k nejvyššímu knězi. Jednou ze záležitostí, které mu předložili k rozhodnutí byla také otázka, kterou v Jeruzalémě a v Antiochii vznesli někteří židé s ohledem na skutky a učení svatého Pavla a Barnabáše, které byly v rozporu s obřízkou a Mojžíšovým zákonem, jak budu vypravovat později a jak to také zaznamenal svatý Lukáš v patnácté kapitole apoštolských Skutků.

457. Při této příležitosti apoštolové a učedníci z Jeruzaléma prosili svatého Petra, aby se vrátil do svatého města, urovnal tento spor a zavedl pořádek, aby hlásání víry nemuselo být tlumeno. Protože od Herodovy smrti neměli židé žádného spojence, který by jim pomáhal v pronásledování věřících, zažívala Církev v Jeruzalémě období většího pokoje. Ze stejných důvodů ho požádali, aby poprosil nejsvětější Ježíšovu Matku o návrat do tohoto města, protože po Ní všichni věřící s láskyplným srdcem toužili, očekávali útěchu v Pánu a doufali, že její přítomnost napomůže řešení všech církevních záležitostí. Na základě těchto proseb se svatý Petr rozhodl pro okamžitý návrat do Jeruzaléma, a před tím, než se vydal na cestu, napsal nejsvětější Královně následující dopis.

458. Dopis svatého Petra nejsvětější Marii: „Marii, Panně, Matce boží: Petr, apoštol Ježíše Krista, tvůj služebník a služebník sluhů Božích. Paní, mezi věřícími vznikly určité pochybnosti a rozdílnost výkladů učení tvého Syna, našeho Vykupitele, v souvislosti s tím, zda má být s ohledem na jeho učení dodržován starý Mojžíšův zákon. Přejí si od nás dozvědět, co je správné a jak se stavíme k tomu, co jsme slyšeli z úst božského Učitele. Abych mohl tuto záležitost konzultovat se svými bratry apoštoly, vydám se nyní na cestu do Jeruzaléma a pro potěchu všech a tvou lásku k Církvi prosíme také Tebe, abys přišla do tohoto města, kde od Herodovy smrti žijí židé klidněji a věřící volněji. Mnoho Kristových následovníků Tě touží vidět a potěšit se z tvé přítomnosti. Až přijdeme do Jeruzaléma, budeme informovat ostatní města a s tvou pomocí rozhodneme, co bude prospěšné pro zájmy svaté víry a pro povznesení zákona milosti.“

459. Takové bylo znění a obsah dopisu svatého Petra, který poslal boží Matce do Efezu. Apoštolové obvykle zachovávali stejný způsob psaní dopisů, nejdříve oslovili osobu nebo osoby, kterým psali, pak se zmínili, kdo list píše, nebo obráceně, jak to vidíme v listech svatého Pavla, svatého Petra a jiných apoštolů. Na oslovení Královna Matka boží, se apoštolové dohodli ihned po sestavení Apoštolského vyznání víry, a pokud s Ní mluvili, všichni bez rozdílu Ji oslovovali Panno nebo Matko, protože bylo velmi důležité, aby všichni věřící Církve přijali nauku o panenství a mateřství velké Paní. Někteří věřící Ji nazývali Marií Ježíšovou, nebo Marií Ježíše Nazaretského. Jiná, méně početná skupina Ji označovala coby Marii, dceru Jáchyma a Anny. Tak označovali věřící naši Královnu ve svých rozhovorech. Svatá Církev preferuje označení, která Ji dali apoštolové a nazývá Ji Pannou a boží Matkou, přičemž k nim přidává jiné, vznešenější a tajemnější přídomek. Posel přinesl dopis svatého Petra nebeské Paní, a když Ji ho předával, řekl, že je od apoštola. Přijala ho na kolenou, a z úcty ke Kristovu zástupci ho políbila. Nechtěla ho ale otevřít, protože svatý Jan nebyl přítomen, protože kázal ve městě. Jakmile se evangelista vrátil, jako obvykle ho na kolenou požádala o požehnání a podala mu dopis se slovy, že je od svatého Petra, nejvyššího kněze. Svatý Jan se Ji zeptal, co list obsahuje, ale Učitelka všech ctností mu odpověděla: „Ty, můj pane, ho nejdříve přečti a sděl mi, co obsahuje.“ Svatý Jan vyhověl jejímu přání.

460. Nemohu se ubránit údivu a studu, když vidím pokoru a poslušnost nejsvětější Panny Marie i v tak obyčejných situacích. Zajisté Ji, boží Matce, mohla jen její nebeská moudrost vnuknout myšlenku, že by jednala pokorněji a podřízeněji, kdyby nečetla dopis od Kristova zástupce jinak, než v přítomnosti a pod poslušností

toho, jehož vedení se coby svému představenému podřídila. Její příklad kárá a zahanbuje domýšlivost podřízených, kteří se snaží hledat výmluvy a záminky pro obcházení pokory a poslušnosti, kterou jsou povinováni svým představeným. Avšak přesvatá Marie byla vzorem a učitelkou svatosti ve všech věcech, malých i velkých. Po přečtení dopisu se jí apoštol zeptal, co by bylo nejlepší Kristovu zástupci odpovédět. Ale ani v tom nechtěla projeviti svůj názor, protože by tak dala najevo, že je mu rovna nebo nadřazená. Dala proto přednost poslušnosti a odpověděla mu: „Můj Synu a pane, ty rozhodni, co je správné, protože já, coby tvá služebnice, uposlechnu.“ Evangelista odpověděl, že se mu zdá být nejvhodnější poslechnout svatého Petra a okamžitě se vrátit do Jeruzaléma. „Je správné poslouchat hlavu Církve,“ odpověděla nejčistší Paní, „připravme se nyní na náš odjezd.“

461. Po tomto rozhodnutí svatý Jan odešel zajistit přepravu do Palestiny a připravit vše, co bylo zapotřebí pro rychlý odjezd. Mezitím požehnaná Marie, na přání evangelisty, svolala ženy, se kterými se v Efezu seznámila a které byly jejími učednicemi, aby se s nimi rozloučila a poučila je, co musí dělat, aby si uchovaly víru. Bylo jich sedmdesát tři a mnohé z nich byly panny, mezi kterými bylo i devět zachráněných z Dianina chrámu. Tyto a mnoho dalších Marie sama obrátila, vyučila ve víře a sdružila do komunity v domě svých společnic. Prostřednictvím této komunity žen začala nebeská Paní odčiňovat hříchy a ohavnosti, páchané v chrámu Diany po mnohá staletí a zavedla zachovávání čistoty v komunitním životě ve stejném městě Efezu, které d'ábel znesvětil. O tom všem byly tyto ženy poučeny, ale nevěděly, že nejsvětější Panna zničila efezský chrám bohyně Diany. To zůstalo v tajnosti proto, aby v tom židé snad nenašli záminku a pohané kvůli své bláznivé lásce k Dianě popud k hněvu proti dobrotivé Matce. Pán to zařídil tak, že zřícení chrámu bylo považováno za nehodu, na kterou se brzy zapomnělo, takže bezbožní spisovatelé o tom nic nenapsali, i když toho o spálení prvního chrámu napsali mnoho.

462. Nejsvětější Marie se snažila své učednice utěšit v jejich zármutku z jejího odchodu nejlaskavějšími slovy. Zanechala jim list, ve kterém jim vlastní rukou napsala: „Mé dcery, vůle Nejvyššího mě volá zpět do Jeruzaléma. Během mé nepřítomnosti mějte na paměti učení, které jste ode mě přijaly a které jsem slyšela z úst Vykupitele světa. Nahlízejte na Něho vždy jako na svého Pána a Ženicha vašich duší, služte Mu a milujte Ho z celého srdce. Nezapomeňte na přikázání jeho svatého zákona, o kterých budete poučeny jeho služebníky a kněžími. Važte si jich a řiďte se

jimi v pokoře, aniž byste přijímaly jiné učitele, kteří nejsou učedníky Krista, mého božského Syna, nebo stoupenci jeho učení. Budu se vždy starat o to, aby vám byli jeho služebníci nápomocni a chránili vás, nikdy na vás nezapomenu a nepřestanu vás chválit před Pánem. Mé místo zaujme Marie starší. Poslouchejte ji ve všem s velkou úctou a ona se bude o vás starat se stejnou láskou a péčí, jako jsem se starala já. Zachovejte naprostou odloučenost a usebranost v tomto domě a ať do něho nevkrečí nikdy žádný muž. Pokud bude nutné s někým mluvit, stane se tak v předsíni v přítomnosti tří z vás. Modlete se bez přestání a v soukromí, odříkávejte a zpívejte modlitby a chvalozpěvy, které vám zanechávám napsané v mém pokoji. Zachovávejte klid a mírnost, a s bližními jednejte tak, jak byste si přály, aby oni jednali s vámi. Mluvte vždy pravdu a pamatujte při všech svých myšlenkách, slovech a skutečích na ukřižovaného Krista. Velebte a vyznávejte Ho jako Stvořitele a Vykupitele světa. Jeho jménem vám uděluji jeho požehnání a prosím Ho, aby přebýval ve vašich srdcích.“

463. Tato a jiná napomenutí zanechala nejsvětější Matka společenství, které zasvětila svému Synovi a pravému Bohovi. Ta, kterou jmenovala jejich představenou, byla jednou ze zbožných žen, které Jí poskytly pohostinství ve svém domě. Tato žena byla schopna je vést, protože se často stýkala s Královnou nebes a byla dobře obeznámena s božím zákonem a jeho tajemstvími. Byla nazývána Marií starší, protože nejsvětější Matka dala své jméno při křtu mnoha jiným, když rozdávala, jak říká Moudrý muž, bez závidi dokonalost svého jména (Mdr.7,13). Protože tato žena byla první, která to jméno při křtu přijala, byla nazývána Marií starší na rozdíl od těch, které toto jméno přijaly později. Nejsvětější Marie jim zanechala v písemné formě modlitby Otčenáš, vyznání víry a desatera přikázání, aby se je mohly spolu s ostatními nahlas modlit. S úmyslem podpořit je v těchto cvičeních, zanechala jim velký kříž, který byl po její žádosti narychlo zhotoven rukou andělů a umístěn v její modlitebně. Aby je k sobě více připoutala, rozdala jim kromě toho, coby laskavá Matka, věci, kterými disponovala. I když měly z lidského pohledu nepatrnou hodnotu, byly jim drahé a neocenitelné, coby záruka a důkaz její mateřské lásky.

464. Byla pohnuta k velké lítosti, protože po tom, co je zplodila v Kristu, je nyní musela zanechat jako sirotky. Všechny se s velkým pláčem a mnoha slzami vrhly k jejím nohám, protože měly v jednom okamžiku ztratit útěchu, útočiště a radost svého srdce. Avšak díky stále péči nejsvětější Matky, kterou poskytovala své zbožné komunitě, všech sedmdesát tři setrvalo následně v boží bázni a ve víře v Krista,

našeho Pána. Avšak ďábel rozdmýchal proti nim i proti obyvatelům Efezu brutální pronásledování. V předtuše toho se nejmoudřejší Královna za ně před odjezdem vroucně modlila a prosila svého božského Syna, aby je střežil a chránil, a aby pověřil některé anděly ochranou tohoto malého stádečka. Pán všechna její přání splnil a Ona je po odjezdu často utěšovala tím, že jim z Jeruzaléma posílala povzbuzující pozdravy a vybízela učedníky i apoštoly v Efezu, aby bděli nad těmito opuštěnými pannami a ženami. Velká Paní pokračovala v této láskyplné péči během celého svého života.

465. Když nadešel den odjezdu, nejpokornější z pokorných požádala svatého Jana o požehnání a pak se po dva a půl letém pobytu v Efezu nalodili na loď. Při odchodu z dočasného obydlí se všech jejích tisíc andělů zjevilo ve viditelných lidských podobách, přičemž byli všichni vyzbrojeni k boji a zformováni v oddílech. Tato nezvyklá scéna ji upozornila na to, že by měla být připravena na pokračování konfliktu s velkým drakem a jeho spojenci. Ještě než přišli k moři, viděla velké množství pekelných legií, které jí šly vstříc v různých příšerných a děsivých podobách. V jejich středu přišel drak se sedmi hlavami, tak hrozný a obrovský, že převyšoval velkou loď, a tak zuřivý a odporný, že působil trýzeň už jen svou pouhou přítomností. Proti těmto hrůzným hordám se nepřemožitelná Královna opevnila pevnou vírou a vroucí láskou, přičemž si opakovala slova žalmů a výroky úst svého nejsvětějšího Syna. Požádala své svaté anděly, aby jí pomáhali, protože ty příšerné postavy v Ní přirozeně vzbuzovaly jakýsi lidský strach a hrůzu. Evangelista nevěděl nic o tomto konfliktu až do doby, kdy mu o něm nebeská Paní řekla a nechala ho do něho nahlédnout.

466. Naše požehnaná Paní se světcem nastoupili na loď a byly spuštěny plachty. Ale sotva odpluli jen kousek od přístavu, využili pekelní draci svolení, které jim Pán dal, a rozpoutali takovou bouři, kterou nikdo do té doby, ani nikdy po tom, nezažil. Protože si Všemohoucí přál vyvýšit moc svého ramene a Mariinu svatost, ponechal v tomto boji svobodu zlobě a síle zlých duchů. Vlny se s hrozným hukotem zvedaly do takové výše, že se zdánlivě dotýkaly oblaků a tvořily hory vody a pěny, jako by se chystaly rozbít hranice propastí na mořském dně (Žl.33,7). Loď byla bičována a otloukána vlnami tak, že se zdálo být zázrakem, že nebyla při každém nárazu roztržena na třísky. Někdy byla vymrštna téměř k oblakům, jindy se téměř zarývala do pisku na mořském dně a její plachty a stožáry byly často pohřbeny ve zpěněných vlnách. Při některých závanech tohoto nevýslovně zuřivého hurikánu drželi andělé loď ve vzduchu, aby ji ochránili před většími vlnami, které by ji nevyhnutelně roztržily a poslaly ke dnu.

467. Námořníci i cestující vnímali účinky této zvláštní pomoci, ale její původ neznali. Byli hrůzou bez sebe, oplakávali svou záhubu, která se jim zdála být neodvratná. Démoni zvyšovali jejich hrůzu ještě tím, že na sebe brali lidské podoby a volali na námořníky silným hlasem, jakoby byli na okolních lodích, které jim byly poslány na pomoc, a vyzývali je, aby opustili svou loď a zachránili sebe a ostatní. Ačkoli v této bouři trpěly všechny lodě, soustředil se hněv démonů a jejich moc škodit především na loď, na které se plavila naše Paní, a utrpení ostatních lodí nebylo tak velké. Zlomyslná lest démonů byla známa jen nejsvětější Panně Marii, ale ne námořníkům, proto měli za to, že ty hlasy skutečně patří cestujícím a námořníkům z jiných lodí. Takto podvedeni vzdávali po čase snahu o záchranu své lodi a přenechali ji běsnění moře v naději, že se zachrání na jiných lodích. Avšak ve chvílích, kdy námořníci v zoufalství přenechávali loď ničivé síle vln, andělé zaujali jejich místa a loď řídili.

468. Uprostřed tohoto zmatku a úzkosti nejsvětější Marie zachovávala svůj klid, nesena klidným oceánem své velkodušnosti a ctnosti, přičemž úměrně naléhavosti situace a tomu, k čemu ji vybízela její moudrost, konala hrdinské úkony všech ctností. Protože během této bouřlivé plavby zakusila osobně nebezpečí plavby, které při předešlé plavbě poznala jen díky božimu vnuknutí, byla pohnuta novým soucitem ke všem, kteří se plaví po moři a obnovila své dřívější modlitby a prosby. Nejmoudřejší Panna také obdivovala nezkrotnou sílu moře, což Ji přivedlo k zamyšlení nad hněvem boží spravedlnosti, kterou tak dobře představoval tento bezcitný živel. Při přechodu k myšlence na hříchy smrtelníků, kterými na sebe hněv boží spravedlnosti svolávají, se začala horlivě modlit za obrácení světa a za rozšíření Církve. Na tyto úmysly obětovala útrapy této plavby, neboť i přestože si uchovala v duši klid, trpěla mnohými tělesnými útrapami, přičemž Ji ještě větší utrpení působilo vědomí, že všichni spolucestující trpí tímto pronásledováním a soužením kvůli Ní.

469. Veliký podíl tohoto utrpení připadl na evangelistu svatého Jana v důsledku své velké starostlivosti o svou pravou Matku a Paní světa. K tomu se pojilo také i jeho vlastní utrpení. To vše na něho působilo v té době hrozněji, protože nevěděl, co se dělo v nitru nejsvětější Panny Marie. Několikrát se pokusil Ji i sebe potěšit tím, že se Jí snažil ulevit. Přestože cesta z Efezu do Palestiny trvala obvykle šest dní, tato cesta trvala patnáct dní, ze kterých bylo čtrnáct dní bouřlivých. Jednoho dne byl svatý Jan v důsledku pokračování tohoto nezměrného strádání velice sklíčený a neschopen se

již ovládnout řekl: „Má Paní, co toto znamená? Máme zahynout na moři? Pros svého božského Syna, aby se na nás podíval svýma otcovskýmá očima a chránil nás v tomto soužení.“ Blahoslavená Matka mu odpověděla: „Neznepokojuj se, můj synu, protože my teď musíme bojovat v bitvě Páně a přemoci jeho nepřátele statečností a trpělivostí. Budu Ho prosit, aby nikdo z těch, kteří jsou s námi, nezahynul. Ten, jenž střeží Izrael, nespí (Žl.121,4), silní z jeho dvořanstva nám pomáhají a chrání nás. Trpme pro toho, který se dal přibít na kříž pro spásu všech lidí.“ Při těchto slovech se svatému Janovi vrátila potřebná odvaha.

470. Lucifer a jeho démoni se zvýšenou zuřivostí vyhrožovali mocné Královně, že na tomto moři zahyne a jim neunikne živá. Ale tyto hrozby byly jen použitými šípy, kterými nejmoudřejší Matka opovrhovala, ani je neposlouchala, na demony vůbec nepohlédla a neřekla jim ani jediné slovo. Oni naproti tomu nemohli ani na okamžik pohledět na její tvář kvůli ctnostem Nejvyššího, které z ní vyzařovaly. Čím déle se snažili přemoci tyto ctnosti, tím více slábli a o to víc je sužovaly zbraně, kterými svou nejsvětější Matku vyzbrojil její božský Syn. On sám však před Ní během celého tohoto dlouhého zápasu skrýval svůj záměr i svou tvář, neviděla Ho ani ve vizi, jak to bývalo obvyklé.

471. Ale ke konci čtrnáctého dne této bouřlivé plavby její božský Syn sestoupil a osobně Ji navštívil. Zjevil se na moři a řekl: „Má nejdražší Matko, já jsem v tvém soužení s tebou.“ Tato vize i slova Pána, nevýslovně potěšující v každé situaci, byla obzvláště utěšující pro nejsvětější Matku v této nejkrajnější nouzi, protože pomoc v nouzi je obzvláště vítána. Poklonila se svému Synovi a Bohu a řekla: „Můj Bože a jediné Dobro mé duše, kterého poslouchají větry i moře (Mt.8,27), pohleď, můj Synu, na naše soužení a nedopust', aby dílo tvých rukou zahynulo.“ Pán Jí řekl: „Má Matko a Holubičko, od tebe jsem přijal lidskou podobu, proto si přeji, aby všichni tvorové poslouchali tvé příkazy. Poruč jim coby Paní všech, protože jsou poddáni tvé vůli.“ Nejmoudřejší Matka si však přála, aby Pán přikázal vlnám stejně, jako to udělal za bouře na moři v Galileji. Tehdy však byla situace jiná, protože kromě Pána nebyl nikdo jiný, kdo by mohl větru a moři přikazovat. Nebeská Marie tedy uposlechla a ve jménu svého božského Syna nejdříve poručila Luciferovi a jeho společníkům, aby okamžitě opustili Středozemní moře a více je neznepokojovali. Ihned prchali směrem k Palestině, protože jim nepřikázala, aby odešli do pekla, protože si nepřála boj ukončit. Když se nepřátelé vzdálili, přikázala vodám a větru, aby se utišily. Ty Ji ihned uposlechly, takže během krátkého okamžiku nastalo ticho a klid, k velkému údivu cestujících, kteří neznali příčinu tak náhlé změny. Kristus Pán opustil svou

Matku, když Ji před tím požehnal, naplnil radostí a když Ji oznámil, že druhého dne dorazí do cíle. A tak se i skutečně stalo, protože po patnácti dnech od naložení dorazili do přístavu a opustili loď. Naše Královna a Paní vzdala díky Všemohoucímu za toto dobrodiní a velebila Ho chvalozpěvy za to, že Ji zachránil před tak strašlivým nebezpečím. Připojil se k Ní i svatý Jan, kterému požehnaná Matka děkovala za to, že Ji v jejich útrapách doprovázel. Požádala ho o požehnání a pak se oba vydali do Jeruzaléma.

472. Jak jsem již dříve popsala, doprovázeli svatí andělé svou Královnu ve válečné zbroji, protože démoni už na její příchod čekali, rozhodnutí pokračovat v boji, jakmile vystoupí na břeh. S neuvěřitelným vztekem zahájili útok vnukáním různých pokušení proti všem ctnostem, ale všechny jejich šípy se odrážely a padaly zpět na ně. Nemohli proniknout do této Davidovy věže, o které Ženich říká, že je chráněna tisícem kulatých štítů, vesměs štíty reků (Pis.4,4), a je opevněna stříbrnými věžemi. Před vstupem do svého domu v Jeruzalémě toužila velká Paní ve své zbožnosti a oddanosti navštívit posvátná místa zasvěcená našemu vykoupení, což byl také její poslední čin před tím, než toto město opustila. Svatý Petr, který Ji povolal, Ji však už očekával, a protože věděla, že musí zachovávat správnou poslušnost ctností, dala přednost poslušnosti před soukromou zbožností. Odešla proto přímo do domu s večeradlem, kde tou dobou svatý Petr bydlel. Padla před ním na kolena, požádala ho o požehnání, políbila mu ruku a prosila za odpuštění, že nevyhověla jeho žádosti rychleji. Nesvalovala ale vinu za zpoždění na bouři, ani neuváděla na svou omluvu žádné jiné okolnosti. Jen díky svatému Janovi se později dozvěděl, jaké útrapy je cestou provázely. Zástupce našeho Spasitele i všichni učedníci a věřící v Jeruzalémě přijali svou Učitelku a Paní s nepopsatelnou radostí, úctou a láskou. Padali Ji k nohám a děkovali Ji za to, že je přišla naplnit radostí a útěchou, a že s nimi bude žít tam, kde Ji budou moci vidět a sloužit Ji.

Ponaučení, které mi dala nejsvětější Královna nebes, Marie

473. Má dcero, přeji si, abys neustále obnovovala vzpomínku na to, co jsem ti řekla o posvátných tajemstvích svého života, protože není mou vůlí, abys byla jen lhostejným nástrojem jejich vyjevení Církvi, ale spíše první z těch, kdo vydá ovoce z tohoto nového požehnání tím, že bude mé učení uvádět do praxe a následovat můj příklad. Právě proto tě Pán povolal a já si tě vybrala za svou dceru a učednici. Protože sis správně povšimla mého aktu pokory, když jsem bez svolení svého syna Jana neotevřela dopis od svatého Petra, přála bych si tento příklad obšírněji vyloužit. Přeji

si, aby sis povšimla, že obě ctnosti pokory a poslušnosti, které jsou základem křesťanské dokonalosti, v sobě nemají nic malého, a že vše, co se jich týká, je Bohu nejvyšší milé a čerpá nejhojnější odměnu jeho štědré milosti a spravedlnosti.

474. Zvaž tedy, má nejdražší, že stejně jako v současném stavu člověka není nic v takovém rozporu s jeho povahou, jako když má podříditi svou vůli někomu jinému, ale současně nepotřebuje nic tolik, jako právě toto ohýbání šíje tvrdošíjně pýchy, kterou se ďábel snaží probudit u všech Adamových dětí. Proto se títo nepřátelé stále neúnavně snaží svádět lidi, aby jednali podle svého úsudku a vůle. Tak dobývají démoni mnohá vítězství a zavádí mnohé duše na scestí vedoucí k záhubě. V každém stavu a ve všech životních okolnostech se démon snaží vlít do smrtelníků tento jed, skrytý je vybízí, aby jednali podle vlastního úsudku a odmítali dodržovat zákony a vůli svých představených, nebo spíše aby jimi pohrdali a bouřili se proti nim, což vede k rozvracení řádu boží Prozřetelnosti, zajišťujícího správné uspořádání věcí. A protože lidé rozvrací tuto vládu Páně, je svět plný chaosu a temnoty, stvořené věci jsou vytrženy z řádu a podrobeny opačné síle, bez ohledu na Boha a jeho zákony.

475. I když je tento rozvrat v očích nejvyššího Vládcе a Pána ohavný, vnímá mnohem hůř, když se tak chovají řeholní osoby, které se, i když jsou vázány řeholními sliby, snaží rozvolňovat tato omezení, nebo se úplně zbavit svých povinností. Nebudu nyní mluvit o těch, kteří směle a se zjevným vzdorem porušují své sliby v malých nebo velkých věcech, což není nic jiného než strašná smělost mající za následek věčné zatracení. Avšak proto, aby se nedostali do takového nebezpečí, si přeji povzbuditi ty, kteří hledají v řeholním stavu svou spásu, aby se vyhýbali kratochvilným názorům, které by vedly k rozvolnění poslušnosti vůči svým představeným ve jménu Boha, nebo se snažili zjišťovat, jak daleko mohou zacházet v porušování poslušnosti a svých slibů, aniž by se dopustili hříchu, nebo aby zkoumali, zda mohou v některých malých nebo větších záležitostech jednat podle vlastního uvážení. Takové výklady nevedou nikdy k lepšímu zachovávaní slibů, ale vždy jen k potlačování výčitek svědomí při jejich přestupování. Těm připomínám, že se je démoni snaží přimět k polykání takových jedovatých komárů, aby si krok za krokem zvykli na tyto zdánlivé maličkosti, aby je pak mohli přivést k polykání velbloudů více závažných hříchů. Ti, kteří se stále pohybují u vchodů ke smrtelným hříchům, budou přinejmenším vystaveni přísnému vyšetřování Soudce a získají malou odměnu, protože celý život přemýšleli o tom, jak by Pánovi dali co nejméně z toho, co mohli dát, aby se Mu zalíbili.

476. Tyto pokusy zlehčovat závaznost lásky k Bohu, které inklinují k jejímu přizpůsobení tělesným sklonům, jsou mně i mému božímu Synovi velice odporné, protože jsou známkou velkého odcizení principu dobrovolné poslušnosti božího zákona, takže je zřejmé, že takového člověka motivuje pouze strach z trestu a ne láska k Tomu, který přikazuje, a že by nedělal nic, kdyby věděl, že ho žádný trest nečeká. Častokrát, ve snaze se vyhnout pokoření z ruky přímého nadřízeného, se odvolává k vyšší autoritě a požaduje osvobození po těch, kteří mají jen obecnou informaci a nemohou znát a pochopit jeho konkrétní potřeby nebo nebezpečí. Nelze ovšem popřít, že by se v takovém případě nejednalo také o formu poslušnosti, je však také jisté, že tento posun k větší svobodě snižuje odměnu a zvyšuje nebezpečí, protože je bez pochyb chvályhodnější poslechnout a podrobit se nižší autoritě, těm, kteří zaujímají nižší postavení, nebo těm, kteří jsou méně příznivě nakloněni našim názorům a sklonům. Já sama jsem se nikdy takovým postupům ve škole mého božského Syna neučila, ani jsem je nepraktikovala, protože jsem vždy a ve všem požadovala svolení od těch, které jsem pokládala za své představené, bez kterých, jak jsi viděla, jsem nikdy nebyla. I s otevřením a přečtením dopisu od svatého Petra, hlavy Církve, jsem počkala na projev vůle jeho podřízeného, který byl mým přímým představeným.

477. Má dcero, nepřeji si, abys následovala učení těch, kteří vyhledávají svobodu a volnost v souladu se svými sklony, protože jsem tě vyvolila a zavázala k tomu, abys mě následovala a šla po bezpečné cestě dokonalosti. Touha po úlevách a výjimkách rozvrací křesťanský i řeholní život. Za všech okolností musíš žít v pokorné a poslušné podřízenosti a nesmíš se domnívat, že jsi od toho osvobozena, protože jsi představenou, protože máš své zpovědníky a představené. Pokud někdy v době jejich nepřítomnosti nemůžeš jednat z poslušnosti, požádej o radu a poslechni jednu ze svých podřízených. Pro tebe mají být všechny představené, i když se to zdá být divné, protože ty jsi nejmenší ze všech lidí a za takovou se máš považovat, ponižuj se pod všechny, abys byla mou skutečnou následovnicí, učednicí a dcerou. Kromě toho mi musíš dvakrát za den vyznávat své hříchy a vyžádat si mé svolení ke všemu, co budeš během dne dělat. Budu tě vybízet k tomu a přikazovat ti to, co je správné jak přímo, tak i prostřednictvím sluhů Páně. Nesmíš ustupovat, když máš před mnoha jinými vyznat své obvyklé chyby, aby ses ve všem, před všemi i před Pánem a přede mnou ponížila. Přeji si, abys tuto nauku, skrytou světu a tělu, vyučovala a šířila mezi svými

řeholnicemi. Touto lekcí se ti chci odvděčit za tvé úsilí při psaní mého životopisu, protože těmito pokyny v tak důležité nauce ti chci vštípit myšlenku, že pokud si mě přeješ náležitě napodobovat, nesmíš s nikým komunikovat nebo mluvit, nic podnikat, ani psát dopisy, ani se pohybovat, ani si připouštět nějaké myšlenky (pokud je to možné) bez poslušnosti ke mně a k těm, kteří tě řídí. Světští a tělesní lidé označují tyto ctnosti za nestoudná a domýšlivá nařízení, která není třeba zachovávat. Avšak jejich nevědomá pýcha bude potrestána, až budou tyto pravdy odhaleny před Soudcem. Pak bude zřejmé, kdo byl pošetilý a kdo moudrý, budou odměněni ti, kteří byli coby dobří služebníci věrní, jak v malých, tak i větších věcech (Mt. 25,21). V době, kdy už nebude možná žádná náprava, poznají pošetilí škodu, kterou způsobila jejich tělesná moudrost.

478. Protože jsi pocítila jakousi závist, když jsi poznala, že já sama jsem řídila kongregaci žen v Efezu, rádím ti nyní, abys nechovala takové pocity. Pamatuj, že ty i tvé řeholnice jste si mě zvolily za svou představenou a zvláštní patronku, abych vás řídila jako vaše Královna a Paní. A přeji si, aby tvé řeholnice věděly, že jsem ten post přijala a zavázala se k němu navždy s podmínkou, že budou ve svém povolání dokonalé a nejvýš věrné jejich Pánovi, mému božskému Synu, kterému jsem je předala coby jeho nevěsty. Připomínej jim to často, aby nad sebou bděly a stranily se světa, opovrhovaly jim z celého srdce a aby se tyto mé dcery nezvrhly. Ať žijí v míru a usebranosti, ať následují a zachovávají učení, které jsem ti dala v tomto životopise pro tebe i pro ně, ať je mají ve velké úctě a vděčně si je vepíší do svých srdcí. Tím, že jsem jim vyjevila svůj život pro inspiraci a vedení jejich duší tak, jak jsi ho svou rukou zapsala, plním svou povinnost matky a představené, aby mohly coby mé dcery jít v mých stopách, napodobovat mé ctnosti a spolupůsobit se mnou ve věrné lásce.

479. Ještě i jiné důležité poučení můžeš čerpat z této kapitoly, totiž, že ti, kteří ochotně neuposlechnou, když s sebou příkaz přinese i nějakou obtíž, jsou hned skleslí, zarmoucení a znepokojení, a proto, aby ospravedlnili svou netrpělivost, budou vinit toho, kdo vydává příkazy. Budou si na něho stěžovat představeným nebo ostatním, jako by ten, kdo velí, byl zodpovědný za obtíž svého podřízeného, nebo jako kdyby mohl řídit celý svět podle přání svého podřízeného. Ve skutečnosti Bůh častokrát odměňuje dokonalou poslušnost tím, že jí do cesty staví více překážek, aby poslušnému umožnil získat větší zásluhu a slavnější korunu. Jindy zase trestá ty, kteří

projevují odpor k poslušnosti tím, že jim nedopřeje úplný úspěch. Za žádnou takovou obtíž nemůže být nikterak obviňován představený, který velí. Pán prostě řekl, „Kdo vám naslouchá, mně naslouchá, kdo vás odmítá, mne odmítá (Lk. 10,16). Úsilí spojené s poslušností vždy prospívá těm, kteří poslouchají. Pokud nemají užitek ze své poslušnosti, to není vina toho, který velí. Nestěžovala jsem si na svatého Petra, protože mě žádal, abych přijela z Efezu do Jeruzaléma, i když jsem na této cestě tak mnoho vytrpěla, ale prosila jsem ho o odpuštění proto, že jsem nedokázala rychleji splnit jeho příkaz. Nikdy neprojevuj nějaké rozhořčení nebo známky nespokojenosti vůči svým nadřízeným, protože to je velmi ošklivý duch a taková svoboda by zničila všechny zásluhy tvé poslušnosti. Pohlížeť na představené s úctou, jako na Kristovy zástupce a získáš mnoho zásluh. Následuj mé kroky, můj příklad a mé učení a budeš ve všem dokonalá.

KAPITOLA VI.

Nejsvětější Marie navštívila svatá místa; dobývá mystické vítězství nad demony; skrze blažené nazírání vidí Boha v nebi; apoštolové svolávají sněm; skrytá tajemství spojená se všemi těmito událostmi.

480. Všechno naše snažení je nádherně nedostatečné k tomu, abychom popsali plnost dokonalosti všech skutků Panny Marie, protože jsme vždy spolehlivě překonáni velikostí i její nejmenší ctností (pokud vůbec může být některá z nich považována za malou), pokud vezmeme do úvahy okolnosti, ve kterých je praktikovala. Naše snahy však budou vždy plné pozhledání, pokud v Ní, bez domýšlivých pokusů změřit tento oceán milosti, budeme pokorně vyvyšovat Stvořitele a nacházet v Ní vždy víc toho, v čem Ji můžeme následovat. Považuji se za velice šťastnou, protože mi byly zjeveny milosti, které Bůh udělil naší velké Královně, a proto, že mohu dětem Církve sdělit něco z toho, co je tak vysoké, že nemohu najít vhodná a přiměřená slova proto, abych to popsala, neboť ve všem, o čem mohu něco říci, budu mluvit jako ten, kdo je nudný, zajíká se a je bez zápalu oddanosti. Podivuhodné jsou události, které mi byly zjeveny, abych je zapsala v této a následující kapitole.

481. Po tom, co nejsvětější Marie poslušně splnila vůli svatého Petra, považovala za vhodné, jak jsem vypravovala v předešlé kapitole, uspokojit svou zbožnost návštěvou svatých míst našeho vykoupení. Všechny skutky milosrdenství vykonávala

s takovou obezřetností, aby u žádného navštíveného místa nezapomněla na žádnou jeho význačnou vlastnost, aby byly vykonané skutky dokonalé. S nebeskou moudrostí vykonávala vždy nejdříve to, co bylo významnější a důležitější, pak to, co se zdálo být méně důležité. Jedno jako druhé však konala s veškerou pozorností své duše a mírou, jakou každá věc vyžadovala. Opustila večeřadlo, aby navštívila svatá místa, přičemž byla doprovázena všemi svými svatými anděly, ale také Luciferem a jeho legiemi, které hodlaly pokračovat v boji. Tito draci vytvořili bitevní pole, ukazovali se Jí ve strašlivých podobách, pronášeli své hrozby a vnukali svá pokušení. Ale jakmile se nejsvětější Paní přiblížila k některému ze svatých míst, aby přednesla své modlitby, démoni couvli odražení boží mocí a cítili se být drceni neviditelnou silou, která byla těm místům udělena skrze Kristovo vykoupení. Lucifer se pokoušel, poháněn směrlostí své pýchy, přijít blíž, protože se spoléhal na svolení, že může nejsvětější Pannu pokoušet a pronásledovat, a dychtil po tom, pokud by to bylo možné, aby nad Ní dobyl nějaké vítězství právě na těchto místech, kde byl tak pozoruhodně poražen, nebo aby alespoň zabránil náležitému prokazování úcty.

482. Nejvyšší se však rozhodl projevit moc svého ramene proti Luciferovi a jeho démonům právě skrze tuto Královnu a její zbožnost, kterou se Lucifer snažil narušit proto, aby se nestala mečem, kterým bude přemožen a sražen. A tak se také stalo, protože oddanost a zbožnost, s jakou nebeská Matka uctila svého božského Syna a s jakou obnovila vděčnou památku jeho umučení, způsobila u démonů takové zděšení, že ho nemohli snést, přičemž cítili tak drtivou a mučivou sílu, která z Ní vycházela, že byli nuceni od nepřemožitelné Královny stále ustupovat dál a dál. Propukli v hrozný řev, který slyšela jenom Ona, a volali: „Utečme od této Ženy, našeho nepřítele, která nás tak ohromuje a utiskuje svými ctnostmi. Snažíme se zahladit vzpomínku a úctu k těmto místům, na kterých bylo vykoupeno lidstvo a my byli oloupeni o naši nadvládu a tato Žena, i když je pouhý tvor, maří naše úsilí a obnovuje triumfy získané jejím Synem na kříži.“

483. Nejsvětější Marie v doprovodu svých andělů navštívila všechna svatá místa, a když přišla na Olivetskou horu, odkud její Syn vystoupil na nebesa, sám Pán v nevýslovné kráse a slávě sestoupil ze svého trůnu a přišel navštívit a potěšit svou nejčistší Matku. Zjevil se Jí s láskou a velkomyslností Syna, ale i jako nekonečný a mocný Bůh. Naplnil Ji svým Božstvím a povznesl Ji nad všechno pozemské, takže po dlouhou dobu byla odloučena od viditelných věcí. Přestože se nepřestala starat

o zevnější práce, vykonávala je ale s větším úsilím, protože byla zcela zduchovnělá a transformována do svého božského Syna. Prostřednictvím svého božského Syna vnímala, že tyto milosti byly částečnou odměnou za její pokoru a poslušnost vůči svatému Petrovi a za to, že věnovala větší pozornost jeho příkazům, kterým dala přednost nejen před svou zbožností, ale i před svým pohodlím. Pán Jí také znovu přislíbil svou pomoc v boji proti démonům a pro neodkladné splnění tohoto slibu nařídil, aby se Lucifer a jeho následovníci v jistém čase a na určitém místě přesvědčili o její moci takovým způsobem, jakým se jim to ještě nikdy nestalo.

484. Královna nebes se vrátila do večeřadla, a když se démoni opět snažili obnovit svá pokušení, byli odráženi jako nafouknuté gumové míče, když je někdo prudce hodí na kamennou zeď. Tyto domýšlivé hordy byly odráženy a démoni na sebe padali s větší prudkostí, než se kterou se hnali na nejsvětější Marii. Spustili ještě větší a vzteklejší řev, a ke svému vlastnímu zděšení byli nuceni vyznat některé pravdy a volali: „Ó, my nešťastní, kteří jsme nuceni se dívat na takové štěstí lidské přirozenosti! Jaké velké dokonalosti a důstojnosti nyní dosáhl člověk v tomto ryzím Tvorovi! Jak nevděční a hloupí budou lidé, pokud nevyužijí požehnání, která jim byla udělena v této Adamově Dceři! Ona je skutečně jejich spása a naše zkáza. Její Syn s Ní koná velké věci a Ona jich není nehodná. Krutým trestem je, že musíme vyznat všechny tyto pravdy. Ó, kéž by Bůh před námi skryl tuto Ženu, která tolik rozmnožuje muka naší závisti! Jak ji můžeme porazit, pokud je pro nás už pouhý pohled na ni nesnesitelný? Utěšujme se tím, že lidé tak mnoho ztrácí z toho, co pro ně tato Žena vysloužila a že Ji tak pošetile přezírají. Jim se pomstíme za naše zranění, skrze ně dáme průchod svému vzteku tím, že je naplníme iluzemi a omyly. Protože pokud by si všimli jejího příkladu, všichni by měli užitek z ní i následování jejich ctností.“ „To však nestačí k tomu, aby mě to utěšilo,“ dodal Lucifer, „protože tato Žena, jeho Matka, může potěšit Boha víc, než Ho mohou zarmoutit všechny hříchy, ke kterým můžeme lidi svést. A i kdyby toho nebylo, má pozice mi nedovoluje, abych zůstal lhostejný při pohledu na lidskou přirozenost, která je tak vysoce povznesena v pouhé slabé Ženě. Takové bezprávi je nesnesitelné. Proto se vraťme a pronásledujme Ji, dejme průchod hněvu naší závisti i přes muka, která při tom vytrpíme. Přestože budeme všichni trpět, naše pýcha se toho nesmí zaleknout, protože ještě můžeme dobýt nějaké vítězství nad tímto našim Nepřítelem.“

485. Nejsvětější Marie znala a slyšela všechny tyto jejich hněvivé hrozby, ale coby Královna ctností jimi pohrdla. Bez nejmenší známky nepokoje ve tváři odešla do

své modlitebny, aby tam moudře uvažovala o tajemstvích tohoto souboje a o nelehké situaci Církve, která požadovala zrušení obřizky a starozákonního práva. Touto záležitostí se Královna andělů zabývala několik dní, během kterých se stále modlila, prosila, plakala a často padala na svou tvář. Také ve vlastní záležitosti prosila Pána, aby vztáhl svou všemohoucí ruku proti Luciferovi a udělil Ji vítězství nad ním a jeho démony. Přestože velká Paní věděla, že je Pán při Ní a že Ji v soužení neopustí, nepřestávala se stále modlit a jednat tak, jako by byla v době pokušení nejslabší ze všech tvorů. Tak nás učila, co máme dělat v pokušeních, protože my jsme jim vystaveni tak často a tak často máme i sklon jim podlehnout. Modlila se za celou církev a prosila Pána, aby jí dal svůj evangelijní zákon čistý, neposkvrněný, bez vrásky a omezení starozákonních obřadů.

486. Tyto prosby přednášela nejsvětější Marie s velkou naléhavostí a vroucností, protože věděla, že se Lucifer a celé peklo skrze židy snažilo, aby byla obřizka spojena se křtem, a Mojžíšovy obřady s pravdami evangelia. Přijetí takových bludů by pomáhalo židům setrvávat ve své umíněné přichylnosti ke Starému zákonu po další staletí. Jedním z plodů a vítězství naší Paní v souboji s drakem bylo, že byla obřizka zrušena ihned sněmem, o kterém budu psát níže. Od té doby bylo čisté zrno evangelijních pravd odděleno od suchého a pustého strniště Mojžíšových obřadů, jak je tomu dodnes v naší matce Církvi. Toto vše získala blahoslavená Marie svými zásluhami a modlitbami. Věděla, že v té době svatý Pavel se svatým Barnabášem spěchali z Antiochie do Jeruzaléma, aby se poradili se svatým Petrem, jak řešit obtíže, které vyvolali židé, jak o tom píše svatý Lukáš v patnácté kapitole apoštolských Skutků.

487. Svatý Pavel a Barnabáš se po příchodu do Jeruzaléma dozvěděli o návratu Královny nebes. V horlivé touze Ji vidět, Ji Svatý Pavel se svatým Barnabášem vyhledali. Oba se Ji vrhli k nohám a prolévali mnoho slz radosti. Také nebeská Matka měla nemenší radost ze setkání s těmito apoštoly, ke kterým chovala zvláštní lásku v Pánu kvůli jejich horlivosti, se kterou pracovali na oslavě a vyvýšení božího jména a šíření víry. Učitelka pokory si však přála, aby se nejdříve sešli se svatým Petrem a ostatními apoštoly a s Ní až naposledy, protože se považovala za nejmenší ze všech tvorů. Oni však při zohlednění svého správného pořádku ve své úctě a lásce usoudili, že by nikdo neměl mít přednost před boží Matkou, Paní všeho tvorstva a počátkem všeho našeho štěstí. Slavná Paní padla před svatými Pavlem a Barnabášem na kolena,

políbila jim ruce a požádala je o požehnání. Svatý Pavel byl při této příležitosti obdařen zvláštní nepřímou vizí, ve které mu byla zjevena velká tajemství a výsady tohoto mystického božího Města blahoslavené Marie, již viděl plně přioděnou Božstvím.

488. Prostřednictvím této vize byl svatý Pavel naplněn obdivem a nesmírnou láskou a úctou k nebeské Marii. Když se trochu vzpamatoval, řekl Ji: „Matko veškeré zbožnosti a shovívavosti, odpusť tomuto ohavnému a hříšnému člověku, že pronásledoval tvého božského Syna, mého Pána a jeho svatou Církev.“ Panenská Matka mu odpověděla: „Pavle, služebníku Nejvyššího, když tě Ten, který tě stvořil a vykoupil, ráčil povolat ke svému přátelství a udělal z tebe vyvolený nástroj, jak bych ti mohla já, jeho otrokyně, odepřít odpuštění (Sk. 9,15)? Má duše Ho velebí a oslavuje za to, že se na tobě ukázal být tak mocný, štědrý a svatý.“ Svatý Pavel poděkoval nebeské Matce za milost svého obrácení i za jiná dobrodiní, která mu udělila tím, že ho zachránila z tolika nebezpečí. Totéž učinil i svatý Barnabáš a oba Ji znovu požádali o další ochranu a pomoc, kterou jim nejsvětější Matka přislíbila.

489. Svatý Petr, coby hlava Církve, svolal spoštolý a učedníky z Jeruzaléma a okolí na sněm, který proběhl za účasti Paní světa. Aby se nejmoudřejší Panna ve své pokoře nemohla tomuto sněmu vyhnout, využil svatý Petr svou autoritu zástupce Krista na zemi. Když se všichni shromáždili, svatý Petr řekl: „Moji bratři a děti Krista, našeho Spasitele, bylo nutné vás svolat, abychom vyřešili problémy a rozhodli o záležitostech, které nám předložili naši milovaní bratři Pavel a Barnabáš, a rozhodli také o jiných záležitostech, které se týkají šíření svaté víry. Proto je vhodné, abychom se modlili za pomoc Ducha svatého, a abychom na těchto modlitbách setrvali deset dnů, jak je naším zvykem. První i poslední den budeme slavit oběť mše svaté, čímž připravíme svá srdce na přijetí božího světla.“ Všichni tuto agendu schválili. Pro slavení mše svaté následujícího dne naše Královna připravila síň večeřadla, kterou vyčistila a vyzdobila vlastníma rukama a připravila vše potřebné pro svaté přijímání, ke kterému měla při těchto mších přistoupit spolu s apoštoly a učedníky. Svatý Petr sloužil mši svatou sám, když zachovával průběh obřadu, který jsem popsala, když jsem mluvila o mších svatých při jiných příležitostech.

490. Ostatní apoštolové a učedníci přijali Tělo Páně z rukou svatého Petra a pak nejsvětější Marie, která zaujala poslední místo. Do večeřadla sestoupilo mnoho andělů, které všichni přítomní viděli. Při proměňování naplnilo večeřadlo neobyčejné

světlo a vůně, díky které Pán vyvolal v jejich duších podivuhodné účinky. Po slavení mše svaté se dohodli na určitých hodinách, kdy se budou společně modlit, pokud to ovšem nebude omezovat službu potřebným duším. Velká Paní odešla na místo, kde zůstala sama, a kde po celých deset dnů zůstala bez hnutí, aniž by jedla nebo s někým mluvila. Během té doby zakusila tak skrytá tajemství, že to pohnulo anděly k úžasu, a já sama jsem naprosto neschopná popsat to, co mi o tom bylo zjeveno. Stručně popíšu jen malou část těchto tajemství, protože není možné je popsat všechna. Když nebeská Matka v prvním z deseti dnů přijala Tělo Páně a odešla, aby se sama modlila, byla na rozkaz Páně ihned anděly vynesena do nejvyššího nebe. Vzhledem k tomu, že byla do nebe přenesena s tělem i duší, vzal jeden z andělů na sebe její podobu, aby apoštolové nezaregistrovali její nepřítomnost. Náhlera a velkolepost, se kterou Ji nesli, a kterou jsem popsala už dříve, byla při této příležitosti ještě větší kvůli tehdejšímu božímú záměru. Když Marie dosáhla hranice, kde daleko od země končí vzduch, všemohoucí Pán poručil Luciferovi a všem pekelným hordám, aby se v těch výšinách přiblížili ke Královně. Ihned před Ni předstoupili a Ona je všechny viděla a poznala takové, jací skutečně uvnitř byli. Byl to pro Ni bolestný pohled, protože démoni jsou vždy ohavní a oškliví, ale byla vyzbrojena boží ctností, takže Ji ten hrozný a ubohý pohled nemohl uškodit. To však neplatilo pro demony, protože jim Pán umožnil zvláštním nazíráním poznat velikost a nadřazenost Ženy, kterou pronásledovali jako svého nepřítele. Bylo jim umožněno vnímat, jak pošetili a troufalí byli ve svých útocích proti Ni. K jejich větší hrůze viděli, že ve svém lůně nosí svátostného Krista a že ji Božství drží celou, k jejich ponížení, porážce a zničení, jakoby zabalenou ve své všemohoucnosti.

491. Démoni navíc uslyšeli hlas samotného Boha, který pravil: „S tímto štítem bude má mocná, neporazitelná a silná paže vždy bránit svou Církev. Tato Žena rozdrtí hlavu starověkého hada (Gn. 3,15) a bude vždy vítězit nad jeho nadutou pýchou pro oslavu mého svatého jména.“ Všechna tato a jiná tajemství o nejsvětější Panně Marii démoni vnímali a chápali, když byli kolem Ni plni strachu shromáždění. Jejich zoufalství a drtivá bolest, které cítili, byly tak velké, že s velkým křikem volali: „Kéž by nás moc Všemohoucího okamžitě svrhla do pekla a nedržela nás v přítomnosti této Ženy, která nás trápí víc než oheň. Ó, neporazitelná, silná Ženo! Ustup od nás, neboť my sami od Tebe nemůžeme uletět, protože jsme svázáni řetězy Všemohoucího. Proč

nás také Ty předčasně trápíš (Mt.8,29)? Ty jediná jsi ze všech lidských tvorů nástrojem Všemohoucího proti nám a skrze Tebe mohou lidé získat věčnou blaženost, kterou jsme my ztratili. Ti, kteří upadli do beznaděje, že nebudou moci věčně patřit na Boha, jsou nyní odměněni za investované dobré skutky svého Vykupitele patřením na Tebe, což je pro nás v naší nenávisti utrpením a trestem. Propusť nás, všemohoucí Pane a Bože, ukonči tento nový trest, kterým obnovuješ trest našeho pádu z nebe, protože tím vykonáváš trest, kterým jsi nám hrozil v tomto divu tvé mocné ruky.“

492. Za tohoto a podobného zoufalého nářku byli démoni jako kouzlem drženi v přítomnosti Královny dlouhou dobu, a přestože se vši mocí snažili uletět, nebylo jim umožněno to provést tak rychle, jak je k tomu vybízela jejich zuřivost. Aby je hrůza z nejsvětější Panny Marie zasáhla mnohem hlouběji a stala se jim důvěrně známou, Pán rozhodnul, aby Ona sama, coby Paní a Královna, využila svou moc a dovolila jim se vzdálit. V okamžiku, kdy to udělala, se všichni vrhli s největší možnou rychlostí z vyšších sfér do pekelných propastí. Všichni při tom tak hrozně řvali, že tím poděsili duše zatracenců, které mohly očekávat nová muka. Démoni plní zděšení a trýzně před nimi nemohli zapřít svou porážku a vyhlašovali v jejich přítomnosti moc Všemohoucího a jeho svaté Matky. Po dosažení tohoto vítězství, pokračovala nejjasnější Císařovna ve své cestě k nejvyššímu nebi, kde byla přivítána s novým nevídaným jásotem a kde pobyla dvacet čtyři hodiny.

493. Padla před trůnem nejsvětější Trojice na svou tvář a klaněla se Jí v jednotě její nedělitelné podstaty a velebnosti. Prosila za Církev, zvláště pak, aby apoštolové pochopili a rozhodli o tom, co by bylo vhodné pro zřízení evangelijního zákona a ukončení Mojžišova zákona. Jako odpověď na tyto prosby uslyšela z trůnu hlas, kterým tři božské Osoby, jedna po druhé a každá za sebe přislíbily apoštolům a učedníkům svou pomoc při vyhlášení a ustanovení božích pravd. Ujistili Ji, že Otec bude řídit toto ustanovení svou všemohoucností, Syn coby hlava Církve bude pomáhat svou moudrostí, a Duch svatý coby její Ženich, svou láskou a svými osvěcujícími dary. Pak nebeská Matka viděla, jak nejsvětější člověčenství jejího Syna předložilo věčnému Otci modlitby a prosby, které Ona sama přednášela za Církev a jak při jejich schvalování přednesl důvody, kvůli kterým by měly být splněny, aby mohla být víra podle evangelia a celý jeho svatý zákon na světě založen podle ustanovení boží vůle a úmyslu.

494. Ihned po splnění vůle a návrhu Krista, našeho Spasitele, viděla slavná Panna vycházet z Božství a neměnné boží podstaty Církev v podobě chrámu, krásného,

jasného a zářícího, jako by postaveného z diamantů nebo třpytivého křišťálu, a pro zvýšení jeho krásy ozdobeného mnoha jemnými barvami a řezbami. Když ji spatřili andělé a svatí, volali s úžasem: „Svatý, svatý, svatý a mocný jsi, Pane, ve svém díle (Zj.4,8).“ Tuto Církev, chrám vložila nejsvětější Trojice do rukou Kristova nejsvětějšího člověčenství, a Kristus ji zvláštním způsobem, který nelze popsat slovy, spojil se sebou, a pak ji podal své nejsvětější Matce. Jakmile ji Marie přijala, byla naplněna novým světlem. V duchu se ponížila až do prachu a pak viděla Boha jasným, přímým, vznešeným, blaženým nazíráním.

495. V této blaženosti setrvala velká Královna mnoho hodin. Byla skutečně uvedena do sklepení s kvašeným vínem, jak se říká v Šalomounově Písni (8,2). Protože to, co při tom zakoušela a obdržela, přesahuje všechnu lidskou představivost a schopnost, stačí zde pouze říci, že v ní byla její láska znovu uspořádána (Pis. 2, 4) a nasměrována s novou horlivostí k Církvi, která ji byla pod výše zmíněným symbolem svěřena. Obohacenou o tyto milosti Ji andělé odnesli zpět do večeřadla a v jejích rukou i mystický chrám, který obdržela od svého božského Syna. Dalších devět dní setrvala bez hnutí na modlitbách a nepřetržitě pokračovala v úkonech, ve kterých byla zanechána při nebeském nazírání. Tyto úkony nejsou postižitelné lidským rozumem, tím hůře je možné je popsat lidskými slovy. Mezi jinými úkony, které konala, bylo také rozdělování pokladů vykoupení dětem svaté Církve. Počínajíc apoštoly procházela různými věky a rozdávala je spravedlivým a svatým podle skrytého rozhodnutí věčného předurčení. Vykonání těch rozhodnutí boží Syn světil své nejsvětější Panně Marii a předal Ji také vládu nad celou Církví a udělování všech milostí, jaké si kdo zaslouží skrze zásluhy vykoupení. Víc o těchto nadmíru vysokých a skrytých tajemstvích nemohu říci.

496. Posledního dne z oněch desíti sloužil svatý Petr opět mši svatou a všichni, stejně jako prvního dne, přistoupili ke svatému přijímání. Pak se všichni shromáždili ve jménu Páně, vzývali Ducha svatého a pak se začali radit o tom, jak vyřešit obtíže, které v Církvi vznikly. Svatý Petr, coby nejvyšší kněz, promluvil první, po něm svatý Pavel a Barnabáš a pak svatý Jakub menší, jak píše svatý Lukáš v patnácté kapitole apoštolských Skutků. Prvním rozhodnutím tohoto sněmu bylo, aby vyžadovaný zákon o obřízce a Mojžíšův zákon nebyl pokřtěným vnucován, protože jim byla věčná spása udělena prostřednictvím křtu a víry v Krista. I když svatý Lukáš zmiňuje pouze toto rozhodnutí, padla i jiná, která definovala určité záležitosti týkající se správy a obřadů Církve, aby se tak zamezilo zneužívání v důsledku nerozvážné zbožnosti některých věřících. Toto shromáždění bývá označováno jako první apoštolský sněm, i když se

apoštolové scházeli už dřív, aby definovali Vyznání víry a rozhodli o jiných záležitostech, jak bylo uvedeno dříve. Nicméně tehdy byli svoláni pouze apoštolové, zatímco nyní se zúčastnili také učedníci, kteří mohli přijít. Také způsob rokování a rozhodování byl jiný, protože to bylo formální rozhodování, jak lze jasně vyvodit ze slov svatého Lukáše: „Duch Svatý a my sami jsme rozhodli,“ atd. (Sk 15,28).

497. Rozhodnutí sněmu, sestavené z podobných výroků, bylo rozesláno v písemné formě věřícím v Antiochii, Sýrii a Kilikii, po svatém Pavlovi, Barnabášovi a dalších učednících. Aby nechybělo také schválení Pánem, stalo se, že když sněm dospěl k tomuto rozhodnutí a následně při jeho předčítání věřícím v Antiochii, že Duch svatý sestoupil viditelně v podobě ohně, takže všichni věřící byli potěšeni a utvrzeni v katolické pravdě. Nejsvětější Marie poděkovala Pánovi za tato požehnání, která Církvi udělil. Ihned vyslala svatého Pavla a Barnabáše spolu s ostatními, přičemž jim pro útěchu coby relikvie darovala části Kristova roucha a některé jiné předměty, které uchovávala ještě od umučení Páně. S příslibem své ochrany a modlitby je vyslala naplněné novou útěchou a duchovní silou pro práci, která je ještě čekala. Během celého sněmu se Lucifer a jeho pomocníci nemohli v důsledku hrůzy, kterou v nich vzbuzovala nejsvětější Marie, přiblížit k večeřadlu. Slídili v povzdálí, aniž byli schopni účastníkům sněmu provést nějakou ze svých zlomyslností. Šťastná doba a šťastné shromáždění!

498. Když Lucifer pochopil, že svým slíděním kolem Královny, ani svým řevem hladového lva nic nezíská, angažoval několik čarodějů, se kterými uzavřel smlouvu a které přesvědčil, aby se pokusili magickými prostředky Marii usmrtit. Tito nešťastně oklamání se o to pokoušeli různými způsoby, ale jejich kouzla byla bez účinku. Častokrát, když se záměrně stavěli do cesty nebeské Královně, oněměli a nemohli se hýbat. Nejsvětější Marie se je ve své bezmezné lásce velice snažila laskavými slovy a skutky přivést k pravdě a obrácení, ale ze čtveřice, která byla vyslána démonem, se obrátil a přijal křest jen jeden. Tak ztroskotaly všechny pokusy a Lucifer byl tak zahanben a rozzuřen, že se mnohokrát chtěl vzdát pokoušení nejsvětější Marie, ale jeho nezkontrolovatelná pýcha to nedovolila. Všemohoucí Pán vše zařídil tak, aby vítězství a triumf jeho přesvaté Matky mohly být slavnější, jak uvidíme v následující kapitole.

Ponaučení, které mi dala nejsvětější Královna andělů, Marie.

499. Má dcero, ve stálosti a neporazitelné statečnosti, se kterou jsem vítězila nad démony, můžeš vidět nejnaléhavější motivaci pro setrvání v milosti a získání slavné koruny. Lidská i andělská (i když jsou to démoni) přirozenost jsou objekty

vycházející z rozporných a protichůdných podmínek. Duchovní přirozenost je neúnavná, zatímco ta lidská je slabá, rychle podléhá únavě a přestává pracovat. Jakmile se při praktikování ctností setká s potížemi, odradí ji to a vrací se zpět. Co v jednom dni dělá se zalíbením, to na druhý den zavrhuje, co se jí zdá dnes příjemné, bude se jí zítra zdát obtížné, co si nyní přeje, bude následně zavrhnout, někdy je horlivá, jindy zase vlažná. Démoni se však ve svém úsilí při svádění duší nikdy neunaví ani nezeslábnou. Všemohoucí však ve své prozřetelnosti na nic nezapomíná a omezuje moc démonů tak, že nemohou překročit míru, která jim byla určena, ani nemohou při pronásledování duší využívat všechny své neochabující síly. Na druhé straně Bůh posiluje slabost lidí svou milostí a napomáhá odporu a přemáhání jejich nepřátel na vymezeném bojišti.

500. Proto nestálost duší v ctnostném udržování své pozice během pokoušení a neschopnost snášet se statečností a trpělivostí obtíže, které vyžaduje konání dobra a boj proti démonům, jsou neomluvitelné. Tendence vášní, stahovat člověka ke všemu smyslovému a příjemnému, se náhle postaví do cesty naší povinnosti a démoni se s ďábelskou chytrostí snaží zveličovat obtíže a nepříjemnosti umrtvování, když je prezentují jako ohrožující zdraví a život. Tak klame nesčetné duše, které se pak vrhají z jedné propasti do druhé. V tom máš, má dcero, před očima velmi obvyklé poblouznění světsky smýšlejících lidí, které je v očích Páně a mých velice ohavné. Proto je tak mnoho lidí slabých, váhavých a indisponovaných při praktikování ctností nebo kajícího umrtvování za své hříchy. A právě ti, kteří jsou tak slabí v konání dobra, jsou silní v konání zla. Ve službách démona jsou vytrvalí, a jsou připraveni podstupovat mnohem těžší a náročnější úkoly ve hříchu, než vyžaduje boží zákon při praktikování ctností. V zápase o záchranu svých duší se projevují jako liknavci a pitomci, ale za to jsou horliví a silně motivováni na cestě ke svému věčnému ztracení.

501. To škodí také těm, kteří vyznávají život v dokonalosti, pokud příliš myslí na obtíže spojené s takovým životem. Vtažení do tohoto klamu omezuje jejich pokrok v dokonalosti, protože umožňuje démonovi v pokušeních dobýt mnohá vítězství. Proto, má dcero, aby ses vyhnula tomuto nebezpečí, musíš přemýšlet o statečnosti a vytrvalosti, se kterou jsem vzdorovala Luciferovi a celému peklu, a o velkodušnosti, se kterou jsem pohrdala jeho klamy a pokoušením, nenechala se jimi znepokojit, ani jim nevěnovala žádnou pozornost. To je nejlepší způsob, jak překonat jeho nadutou pýchu. Kvůli pokušení jsem také nikdy nezanedbávala ani svou práci a zbožná cvičení. Naopak jsem je ještě zintenzivnila spolu s modlitbami, prosbami a slzami,

což je nezbytné v době boje s těmito nepřáteli. Proto tě vybízím, abys dělala totéž s horlivou bdělostí, protože tvá pokušení nejsou běžná, ale jsou proti tobě vedena s největší zlobou a chytrostí. Varovala jsem tě mnohokrát a učí tě i zkušenost.

502. Protože sis všimla, jak velká hrůza se zmocnila démonů, když uviděli svátostného Pána odpočívajícího v mém lůně, chci tě upozornit na dvě věci. První je, že pro poražení pekla a pro zastrašení démonů jsou všechny svátosti nejvýš mocnými prostředky, ale především Eucharistie. To bylo jedním ze skrytých záměrů Pána, mého Syna, při ustanovení tohoto nejvyššího tajemství i zbývajících svátostí. Pokud v naší době obvykle lidé nepociťují jejich tak mocné účinky, je to tím, že při jejich častém přijímání k nim ztratili mnoho úcty a vážnosti. Není však pochyb o tom, že duše, které svátosti často přijímají s náležitou oddaností a zbožností, jsou pro demony hrozná a mají nad nimi velkou moc a nadvládu, podobnou té, kterou jsi viděla a popsala u mě. Tuto skutečnost je možné vysvětlit tím, že se tento božský oheň v čistých duších ocitá jakoby ve svém vlastním prostředí. Ve mně působil v nejvyšší míře, která je u pouhého tvora možná, a proto jsem u démonů vzbuzovala takovou hrůzu.

503. Na podporu toho ti ještě sdělím, že tato požehnání se mnou neskončila, protože obdobně působí Bůh i v jiných duších. I v naší době se stávalo, že Bůh, aby porazil démona, ukázal mu jemu vzdorující duši, která v sobě uchovávala svátostné způsoby. Tím pekelného draka tak ponížil a zničil, že se mnoho dní neodvážil k té duši přiblížit a prosil Všemohoucího, aby mu už neukazoval žádnou duši, která by měla v sobě Tělo Páně. Jindy Lucifer spolu s některými heretiky a špatnými křesťany připravoval těžký útok na španělské království, a pokud by tento záměr Bůh nepřekazil prostřednictvím stejné osoby, celé Španělsko by padlo do rukou nepřátel a bylo by ztracené. Boží milost zasáhla na jeho obranu tím, že ukázala ďáblovi a jeho pomocníkům tuto osobu po svatém přijímání a démoni zachvácení velkou hrůzou upustili od svých zlomyslných plánů na okamžité zničení celého Španělska. Jméno té osoby ti nesdělím, protože to není nutné. Toto tajemství jsem ti zjevila jen proto, abych ti ukázala, jak příznivě Všemohoucí pohlíží na duši, která se Mu snaží zalíbit a přijímá Ho hodně ve svatém přijímání, a jak se Pán ukazuje být štedrým a mocným nejen vůči mně pro mou důstojnost, svatost a jako vůči své matce, ale jak si přeje být i v jiných duších, v různých dobách a situacích znám a oslavován coby pomocník Církve.

504. Z toho můžeš vnímat, jak úměrně se strachem démonů z duší, které důstojně přistupují ke svatému přijímání a jiným posilujícím svátostem, vzrůstá i jejich snaha

přivést tyto duše k pádu a bránit jim ve shromažďování síly Páně proti nim. Proto pracuji proti těmto neúnávným a vychytralým nepřátelům a snaž se mě napodobit ve statečnosti. Přeji si také, abys měla ve velké účtě církevní sněmy a podobná shromáždění, i všechna jejich nařízení a rozhodnutí, protože těmto sněmům pomáhá Duch svatý a plní tím příslib, že bude s těmi, kteří se shromáždí v Jeho jménu (Mt.18,20). Proto, co je sněmem ustanoveno a nařízeno, musí být dodržováno. I když v naší době na těchto sněmech už k žádným viditelným znamením Ducha svatého nedochází, přesto jim neschází jeho neviditelné vedení, protože znamení a zázraků už není tolik zapotřebí, jako v prvních začátcích Církve. Zázraky, které jsou nezbytné, však Pán nezadržuje. Vždyť všechna ta požehnání vyvyšují a chválí jeho štědrout dobrotu a milosrdenství, zvláště ta, která uděloval mně během mého pozemského života.

KAPITOLA VII.

Nejsvětější Marie končí boj s démony, nad kterými slavně vítězí, jak to popisuje svatý Jan ve dvanácté kapitole Zjevení.

505. V zájmu lepšího pochopení tajemství, která mají být popsána v této kapitole, je třeba si připomenout, co jsem napsala v osmé, deváté a desáté kapitole první knihy prvního svazku, ve kterých jsem vysvětlila dvanáctou kapitolu Zjevení v rozsahu, ve kterém jsem s ní byla tehdy obeznámena. Nejen tam, ale v průběhu celého tohoto nebeského životopisu jsem odkazovala na aktuální kapitoly této třetí části, ve kterých popisují bitvu nejsvětější Marie s Luciferem a démony, triumfy, kterých dosáhla, i stav, ve kterém Ji po tomto boji Všemohoucí zanechal až do konce jejího pozemského života. O všech těchto posvátných tajemstvích evangelista svatý Jan věděl a popisuje je ve svém Zjevení (jak jsem již uvedla na jiném místě), zvláště pak ve dvanácté a dvacáté první kapitole. Na tyto dvě kapitoly se musím odkazovat ze dvou důvodů.

506. Za prvé proto, že tajemství v nich obsažená jsou tak vznešená a nádherná, že nebudou moci být nikdy dostatečně vysvětlena ani vyjevena. Zejména proto, že je evangelista považoval za svátost Krále a Královny, popsal je slovy velice záhadnými a obraznými tak, aby mohly být vykládány jen prostřednictvím božího zjevení podle toho, kdy a jak se Pánovi líbí. Evangelista tak uposlechl výslovný příkaz nejsvětější

Marie. Za druhé proto, že i když byla pyšná Luciferova vzpoura obecně vedena proti vůli a příkazům nejvyššího a všemohoucího Boha, byla namířena především proti Kristovi, našemu Pánovi a jeho Matce, jejichž nadřazenosti a dokonalosti se odpadlí andělé nechtěli podrobit. Také první vzpoura a válka vedená proti svatému Michaelovi v nebi byla protestem proti jejich autoritě. V té době však ještě nemohli vést boj přímo proti vtělenému Slovu a jeho Matce, ale pouze proti tajemným znamením a obrazu této tajemné ženy, které jim byly v nebi zjeveny jako prorocké symboly všech tajemství vtělení, které měly být uskutečněny v jejím lůně. Když nadešel čas naplnění všech těchto svátostí a vtělení Slova v jejím lůně, bylo vhodné, aby byl obnoven boj s démony proto, aby nad nimi Kristus a Marie mohli zvítězit osobně, protože tím jim Pán v nebi a později v ráji hrozil, když řekl, že mezi Ženu a hada i jejich potomstvo položí nepřátelství s tím, že mu bude rozdracena hlava (Gn.3,15).

507. Toto vše se bezesbýtku naplnilo v Kristovi a Marii, protože o našem velkém Veleknězi a Spasiteli svatý Pavel říká, že byl, coby náš vzor, vyzkoušen ve všem podobně jako my, kromě hříchu (Žid. 4,15), a totéž lze říci také o nejsvětější Marii. Lucifer po svém pádu z nebe získal svolení je pokoušet, jak jsem psala v desáté kapitole prvního dílu. Protože tato bitva s přesvatou Marií měla být protějškem té první v nebi a měla se stát pro démony naplněním hrozby obsažené v jejím obrazu, byla popsána a zahalena stejně tajuplnými slovy. Po tom, co jsem dostatečně popsala první bitvu, musím teď mluvit o tom, co se stalo ve druhé. I když byli Lucifer a jeho démoni už při první vzpouře potrestáni ztrátou blaženého nazírání a svržením do pekla, byli v druhé bitvě potrestáni dalšími dodatečnými mukami, které odpovídaly jejich zlým touhám a útokům proti nejsvětější Panně Marii. Lze to vysvětlit tak, že přirozené schopnosti tvora jsou uspokojovány tím, že dosáhnou toho, po čem toužil a toto úměrně úsilí, které dosažení cíle věnoval. Oproti tomu pocituje tvor bolest a zklamání, pokud nedosáhne toho, po čem toužil, nebo když dosáhl opačného výsledku. Nyní démoni od svého pádu netoužili po ničem tolik, jako po pádu a ztrátě milosti Toho, který měl být pro Adamovy děti prostředníkem milosti. Proto bylo pro pekelné draky nepředstavitelným utrpením, když zjistili, že jsou přemoženi a jejich bezvýchodné touhy a naděje, které chovali po mnoho věků, zmařeny.

508. Nebeská Matka na druhé straně, ze stejných a mnoha jiných důvodů, získala přemožením starého hada nejvyšší radostné vítězství. Navíc měl pro dobu ukončení

této bitvy i stav, ve kterém Marie žila po zbytek svého pozemského života, její božský Syn přichystány tak velké milosti, že to přesahuje veškeré lidské i andělské chápání. Aby bylo možné popsat něco z toho, co jsem poznala, je třeba, aby čtenář nezapomínal na to, že v důsledku našich omezených sil a schopností jsme nuceni pro popis tak vznešených tajemství používat výrazy a slova, která užíváme pro obvyklejší věci. Ale to, o čem chci nyní psát, v sobě obsahuje nekonečnou šíři a rozsah tajemství, v nichž Všemohoucí může povznést tvora z jednoho stavu, který se zdá být nejvyšší, do stavu ještě vyššího a z tohoto znovu do ještě vyššího a vznešenějšího. Neboť takový tvor, kterým byla Marie, po určení a utvrzení v tomto světě milostí, darů a přízně, a po získání všeho kromě boží podstaty, musel v sobě skrývat tak nesmírně velkou dokonalost, že jeho vlastní Já tvořilo novou hierarchii, která byla větší a vyšší než všech ostatních andělských a lidských tvorů.

509. Nyní popíši, jak dalece toho budu schopna, co se stalo s Luciferem až do doby, kdy byl přesvatou Marií a jejím Synem, našim Spasitelem, definitivně poražen. Drak a jeho démoni ještě nebyli zcela podrobeni vítězstvími, o kterých jsem psala v předešlé kapitole, kdy byli slavnou Paní svrženi z nadzvdušných výšin do pekelné propasti, ani nezdařem s čaroději v Jeruzalémě. Ve své zlomyslné obavě, že mu už pro pokoušení a pronásledování zbývá jen málo času, chtěl tento nepřítel ve své nezkrotné zlobě kompenzovat krátkost času zvýšením vzteku a troufalosti. Proto vyhledal jiné muže, kteří se po tom, co byli se zvláštní pečlivostí poučeni o tajemstvích magie a čarodějnictví, stali ještě mocnějšími čaroději. Těm dal Lucifer zvláštní a podrobné instrukce, jak mají připravit o život Tu, kterou považovali za svého nepřitele. Tito služebníci zla se mnohokrát pokoušeli splnit své poslání využíváním všech velmi mocných a zhoubných kouzel. Ale žádné z nich nemohlo v žádném případě poškodit zdraví ani život Marie, protože účinky hříchu neměly žádný vliv na Tu, která byla bez hříchu, a která byla navíc i z jiných důvodů vyjmuta a nadřazena veškeré přirozené působnosti. Když pekelný drak zjistil, že jeho nejskrýtejší plány ztroskotaly, frustrován připravil pro tyto čaroděje velmi kruté a surové tresty, protože Pán dovolil, aby snášeli tresty, které zasluhovali za svou troufalost, i aby poznali, jakému pánovi sloužili.

510. Plný nového vzteku svolal Lucifer všechna knížata temnoty a připomněl jim, jak mnoho důvodů mají po svržení z nebe k tomu, aby s veškerou zlobou naplnili všechny své síly a svrhli tuto Ženu, jejich nepřitele, protože v Ni již jasně poznávali Ženu, jejíž předobraz jim byl tehdy zjeven. Všichni s Luciferem souhlasili a rozhodli se spojenými silami útočit jen na Ni v domnění, že Ji při nějaké příležitosti zastihnou méně připravenou a bez obrany. Když byla Marie sama ve své modlitebně, chopili se

této příležitosti a vyprázdnili kvůli této iniciativě celé peklo, aby proti Ní postupovali v jednom šiku. Tato bitva byla a zůstane tou největší, která byla svedena pouhým tvorem od první bitvy v nejvyšším nebi až do konce světa, a velice se podobala té první. Aby bylo možné si představit zuřivost Lucifera a jeho démonů při jejich příchodu na místo, kde nejsvětější Marie byla, je třeba vzít do úvahy trýzeň, kterou jim působilo vnímání boží moci, která z Ní vycházela, stejně jako vědomí, že je často utiskovala a porazila. Ale jejich hněv a závist překonaly i toto utrpení a vedly je k tomu, aby se navzdory bolestem vrhali obrazně na ostří mečů a kopí proto, aby se pomstili na nebeské Paní, protože nepodniknutí takového útoku by jim přivodilo ještě větší muka.

511. První útok démonů byl zaměřen hlavně na zevnější Mariiny smysly a sestával z hrozného vytí a zmateného hluku. Rozestavěli se ve vzduchu a vydávali tak strašlivý hluk a chvění, že se zdálo, jakoby se mělo celé zemské soustrojí rozpadnout. Aby to vše působilo ještě reálněji, zjevovali se v různých viditelných podobách, někteří jako hrozní démoni různých druhů, jiní jako andělé světla. V těchto podobách předstírali začátek temného a hrozného zápasu či bitvy bez zjevné příčiny, takže bylo možné slyšet jen ten zmatený a hrozný hluk. Tak se snažili v duši nejsvětější Marie vyvolat strach nebo zmatek. A skutečně by u každého jiného, i toho nejsvatějšího tvora vzbudili hrůzu, pokud by byl podporován pouze běžnými prostředky milosti, a nikdo by jim nemohl vzdorovat beze ztráty života, protože tento útok trval celých dvanáct hodin.

512. Ale naše velká Královna a Paní zůstala bez hnutí a klidná, tak klidná, jakoby nic z toho všeho neviděla ani neslyšela. Nevykazovala žádné známky rozrušení, žádné změny ve tváři, ani stopy zármutku během celé této pekelné vřavy. Pak démoni přistoupili k jiným pokušením, které byly namířeny proti vnitřním mocnostem nepřemožitelné Matky tím, že vylévali svou ďábelskou zlobu víc než mohu popsat, protože všechny tyto ďábelské zástupy vyčerpaly plnou míru své pekelné chytrosti ke sprádání svých falešných zjevení, osvícení, vnuknutí, slibů a hrozeb se záměrem infikovat každou z jejich ctností pokoušením k opačné neřesti. Nebudu se zdržovat výčtem všech těchto pokušení, protože to není nutné ani vhodné. Ale naše Paní a Královna je všechny překonala, protože neřestem odporovala činy odpovídajících ctností, které dosáhly dokonalosti v plném poměru k impulzu a síle jejímu nabytému stavu milosti, darů a dokonalosti.

513. Jako Ta, která zakusila sílu pekelné zloby, a Ta, která vnímala velkou potřebu boží pomoci, se při této příležitosti modlila za všechny, kteří jsou pronásledováni a pokoušeni démonem. Pán Jí udělil moc rozšířit svou ochranu na všechny, kteří jsou pokoušeni a prosí Jí o přímluvu. Démoni bojovali tak dlouho, dokud proti nejčistší Matce nevyčerpali celý arzenál pokušení a zloby. Pak Marie vstala, vzývala boží Spravedlnost a prosila Boha, aby povstal a soudil svou při (jak říká David v žalmu 73, 22), aby rozprášil své nepřátele a zahnal na útěk ty, kteří nesnáší jeho přítomnost. Vtělený boží Syn sestoupil z nebe do večeradla, aby navštívil svou Matku v odloučení, a aby vynesl svůj soud. Své panenské Matce se zjevil jako její nejlaskavější a milující Syn a nepřítelům jako přísný Soudce na trůnu svého nejvyššího majestátu. Byl provázen nesčítelným počtem andělů, starých světců, Adamem a Evou, mnoha patriarchy a proroky i svatým Jáchymem a Annou. Ti všichni se zjeví požehnané Marii v její modlitebně.

514. Velká Paní se jako obvykle v nehlubší pokoře klaněla svému Synovi a pravému Bohu. Démoni Pána neviděli, i když si byli vědomi jeho královské přítomnosti a snažili se uniknout hrozcímu trestu. Ale boží moc je držela spoutané způsobem, který umožňuje jejich duchovní přirozenost, přičemž konce pomyslných řetězů, kterými byli spoutáni, vložil Pán do rukou své nejsvětější Matky.

515. Pak hlas vycházející z trůnu řekl: „Dnes na vás dolehne hněv Všemohoucího a první rozsudek, který zahřměl proti starému hadovi na výsosti a později v ráji, bude nyní vykonán. Žena pocházející z Adama a Evy, rozdrť tvou hlavu (Gn.3,15), protože jsi ve své neposlušnosti a pýše opovrhoval člověčenstvím Slova v panenském lůně.“ Na to byla nejsvětější Marie ihned rukama šesti serafů stojících nejbližší božího trůnu vyzdvížena, zahalena do třpytivého oblaku a postavena vedle trůnu jejího božského Syna. Z jeho vlastní podstaty a Božství vyšla nevýslovná a nádherná záře, která Jí zahalovala a obklopovala jako sluneční disk. Pod jejíma nohama se objevil měsíc, což naznačovalo, že Jí bylo podrobena vše, co je nižší, pozemské a pomíjivé, což znázorňovala konkávnost měsíce. Na hlavu byl Jí umístěn diadém či koruna z dvanácti hvězd jako symbol boží dokonalosti, kterou získala v nejvyšší možné míře, která je u pouhého tvora možná. Byla také ukázána jako těhotná a to nejen pojmem Boha v její mysli, ale také odpovídající láskou. Pak vykřikla v bolestech jako při porodu toho, co počala, aby se na tom mohli podílet všichni tvorové. Oni to však nepřijali, i když se toho dožadovala se slzami a nářkem (Zj.12,2).

516. Toto znamení bylo v celé své vznešenosti, v jaké bylo koncipováno v boží mysli, ukázáno Luciferovi na nebi, který byl prezentován jako velký, červený drak se sedmi hlavami, které byly korunovány sedmi členkami a deseti rohy. V této hrozné

podobě představoval sám sebe v roli původce sedmi hlavních hříchů, který se pokoušel korunovat tyto hříchy svými vymyšlenými herezemi, které představovalo sedm členek, a roli toho, kdo se vyzbrojen svou chytrostí a mocí v podobě deseti rohů snažil svrhnout boží zákon obsažený v deseti přikázáních. Tak smetl svým ocasem a strhl s sebou do pekla třetinu nebeských hvězd (Zj.12,4), přičemž nesvedl jen myriády andělů, kteří ho následovali v neposlušnosti, ale strhl s sebou také mnoho věřících z nebe svaté Církve, kteří se zdáli být vyvýšeni nad hvězdy buď svou důstojností nebo svatostí.

517. V této strašné a ohavné podobě stáli Lucifer a s ním mnoho jiných, stejně ohavných podob jeho následovníků seřazení do bitevní formace kolem Marie, která měla duchovním zrozením nastolit věčnou existenci a obohacení svaté Církve. A drak popuzený ke vzteklé závisi pomýšlením, že by tato Žena měla mít při založení a šíření Církve takovou moc, a že by svými zásluhami, příkladem a přímlovami měla tuto církev obohatit tolika milostmi a dovést tak nesčetné množství lidí k jejich předurčenému věčnému štěstí, stál připraven pohltnout, pokud to bude možné, to, co žena porodí, a zničit tuto novou církev. Navzdory závisi draka porodila dítě, chlapce, toho, který měl vládnout všem národům železným žezlem. Tímto chlapcem byl nejvyšší spravedlivý a silný duch Církve, který ve spravedlnosti Krista, našeho Boha, vládne v právu všem národům, ale také představoval všechny apoštoly, kteří budou ve stejném duchu spravedlností soudit (Mt.19,28) železným žezlem boží spravedlnosti. To vše nejsvětější Marie porodila nejen proto, že porodila Krista, ale také proto, že svými zásluhami a horlivostí porodila církev ve svatosti a spravedlnosti, protože ji živila v době, kdy v ní žila, a konečně i proto, že ji stále udržuje v mužném duchu, ve kterém se zrodila, když udržuje neporušenost katolických pravd, před kterými brány podsvětí neobstojí (Mt.16,18).

518. Dále pak svatý Jan říká, že chlapec byl vzat k Bohu na jeho trůn a žena utekla na jí určené místo v poušti, aby tam mohla být živena po tisíc dvě stě šedesát dní. To znamená, že všichni zákonití potomci nebeské Matky, i ti, kteří vzejdou z obecného ducha svatosti svaté Církve, jakož i jednotlivé duše, které stále plodí jako své vlastní duchovní děti, musí dojít k trůnu, kde je její přirozený potomek, Kristus, v němž a pro něhož plodí a vychovává své děti. Ale samota, do které byla nejsvětější Marie přenesena, byl nejvyšší vznešený a tajemný stav, do kterého byla povznesena po

svém boji, o kterém teď něco povím. Nazývá se samotou, protože jen ona jediná ze všech tvorů v takovém stavu byla a protože žádný jiný tvor nikdy takového stavu nedosáhl ani nedosáhne. V tomto stavu nebyla doprovázena jinými tvory. Navíc Ji v tomto stavu opustil i pekelný drak, protože o tom tajemství věděl mihn, než kdokoliv jiný a nemohl Ji osobně pokoušet ani pronásledovat. Tam Ji Pán živil tisíc dvě stě šedesát dní, což byla doba života v tomto stavu, před přechodem do jiného stavu.

519. To vše bylo nejasně známo a naznačeno Luciferovi a jeho démonům před tím, než byla tato nebeská Žena a živé Znamení jejich zrakům skryto. Znalost jejího osudu jim vzala všechnu naději, která pekelného draka dále než pět tisíc let povzbuzovala v tom, že se mu podaří přemoci tu, která byla Matkou vtěleného Slova. Z toho si můžeme do jisté míry představit zoufalství a muka Lucifera a jeho démonů, zvláště když nyní pochopili, že jsou přemoženi a drženi spoutaní právě tou Ženou, kterou se s tak šílenou zuřivostí snažili připravit o milost i o zásluhu a ovoce získané prostřednictvím Církve. Drak v mučivé snaze uniknout řekl: „Ó, Ženo, dovol mi vrhnout se do pekla, protože nemohu snést tvou přítomnost, ani se již neodvážím k Tobě přiblížit, dokud budeš žít na tomto světě. Zvítězila jsi, Ó, Ženo, zvítězila jsi a já uznávám tvou moc v Bohu, který Tě učinil svou Matkou. Všemohoucí Bože, potrestej nás Ty sám, protože Ti nemůžeme vzdorovat, ale nesesílej na nás tresty skrze Ženu, která je svou přirozeností mnohem nižší než my. Její láska nás stravuje, její pokora nás drtí a Ona sama je ve všem živém obrazem tvého milosrdenství k lidem. Toto utrpení převyšuje mnohá jiná. Pomozte mi, démoni! Ale běda, cožpak můžeme napít naše společné úsilí proti této Ženě, když nás všechna naše moc nedokáže zbavit její přítomností, dokud nás ta její nesvrhne zpět? Ó, pošetilé Adamovy děti, které mě následujete, když opouštíte život kvůli smrti a pravdu kvůli lži! Jak absurdní a šílené je vaše chování (což musím v zoufalství vyznat), když máte mezi sebou vtělené Slovo a tuto Ženu stejné přirozenosti! Váš nevděk je větší než můj a tato Žena mě nutí vyznat pravdu, která se mi z celého srdce hnusí. Prokleto buď to mé rozhodnutí pronásledovat tuto Dceru Adama, která mě tak trápí a drtí.“

520. Zatímco tak drak dával průchod svému zoufalství, objevil se kníže nebeského vojska svatý Michael, aby bránil věc vtěleného Slova a jeho nejsvětější Matky a zbraní rozumu zahájil další bitvu s drakem a jeho následovníky (Zj.2,7). Svatý Michael a jeho andělé bili demony odpradávná platnými a přesvědčivými

argumenty, vytýkali jim jejich pýchu a neposlušnost v nebi i jejich opovážlivost při pronásledování a pokoušení vtěleného Slova a jeho Matky, jakož i a při zápasu s těmi, na které neměli žádný nárok, protože je nemohli obvinít z žádného hříchu, nespravedlnosti ani nedokonalosti. Svatý Michael odůvodnil skutky boží spravedlnosti a vyhlásil tresty za neposlušnost a odpadlictví Lucifera a jeho démonů za nejvyšší spravedlivé a nespochybnitelné. Znovu je proklel a potvrdil rozsudek jejich zatracení, přičemž vyhlásil Všemohoucího za svatého a spravedlivého ve všech svých skutcích. Lucifer a jeho démoni se sice pokoušeli hájit svou vzpouru a smělost své pýchy, ale všechna jejich zdůvodnění byla nepravdivá, plná ješitnosti, ďábelské domýšlivosti a omylů.

521. Po této hádce nastalo ticho a Pán zástupů řekl nejsvětější Marii: „Má Matko a má Milovaná, která jsi byla ze všech tvorů vyvolena mou věčnou moudrostí za můj přibyték a svatý chrám! Ty jsi mi dala lidskou podobu a Ty jsi obnovila lidské pokolení. Ty jsi mě následovala, napodobovala a zasloužila si milosti a dary, které Ti byly uděleny ve větší míře než všem mým tvorům, a které jsi nenechala bez užitku. Proto buď důstojným objektem mé nekonečné lásky, ochránkyní mé Církve, její královnou, paní a vychovatelkou. Svěřuji Ti svou moc a jako všemohoucí Bůh ji přenechávám k tvému věrnému používání. V síle této moci přikáž pekelnému drakovi, aby, dokud budeš žít, nerozséval v Církvi semeno bludů a hereze, které má připravené. Setni jeho zatvrzelou šíji a rozdrť jeho hlavu, protože si přeji, aby během dnů tvého života Církev využívala tuto výhodu tvé přítomnosti.“

522. Blahoslavená Marie vykonala tento příkaz Páně a coby Královna a Paní přikázala pekelným drakům, aby oněměli a stali se neschopnými šířit mezi věřícími svá nepravdivá učení, a také to, že se nikdo z nich nesmí opovážit svádět smrtelníky svými herezemi a učením. A tak se i stalo, protože, i když démon ve svém hněvu a pomstychtivosti měl v úmyslu lít tento jed do Církve, Pán ji z lásky ke své nebeské Matce po dobu jejího života bránil. Po jejím slavném nanebevzetí bylo démonovi povoleno, aby šířil své bludy, protože se jim lidé svými hříchy, podle spravedlivých soudů Páně, vystavovali.

523. Pak byl, jak říká svatý Jan, ten obrovský drak, dávný had, Dábel nebo Satan, svržen a vyhnán i se svými demony od přítomné Královny. Jejich řetězy byly prodlouženy a padli na zem, kde jim bylo povoleno zůstat. Z večeřadla bylo slyšet archandělův hlas, který řekl: „Nyní se dostalo vítězství, moci a královské hodnosti našemu Bohu a vládý jeho Kristu, protože byl svržen žalobce našich bratrů, ten, který je obžalovával před naším Bohem. Ale oni nad ním zvítězili Beránkovou krví a

slovem svého svědectví, neboť pohrdali svým životem tak, že byli hotovi zemřít. Radujte se tedy, nebesa i jejich obyvatelé. Běda vám, země a moře, neboť k vám sestoupil Dábel a chvěje se hněvem, věda, že jeho dny jsou sečteny (Zj.12,10-12).“ Těmi slovy archanděl vyhlásil, že ctností vítězství a triumfů nejsvětější Marie, spolu s těmi, které získal její Syn a Spasitel, jsou panování Boha, jeho Církve a účinky vykoupení pro spravedlivé zajištěny. To vše nazval Kristovou spásou, silou a mocí. A tak nelze pochybovat o tom, že pokud by nejsvětější Matka nepřemohla pekelného draka, mařil by tento bezbožný a mocný nepřítel účinky vykoupení. Proto zněl, po skončení bitvy a svržení ďábla zpět na zem a do moře, hlas anděla vítězně. Blahopřál svatým, protože byly nyní hlava a úklady ďábla, který hanobil lidi, rozdrčený a nazval je bratry kvůli jejich příbuzenskému vztahu s anděly, který zprostředkovává duše, milost a sláva.

524. Pomluvy, kterými ďábel pronásledoval a obviňoval smrtelníky, byly iluzemi a podvodem, kterými chtěl rozvrátit evangelijní Církev, a jeho dovoláváním se boží spravedlnosti. Prohlašoval, že si lidé ve své nevďěčnosti a hříšnosti, i kvůli tomu, že usmrtili Krista Spasitele, nezasluhují vykoupení a milosrdenství, ale naopak zasluhují, aby za trest byli ponecháni své hříšnosti a temnotě věčného zatracení. Nicméně proti všem těmto žalobám vystoupila coby naše nejsladší a nejlaskavější matka Marie s tím, že pro nás vysloužila dar víry a jejího šíření, hojnost milosrdenství i darů vysloužených pro nás smrtí jejího Syna, které si kvůli všem svým chříchům nezasluhují ti, kteří Ho ukřižovali, a jiní, kteří Ho nepřijali. Anděl svým prorockým běda varuje obyvatele země, aby byli připraveni na hada, který k nim nyní sestoupil s velkým hněvem, protože tento drak bezpochyby ví, že má jen málo času pro vybití své zuřivosti na lidech, protože poznal tajemství vykoupení, moc nejsvětější Marie a množství milostí a obdivuhodných dobrodiní prvotní Církve. Z těchto skutečností usoudil, že konec světa je na dosah ruky, nebo, že všichni lidé budou následovat Krista, našeho Pána, a budou využívat přímlyvy jeho nejsvětější Matky pro získání věčného života. Bohužel se lidé ukázali být pošetilejší a nevďěčnější, než se sám ďábel odvážil očekávat!

525. Při dalším vysvětlování těchto tajemství evangelista říká, že když drak uviděl, že je svržen na zemi, pustil se do pronásledování Ženy, která porodila chlapce. Ale jí se dostalo dvou křídel velkého orla, aby letěla na poušť až do útočiště, kde měla být po čas a časy a půl času živena a zůstat skryta zraku hada. Proto had vychrlil ze

své tlamy na ženu veletok vody, aby ji strhl do svých vln. Těmito slovy je jasněji deklarován Luciferův hněv proti Bohu, jeho Matce a Církvi, protože pokud jde o draka, nenechá při pronásledování této Královny svou závist nikdy dřímat, svou pýchu zmalátnět nebo svou zlobu spát, dokud bude mít sílu a svolení. Ale pokud jde o Královnu, bylo mu svolení odňato. Proto je řečeno, že jí byla dána dvě křídla, aby odletěla na poušť, kde má být po určitý čas živena. Těmito křídly byla boží moc povznášející Marii k nazírání Božství, a moc, která umožňovala Marii sestupovat mezi lidi, aby jim rozdávala poklady milosti, jak bude popsáno v následující kapitole.

526. Od té doby už had neměl nikdy moc přímo Marii pokoušet, proto je řečeno, že je její samota nebo poušť pryč od hada. Čas a časy a půl času je tři a půl roku, což je tisíc dvě stě šedesát dní, tedy o několik dní méně než bylo uvedeno dříve. V tomto i jiných stavech, o kterých budu ještě hovořit, strávila nejsvětější Marie zbytek svého pozemského života. Protože však byl drak donucen se vzdát Jejeho pokoušení, vychrtil za nebeskou Ženou krev své jedovaté zloby. Po jejím vítězství se snažil věřící vychytrale pokoušet a prostřednictvím židů a pohanů pronásledovat. Zejména po jejím slavném nanebevzetí vypustil záplavu svých herezí a falešných rozkolů, které do té doby v sobě zadržoval. Hrozba, kterou vyslovil po Mariině vítězství, se vztahovala na válku, kterou chtěl vést proti lidem, aby se Jí pomstil. Protože nebyl schopen si vybit svůj vztek na osobě nebeské Královny, rozhodl se pokračovat v boji proti těm, které tato Paní tolik miluje.

527. Proto svatý Jan říká, že drak odešel válčit proti jejím ostatním dětem, těm, kdo zachovávají boží přikázání a mají Ježíšovo svědectví. A postavil se na písčinu u moře, znamená, že drak spoléhal na nesčetné bezvěrce, modláře, židy a pohany, prostřednictvím kterých stále vede válku proti svaté Církvi, vedle skryté války pokoušení věřících. Avšak pevná a stálá země, kterou je neměnnost Církve a nepomíjející katolické pravdy, pomohla této tajemné Ženě, protože „otevřela svá ústa a pohltila veletok vychrlený Drakovou tlamou.“ A to se stalo i ve skutečnosti, protože svatá Církev, která je varhanami a mluvčím Ducha svatého, odsoudila a zničila všechny bludy, falešné sekty a falešná učení svými dogmaty na základě Písma svatého, výnosy koncilů, učením učitelů, vykladačů a kazatelů evangelia.

528. Všechna tato a mnoho jiných tajemství přibližuje a popisuje evangelista obrazy této bitvy a vítězstvím nejsvětější Panny Marie. Aby bylo možné tento zápas ukončit, i když byl už Lucifer svržen z nebe, byl spoután v řetězech a předán do rukou

vítězné Královny. Velká Paní vnímala, že vůlí Pána, jejího božského Syna, je, aby svrhla Lucifera i jeho následovníky do pekelných propastí. Chráněna a posílena Bohem je propustila a jim přikázala, aby okamžitě odešli do pekla. Jakmile vyřkla tato slova, všichni démoni padli do nejvzdálenějších pekelných slují, kde po nějaký čas vydávali strašné a zoufalé vytí. Svatí andělé pak opěvovali novými chvalozpěvy vítězství vtěleného Slova a jeho nepřemožitelné Matky. První rodiče, Adam a Eva, vzdali díky Bohu za to, že si vybral tuto jejich Dceru za svou Matku a tak napravil zkázu, kterou oni způsobili svému potomstvu. Patriarchové děkovali za to, že se jejich očekávání a proroctví tak šťastně a slavně naplnila. Svatý Jáchym, svatá Anna a svatý Josef s větší ještě radostí chválili a oslavovali Všemohoucího za svoji Dceru a Snoubenku a všichni společně zpívali chvalozpěvy Nejvyššímu, tak svatému a obdivuhodnému ve svých úradcích. Nejsvětější Marie padla před královským trůnem na svou tvář, klaněla se vtělenému Slovu a znovu nabídla svou práci v Církvi a prosila o jeho požehnání, které obdržela, a které mělo neobyčejné účinky. Požádala o požehnání také své rodiče a svého snoubence a světila jejich přímlovám svatou Církev a všechny věřící. Pak se s Ní celé nebeské společenství rozloučilo a vrátilo do nebe.

Ponaučení, které mi dala Královna andělů přesvatá Marie.

529. Má dcero, vzpourou Lucifera a jeho démonů v nebi byla zahájena bitva mezi královstvím světla a temnoty, mezi Jeruzalémem a Babylonem a tato bitva neustane až do konce světa. Velitelem a vůdcem dětí světla je vtělené Slovo, coby původce svatosti a milosti, a Lucifer se, coby původce hříchu a zatracení, sám ustanovil za vůdce dětí temnoty. Každý z těchto velitelů hájí své stoupence a usiluje o rozšíření své vlády a zvýšení počtu svých stoupenců. Kristus se snaží k sobě přitáhnout lidi pravdami své božské víry, dobrodiními a dary své milosti, svatostí svých ctností, svými útechami v úsilí a jistou nadějí na slíbené štěstí a udělováním příkazů andělům, kteří mají lidi provázet, těšit a chránit do doby, kdy budou moci vstoupit do nebe. Naproti tomu Lucifer získává své následovníky lží, podvody, úskočností, svody k hanebným a odporným nepravostem, temnotou a zmatkem, přičemž s nimi v tomto životě jedná jako tyran, neúnavně je sužuje, připravuje je o veškerou útěchu a v posmrtném životě má pro ně připravená věčná a strašlivá muka, která jim bude s nelidskou krutostí působit on sám i jeho démoni tak dlouho, dokud Bůh bude Bohem.

530. Ale běda! Jak málo je, má dcero, navzdory této pravdě, tak neomylné a smrtelníkům dobře známé, navzdory nekonečně rozdílné odměně, bojovníků, kteří následují Krista coby svého zákonitého Pána, svého Krále, Vůdce a svůj Vzor. Jak velký je naproti tomu počet těch, kteří se spolčují s Luciferem, který jim nedává existenci ani život, který jim neposkytuje žádnou potravu ani žádný výnos, který si nezasluhuje nic, a kterému nemají být za co vděční na rozdíl od Původce života a milosti, mého božského Syna? Tak velký je nevděk lidí, tak hloupá je jejich nevěra, tak nešťastná jejich slepota. Jen proto, že Bůh dal lidem svobodnou vůli, aby mohli následovat svého Pána, nebo ne, ukázat svou vděčnost, nebo ne, se přidávají na stranu Lucifera a dobrovolně mu slouží, dovolují mu vejít do božího domu a chrámu, aby ho mohl tyransky rozvrátit a znesvětit, a strhnout s sebou větší část světa do svých věčných muk.

531. Tento konflikt bude trvat až do konce, protože Kniže věčnosti ve své nekonečné dobrotě nepřestane bránit duše, které stvořil a vykoupil svou krví. Ale s drakem nebojuje pouze On sám se svými anděly, ale i lidé, protože velmi přispívá větší slávě a vyvýšení božího jména, když přemůže své nepřátele a pokoří jejich pychu prostřednictvím tvorů, jejichž prostřednictvím se snaží Pánovi pomstít. Já, pouhým tvor, první po mém Synovi, pravém Bohu, jsem byla v těchto bitvách vůdcem a velitelem. Avšak Kristus svým umučením a smrtí přemohl demony, kteří se stali kvůli dominanci hříchu, který byl do lidské společnosti za Adama uveden, zpuštěnými, a pak jsem po Něm i já v jeho jménu zvítězila nad těmito nepřáteli. Skrze naše vítězství byla založena Církev vysoké dokonalosti a svatosti. A tato Církev by takovou i zůstala, kdyby Lucifer zůstal rozdrčen (jak jsem už řekla dříve), a kdyby ho nevděk a zapomnětlivost mnoha lidí nevybízel k novému ničení a záhubě celého světa.

532. Nicméně můj božský Syn neopustil Církev, kterou získal za cenu své krve, a neopustila jsem ji ani já, její Matka a Ochránkyně. Spolu se svým Synem v ní hledám duše ochotné hájit boží čest a slávu a vést boj proti peklu za zmatení a drčení démonů. Proto si přeji, aby ses i ty s boží pomocí připravila na tento boj, aby ses nelekala ďáblových sil, ani nebyla sklíčena svou bídou a chudobou. Ty víš, že Luciferův hněv proti mně byl větší, než proti kterémukoliv jinému tvorovi, i než proti všem tvorům dohromady. Ale mocí Páně jsem ho slavně přemohla a i ty se mu můžeš stejnou mocí bránit ve svých menších pokušeních. I když jsi snad slabá a nedostává se ti toho, co je zapotřebí, chci ti říci, že můj božský Syn se nyní chová jako král, který má nedostatek poddaných a vojáků, a přijímá každého, kdo chce sloužit v jeho armádě. Proto se vzchop, abys satana přemohla v aktuálních záležitostech a pak tě

Pán vyzbrojí pro větší bitvy. Říkám ti, že by Církev nebyla zapletena ve svých současných potížích, kdyby se v ní našlo více duší, které by hájily boží věc a čest. Ale Církev je velmi osamocená a opuštěná svými dětmi, které sama odkojila.

KAPITOLA VIII.

Stav trvalého abstraktního nazírání, do kterého Bůh uvedl nejsvětější Marii po jejím vítězství nad démony, a její chování v něm.

533. V míře, ve které byla splněna tajemství nekonečné a věčné Moudrosti, byla slavná Paní vyvýšena ve svatosti nad všechny ostatní tvory tak, že to převyšuje možnosti lidského chápání. Protože bylo vítězství nad pekelným drakem dobyté za dříve popsaných podmínek a okolností, a vyústilo ve zmíněnou odměnu, a protože všechny tyto události v jejím životě byly důsledkem tajemství vtělení a vykoupení i všech ostatních tajemství, na kterých se podílela se svým božským Synem, nemohou si naše skromné lidské schopnosti udělat byť nejasnou představu o účincích těchto tajemství na nejmistnější srdce nebeské Matky. Rozjímalas sama v sobě o těchto skutečích Páně a vážila je na vahách své nejvznešenější moudrosti. Stravující plamen její nebeské lásky přerostl v požár, který vzbuzoval úžas všech andělů a nebeských dvořanů, přičemž by její přirozené životní síly nemohly odolat prudkému náporu její touhy po úplném splynutí s boží podstatou, kdyby nebyla zázračně posilována. Současně byla přitahována svou nejvyšší nežnou a mateřskou láskou k lidem, protože na Ní byli všichni závislí stejně jako rostliny na slunci, které jim dává život a sílu. Žila tedy ve stavu vášnivé touhy po spojení s oběma předměty své lásky ve svém srdci.

534. V takovém stavu se nacházela nejsvětější Marie po svém vítězství nad drakem. Bez ohledu na to, že po celou dobu svého života od prvního okamžiku a za všech okolností dělala jen to, co bylo nejvyšší čisté, svaté a vznešené, aniž by Ji nějak uváděly do rozpaků její cesty, práce a starosti ve službách svého božského Syna, povstal nyní v jejím srdci jakýsi zápas mezi láskou k Bohu a lidským duším. Při všech svých skutečích lásky pociťovala sílu své touhy, která Ji přitahovala k vyšším a novým darům a vyššímu působení milosti. Na jedné straně se toužila oprostít od všech

smyslových věcí, aby se mohla povznést k neustálému a nejvyššímu sjednocení s Božstvím, napodobování stavu blažených a zvláště pak stavu svého božského Syna. Toužila se zbavit všech omezení tvorů, aby se mohla účastnit všeho, čeho se účastnil její Syn, kromě toho, čeho se účastnil na základě podstatného spojení s ostatními Božskými osobami. To zůstalo pro nejsvětější Matku nedosažitelné, i když se zdálo, že si velikost její svatosti a lásky nárokuje vše, co se blížilo stavu blažených. Na druhé straně Ji její láska k Církvi nutila, aby svou přímlovou urychlovala příchod úlevy věřícím ve všech jejich potřebách, protože pokud by se takto neangažovala coby Matka rodiny, sotva by mohla najít útěchu v darech a milostech Nejvyššího. Protože každá tato aktivita Marty vyžadovala čas, stále přemýšlela o tom, jak by měla svůj život uspořádat, aby neochuzovala činný ani rozjímavý způsob života.

535. Nejvyšší dopustil, aby tato starostlivost tížila jeho nejsvětější Matku proto, aby pak milosti jejího nového stavu, který pro Ni ve své všemohoucnosti přichystal, byly o to vítanější. Proto k Ní promluvil a řekl: „Má Nevěsto a má Milá, dychtivost touhy tvé nejhorlivější lásky zranila mé srdce a moci své pravice chci v tobě vykonat to, co jsem nevykonal a ani nikdy nevykonám v žádném jiném tvorovi, protože Ty jsi vybrána z mého stvoření k mému potěšení. Pro tebe samotnou jsem připravil stav, v kterém tě budu živit svým Božstvím jako jednu z blahoslavených, ale jiným způsobem. Budeš v něm stále cítit můj pohled a mé objetí, můj klid a pokoj, aniž bys byla znepokojována stvořenými věcmi nebo tvým stavem poutnice. V tomto stavu budou tvá křídla svobodná a bez omezení pro let v nekonečných prostorách, které požaduje tvá láska, a ze kterých budeš moci vždy přiletět na pomoc svaté Církvi coby její matka. Obtížena mými poklady je budeš rozdávat svým bratřím podle své libosti, jejich potřeb a úsilí tak, aby skrze tebe dosáhli všichni úlevy.“

536. Toto je milost, o které jsem mluvila v předešlé kapitole a kterou evangelista přidal slovy: „A jí se dostalo dvou křídel velkého orla, aby letěla na poušť až do útočiště, kde má být pryč od Hada živena na čas a časy a poloviny jistého času (Zj.12,14).“ Nebylo snadné pochopit toto tajemství, protože v sobě obsahuje mnoho nadpřirozených účinků, které nemají svůj protějšek v žádné jiné bytosti, a jsou to divy vyhrazené Bohem výhradně pro mocnosti nejsvětější Marie. A protože nás víra učí, že nemůžeme změřit nebo pochopit moc Všemohoucího, je třeba vyznat, že v Ní mohl působit

mnohem víc, než můžeme pochopit, a že bychom Jí mohli upírat jen takovou dokonalost, která by byla s naší představou ve zjevném rozporu. V tom, co mi bylo s předpokladem, že to budu chápat, zjeveno proto, aby to bylo v tomto životopise zaznamenáno, nevidím žádný rozpor, i když se mi při psaní nedaří nacházet vhodná slova, kterými bych se mohla lépe vyjádřit.

537. Říkám tedy, že potom, co Marie, naše Vůdkyně a Paní zvítězila ve své bitvě nad drakem a jeho demony, Ji Bůh vyvýšil do stavu, ve kterém Jí zjevoval své Božství. Sice ne přímým nazíráním, jako je tomu u svatých, ale jinou jasnou vizí s využitím jiných stvořených prostředků, kterou v tomto spisu nazývám abstraktní nebo nepřímou vizí, protože nezávisí na skutečné přítomnosti viděného předmětu, i proto, že na naše poznání nepůsobí ani sám předmět, ale jiné prostředky, které nám předmět představují, i když on sám není přítomný. Bůh mi tak může například ukázat město Řím takové, jaké skutečně je tak, že do mé mysli vlije všechny obrazy a správnou podobu toho města. Takový druh nazírání Božství užívala nejsvětější Marie i dříve během svého života, jak jsem o tom často psala v tomto životopisu. I když tento druh vize pro Ni nebyl něčím úplně novým, protože abstraktní nazírání užívala již v okamžiku svého početí (jak bylo na patřičném místě popsáno), byla pro Ni přece jen nová ve dvou ohledech. Za prvé byla v té době tato vize trvalá a nepřetržitá, a trvala až do její smrti, kdy přešla do blažené vize, zatímco před tím byla jen příležitostná a přechodná. Za druhé, od té chvíle byla tato vize den ode dne silnější, až dostoupila mnohem vyššího a obdivuhodnějšího stupně, než dříve, takže dalece přesáhla možnosti lidského chápání a představivosti.

538. Proto se všech jejích schopností dotknul oheň svatyně, působící nové účinky Božství, které ji osvěcovaly a povznášely nad Ni samotnou, protože v tomto stavu měla pociťovat to, co cítí ti, kteří chápou, a svatí, ale jinak než oni. Proto je důležité si uvědomit, v čem se její stav podobal a v čem lišil od jejích stavu. Podobnost spočívala v tom, že viděla stejný objekt Božství se stejnými vlastnostmi, které mohou svatí požívat a které mají zabezpečené, i když je Ona lépe chápala. Rozdíl spočíval ve třech bodech. Za prvé, svatí vidí Boha tváří v tvář v přímém nazírání, zatímco nejsvětější Marie Ho viděla tak, jak jsem popsala, v nepřímém nazírání. Za druhé, blažené nazírání svatých v jejich nebeské vlasti a jejich nezbytné požitky, ve kterých spočívá sláva chápání a vůle, nemohou být zvětšeny, kdežto

abstraktní Mariina vize při její pozemské pouti neměla žádná omezení, v důsledku čehož se její znalosti nekonečných božích vlastností a podstaty den ode dne zvětšovaly. Proto Ji byla také dána dvě křídla orla, se kterými měla stále stoupat v tom bezedném oceánu Božství a stále více a více chápat jeho nekonečnost.

539. Třetí rozdíl spočíval v tom, že svatí nemohou trpět ani získávat zásluhy, protože se to neslučuje s jejich stavem. Oproti tomu mohla naše Královna ve svém stavu nazírání trpět a získávat zásluhy, jako dosud putující po tomto světě. Bez této možnosti by tento stav nebyl tak velký a cenný v jejich očích, ani pro Církev, protože zásluhy úsilí tak velké Paní ve stavu tak velké milosti a svatosti měly nevýslovně velkou cenu pro všechny lidi. Představovala novou a úžasnou podívanou pro anděly a svaté, jakýsi portrét svého božského Syna, protože coby Královna a Paní měla moc rozdávat z pokladů milostí a zároveň k nim přidávat své nevýslovně velké zásluhy. Přestože ještě neviděla Boha přímo, tak jako svatí, zaujímal už ve stavu poutnice tak blízkou a tak podobnou pozici vedle Krista, jako v době jeho pobytu na zemi. Pokud bychom s touto pozicí porovnali pozice ostatních poutníků, mohlo by se jevit, že je vůči nim v postavení těch, kteří již požívají patření na Boha a nebeské blaženosti.

540. Tento její stav vyžadoval, aby všechna zbroj jejího rozumu a ostatních mocností nabyla jiné kvality, schopné činnosti přiměřené jejímu stavu. Proto byl způsob její činnosti zcela změněn, a to následujícím způsobem. Všechny vjemy tvořící, které skrze smysly působily na její rozum, byly nyní ukončeny nebo vymazány z její mysli, i když, jak jsem popsala dřív v tomto svazku (č.126), slavná Paní nevypouštěla do své mysli žádné předměty nebo obrazy kromě těch, které byly zapotřebí ke konání skutků lásky nebo jiných ctností. Nyní i ty, pokud byly pozemské a ovlivňovaly prostřednictvím smyslů mysl, Pán rušil, očišťoval a oddestiloval z nich vše, co mělo ještě svůj původ ve smyslech. Místo obrazů a vjemů, které do té doby mohla přijímat prostřednictvím přirozené činnosti svých smyslových a duševních mocností, vlil Pán do její mysli jiný druh vjemů, čistších a odhmotnělých, a prostřednictvím nich bylo její vnímání a chápání povzneseno na vznešenější úroveň.

541. Tento div nebude pro učence těžké pochopit. Abych to lépe vysvětlila, chci poukázat na to, že při používání pěti smyslů, kterými slyšíme, vidíme, ochutnáváme, hmatáme a čicháme, přijímáme určité vjemy z objektů, které jsou smysly zkoumány.

Tyto vjemy postupují do jiných vnitřních a tělesných mocností, obecně označovaných jako rozum, který je sídlem abstraktního myšlení, ve kterém jsou všechny vjemy z vnějších smyslů spojovány a vnímány nebo pocítovány, přičemž jsou následně ukládány a uchovávány jako ve skladišti pěti smyslů. Až potom je naše vnímání stejné jako u zvířat, i když s několika odlišnostmi. Po tom, co jsou tyto rozumové vjemy v nás, rozumných bytostech, takto uloženy, začne je naše mysl prostřednictvím přirozeného fungování svých mocností zpracovávat a umožní intelektu, aby z nich svou aktivitou vydestiloval jiné duchovní, nebo nehmotné obrazy. Prostřednictvím těchto duchovních obrazů, které mysl vytváří, přirozeně dochází k poznání a chápání toho, co bylo zkoumáno smysly. Proto filozofové říkají, že při poznávání náš rozum hloubá s fantasií, aby vytvořil obrazy toho, co má chápat podle obvyklého řádu činnosti našich mocností. Tento řád je zachován, protože je duše sjednocena s tělem a její činnost na tělu závisí.

542. Ale u nejsvětější Marie po jejím vstupu do nového stavu nebyl tento postup zcela zachovávan, protože Pán její intelekt zázračně obdařil jiným způsobem činnosti, nezávislým na fantasii a rozumu. Namísto prostředků, které měly umožnit jejímu chápání získávat ze smyslových vjemů informace o vnějších předmětech, Ji byl vlit jiný druh obrazů, který popisoval vnější předměty vznešenějším způsobem zatímco vjemy, které získala smysly, zůstávaly ve skladišti fantasie, aniž by byly použity rozumem, ale byly nahrazeny vznešenými nadpřirozenými prostředky. Ty její poznání používalo pro svou činnost, zatímco ty, které byly současně přijímány a ukládány ve skladišti fantasie, Ji sloužily k tomu, aby cítila bolest a útrapy. Tak se v tomto chrámu nejsvětější Marie naplnilo vše, co se předobrazně stalo dlouho předtím, když byl kámen otesáván vně chrámu, takže v něm nebylo slyšet údery kladiva ani žádný jiný hluk (1.Král.6,7), nebo když byla zvířata zabijena a obětována na oltáři vně svatyně, a v ní bylo obětováno pouze kadidlo a koření spalované v posvátném ohni (Ex.40,27).

543. Skrze účinky tohoto zázraku byly v naší velké Královně a Paní kameny ctností pro její ozdobu otesávány a hlazeny v nižších smyslových mocnostech její duše, zatímco v předsíni smyslů byly obětovány těžkosti, trápení a bolesti, které snášela pro věřící při svém nasazení pro Církev. Ale ve svatyni jejího rozumu a vůle byla obětována jen vůně jejího rozjímání, nazírání na Boha a oheň její jedinečné lásky. Pro tento účel nebyly prostředky smyslů, které prezentují objekty více pozemským způsobem a s jím vlastním nepokojem, vhodné. Proto je božská moc

úplně vyloučila a nahradila jinými obrazy stejných předmětů, vlitými, nadpřirozenými a čistšími, schopnými pečovat o nepřímé nazírání Božství a více přiměřené jejímu poznání Boha, na kterého se stále dívala a kterého milovala v nerušeném míru, klidu a vyrovnanosti své duše.

544. Tyto vlité prostředky byly v nejsvětější Marii založeny na samotné boží podstatě, protože prezentovaly všechny věci jejímu poznání stejným způsobem jako zrcadlo prezentuje objekty našim očím, takže je vnímáme, aniž bychom je museli prohlížet přímo. Tímto způsobem si uvědomovala v záležitostech týkajících se čehokoliv, co bylo dobré pro děti Církve, co by pro ně měla vykonat v jejich úsilí a obtížích a jakým způsobem má podporovat plnění boží vůle v nebi i na zemi. Zvýhodněna tímto druhem vize byla schopna předkládat své žádosti Pánovi takovým způsobem, aby je všechny vyslyšel. Z tohoto druhu vhledu Pán vyňal práce, které měla vykonat z poslušnosti k příkazům svatého Petra, svatého Jana a někdy i některého z ostatních apoštolů. O tuto výjimku požádala sama nebeská Matka, protože nechtěla přerušit praktikování poslušnosti, kterou tak velice milovala, a také proto, že tím chtěla ukázat, že skrze poslušnost poznáváme boží vůli s takovou jistotou, že poslušný člověk nepotřebuje žádné jiné prostředky nebo zkratky k rozpoznání boží vůle, než poslušnost k rozkazům představených, protože to je bez pochyby to, co Bůh chce a přikazuje, a proto je to správné.

545. Ve všech svých činnostech (kromě toho, co se týkalo poslušnosti a svatého přijímání), neměla být schopnost chápat u nejsvětější Marie závislá na styku s lidmi ani na obrazech poskytovaných smysly. Na tom všem byla nezávislá a tím nerušená, těšila se z nerušeného nazírání Božství, ať bděla nebo spala, ať pracovala nebo odpočívala, bez nutnosti přemýšlet nebo uvažovat o tom, co je nejdokonalejší nebo příjemnější pro Pána, o potřebách Církve nebo o době a způsobu, jakým má pomoci. To vše bylo přítomné v její mysli při nazírání Božství stejně, jako u svatých v nebi skrze blažené nazírání. Stejně jako jsou u svatých nejméně důležité vědomosti týkající se tvorů, tak i (kromě toho, co naše Královna věděla o stavu Církve, jejím vedení a všech duších), hlavním předmětem jejich vědomostí byla nepochopitelná boží tajemství, které chápala dokonaleji než nejvyšší serafové a svatí. Tímto nebeským chlebem a pokrmem byla živena v samotě, kterou pro Ni připravil Pán. V ní pečovala o Církev, aniž by Ji to rozrušovalo, pilně se zaměstnávala, aniž by byla znepokojována, byla pozorná bez rozptylování a při všem plná Boha vně i uvnitř, oděna nejčistším zlatem Božství, ponořena a pohlčena tímto nepochopitelným mořem. Přesto souběžně věnovala pozornost všem svým dětem a jejich blahu, přičemž nenacházela klid vyjma mateřské láskyplné služby.

546. To byl důvod, proč Jí byly dány křídla orla. Díky nim se totiž vznášela do samoty, do které nedolétly ani myšlenky andělů a tím méně lidí, a díky nim také lehce a co nejrychleji slétávala z těchto nedostupných výšin, aby pomáhala smrtelníkům. Ó, zázraku boží všemohoucnosti! Ó, neslýchaný zázraku, kterým jasně projevuješ nekonečnou velikost! Náš rozum selhává, naše chápání nás zrazuje a síly opouští při kontemplaci tak skrytých svátostí. Šťastný a zlatý věk počátků Církve, kdy v sobě ještě přechovávala takové poklady, i my šťastlivci, pokud můžeme v naší nešťastné době, jak dalece je to možné a nakolik naše potřeby a bída vyžadují, vidět tato znamení a tyto zázraky obnovené skrze jeho nejsvětější Matku!

547. Štěstí tohoto věku a způsob, kterým nejsvětější Matka využívala svou moc, lépe pochopíme, pokud se zmíníme o některých případech její pomoci duším. Jeden z nich se týká jistého muže, který žil v Jeruzalémě a byl v tomto městě dobře známý, protože zastával významné postavení a byl obdařen vznešenou myslí i některými morálními ctnostmi. Co se však týkalo ostatního, byl horlivým zastáncem Starého zákona, jako svatý Pavel před obrácením a velkým odpůrcem učení a zákona našeho Spasitele Ježíše Krista. Nejsvětější Marie o tom věděla prostřednictvím Pána a pro její přímlyvy Bůh připravil cestu k jeho obrácení. Kvůli jeho postavení a úctě, kterou u všech požíval, nejsvětější Paní velice toužila po jeho obrácení a záchraně. Proto s vroucí láskou a horlivostí prosila Nejvyššího a Pán její prosbě vyhověl. Ještě před tím, než nejsvětější Matka vstoupila do nového stavu bytí, využívala svou velkou moudrost a prozíravost k tomu, aby našla cestu k obrácení této duše. Ale nyní, v tomto novém stavu, nebylo nutné o tom přemýšlet, protože stačilo, aby byla s Pánem, který Jí podle jejího přání zjevil vše, co má pro obrácení onoho muže udělat.

548. Vnímala, že k Ní toho muže dovede kázání svatého Jana, takže je třeba jen svatému Janovi říct, kde má kázat, aby ho ten žid slyšel. Evangelista uposlechl její příkaz a současně anděl strážný naplnil tohoto muže touhou spatřit Matku Ukřižovaného, kterou všichni chválili jako milující, skromnou a zbožnou ženu. Tento žid tedy netušil, že by mu tato návštěva mohla přinést nějaké duchovní dobro, protože mu božské světlo neudělilo takové poznání, ale i bez toho, z pouhé vypočítavé zvědavosti, si přál navštívit slavnou Paní, jen aby viděl Ženu, o které druzí tolik mluví. Ale jakmile se dostal do společnosti nejsvětější Marie a podíval se na Ni, a po tom, co k němu s nebeskou moudrostí promluvila, byl zcela změněn v nového

člověka. Ihned padl k nohám velké Královny, vyznával Krista jako Spasitele světa a žádal o křest. Přijal tam tedy křest z rukou svatého Jana, přičemž, při pronášení křestní formule, sestoupil Duch svatý na toho člověka ve viditelné formě. Od té chvíle vynikal tento muž svatým životem. Nebeská Matka pěla chvalozpěvy za tuto velkou a podivuhodnou milost.

549. Jiná jeruzalémská obyvatelka, oklamaná sestřenicí zběhlou v čarodějstvích, odpadla od víry. Vzhledem k tomu, že přesvatá Paní vnímala vše zkrze Pána, věděla také o pádu té ženy. Ve velkém zármutku se velká Paní věnovala modlitbám lítosti a kajícím skutkům za návrat té ženy, protože věděla, že po takovém úmyslném odpadnutí těch, kteří už jednou nastoupili cestu spásy, je jejich návrat vždy mnohem těžší. Modlitby nejsvětější Matky rychle vydláždily cestu ke spáse této duši, kterou pekelný had svedl. Královna nebes ihned pochopila, že tato žena má být varována a napomenuta svatým Janem, aby byla přivedena k poznání svého zlého skutku. Svatý Jan s ní promluvil, ona ho vyslechla a vyznala mu svůj hřích a tak byla obnovena v milosti. Nejsvětější Marie ji pak vybidla, aby byla vytrvalá a odporovala démonovi.

550. Lucifer a jeho démoni se neodvažovali znepokojovat Církev v Jeruzalémě v přítomnosti Královny, ke které se báli přiblížit pro její moc, která je naplňovala strachem a obracela na útěk. Místo toho se snažili podmanit si pokřtěné v těch částech Asie, kde kázal svatý Pavel a ostatní apoštolové. Démonům se tam podařilo přivést některé k odpadu a k narušování a odporování hlásání evangelia. Nejvýš horlivá Kněžna věděla o drakových úkladech a prosila Pána o pomoc, pokud by měla být za daných okolností vhodná. Pán Ji odpověděl, že může jednat jako Matka, Královna a Paní veškerého stvoření, protože nalezla v očích Nejvyššího milost. Takto podpořena shůry se oděla nepřemožitelnou silou a coby věrná Nevěsta, která vstává z lože, opustila svou svatební síň a trůn svého Ženicha a ozbrojila se, aby Ho chránila před útočníky. Tak chrabrá paní, vyzbrojená božskou mocí, povstala proti drakovi, vytrhla kořist z jeho chřtánu, zranila ho mocí svých ctností a znovu mu přikázala, aby sestoupil do pekelných propastí. A její rozkaz byl splněn. Mohlo by zde být popsáno mnoho jiných nesčetných zázraků, které naše Královna vykonala, ale tyto postačí k tomu, abychom pochopili stav, do kterého byla uvedena a způsob, jakým ho využívala.

551. Pro lepší pochopení a ve spojení s tím, co bylo řečeno dříve, zbývá určit rok, ve kterém nejsvětější Paní získala tuto velkou milost, o které jsem psala v odstavcích 376, 465, 495 a 435. Když odešla z Jeruzaléma do Efezu, bylo Ji padesát čtyři let, tři

měsíce a dvacet šest dní. Plavbu přes moře podstoupila šestého ledna ve čtyřicátém roce po narození Krista. V Efezu pobývala dva a půl roku, odkud se vrátila šestého července čtyřicátého druhého roku, kdy Ji bylo padesát šest let a šest měsíců. První sněm, o kterém jsem psala výše, proběhl dva měsíce po návratu Královny nebes z Efezu. V době konání tohoto sněmu dovršila blahoslavená Marie padesátý sedmý rok svého života. Pak následovaly bitvy, vítězství a její povýšení do vysokého stavu, který jsem právě popsala, začátkem jejího padesátého osmého roku, v září čtyřicátého druhého roku po Kristu. Tento stav trval dva tisíce dvě šedesát dní, jak to popisuje svatý Jan v dvanácté kapitole Zjevení a pak přešla do jiného stavu, který popíše později.

Ponaučení, které mi dala Královna nebes, přesvatá Marie.

552. Má dcero, nikdo ze smrtelníků se nemůže vymlouvat, že si nemohl zařídít život tak, aby napodoboval života mého božského Syna a můj, protože jsme byli příkladem a vzorem pro všechny. Nikdo také nebude bez viny, pokud nebude ve svém stavu dokonalý, má-li před očima vtěleného Boha, který se stal učitelem svatosti pro všechny životní stavy. Některé duše jsou však božskou vůlí vybrány a vyjmuty ze společného řádu, aby mohly více ochutnat ovoce jeho krve, dokonaleji napodobovat jeho i můj život a přispívat k tomu, aby se na nich jeho boží dobrota, všemohoucnost a milosrdenství jasněji projevovaly. Pokaždé, když tyto vyvolené duše budou věrně a horlivě spolupůsobit s Pánem, bude se pouze světská neznalost divit, že je Nejvyšší tak štědrý v projevování své moci, a že je zahrnuje dobrodiním a požehnáním, které přesahuje veškeré lidské chápání. Kdokoli o těchto divech a dobrodiních pochybuje, olupuje Boha o slávu, kterou chce těmito skutky získat. Takoví bezvěrci se pokouší poměřovat boží skutky jimi omezenými a okleštěnými možnostmi lidské mysli, která je u nich obvykle zkažená a zastřená jejich hříchy.

553. A pokud jsou samy vyvolené duše tak neotesané, že pochybují o božích dobrodiních, nebo se nepřipraví na jejich přijetí a moudré používání, případně je nepřijímají s úctou a uznáním odpovídajícím božimu působení, pak bezpochyby uráží boží Velebnost víc než ti, kteří taková požehnání a takové hřivny neobdrželi. Pán si nepřeje brát chleba dětem a házet ho psům (Mt.15,26), ani dávat své perly těm, kteří by je pošlapali nebo jimi pohrdli (Mt.7,6), protože tato požehnání a zvláštní milosti jsou zásobárnou jeho nejvyšší Prozřetelnosti a kapitálem z ceny vykoupení. Přemýšlej o tom, má drahá, že takovýchto chyb se dopouští ty duše, které jsou ostýchavé ve svízelných nebo nepříznivých situacích, nebo ty, které opouští Pána nebo Mu překáží,

když jsou vybrány za nástroje jeho moci v jeho službách. Jejich hřích se stává ještě trestuhodnější, pokud se nechťejí při všem svém úsilí přihlásit ke Kristovi ze strachu z obtíží, které by s tím byly spojeny, a kvůli pomluvám tohoto světa týkajících se těchto nových projektů, nebo když slouží Bohu a plní jeho vůli jen tehdy, pokud je to ve shodě s jejich vůlí, nebo když praktikují ctnosti jen tehdy, pokud jsou s tím spojeny jisté výhody, nebo milují jen tehdy, když to nenarušuje jejich klid, nebo když věří a uznávají dobrodiní jen tehdy, když je oslazeno útechami. Pokud však mají čelit nepříjemnostem nebo námaze kvůli Bohu, jsou hned nespokojené, smutné, sklíčené a netrpělivé, čímž maří záměry Páně a stávají se neschopnými být dokonalými ve ctnosti.

554. Toto vše vychází z nedostatku pokory, znalostí a pravé lásky, který těmto duším brání starat se o svůj vlastní pokrok i o pokrok svých bližních. Protože věnují víc pozornosti sobě než Bohu, řídí se raději sebeláskou než boží láskou a dobročinností. Mlčky se dopouští velké domýšlivosti, protože se pokouší řídit boží vůlí a dokonce ji kárat, když deklarují svou připravenost k velkému nasazení v boží službě za určitých podmínek, a svou neochotu za jiných podmínek. Nejsou ochotni riskovat své dobré jméno a pohodlí, i když se jedná o společné dobro a boží slávu. Myslí si, že když veřejně nevyjádří svůj odpor, že se sami neproviňují touto troufalostí, ale je to ďábel, který to před nimi skrývá, aby v nich nevzkličil pocit viny.

555. Abys i ty, má dcero, neupadla do tak hrozného hřichu, musíš diskrétně uvažovat o tom, co jsem ti předložila k pochopení a zapsání, i o tom a jak velice toužím, abys mě napodobovala. Nemohla jsem upadnout do takových hříchů, ale v neustálé bdělosti jsem se modlila k Pánu, aby ovládal mé jednání v souladu se svou vůlí a jen pro své potěšení, a nedopřávala jsem si svobodu dělat něco, co by Mu nepůsobilo větší potěšení. Proto jsem tolik hledala zapomnění a odloučenost od všech tvorů. Ty podléháš hřichu a víš, jak mnoho léček klade sám drak a kolik jich líčí prostřednictvím tvorů, aby tě do nich vlákal. Proto máš mnoho důvodů stále Všemohoucího prosit, aby ve všem řídil tvé jednání a uzavřel brány tvých smyslů tak, aby tvé nitro neobsahovalo žádný obraz ani představu světských a pozemských věcí. Zřekni se tedy své svobodné vůle a vlož ji do božích rukou a podřizuj ji ve všem přání Páně a mému. Při styku s tvory, který je nezbytný pro naplňování božího zákona a lásky, nepouštěj do svého nitra žádný obraz, s výjimkou těch, které jsou nezbytné, a vždy hned pros Pána, aby z tvé paměti vymazal všechny nepotřebné vzpomínky. Co se týče všech tvých činů, slov a myšlenek, rad' se s Bohem, tvými anděly a se mnou,

protože my jsme stále s tebou, a pokaždé, kdy je to možné, se porad' také se svým zpovědníkem. Vše, co budeš dělat nebo rozhodovat bez takové konzultace, považuj za podezřelé a nebezpečné, přičemž jen srovnáním s mým učením můžeš zjistit, zda je to, co děláš, ve shodě s boží vůlí.

556. Především však nikdy neztrácej ze zřetele boží podstatu, protože světlo víry, které jsi obdržela, má sloužit především tomuto účelu. Vzhledem k tomu, že to má být tvůj poslední cíl, si přeji, abys už během tohoto smrtelného života dosáhla tohoto nazírání, jak dalece to bude s pomocí boží milosti možné. Nastal již opravdu čas, abys zahнала plané obavy a vnuknutí, kterými se nepřítel snaží překážet a omezovat tvou důvěru v boží požehnání a pomoc. Snaž se být moudrá a pevná v této sebevědomé víře a odevzdej se plně boží velebnosti, aby Bůh mohl s tebou dělat a v tobě působit to, co nejvíc přispívá k jeho službě.

KAPITOLA IX.

Zrod evangelií napsaných evangelisty; podíl nejsvětější Marie na jejich sestavení; zjevuje se svatému Petrovi v Antiochii a Římě; podobné milosti prokázané jiným apoštolům.

557. Popsala jsem, jak dalece jsem byla schopná, vznešený stav slavné Královny a Paní po prvním sněmu apoštolů a také její vítězství nad pekelným drakem a jeho demony. Přestože nádherná díla, která v té době i během celého svého života Marie vykonala, nemohou být v tomto životopise popsána ani zrekapitulována, obdržela jsem zvláštní osvětlení týkající se vzniku evangelií, povolání evangelistů k jejich sepsání, podílu, který na jejich sepsání měla nejsvětější Marie, její starostlivosti o nepřítomné apoštoly a zázraků, které pro ně vykonala. Ve druhé části a při mnoha příležitostech jsem uvedla, že nebeská Matka měla absolutní povědomí o všech tajemstvích milostí, evangelií a jiných posvátných spisů, které měly sloužit potvrzení Nového zákona. V těchto vědomostech byla mnohokrát utvrzována, obzvláště pak ve dni, kdy se svým božským Synem vstoupila na nebesa. Od toho dne, aniž by cokoliv zapomněla, často padala při modlitbách před Pánem na svou tvář a prosila ho, aby seslal své božské světlo na apoštoly a svaté spisovatele a přiměl je, aby začali v příhodnou dobu psát.

558. Po tom, co se Královna vrátila z nebe a byla Jí svěřena péče o Církev (což jsem popsala v šesté kapitole této knihy), Pán Jí oznámil, že nastal čas k napsání evangelií, a že má Ona coby paní a učitelka Církve k tomu podniknout potřebné kroky. Marie však ve své hluboké pokoře a taktosti získala souhlas Pána, aby byl tento úkol svěřen jeho zástupci a hlavě Církve svatému Petrovi, a aby mu bylo pro toto důležité dílo uděleno zvláštní osvícení. To vše Nejvyšší poskytnul, a když apoštolové shromáždění na sněmu, o kterém se zmiňuje svatý Lukáš v patnácté kapitole apoštolských Skutků, vyřešili záležitost týkající se obřízky, jak jsem popsala v šesté kapitole, navrhl svatý Petr, že by měla být písemně zaznamenána tajemství života Krista, našeho Spasitele a Učitele, aby mohly být kázány všem věřícím bez změn a rozdílů, a aby tak mohl být postupně nahrazován Starý zákon Novým.

559. Svatý Petr již tuto záležitost konzultoval s Matkou moudrosti, a když jeho návrh celý sněm schválil, vzývali Ducha svatého, aby jim vyjevil, kdo z apoštolů a učedníků má životopis našeho Spasitele sepsat. Ihned bylo vidět světlo sestupující na svatého Petra a bylo slyšet hlas, který řekl: „Nejvyšší kněz a hlava Církve vybere čtyři pro sepsání díla a učení Spasitele světa.“ Svatý Petr a všichni přítomní padli na své tváře a vzdávali Pánu díky za tuto milost. Když všichni vstali, řekl svatý Petr: „Matouš, náš milovaný bratr začne ihned psát své evangelium ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého. Marek bude druhým, který bude rovněž psát evangelium ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého. Lukáš bude psát jako třetí, ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého. Náš nejmilejší bratr Jan jako čtvrtý a poslední sepíše tajemství našeho Spasitele a Učitele, ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého.“ Toto rozhodnutí potvrdil Pán tím, že nechal nebeské světlo zářit tak dlouho, dokud ta slova nezopakovali a formálně přijali všichni jmenovaní.

560. Během několika dnů se Svatý Matouš pustil do psaní prvního evangelia. Zatímco se modlil v odlehle světnici večeřadla a prosil, aby byl osvěcen pro sepsání úvodu evangelia, zjevila se mu nejsvětější Marie sedící na trůnu velké vznešenosti a krásy, přičemž se vše stalo v době, kdy byly dveře místnosti zavřené. Velká Paní ho vybědla, aby vstal, což udělal a požádal Ji o požehnání. Marie pak k němu promluvila a řekla: „Matouši, můj služebníku, Všemohoucí mě posílá se svým požehnáním, abys s jeho pomocí začal psát evangelium, jak ti bylo šťastnou volbou uloženo. Duch svatý ti při tom bude pomáhat a já budu jeho pomoc pro tebe z celého srdce vyprošovat. Avšak co se mé osoby týče, nebylo by správné, abys popisoval něco navíc oproti tomu, co je nezbytně nutné pro popis vtělení i dalších tajemství Slova, které se stalo člověkem, a pro upevnění jeho víry ve světě jako základu jeho Církve. Až bude tato

víra upevněna, najde Všemohoucí jiné osoby, které, až přijde čas, kdy to bude nutné, vyjeví věřícím tajemství a požehnání, která jeho mocná ruka ve mně vykonala.“ Svatý Matouš potvrdil svou ochotu uposlechnout rozkaz nebeské Královny, a když se s ní radil o kompozici evangelia, sestoupil na něj Duch svatý ve viditelné podobě a v přítomnosti nebeské Paní počal psát slova, která zůstala až dosud zachována v jeho evangeliu. Požehnaná Marie ho pak opustila, přičemž svatý Matouš pokračoval v psaní svého spisu, který dokončil v Judeji. Sepsal ho v hebrejštině, ve čtyřicátém druhém roce po narození našeho Pána.

561. Evangelista Marek sepsal své evangelium o čtyři roky později, ve čtyřicátém šestém roce po narození Krista. Sepsal ho také v hebrejštině během svého pobytu v Palestině. Před tím než začal, poprosil svého anděla strážného, aby informoval o jeho úmyslu Královnu nebes a poprosil Ji o pomoc při získání božského osvětlení o tom, o čem měl psát. Laskavá Matka vyslyšela jeho modlitbu a ihned přikázala andělům, aby Ji s obvyklou velkolepostí a obřadností zanesli k evangelistovi, který se ještě modlil. Vznešená Královna se mu zjevila sedící na překrásném zářivém trůně. Svatý Marek před ní padl na svou tvář a řekl: „Matko Spasitele světa a Paní všeho tvorstva, nejsem hoden této milosti, i když jsem služebníkem tvého božského Syna i Tvým.“ Nebeská Matka odpověděla: „Nejvyšší, kterému sloužíš a kterého miluješ, mě posílá, abych tě ujistila o tom, že tvé modlitby byly vyslyšeny a že tě Duch svatý povede při psaní evangelia, které ti svěřil.“ Pak, stejně jako svatého Matouše, požádala, aby nepsal o tajemstvích, která se týkala Ji. Ihned vzápětí sestoupil Duch svatý ve viditelné a nejvyšší zářivé podobě na svatého Marka, zalil ho světlem a naplnil vnitřním osvětlením, přičemž svatý Marek začal ještě v přítomnosti slavné Královny psát své evangelium. V té době nebeská Kněžna dosáhla věku šedesáti jednoho roku. Svatý Jeroným říká, že svatý Marek sepsal své krátké evangelium v Římě z podnětu věřících, kteří tam žili. Chtěla bych však upozornit na skutečnost, že se jednalo jen o překlad nebo opis toho, které sepsal v Palestině. Protože křesťané v Římě do té doby neměli jeho ani žádné jiné evangelium, rozhodl se sepsat jedno v latině.

562. O dva roky později, ve čtyřicátém osmém roce po narození Krista a šedesátém třetím roku naší nejsvětější Panny, sepsal svatý Lukáš své evangelium v řečtině. Také jemu, stejně jako prvním dvěma evangelistům, se před začátkem psaní zjevila nejsvětější Marie. Když ho požádala, aby přešel mlčením tajemství a divy spojené s její důstojností coby boží Matky, argumentoval vůči nebeské Matce tím, že při popisu vtělení a života jejího božského Syna bude nutné se zmínit o způsobu

skutečného početí Slova, které se stalo tělem, i jiných tajemství, které se týkají její důstojnosti coby přirozené matky Krista. Po tom, co souhlasil s tím, aby přešel ostatní tajemství spojené s důstojností boží matky mlčením, získal od Ni svolení psát ve svém evangeliu o nebeské Matce poněkud volněji. Duch svatý na něj sestoupil a on začal v přítomnosti velké Královny psát své evangelium, pro které získal informace především přímo od Panny Marie. Svatý Lukáš zůstal nejvěrnějším sluhou naší Paní a nikdy nedovolil, aby z jeho paměti vymizel obraz nejmilejší Matky sedící na trůnu velebnosti, jak Ji viděl při této příležitosti. Od té doby žil neustále v její přítomnosti. Svatý Lukáš byl v Achaji, když se mu dostalo tohoto zjevení a také tam napsal své evangelium.

563. Posledním ze čtyř evangelistů, který sepsal své evangelium v padesátém osmém roce po narození Krista, byl apoštol svatý Jan. Sepsal ho v řečtině během svého pobytu v Malé Asii až po slavné smrti a nanebevzetí nejsvětější Marie. Jeho evangelium bylo zaměřené proti herezím a bludům, které (jak bylo uvedeno výše) začal ďábel bezprostředně po smrti panenské Matky rozsévat, aby tak podkopal víru ve vtělení božího Slova. Protože byl Lucifer ponížen a poražen tímto tajemstvím, nasměroval ihned nápor herezi proti němu. Proto evangelista svatý Jan píše tak vznešeně a předkládá tak mnoho důkazů pravosti a nepochybnosti Božství Krista, našeho Spasitele, čímž v tom ohledu daleko překonává ostatní evangelisty.

564. I když byla v době, kdy měl evangelista začít psát své evangelium, požehnaná Marie už v nebi, sestoupila k němu osobně zářící nevýslovnou slávou a vznešeností, obklopena nesčítnými tisíci andělů ze všech sborů a všech hodností. Zjevila se a svatému Janovi řekla: „Jane, můj synu a služebníku Nejvyššího, nyní nastala vhodná doba pro sepsání života a tajemství mého božského Syna, aby Ho mohli všichni smrtelníci poznat coby Syna věčného Otce, pravého Boha a současně pravého člověka. Ještě však nenastala vhodná doba pro zaznamenání tajemství a skrytých věcí, které o mně víš, ani nemají být ještě vyjeveny světu tolik uvyklému modlářství, aby je Lucifer nezneužil ke zmatení těch, kteří mají přijmout víru ve svého Vykupitele a nejsvětější Trojici. Duch svatý ti bude pomáhat a já si přeji, abys začal psát v mé přítomnosti.“ Evangelista vzdal úctu velké Královně nebes a byl naplněn Duchem svatým stejně, jako ostatní evangelisté. S pomocí laskavé Matky se ihned pustil do sepisování svého evangelia. Než odešla, aby znovu usedla po pravici svého božského Syna, udělila Janovi své požehnání a přislíbila mu svou ochranu po celý zbytek jeho života. Takové byly počátky svatých evangelií. Práce na všech byly

zahájeny s podporou a prostřednictvím zásahu nejsvětější Marie, aby nám tím bylo dáno na srozuměnou, že všechny tyto milosti a dary byly svěřeny jejím rukám. Vraťme se po tom, co jsme kvůli osvětlení dění kolem svatých evangelií předběhli běh událostí, nyní k našemu příběhu.

565. Úměrně tomu, jak bylo po sněmu apoštolů slavně Paní vyvýšeno její božské poznání a nepřímé nazírání Boha, vzrostla také její péče a starostlivost o blaho Církve, protože se nyní víra den po dni rychle šířila po celé zemi. Coby pravá matka a učitelka zahrnovala zvláštní pozorností apoštoly, jejichž jména i blaho měla zapsána ve svém srdci. Všichni, kromě svatého Jana a svatého Jakuba menšího, odešli ihned po skončení sněmu z Jeruzaléma do oblastí své působnosti, přičemž byla nejlaskavější Matka hluboce znepokojena pomyšlením na útrapy a obtíže spojené s jejich kázáním. Shlížela na ně při jejich putování s něžným soucitem a měla je v nejvyšší úctě pro jejich svatost a důstojnost kněží, apoštolů jejího božského Syna, zakladatelů Církve, hlasatelů jeho učení a vyvolených božskou Moudrostí pro tak vysoký duchovní úřad k oslavě Nejvyššího. Situace opravdu vyžadovala, aby nejsvětější Paní byla vyvýšena do stavu, ve kterém se nyní nacházela proto, aby se mohla účastnit a starat se o tak mnoho záležitostí v celé svaté Církvi, protože v každém nižším stavu by nebyla schopna tak snadno a dobře plnit tak mnoho povinností s tím, aby si uchovávala vnitřní klid a pokoj, kterému se její duše nyní těšila.

566. Kromě svých vědomostí a starostlivosti o celou církev, nejsvětější Matka žádala znovu své anděly, aby se postarali o všechny apoštoly a učedníky, aby je těšili v jejich souženích a přispěchali jim na pomoc v jejich potížích. Díky bystrosti své duchovní přirozenosti mohli andělé vše snadno splnit, aniž by ztráceli ze zřetele boží tvář a přicházeli o nebeskou blaženost. Tyto úkoly jim ukládala, protože to bylo při zakládání Církve důležité a také proto, že byli služebníky Nejvyššího a dílem jeho rukou. Říkala jim také, aby ji informovali o všem, co apoštolové a učedníci dělali a zejména o tom, když potřebovali nějaký oděv, protože si v tomto ohledu starostlivá matka přála, aby byli všichni vždy jednotně oblečeni tak, jako když odcházeli z Jeruzaléma. Dokud moudrá Paní žila, nevykazovali apoštolové, díky její obezřetné předvídavosti, žádné rozdíly v oblečení. Všichni nosili oděv stejného střihu i barvy, který byl podobný tomu, který nosil její božský Syn. S pomocí andělů vlastnoručně tkala tuniky a posílala je apoštolům na jejich cestách. Tak se nebeská Matka postarala o to, aby apoštolové i svým zevnějškem hlásali učení a přesvatý život Krista, našeho Spasitele. Co se týkalo jiných životních potřeb, jako například stravy, nechávala je,

aby si ji opatrovali prací svých rukou, anebo si ji vyprošovali nebo popřípadě kupovali za almužny, které dostávali.

567. Z pověření Královny andělé často pomáhali apoštolům na jejich cestách, v jejich soužení, a když byli pronásledováni pohany, Židy a démony, kteří neustále popouzelí zlomyslné lidi proti těmto hlasatelům evangelia. Andělé je často navštěvovali ve viditelných podobách, rozmlouvali s nimi a ve jménu nejsvětější Marie je těšili. Jindy dělali totéž niterně, aniž by se ukázali. Někdy je vysvobodili z vězení, jindy je varovali před nebezpečím a nástrahami. Také je provázeli na jejich cestách nebo je přenášeli z jednoho místa na jiné, kde měli kázat, nebo je informovali o tom, co by měli dělat ve specifických situacích na určitých místech nebo u některých národů. O všech těchto záležitostech také informovali svou požehnanou Paní, protože Ona se o všechny starala a pracovala spolu s nimi víc, než všichni ostatní dohromady. Není možné vypočítat všechny skutky starostlivosti, péče ani pilné práce této nejlaskavější Matky, protože nepřešel ani jeden den, ani jedna noc bez toho, aby nevykonala mnoho divů pro apoštoly a Církev. Kromě toho jim často psala, když je vedla nebeským poučováním a učením, a když je naplňovala útěchou a silou.

568. Ale ještě úžasnější je, že s apoštoly nekomunikovala jen prostřednictvím andělů a dopisů, ale že se jim také zjevovala, kdykoli Ji vzývali nebo byli v nějaké nesnazi nebo nouzi. I když se Marie, kromě již zmíněných evangelistů, zjevovala také mnoha apoštolům, budu zde mluvit pouze o zjeveních svatému Petrovi, který coby hlava Církve potřeboval více rad a pomoci nejsvětější Marie. Ta k němu proto posílala své anděly častěji, přičemž svatý Petr posílal ty, kteří mu byli přiděleni coby hlavě Církve, a psal Marii častěji a komunikoval s ní intenzivněji než ostatní apoštolové. Brzy po Jeruzalémském sněmu se svatý Petr vydal na cestu do Malé Asie a přišel do Antiochie, kde založil své první papežské sídlo. V důsledku obtíží, se kterými se při realizaci tohoto záměru setkával, byl tento zástupce Krista skleslý a zarmoucený, přičemž nejsvětější Marie o tom dobře věděla a vnímala, jak moc potřebuje její pomoc. Aby mu ji mohla poskytnout způsobem odpovídajícím významu této události, požádala své svaté anděly, aby Ji přenesli ke svatému Petrovi, aby se mu zjevila sedící na trůnu velebnosti stejně, jako při jiných podobných příležitostech. Když Ji apoštol před sebou spatřil v takové záři, padl na svou tvář a se slzami v očích Ji řekl: „Odkud se mně hříšnému dostalo té milosti, že Matka mého Vykupitele přišla na místo, kde právě jsem?“ Nebeská Učitelka pokory sestoupila z trůnu, přičemž tlumila zář, která Ji obklopovala, poklekla před nejvyšším knězem Církve a požádala

o jeho požehnání. K žádnému z ostatních apoštolů se při svých zjeveních nechovala tak, jako ke svatému Petrovi, i když pokud s nimi rozmlouvala v běžném stavu, žádala je také na kolenou o jejich požehnání.

569. Protože však byl svatý Petr zástupcem Krista a hlavou Církve, sestoupila z královského trůnu, aby mu tak prokázala úctu tím, že jedná jako jeden z členů Církve žijící ve smrtelném těle. Mluvila s apoštolem důvěrně o jemu svěřených závažných záležitostech. Jednou z nich byla vhodnost zavedení oslav některých svátků Páně. Po tom, co se usnesli na postupu, který má být v tomto ohledu přijat, přenesli Ji svatí andělé zpět z Antiochie do Jeruzaléma. Později, když svatý Petr, v poslušnosti příkazů Spasitele, odešel do Říma se záměrem přemístit apoštolský stolec do tohoto města, zjevila se svatému Petrovi požehnaná Paní ještě jednou. Při tomto druhém zjevení bylo rozhodnuto o tom, že se v Římské Církvi bude od té doby slavit svátek Narození jejího božského Syna, jakož i jeho umučení a ustanovení nejsvětější Svátosti způsobem, kterým se to děje i nyní, totiž na Zelený čtvrtek. Později, po mnoha letech bylo také rozhodnuto o tom, že se bude svátek božího Těla slavit na první čtvrtek po svatodušní oktavě tak, jak se to děje i nyní. Ale první svátek nejsvětější Svátosti na Zelený čtvrtek zavedl svatým Petr stejně, jako slavnost Vzkříšení v neděli, slavnost Nanebevstoupení, slavnost Velikonoc a jiné obřady, které se až dosud v Římské Církvi slaví. Tyto všechny slavnosti byly zavedeny na žádost a podle rady nejsvětější Marie. Po vyřízení těch záležitostí odešel svatý Petr do Španělska, aby tam navštívil některé chrámy založené svatým Jakubem i aby tam, před svým návratem do Říma, založil další chrámy.

570. Při jiné příležitosti, krátce před slavným nanebevzetím nebeské Matky, když už svatý Petr pobýval v Římě, došlo mezi křesťany k rozporům, které velice rmoutily a postihovaly jeho i všechny zúčastněné. Apoštol vzpomínal na pomoc, které se mu dostávalo v jeho strastech z rukou velké Královny, a velice litoval, že nyní postrádal její radu a pomoc. Proto prosil své strážné anděly i ty, kteří mu byli přiděleni coby nejvyššímu knězi, aby popsali jeho nesnáze a nouzi nejsvětější Matce, aby tak s její mocnou přímlovou získal pomoc jejího Syna. Královna, která znala horlivost a pokoru svatého Petra, neváhala a vyhověla jeho přání. Prikázala apoštolovým andělům, aby ho přenesli do Jeruzaléma, kde v té době pobývala. Ti okamžitě její příkaz splnili a přenesli svatého Petra do večeřadla, kde se mohl těšit ze společnosti své Královny. Tato zvláštní milost roznítila lásku apoštola, který padl před nejsvětější Marií na svou tvář a proléval slzy radosti, protože modlitba jeho srdce byla vyslyšena. Velká Paní mu prikázala, aby vstal a místo něho padla na svou tvář a řekla mu: „Můj Pane, uděl své služebnici požehnání coby zástupce Krista, mého

Syna.“ Svatý Petr uposlechl a udělil Jí své požehnání. Pak vzdali díky Pánu za to, že splnil jejich přání, a přestože pokorná Paní ctností věděla, co svatého Petra v Římě trápí, naslouchala jeho vyprávění o tom, co se tam stalo.

571. Nejsvětější Marie mu poradila vše, co potřeboval vědět a udělat pro to, aby byly problémy zmírněny a byl obnoven klid v římské Církvi. Mluvila tak moudře, že ačkoli měl svatý Petr o její moudrosti vysoké mínění, byl unesen obdivem a radostí tím, co při této příležitosti slyšel a cítil, a vzdával Jí pokorně díky za tuto její novou pomoc. Po tom, co ho dostatečně poučila o mnoha věcech důležitých pro založení Církve v Římě, požádala ho znovu o požehnání a rozloučila se s ním. Andělé odnesli svatého Petra zpět do Říma a Ona podle svého zvyku padla na svou tvář a ležíc na zemi v podobě kříže dlouho prosila Pána, aby utišil ony nepokoje. Její modlitby byly vyslyšeny, protože svatý Petr po návratu do Říma zjistil, že poměry se zlepšily a konzulové brzy dovolili věřícím žít podle Kristova zákona. Z těchto zázraků, které jsem zde popsala, si můžeme vytvořit názor na roli nejsvětější Marie ve vedení apoštolů a Církve. Kdyby měly být sepsány všechny její skutky, muselo by být napsáno víc knih, než řádek ve svazcích, které jsem napsala. Proto se na ně nezaměřuji, abych mohla ve zbývající části tohoto životopisu popsat podivuhodné a neslýchané milosti, které Pán udělil nejsvětější Marii v posledních letech jejího života. Musím však zároveň vyznat, že mohu zprostředkovat jen vzdálený nástin toho, co mi bylo zjeveno, aby mohla být křesťanská zbožnost vedena k rozjímání a ke chvále Všemohoucího, Původce těchto úctyhodných tajemství.

Ponaučení, které mi dala slavná Královna andělů.

572. Má nejdražší dcero, už dříve jsem ti řekla, jaké výtky mám proti dětem svaté Církve, zvláště proti ženám, u nichž je tato chyba závažnější. V mých očích je toto chování ohavné, protože se tak liší od mého vlastního jednání. Znovu to zde zopakuji, abys mě mohla napodobovat a vyhýbat se tomu, čím se pošetilé ženy a dcery Beliala provinují, totiž obzvláště svým chováním vůči kněžím Nejvyššího bez úcty a respektu. Tato chyba se v Církvi každým dnem zvětšuje, proto znovu opakuji toto varování, které již bylo několikrát zaznamenáno. Řekni mi, má dcero, co si musíme myslet o tom, že kněží, pomazaní Páně, vyvolení k tomu, aby zastupovali Krista a proměňovali chléb a víno v jeho tělo a krev, slouží ohavným, nečistým a světským ženám? Že musí stát s odkrytou hlavou a vzdát poctu hrdým a ubohým ženám jen proto, že ony jsou bohaté a oni chudí? Ptám se, zda má chudý kněz menší důstojnost

než bohatí lidé? Nebo snad poskytuje bohatství větší nebo stejnou důstojnost, moc a vznešenost než tu, kterou můj božský Syn uděluje svým kněžím a služebníkům? Andělé nevěnují pozornost bohatým kvůli jejich majetku, ale kněze ctí pro jejich vznešenou důstojnost. Jak se mohlo do Církve vetřít takové zneužívání a zvrácenost, že jsou pomazaní Páně uráženi a opovrhováni věřícími, kteří ví a vyznávají, že jsou posvěceni samým Kristem?

573. Je pravdou, že kněží sami jsou velmi vinní a trestuhodní tím, že se bez ohledu na svou důstojnost ztročují ve službách jiných mužů a ještě víc žen. Ale pokud kněží mohou najít nějakou omluvu ve své chudobě, pak bohatí ve své pýše nenajdou nic, čím by mohli omluvit skutečnost, že s kněžími jednají jako se služebníky, i když jsou ve skutečnosti pány. Tato zřůdnost je velice odporná svatým a velmi nepříjemná mým očím, kvůli hluboké úctě, ve které jsem kněze měla. Má důstojnost boží Matky byla jistě velká, ale přesto jsem před nimi často padala na svou tvář a považovala za velké štěstí, když jsem mohla políbit zem, po které chodili. Avšak světská slepota zatemňuje kněžskou důstojnost a nahrazuje věc vznešenou věcí mrzkou (Jer.15,19). Snížila kněze na úroveň obyčejných lidí svými zákony a neukázněnými zvyky, přičemž používá jedno i druhé k jejich degradaci. A tak stejný boží služebník, který u oltáře nabízí nesmírnou oběť posvátného těla a krve, ji následně opouští, aby podroboval se službě a sloužil dokonce i takovým ženám, které jsou ve své přirozenosti a stavu tak špatné a někdy kvůli svým hříchům i nevhodné.

574. Proto si přeji, má dcero, aby ses podle svých možností snažila přinášet náhradu za tyto chyby a zneužívání mezi dětmi Církve. Nechávám tě pochopit, že i ze svého trůnu v nebi shlížím s úctou a vážností na kněze, kteří jsou na zemi. Také ty je musíš mít vždy ve stejné úctě, jako když u oltáře drží ve svých rukou nebo na prsou nesou nejsvětější Svátost. Dokonce i ozdoby a všechna jejich roucha měj ve velké úctě tak jako já, když jsem s úctou zhotovovala oděvy pro apoštoly. Pak, kromě toho co jsi pochopila a napsala o Písmu svatém, musíš mít Písmo v úctě a vážit si ho kvůli jeho obsahu a prostředkům Všemohoucího, kterými evangelisty přiměl k jeho napsání. Stejně jako u evangelií, tak i u jiných svatých spisů propůjčuje Duch svatý pisatelům svou pomoc, aby mohla být Církve bohatá a prospívat hojností učení, vědomostí a světla týkající se tajemství a působení Páně. Poslušnost a úctu musíš ze všech lidí prokazovat v nejvyšší míře nejvyššímu veleknězi v Římě. Pokud o něm slyšíš, projev svou úctu k němu úklonou hlavy, jako kdybys slyšela vyslovit jméno mého božského Syna nebo mě, protože na zemi zastupuje Krista. Dokud jsem žila na zemi, projevovala jsem takovou kdykoli bylo vysloveno jméno svatého Petra. Proto,

abys praktikováním tohoto učení mohla nalézt milost v očích Nejvyššího, kterému se všechny takové skutky velmi líbí, pokud jsou konány z lásky k němu, přejí si, abys velmi pozorně a věrně sledovala mé šlépěje.

KAPITOLA X.

Jak přesvatá Marie uctívala památku umučení Pána Ježíše; s jakou úctou přijímala Tělo Páně a jiné skutky jejího přesvatého života.

575. Bez toho, aby ochabla její pozornost při vedení Církve (jak jsem dříve popsala), vysloužila nejsvětější Marie skrytým praktikováním jiných cvičení a dobrou práci u Nejvyššího nesčetné dary a požehnání pro sebe, pro společné dobro všech věřících, jakož i pro podporu spásy nesčetného množství jednotlivých duší. Jak dalece toho budu schopná, budu v těchto posledních kapitolách pro naše poučení i pro oslavu nejsvětější Matky popisovat tyto skryté a neznámé skutky. Především konstatuji, že bez ohledu na množství výsad, které nebeská královna požívala, měla v paměti všechny skutky a tajemství svého božského Syna, protože kromě abstraktní vize, kterou v posledních letech svého života stále viděla Boha a poznávala všechny věci, Ji Pán už při jejím početí udělil výsadu, že nikdy nezapomínala to, co jednou poznala nebo pochopila, protože v tomto ohledu požívala privilegia andělů, jak jsem již uvedla v první části.

576. Ve druhé části, ve třetím svazku jsem při popisu mučení Páně uvedla, že nejsvětější Matka cítila ve svém těle a nejčistší duši všechny bolesti a útrapy našeho Spasitele Ježíše, takže se v tomto ohledu neudálo nic, co by zůstalo skryté, nebo bez odpovídající odezvy v Ni samotné. Všechny obrazy a dojmy z mučení zůstaly vtisknuty v jejím nitru tak, jak je na základě své žádosti od Pána přijala. To vše nebylo, na rozdíl od jiných smyslových vjemů, i přes působení vize Boha z její paměti vymazáno, ale naopak oživeno tak, aby se mohla ve svém soucitu zázračně radovat a zároveň trpět bolestí, protože po tom toužila po celou dobu, kdy žila ve smrtelném těle a k tomuto duchovnímu cvičení vždy obracela svou přirozenou sílu vůle. Jakkoli vynikající byly její milosti a výsady (podle toho, co jsem stále připomínala ve svém vyprávění), byly všechny zástavami a projevy vzájemné lásky jejího božského Syna, který se, podle našeho způsobu vyjadřování, nemohl ovládnout nebo se ubránit tomu, aby se svou Matkou nejednal jako Bůh lásky, jako Všemohoucí a nekonečně bohatý

v milosrdenství. Ale nejsvětější Panna o ně nikdy neprosila ani je nevyhledávala, protože jedinou její touhou bylo být ukřižována s Kristem, aby i nadále mohla v sobě nosit svůj žal, obnovovat jeho mučení, protože bez tohoto se jí zdál být život v těle schopném trpět neuzitečný.

577. Proto rozplánovala všechnu svou činnost tak, aby mohla za všech okolností ve svém srdci uchovávat obraz svého božského Syna, zarmouceného, potupeného, zraněného a zohaveného mučením a pozorovat ho ve svém nitru jako v nejčistším zrcadle. Slyšela potupné, urážlivé, posměšné a rouhavé řeči proti Němu a vnímala všechny místní a časové okolnosti jako jeden živý a duši pronikající obraz. Během celého dne Ji tato smutná vize podněcovala k nejhrdinnějšímu praktikování ctností a probouzela její smutek a soucit. Ale její nejvyšší moudrá láska se s tím nespokojovala. V určitých hodinách a době se věnovala jinému cvičení se svými svatými anděly, zvláště s těmi, kteří, jak jsem již popsala v první části, nesli odznaky či erby zobrazující nástroje umučení Páně. V první řadě spolupracovala s těmito anděly, ale při následných Ji asistovali jiní andělé.

578. Každému druhu ran a utrpení Krista, našeho Spasitele, věnovala zvláštní modlitby a pozdravy, aby každý zvláštním způsobem adorovala a uctívala. Na každé pohrdavé a urážlivé slovo židů a ostatních nepřátel, které bylo proneseno buď ze závisti nebo zloby a msty, na každé vyslovené rouhání, složila zvláštní chvalozpěvy, aby zmírnila jejich účinek. Za urážlivá gesta, výsměch a zranění se nejhlubším způsobem pokořovala, poklekala a padala na svou tvář, čímž se neustále snažila vynahrazovat potupu a urážky, kterými byl její božský Syn během svého života a mučení zahrnován, čímž také vyznávala víru v jeho Božství, lidství, svatost, zázraky, a jeho učení. Za to vše Ho chválila a velebila, přičemž se v tom všem k Ní připojovali, plni obdivu k takové moudrosti, věrnosti a lásce pouhého tvora, její svatí andělé.

579. I kdyby se nejsvětější Matka během celého svého života nezabývala ničím jiným, než tímto zbožným cvičením, získala by tak víc zásluh, než všichni svatí za vše, co vykonali a vytrpěli pro Boha. V síle lásky jejího utrpení převyšovala tato cvičení mnohokrát mučednictví, a častokrát by při nich zemřela, kdyby božská moc neuchovala její život pro získání ještě větších zásluh a slávy. A když zvážíme skutečnost, že ve své převelké lásce obětovala všechny tyto skutky Církvi, měli bychom si uvědomit, jak moc jí coby věrné děti dlužíme za toto rozmnožení pokladů pomoci, které nám nešťastným Eviným dětem přenechala k užívání. A aby naše rozjímání o tom nebylo polovičité a vlašné, musím dodat, že účinky její kontemplace byly často ohromující. Často ronila krvavé slzy, které stékaly po jejím obličeji, nebo

se jindy ve své úzkosti koupala nejen v obyčejném, ale i krvavém potu, který z Ní stékal na zem. A co víc, když někdy došlo k takové krajnosti, že se její srdce v důsledku jejího žalu vytrhlo ze své přirozené polohy, sestupoval její božský Syn z nebe, aby Jí dodal novou sílu a život, aby upokojil její smutek a zhojil rány způsobené láskou k Němu, a aby takto posílena a potěšena mohla pokračovat v praktikování svého soucitu.

580. Pán si však přál, aby odkládala tento smutek ve dnech, kdy si připomínala tajemství jeho vzkříšení, aby tak mohl být zachován soulad mezi příčinou a následkem, protože některé z těchto bolestí se neslučovaly s milostmi, které svými účinky působily i na tělo, ale nepůsobily bolest. Ona však nikdy neztratila ze zřetele jeho utrpení a proto pociťovala jiné účinky svého soucitu spojeného s radostí, byly to pocity vděčnosti za vše, co Pán vytrpěl. Tak se sladkost všech milostí vycházejících z oběti Pána mísila s hořkostí. Marie získala také souhlas evangelisty svatého Jana s tím, aby mohla v pátek každého týdne v ústraní své modlitebny uctít památku smrti a pohřbu svého božského Syna. V těchto dnech zůstával svatý Jan ve večeradle, aby přijímal ty, kteří Ji přišli navštívit a nepřipustil, aby Ji někdo rušil. Pokud nemohl tuto službu vykonávat, zastupoval ho někdo z učedníků. Nejsvětější Marie se proto uchýlovala do ústraní už v pět hodin ve čtvrtek a vycházela z ní až v neděli před polednem. Aby však během těch třech dnů nebyla zanedbána nějaká důležitá záležitost vztahující se k vedení Církve, pověřila velká Paní jednoho ze svých andělů, aby vzal na sebe její podobu a spěšně vyřizoval to, co nesneslo odklad. Tak prozíravá a pozorná byla ve všem, co se týkalo dobročinnosti ke svým dětem a služebníkům.

581. Nikdy nebudeme moci popsat, co se dělo s naší nebeskou Matkou během těch třech dnů při jejich duchovních cvičeních. Jedině Pán, který byl jejich původcem, nám to někdy zjeví ve světle svatých. Ani to, co mi bylo umožněno pochopit, nejsem schopna popsat. Mohu říci jen to, že si nejsvětější Marie, počínajíc umýváním nohou, připomínala všechna tajemství až do chvíle Vzkříšení, a v každé hodině v sobě obnovovala všechna gesta, události, skutky a utrpení tak, jak se staly jejímu božskému Synovi. Opakovala stejné modlitby a prosby, které pronesl On sám, a které byly popsány na příslušném místě. Nejčistší Matka cítila znovu na svém panenském těle všechny bolesti, které snášel Kristus, náš Spasitel. Nesla kříž a položila se na něj. Stručně řečeno, dokud žila Marie na tomto světě, bylo v Ní každý týden znovu obnovováno celé ukřižování jejího božského Syna. Naše Královna praktikováním tohoto duchovního cvičení získala velké milosti a požehnání pro ty, kteří si zbožně

připomínají umučení Páně. Proto mocná Královna přislíbila takovým duším zvláštní pomoc a účast na pokladech umučení Páně, protože si z hloubi srdce přála, aby se památka na umučení našeho Pána v Církvi stále uchovávala. V důsledku jejich přání a modliteb Pán rozhodl, že by měl následně ve svaté Církvi velký počet duší praktikovat toto uctívání ukřižování Páně a napodobovat tak nejsvětější Matku, která jako první praktikovala a učila tomuto vznešenému povolání.

582. Při těchto cvičeních se snažila velká Královna oslavovat zvlášť ustanovení nejsvětější Svátosti novými chvalozpěvy, díkůvzdáním a vroucí láskou. Starostlivě k sobě zvala při této příležitosti své anděly a mnoho dalších z nejvyššího nebe, aby jí pomáhali a doprovázeli při těchto chválách Páně. Byl to zázrak hodný jeho všemohoucnosti, takže Nejvyšší poslal vždy mnoho andělů, aby se podívali na to, jak Kristus zázračně svátostně přebývá v jejím srdci od jednoho svatého přijímání k druhému, a aby je tím podnítili ke chvále a oslavě těchto podivuhodných účinků jeho svátostné přítomnosti v tomto tvorovi, který, jak viděli, byl čistší a svatější než andělé a Serafímové, a jemuž podobného tvora dosud neviděli a také mezi všemi ostatními tvory ani neuvidí.

583. Bylo pro ně (což by mělo i pro nás) neméně úžasné vidět jak se, i když byla velká Královna hodna v sobě přechovávat svátostné způsoby jako ve svatostánku, vždy znovu velice pečlivě připravovala horlivým duchovním cvičením a pobožností, kdykoli měla znovu přijmout svaté přijímání. To se dělo téměř každý den kromě těch, kdy zůstávala ve své modlitebně. Nejdříve obětovala týdenní uctívání umučení Páně a mimo to pokaždé večer před svatým přijímáním začala praktikovat další duchovní cvičení, jako pokládání se na zem v podobě kříže, poklekání, modlitby a adorace neměnné boží bytosti. Prosila Boha o svolení mluvit s Ním a svolení přijmout jeho Syna v nejsvětější Svátosti i přes její pozemskou nízkost. Vyznávala jeho nekonečnou štědrost a lásku ke svaté Církvi, kterou jí projevuje tím, že v ní stále svátostně přebývá, jako odůvodnění toho, aby mohla přijmout tuto milost. Obětovala Pánovi jeho vlastní mučení a smrt, zásluhy jeho vlastního sebeobětování, spojení jeho lidské a božské přirozenosti, všechny jeho skutky, které vykonal od okamžiku svého početí v panenském lůně, všechny ctnosti andělů a jejich skutky, jakož i skutky a ctnosti všech spravedlivých minulých, přítomných i budoucích věků.

584. Potom konala úkony nejhlubší pokory, při kterých se prohlašovala za pouhý prach a popel ve srovnání s nekonečnou boží bytostí, vůči které jsou nejvyšší tvorové tak nízcí a nesrovnatelní. Při rozjímání o tom, co má svátostně přijmout, byla tak

hluboce dojata, že to není možné slovy popsat, protože se povznesla vysoko nad sbory serafů a cherubů tak, že se to vymyká smyslovému vnímání. Protože se ale považovala za nejnižší ze všech tvorů, vzývala své i ostatní anděly, prosila je s jedinečnou pokorou o jejich přimluvu u Pána, aby Ji připravil a uschopnil k tomu, aby Ho mohla hodně přijmout, protože Ona je jen nepatrný pozemský tvor. Svatí andělé Ji s radostným obdivem poslechli, pomáhali Jí a doprovázeli Ji v jejích prosbách, kterým věnovala větší část noci před svatým přijímáním.

585. Vzhledem k tomu, že je moudrost velké Královny i přes svá omezení pro nás nepochopitelná, nebudeme moci nikdy pochopit, jaké výše dosáhly její ctnosti a skutky lásky při těchto příležitostech. Byly však často i takové skutky, které zavazovaly Pána, aby na ně odpověděl osobní návštěvou, kterou Ji dal najevo, s jakou radostí přišel svátostně přebývat do jejího srdce a také obnovit záruky své nekonečné lásky k Ní. Před tím, než přijala svaté přijímání, slavila nejdříve mši svatou, kterou zpravidla celebroid evangelista svatý Jan. I když při těchto mších nebyly ještě čteny listy a evangelia, protože nebyly ještě sepsány, probíhalo proměňování stejně jako dnes a přičemž s ním byly spojeny jiné obřady a ceremonie s čtením mnoha žalmů a promluvami. Ke konci mše svaté přistupovala nebeská Matka tak, že třikrát poklekla s hlubokou úklonou a zcela roznícena láskou přijala svého Syna v nejsvětější Svátosti, přičemž ve svém nejčistším nitru a srdci vítala stejného Boha, kterému dala ve svém panenském lůně nejsvětější lidství. Pak odešla do ústraní, kde zůstala, pokud ji nevolala nějaká naléhavá potřeba bližních, tři hodiny. Během této doby z Ní viděl evangelista často vycházet paprsky světla jako ze slunce.

586. Moudrá Matka měla za to, že by apoštolové a kněží měli být při slavení nekrvavé oběti mše svaté oblečeni v ornátech, které se odlišovaly od oděvu, který nosili v běžném životě. Proto svýma rukama zdobila kněžská roucha, čím začala tradice současných církevních obřadů. I když tato roucha nebyla stejná jako ta dnešní, nelíšila se svým vzhledem příliš od těch, která byla během doby zavedena v římské Církvi. Materiál byl velice podobný tomu dnešnímu, protože Marie roucha zhotovovala z lněného plátna a těžkého hedvábí, které kupovala za almužny a dary, které dostávala od věřících. Vždy, když na nich pracovala, při šití buď klečela, nebo stála a nechtěla je svěřit ostatním kostelníkům vyjma andělů, kteří Jí při tom všem pomáhali. Podobně jako ornáty udržovala vše, co se týkalo služby u oltáře, v neuvěřitelném pořádku a čistotě, přičemž vše, co vycházelo z jejích rukou, vydávalo nebeskou vůni, která rozněcovala ducha kněží.

587. Z mnoha království a provincií, kde apoštolové kázali, přicházel do Jeruzaléma velký počet konvertitů, aby navštívili a popovídali si s Matkou Vykupitele světa, přičemž Jí nabízeli bohaté dary. Mimo jiné mezi nimi byla i čtyři urozená knížata, která byla královskými správci provincií. Navštívili Ji, a přinesli mnoho vzácných darů, které Jí předali, aby je využila pro sebe, apoštoly a učedníky. Velká Paní namítla, že je chudá, jako byl její Syn, a že i apoštolové, kteří napodobují svého Pána, jsou také chudí, pročez se tyto bohaté dary neslučují se životem, kterému se zasvětili. Prosili Ji, aby je potěšila tím, že jejich dary přijme pro chudé a pro boží službu. Po jejich vytrvalém naléhání přijala část z toho, co jí nabízeli. Hedvábí využila při výzdobě oltáře a zbytek rozdala chudým a ošetřovným. Protože byla zvyklá taková místa navštěvovat a často vlastnoručně posluhovat a umývat chudé, prováděla tyto služby stejně jako rozdávání almužen na kolenou. Tam, kde to bylo možné, těšila zarmoucené a sloužila nemocným v jejich smrtelných úzkostech. Nikdy neustala ve skutcích dobročinné lásky buď přímou prací nebo svou modlitbou za jiné v ústraní.

588. Knížatům a králům, kteří Ji navštívili, udělovala spásonosné rady, kterými je vybízela a poučovala, jak mají dobře vládnout ve svých provinciích. Vybízela je, aby se snažili spravedlivě vykonávat soudní moc a bez stranění osobám, aby pamatovali na to, že jsou stejně jako ostatní jen smrtelní lidé, aby se báli nejvyššího Soudce, který bude všechny soudit podle jejich skutků, a především k další podpoře šíření slávy Kristova jména, jakož i k šíření a upevňování svaté víry, neboť jedině v ní může být vláda pevně založena. Neboť bez víry je vláda jen politováníhodným a nešťastným d'ábelským otroctvím, které Bůh ve svých tajných soudech dopouští jako trest na poddané i na vládce. Šťastná knížata slíbila, že se budou věrně řídit jejími radami, a zůstala následně ve spojení s nebeskou Královnou prostřednictvím dopisů i jiných prostředků. Stejného dobrodini se dostalo všem, kteří Ji navštívili, protože od Ní všichni odcházeli horliví ve ctností, plni světla radosti a nevýslovné útěchy. Mnozí doposud nevěřící, kteří Ji spatřili, následně veřejně vyznávali svou víru v pravého Boha, neboť nemohli odolat účinkům vnitřní síly, kterou v nich probouzela přítomnost nejsvětější Matky.

589. Takové účinky by nás neměly překvapovat, protože velká Paní byla zcela přeměněna v neúčinnější nástroj boží moci a jeho milosti působící mezi lidmi. Nejen že její slova plná moudrosti budila obdiv a přesvědčovala smýšlení udělováním nového světla, ale i na její rty byla vyлита nebeská milost proto, aby ji mohla sdílet a z její tváře vyzářovala sladkost a krása nebes, zatímco její tichý majestát a skromnost, vážné, ale přesto příjemné jednání spojené se skrytou ctností (podobnou té, kterou svaté evangelium přepisuje jejímu božskému Synovi) vábily a osvěžovaly srdce

(Lk.6,19). Někteří oněměli úžasem, jiní propukali v pláč nebo výkřiky úžasu a chvály, když vyznávali, že je Bůh křesťanů velký, když stvořil takovou bytost. Skutečně mohli potvrdit to, co řekli někteří svatí, že je Marie divem boží ctnosti. Nechť je věčně známa a chválena všemi pokoleními coby pravá Matka Boha, který Ji učinil tak působnou lidským očím, tak něžnou Matkou k hříšníkům, tak láskyplnou k andělům i lidem.

590. Během posledních let nebeská Královna velice málo jedla a spala a i to jen proto, že Ji svatý Jan žádal, aby alespoň malou část noci odpočívala. Avšak i tento její spánek byl jen mírným přerušením smyslové činnosti, které netrvalo déle než půl hodiny, a ani během této doby nebylo její nazírání Boha přerušeno. Její jídelníček sestával z několika soust chleba a někdy i kousku ryby, který si vzala na naléhání svatého Jana, když spolu s ním jedla. Svatý Jan díky této, ale nejenom této výsadě prožíval velice šťastné období. Nejen že jedl spolu s Ní u společného stolu, ale velká Královna mu připravovala pokrmy a posluhovala jako matka synovi, a nadto ho respektovala jako kněze a Kristova zástupce. Velká Královna se mohla velice dobře obejít dokonce i bez tohoto spánku a stravy, které si dopřávala spíše jen ze zdvořilosti než pro zachování života. Nepotřebovala spánek ani stravu, ale obojí využívala jako prostředek ke cvičení poslušnosti a pokory, aby tak alespoň něčím splácela daň lidské přirozenosti, protože ve všem jednala nejvyšší moudře.

Ponaučení, které mi dala nejsvětější Královna andělů.

591. Má dcero, v celém mém životě je zřejmé, jak vděčně jsem ve své mysli uchovávala dílo vykoupení, ukřižování a smrt mého božského Syna, a to zejména po tom, co jsem Ho skutečně viděla se obětovat na kříži za spásu lidstva. Ale v této kapitole jsem si obzvláště přála obrátit tvou pozornost k péči a stálému cvičení, kterým jsem v sobě obnovovala nejen vzpomínku, ale i bolesti mučení, které jsem při ukřižování prožívala. Přeji si, aby toto vědomí v lidech vzbuzovalo výčitku a zahanbení kvůli jejich obłudné zapomnětlivosti na nepochopitelně velké dobrodíní vykoupení. Ó, jak ostudný, strašný a nebezpečný je tento nevědek lidí. Zapomnětlivost je jasným důkazem pohrdání, protože člověk nezapomíná tak snadno na to, co je mu drahé. Jak mohou lidé odůvodnit nebo omluvit svou zapomnětlivost na to věčné požehnání, které obdrželi? Jak omluví své pohrdání láskou, se kterou věčný Otec vydal na smrt svého jednorozenného Syna (Jan 3,16), a svou nevšímavost k lásce a trpělivosti, se kterou jeho a můj Syn tuto smrt za ně podstoupil? Nevědomá zem reaguje na snahy těch, kteří ji obdělávají a divoká zvířata zkrotnou a zdomácní, když

se s nimi dobře zachází. Lidé jsou zavázáni svým dobrodincům, kteří, pokud nezačnou vnímat pocit vděčnosti od těch, kterým pomohli, nesnesou to, odsoudí to a označí to za velký přestupek.

592. Co je tedy příčinou, že jsou lidé jen vůči svému Bohu a Vykupiteli tak nevděční a zapomínají na to, co vytrpěl, aby je zachránil od věčného zatracení? A přes tuto svou zlou odplatu si ještě stěžují, že jim Bůh neposkytuje pomoc, po které touží. Aby pochopili, jak strašnou vinou se zatěžují svou nevděčností, připomenu ti, má dceru, že Lucifer a jeho démoni, když vidí tak mnoho duší zapomínat na Kristovo umučení, hodnotí tento stav slovy: „Tato duše si nepamatuje, nebo si neváží dobrodiní vykoupění, proto ji jistě snadno získáme na naši stranu, protože duše, která je tak hloupá, že si nepamatuje tak velké požehnání, jistě nerozpozná naše nástrahy. Pojďme, pokračujme v pokoušení a zničme ji, protože je zbavena své nejsilnější obrany.“ Při své velké zkušenosti jsou ve své argumentaci v tomto bodě téměř neomylní, proto se horlivě snaží zahladit vzpomínku na Kristovo utrpení a smrt, vzbudit u lidí odpor vůči kázání a přednášení o něm, přičemž se jim tak velice úspěšně daří působit duším strašnou škodu. Na druhou stranu se mají na pozoru a bojí se pokoušet ty duše, které si zvykly rozjímat a pamatovat na Kristovo utrpení, protože cítí, že z toho zřídla proti nim působí síla a účinky, které jim často brání přiblížit se k těm, kteří s láskou a zbožností pamatují na Pánovo utrpení.

593. Přejí si, má nejdražší, abys nikdy ze svých řader a ze svého srdce neodkládala tuto kytici myrhy (Pís.1,13), a co nejlépe mě napodobovala v rozjímání umučení našeho Pána. Proto musíš udržovat na živu vzpomínku na utrpení mého božského Syna a usmiřovat urážky a rouhání, kterými jeho božskou Osobu zahrnovali jeho nepřátelé, kteří Ho ukřižovali. Snaž se, dokud budeš žít na tomto světě, kompenzovat nevěd a zapomnětlivost smrtelníků. Abys to dělala tak, jak si přeji, nedopusť nikdy, aby v tvé duši uhasla vzpomínka na zmučeného, potupeného a ukřižovaného Krista. Vytrvej ve svých duchovních cvičeních a nikdy na ně nezapomínej kromě poslušnosti nebo kvůli nějaké důležité záležitosti. Pokud mě v tom budeš následovat, dám ti účast na účincích, které jsem pocítovala.

594. Aby ses každý den náležitě připravila na přijetí svatého přijímání, musíš využít vše, co děláš při cvičeních, které praktikuješ. Napodobuj také jiné skutky a úkony, které jsi u mě viděla. Pokud jsem se já, Matka Toho, kterého jsem měla přijmout, pokládala za nehodnou svatého přijímání a tak mnoha prostředky jsem se snažila dosáhnout čistoty potřebné k přijetí této velké Svátosti, zvaž, co musíš udělat ty, tak nuzná a podléhající tolika útrapám a nedokonalostem. Očisti chrám svého srdce, zkoumej ho božským světlem a vyzdob ho velkými ctnostmi, protože Ten,

kterého máš přijmout, je věčný Bůh, kterého mimo Něj není nikdo hoden. Pros anděly a svaté, aby se za tebe přimlouvali a vyprosili ti u Pána milost. Především tě vybízím, abys mě vzývala a žádala o pomoc, neboť věž, že jsem zvláštní přimlůvkyní a ochránkyní těch, kteří touží dosáhnout velké čistoty před přijetím svatého přijímání. Kdykoli mě vzývají s tímto záměrem, předstupuji před trůn Nejvyššího, a protože dobře znám stav stavu, který je potřebný k přijetí samotného Boha, prosím o jeho přízeň a milost pro ty, kteří se Ho chystají přijmout v nejsvětější Svátosti. Ani v nebi jsem nepřišla o starostlivost a horlivost, kterou jsem měla na zemi. Po tom, co poprosíš mě, popros o přimlůvu také anděly, protože také oni velice rádi vidí duše přistupující ke svatému přijímání s velkou zbožností a čistotou.

KAPITOLA XI.

**Pán povyšuje novými milostmi nejsvětější Marii nad stav popsaný v
osmé kapitole této knihy.**

595. V osmé kapitole jsem uvedla, že byla Královna nebes tisíc dvě stě šedesát dnů živena a udržována ve stavu popsaném ve dvanácté kapitole Zjevení svatého Jana. Ten počet dnů dal dohromady téměř tři a půl roku. V té době dosáhla Panna Marie věku šedesáti let, dvou měsíců a několika dnů, ve čtyřicátém pátém roce po narození Páně. Podobně jako kámen padá stále rychleji, čím více se blíží centru gravitace, ve stejné úměře také velká Královna a Paní všeho tvorstva zrychlovala let své nejčistší duše, a čím více se blížila ke konci svého přesvatého života, tím sílila její touha po dosažení středu jejího věčného odpočinku. Od okamžiku svého neposkvrněného početí, kdy začala vytékat coby obrovská řeka z oceánu Božství, ve kterém byla od věčnosti zplozena, obohacena záplavami darů, milostí, dobrodiní, ctností, zásluh a svatosti, dosáhla nyní tak ohromné velikosti, že přesahovala veškerý omezený rámec všeho stvoření. Mocné proudy její moudrosti a lásky neklidně spěchaly zpět, aby se spojily s oceánem Nekonečného, ze kterého vyšla jen proto, aby znovu a znovu rozšiřovala a vylévala svou mateřskou shovívavost na Církev (Kaz.1,7).

596. V posledních letech svého života začala velká Královna vlivem prudkosti své lásky trpět jakýmsi neustálým mučednictvím. Bezpochyb je v duchovním světě pravdou to, co filosofové popisují ve světě hmotném, totiž to, že čím víc se padající předmět přibližuje k centru gravitace, tím silněji je k tomu centru přitahován. Nejsvětější Marie se přitom přiblížila tak blízko k nekonečnému a nejvyššímu Dobru, že Ji, jak se praví ve chvalozpěvech (Pís.2,9), od Něho oddělovalo jen okenní mřížovi

nebo přehrada smrtelnosti. Ani ta však už nedokázala zabránit vzájemné vizi a lásce. Mezi nimi byla už jen obrovská síla lásky, která neměla chuť déle snášet překážky vzájemného spojení, takže všechny ostatní touhy byly pohlčeny tou jedinou nesmírnou touhou překonat a odstranit tyto překážky. Tuto touhu u jejího božského Syna brzdila jen nechuť zbavit svou Církev takové Učitelky. Také jeho nejsvětější Matka pocíťova stejnou touhu, která, i když nechtěla žádat o svou přirozenou smrt, nemohla odolat síle své lásky, v důsledku čehož cítila tíži okovů života, které Ji bránily odletět.

597. Protože však podmínky předurčené věčnou Moudrostí ještě nebyly naplněny, dále snášela bolesti své lásky, která byla silná jako smrt (Pís.8,6). Touto bolestí volala svého Milého, který sešel ze své samoty v horách, aby pobýval ve vsi na planinách (Pís.7,11), aby si prohlédl květy a vonné ovoce své vinice. Pohledem svých očí a svou touhou ranila srdce svého Milého a přitáhla Ho k sobě z nebeských výšin. Proto se jednou stalo v době, o které nyní budu psát, že vroucnost lásky nejsvětější Matky vzrostla do takové míry, že by bylo možné říci, že láskou omdlévá (Pís.2,5), protože, aniž by trpěla nějakými neduhy pozemských vášní, strádala v důsledku přivalů lásky jejího milujícího srdce, toužícího po Pánovi, aby se Ten, který byl příčinou její nemoci, mohl stát také jejím slavným lékem a uzdravením. Její svatí andělé plní obdivu nad účinky prudké lásky své Královny k Ní mluvili andělskými slovy, aby zmírnili její vroucnost tím, že Ji vždy vnuknuli myšlenku naděje na jisté nabytí toho, po čem touží. Ale toto opatření nezmírnilo žár její lásky a touhy, ba naopak ho ještě více rozdmýchalo. Slavná Paní andělům odpovídala jen tím, že je zapřísahala, aby řekli jejímu Milému, že láskou chřadne. Andělé Mu její vzkaz přednesli a předložili důkazy její touhy. Při této příležitosti, stejně jako při jiných v této poslední části jejího života (což si přeji zvláště potvrdit), se na Ní naplnilo, jako na jediné Nevěště hodné toho jména, skryté tajemství, které obsahuje Šalomounova Píseň, totiž, že nejvyšší nebeská knížata byla povinována Ji ve viditelných podobách svých rukama podpírat pokaždé, když byla přemožena bolestmi své lásky.

598. Pak její božský Syn sestoupil z nebe, sedíc na trůnu slávy a obklopen nesčítným počtem andělů, kteří Mu vzdávali čest a chválu. Když přišel k nejsvětější Paní, občerstvil Ji, zmírnil její bolest a řekl Ji: „Má nejmilejší Matko, vyvolená pro naše potěšení, volání a vzdechy tvé milující duše zranily mé srdce. Pojď, má Holubičko, pojď do nebeské otčiny, tam se tvá bolest změní v rozkoš, tvé slzy se změní v radost a budeš zproštěna svých utrpení.“ Svatí andělé ihned po vydání tohoto příkazu posadili Královnu nebes vedle Pána, jejího božského Syna a s nebeskou hudbou vystoupili všichni do nejvyššího nebe. Marie se klaněla a padla před trůnem

nejsvětější Trojice. Nejsvětější Kristovo člověčenství Ji nechalo sedět vedle sebe, čímž vzbudilo novou mimořádnou radost všech nebeských dvořanů, a vyjádřeno naší mluvou, obnovilo pozornost všech svatých, představilo Ji a promluvílo k věčnému Otci:

599. „Můj Otče a věčný Bože, toto je ta Žena, která mi dala lidskou podobu ve svém panenském lůně, kojila mě svými prsy, pracovala pro mě, která se mnou sdílela těžkosti a spolupracovala se mnou na díle vykoupení. Toto je Ta, která byla vždy nejvýš věrná a plnila naši vůli zcela podle našeho přání. Čistá a neposkvrněná, coby má Matka svým přičiněním dosáhla vrcholu svatosti podle míry darů, které jsme Ji udělili. A když si už vysloužila svou odměnu a mohla jí věčně užívat, zřekla se jí, aby oslavila naše jméno a věnovala se založení, řízení a vyčování bojující Církve. Proto, aby v ní mohla žít pro útěchu věřících, jsme odložili její věčný odpočinek, který si znovu a znovu zaslouhovala. Podle nejvyšší štědrosti a soudu naší Prozřetelnosti je spravedlivé, aby má Matka byla za své skutky lásky odměněna nade všechny ostatní tvory a neměl by pro Ni platit obyčejný zákon stanovený pro jiné smrtelníky. Pokud jsem pro všechny vysloužil nekonečné zásluhy a milosti, je spravedlivé, aby z nich má Matka dostala větší díl nežli všichni ostatní tvorové, kteří jsou mnohem nižší, protože Ona svým jednáním spolupůsobila s naší štědrostí a nekladla žádné překážky naší nekonečné moci v udělování našich pokladů a podílnictví na nich coby Královna a Paní všeho, co je stvořeno.“

600. Na tato slova nejsvětějšího Kristova lidství věčný Otec odpověděl: „Můj nejmilejší Synu, ve kterém mám plnost zalíbení a uspokojení (Mt.17,5). Ty jsi Prvorozený a hlavou všech předurčených (Řím.8,29) a do tvých rukou jsem odevzdal všechno (Jan 3,35), abys mohl spravedlivě soudit všechny národy, pokolení a všechny mé tvory (Jan 5,22). Rozděluj mé nekonečné poklady a předej jich, kolik se Ti zlíbí, tvé Milované, která Tě přiodělá tělem schopným snášet utrpení. Odměň Ji podle její důstojnosti a jejich zásluh, které jsou našim očím tak příjemné.“

601. V souhlasu s vůlí věčného Otce se náš Spasitel Ježíš Kristus rozhodl zaručit své nejsvětější Matce v přítomnosti všech svatých, že od té chvíle, dokud bude žít ve smrtelném těle, bude každou neděli, po skončení svého cvičení vztaženého k ukřižování, svatými anděly přinesena do nejvyššího nebe, kde bude v přítomnosti Nejvyššího s tělem i s duší oslavovat radost vzkříšení. Pán dále rozhodl, že Ji při jejím denním přijímání ukáže své nejsvětější Člověčenství spojené s Božstvím novým obdivuhodným způsobem, který bude odlišný od toho, kterým se to dělo dosud, což bude zárukou a předzvěstí slávy, kterou připravil pro svou nejsvětější Matku ve věčnosti. Všichni svatí pochopili, jak spravedlivé jsou tyto projevy jeho slávy a

velikosti, které zjevil ve své svaté Matce, jak dobře korespondují s důstojností a svatostí velké Královny, a jak si je právem zasloužila svou dokonalou odezvou božské působením v Ní. Všichni pěli nové písně ke chvále a oslavě Pána, který je tak nevýslovně svatý, spravedlivý a podivuhodný ve svých skutcích.

602. Pak se Kristus, náš Bůh, obrátil ke své nejčistší Matce a řekl: „Má nejmilejší Matko, budu stále s Tebou, dokud potrvá tvůj smrtelný život, přičemž s Tebou budu novým způsobem, tak podivuhodným, že ho lidé ani andělé dosud neznali. V této mé přítomnosti se nebudeš cítit osamělá a tam kde budu já, bude i má vláda, ve mně si odpočineš od svých starostí a já budu tvou odplatou v krátké době tvého vyhnanství. Pouta tvého smrtelného těla Tě nebudou tížit a brzy jich budeš zbavena. Než přijde ten den, budu koncem tvého utrpení a odstraním překážky, které dosud překáží tvým láskyplným touhám. Na to všechno Ti dávám svůj královský slib.“ Během udělování těchto příslibů byla milostí byla nejsvětější Marie ponořena ve své nevýslovné pokoře, chválila a velebila Všemohoucího a děkovala Mu za jeho nevýslovnou štědrost, přičemž se ponížovala se ve svém mínění o sobě až do prachu. Takový výjev není možné popsat ani ho pochopit v tomto životě, protože v něm bylo možné vidět nekonečného Boha, jak veřejně prohlašuje svou Matku za hodnou, aby zaujala nejvyšší místo podle úsudku nekonečné moudrosti, zatímco se Ona, v soupeření s nekonečnou Mocí, pokořovala, ponížovala a ničila, přestože si vysloužila povýšení, které získala.

603. Kromě toho všeho byla osvícena a obnovena ve všech svých mocnostech a schopnostech (způsobem, který byl vysvětlen na jiném místě) pro blažené nazírání. Když byla takto připravena, spadl závoj a ona byla několik hodin ponořena v přímém nazírání Boha, požívala podstatné požítky a slávu mnohem vyšším způsobem, než je požívají svatí. Pila vody života přímo z pramene a sytila své nejvroucnější touhy. Dosáhla centra své duše a odpočinula si od rychlého letu, který měl znovu začít po tom, co pomine její vize. Po této vizi vzdala nejsvětější Trojici díky a znovu se přimlouvala za Církev. Pak Ji, zcela svěží a utěšenou, přenesli andělé zpět do její modlitebny, kde, jak už bylo popsáno na jiném místě, zůstalo přítomné její tělo, aby ho věřící nepostrádali. Když sestoupila z oblaku, na kterém byla přinesena z nebe, jako obvyčejně padla tváří na zem a pokořovala se za všechna ta dobrodíní a dary mnohem více, než se kdy všechny Adamovy děti pokořovaly kvůli svým hříchům a své bídosti. Od té doby, dokud žila, byl vzhledem k Marii plněn slib, který Jí dal náš Spasitel, a každou neděli Jí po ukončení jejího rozjímání umučení Páně v hodině vzkříšení přenesli její andělé na oblačném trůnu do nejvyššího nebe, kde Jí Kristus, její nejsvětější Syn, vyšel vstříc a kde se s Ní sjednotil. Bůh se Jí vždy neukázal

v přímém nazírání, ale i přesto byly účinky a účast na této návštěvě vznešené a pro lidské chápání nepochopitelné. Andělé při těch návštěvách zpívali obyčejně hymnus „Raduj se, nebes Královno, aleluja.“ Byly to dny radosti a vznešených oslav pro všechny svaté, zvláště pro svatého Josefa, svatého Jáchyma a svatou Annu a pro ty, kteří Jí byli blízcí, jakož i pro její strážné anděly. Při těchto návštěvách se radila s Pánem o těžkých záležitostech Církve, prosila za ni, zvláště za apoštoly a vracela se na zem naložena bohatstvím jako obchodní loď, o níž mluví Šalomoun v třicáté první kapitole knihy Přísloví.

604. Ačkoli byla tato výsada zvláštní milostí nejvyššího, náležela nejsvětější Marii ze dvou důvodů. Za prvé proto, že se kvůli péči o Církev dobrovolně vzdala radosti blaženého nazírání, pročež, v důsledku žáru své lásky a mocné touhy vidět Boha, mnohokrát trpěla muka smrti. Proto bylo v zájmu zachování jejího života velice správné, aby byla občas potěšena božskou přítomností a bylo vhodné, aby Syn své Matce dal vše, co mohl a uznal za vhodné. Za druhé proto, že každý týden obnovovala památku umučení svého božského Syna, přičemž trpěla tak, jakoby s Pánem sama umírala, proto bylo vhodné, aby s Ním byla také vzkříšena. Protože však byl Pán už oslaven v nebi, bylo rozumné, aby se prostřednictvím jeho přítomnosti podílela na radosti jeho zmrtvýchvstání a sklízela ovoce svého zármutku a slz, které zasela (Žl.125,5).

605. Ve vztahu ke druhé výsadě, kterou Jí Pán slíbil, totiž dennímu přijímání, připomínám, že do doby, o které píší, velká Královna někdy ke svatému přijímání nepřistupovala, například v době, kdy cestovala do Efezu, nebo byl svatý Jan nepřítomný a při jiných příležitostech. Její hluboká pokora ji podněcovala k tomu, aby takové situace přešla v pokoře, bez stížností a v poslušnosti k apoštolům, protože naše slavná Paní byla ve všem vzorem a učitelkou dokonalosti a učila nás sebezáporu i v takových věcech, které se zdají svaté a správné. Avšak Pán, který hledá odpočinek v pokorných duších a nade vše touží odpočívát a žít v srdci své Matky, aby mohl často obnovovat své zázraky, rozhodl, aby od toho okamžiku až do konce svého života přijímala denně. Tuto vůli Nejvyššího vnímala Marie v nebi, byla však ve všech svých krocích nejvyšš moudrá. Proto se rozhodla čekat až do chvíle, kdy to mohla dělat z poslušnosti na příkaz svatého Jana, protože vše dělala s postojem pokorné poddané a podřízené těm, kteří Ji v tom ohledu vedli.

606. Proto o tom, co poznala jako boží vůli, nechtěla svatému Janovi nic říct. Jednoho dne se ale stalo, že byl svatý Jan tak zaneprázdněn kázáním, že propásl hodinu stanovenou pro svaté přijímání. Marie prosila své anděly o radu, a ti jí odpovíděli, že rozhodnutí jejího božského Syna by měly být plněny, a že o tomto

příkazu Pána budou diskrétně Jana informovat. Jeden z andělů se pak zjevil svatému Janovi tam, kde kázal a řekl mu: „Jane, Nejvyšší si přeje, aby Ho jeho Matka, naše Královna, během svého života na zemi přijímala svátostně každý den.“ Po tomto připomenutí se evangelista vrátil ihned do večeřadla, kde nejsvětější Marie čekala na svaté přijímání, a řekl Jí: „Má Matko a Paní, anděl mě informoval o příkazu Pána, abych Ti podával jeho svátostné tělo každý den bez výjimky.“ Nejsvětější Matka se zeptala: „A ty pane, co příkazuješ v této věci?“ Svatý Jan odpověděl: „Příkaz tvého Syna a mého Pána musí být splněn.“ A naše Královna odpověděla: „Jsem připravena uposlechnout ve všem jako tvá služebnice.“ Od té chvíle přistupovala po celý zbytek svého života ke svatému přijímání každý den, nevyjímaje pátky ani soboty, kdy praktikovala svá duchovní cvičení vztažená k umučení Páně. V neděli pak byla místo svatého přijímání odnášena do nejvyššího nebe.

607. V okamžiku, kdy do svého srdce přijala svátostné způsoby, se Jí zjevilo svátostné Kristovo lidství v podobě, ve které bylo při ustanovení této nejsvětější Svátosti. I když se Jí božství nyní ukázalo pouze v nepřímém nazírání, jeho lidství se Jí ukázalo oslavené, mnohem víc zářivé a nádherné, než při svém proměnění na hoře Tábor. Tuto vizi měla celé tři hodiny po svatém přijímání a její účinky na Ni není možné slovy popsat. Toto byla druhá odměna, kterou Jí její božský Syn udělil, aby tím částečně splatil nebeskou slávu, kterou na její žádost odložil. Kromě tohoto tu byl ještě jiný důvod, kvůli kterému se tento zázrak stal. Pán si tak přál předem sám sebe odškodnit za nevědky, vlašnost a špatnou přípravu, se kterou Ho budou Adamovy děti přijímat a zacházet s Ním v nejsvětějším tajemství Eucharistie po celou dobu existence svaté Církve. Kdyby nejsvětější Marie nesplatila tyto nedostatky ostatních tvorů, nesklidil by Pán dostatečné díky od svých tvorů, a ani by nebyl mohl být spokojený s odměnou, které se Mu dostává od lidí za ustanovení této Svátosti.

Ponaučení, které mi udělila velká Královna andělů.

608. Má dcero, když smrtelníci prožijí svůj krátký čas na zemi a přiblíží se ke konci svého života, ve kterém si měli, podle božího očekávání, vysloužit věčný život, pak také díky vlastní zkušenosti budou vidět všechny své omyly a klamy. Spravedliví uvidí, na čem byla založena jejich skutečná spása a štěstí, přičemž zavření uvidí, v čem spočívala jejich žalostná a věčná záhuba. Ó, jak šťastný, má dcero, je člověk, který se během krátkého okamžiku svého života snaží s předstihem učit božské vědě, jejíž účinky má zakrátko zakoušet! Pravou moudrostí je, když člověk nečeká až na

konec, aby poznal, že je u konce, ale když vzhlíží ke svému konci hned od počátku svého života a nezačíná ho s tolika pochybnostmi o tom, čeho na konci dosáhne, ale s jakousi jistotou, že toho dosáhne. Uvažuj tedy, jakými pocity musí být oživováni ti, kteří hned na začátku závodu vidí velkou cenu, kterou mohou získat usilovným a vytrvalým během po nějakou dobu (I.Kor.9,24). Ti se budou jistě snažit být od začátku co nejrychlejší bez toho, aby se ohlíželi stranou nebo se nechali něčím zdržovat. Pokud ve svém úsilí poleví, nebo se přestanou dívat na odměnu, která je čeká na konci závodu, budou považováni buď za hlupáky, nebo ignoranty, kteří neví, co ztrácejí.

609. Smrtný život lidí je takovým krátkým během, na jehož konci čeká běžce buď věčná sláva nebo věčné trápení, odměna nebo trest. Všichni lidé se narodili proto, aby běželi v tomto závodě a využívali při něm svůj rozum a svobodnou vůli, přičemž se nikdo, o to mň děti svaté Církve, nemůže vymlouvat na neznalost. Kde je tedy soudnost a zdravý rozum věřících katolíků? Proč se stále nechávají ovládat marnostmi? Proč se nechávají ovládat láskou k tomu, co je pouze zdánlivé a klamné? Proč ignorují konec, ke kterému tak brzy doběhnou? Proč nechtějí rozumět tomu, co je čeká? Neví snad, že se narodili proto, aby zemřeli (Žl.38,5), že život je jen chvilkový, smrt neomylně jistá, odměna nebo tresty nevyhnutelné a věčné (II.Kor.4,17)? Jakou odpověď mohou dát milovníci tohoto světa na tyto otázky? Co odpoví ti, kteří celý svůj krátký život (protože i ten nejdelší život je krátký) tráví hromaděním pozemské slávy nebo bohatství a ztrácí své síly a schopnosti užíváním pomíjejících a nejvyšších ohavných rozkoší?

610. Běda, má přítelkyně, považ, jak falešný a zrádný je svět, do kterého ses narodila a který vidíš svým zrakem. Toužím tě ukazovat tomuto světu coby svou učednici, následovnici, dítě mých tužeb a ovoce mých modliteb. Úplně na tento svět s upřímným opovržením zapomeň, neztrácej ze zřetele svůj konec, ke kterému rychle spěješ a účel, pro který tě tvůj Stvořitel z ničeho stvořil. Stále po něm vzdychej a obrať se k němu svou úzkostlivou starostlivostí. Nenech se zlákat pomíjejícími, marnými a záludnými věcmi tohoto světa. Ať v tobě přebývá pouze boží láska, která ovládne všechny tvé smysly a schopnosti, protože není pravou láskou ta, která umožní části z nich se orientovat na jiné věci, nebo která je neodpoutává a umrtvováním zcela nevzdálí od věcí pomíjejících a nevede je k tomu jedinému velkému cíli. Ať je tato láska v tobě silná jako smrt (Pís.8,6), tak abys byla úplně obnovena, jak si přeji. Nebraň vůli mého božského Syna v ničem, co chce v tobě vykonat a buď si jistá jeho věrnosti, že ti odplatí stonásobně (Mt.19,29). Pamatuj s pokornou úctou na vše, co v tobě dosud učinil, a znovu tě vybízím, abys v sobě znovu obnovila jeho pravdy, jak

jsem ti řekla. Kvůli tomu všemu pokračuj ve svých cvičeních a s obnovenou péčí v dokončení tohoto životopisu. Děkuji Pánovi za jeho velké a neocenitelné dobrodíní, že přiměl a nařídil tvým představeným, aby ti umožnili Ho denně přijímat v nejsvětější Svátosti. Připravuj se na to mým napodobováním a pokračuj také v prosbách, které jsem ti doporučila a uložila.

KAPITOLA XII.

Jak nejsvětější Marie oslavovala své neposkvrněné Početí a Narození; a jaké milosti Jí v těch dnech udělil její Syn a náš Spasitel Ježíš.

611. Všechny funkce a čestné tituly, které nejsvětější Marie ve svaté Církvi obdržela a vykonávala jako Královna, Paní, Matka, Panovnice, Učitelka a všechny další, Jí nebyly Všemohoucím uděleny jen jako prázdná a planá označení, ale byly doprovázeny nadbytečnou plností vhodných milostí, které mohl Všemohoucí sdílet. Tato plnost spočívala v tom, že coby Královna věděla o všem, co se týkalo její vlády a jejího rozsahu, coby Paní znala míru své moci, coby Matka znala všechny své děti a rodinné příslušníky, nevyjímaje nikoho po celou dobu trvání Církve až do konce, coby Panovnice znala všechny své poddané a coby Učitelka byla obdařena moudrostí a vědomostmi, jejichž prostřednictvím měla být na její přímmluvu poučována a řízena svatá Církev, která se současně může až do konce světa těšit z přítomnosti a působení Ducha svatého.

612. Proto měla naše velká Královna jasné povědomí nejen o všech svatých, kteří žili ve svaté Církvi před Ní nebo po Ní, ale o i jejich životě, skutcích, smrti a odměně v nebesích, jakož i o všech ritech, obřadech, rozhodnutích a slavnostech Církve v průběhu staletí i o všech důvodech, motivech, potřebách a příležitostech, při kterých a pro které budou Církví ustanoveny s pomocí Ducha svatého, protože On nám dává duchovní pokrm v příhodném čase a pro oslavu Pána a rozšíření svaté Církve. Protože jsem však o tomto už psala na různých místech tohoto životopisu, obzvlášť v druhé části, není nutné, abych to znovu opakovala. Z jejího plného vědomí a odpovídající svatosti vyvěřala v duši této nebeské Učitelky určitá vděčná dychtivost, se kterou chtěla v bojující Církvi zavést bohoslužby, uctívání a oslavy, které viděla slavit svaté anděly ve vítězném Jeruzalémě, a tak, jak dalece by to bylo možné, napodobovat to, co tak často viděla konat v nebi, ke chvále a oslavě Nejvyššího.

613. V tomto víc než serafinském duchu začala sama konat mnohá cvičení a obřady, které pak byly v Církvi zavedeny, přičemž tyto praktiky vštěpovala apoštolům a naléhala na ně, aby je, jak to budou okolnosti umožňovat, zaváděli. Nejsvětější Matka vymyslela nejen pobožnost a cvičení ke cti umučení Páně, o které jsem již psala, ale i mnoho jiných zvyků a obřadů, které byly později zavedeny v kostelích, kongregacích a církvích. Praktikovala vše, o čem věděla, že se to týká bohoslužby a úcty k Pánovi nebo cvičení ctností, a ve své moudrosti nezapomínala na nic, co bylo nutné vědět. K těmto cvičením a obřadům patřilo slavení svátků Páně i těch, které se vztahovaly k její osobě. Ty slavila proto, aby obnovovala památku na dobrodiní, za které se cítila být zavázána osobně, jakož i na dobrodiní, která se vztahovala na celé lidstvo, přičemž se snažila klanět a děkovat za sebe i za všechny ostatní tvory. Přestože v tomto duchu trávila celý svůj život, aniž by kdy v této činnosti polevila nebo na něco zapomněla, připravovala se v době, kdy vstoupila do této nové tajemné fáze svého života, slavit tyto svátky duchovním cvičením založeným na hlubším poznání. Protože budu popisovat způsob slavení svátků v následující kapitole, popíši zde jen, jak Marie slavila své neposkvrněné početí a narození, což jsou první tajemství jejího života. Tyto památné dny začala slavit již po vtělení Slova, ale výrazněji je slavila až po Nanebevstoupení Páně a obzvlášť pak v těchto posledních letech jejího života.

614. Každý rok osmého prosince slavila své neposkvrněné početí s radostí a vděčností, která přesahovala všechna lidská slova, protože tato výsada byla pro vznešenou Královnu nejvýznamnější a nejdrahocennější. Považovala se za naprosto neschopnou za ni poděkovat s dostatečnou vděčností. Svě cvičení zahájila už večer před svátkem a strávila celou noc v obdivuhodné zbožnosti. Prolévala při tom slzy radosti, pokořovala se, padala na svou tvář a pěla Pánovi chvály. Její vděčnost hluboce odrážela skutečnost, že byla utvořena ze stejné hlíny jako Adam, se kterým je podle obecného přirozeného řádu spojena, že byla uchráněna a osvobozena od Adamovy viny a počata s takovou plností milostí a darů jen proto, že si Ji Všemohoucí vyvolil pro sebe a vytrhl Ji ze středu ostatních. Pozvala své vlastní anděly, aby Ji pomohli vzdát náležité díky a zpívala s nimi střídavě nové chvalozpěvy. Pak požádala i ostatní anděly a svaté v nebi, aby Ji pomáhali chválit Boha, přičemž byla a po celou tu dobu roznícena takovou láskou, že Ji Pán musel posilovat, aby nebyly spotřebovány všechny její přirozené síly s následkem smrti.

615. Když takto strávila celou noc duchovním cvičením, sestoupil Kristus z nebe a andělé Ji vynesli na jeho královském trůně do nebe, kde oslava pokračovala s novou slávou, která působila mimořádnou radost obyvatelům nebeského Jeruzaléma. Tam požehnaná Matka padla na svou tvář, adorovala nejsvětější Trojici a vzdávala

znovu díky za milost, že byla osvobozena od hříchu a za své neposkvrněné početí. Pak opět zaujala své místo po pravici Krista, svého Syna a sám Pán uznával dobrotu svého věčného Otce za to, že Mu dal Matku tak důstojnou a tak plnou milosti, osvobozenou od společné Adamovy viny. Tři božské Osoby znovu potvrdily udělení tohoto privilegia, které bylo už dříve potvrzeno a schváleno, přičemž je potěšilo, že byla Marie takto odlišena od ostatních tvorů. Se záměrem znovu podat svědectví této pravdě, zazněl ve jménu Otce z trůnu hlas, který řekl: „Krásné jsou tvé kroky, knížecí Dcero, počatá bez hříchu.“ Další hlas ve jménu Syna řekl: „Zcela čistá a beze stínu viny je má Matka, která mi dala lidství, abych vykoupil lidstvo.“ A ve jménu Ducha svatého hlas řekl: „Jsi celá spravedlivá, má Nevěsto, celá spravedlivá a bez poskvrny všeobecné viny.“

616. V čase mezi těmito výroky byly slyšet sbory všech andělů a svatých, které zpívaly v nejsladší harmonii: „Nejsvětější Marie, počatá bez prvotního hříchu.“ Na všechny tyto pocty odpovíděla nejmoudřejší Matka díkyvzdáním, uctíváním a chválou Nejvyššího, které prokazovala s takovou hlubokou pokorou, že to přesahovalo všechno andělské chápání. Aby byla tato slavnost důstojně zakončena, byla Marie povznesena do přímého blaženého nazírání nejsvětější Trojice. Po tom, co v tomto stavu setrvala několik hodin, byla anděly přenesena zpět do večeřadla. Takovým způsobem bylo slaveno její neposkvrněné početí po nanebevstoupení jejího božského Syna. Nyní se však tento svátek slaví zcela jinak, jak popíšu v další knize, kterou jsem dostala za úkol napsat o svatém Jeruzalému, vítězné církvi. Tento a další svátky začala Marie slavit od doby vtělení Slova, protože po tom, co zjistila, že je boží Matkou, si přála připomínat, jaká požehnání obdržela na základě této důstojnosti. Proto je v pozdější části svého života splácela ve spojení se svými svatými anděly vzdáváním vznešených díky božimu Synovi, který Ji tak vyznamenal. Další duchovní cvičení praktikovala ve své modlitebně po svém návratu z nebe. Tato cvičení byla stejná jako ta, která jsem popsala při jiných příležitostech a zvláštních milostech, které obdržela od Boha, a které zvětšovaly její obdivuhodnou pokoru.

617. Svátek svého narození slavila Marie osmého září, což byl den jejího narození. Začala na večer před svátkem stejnými poklony a chvalozpěvy, jako o svátku svého Početí. Vzdávala díky za to, že se narodila do světla tohoto světa, za milost, že byla v hodině svého narození vzata do nebe a byla omilostněna přímým patřením na Boha, jak jsem vypravovala v první části tohoto životopisu. Znovu se rozhodla věrně plnit vůli Páně, přičemž uznávala, že jedině proto Ji byl dán tento život. Ačkoli už při svém vstupu do života získala víc zásluh, než největší světci a nejvyšší serafové, předsevzala si ve svém pokročilém věku, že začne znovu pracovat,

jako by teprve začínala praktikovat ctnosti. Prosila Pána, aby Jí pomohl a vedl Ji při všech jejich činnostech a dovedl Ji k nejvyššímu cíli, určenému jeho oslavě.

618. Co se týče jiných detailů oslavy tohoto svátku, i když nebyla vzata do nebe jako v den svého početí, sestoupil k Ní její božský Syn s mnoha sbory andělů, patriarchy a proroky, i se svatým Jáchymem, svatou Annou a svatým Josefem. V této společnosti sestoupil Kristus, náš Spasitel, aby na zemi slavil narozeniny své Matky. A tato nejčistší bytost se v přítomnosti celé té nebeské společnosti adorovala Pána s obdivuhodnou úctou a pokorou, přičemž znovu vyjádřila svou vděčnost a uznání za to, že mohla přijít na svět i se všemi milostmi s tím spojenými. Andělé Ji pak napodobovali a zpívali: „Nativitas Tua, Dei Genetrix Virgo,“ atd., což znamená: Tvé narození, Matko boží, zvěstovalo celému vesmíru velkou radost, protože z Tebe vzešlo Slunce spravedlnosti, Kristus, náš Bůh. Patriarchové a proroci zpívali své oslavné a děkovné písně, a spolu s nimi i Adam s Evou, protože se v její osobě zrodila ta, která napravila jejich pád. Také její rodiče a snoubenec děkovali za to, že byli požehnáni takovou dcerou a Snoubenkou. Sám Pán pak pozvedl svou nebeskou Matku ze země, na které ležela s přitisknutou tváří a posadil Ji po své pravici, přičemž Ji byla ihned zjevena nová tajemství o Bohu. Tato vize, i když ne přímá, ale abstraktní, Jí poskytovala hlubší vhled a účast na Božství.

619. Těmito nevyslovnými milostmi byla proměněna, roznicena, oduševněna a učiněna podobnou svému božskému Synovi novým a zvláštním způsobem, jakoby pro nový začátek. Při těchto příležitostech bylo svatému evangelistovi Janovi dopřáno mít podíl na této oslavě, protože slyšel něco z té andělské hudby a dostalo se mu vyznamenání sloužit mši svatou, když byl Pán s anděly a světci přítomen ve večeřadle a podat svátostně velké Královně jejího Syna Ježíše, který v té chvíli stál vedle Ní. Tato podívaná byla zdrojem nové radosti pro svaté, kteří tam stáli také coby svědkové tohoto přijímání, hodnějšího, než kterékoli přijímání po jeho ustanovení a i než ty, které budou následovat až do konce světa. V okamžiku svatého přijímání zůstal Pán s nebeskou Královnou ve svátostně způsobě, zatímco sám ve své oslavené a přirozené podobě vystoupil na nebesa. Ó, skryté divy boží všemohoucnosti! Pokud se Bůh tak obdivuhodně projevuje ve svých svatých (Ž1.67,36), jak by mohl zůstat bez účinků ve své vznešené Matce, kterou nadevše miloval a pro kterou vyhradil velké a zvláštní projevy své moudrosti a moci? Nechť Ho všechno tvorstvo vyznává a oslavuje jeho moc a velebnost.

Ponaučení, které mi dala Královna andělů, Marie.

620. Má dcero, chci především vyvrátit některé tvé pochybnosti, které nosíš ve svém srdci ohledně vznešených a mimořádných tajemství, o kterých píšeš v tomto

životopisu. Víím, že tvé srdce znepokojily dvě obavy. První je, zdali jsi ty, která o sobě víš, že jsi tak bezvýznamná, neužitečná a nevědomá žena, vhodným nástrojem pro popisování těchto tajemství. Zda by nebylo lepší svěřit tuto práci někomu jinému, učenějšímu a v ctnostech dokonalejšímu, aby jim tak byla dána větší autorita, když ty jsi ze všech nejmenší, nejméně užitečná a naprosto nevědomá. Tvou druhou obavou je, zda někdo z čtenářů uvěří zprávám o tak zvláštních, neslýchaných, a tak často opakovaných blažených a přímých vizí Boha během mého života. Na první pochybnost ti odpovídám, že skutečně jsi ze všech nejmenší a nejneužitečnější, což jsi slyšela i z úst samotného Pána a i já to potvrzuji. Pamatuj si však, že víra v to, co tento životopis obsahuje nezávisí na nástroji, ale na Autorovi, který je nejvyšší Pravdou a na obsahu toho co píšeš, přičemž v tomto ohledu by ani nejvyšší seraf nemohl nic přidat, ubrat nebo něco vynechat.

621. Nebylo by to vhodné, aby ten životopis psal anděl. A i kdyby ho i sám anděl psal, nevěřící a neteční lidé by si i tak našli důvod k jeho pomlouvání. Je nezbytné, aby tímto nástrojem byl člověk. Nebylo by však vhodné, aby to byla osoba nejvyšší učená nebo moudrá, protože by pak mohlo být toto dílo připisováno jejím vědomostem a z toho by mohlo vzniknout nebezpečí, že by mohlo být božské osvětlení ceněno méně než lidské vědomosti, nebo že by to mohlo být zcela připisováno lidské prozíravosti a pílí. Oslavě boží poslouží víc, když tou osobou je žena, která se nemůže spoléhat ani na své vědomosti ani na svou pílí. Pro mě je také zvláštním potěšením a ctí, že jsi tím nástrojem ty, protože ty sama víš (stejně jako to ostatní poznají), že v tomto životopisu není nic tvého, a že si z něho nemůžeš přivlastnit nic víc, než pero, kterým životopis píšeš, protože jsi jen pouhým nástrojem v ruce Pána a tlumočnicí mých slov. A protože jsi tak bezvýznamná a hříšná, nebudeš se znepokojovat, když budeš vidět, že tomu někteří smrtelníci odmítají věřit, protože tím, že neuvěří tomu, co jsi napsala, nijak neukřivdí tobě, ale mým slovům selháním ve víře. Přestože máš mnoho chyb a nedostatků, jsou neutralizovány láskou a laskavostí Pána, který pro tuto práci nehledal žádný jiný nástroj, ale vyvýšil tě z prachu a ukázal na tobě svou velkorysou moc. Zjevil své učení prostřednictvím osoby, ve které by se síla jeho pravdy jevila ostatním mnohem jasněji. Proto si přeji, aby ses tím řídila a dosáhla té dokonalosti, po které toužíš.

622. Jako odpověď na tvou druhou pochybnost a úzkost, zda velikost těchto tajemství, která jsou v tomto životopisu uvedena, nebude příčinou toho, že jim lidé nebudou věřit, jsem v tomto životopisu pronesla mnoho výroků. Ti, kteří usilují o důstojné vnímání a hodnocení mé osoby, mi bez obtíží uvěří, protože pochopí vztah a podíl mých výsad na důstojnosti boží Matky. Pochopí, že boží díla jsou dokonalá.

Pokud o tom někdo začne pochybovat, je jisté, že neví, kdo je Bůh, ani kdo jsem já. Pokud se Bůh projevil vůči jiným světcům tak mocně a štědrě, že se o nich v Církvi věří, že během svého pozemského života viděli Boha, a je jisté, že Ho skutečně viděli, proč a z jakého důvodu by mně mohli odpírat to, co bylo uděleno tak mnoha jiným a nižším, než jsem já? Vše, co pro ně můj božský Syn vysloužil a vykonal, bylo určeno především k jeho oslavě a pak k mé počtě. Tento cíl musí požívat více vážnosti a být více ceněn než prostředky. Z toho vyplývá, že mne Bůh více miloval a že tato větší láska Ho pohnula k tomu, aby mi prokazoval větší přízeň a uděloval mi větší milosti než všem ostatním, kterým je uděloval kvůli mně. Není žádný důvod se divit tomu, že to, co Bůh občas udělal pro jiné, udělal mnohokrát pro tu, kterou si vybral za svou Matku.

623. Ať si zbožní a moudří věřící pamatují, co učí svatá Církev, že mírou milostí, které jsem obdržela z rukou svého božského Syna, je jeho všemohoucnost a má schopnost přijímat, protože můj Syn mi udělil všechny milosti, které mohl udělit, a kolik jsem jich byla schopna přijmout. Tyto milosti ve mně nezůstaly bez užitku, ale přinášely plody v nejvyšší možné míře, která byla u tvora možná. Sám božský Mistr byl můj Syn, který má moc působit tak dalece, pokud mu tvor neklade překážky. Protože jsem tomuto působení nijak nebránila, jak by se mohl někdo odvážit omezovat jeho skutky lásky vůči mně, jeho Matce, kterou On sám učinil hodnější svého dobrodiní a milostí nad všechny ostatní své svaté, ze kterých si nikdo neodepřel ani jedinou hodinu požívání jeho nebeské blaženosti, zatímco já jsem se jí zřekla, abych mohla pomáhat jeho Církvi? Pokud se někomu zdá, že pro mě Bůh udělal příliš mnoho, pak si přeji, abyste ty i všichni ostatní pochopili, že všechny jeho milosti byly odůvodněny a obsaženy v té jedné výsadě, že jsem byla počata bez hříchu. Větší milostí bylo, že mě učinil hodnou jeho slávy, když jsem si ji ještě nemohla zasloužit, než když mi ji ukazoval, když jsem si to zasloužila a nekladla Mu žádné překážky.

624. Tyto úvahy rozptýlí tvé pochybnosti a to zbývající přenech mé starostlivosti. Ty se starej o to, abys mě následovala a napodobovala, protože pokud jde o tebe, je to vlastně cílem všeho, čemu rozumíš a o čem píšeš. Tvoji starostí má být, abys praktikovala každou ctnost, kterou jsi poznala. Přeji si, abys praktikovala také to, co dělali svatí ve snaze, aby následovali mého božského Syna a mne, protože ty nedlužíš jeho milosrdenství méně než oni a k nikomu z nich jsem nebyla laskavější a štědrější než k tobě. V mé škole si přeji tě naučit lásce, vděčnosti a pravé pokoře mé učednice, protože toužím po tom, aby ses v těchto ctnostech odlišovala a velmi pokročila. Všecky mé svátky bys měla slavit s upřímnou zbožností a měla bys pozvat

všechny svaté a anděly, aby ti s tím pomohli. Zvláště pak o svátku Neposkvrněného Početí, ve kterém jsem byla božskou mocí tak vysoce vyznamenána a ze kterého jsem měla obzvlášť velkou radost. V této době víc než kdykoliv předtím si přeji vidět, aby toto tajemství bylo lidmi uznáno a aby byl Nejvyšší za tento neobyčejný zázrak více chválen. V den tvého příchodu na svět bys mě měla napodobovat, vzdávat Pánovi zvláštní díky a vykonat nějaký mimořádný skutek v jeho službách. Ale především by ses měla snažit změnit svůj život a obnovit své úsilí v tomto směru. A všichni smrtelníci, místo toho aby trávili výročí svých narozenin demonstrací marné pozemské radosti, by si měli dát podobné předsevzetí.

KAPITOLA XIII.

**Panna Marie oslavuje s anděly jiná pozhánání, zvláště své obětování
v chrámu a svátky svatého Jáchyma, svaté Anny a svatého Josefa.**

625. Vděčnost za dobrodiní obdržená z rukou Pána je ctnost tak ušlechtilá, že skrze ni si můžeme zachovat spojení a soužití se samým Bohem. Bůh, coby bohatý, štědrý a mocný nám uděluje své dary, a my, coby chudí, pokorní a vědomí si svých potřeb za ně děkujeme. Je přirozené, že ten, kdo ochotně a štědrě rozdává, se musí spokojit s pouhými díky toho, který coby chudý jeho dary přijímá. Tato vděčnost je krátká, prostá a lahodná odměna, která uspokojuje štědrého dárce a vybízí ho, aby ve své štědrosti pokračoval. Pokud k tomu dochází mezi lidmi štědrého a velkorysého srdce, oč víc k tomu dochází v jednání Boha s lidmi, protože my jsme chudoba a bída sama, zatímco Bůh je bohatý a nejvš štědrý. Pokud bychom si mohli představit, že Bůh musí sám sebe k něčemu nutit, bylo by to nucení k přijetí něčeho, ale ne k rozdávání. Vzhledem k tomu, že je tento velký Pán je tak moudrý, spravedlivý a nestranný, neodmítne nás nikdy kvůli naší chudobě, ale pouze kvůli naší nevděčnosti. Touží nás hojně obdarovat, ale zároveň si přeje, abychom byli vděční, abychom Mu vzdávali slávu, čest a chválu, což v sobě obsahuje vděčnost. Taková odměna za malé dary Ho vybízí k udělování dalších a větších darů, a pokud jsme za všechny vděční, znásobuje je. Nicméně to platí jen u pokorných lidí, protože ti jsou současně i vděční.

626. Velkou učitelkou tohoto učení byla nejsvětější Marie, protože i když Ona jako jediná obdržela plnost nejvyšších pozhánání, která Všemohoucí mohl pouhému tvorovi udělit, nezapomněla nikdy na žádné z nich, ani je nikdy nepřestala uznávat a vzdávat za ně, coby tvor, nejdokonalejší díky. Za každý z těch darů, ať už byl povahy

přirozené nebo povahy milosti, nenechala nerozeznáný a bez uznání, skládala zvláštní písně chval a diků, a zavedla obdivuhodná cvičení pro mimořádné oslavy a poděkování. S ohledem na to si během roku pro tyto projevy vděčnosti vyhradila v každém dni zvláštní hodiny, ve kterých se snažila obnovovat památku na ty milosti a vzdávat za ně díky. Ale ani uprostřed těchto obřadů a starostí nezapomínala na záležitosti svaté Církve, na výuku apoštolů a učedníků, na udílení rad a doporučení nesčetnému počtu osob, který k Ní přicházel, protože neodpírala pomoc nikomu z těch, kteří k ní přišli a neopomenula poskytnout pomoc nikomu z věřících v jejich potřebách.

627. Proto, pokud vděčnost tak silně zavazuje Boha k obnovování a rozmnožování svých požehnání, která lidská bytost bude kdy schopna pochopit, k jak velké aktivitě byla burcována boží dobrotou vděčností jeho nejmoudřejší Matky za jeho mnohé a vznešené milosti, když každou z nich splácela plností pokorné lásky a chválou? My, všechny zbývající Adamovy děti jsme ve srovnání s Ní pomalí, nevďeční a tak těžkopádní srdcem, že to málo, co děláme (pokud vůbec něco děláme), nestojí ani za povšimnutím. Ale velké skutky vděčnosti, které věrná a vděčná Královna praktikovala, se jí zdály být příliš malými, a i přesto, že dělala vše, co mohla, považovala se za nedbalou a nepříliš pilnou. Na jiném místě jsem popsala činnost nejsvětější Marie, kterou se podobala samému Bohu, který je čistou a neustávající činností, působící ze svého vlastního bytí či podstaty, a který nemůže přestat ve své nekonečné činnosti. Na této boží vlastnosti a vznešenosti měla naše velká Královna jistý nepopsatelný podíl, takže se sama zdála být nepřetržitou a neúnavnou činností. Pokud milost nemůže snést nečinnosti u jiných, pak se nemůže nikdo divit, že Marie, která obdržela nezměrné množství milostí, které, a podle našeho způsobu vyjadřování nemělo žádné, nám známé hranice, se v tak vysokém stupni podobala Bohu i v jeho činnosti.

628. Nemohu toto tajemství lépe objasnit nebo přiblížit než odkazem na velký obdiv, který to vyvolalo u andělů, kteří toho byli svědky. Mnohokrát se stalo, že pod dojmem toho, co u své Královny a Paní viděli, že jí nebo sobě navzájem říkali: „Bůh je v tomto tvorovi více mocný, velký a obdivuhodný než u všech svých ostatních děl. V Ní vyvýšil lidskou přirozenost vysoko nad nás. Věčně buď chválen a veleben tvůj Stvořitel, Ó, Marie. Ty jsi ozdobou a okrasou celého lidského pokolení. Ty strháváš ke svaté soutěži všechny andělské duchy a vzbuzuješ obdiv u všech nebešťanů. Ty jsi divem boží všemohoucnosti a moci jeho pravice, souhrnem skutků vtěleného Slova, věrnou kopií jeho dokonalosti a všech jeho činností, přičemž se plně proměňuješ v Toho, kterému jsi ve svém lůně dala lidskou přirozenost. Ty jsi důstojnou Učitelkou

bojující Církve, zvláštní slávou vítězů, ctí našeho lidu a obnovitelkou své vlastní cti. Ať všechny národy poznají tvou ctnost a velikost, a ať Tě chválí a velebí všechna pokolení. Amen.“

629. S těmito nebeskými knížaty oslavovala nejsvětější Marie památku na boží požehnání a dary. Vyzvala je, aby společně s Ní vzdávali Bohu patřičné díky nejen kvůli její nejvyšší horlivé a vroucí lásce, která v důsledku neuhasitelné žízně vyvolané ohněm její dobrotivosti požadovala takové spravedlivé splátky, ale také kvůli její hluboké pokoře, která nutila uznávat, že její závazky jsou větší, než u všech ostatních tvorů. Proto žádala celé tvorstvo, aby Ji pomáhalo splácet její dluh, i když ho kromě Ní nemohl nikdo náležitě splatit. Naplněna touto moudrostí svolala do své pozemské modlitebny celý dvůr nejvyššího Krále, čímž proměnila svět v nové nebe.

630. Výročí svého obětování v chrámu, kterým oslavovala toto dobrodiní, zahájila už v jeho předvečer, aby celou noc strávila praktikováním díkůvzdání tak, jak to bylo popsáno při oslavách svátků jejího početí a narození. Považovala za velké požehnání, že byla v tak útlém věku povolána do chrámu Páně, do domu modlitby, ve kterém během svého pobytu obdržela tak mnoho milostí. Nejpozoruhodnější však byla ta část této oslavy, kdy si naše velká Paní ctností, plná božské moudrosti, znovu připomínala učení a pokyny, které v tak ranném věku obdržela v chrámě od kněze a učitelky. Se stejnou láskyplnou pečlivostí uchovávala ve své paměti také učení svých svatých rodičů Jáchyma a Anny, i učení apoštolů. Vše si připomínala a vše praktikovala se stále větší dokonalostí tak, jak to vyžadoval její stále pokročilejší věk. Přestože učení jejího božského Syna bylo plně dostačující pro veškeré její jednání, připomínala si i to, co obdržela od jiných. Ona sama nikdy nepolevila v praktikování pokory a poslušnosti, ani nikdy nepřehlédla nejmenší bod nebo nějaké duchaplné tajemství těchto ctností, které by je zatemňovalo a nechávalo v nečinnosti. Ó, jak velice si vážila výroků moudrých! „Neopírej se o vlastní soudnost; nepředstavuj si, že jsi moudrý (Př.3,5 a 7).“ „Neopovrhuj řeči starců, neboť oni sami se učili od svých rodičů (Sir. 8, 9).“ „Nelibujte si v pýše, ať vás přitahuje spíš to, co je pokorné (Řím.12,16).“

631. Při slavení svátku Obětování cítila velká paní jakýsi přirozený stesk po tichém a klidném ústraní chrámu, ve kterém strávila své mládí. Bez ohledu na to však pohotově uposlechla, když si Pán přál, aby toto ústraní opustila a odevzdala se jeho vznešeným záměrům, pro které si Ji vybral. Pán však neopomenul Ji splatit tento svátek zvláštními milostmi. V tento den sestoupil Pán z nebe s velkou velebností

v doprovodu andělů podobně, jako při jiných příležitostech, oslovil svou nejsvětější Matku v její modlitebně a řekl: „Má Matko a Holubičko, pojď ke mně, tvému Bohu a Synovi. Chci Ti dopřát chrám a obydlí vznešenější, bezpečnější a božské, které je v mé vlastní bytosti. Pojď, má nejmilejší do svého legitimního příbytku.“ Při těchto něžných slovech zvedli serafové svou Královnu ze země, na které, jako vždy při Ježíšově návštěvě, ležela ve tvaru kříže, dokud Ji nevybídl, aby vstala, a s nebeskou hudbou ji posadili po Pánově pravici. Marie cítila nebo vnímala, že je naplněna Božstvím coby chrámem jeho slávy, a je v Něk ponořena, Jím obklopena a prostoupena jako ryba v moři, přičemž zakoušela při tomto sjednocení či doteku s Božstvím nové nevyslovitelné účinky. Protože tak získala podílnictví na Božství, které nemohu popsat, cítila nebeská Matka velké potěšení a radost, která doplňovala tu, kterou pociťovala při nazírání Boha tváří v tvář.

632. Tuto velkou milost nazvala nejmoudřejší Matka „svým vznešeným útočištěm a příbytkem“ a svátek pak pojmenovala jako „Svátek boží Bytosti.“ Složila nádherné chvalozpěvy, kterými ocenila význam a vyjádřila své díky za tuto milost. Ke konci dne děkovala Všemohoucímu za to, že stvořil dávné patriarchy, proroky a všechny od Adama až po své rodiče, u kterých její rodokmen končil. S vděčností si znovu připomínala všechny dary duchovní i přirozené povahy, které Jí boží moc udělila, a za všechna prorocství a vše, co je o tom napsáno v Písmu svatém. Pak se obrátila k svým rodičům Jáchymovi a Anně a děkovala jim, že Ji tak mladou obětovali Bohu v chrámě. Současně je, protože už požívali blažené nazírání, požádala, aby za Ni Bohu děkovali a prosili Ho, aby Ji naučil být vděčnou, a aby Ji při všech jejich činnostech řídil. Především je prosila, aby všemohoucímu Pánovi děkovali za to, že Ji vyjmul z prvotního hříchu a vyvolil si Ji za svou Matku. Tyto dvě milosti považovala vždy za nedělitelné.

633. Svátky svatého Jáchyma a svaté Anny slavila téměř stejným způsobem jako své Obětování. Oba titi svatí sestoupili do její modlitebny spolu s Pánem a nesčíslným množstvím andělů, se kterými vzdávala Bohu díky za to, že Jí dal rodiče tak svaté a poslušné boží vůle, i za slávu, kterou jim dal v nebesích. Pro uznání všech těchto skutků Páně složila nové chvalozpěvy spolu s anděly, kteří je zpívali a doprovázeli líbeznou harmonickou hudbou. Kromě toho docházelo v tyto sváteční dny jejich rodičů k dalšímu zázraku. Andělé naší Královny a jiní, kteří sestoupili z nebeských výšin, se rozdělili do sborů, přičemž někteří andělé vysvětlovali Královně vlastnosti a dokonalosti Božství a jiní zase vlastnosti a dokonalosti vtěleného Slova. Tyto rozhovory Jí působily jedinečnou radost a dávaly nový podnět její milující a zanícené lásce. Také svatý Jáchym a Anna z toho čerpali velkou mimořádnou radost. Před tím, než se navrátili do nebe, je velká Paní požádala o požehnání, a pak zůstala ležet na své tváři v díkůvzdání za tyto milosti.

634. Ve svátek svého nejctnostnějšího a svatého snoubence Josefa oslavovala své zasnoubení, kterým Ji Pán dal jejího nejvýš věrného společníka, aby tak skryl tajemství vtělení Slova a provedl s tak vysokou moudrostí skryté dílo vykoupení lidstva. Protože všechno toto jednání a věčné úradky Nejvyššího byly zapsány v nejčistším Mariině srdci, a protože je považovala hodné kontemplace, připomínala si je s nevýslovnou radostí a důkuvzdáváním. V tomto svátku Ji navštěvoval svatý Josef ve velkolepé slávě s nespočtým množstvím andělů, aby oslavovali ten svátek radostnou hudbou a zpěvem nových chvalozpěvů, které nebeská Matka složila jako poděkování za milosti, které její snoubenec a Ona obdrželi z rukou Nejvyššího.

635. Pak při této oslavě rozmlouvala mnoho hodin se svým oslaveným snoubencem o boží dokonalosti a vlastnostech, protože v nepřítomnosti Pána byly tyto hovory pro nejvýš milující Matku nejoblíbenější činností. Při loučení prosila svého svatého snoubence, aby se za Ni v boží přítomnosti modlil a chválil Boha jejím jménem. Jeho modlitbám svěčila také potřeby svaté Církve a apoštolů. Po tom, co ho požádala o požehnání, pokračovala, jako obvykle, v úkonech pokory a díky, zatímco se svatý Josef vracel do nebe. Chci se však, na tomto místě, zmínit ještě o dvou věcech. První je, že se Ji její božský Syn o těchto svátcích, dokud žil na tomto světě a pokud byl přítomen, ukazoval proměněný tak, jako na hoře Tábor. Tuto milost Ji prokázal mnohokrát, obzvláště pak při těchto příležitostech. Odměňoval Ji tak do jisté míry za její oddanost a pokoru, přičemž obnovoval božské účinky plynoucí z těchto divů. Druhou věcí je, že proto, aby náležitě tyto milosti a požehnání oslavila, přidávala velká Královna k tomu, o čem jsem se už zmínila, ještě další skutky hodné její zbožnosti a naší pozornosti. Konkrétně ve výše uvedených, ale i jiných dnech, o kterých budu následně psát, rozdávala mnoha chudým jídlo, které sama připravovala, přičemž tuto stravu rozdávala vlastníma rukama a klečíc na kolenou. Proto požádala evangelistu, aby shromáždil co nejvíce těch nejchudších a nejpouštěnějších, a ten vždy věrně její přání splnil. Nadto připravovala hodnotnější stravu, kterou posílala do nemocnic chudým nemocným, kteří k Ni nemohli přijít. Pak je šla osobně utěšit a léčit svou přítomností. To byl způsob, kterým požehnaná Marie slavila svátky a učila věřící, jak mají za vše, jak dalece je to možné, vzdávat díky přinášením obětí a konáním dobrých skutků.

Ponaučení, které mi dala Královna andělů, nejsvětější Marie.

636. Má dcero, hřích nevděku je jedním z nejohavnějších hříchů páchaných lidmi proti Bohu, kterým lidé prezentují sami sebe božím očím a zraku světců coby nejvýš nehodné a ohavné tvory. V Bohu i svatých vyvolává toto ohavné chování lidí

jakýsi druh hrůzy. Avšak navzdory těmto zhoubným důsledkům nevděku, neexistuje žádný jiný hřích, který by každý člověk páchal častěji a lehkovážněji. Je pravdou, že kvůli zmenšení dluhu naakumulovaného nevděkem a všeobecným zapomináním na získané milosti, požaduje Bůh od své Církve jistý druh náhrady za tento nedostatek vděčnosti jejich dětí a lidstva obecně. Pro uznání jeho milostí obětuje svatá Církev tolik modliteb a obětí k boží chvále a oslávě, kolik je v ní nyní stanoveno. Protože však Jeho štedrá a bdělá Prozřetelnost neuděluje milosti a dary jen pro společné dobro věřících, ale také ve prospěch každého smrtelníka zvlášť, není povinnost vděčnosti dostatečně splacena tímto všeobecným díkůvzdáváním Církve, ale každý sám za sebe je povinen vzdávat díky za to, co dostává od boží Štedrosti.

637. Jak mnoho je mezi smrtelníky těch, kteří během celého svého života v sobě nevzbudí ani jediný upřímný akt díků za dar života a jeho zachování, za zdraví, pokrm, čest, majetek a za všechna ostatní časná a hmotná dobrodiní! Jiní, když někdy za tato dobrodiní děkují, to nedělají z opravdové lásky k Bohu Dárci, ale protože mají rádi sami sebe a protože mají radost z těchto časných a pozemských požehnání, a z jejich vlastnictví. Tento druh sebeklamu se projevuje dvěma způsoby. Za prvé jsou při hledávání těchto pozemských a pomíjejících požitků lidé plní nespokojenosti, spěchu, mrzutosti a neklidu, takže mohou sotva myslet, hledat nebo toužit po jiných, více duchovních věcech, když milují pouze to, co je viditelné a pomíjející. I když je pro ně ztráta zdraví, cti, majetku a jiných věcí božím požehnáním, které je brání před zaslepenou a nezřízenou příchylností k takovým věcem, považují to za neštěstí a téměř za křivdu, přičemž stále zanechávají svá srdce na pokraji záhuby, když hřeší kvůli tomu, co je pomíjivé a co rychle podléhá zkáze.

638. Za druhé se tento sebeklam projevuje zapomnětlivostí na duchovní dobra ve slepé honbě za tím, co je pomíjející, takže lidé nepoznávají ani neuznávají nic, co leží za tímto horizontem. Tato chyba je u dětí Církve nejvyšší odporná a strašná, protože se je Bůh, aniž by k tomu byl nějak vázán a bez jejich zásluh, snaží ve svém božském milosrdenství přivést na bezpečnou cestu věčného života tím, že v jejich prospěch využívá zásluhu mučení a smrti mého božského Syna. Každý, kdo je nyní v Církvi ve stavu svatosti, se mohl narodit v jiné době a v jiném věku, před příchodem Boha na tento svět, a mimo to se mohl narodit mezi pohany, modláři, bludaři nebo jinými nevěřícími, kde by bylo jeho věčné ztracení nevyhnutelné. Bez jakýchkoli jejich zásluh Bůh povolal tyto osoby ke své svaté víře, udělil jim poznání nezpochybnitelných pravd, ospravedlnil je při svatém křtu, dal jim k dispozici svaté svátosti, kněze, učení a osvětlení o věčném životě. Postavil je na bezpečnou cestu,

poskytl jim pomoc, odpustil jim hříchy, pozvedl je z jejich pádů, čekal na jejich pokání, zval je svým milosrdenstvím a odměnil je štědrá rukou. Bránil je prostřednictvím svých andělů, dal jim sám sebe jako záruku a pokrm pro věčný život, přičemž je zahrnul tolika milostmi bez omezení míry a počtu, že neuplynul ani jediný den, ani jediná hodina, ve které by nevzrostl jejich dluh.

639. Řekni mi tedy, dcero, jaké díky zasluhuje Bůh za tak štědré a otcovské laskavosti? A kolik lidí si zasluhuje mít zkušenost s touto otcovskou laskavostí? Největším požehnáním ze všech je, že se v důsledku trestu za takový nevděk brány jeho milosrdenství nezavřely a studnice jeho dobroty nevyschly, protože jsou nekonečné. Kořenem této hrozné nevděčnosti lidí je bezmezná touha po časných, viditelných a pomíjajících dobrech. Z této neuhasitelné žízně vyrůstá jejich nevděčnost, protože v důsledku toho, že tolik baží po časných dobrech, podceňují to, co dostávají a neděkují za časná ani za duchovní dobra, a takže jsou nejvýš nevděční jak za jedna, tak i za druhá dobrodiní. Kromě tohoto nesnesitelného bláznovství se provinují ještě více tím, že neprosí Boha za to, co potřebují, ale za to, co je pro ně škodlivé a přinese jim věčnou záhubu. Mezi lidmi je považováno za podlé žádat o pomoc někoho, koho jsme urazili, ale ještě více pobuřující by bylo žádat od něho laskavost proto, aby mohl být ještě více uražen. Co tedy musíme říci o ohavnosti pozemské bytosti, o božím nepříteli, když žádá svého Stvořitele o život, zdraví, čest, statky a jiné věci, za které nikdy nepoděkuje a které míní užívat jen proto, aby tím urážel božského Dárce?

640. Pokud kromě toho tito lidé nikdy Bohu neděkují za to, že je stvořil, vykoupil, povolal, trpělivě snášel, ospravedlňoval a že pro ně připravil stejnou slávu, kterou sám požívá, a když tito lidé při čekání na tuto slávu ani nepoprosí o milost, aby uznali a litovali své hříchy, neprojevují nic jiného než největší troufalost a domýšlivost. Ujišťuji tě, má nejdražší, že tato častá nevděčnost vůči Bohu je jednou z nejistějších známek zatracení těch, kteří se takovou zapomnětlivostí a nedbalostí provinují. Špatným znamením je také to, když spravedlivý Soudce uděluje časné statky těm, kteří zapomněli na milost vykoupení a ospravedlnění, protože všichni ti, kteří zapomínají na prostředky své věčné spásy, prosí jen za nástroje své smrti, přičemž zřeknutí se podílu na spáse není požehnáním, ale trestem za jejich zaslepenost.

641. Všechno to zlo jsem ti ukázala proto, aby ses ho bála a vyhýbala se tomu, co k nim vede. Pamatuj si ale, že tvá vděčnost nesmí být obyčejná, protože milosti, které dostáváš, jsou tak velké, že daleko přesahují tvé vědění a schopnost náležitého ocenění. Nedovol, aby ses pod záminkou pokory uchýlovala ke zmenšování náležitého uznání těchto milostí. Ty víš o snaze démona, který usiluje o to, aby tě

dovedl k zapomínání na pomoc a milosti Pána tím, že zaměří tvou pozornost na tvé chyby a tvou ubohost ve snaze tě přesvědčit, že požehnání pravdy, které jsi obdržela, jsou v rozporu s tvými nedostatky. Začni horlivě odmítat tento klam a věz, že čím víc budeš milosti, které dostáváš z boží štědrosti, připisovat Bohu samému, tím víc budeš uznávat svou nicotu a pokořovat se, a že čím lépe budeš vidět, co Mu dlužíš, tím více budeš chápat, že nejsi schopna zaplatit svůj dluh, protože nemůžeš splatit ani jeho nejmenší milost. Přesvědčení o této pravdě není domýšlivost, ale moudrost a neuznání tohoto dluhu není pokora, ale trestuhodná pošetilost, protože nemůžeš být vděčná za něco, o čem nevíš, a ani tvá láska nebude ochotná jednat, pokud nebude podnícena boží milostí a pomocí. Jsi plná strachu ze ztráty milosti a přátelství Pána, a tento strach by mohl být oprávněný, kdybys je nechávala bez užítku, protože Pán pro tebe udělal tolik, že by to stačilo k ospravedlnění mnoha duší. Ale mít obezřetné obavy ze ztráty boží milosti je jiná věc, než o ní pochybovat proto, abychom za ni nemuseli děkovat. Právě s takovými pochybnostmi nepřítel pracuje a pokouší se u tebe nahradit svatou boží bázeň zatvrzelou nevěrou, kterou zahluje pláštěm dobrého úmyslu a pokory. Tvůj strach se musí projevovat bdělostí nad tvým pokladem, ve snaze mě napodobovat s andělskou čistotou a v zachovávaní všech ponaučení, která ti proto v tomto životopise dávám.

KAPITOLA XIV.

**Obdivuhodný způsob, kterým boží Matka slavila tajemství Vtělení a
Narození Bohočlověka, a jak za tyto nesmírné milosti děkovala.**

642. Pokud byla nejsvětější Marie věrná v menších věcech, nemůže být pochyb o tom, že byla věrná i v těch větších. Pokud byla pečlivá a pilná ve vzdávání díky za drobnější milosti, vzdávala jistě plnou míru díky za důležitější dobrodiní, které Všemohoucí udělil Jí i celému lidstvu. Mezi nimi zaujímalo první místo vtělení věčného Slova v lůně nejsvětější a nejčistší Matky, protože to bylo nejvznešenějším dílem a největší milostí, kterou mohla nekonečná moc boží moudrosti vzhledem k lidem vykonat. Spojení božské podstaty s lidskou bytostí v jedné osobě Slova prostřednictvím podstatného spojení bylo počátkem všech darů a požehnání, která Všemohoucí udělil lidské i andělské přirozenosti. Tato pravda se stane mnohem srozumitelnější, pokud vezmeme do úvahy to, co učí víra, totiž, že boží Moudrost od

věčnosti předvídala nevďek zavržených a jejich zneužívání a plýtvání nesmírnými a obdivuhodnými milostmi vtělení pravého Boha, kterým se stal Učitelem, Vykupitelem a Vzorem pro všechny smrtelníky.

643. Proto nekonečná Moudrost podivuhodně předpokládala, že by měl být mezi lidmi někdo, kdo by mohl tuto nespravedlnost kompenzovat náležitým díkůvzdáváním a byl prostředníkem, který Ho bude usmířovat a uspokojovat tak dalece, jak jen toho je lidská bytost schopná. Tento předpoklad naplnilo na prvním místě nejsvětější lidství našeho Vykupitele a Pána, Ježíše, který je naším Prostředníkem u věčného Otce, který Ho smířil s celým lidstvem (I.Tim.2,5), jehož nedostatky vynahradil a jehož dluhy splatil svými nadbytečnými zásluhami. Nicméně proto, že byl Ježíš pravým Bohem a člověkem, zůstalo lidstvo zjevně jeho dlužníkem, vyjma případu, že by někdo z pouhých tvorů byl s to Vykupiteli dluh splatit do té míry, jak dalece by toho byla lidská bytost s pomocí boží milosti schopna. Tuto splátku Mu poskytla jeho vlastní Matka, naše Královna, protože Ona jediná byla tajemnicí velké rady a archivem jeho tajemství a požehnání. Ona jediná to věděla, uvažovala o tom a vděčně uznávala v takové míře, která je očekávána od lidské bytosti, která není v jedné osobě spojena s Božstvím. Ona sama splatila všechny nedostatky, nedokonalosti a za celkový nedostatek vděčnosti Adamových dětí. Ona jediná věděla jak a Ona jediná byla schopná usmířit svého božského Syna za nespravedlivé jednání všech smrtelníků, kteří Ho nepřijali coby svého Vykupitele a Pána, coby pravého Boha, který se stal člověkem, aby spasil všechny lidi.

644. Nepochopitelné a posvátné tajemství vtělení naše velká Královna uchovávala stále ve své paměti do té míry, že na něj ani na okamžik nezapomněla. Současně však také stále myslela na to, že mnoho Adamových dětí neví o tomto požehnání. Aby tedy vzdávala díky ve jménu svém i těch, kteří za tu milost neděkují, konala mnoho poklon poklekáním, padáním na svou tvář a jiných úkonů klanění, přičemž stále s různými obměnami opakovala následující modlitbu: „Můj Pane a nejvyšší Bože, ve tvé královské přítomnosti padám na svou tvář a předstupuji před Tebe jménem svým i jménem celého lidského pokolení, dobrořečím Ti a velebím Tě, vyznávám Tě a klaním se Ti v tajemství podstatného spojení boží a lidské přirozenosti ve věčném Slově. Pokud nešťastně Adamovy děti neví o tomto požehnání, a pokud ty, které o něm ví, Ti za ně náležitě neděkují, pamatuj, náš nejlaskavější Pane a Otče, že žijí ve slabém těle, tak plném temnoty a vášní, a že k Tobě nemohou přijít, pokud je Ty, ve své milující blahosklonnosti k sobě nepřítáhněš (Jan 6,44). Omluv, můj Bože, nedostatky jejich slabé přirozenosti a stavu. Já, tvá otrokyně a bídný zemský červ se všemi dvořany tvé slávy, Ti za sebe a za každého smrtelníka vzdávám díky jako uznání toho požehnání. Prosím Tě, Synu a můj Pane, z hloubi své duše, aby ses ujal

svých bratří a získal pro ně od svého věčného Otce odpuštění. Projev své nekonečné milosrdenství vůči těmto nešťastníkům počatých v hříchu, kteří nepoznávají své neštěstí a neví, co dělají, ani co by měli dělat. Prosím Tě za tvůj i můj vlastní lid, protože pokud jsi Člověkem, my všichni máme Tvou přirozenost, kterou Ty, Pane, nepohrdáš, a pokud jsi Bohem, dáváš svým skutkům nekonečnou cenu. Ať tyto tvé skutky jsou důstojnou odměnou a díkůvzdáním na splacení našeho dluhu, protože jen Ty sám můžeš splatit to, co jsme obdrželi a co dlužíme věčnému Otcovi za to, že Tě z nebe poslal na zem coby Spasitele chudých a Osvoboditele utiskovaných (Lk.4,18). Daruj život mrtvým, obdaruj chudé a osviť slepé (Mt.11,5), protože Ty jsi naše spása, naše štěstí a naše uzdravení.“

645. Tato a jiné jí podobné modlitby byly obvyklou součástí života velké Královny světa. Ale ke svému stálému a každodennímu díkůvzdávání přidávala ještě další duchovní cvičení na oslavu vznešeného tajemství vtělení, zejména pak ve výroční dny události, kdy boží Slovo v jejím nejčistším lůně na sebe vzalo tělo. V těchto dnech Ji Pán uděloval víc milostí než jindy. Tento svátek pro Ni netrval jen jeden den, ale devět, což odpovídalo devíti dnům před Zvěstováním, tedy před dvacátým pátým březnem, ve kterých se připravovala na toto tajemství, jak jsem to popsala na začátku druhé části tohoto životopisu. Popsala jsem tam v devíti kapitolách záznaky, které předcházely vtělení, a kterými byla nebeská Matka důstojně připravována na početí vtěleného Slova v jejím svatém, panenském lůně. Je nutné se zde na ně odkázat a krátce si je připomenout, abychom mohli správně popsat způsob, kterým slavila a obnovovala svá díkůvzdání za tyto nejvyšší divy a milosti.

646. Slavnost zahájila šestnáctého března večer a během devíti následujících dnů až do dvacátého pátého března setrvala v ústraní bez jídla a spánku. Svatý Jan evangelista byl jediným, kdo k Ní v těch dnech přicházel, a to jen proto, aby Ji podal svaté přijímání. Všemohoucí obnovil všechny milosti a požehnání, kterými Ji v těch devíti dnech před vtělením obdařil, ovšem s tím rozdílem, že k nim její Syn a náš Vykupitel nyní přidával nové milosti, protože nyní, když se z Ní již zrodil, zavázal se své milované a důstojné Matce pomáhat, těšit Ji a udělovat Ji při této oslavě milosti. Po tom, co během prvních šesti dnů této nověny požehnaná Matka strávila několik nočních hodin svým obvyklým duchovním cvičením, sestoupilo vtělené Slovo z nebe v lesku slávy a velebnosti, provázeno nesčetným množstvím andělů, se kterými vstoupilo do modlitebny, kde se zjevilo nejsvětější Matce.

647. Nejvyšší zbožná a moudrá Matka se klaněla svému Synovi a pravému Bohu s pokorou, úctou a chválou tak, jak to dokázala jen Ona ve své moudrosti. Pak Ji svatí andělé zvedli ze země a posadili na trůn po pravici jejího Syna a Pána. Tam cítila vnitřní a nevýslovné spojení s jeho lidstvem a Božstvím, kterým byla proměněna a

naplněna slávou a novým božským působením, které člověk nemůže popsat. V tomto rozpoložení v Ní Pán obnovil zázraky, které obdržela během devíti dnů před vtělením, a to ve stejném pořadí, v jakém Jí byly uděleny tehdy. Přidal k nim ještě další milosti a podivuhodné účinky, které byly přizpůsobeny stavu, kterého nejsvětější Matka od té doby skrze Něj nebo sama dosáhla. Přestože v Ní zůstalo její obvyklé vědění o všech věcech zachováno, bylo při takových příležitostech dále rozšířeno o nový stupeň vnímání a boží osvětlení, což Jí umožnilo využívat toto vědění s větší prozíravostí a se silnějšími účinky.

648. Prvního dne, z oněch devíti dnů, Jí byla ukázána všechna díla, která Bůh vykonal během prvního dne stvoření světa, postup a způsob, kterým byly stvořeny nebe, země a propasti se všemi jejich rozměry, světlo a tma, jejich rozdělení a všechny formy, přeměny a vlastnosti materiálů a viditelných věcí. Z neviditelných věcí viděla stvoření andělů, všechny jejich třídy a kladné rysy, jejich vytrvalost v milosti, spor mezi poslušnými a neposlušnými anděly, pád odpadlíků a potvrzení ostatních v milosti, a všechna ostatní tajemství, která Mojžiš řadí mezi díla prvního dne (Gn.1,1-5). Vnímala také úmysly Všemohoucího, které měl při stvoření těchto a jiných věcí, totiž to, aby prostřednictvím nich zjevil své Božství tak, aby Ho všichni andělé i lidé mohli podle svých schopností v těchto věcech poznávat a chválit. A aby snad nezůstalo obnovení těchto vědomostí v nejmoudřejší Matce neplodné, řekl Jí její božský Syn: „Má Matko a Holubičko! Udělil jsem ti poznání o všech těchto dílech mé nekonečné moci proto, abych Ti ukázal svou velikost, kterou jsem měl před tím, než jsem vzal na sebe tělo v tvém panenském lůně. Nyní ho obnovuji, abych v tobě potvrdil vlastnictví a vládu nad anděly, nebem, zemí, světlem a tmou, které Ti musí sloužit a poslouchat Tě jako mou Matku, a také proto, abych Ti dopřál příležitost k důstojnému díkůvzdávání a chvále věčného Otce za milost stvoření, kterou lidé neumí ocenit.“

649. Velká Královna věrně spolupracovala s vůlí Páně a splácela v celém rozsahu dluhy lidstva vzdáváním díky ve jménu svém i všech lidí za ta jedinečná požehnání. Tímto i jinými tajemnými duchovními cvičeními strávila celý den až do návratu Pána do nebe. Druhého dne o půlnoci Pán opět sestoupil stejným způsobem a oživil v nebeské Matce znalost skutků druhého dne stvoření, jak byla ve středu vod stvořena obloha a jak byla od vod oddělena, počet nebes, jejich harmonické uspořádání, podstatu a vlastnosti, jejich velikost a krásu. Toto vše chápala s neomylnou jistotou stejně, jako když začaly existovat bez jakékoli příměsi pouhých domněnek. Zнала také názory, které k tomu zaujmovat učenci a spisovatelé. Třetího dne byly v její mysli obnoveny znalosti všeho, co Písmo svaté říká o třetím dnu stvoření, jak Pán na Zemi

shromáždil vody a utvořil moře a souš, a jak souš, na příkaz Stvořitele začala ihned produkovat rostliny, byliny, stromy a jiné věci pro svou okrasu a ozdobu. Zнала podstatu a vlastnosti všech těch rostlin i to, jak jsou lidem užitečné nebo škodlivé. Čtvrtého dne poznala zvláště stvoření Slunce, Měsíce a hvězd na nebi, látku, ze které byly utvořeny, jejich vzhled, vlastnosti, účinky a všechny jejich pohyby, rozdělení času na roční období, dny a roky (Gn.1,14). Pátého dne Ji bylo prezentováno stvoření a vznik ptactva ve vzduchu a ryb v moři, jak byly ve svém počátku utvořeny z vody a jak se pak začala tato zvířata rozmnožovat a šířit, kolik druhů jich bylo, vlastnosti a schopnosti všech zvířat na zemi i v moři. Šestého dne obdržela nové osvětlení a vhléd do stvoření člověka coby posledního článku všech hmotných tvorů, jakož i chápání jeho znamenitě a harmonické přirozenosti jako souhrn celého zbytku tvorstva tohoto světa. Chápala také tajemství vtělení, které bylo cílem a smyslem jeho stvoření a byla naplněna vědomostmi také o jiných tajemstvích boží Moudrosti, skrytých v těchto a jiných skutcích Pána, svědčících o jeho nekonečné velikosti a velebnosti.

650. Na každý z těchto dnů složila velká Královna zvláštní chvalozpěv ke chvále Stvořitele za jeho stvořitelské dílo vykonané v dané dny a za tajemství, která Ji byla zjevena. Pak prosila za všechny lidi, zvláště za věřící. Prosila za jejich smíření se s Bohem a za jejich osvětlení ohledně Božství a jeho díla, aby tak mohli získat pomoc na cestě k poznání, milování a chválení Všemohoucího. A po tom, co si uvědomila velikost neznalosti tak mnoha nevěřících, kteří nechtějí dojít k poznání a přijetí pravé víry a po tom, co vnímala také nevděčnost a netečnost mnoha věřících, kteří o těch dílech Nejvyššího ví, začala nejsvětější Matka praktikovat hrdinské a obdivuhodné skutky náhradou za tyto nedostatky Adamových dětí. Za její věrné spolupůsobení Ji její božský Syn povzněl k nové účasti na darech jeho Božství a jeho vlastností, přičemž Ji obdaroval vším tím, co ostatní smrtelníci ztratili v důsledku své velké nevděčnosti a zapomnětlivosti. Nad veškerým vykonaným dílem v daném dni znovu potvrdil její vlastnická a vladařská práva, aby Ji veškeré stvoření uznávalo a sloužilo Ji coby Matce Stvořitele a nejvyšší Královně nad všemi tvory v nebi i na zemi.

651. Sedmého dne byly tyto božské milosti ještě více zvětšeny a rozšířeny, i když její božský Syn v posledních třech dnech již z nebe nesestupoval. Místo toho byla nejsvětější Marie sama přinesena k němu, což bylo v souladu s tím, co se s Ní dělo tři dny před vtělením věčného Slova. Proto Ji tedy o půlnoci, na příkaz nejvyššího Pána andělé přenesli do nejvyššího nebe, kde Ji, zatímco se s nejhlubší pokorou klaněla neměnné boží bytosti, nejvyšší serafové oblékli do roucha bělejšího než sníh a jasnějšího než slunce. Opásali Ji opaskem posázeným drahokamy tak vzácnými a

krásnými, že žádný z pozemských drahokamů s nimi nelze srovnávat. Každý z nich zářil jasněji než kotouč Slunce, ano, jako mnoho sluncí dohromady. Pak Ji přinesli náramky, náhrdelník a jiné pro Ni vhodné ozdoby. Všechny ty ozdoby přinesli serafové z trůnu nejsvětější Trojice, přičemž každá ozdoba svým způsobem vyjadřovala Její nové sdílení se s Božstvím. A nejenom tyto ozdoby symbolizovaly podílnictví a sdílení Božských ctností v jejich Královně, ale i těch šest serařů, kteří Ji zdobili, také podobným způsobem svou službou vyjadřovali zvláštní tajemství.

652. Po prvních šesti serafech následovalo dalších šest serařů, kteří zdobili Královnu nebes jiným způsobem, zdokonaľovali její schopnosti a dodávali jim jemnost, krásu a půvab, které nelze popsat lidskými slovy. A pak Ji ještě dalších šest serařů obdařilo nebeským světlem, kterým byly její chápání a vůle připraveny pro nazírání a prožívání nebeské blaženosti. Po tom, co velkou Královnou ozdobilo a zkrášlilo všech osmnáct serařů, byla Marie pozvednuta k trůnu nejsvětější Trojice a posazena po pravici Jednorozeného, našeho Spasitele. Tam byla dotázána, zda má nějakou prosbu a žádost. A tato pravá Ester odpověděla: „Žádám milosrdenství pro můj lid, Ó, Pane (Est.7,3), a jeho i svým jménem toužím poděkovat tvé všemohoucí dobrotivosti za to, že jsi pro jejich spásu dal v mém lůně věčnému Slovu lidské tělo.“ K těmto prosbám a modlitbám přidala ještě další, plně jedinečné lásky a moudrosti, a snažně prosila se za celé lidstvo a obzvlášť za svatou Církev.

653. Pak její božský Syn promluvil k věčnému Otci a řekl: „Vyznávám a chválím Tě, můj Otče, a obětuji Ti tohoto tvora, Adamovu dceru, příjemnou tvým očím, vyvolenou ze všech tvorů za mou Matku a za svědeckou výpověď o našich nekonečných vlastnostech. Ona jediná dokáže důstojně a náležitě ocenit a vděčně uznat dobrodiní, které jsem lidem prokázal tím, že jsem přijal jejich přirozenost proto, abych je naučil jít po cestě života a zachránil je před věčnou smrtí. Vyvolili jsme Ji, aby mímila náš hněv nad nevděkem a malou odměnou, které se nám za to od smrtelníků dostává. Ona splácí to, co ostatní buď nemohou nebo nechťejí dát. Nemůžeme odmítnout prosby, které za ně tato naše Milovaná přednáší v plnosti své svatosti a k naší plné radosti.“

654. Všechny tyto záznaky se opakovaly v každém z posledních tří dnů nověny. V poslední den, dvacátého pátého března v hodině vtělení, se Ji zjevilo samo Božství v přímé vizi a s větší slávou, než všem nebešťanům. Svatí během všech těch dnů prožívali mimořádné veselí, ale poslední den byl dnem největších slavností a neobyčejného plesání pro celý vítězný Jeruzalém. Dary a milosti, které nejsvětější Matka toho dne obdržela, přesahují všecko lidské chápání, protože všechny její výsady, milosti a dary Všemohoucího byly toho dne zvláštním způsobem potvrzeny a rozmnoženy. Protože však byla dosud poutnicí a znala stav svaté Církve ve své době

i v budoucnosti, vyprosila a vysloužila pro ni velká požehnání pro všechny časy, stručně řečeno, získala všechna požehnání, která božská moc lidem udělila a až do konce světa udělí.

655. Při všech těch svátcích, které slavná Královna slavila, získala milost obrácení pro nesčetné duše, které v té době přijaly nebo v budoucnosti měly přijmout katolickou víru. Nicméně při svátku vtělení byla tato výsada ještě větší, protože v těchto dnech vysloužila pro mnoho království, provincií a národů požehnání a milosti, které získaly vstupem do svaté Církve. Ti, kteří zůstali svaté Církvi věrnější, jsou tak většími dlužníky za prosby a zásluhy nebeské Matce. Obzvláště mi však bylo zjeveno, že během oslavy vtělení byly z očištěny vysvobozeny všechny duše, a že z nebe, kde byla tato milost Královně všeho tvorstva a Vykupitelově Matce udělena, pro tyto duše poslala anděly, aby je mohla obětovat věčnému Otci jako ovoce vtělení, protože s tímto tajemstvím poslal svého jednorozeného Syna, aby pro Něho získal a osvobodil duše z tyranství jejich nepřátel. Za všechny ty duše složila Marie nové chvalozpěvy a s radostí nad tím, že tolik rozmnožila počet nebeských obyvatelů, se vrátila na zem, kde pokračovala ve svém obvyklém, pokorném díkůvzdávání. Tento zázrak není ničím neuvěřitelným, protože není žádnou zvláštností, že se v den, kdy byla Marie povýšena k nesmírné hodnotě boží Matky a Paní všeho tvorstva, otevřely všechny poklady Adamovým dětem, jejím bratřím a jejím dětem, protože v tomto dni se na Ni vyliilo samo Božství tím, že vešlo do jejího lůna a podstatně se spojilo s tělem, které si z Ní vzalo. Jedině Ona sama byla ve své moudrosti schopna důstojně ocenit význam této zvláštní milosti pro Ni i pro všeobecné dobro všech.

656. Slavnost narození Krista, svého Syna, slavila Marie jiným způsobem. V předvečer svátku zahájila svá duchovní cvičení, chvalozpěvy a jiné pobožnosti stejně, jako při jiných svátcích. V hodině narození sestoupil její božský Syn s nesčíslným množstvím andělů a nádhernou velebností jako při jiných příležitostech. Provázeli Ho také patriarchové, svatý Jáchym, svatá Anna, svatý Josef, svatá Alžběta, matka svatého Jana Křtitele i jiní svatí. Pak andělé na příkaz Pána zvedli Marii ze země a v doprovodu nebeské hudby Ji posadili po jeho božské pravici, když při tom opakovali oslavné písně jako v den Narození i jiné chvalozpěvy, které složila sama nebeská Paní ke cti tohoto tajemství a ke chvále nekonečné boží dokonalosti. Když dlouhou dobu společně s anděly pěla chvály, sestoupila se svolením svého Syna z trůnu a znovu padla u jeho nohou na svou tvář. V této pozici se Mu klaněla ve jménu celého lidstva a děkovala Mu za to, že přišel na svět, aby lidstvo spasil. Kromě těchto díky se také horlivě modlila za všechny lidi a zejména za děti Církve. Poukazovala přitom na slabost lidské přirozenosti, která potřebuje milost a boží pomoc proto, aby

mohla povstat a zasloužit si věčný život. Jako argumenty pro to uváděla milosrdenství Pána, který se narodil pro spásu lidstva, chudobu, ve které se narodil, úsilí a útrapy s ní spojené, jak Ho kojila svými prsy, chovala jako jeho Matka a všechny jiné práce spojené s tímto tajemstvím. Její božský Syn, náš Spasitel její prosby přijal a přede všemi anděly a svatými, kteří Ho provázeli, uznal svou povinnost vyslyšet láskyplné prosby své nejsvětější Matky, které Mu přednáší za svůj lid. Znovu Ji prohlásil za Paní a Správkyni všech jeho pokladů milosti a pověřil Ji jejich užíváním a distribucí lidem podle svého uvážení. To nejmoudřejší Paní dělala s obdivuhodnou moudrostí a k nesmírnému prospěchu svaté Církve. Na konci této oslavy narození Kristova prosila všechny svaté, aby jejím jménem i ve jménu všech smrtelníků chválili Pána za tajemství jeho zrození. Pak požádala svého Syna o požehnání, které Jí před svým návratem do nebe udělil.

Ponaučení, které mi dala velká Paní andělů, přesvatá Marie.

657. Má dcero a žačko, přeji si, aby tě obdiv, který cítíš při zaznamenávání tajemství mého života a svatosti, přiměl ke chvále Všemohoucího za jeho štědrost vůči mé osobě, přičemž by tě měla důvěra v mou mocnou přimluvu a ochranu povznést nad tebe samu. Ale pokud jsi překvapena, že mi můj božský Syn uděloval milost za milostí, dar za darem, a že mě tak často navštěvoval a pozvedával k sobě do nebe, vzpomeň si na to, co jsi už napsala o mém odepření si blaženého nazírání kvůli řízení Církve. A i když ani tato láska během mého pozemského života nezasluhovala tuto odměnu, byl Pán připraven, protože jsem jeho Matka a On je můj Syn, ve mně vykonat tyto divy, které přesahují lidské chápání a které nevykonal v žádném jiném tvorovi. Důstojnost boží Matky tak dalece převyšuje sféru všech ostatních tvorů, že by to byla základní neznalost ze strany lidí, kdyby mi chtěli upírat větší milosti, než byly uděleny jiným svatým. Přijetí lidského těla z mé podstaty zavazovalo věčné Slovo k tomu, aby (podle způsobu tvého vnímání) sám Bůh tento dar nepřijal bez odměny hodné jeho Všemohoucnosti a odpovídající plně mé schopnosti přijímat. Tato boží moc je nekonečná a nevyčerpatelná a vždy takovou bude, ale to, co Bůh uděluje, je konečné a omezené. Já jsem také jen stvořená bytost a ve srovnání s Bohem jsou všechny stvořené bytosti ničím.

658. Kromě toho jsem ze své strany nekladla žádné překážky, ale zasloužila si neomezenou a nespoutanou štědrost Všemohoucího ve všech jeho darech, milostech a dobrodiních v míře, která byla možná u stvořené bytosti. A protože byla velikost darů, bez ohledu na jejich úžasnou velikost, vždy konečná, a protože je boží moc a podstata vždy nekonečná a bez omezení, je snadno pochopitelné, jak jsem mohla hromadit milost za milostí a požehnání za požehnáním. Ale nejen proto, že jsem byla schopná

přijímat dary v takovém rozsahu, ale bylo vhodné, abych je tak přijímala proto, abych odpovídala celou dokonalostí jeho obdivuhodnému dílu, kterým mě učinil boží Matkou, protože žádné jeho dílo není nedokonalé nebo chybné. Vzhledem k tomu, že důstojnost poslání boží Matky v sobě obsahuje všechny milosti a je jejich zdrojem a zřídlem, proto, jakmile mě lidé začnou vnímat coby boží Matku, samo sebou vnímají, že k tak vysoké důstojnosti patří také vysoká dokonalost. Bylo přenecháno zbožnosti, úctě a dobré vůli věřících, aby upoutali pozornost mého božského Syna a získali mou ochranu vhodným zkoumáním mé svatosti a darů, aby je vnímali a vyznávali na důkaz jejich zbožnosti a mé důstojnosti. Proto byly mnohým svatým, autorům a spisovatelům uděleny zvláštní vědomosti a osvícení, jiným zase zvláštní zjevení o některých darech a výsadách, které mi Všemohoucí udělil.

659. Protože však byli mnozí smrtelníci, a to i ti horliví, v této záležitosti plaší, a jiní zase v důsledku nedostatku zbožnosti příliš líní, zjevil jim můj božský Syn ve své otcovské blahosklonnosti a v nejpříhodnějším čase pro Církev tato skrytá tajemství. Nespoléhal se přitom na lidské poznání, ale na osvícení jeho vlastní pravdou tak, aby lidé mohli čerpat novou radost a naději z poznání mých výsad a vzdávat novou čest a chválu Všemohoucímu za pozhánání přicházející ode mě a z díla vykoupení.

660. Přejí si, má dcero, aby ses považovala za více podléhající této povinnosti než ostatní lidé, protože jsem si tě vyvolila za svou zvláštní žákyni a dceru s tím, aby tvé srdce bylo psaním mého životopisu povzneseno k horlivější a dychtivější touze mě napodobovat a následovat. Ponaučením z této kapitoly pro tebe má být, abys mě následovala v mém nevýslovném díkůvzdávání za pozhnané tajemství vtělení věčného Slova v mém lůně. Zapiš si do srdce tento zázrak Všemohoucího, abys na něj nikdy nezapomněla a oslavuj zvláště ty dny, které odpovídají tajemstvím, která jsi popsala. Přejí si, abys v těch dnech a v mém jménu slavila tyto svátky s velkým záplem a radostí v duši, a děkovala Bohu jménem všech smrtelníků za to, že se ve mně vtělil pro jejich záchranu. Chval Ho také za to, že mě vyvýšil k důstojnosti své Matky. A pamatuj, že nikdy nic nezpůsobilo takový údiv u andělů a svatých, kteří znají nekonečnou boží podstatu, než když Ho viděli se spojit s lidskou přirozeností, a i když toto tajemství stále víc a více chápou, přesto vždy zůstane po všechny věky více k jeho poznání.

661. Abys mohla náležitě obnovovat vzpomínku a slavit dobrodiní vtělení a narození mého božského Syna, musíš se snažit získat pokoru a andělskou čistotu, protože zvláště kvůli těmto ctnostem se tvé díkůvzdávání bude Pánovi líbit a dáš mu i jakousi odměnu za to, že na sebe přijal tvou přirozenost. Hluboce se zamysli nad tím,

jak těžce hřeší lidé, kteří při tom, že mají Krista za svého bratra, ztrácí tuto vznešenou dokonalost a zanedbávají své povinnosti. Považuj sama sebe za podobiznu nebo obraz Bohočlověka a pamatuj, že jakýkoli hřích vyjadřuje tvé pohrdání touto skutečností a vyhání Ho z tvé duše. Na tuto novou důstojnost, ke které Bůh lidskou přirozenost povýšil, Adamovy děti velmi zapomínají a nechtějí opustit své staré zvyky a bídu, a vzít na sebe Krista (Řím.13,14). Ty však, má dcero, zapomeň na svůj lid a na otcovský dům (Žl.44,11) a snaž se obnovit v kráse tvého Spasitele, aby ses líbila očím nejvyššího Krále.

KAPITOLA XV.

**Další svátky, kterými nejsvětější Marie slavila památku obřezání,
klanění tří králů, své očistování, Pánův křest, jeho půst, ustanovení
nejsvětější svátosti, umučení a zmrtvýchvstání.**

662. Při obnovování památky na tajemství života a smrti Krista, našeho Spasitele, se naše velká Královna snažila nejen vzdávat náležitě díky za sebe a za celé lidské pokolení, aby, coby učitelka veškeré svatosti a moudrosti, vedla Církev ke svatému umění vděčnosti, ale splácela i tento dluh díků, čímž svolávala na slabost a bídu lidstva nekonečnou štědrost milosrdné boží dobrotivosti. Nejmodřejší Matka věděla, že jejího božského Syna a věčného Otce velice odpuzují hříchy smrtelníků, a že před soudem jeho milosrdenství by neměli žádný jiný nárok, než se dovolávat jeho nekonečné lásky, kterou je Bůh láskyplně se sebou smířil, i když byli hříšníky a jeho nepřáteli (Řím.5,8). Protože Kristus, náš Spasitel vykonal toto smíření svými skutky a tajemstvími života a smrti, měla nebeská Paní za to, že právě dny, ve kterých bylo velké Kristovo dílo vykonáno, jsou nejvhodnější a nejsprávnější pro znásobení jejích modliteb k Všemohoucímu ve snaze Ho prosit o to, aby ve své lásce projevil svou lásku a povolal tyto hříšníky ke své víře a svému přátelství, a aby je ospravedlnil jen proto, že On sám ji vysloužil a pro ně získal ospravedlnění a věčný život.

663. Lidé ani andělé nikdy plně nepochopí, co svět dluží za tuto mateřskou lásku naší velké Paní a Královně. Ta mnohá dobrodiní, která obdržela z rukou Všemohoucího pokaždé, když Ji bylo ještě v jejím smrtelném těle přiznáno oblažující nazírání, byla požehnáním nejen pro Ni, ale také pro nás, protože v těchto chvílích její božské poznání a láska dosahovaly nejvyššího stupně, jaký byl u stvořené bytosti možný, přičemž ve stejné míře toužila také oslavit Nejvyššího spásou rozumných tvorů. Protože byla ve stavu poutnice, mohla pro ně stále vysluhovat a získávat spásu. Její nejčistší srdce proto v nejvyšší míře přetévalo láskyplnou úzkostí o to, aby duše

nepřišly o radost z boží přítomnosti. Proto celý život trpěla stavem mučednictví, které by v každé hodině a v každém okamžiku strávilo její životní síly, kdyby tomu božská moc nebránila. Vědomí, že tak mnoho duší, které se vrhají do věčné záhuby, bude připraveno o radost z boží přítomnosti a pohledu na Něho, a nadto budou ještě trpět věčná muka v pekle, bez jakékoli naděje na pomoc, kterou pohrdaly, bylo pro Ni skutečným mučednictvím.

664. Toto politováníhodné neštěstí působilo naší nejněžnější Matce nesmírný zármutek, protože jedině Ona byla ve své moudrosti schopna náležitě vnímat a chápat tíhu jeho důsledků. Byla naplněna s okolím korespondující láskou a ráda by bez úlevy trpěla, kdyby byla ponechána jen vlivu své lásky a úvah o tom, co Pán udělal a vytrpěl pro záchranu lidí před věčným zatracením. Pán to však předvídal a proto přijal odpovídající opatření proti smrtelnému zármutku své nevěrnější Matky. Proto Jí občas zázračně zachoval život, jindy její mysl od těchto myšlenek odvrátil různým osvícením anebo Jí zjevil tajemství věčného předurčení, aby se její srdce mohlo uklidnit pohledem na spravedlnost božího soudu. Všechna tato i jiná opatření praktikoval Kristus, náš Spasitel proto, aby jeho nejsvětější Matka nemusela zemřít při pohledu na hříchy a na věčnou záhubu zavržených. Pokud tento nešťastný, neblahý a nebeskou Paní předvídaný osud hříšníků tolik zraňoval její nejčistší srdce a přiměl jejího božského Syna, aby se pro jejich záchranu podrobil mučení a smrti na kříži, jaká slova mohou popsat zaslepenou hloupost těch lidí, kteří s tak nesmyslnou usilovností spěchají vstříc nenapravitelné a neodvratné záhubě svých duší, které se nemůžeme nikdy dost obávat?

665. Náš Spasitel Ježíš Kristus mírnil strasti své milované Matky také tím, že naslouchal jejím žádostem a modlitbám za smrtelníky a projevoval své uznání její lásky tak, že Jí nabízel své poklady a nekonečné zásluhy, jmenoval Ji svou hlavní správkyní almužen a svěřil jejím rukám všechny poklady svého milosrdenství a svých milostí, aby je podle libosti rozdávala a poskytovala pomoc duším, o kterých ve svém hlubokém vědomí věděla, že ji potřebují nejvíc. Tyto přísliby Pána jeho nejsvětější Matce, stejně jako starostlivost a modlitby milující Královny byly běžné a probíhaly stále, byly však mnohem pozoruhodnější o svátcích oslavujících památku tajemství jejího božského Syna. V den Obřezání Páně začala svá duchovní cvičení ve sténě době jako o jiných svátcích, přičemž vtělené Slovo sestoupilo do její modlitebny se stejnou velebností stejným zástupem andělů a svatých jako jindy. Vzhledem k tomu, že tajemství této slavnosti spočívalo v oslavě počátku prolévání krve za lidstvo a v tom, že se Pán podrobil zákonu hříšníků, jako by byl jedním z nich, byly úkony zbožnosti jeho nejčistší Matky, uctívající památku tohoto velkého ponížení a blahosklonnosti, nevýslovné.

666. Velká Matka se pokořovala do nejhlubších hlubin, láskyplně litovala božské Dítě, že už v tak útlém věku trpělo, děkovala Mu za to požehnání udělené všem Adamovým dětem a oplakávala všeobecnou zapomnětlivost a nedostatek úcty ke krvi, kterou Pán prolil za spásu všech. A jako by se před svým božským Synem styděla za to, že nesplatila svůj dluh, nabízela svůj život a svou krev pro jeho splacení a také proto, aby tak napodobila příklad svého Pána. Celý den trávila sladkou konverzací a opětování svých tužeb a proseb. I když Pán její oběti přijal, nebylo správné, aby Ji nechal samotnou přinést všechny oběti, jak to vyžadovala její horlivá láska. Proto přidala ještě jiné vynalézavé postupy své lásky ke smrtelníkům. Prosila svého božského Syna, aby rozdal své dary, projevy své laskavosti a své milosti všem lidským dětem a prosila Ho, aby byla Ona sama vyčleněna proto, aby trpěla pro jeho lásku. Prosila Ho také o to, aby se mohli všichni podílet na odměně a okusit sladkost božího Ducha, aby všichni byli přivedeni na cestu věčného života, aby nikdo nepropadl věčné smrti, když se sám jejich Bůh stal člověkem a trpěl právě proto, aby všechny lidi přitáhl k sobě (Jan 12,32). Pak obětovala věčnému Otci krev, kterou její Syn při obřizce prolil i jeho pokoru, se kterou se obřizce podvolil, i když byl bez hříchu. Po tom, co vykonala zbožné skutky a cvičení jedinečné dokonalosti a po tom, co se poklonila svému Synovi coby pravému Bohu, Jí On dal své požehnání a vrátil se zpět na své místo po pravici věčného Otce v nebesích.

667. V rámci oslav svátku Tří králů začala s přípravou už o několik dní dříve, protože si chtěla připravit nějaké dary, které pak chtěla obětovat vtělenému Slovu. Hlavním darem Královny byly duše přivedené do stavu milosti, které nazvala zlatem. Aby získala tento dar zlata, využila služeb svatých andělů, které požádala, aby zvláštními a mocnými vnuknutími přivedli mnoho duší k poznání a k víře v pravého Boha. Tohoto výsledku bylo dosaženo s jejich pomocí, ale mnohem víc jejími prosbami a modlitbami, kterými tyto duše odvrátila od hříchu, jiné přivedla k víře a přijetí křtu a další vytrhla v hodině jejich smrti z drápů pekelného draka. K tomuto daru přidala dar myrhy, který sestával z uléhání na zem v podobě kříže, z jejího sebepokořování a z jiných kajících skutků, kterými se připravovala na to, aby se sama mohla Bohu obětovat coby dar myrhy. Jejím třetím darem bylo kadidlo její plamenné a vznášející se lásky, slova zvolání a jiné projevy jejího citu, tak plného moudrosti a sladkosti.

668. Se záměrem přijmutí těchto darů Ji její božský Syn ve dni a hodině toho tajemství navštívil s nesčítaným počtem andělů a svatých. V jejich přítomnosti vyběhla všechny nebeské dvořany, aby Jí pomohli. Předání darů doprovodila nádhernou adorací, úctou a láskou, přičemž s touto obětí spojila vroucí modlitby za všechny smrtelníky. Pak byla vyvýšena až k trůnu svého Syna a pravého Boha, kde měla

nevýslovný podíl na slávě jeho svatého lidství. Byla s Ním božským způsobem spojena a jakoby úplně změněna jeho leskem a průhledností. Několikrát, aby zmínil žár její lásky, Ji Pán objal a dovolil Ji sklonit hlavu na jeho rámě. Byly to milosti tak velké, že je nelze slovy popsat, protože Všemohoucí se každý den snažil vyčerpat pro ni staré i nové poklady svých požehnání (Mt.13,52).

669. Po obdržení těchto milostí sestoupila z trůnu a prosila Pána o smilování pro lidstvo. Své prosby zakončila ve jménu všech lidí chvalozpěvem a požádala svaté, aby se k Ní připojili. Toho dne se stala také podivuhodná věc, totiž, že na konci toho svátku požádala všechny přítomné patriarchy a svaté o přímluvy u Všemohoucího za to, aby Ji pomáhal a řídil Ji ve všem jejím snažení. Šla proto od jednoho k druhému, přičemž opakovala svou žádost a pokorně každému políbila ruku. Její božský Syn Ji s nevýslovným potěšením umožnil projevat svou pokoru i před rodiči, patriarchy a proroky, kteří s Ní byli spřízněni. Tento její projev pokory se nevztahoval na anděly, protože ti byli jejími služebníky a nebyli s Ní ve stejném stavu, jako její svatí předkové. Tito nebeští duchové se účastnili jiným způsobem, a sice tak, že Marii při tomto duchovním cvičení pomáhali.

670. Pak Královna slavila křest Krista, našeho Pána, vzdáváním vznešených díky za to, že se podřídil, aby pak pokřtil sám sebe a ustanovil tuto svátost. Po tom, co obětovala své modlitby za Církev, se uchýlila do samoty, aby si připomněla pánův i svůj čtyřicetidenní půst, který Pán podstoupil po svém křtu, a který jsem popsala na příslušném místě. Během těchto čtyřicet dnů nespala, nejedla, ani neopouštěla svou samotu, pokud nějaká důležitá církevní záležitost nevyžadovala její přítomnost. Stýkala se se svatým Janem, když Ji přinášel svaté přijímání, nebo když byla vázána povinnostmi při správě Církve. Tento milovaný učedník Ji v těch dnech věnoval víc pozornosti a zřídka se vzdaloval z večeřadla. Ulevil mnoha osobám, které přišly hledat pomoc ve svých potřebách, přičemž uzdravil nemocné dotknutím se některou věcí, kterou používala mocná Královna. Přicházelo také mnoho lidí posedlých démony. Někteří z nich byli osvobozeni ještě dřív, než přišli, protože démoni nechtěli zůstat v těle těch, kteří se blížili k obydlí nejsvětější Marie. Jiní démoni se vrhali do pekelných propastí, jakmile se posedlých dotkl plášť, závoj nebo nějaký jiný předmět, který patřil Královně. Pokud i přesto některý démon vzdoroval, přivolal svatý evangelista požehnanou Paní, před jejíž přítomností démoni prchali, aniž by čekali na další rozkazy.

671. Bylo by nutné napsat mnoho knih, pokud by měly být zaznamenány všechny zázraky a skutky, které během těch čtyřiceti dnů naše Královna vykonala. Protože, jak by bylo možné odhadnout, co při své velké starostlivosti a čínorodosti během té dlouhé doby, kdy nespala, nejedla a neodpočívala, vykonala? Nám postačí vědět, že to vše obětovala za rozšíření Církve, ospravedlnění duší, obrácení světa i za pomoc

apoštolům a učedníkům hlásajícím evangelium po všem světě. Po skončení tohoto postu Jí její božský Syn připravil hostinu podobnou té, kterou mu připravili andělé po jeho postu, jak jsem popsala na příslušném místě. Tato hostina byla ale velkolepější, protože na ní byl přítomen oslavený Spasitel v plné vznešenosti a v doprovodu velkého počtu andělů, z nichž někteří obsluhovali a jiní s božskou a nebeskou harmonií zpívali písně, přičemž sám Pán opatroval pokrmy, které jeho nejsvětější Matka jedla. Byl to pro ni velice radostný den, víc však v důsledku přítomnosti jejího božského Syna a jeho projevů lásky, než pod vlivem výtečných nápojů a nebeských pokrmů. Svou vděčnost projevila Pánovi tak, že se mu klaněla, padla na zem a požádala Ho o jeho požehnání. Po tom, co Jí ho udělil, vrátil se Pán do nebe. Během všech těchto zjevení Krista Pána přesvatá Matka praktikovala hrdinské skutky pokory, poslušnosti a úcty, líbala nohy svého Syna, pokládala se za nehodnou těchto milostí a prosila o další milosti, aby Mu mohla v budoucnu lépe sloužit.

672. Možná se některým lidem budou jevit zjevení, která jsem při tak mnoha příležitostech popsala, v jejich lidské moudrosti jako příliš častá. Ti, kteří tak uvažují, by měli ukázat měřítko, kterým poměřují svatost Matky milostí a ctností i vzájemnou lásku takové Matky a takového Syna, a měli by říci, jak dalece tyto projevy přízně přesahují únosnou míru odpovídající těmto okolnostem. Tito lidé zapomínají, že nás víra i rozum přesvědčují o tom, že tato únosná míra daleko přesahuje všechny lidské odhady. Pokud jde o mě, světlo, ve kterém tyto věci vidím, vylučuje jakoukoli pochybnost, a nadto by měla každého uspokojit připomínka toho, že Kristus, náš Spasitel sestupuje z nebe každý den, každou hodinu a každý okamžik, když kdekoli na světě kněz právoplatně při mši svaté pronese konsekrační formulí. A říkám, že se nepohybuje pouze prostorem, ale že mění chleba a víno ve své nejsvětější tělo a krev. I když k tomuto sestupu dochází jiným způsobem, o čemž nechci vyvolávat spor, učí mě svatá katolická víra, že stejný Kristus je skutečně přítomen a zůstává v proměněné hostii. Tento zázrak Pán uskutečňuje tak často pro lidi a jejich dobro bez ohledu na to, že je mezi nimi mnoho nehodných, ke kterým patří i někteří z těch, co proměňují. Pokud ho může někdo přimět k tomu, aby v této milosti pokračoval, není to nikdo jiný, než nejsvětější Marie, pro kterou to chce dělat a hlavně, pro kterou to počal dělat, jak jsem vysvětlila na jiném místě. Proto by nemělo být žádným překvapením, že Ji tak často osobně navštěvoval, protože Ona jediná věděla, jak si to zasloužit a Ona jediná byla schopna si to vysloužit nejen pro sebe, ale i pro nás.

673. Po postu slavila velká Paní svátek svého očišťování a obětování božího dítěte v chrámě. Aby mohla tu oběť přinést, a aby ji mohl Bůh přijmout, zjevila se nejsvětější Trojice i se svým nebeským dvorem v její modlitebně. Ve snaze připravit

Marii na obětování vtěleného Slova Ji andělé oblékli do stejného roucha a ozdobili Ji stejnými drahokamy jako o svátku Vtělení. Pak přednesla obsáhlou modlitbu, ve které prosila za celé lidstvo a zejména za církev. Za tuto modlitbu a pokoru, se kterou se podrobila zákonu očišťování, jakož i za jiné skutky, byla odměněna novými milostmi, dary a pomocí, přičemž pro ostatní získala velkou pomoc a požehnání.

674. Památku ukřižování, ustanovení nejsvětější svátosti a na vzkříšení slavila nejen každý týden, jak jsem již popsala, ale také o výročích těchto událostí. Každý rok slavila jejich památku podobným způsobem, jakým ho nyní slaví církev během svatého týdne. K duchovním cvičením, která praktikovala každý týden, přidala mnoho dalších. O Velkém pátku se v hodině, kdy byl Kristus ukřižován, položila na kříž a zůstala na něm tři hodiny. Připomínala si všechny modlitby a slova Páně i se všemi bolestmi a tajemstvími toho dne. Ale v následující neděli, což odpovídalo vzkříšení, byla anděly vynesena do nejvyššího nebe, kde toho dne prožívala přímé oblažující nazírání, zatímco o jiných nedělích viděla Boha jen v nepřímé vizi.

Ponaučení, které mi udělila Královna andělů.

675. Má dcero, boží Duch, který svou moudrostí a rozumem řídí svatou církev, na mou přímělu rozhodl, aby bylo v církvi slaveno mnoho různých svátků nejen proto, aby církev vzdala svému Stvořiteli a Vykupiteli odpovídající díky za milost vykoupění, za život můj i svatých, a aby lidé na požehnání, za které se není možné nikdy náležitě odvděčit, nezapomínali, ale i proto, aby tyto obřady dávaly lidem příležitost věnovat se svatým cvičením a usebrat se v nitru odloučením se od starostí o časné záležitosti, aby se lidé mohli cvičit ve ctnostech a dobrém užívání svátostí, aby mohli napravovat ztráty vzniklé jejich nesoustředěností, napodobovat ctnosti, a život svatých, žádat o mou přímělu, zasloužit si odpuštění hříchů a získat milosti a přízeň, které pro ně boží milosrdenství v těchto tajemstvích připravilo.

676. Je to duch svaté církve, kterým chce, coby oddaná matka, žít své děti. A já, která jsem Matkou všech, jsem se je snažila přilákat a vést po bezpečné cestě spásy. Ale našeptávání pekelného hada má, a obzvlášť v této nešťastné době, tendenci zvrátit Pánovy a mé svaté záměry, a když nemůže rozvrátit řád svaté církve, snaží se větší části věřících bránit v prospěšném využívání církevních ustanovení a svádí mnohé k tomu, aby jejich špatným využíváním páchali větších hříchů ke své záhubě. A stejný démon bude stát coby jejich žalobce u soudu boží spravedlnosti, protože nejen že se lidé v těchto dnech největší vážnosti a veselí nesnaží vžít do ducha svaté

Církve, aby je využili ke konání ctnostných skutků a uctívání svého Boha, ale právě v těchto dnech se dopouští nejtěžších hříchů, obvyklých u smyslových a světských lidí. Jistě nejvýš pobuřující a trestuhodná je tato všeobecná zapomnětlivost a pohrdání touto povinností u dětí Církve, když znesvěcují posvátné a sváteční dny tím, že je tráví zábavou a hrou, nadměrnou a nezřízenou konzumací jídla a pití, čímž spravedlnost Všemohoucího popuzují, místo aby ji usmířovali, podléhají svým neviditelným nepřátelům, místo aby je přemáhali, a dovolují jim v jejich pýše a zlomyslnosti vítězit.

677. Ty, má dcero, oplakávej tuto velkou ztrátu, protože já už ji nyní nemohu oplakávat tak, jako během svého pozemského života, a snaž se pomáhat svým bratřím v překonávání této rozšířené nedbalosti. I když by se měl život řeholníků lišit od života laiků tím, že řeholníci nerozlišují mezi všedním a svátečním dnem, protože mají každý den trávit v boží službě, v modlitbách a svatých cvičeních, jak bys to měla učit své podřízené, přesto si přeji, abys i s nimi slavila svátky Páně i mé s pečlivější přípravou a čistotou svědomí. Přeji si, abys všechny své dny i noci vyplňovala svatými skutky, příjemnými očím Páně. O svátcích bys ale měla přidávat ještě další vnitřní i zevnější cvičení. Rozdmýchej žár svého srdce, useber se a pokud se ti zdá, že děláš mnoho, snaž se dělat ještě víc a horlivěji, aby sis zajistila své povolání a vyvolení (II.Petr.1,10), a nikdy neopomeň na některé cvičení z nedbalosti. Pamatuji si, že časy jsou zlé (Ef.5,16), a že život pomíjí jako stín (Žl.143,4). Žij velice opatrně, abys nebyla nalezena bez zásluh, svatých skutků a dokonalé práce. Každé hodině přiřaď legitimní zaměstnání tak, jak jsi to viděla dělat mě a jak jsem tě k tomu mnohokrát vybízela a mnohokrát tě to učila.

678. Proto tě vybízím, abys žila s pozorností obrácenou na božská vnuknutí a abys uprostřed jiných požehnání nezapomínala na ta, která jsou obsažena v těchto osvíceních. Dbej na to, aby žádný ctnostný čin nebo větší dokonalost, které budeš moci vykonat a které díky osvícení rozpoznáš, zůstaly v tobě nevykonané. Ujišťuji tě, má nejdražší, že svou nedbalostí a zapomnětlivostí ztrácí smrtelníci obrovské poklady milosti a slávy. Veškerou dokonalost, kterou jsem u svého božského Syna rozpoznala, když jsem s Ním žila, jsem napodobovala, a co mi Duch svatý označil za nejdokonalejší jsem, jak jsi viděla, vykonala. Tato úzkostná starostlivost byla pro mě tak přirozená, jako dýchání, a touto starostlivostí jsem přiměla svého božského Syna k tomu, že mi prokázal tak mnoho dobrodiní a že mě během mého pozemského života tolikrát navštívil.

679. Přeji si také, abys mě ty i tvé sestry, napodobovaly v mé samotě a starostlivosti. Proto rozhodni o způsobu, kterým by mohla být samota pravidelně zachovávána a aby ty, které budou toto duchovní cvičení praktikovat, mohly ve

stanovených dnech žít v ústraní ve svaté poslušnosti. Ty víš ze své zkušenosti, jak mnoho ovoce je možné v takovém odloučení sklízet, protože jsi v něm sepsala téměř celý můj životopis. V této samotě tě Pán také navštěvoval s většími milostmi a požehnáním pro zlepšení tvého života a přemáhání tvých nepřátel. Aby tvé řeholnice mohly pochopit, jak se mají chovat při duchovním cvičení v samotě a vytěžit z něho větší prospěch a pokrok v duchovním životě, přeji si, abys pro ně sepsala zvláštní pojednání, ve kterém přiřadíš všechna jejich zaměstnání určitým hodinám a době. Vše musí být uspořádáno tak, aby ty řeholnice, které praktikují cvičení v osamocení, nepřícházely o pravidelná komunitní cvičení, která jsou důležitější než ta mimořádná. Pokud se ostatního týče, sestry, které budou praktikovat duchovní cvičení v osamocení, by měly zachovávat dokonalý klid a chodit zahalené, aby bylo ostatním sestrám zřejmé, že právě podstupují toto cvičení, a že s nimi nemají navazovat konverzaci. Ať není žádná z nich ochuzena o toto dobrodiní kvůli své službě a ať své povinnosti předají pod poslušností jiným. Pro sepsání tohoto pojednání si vypros u Pána osvětlení a já ti pomohu lépe pochopit postupy, které jsem praktikovala v samotě, abys je naučila ostatní.

KAPITOLA XVI.

Jak nejsvětější Marie slavila svátky Nanebevstoupení Krista, našeho Spasitele, příchod Ducha svatého, svátek svatých andělů a světců i jiná výročí obdržených milostí.

680. V každém skutku a tajemství naší slavné Královny a Paní nacházíme nová tajemství k proniknutí a nové důvody pro obdiv a chválu, ale mně chybí nová slova, abych mohla popsat, co vidím. Z toho, co mi bylo sděleno, abych pochopila lásku Krista ke své nejčistší Matce a nejvyšší důstojné Nevěště, se mi zdá, že by kvůli této lásce byl Pán ochoten se vzdát svého trůnu slávy a společnosti svatých proto, aby mohl být se svou milovanou Matkou, pokud by jiné příčiny nevyžadovaly jeho přítomnosti v nebi a nejsvětější Panny na zemi. Ale ať nikdo neříká, že tento vysoký úsudek o dokonalosti nebeské Královny snižuje hodnotu dokonalosti jejího božského Syna nebo svatých, protože božství Otce a Ducha svatého bylo v Kristovi v nejvyšší osobní jednotě. Tři božské Osoby existují v sobě navzájem nedělitelným způsobem a Osoba Slova nemůže existovat bez Otce a Ducha svatého. Je jisté, že společnost andělů měla v očích božího Syna menší váhu než společnost jeho nejsvětější Matky, pokud zohledníme sílu vzájemné lásky mezi Kristem a jeho nejčistší Matkou. Ale

z jiných důvodů bylo vhodné, aby se Pán po završení vykoupení lidstva vrátil na pravici svého Otce a jeho přesvatá Matka zůstala s Církví, aby se prostřednictvím jejího úsilí a zásluh projevíly účinky vykoupení, a aby vynesla na světlo ovoce mučení a smrti jejího božského Syna.

681. Kristus, náš Spasitel, organizoval svá díla s nevýslovnou a tajemnou prozřetelností, v čemž se projevovala jeho božská moudrost, vznešenost a sláva, a spoléhal přitom plně na tuto silnou Ženu, jak popisuje Šalomoun (Př.31,10). A jeho důvěra nebyla zklamána, protože nejmoudřejší Matka spojením svého snažení a zásluh se zásluhami jeho umučení a krve koupila pro svého Syna pole, které osázela vinicí Církve. Byl to rostoucí počet duší věřících, vyrůstajících v Církvi na zemi, a duše předurčených, prostřednictvím kterých má být Církev na věčné věky přisazena do vítězného Jeruzaléma. Pokud bylo vhodné, aby sláva Nejvyššího světila celé své velké dílo Marii proto, aby náš Spasitel mohl po svém zmrtvýchvstání vejít do slávy svého Otce, pak nebylo o nic neméně vhodné, aby náš Pán, jak dalece to bylo možné, udržoval kontakt se svou nejsvětější Matkou, kterou zanechal na světě a kterou nezměrně miloval. Nevedla ho k tomu jen jeho vlastní láska k Matce, ale i její stav a úkoly Ji svěřené pro její pobyt na zemi, kdy milosti, prostředky, dary a požehnání musely být nutně úměrné zdroji a cíli těchto skrytých tajemství. Všechny tyto požadavky byly skvěle splněny častými návštěvami Syna u své Matky a jejím vyvyšováním na trůnu jeho slávy. Tak nezůstala neporazitelná Královna plně odloučená od jeho nebeského dvora, ani nebeští dvořané nebyli na mnoho let oloupeni ochuzeni o lahodný pohled na svou Královnu. Pokud bylo takové potěšení přípustné, bylo vhodné, aby ho všechny zúčastněné strany požívaly.

682. Jedním ze dnů (kromě těch, o kterých jsem už psala), při nichž byly obnoveny nebeské divy, byl ten, ve kterém každý rok Marie slavila Nanebevstoupení svého božského Syna. Ten den byl velkým svátkem pro Ni i pro celé nebe. Přípravovala se na něj čtyřicet dní od dne, kdy oslavila Vzkříšení svého Syna. Během celého tohoto období obnovovala vzpomínky na milosti a požehnání, která obdržela od svého božského Syna, na vznešenou společnost dávných patriarchů a svatých, vysvobozených z předpekli, přičemž za vše, co se v tomto období den po dni stalo, vzdávala díky novými hymnami a pobožnostmi tak, jako by se to všechno znovu odehrávalo, protože všechny ty události byly nesmazatelně uloženy v její paměti. Nebudu se dopodrobna rozepisovat o všem, co v té době dělala, protože jsem to dostatečně popsala už v posledních kapitolách druhé části. Řeknu pouze, že během této přípravy obdržela naše velká Královna velké milosti a zakoušela nové působení Božství, kterým se stávala víc a více podobná Bohu a připravena pro přijetí zvláštních milostí v samotný den svátku.

683. V tento tajuplný den, ve kterém náš Spasitel Ježíš vystoupil do nebe, přišel osobně do modlitebny své nejsvětější Matky provázen nesčetným množstvím andělů, patriarchů a svatých, které vzal tehdy s sebou do nebe. Naše velká Paní už svou návštěvu očekávala, jako obvykle ležela na zemi ve tvaru kříže a s tváří přitisknutou k zemi byla stravována svou nevýslovnou pokorou. Přesto však byla současně vyvýšena nad všechno lidské i andělské pomyšlení až na nejvyšší vrchol lásky, kterou mohl cítit pouhý tvor. Pak se Jí uprostřed zástupů svatých zjevil její božský Syn, obnovil své milosti a svá požehnání, a přikázal andělům, aby Marii zvedli z prachu a posadili Ji po jeho pravici. Při provádění tohoto příkazu posadili serafové na trůn Páně Tu, která Mu dala lidskou existenci. Pak se Jí zeptal na to, co si přeje a po čem touží. Nejsvětější Marie odpověděla: „Můj Synu a věčný Bože, toužím po oslavení a vyvýšení tvého svatého jména. V tom bych Ti chtěla vzdávat díky za celé lidstvo a uznávat požehnání, že jsi v tento den svou všemohoucností povýšil naši přirozenost k věčné slávě a blaženosti. Prosim, aby všichni lidé poznali, chválili a velebili tvé Božství a nejsvětější lidství.“

684. Pán odpověděl: „Má Matko a Holubičko, vyvolená z celého tvorstva za můj přibýtek, pojď se mnou do mé nebeské vlasti, kde budou tvé tužby splněny, tvé žádosti schváleny a kde budeš moci slavit tento den ne mezi smrtelnými Adamovými dětmi, ale mezi mými dvořany a obyvateli nebes.“ Ihned potom se celý tento nebeský průvod vydal stejně jako v den Nanebevstoupení na cestu vzdušnými prostory, aby pak panenská Matka, která stále seděla po pravici svého Syna, vešla do nejvyššího nebe. A když dorazili do tohoto nejvyššího místa, seskupila se celá nebeská společnost do sborů, a nejen oni a celé nebe, ale i sám Svatý svatých jako by byl zahalen do nového druhu mlčení a pozornosti. Poté Královna požádala o svolení Pána sestoupit z trůnu, padla k nohám nejsvětější Trojice na svou tvář a zazpívala obdivuhodnou píseň chvály, do které vložila tajemství vtělení a vykoupení se všemi vítězstvími a triumfy svého božského Syna až do jeho slavného nanebevstoupení na pravici jeho věčného Otce.

685. Nejvyšší projevil svou radost a své uspokojení z tohoto chvalo zpěvu, přičemž všichni svatí odpovídali písněmi oslavujícími a velebicími Všemohoucího v tomto obdivuhodném Tvorovi a všichni byli díky přítomnosti své Královny naplněni novou radostí. Pak Ji z příkazu Nejvyššího anděle znovu posadili po pravici jejího božského Syna, a když byla, stejně jako při jiných příležitostech, osvěcena a ozdobena, patřila na Boha ve vznešené přímé vizi. V této blažené vizi strávila Královna část dne, přičemž Pán znovu potvrdil její právo na to místo, které pro Ni bylo od věčnosti připravené, a které bylo popsáno v části věnované nanebevstoupení Páně. Pro zvětšení našeho obdivu a vděčnosti upozorňuji na to, že se každý rok v ten

den Marie Pán ptal, zda si přeje raději zůstat věčně ve věčné radosti, nebo se chce pro dobro Církve znovu vrátit na zem. Rozhodnutí bylo plně ponecháno v jejich rukou, přičemž ona odpověděla, že pokud je to vůle Všemohoucího, chce se vrátit na svět a pracovat pro lidi, kteří jsou ovocem vykoupení a smrti božího Syna.

686. Tato odpověď, opakovaná každým rokem s tak plnou odevzdaností, byla stejně často přijata nejsvětější Trojicí k údivu všech blahoslavenců. Tak, a nejen jednou, ale mnohokrát připravila nebeská Matka sama sebe o blažené nazírání, když sestoupila na nové období na svět, aby řídila Církev a obohacovala ji svými jedinečnými zásluhami. A protože v důsledku našich omezených schopností nebudeme nikdy schopni náležitě tyto zásluhy ocenit, nebude zajisté újmou pro tento životopis, když nebudeme usilovat o jejich odhalení, ale odložíme to až na dobu, kdy dosáhneme patření na Boha. Ale odměna odpovídající těmto obětem byla pro Ni vyhrazena na dobu, kdy Jí měla být podle božské vůle ve stavu trvalého blaženého nazírání, aby se pak o to víc podobala lidství svého Syna a byla o to víc hodna zaujmout své místo na trůnu po jeho pravici. V dalším průběhu těchto událostí v nebi, přidala velká Královna ještě prosby za vyvýšení božího jména, rozšíření Církve, obrácení lidstva a vítězství nad ďáblem. Všechny její prosby byly vyslyšeny a následně v příhodné době plněny a budou plněny ve všech údobích Církve. Tyto milosti by mohly být větší, pokud by jim hříšníci celého světa nevzdorovali a nečinili smrtelníky nehodné jejich udělení. Pak andělé v doprovodu nebeské hudby a harmonie přenesli svou Královnu zpět do její modlitebny ve večeradle, kde Marie padla na svou tvář a v nejhlubší pokoře vzdávala díky za tyto nové milosti. Chtěla bych se zmínit o tom, že evangelista svatý Jan měl nějaké povědomí o těchto tajemstvích a pociťoval i něco z jejich účinků, protože obvykle vídal nebeskou Královnu vyzařovat nebeské světlo tak, že ani nemohl pohlédnout do její tváře. Protože se velká Paní pokory vždy pokořovala až k zemi a často ho na kolenou žádávala o různá svolení, byl často zachvácen uctivou bázní a nepokojem, přičemž se tyto pocity vždy mísily s podivuhodnou radostí a povzbuzením ke svatosti.

687. Velká Královna využila sama sebe, když účinky a milosti spojené se slavností Nanebevzetí použila k větší oslavě příchodu Ducha svatého a prostřednictvím nich se na tento příchod během devíti dnů, které mezi uvedenými svátky jsou, připravovala. Stále, aniž by ukončila svá svatá cvičení, v sobě vzbuzovala nejvyšší horlivou touhu po obnovení darů božího Ducha ve svém nitru. Když nadešel ten den, byly její tužby splněny s projevem všemohoucí moci, protože ve stejnou hodinu, kdy Duch svatý sestoupil poprvé na shromážděné apoštoly ve večeradle, sestupoval každý rok na Ježíšovu Matku, nevěstu a chrám Ducha svatého, přičemž tento příchod nebyl o nic méně slavný, než ten první, protože sestupoval v podobě

viditelného, podivuhodně jasného ohně, doprovázeného tajemným hlukem, přičemž tato znamení nemohli vnímat všichni tak, jako poprvé. Při prvním příchodu to bylo nutné, potom však nebylo vhodné, aby o tomto zázraku věděl někdo jiný než nejsvětější Marie a do jisté míry také svatý Jan. Nesčetné množství andělů při takových událostech zpívalo spolu s Ní chvalozpěvy Pánovi v líbezné harmonii chvály Pánu, a Duch svatý Ji celou roznítil, obnovil svými přehojnými dary a znásobil požehnání, která už měla. Pak velká Paní vzdala pokorné díky, a to nejen za toto dobrodiní, ale i za to, že také apoštoly naplnil moudrostí a charismatickými dary, aby z nich učinil hodné služebníky Páně a zakladatele svaté Církve i za to, že svým příchodem zpečetil dílo vykoupení lidstva. V delší modlitbě pak požádala božího Ducha, aby i nadále v Církvi působil svou milostí a moudrostí v přítomné i budoucí době, a aby nikdy své působení nezastavil kvůli hříchům a nehodnostem lidí. Duch svatý všechny tyto prosby své jediné Nevěsty schválil, přičemž nyní svatá Církev sklízí jejich ovoce a bude se z nich čerpat až do konce světa.

688. K těmto tajemným oslavám svátků Páně i svých přidávala velká Královna během roku další zvláštní slavnosti a pobožnosti, konkrétně po jedné na počest svatých andělů a svatých. Aby mohla náležitě oslavit dokonalost a svatost andělské přirozenosti, připravovala se na to několik dní podobným duchovním cvičením, jako před jinými svátky. Přidávala k tomu nové písně oslavující, chválící a připomínající stvoření andělů, obzvláště pak jejich ospravedlnění a všechna jí známá a s tím spojená tajemství, přičemž opěvovala všechna ta tajemství dohromady i každé zvlášť. Když nadešel ten den, který pro tu oslavu určila, pozvala na tu slavnost všechny anděly. Mnoho tisíc nebeských sborů sestoupilo z nebe a zjevilo se jí v obdivuhodné kráse a slávě v její modlitebně. Pak byly vytvořeny dva sbory. Jeden sbor tvořila naše Královna a druhý tvořili všichni nebeští duchové. Všichni pak po celý den střídavě a po verších zpívali v nebeské harmonii překrásné písně. Pokud by bylo možné, aby svět poznal tajemné chvalozpěvy, které během těch dní složila nejsvětější Paní a andělé, patřily by nepochybně mezi největší zázraky Páně a budily by obdiv u všech smrtelníků. Nemohu najít slova ani čas pro popis všeho, co mi bylo ve vztahu k těmto tajemstvím zjeveno, protože andělé začali chválou boží podstaty, všech božích rysů a vlastností, které znali. Pak Královna nebes dobrořečila a velebila Boha za to, že projevil svůj majestát, moudrost a všemohoucnost ve stvoření tak velkého počtu krásných duchovních bytostí, za to, že je obdařil tak mnoha dary přirozenosti i milosti a jmenoval je služebníky a vykonavateli své vůle a vlády nad lidmi, všemi nižšími a viditelnými tvory. Andělé ze své strany odpověděli patřičným a vděčným uznáním své povinnosti a všichni opěvovali Všemohoucího obdivuhodnými chválami

za to, že stvořil a vybral za svou Matku Pannu tak čistou, svatou a hodnou jeho největších darů a za to, že Jí udělil vládu a panství nad vším, aby Jí mohli uznávat a ctít coby důstojnou boží Matku a obnovitelku lidského pokolení.

689. Takto nadpozemští duchové oslavovali velké výsady své Královny a velebili skrze Ni Boha, zatímco Ona se stejným záměrem vypočítávala výsady andělů. Proto byl tento den dnem obdivuhodné radosti a jásání pro Královnu a dnem mimořádné radosti andělů, zejména tisíc andělů z její obvyklé stráže, protože ti se podíleli na slávě vzdávané jejich Paní a Královně. Protože jak na jedné, tak i na druhé straně nebyla překážkou neznalost ani nedostatek touhy ocenit připomínaná tajemství, byly tyto střídavé nebeské zpěvy plné jedinečné úcty. A tak to budeme vnímat i my, až se na nich budeme v Pánu podílet.

690. Dalším svátkem v průběhu roku byl svátek svatých. Také na tento svátek se připravovala mnoha modlitbami a duchovními cvičeními jako na jiné svátky. Všichni patriarchové, proroci a ostatní svatí, a to i ti, kteří zemřeli po zmrtvýchvstání Páně, přišli z nebe, aby se svou Přímluvkyní oslavili tento radostný den. Ta složila nové chvalozpěvy na oslavu svatých a účinků smrti jejího božského Syna. Naše Královna se při této příležitosti velice radovala, protože znala tajemství jejich předurčení a protože i přes všechna nebezpečí života dosáhli bezpečné věčné blaženosti. Za toto požehnání chválila Pána a Otce milosrdenství a děkovala ve svém díkůvzdání za dary, milosti a dobrodiní, které každý ze svatých z jeho ruky obdržel. Žádala svaté, aby se přimlouvali za svatou Církev a za všechny, kteří bojují svůj boj a jsou dosud v nebezpečí ztráty koruny. Pak také zavzpomínala a poděkovala za vítězství a triumfy, která získala skrze boží moc nad demony. Nakonec přidala nové chvalozpěvy pokorných a vroucích díků za sebe a za všechny duše, které budou vytrženy z moci temnoty.

691. Je předmětem obdivu lidí, stejně jako andělů, že pouhý tvor ve smrtelném těle mohl konat nepřetržitě tolik neustálých zázraků, které by se mohly zdát být nedosažitelné i velkému počtu spolupracujících duší, a to i kdyby byly horlivé jako nejvyšší serafové. Ale naše velká Královna se jistě v něčem podílela na boží všemohoucnosti, která Jí dělala snadným to, co by bylo pro ostatní nemožné. V těchto posledních letech svého přesvatého života se její aktivita zvýšila natolik, že byla stále, bez přestání a odpočinku činná, což přesahuje všechno naše chápání, protože Jí už neomezovala smrtelnost ani tíha lidské přirozenosti, takže pracovala jako neúnavný duchové, ba víc než všichni duchové dohromady, takže se stala jedním, vše stravujícím plamenem a požárem ohromné aktivity. Jejím svatým ctnostem se zdály být všechny dny krátké, všechny příležitosti zřídka a všechna cvičení omezená,

protože její božská láska stále směřovala k překročení všech mezí v tom, co dělala, i když její činnost neznala meze. Ve srovnání s tím, jaká byla její skutečná činnost, je vše, co jsem popsala nepatrné, ba nicotné. Jsem povinná se doznat a potvrdit svou nedostatečnost s ohledem na to, že vidím téměř nekonečnou propast či vzdálenost mezi tím co mi bylo zjeveno a tím, co jsem byla schopna během svého života pochopit. A pokud si nemohu vytvořit názor na to, co mi bylo zjeveno, jak bych mohla mluvit o tom, co jsem neviděla, protože nemám žádné měřítko kromě své neznalosti? Mějme se na pozoru, abychom se nestali nehodnými světla, které na nás čeká v nebi, a ve kterém uvidíme všechno v Bohu. Tato odměna a radost sama o sobě, i kdybychom nezískali žádné jiné, by nás měla motivovat ke snášení všech útrap, bolesti a muk mučedníků až do konce světa. Byli bychom bohatě odměněni pochopením důstojnosti a vznešenosti nejsvětější Marie, která sedí po pravici svého Syna, vyvýšena nad všechny anděly a svaté v nebi.

Ponaučení, které mi udělila velká Královna andělů.

692. Má dcero, přejí si, abys tak, jak postupuješ v popisování mých skutků a života, postupovala také v mém dokonalém následování a napodobování. Tato touha ve mně roste úměrně úrovni tvého osvětlení a obdivu k tomu, co vidíš a o čem píšeš. Nyní nastal čas, abys udělala to, co jsi nestihla a abys obrátila perutě letu svého ducha k výšinám, do kterých tě Všemohoucí volá, a já tě zvu. Naplň své skutky veškerou dokonalostí a svatostí. Nezapomeň, že odpor tvých nepřátel, ďábla, světa a těla je plný nenávisti a nejvyšší krutosti, a že nemůžeš překonat tak mnoho obtíží a pokušení, pokud ve svém srdci neprobudíš nejhorlivější zápal a snahu neporazitelně odrazit a zničit jedovatého hada, který s ďábelskou chytrostí využívá mnoho klamů k tomu, aby tě přivedl k pádu nebo tě zdržel v postupu, abys nemohla dosáhnout svého cíle a stala se nehodnou stavu, pro který tě Pán vyvolil.

693. Nesmíš, má dcero, ignorovat fakt, že démon v každé minutě číhá na nejmenší nedbalost, zapomnětlivost nebo nepozornost duší, že stále slídí a číhá v záloze, aby každou nedbalost využil k lákání neopatrných duší ke hříchu, a aby je prostřednictvím jejich vášni sváděl na scestí dřív, než mohou rozpoznat velikost rány, kterou se jim snaží zasadit. Když pak k tomuto poznání dospějí a zatouží povstat ze svého pádu, cítí stále větší obtíže a potřebují mnohem víc milosti a úsilí, aby odolávali zlu, než před pádem. Vina duši oslabuje ve ctnosti, nepřítel získává větší vliv, vášně mají tendenci se stát nezkrotnými a nepřemožitelnými. Proto mnoho lidí padá, ale ne stejný počet jich z hříchu povstává. Lékem na toto nebezpečí je život ve stálé touze, zasloužit si boží milost a ve stálé snaze dělat vše dokonaleji a nedopřávat nepříteli žádnou šanci, aby zastihl duši nestráženou, nezaměstnanou nějakým duchovním

cvičením nebo ctnostným skutkem. Tím se tíha lidské přirozenosti zmenšuje, vášně a zlé sklony jsou drceny, démon je zastrašen, duše se probouzí a získává vládu nad tělem a nižšími smyslnými mocnostmi, které podřizuje boží vůli.

694. Pro to všechno najdeš živý příklad v mých skutcích, o kterých nyní píšeš a které ti byly zjeveny v tak velkém světle, abys na ně nezapomněla. Účastní se, má nejdražší, všeho, co v tomto čistém zrcadle vidíš, a pokud mě vnímáš a uznáváš coby svou učitelku, matku i Paní veškeré svatosti a pravé dokonalosti, neodkládej napodobování mých činů a následování mého příkladu. Není možné, abys ty nebo kterýkoli jiný tvor dosáhli bezvadnosti a dokonalosti mých skutků, a Pán k tomu ani nikoho nezavazuje, ale s pomocí jeho božských milostí můžeš svůj život naplnit ctnostnými a svatými činy, a využívat k tomu všechnen čas i všechny schopnosti, takže přidáváním cvičení ke cvičení, modlitby k modlitbě, prosby k prosbě, ctnosti ke ctnosti nenecháš uplynout žádný čas, den ani hodinu bez toho, abys konala dobré skutky, které ses ode mě naučila. Proto jsem spojovala jiné práce s těmi, které byly nutné pro řízení Církve, a slavila svátky takovým způsobem a s takovými přípravami, které jsi poznala a popsala. Sotva jsem oslavila jeden, začala jsem se připravovat na další, takže v mém životě nebyl ani okamžik, který by nebyl vyplněn svatými skutky, příjemnými Pánovým očím. Všechny děti Církve, pokud si to přejí, mě mohou napodobovat a ty bys to měla činit s větší horlivostí než ostatní. To je záměr, kvůli kterému Duch svatý ustanovil svátky a slavnosti mého božského Syna, mých a svatých, které jsou v Církvi každoročně slaveny.

695. Jak jsem tě mnohokrát nabádala, přejí si, abys vynikala ve zbožném slavení svátků, zejména těch, které jsou spojeny s tajemstvím Božství a lidství mého božského Syna, mého života a mé oslavy. Také si přejí, abys chovala ve zvláštní úctě anděly, a to jak pro jejich velkou vznešenost, svatost, krásu a úslužnost, tak i pro velké milosti a požehnání, které jsi prostřednictvím těchto nebeských duchů obdržela. Přejí si, aby ses jim přizpůsobila čistotou své duše, vznešeností smýšlení, horlivostí lásky a životem vedeným způsobem, jako bys neměla pozemské tělo ani jeho vášně. Andělé by měli být na tvé pozemské pouti tvými přáteli a společníky, aby se jimi mohli stát také v nebeské vlasti. Nyní s nimi hovoř a udržuj důvěrné styky, ve kterých oni vyjeví vlastnosti a projevy lásky tvého Ženicha, poví ti o jeho kladných rysech, povedou tě přímou cestou spravedlnosti a pokoje, budou tě chránit před démonem a upozorňovat na jeho svody. Ve stálé výuce těchto služebníků a duchů Nejvyššího uslyšíš o zákonech boží lásky. Slyš a přesně je poslouchej.

KAPITOLA XVII.

Archanděl Gabriel je poslán coby vyslanec k nejsvětější Marii se zprávou, že bude žít ještě tři roky, a jak působila tato zpráva na svatého Jana a celou přírodu.

696. Při psaní zbývajících částí tohoto životopisu naší přesvaté Paní by bylo víc než spravedlivé, aby byla naše srdce naplněna něhou a oči slzami při laskavých a dojemných zázracích posledních let jejího života. Chtěla bych vyběhnout zbožné věřící, aby při čtení nepovažovali tyto události za minulé a nepřítomné, protože mocná ctnost víry může ty pravdy duchu zpřítomnit, a pokud na ně budeme pohlížet s pravou křesťanskou úctou a zbožností, není pochyb o tom, že z nich budeme sklízet sladké ovoce a naše srdce pocítí účinky a radost z dobra, kterého naše oči nemohou vidět.

697. Nejsvětější Marie se dožila věku šedesáti sedmi let, aniž by kdy od prvního okamžiku svého početí zastavila svůj let, zmírnila žár své lásky nebo zpomalila rozmnožování zásluh. Jak to vše v Ni během každého okamžiku jejího života rostlo, nevýslovné dary, dobrodiní a milosti Pána Ji učinily úplně podobnou Bohu a plně duchovní. Horlivé city lásky a touhy jejího nejpočetnějšího srdce Ji nedopřály žádný odpočinek, který by nebyl v centru její lásky. Tělesná pouta byla pro Ni velice nepřijemná, přičemž zdrcující touha po Bohu a spojení s Ním nejužšími, věčnými svazky (podle našeho způsobu vyjadřování) u Ni dostoupila vrcholu. Země sama se v důsledku hříchů smrtelníků stala nehodnou přechovávat tento Poklad z nebe a nemohla již déle snášet napětí, které bylo nutné pro zachování její odloučenosti od skutečného Pána. Věčný Otec toužil po své jediné Dceři, Syn po své milé a nejvyšší milující Matce a Duch svatý po objetí své nejkrásnější Nevěsty. Andělé toužili po své Královně a svatí po své velké Paní a všichni nebešťané mlčky očekávali příchod své Císařovny, která je měla naplnit velkou slávou, svou krásou a milostností. Všechno co mohlo být připisováno k jejímu dobru, bylo dosud na světě a v Církvi, protože ta potřebovala takovou Matku, Učitelku a lásku, kterou choval sám Bůh k ubohým Adamovým dětem.

698. Bylo však nutné stanovit dobu trvání a termín ukončení pozemské činnosti naší Královny, pročež se božská konsistoř (jak bychom to my vyjádřili) radila o způsobu oslavy nejsvětější Matky a určení druhu láskyplné odměny za její věrné plnění záměrů božského milosrdenství mezi Adamovými dětmi v průběhu mnoha let, kdy byla Zakladatelkou a Učitelkou jeho Církve. Všemohoucí se proto rozhodl potěšit a obveselit Marii tím, že Ji upozorní na stanovenou dobu zbývajících životů zjevením

dne a hodiny toužebně očekávaného konce jejího pozemského vyhnanství. Proto nejsvětější Trojice vyslala svatého archanděla Gabriela s mnoha jinými nebeskými hodnostáři, aby Královně oznámil, kdy a jak se její život skončí a přejde do života věčného.

699. Svatý kníže sestoupil s ostatními do večeřadla v Jeruzalémě a vstoupil do modlitebny velké Paní, kde Ji zastihl, jak leží s tváří na zemi a rukama rozepjatýma do podoby kříže, a žádá milost pro hříšníky. Když uslyšela zvuk jejich hudby a začala vnímat jejich přítomnost, zvedla se na kolena, aby mohla vyslechnout poselství a projevit úctu nebeskému vyslanci a jeho společníkům, kteří Ji oděni v bílém zářícím rouchu se zjevnou radostí a úctou obklopili. Všichni drželi v rukou koruny a palmové ratolesti, přičemž každý držel jinou, což mělo představovat různá významání a odměny nevýslovné krásy a ceny, které měly být uděleny velké Paní a Královně. Gabriel Ji pozdravil slovy Ave Marie a dodal k nim: „Naše Císařovno a Paní, Všemohoucí a Svatý svatých nás vyslal ze svého nebeského dvora, abychom Ti jeho jménem zvěstovali nejvyšší šťastný konec tvého putování a vyhnanství na zemi v tomto smrtelném životě. Brzy, Ó, Paní, nadejde den a hodina, ve které podle své dlouho trvající touhy dojdeš skrze přirozenou smrt vlastnictví věčného a nesmrtelného života, který Tě čeká ve slávě a po pravici tvého božského Syna, našeho Boha. Přesně od dnešního dne za tři roky budeš vzata do nebe a přijata do věčné radosti Páně, kde Tě všichni nebeští obyvatelé očekávají a touží po tvé přítomnosti.“

700. Nejsvětější Marie vyslechla toto poselství s nevýslovnou radostí své nejčistší a nejvyšší milující duše, padla opět na svou tvář a odpověděla stejnými slovy jako při vtělení Slova: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova (Lk.1, 38)!“ Pak požádala svaté anděly a služebníky Nejvyššího, aby Ji pomohli vzdávat díky za tuto vítanou a radostnou zprávu. Požehnaná Matka pak střídavě se serafy a dalšími anděly zpívala dvě hodiny chvalozpěvy. I když jsou andělští duchové v důsledku své přirozenosti a nadpozemských darů velice bystří, moudří a vznešení, předčila je jejich Královna v tom všem tak, jako předčí panovníci své poddané, protože Ona oplývala milostí a moudrostí jako učitelka, zatímco andělé jako uředníci. Po ukončení chvalozpěvů a po tom, co se Marie znovu pokořila, požádala nadpozemské duchy o přímluvu u Pána, aby Ji připravil na přechod ze smrtelného života do věčného, i aby požádali všechny ostatní anděly a svaté v nebi o prosbu na stejný úmysl. Všichni slíbili vykonat vše, o co je Marie žádala, načež se s Ni svatý Gabriel rozloučil a vrátil se s celým svým doprovodem do nejvyššího nebe.

701. Velká Královna a Paní celého vesmíru zůstala ve své modlitebně opět sama. Se slzami pokorné radosti se vrhla znovu na zem, aby ji objala coby společnou matku nás všech, a řekla: „Země, děkuji ti po zásluze za to, žeš mě bez mé zásluhy vytrvale šedesát sedm let nosila. Jsi dílem Nejvyššího a z jeho vůle jsi mne až do této doby

snášela. Nyní tě žádám, abys mi po zbývající dobu mého pobytu na tobě pomáhala, abych stejně tak, jako jsem byla z tebe a na tobě vytvořena, byla skrze tebe vyvýšena k blaženému patření na mého Stvořitele.“ Oslovila také jiné výtvoř, když řekla: „Vy nebesa, planety, hvězdy a živly stvořené mocnou rukou mého Milého, věrní svědci a hlasatelé jeho velikosti a krásy, vám také děkuji za zachování mého života. Pomáhejte mi od dnešního dne, abych s boží pomocí mohla znovu v době do konce svého pozemského bytí zdokonalovat svůj život, abych se mohla ukázat být vděčnou mému a vašemu Stvořiteli.“

702. Den třetího výročí po obdržení toho poselství, měl být, podle archandělovy předpovědi, dnem slavného přechodu nejsvětější Marie. Ale už od hodiny, ve které obdržela tuto zprávu, začala hořet ohněm boží lásky, přičemž znásobila svá cvičení zbožnosti tak, že se zdálo, jako by chtěla splatit nějakou nedbalost nebo polevení v horlivosti z minulého období. Pocestný zrychlí svůj krok, když je ještě velká část cesty před ním a den se už chýlí ke konci a dělník nebo kupec zdvojnásobí své úsilí, když nastává večer a oni dosud nedokončili svou práci. Ale naše velká Královna zintenzivnila své hrdinné snažení ne ze strachu před blížící se nocí nebo nebezpečným cestováním ve tmě, ale protože ji pobízela láskyplná touha po věčném světle i touha vejít bohatší a úspěšnější do věčné radosti Páně. Bezodkladně napsala apoštolům a učedníkům, aby je povzbudila v jejich práci na obrácení světa, a pak, během následujících třech let, jim častěji než dřív zaslala své příkazy. Ještě s větší péčí pobízela a povzbuzovala věřící, kteří žili v jejím okolí a byli s Ní v osobním kontaktu. I když své tajemství nikomu neprozradila, chovala se jako osoba, která se chystá odejít a touží opustit své přátele bohaté, prosperující a plné nebeského požehnání.

703. Ale pokud jde o evangelistu svatého Jana, měla důvod jednat jinak, protože ho pokládala za svého syna, který Ji provázel a pomáhal Ji zvláštním způsobem. Proto se zdálo být požehnané Paní vhodné ho informovat o poselství týkajícího se její smrti. Proto mu po několika dnech, po tom, co ho nejdříve požádala o svolení a požehnání, řekla: „Ty už víš, můj synu a pane, že jsem mezi všemi tvory Nejvyššího nejvíce zadlužena a povinna se podrobit jeho svatě vůli. Pokud jsou Mu všechny ostatní bytosti podřízeny, měla bych já zcela jistě splnit všechna jeho přání v čase i na věčnosti, a ty, můj synu, mi v tom máš pomáhat jako ten, kdo ví, jak podle práva mnohokrát patřím těm i duším svému Bohu a Pánu. Ve svém blahosklonném milosrdenství mi Pán zjevil, že se konec mého smrtelného života blíží a že ode dne, kdy mi to bylo oznámeno, mi zbývají už jen tři roky vyhnanství do přechodu

k věčnému životu. Prosím tě, můj synu, během té krátké doby o pomoc, abych mohla alespoň z části díky Nejvyššímu splatit nesmírná pozhánání, která jsem od něho obdržela z jeho nejvyšší štědré lásky. Naléhavě tě prosím z celého srdce, modli se za mě.“

704. Tato slova nejsvětější Matky vytrhla srdce svatého Jana, který neschopen se bránit smutku a slzám, řekl: „Má Matko a Paní, tvá vůle a vůle Nejvyššího mě zavazují uposlechnout tvé příkazy, i když mé zásluhy jsou mnohem menší než by měly být a než jaké bych si je přál mít. Ale ty, nejmilejší Paní a Matko, pomáhej svému ubohému dítěti, které má osiřet a být zbaveno tvé nejvyšší žádoucí společnosti.“ Svatý Jan nemohl nic víc dodat, protože vzdechy a slzy zármutku mu nedovolily mluvit. I když ho milující Královna povzbuzovala a utěšovala něžnými a hojivými slovy, zůstalo toho dne apoštolovo srdce proniknuté šípem bolesti a zármutku, který způsobil, že vadnul jako kvetoucí květiny, které, když jsou navečer zbaveny slunečního světla, ze kterého se během celého dne těšily, zesmutní a zavírají své květy. Aby snad svatý Jan v důsledku toho zármutku nezemřel, přispěchala mu nejsvětější Matka na pomoc svým láskyplným příslibem a ujistila ho, že bude i nadále jeho Matkou a přímluvkyní u jejího božského Syna. Svatý Jan o tom informoval svatého Jakuba menšího, který, coby Jeruzalémský biskup, z rozhodnutí svatého Petra pomáhal svatému Janovi v péči o Císařovnu světa. Od té doby oba apoštolové usilovali s vědomím toho, co se blíží, o to, aby s ještě větší pozorností pečovali o svou Královnu a Paní. To platilo zejména u evangelisty, který Ji nechtěl opouštět.

705. Během těch posledních tří let života naši Královny a Paní boží moc dovolila určitě skryté a něžné síle přimět celou přírodu k truchlení a zármutku nad očekávanou smrtí slavné Královny, která svým životem zkrášlila a zdokonalila celé tvorstvo. Svatí apoštolové, ačkoli byli rozptýleni po celém světě, začali pociťovat novou úzkost a starost o dobu, ve které přijdou o pomoc své Paní, protože prostřednictvím božského světla vnímali, že ta doba už není daleko. Ostatní věřící žijící v Jeruzalémě a okolí, začali skrytě cítit, že o svůj poklad a radost brzy přijdou. Obloha, hvězdy a planety ztratily mnoho ze svého jasu a krásy, jako den, když se blíží noc. Také ptáci v tomto období pozoruhodně projevovali svůj zármutek. Obvykle se jich shromáždilo velké množství kolem místa, kde se nejsvětější Marie zdržovala. V okolí modlitebny svůj neobvyklý let a pohyb doprovázeli smutnými tóny, jako by ve svém zármutku bédovali a sténali, dokud jim přesvatá Paní nepřikázala chválit svého Stvořitele svými přirozenými melodiemi. Častým svědkem tohoto zázraku byl také svatý Jan, který k truchlivému zpěvu ptáků připojoval svůj nárek. Několik dní před přechodem nebeské Matky se shromáždilo nesčetné množství malých ptáčků, kteří pokládali své hlavičky a zobáčky na zem a vydávali ze svých prsou sténání, jako by se s někým navždy loučili a prosili o poslední pozhánání.

706. Svůj smutek neprojevovalo jen ptactvo ve vzduchu, ale i brutální zvířata na zemi. Jednoho dne, když šla Marie podle svého zvyku navštívit svatá místa vykoupení a přišla na horu Kalvarii, čekalo Ji tam mnoho divokých zvířat, která přišla z okolních hor, aby se s Ní setkala. Některá zvířata se klaněla na zemi, jiná skláněla své šije a všechna vydávala žalostné zvuky, čímž několik hodin projevovala svůj smutek z blížícího se odchodu Té, kterou uznávala za svou Paní a ozdabu všeho tvorstva. Nejpodivnější známkou toho všeobecného zármutku tvorstva bylo zmenšení jasu slunečního, měsíčního a hvězdného světla, přičemž v den přechodu došlo k zatmění, jako při smrti Vykupitele světa. I když si mnoho moudrých a učených mužů všimlo těchto neobyčejných změn na nebeské báni, nikdo nedokázal určit jejich příčinu. Mohli vyjádřit jen svůj údiv. Avšak apoštolové a učedníci, kteří byli přítomni její nejvyšší sládké a šťastné smrti pak pochopili, že všechny ty úkazy v přírodě byly projevem zármutku. Nerozumné věci oprávněně vyjadřovaly svůj smutek nad ztrátou své Královny, zatímco inteligentní lidská přirozenost neoplakávala odchod své Panovnice a legitimní Paní, která byla jeho skutečnou okrasou a ozdobou slávy. Zdá se, že se jen na nerozumných výtvorech naplnilo Zachariášovo proroctví: že v ten den země bude plakat a rodiny v domě božím každá zvlášť, a že ten zármutek bude jako nad smrtí prvorozeného, nad kterým obyčejně všichni pláčí. Tento nářek, který prorok předpověděl o Jednorozeném věčného Otce, platil v přiměřené míře také o smrti nejčistší Paní, jako prvorozené Dceři milosti a života. A stejně jako si věrní poddaní a služebníci oblékají smuteční šat nejen při smrti svého knížete nebo královny, ale i když vidí nebezpečí jejich možného ohrožení nebo ztráty, tak i nerozumní tvorové pociťovali a projevovali svůj zármutek z blížící se smrti nejsvětější Matky.

707. Svatý evangelista Jan dříve než ostatní sdílel tento zármutek, a zvláštním způsobem a mnohem hlouběji než všichni ostatní pociťoval tuto hrozící ztrátu, takže nebyl schopen se ani přetvařovat nebo skrývat svůj smutek před důvěrněji známými obyvateli domu. Dvě dcery správce domu, které byly často ve společnosti Královny světa, i některé další zbožné osoby ho náhodou viděly, jak ve svém zármutku plakal. Protože znaly klidnou a mírnou povahu světce, domnívali se, že toto neobyčejné pohnutí musí mít nějakou, velmi vážnou příčinu. S laskavou péčí na něj několikrát naléhaly, aby se jim svěřil s příčinou toho neobvyklého smutku, aby ho, pokud možno, zmírnily. Svatý apoštol však svůj žal potlačil a dlouho tajil jeho příčinu. Ale ne bez božího přispění konečně Jan podlehl jejich neodbytnosti a oznámil jim, že se blíží šťastný přechod jejich Matky a Paní, což bylo obvyklé oslovení, kterým Ji Jan nazýval během její nepřítomnosti. Proto se už nějaký čas před smrtí Marie dověděli někteří důvěrnější známi naší Královny o této hrozící ztrátě Církve, přičemž se nikdo

z nich nedokázal ubránit slzám a zármutku nad touto nenahraditelnou ztrátou. Proto znásobili své návštěvy a prosby k nejsvětější Matce, vrhali se Ji k nohám, líbali místa, po kterých kráčely její posvátné nohy a prosili Ji, aby jim požehnala, vzala je s sebou a nezapomínala na ně ve slávě Páně, kam Ji budou provázet srdce všech jejích služebníků.

708. Bylo velkým milosrdenstvím a prozřetelností Pána, že mnoho věřících prvotní Církve bylo včas upozorněno na smrt své Královny, protože Pán nesesílá na svůj lid námahu a zlo, aniž by to předem nezjevil svým služebníkům, jak říká prorok Amos (3,7). I když věřící v té době nemohli být ušetřeni této ztráty, boží milost rozhodla, aby prvotní Církev, jak dalece to bylo možné, našla kompenzaci za ztrátu své Matky a Paní, a aby její slzy a zármutek byly prostředkem nutícím Ji, ve zbývajícím čase svého života, pomáhat a obohacovat je poklady boží milosti, které jim coby Paní všech mohla do svého odchodu udělit, což pro jejich útěchu také dělala. Protože mateřské srdce požehnané Paní bylo v této krajní situaci pohnuto slzami věřících, získala pro ně a pro celou Církev v posledních dnech svého života u svého božského Syna nové boží milosti a požehnání. S úmyslem nepřipravit Církev o tyto nové milosti, si Pán nepřál jí odejmut bez předchozího varování svou požehnanou Matku, které všichni důvěřovali v naději na pomoc, útěchu, radost, úlevu v nouzi, osvěcení v hledání, radu v pochybnostech, pomoc v utrpení a všemožná požehnání.

709. Nikdy a za žádných okolností nebyli zklamáni ti, kteří důvěřovali této velké Matce. Ulevovala a pomáhala všem, pokud nevzdorovali jejímu láskyplnému a shovívavému povzbuzování. Obzvlášť během posledních dvou let jejího života by nebyl nikdo schopen spočítat nebo odhadnout divy dobročinnosti, které konala pro smrtelníky všech tříd, kteří se k Ní hrnuli ve velkém počtu. Všechny nemocné, kteří před Ní předstoupili, uzdravila na těle i na duši, mnohé přivedla k evangelijní pravdě, nesčetné duše převedla od hříchu do stavu milosti. Ulevovala chudým lidem rozdávaním toho, co vlastnila nebo toho, co Ji bylo nabídnuto jako dar, přičemž mnoha jiným přispěla zázračným způsobem. Utvrzovala všechny bohobojné ve víře a v poslušnosti k Církvi, a coby Paní a jediná Správkyně božích pokladů, vysloužených životem a smrtí svého božského Syna, si přála zpřístupnit celé své bohatství štědrého milosrdenství dřív, než zemře s úmyslem obohatit všechny děti svaté Církve. Především se je však snažila utěšovat a povzbuzovat slibem, že v konání těchto dobrodiní bude pokračovat, i když bude sedět po pravici svého božského Syna.

Ponaučení, které mi dala velká Královna andělů

710. Má dcero, aby smrtelníci mohli pochopit radost, kterou mi způsobilo oznámení konce mého pozemského života, musí pochopit touhu a sílu lásky, která mě pobízela k tomu, abych dosáhla a viděla Boha ve slávě, kterou pro mě od věčnosti připravil. Toto tajemství naprosto přesahuje lidské schopnosti a to, co jsou z toho děti Církve schopné pro svou útěchu pochopit, protože se nesnaží si to zasloužit nebo se toho stát schopnými využíváním vnitřního světla nebo očišťováním svého svědomí pro jeho řádný příjem. Tobě jsme, můj božský Syn i já, štědře udělili tuto a jiné milosti. Ujišťuji tě, má nejdražší, že jsou šťastné oči, které vidí to, co jsi ty viděla a uši, které slyší to, co jsi ty slyšela. Hlídej svůj poklad, a neztrat' ho. Pracuj ze všech sil, abys sklídila plody těchto znalostí a mého učení. Přeji si, abys část těchto plodů odkládala pro hodinu své smrti a tím mě napodobovala. Protože máš jistotu, že přijde, nepovažuj jakýkoliv čas za příliš krátký k tomu, bys ho vyplnila tímto podnikáním s věčnou ztrátou nebo ziskem. Žádný rozumný tvor si nebyl tak jistý svou věčnou odměnou jako já. Přesto jsem byla bez ohledu na tuto jistotu upozorněna na svou smrt tři roky předem, a viděla jsi, co jsem dělala a jak jsem se připravovala na hodinu smrti se svatou bázní, kterou by správně měli mít všichni smrtelní a na zemi zrození tvorové. V tomto ohledu jsem se chovala jako tvor podléhající smrti a jako Učitelka Církve dávající ostatním věřícím příklad toho, co mají coby smrtelníci a ti, kteří takovou přípravu potřebují víc než já, dělat, aby unikli věčnému zatracení.

711. Mezi absurdními klamy, které démon po světě rozšířil, není větší nebo více destruktivní než zapominání na hodinu smrti a na to, co se bude dít u soudu přísného Soudce. Zvaž, má dcero, že prostřednictvím této brány přišel hřích na svět, protože se had snažil přesvědčit první ženu hlavně o tom, že nezemře, a že nemusí myslet na to, co přijde (Gn.3,4). Proto neustále klamáno existuje nespočet hlupáků, kteří žijí bez myšlenky na smrt a umírají bez pomyšlení na nešťastný úděl, který je čekává. Abys i ty nebyla postižena touto lidskou zvráceností, začni sama sebe přesvědčovat o tom, že musíš neodvolatelně zemřít, a že jsi dostala hodně a splatila málo, takže musíš být na sebe mnohem přísnější, protože k tobě byl Soudce štědřejší a nešetřil na darech a schopnostech. Nežádám od tebe víc ani míň než to, co dlužíš svému Ženichovi a Pánovi, což je co nejlepší jednání vždy, všude a za všech okolností a nepřipouštění žádné zapomnětlivosti, úlev a nedbalosti.

712. Pokud se ve své slabosti dopustíš viny nějakým opomenutím nebo nedbalostí, ať nezapadne slunce nebo nemine den, aniž bys toho nelitovala, nebo se k vině nedoznala tak, jako by to bylo u posledního zúčtování. Navrhni nápravné opatření i pro nejmenší pochybení, a začni znovu pracovat s novou horlivostí a péčí, jako člověk, kterému při plnění tak náročného a pracného úkolu, jako je zisk věčné slávy a blaženosti, a únik věčné smrti a trestu, protéká čas mezi prsty. Tím by se měly stále zabývat tvé duchovní i smyslové schopnosti, aby se tvá naděje stala pevnou a radostnou (II.Kor.1,7), aby ses nenamáhala marně (Flp.2,16), ani neběžela nazdařbůh (I.Kor.9,26), jako ti, kteří se spokojují s některými dobrými skutky, které míchají s mnoha trestuhodnými a odpornými zločiny. Ti nemohou chodit s jistotou a radostí vnitřní naděje, protože je, pokud se úplně neztratili v zapomnění a pošetilých potěšeních těla, jejich vlastní svědomí obviňuje a zarmucuje. Aby bylo možné naplnit všechny tvé skutky dokonalostí, pokračuj ve cvičeních, které jsem ti ukázala a v těch, kterými se obvykle připravuješ na smrt, i ve všech modlitbách, poklonách a stříelných modlitbách, které obvykle praktikuješ. Pak přijmi duchovně poslední pomazání a eucharistii, jako při odchodu z tohoto světa do věčného života, opusť a zapomeň na vše, co máš v tomto životě. Vzbud' ve svém srdci touhou vidět svého Boha a povznes se do jeho přítomnosti, kde má být tvůj budoucí příbytek a nynější konverzace (Flp.3,20).

KAPITOLA XVIII.

Jak se během posledních dnů zvětšovalo přání a touha nejsvětější Marie vidět Boha; Marie se loučí s posvátnými místy a katolickou Církví; Matka Boží ustanovuje v přítomnosti nejsvětější Trojice svou závěť.

713. Zjišťuji, že jsem opravdu chudá slovy nyní, když mám psát o skutečích nejsvětější Marie, které s láskou konala v posledních dnech svého života, o prudkých vzletech jejího ducha, o jejím přání a jedinečné touze dosáhnout těsného božího objetí. Nenalézám v přírodě nic, co bych mohla použít jako příměr. Snad by to mohl být oheň, který nejvíce odpovídá vlastnostem lásky. Aktivita a síla tohoto živlu je ze všech ostatních živlů nejpodivuhodnější. Žádný ze živlů není tak netrpělivý, pokud je omezován, protože bud' zhasne, nebo přetrhne svá pouta, aby neomezeně ovládl své okolí. Pokud je uvězněn v zemi, rozerve ji a vytvoří hory, rozbíjí skály a rozmetá je

s neodolatelnou silou po okolí, dokud se jeho zuřivost nevyčerpá. A jak nás učí zkušenost, i když je jeho vězení z bronzu, jako v děle, pokud ho neroztrhne, vynutí si průchod otvorem a ohromnou silou odešle kovovou kouli na její cestu zkázy. Takové jsou účinky tohoto bezvědomého tvora.

714. Ale pokud byl oheň boží lásky v srdci nejsvětější Marie soustředěn do jednoho bodu (jinými slovy to neumím vysvětlit), pak zjevně účinky odpovídaly jejich příčinám, přičemž účinky ohně podle přirozeného řádu nejsou obdivuhodnější než účinky lásky podle řádu milosti, a to tak nesmírné milosti. Naše velká Královna byla vždy poutnicí ve světě a jediným fénixem na zemi. Když však byla připravena odejít do nebe a ujištěna o šťastném konci své pouti, ačkoli se její pozeňnané tělo stále zdržovalo na zemi, tlačil plamen její nejčistší lásky v neodolatelném letu její vlastní kouli vzhůru, to jest k Bohu. Nemohla zadržet nebo omezit hybnou sílu svého srdce a ani se nezdála být pánem svých vnitřních činností, protože všechnu svou svobodu přenechala vládě lásky a touze dosáhnout nejvyšší Dobro, v němž žila proměněna a v zapomnění na pozemskou smrtelnost. Její láska nerozbila úzké věžeňské stěny přirozeného života, protože Její život byl chráněn spíše zázrakem než přírodními silami, a ani by to neodpovídalo stavu jejího smrtelného těla, protože to ještě nedospělo k předurčenému konci, i když aktivita jejího ducha a lásky byla dostatečná k tomu, aby se vytrhly z tohoto světa. Ale v tomto sladkém a neutuchajícím zápase lásky bylo zastaveno působení přírody, takže se zdálo, že tato Bohu podobná duše čerpá život jen z boží lásky. Pro zachování jejího přirozeného života byl potřebný trvalý zázrak, který vyžadoval zásah nějaké nadpřirozené moci, která by Ji držela při životě přesto, že se v každém okamžiku setkávala se smrtí.

715. Během těchto posledních dnů často docházelo k tomu, že pro zmírnění přemíry lásky a zamezení puknutí srdce přerušovala Marie mlčení své odloučenosti a mluvila k Pánovi: „Má nejsladší Lásko, nejvyšší Dobro a Poklade mé duše, přitahuj mě nyní vůni svých mastí (Pis.1,3), jejichž libost jsi nechal na tomto světě okusit své služebnici a matce. Má vůle vždy nacházela odpočinek zcela v Tobě, nejvyšší Pravdo a mé pravé Dobro. Nikdy jsem nepoznala žádnou jinou lásku, než lásku k Tobě! Ó, má jediná naděje a slávo! Nedej, aby se běh mého života prodlužoval a neodkládej začátek toužebně očekávané svobody (Žl.141,8)! Přetrhni řetězy mé smrtelné existence, které mě dosud drží! Ať se naplní doba mého života a přiblíží konec, ke kterému jsem směřovala od prvního okamžiku, ve kterém jsem obdržela od Tebe své bytí. Můj pobyt mezi obyvateli Kedaru byl prodloužen (Žl.119, 5), ale všechny síly

mé duše i všechny její schopnosti se dívají směrem ke Slunci, které jim dává život, a jdou za pevnou severní hvězdou, která je vede, a omdlévají touhou po Dobru, které očekávají. Ó, vy nadpozemští duchové, pro nejvznešenější stav vaší duchovní a andělské přirozenosti, pro vaši blaženost, kterou si můžete vychutnávat v nikdy nepomíjející kráse mého Milého, prosím vás, mějte se mnou soucit, mí přátelé. Politujte tuto cizinku mezi Adamovými dětmi, spoutanou pouty smrtelného těla. Povězte mému a vašemu Pánovi o příčině mého zármutku, která mu není neznámá (Pis.5,8). Řekněte mu, že pro něho trpím ve svém vyhnanství, a že to tak chci. Nemohu si však přát žít sama v sobě. Pokud však mám žít v Něm, abych zachovala svůj život, jak mohu žít v jeho nepřítomnosti, můj Živote? Láska je to, co mi život dává a zároveň ho bere. Život není možný bez lásky. Jak tedy mohu žít bez Života, který jediné miluji? V tomto sladkém násilí hynu. Vyprávějte mi, pokud to je možné, o vlastnostech mého Milého, protože jen uprostřed takových vonných květů má nedočkavá láska dojde uzdravení (Pis.2,5).“

716. Těmito a jinými ještě vroucnějšími povzdechy mírnila nejsvětější Matka žár své duše, který vzbuzoval úžas u andělů, kteří Ji provázeli a Ji sloužili. A protože oni byli díky své vysoké inteligenci a nebeskému učení schopni chápat tuto její nestřídmost, řekli Ji při jedné příležitosti: „Naše Královno a Paní, pokud si přeješ, abychom Ti vyprávěli o vlastnostech tvého Milého, které známe, tedy věz, že je krása sama, a že je v něm soustředěna veškerá dokonalost, přesahující všechna přání. Je přívětivý bez vady, lahodný bez možnosti přirovnání, příjemný bez nejmenší chyby. Jeho moudrost je neocenitelná, dobrota nezměrná, moc neomezená, velikost nezměřitelná, podstata nekonečná, velebnost nepřístupná a všechny jeho kladné rysy jsou nekonečné. Ve svých rozsudcích je hrozný (Žl.65,5), jeho rozhodnutí jsou nevyzpytatelná (Řím.11,33), ve svých soudech je nejvyšší spravedlivý (Žl.118,137), ve svých myšlenkách nevyzpytatelný, ve svých slovech nejvyšší pravdivý, ve svých skutcích nejvyšší láskyplný (Žl.144,13) a bohatý v milosrdenství (Ef.2,4). Prostor Ho nemůže obsáhnout, stísněnost omezit, smutek rozrušit, radost změnit, ani nemůže padnout ve své moudrosti, nebo měnit svou vůli (Jak.1,17). Hojnost Ho nemůže zaplavit a bída se k Němu přiblížit, paměť Mu něco přidat a zapomnění něco z jeho vědomostí ubrat. Co se stalo, není pro Něho minulost a co se má stát, není pro Něho budoucnost. Začátek nedal vzniknout jeho bytí a čas Mu nepřinese konec. I když sám nebyl stvořen, On vše tvoří (Sir.18,1) a nepotřebuje nic, ale vše vyžaduje jeho účast. On vše zachovává bez námahy a řídí beze zmatku. Ti, kteří Ho následují, nechodí ve tmě (Jan 8,12), ti, kteří Ho znají, jsou šťastní a ti, kteří Ho milují a velebí, jsou blahoslavení, protože On oslavuje své přátele a nakonec je oslaví tím, že na Něj budou věčně patřit a s Ním žít (Jan 17, 3). Takové je Paní Dobro, které miluješ a v jehož objetí brzy budeš bez přestávky po celou věčnost.“ To řekli svatí andělé.

717. K takovým rozmluvám mezi velkou Královnou a jejími služebníky docházelo často. Avšak stejně jako žízeň člověka, který má horečku, nezažene malá kapka vody, ale ještě ji naopak zvýší, tak i toto podněcování lásky neuhasilo božský oheň milující Matky, protože se jím spíše otevřely nové prameny láskyplné trýzně. Během posledních dnů svého života nejen že se těšila z výše zmíněné přízně, zvláště pak o svátcích a nedělích, i z mnoha jiných milostí, které není možné vypočítat, ale v zájmu jejího zachování a vyživování v mukách lásky Ji její božský Syn navštěvoval častěji, než dřív. Při těchto návštěvách Ji s obdivuhodnou láskou a něžností těšil a znovu a znovu ujišťoval o tom, že její vyhnanství bude nyní jen krátké, že Ji vezme do nebe a posadí po své pravici, kde bude sedět na svém královském trůnu vedle Otce a Ducha svatého, a kde bude pohlce propastí Božství. Tak se stane zdrojem nových radostí všech svatých, kteří Ji čekají a touží spatřit. Při těchto příležitostech milující Matka znásobovala své prosby a modlitby za svatou Církev, apoštoly, učedníky a všechny služebníky Páně, kteří budou v následujících dobách hlásat evangelium a pracovat na obrácení světa, i za všechny smrtelníky, kteří jejich učení přijmou a dojdou k poznání božské pravdy.

718. Mezi divy, které Bůh během posledních let s nejsvětější Matkou vykonal, byl jeden, který byl zjeven nejen evangelistovi, ale i mnoha věřícím. Když totiž přijala nejsvětější Svátost, zářila následně několik hodin tak jasně a nádherně, že se zdála být proměněná a obdařená slávou. Tuto záři způsobovalo nejsvětější Tělo jejího Syna, který se Jí, jak jsem již dříve uvedla, zjevoval v proměněném a slavnějším stavu, než na hoře Tábor. Všichni, kteří Ji pak spatřili, byli naplněni radostí a účinky tak božskými, že mohou být identicky jen procítěny, ale ne popsány.

719. Zbožná Královna se rozhodla, před svým odchodem do nebe, rozloučit se svatými místy, a když získala svolení svatého Jana, opustila spolu s ním a tisícem andělů své strážce dům. I když Ji tato svrchovaná knížata doprovázela při všech jejích pochůzkách, činnostech a cestách, aniž by se od Ní od okamžiku jejího narození na chvíli vzdálila, zjevila se Jí v této situaci ve větší kráse a lesku, jako by cítila zvláštní radost z toho, že Ji už vidí na začátku její poslední cesty, do nebe. Nebeská Kněžna odložila všechna pozemská zaměstnání se záměrem vstoupit na cestu do své skutečné a pravé vlasti. Navštívila všechna památná místa našeho vykoupení, přičemž každé označila lahodným množstvím slz, když se smutkem vzpomínala na to, co na těchto místech musel její Syn vytrpět. Horlivě při tom obnovovala vroucí skutky lásky a

prosila za všechny věřící, kteří se zbožností a úctou navštíví tato svatá místa během budoucích věků Církve. Na Kalvarii zůstala delší dobu, přičemž vyprošovala od svého božského Syna plnost účinků jeho vykupitelské smrti pro celé to množství duší, které bylo vytrženo ze záhuby. Horlivost její nevýslovné lásky se během této modlitby zvýšila do té míry, že by Ji připravila o život, pokud by nebyl udržován boží mocí.

720. Pak její božský Syn sestoupil osobně z nebe a zjevil se Jí na tomto místě své smrti. Jako odpověď na její prosby Jí řekl: „Má Matko, Holubičko a Spolupracovnice na díle lidského vykoupení, tvé prosby došly k mému sluchu a dotkly se mého srdce. Slibuji Ti, že budu k lidem nejvyšš velkorysý a budu je stále osvobozovat prostřednictvím ctností a milostí, aby si mohli svou svobodnou vůlí vysloužit slávu, kterou jsem pro ně získal svou krví, pokud nebudou tímto štěstím svévolně pohrdat. V nebi budeš jejich prostřednicí a obhájkyň, přičemž všechny, kteří získají tvou přímluvu, naplním svými poklady a nekonečným milosrdenstvím.“ Tento slib Pán tedy obnovil na tomto místě, kde nás vykoupil. Nejsvětější Panna padla k jeho nohám, vzdala Mu díky a prosila Ho při jeho předrahé a krvavé smrti, aby Jí udělil své poslední požehnání. Pán Jí ho udělil, potvrdil všechny své královské sliby a vrátil se znovu na pravici svého věčného Otce. Utěšena ve své milující trýzni, pokračovala nejsvětější Marie ve svých modlitbách, políbila a klaněla se zemi na Kalvarii a řekla: „Svatá země a posvěcené místo, i z nebe na tebe budu shlížet s úctou, ponořena ve světle, které vše zjevuje ve svém prameni a počátku, a ze kterého vyšlo boží Slovo, aby tě obohatilo ve svém nesmrtelném těle.“ Pak znovu vybidla svaté anděly, aby Jí pomáhali pečovat o toto posvatné místo, a aby vnukali svaté myšlenky všem věřícím, kteří ho se zbožností navštíví, aby tak pochopili a náležitě ocenili to obdivuhodné požehnání vykoupení vykonané na tomto místě. Pověřila je také obranou těchto svatých míst, a pokud by se lidé nestali v důsledku své opovážlivosti a svých zločinů této ochrany nehodnými, bez pochyby by Tito svatí andělé zabránili zneuctění těchto míst pohany a bezvěrci. Ale dokonce i v současnosti je stále chrání různými způsoby.

721. Královna požádala také strážné anděly posvátných míst a Evangelistu při tomto posledním loučení o požehnání a pak se vrátila do své modlitebny, přičemž prolévala slzy nejněžnější lásky nad tím, co na zemi tolik milovala. Tam padla na svou tvář a vroucně se modlila za Církev tak dlouho, dokud Ji Pán v nepřímé vizi neujistil, že její prosby na trůnu svého milosrdenství slyšel a schválil. Aby svým skutkům udělila poslední punc svatosti, požádala Pána o svolení se rozloučit s Církví

slovy: „Vznešený a nejvyšší Bože, Vykupiteli světa, Hlavo svatých a předurčených, Ty, který ospravedlňuješ a oslavuješ duše, jsem dítě svaté Církve, zasazené a vykoupené tvoji krví. Uděl mi, Ó, Pane, svolení se rozloučit s touto milovanou Matkou a se všemi mými bratry, tvými dětmi, které k ní patří.“ Byla informována o souhlasu Pána, pročež se obrátila k mystickému tělu Církve, které se slzami soucitu takto oslovila:

722. „Svatá katolická Církev, která se budeš v budoucnosti nazývat Římskou, má matko, paní a pravý poklade mé duše, ty jediná jsi mi byla útěchou v mém vyhnanství, útočištěm a úlevou v mých pracích, mým osvětlením, radostí a nadějí. Ty jsi dávala správný směr na mé cestě, v tobě jsem žila coby poutnice do své vlasti, a ty jsi mě živila od chvíle, kdy jsem v tobě obdržela svou existenci v milosti skrze tvou hlavu Ježíše Krista, mého Syna a Pána. V tobě jsou poklady a bohatství jeho nekonečných zásluh, ty budeš pro jeho věrné děti bezpečnou cestou do zaslíbené země a ty je budeš chránit na jejich nebezpečné a obtížné pouti. Ty budeš paní národů, které ti budou povinováni úctou. V tobě jsou bohaté a neocenitelné skvosty starostí, úsilí, urážek, útrap, muk, kříže a smrti, které jsou všechny posvěcené tím, co vykonal a vytrpěl můj Pán, tvůj Předchůdce, Pán a Hlava, a které jsou vyhrazené pro jeho významnější služebníky a nejmilejší přátele. Ty jsi mě ozdobila a obohatila svými klenoty, abych mohla uzavřít sňatek s Ženichem, ty jsi mě učinila bohatou, prosperující a šťastnou, ty v sobě uchovááš svého Tvůrce v nejsvětější Svátosti. Má šťastná matko, bojující Církví, jsi bohatá a oplýváš poklady! Tobě jsem vždy vyhrazovala své srdce a svou starostlivost. Nyní však nastal čas, abych se s tebou rozloučila a opustila tvou milou společnost, abych mohla dojít do cíle své cesty. Učiň mě podílnicí na tvých velkých dobrech, umyj mě dokonale nejsvětější Beránkovou krví, která je v tobě uchovávána coby mocný prostředek k posvěcení mnoha světů. Tisíckrát bych obětovala svůj život, abych k tobě přivedla všechny národy a všechna pokolení smrtelníků, aby mohli užívat tvé poklady. Má milovaná Církví, má cti a slávo, nyní tě ve smrtelném životě opustím, ale ve věčném životě tě najdu radostnou v bytí, které bude obsahovat vše dobré. Z toho místa budu na tebe shlížet s láskou a stále se modlit za tvé rozšíření, prospěch a pokrok.“

723. Tak se nejsvětější Marie rozloučila s mystickým tělem svaté římskokatolické Církve, matkou věřících, aby všichni, kdo o Ní uslyší, mohli z jejích něžných slz a slov pochopit, v jaké úctě, lásce a vážnosti měla tuto svatou Církev. Po tom, co se takto rozloučila, se velká Paní a Matka moudrosti připravovala formulovat svou závěť a poslední vůli. Když vyjevila toto své nejvyšší moudré přání Hospodinovi,

ráčil ho schválit svou královskou přítomností. Proto nejsvětější Trojice sestoupila v doprovodu nesčítného množství andělů do modlitebny své Dcery a Nevěsty. Když se Královna poklonila nekonečné boží bytosti, uslyšela hlas, který k Ni promluvil: „Naše vyvolená Nevěsto, vyslov svou poslední vůli podle svého přání, my ji pak schválíme a bezezbytku vykonáme svou nekonečnou mocí.“ Nejmoudřejší Matka se nejdříve hluboce pokořila, přičemž se snažila poznat vůli Nejvyššího dřív, než vyjeví svou vlastní. Pán vyhověl jejímu skromnému přání a osoba věčného Otce Jí řekla: „Tvá vůle bude pro mě milá a přijatelná, protože ti při odchodu z tohoto smrtelného života nechybí nic ze zásluh a dobrých skutků, takže neexistuje důvod, proč bych ti měl něco odepřít.“ Stejně Jí povzbudil také Syn i Duch svatý. Jím nejvíce požehnaná Marie pak formulovala svou poslední vůli takto:

724. „Nejvyšší Pane a věčný Bože, já ohavný zemský červ tě vyznávám a adoruji s veškerou úctou své duše coby Otce, Syna a Ducha svatého, tři různé Osoby jedné nerozdílné a věčné podstaty, nekonečné ve vznešenosti, vlastnostech a dokonalosti. Vyznávám Tě coby jediného pravého Stvořitele a toho, co zachovává vše, co má být. Ve tvé královské přítomnosti prohlašuji a pravím, že má poslední vůle je tato: Ze statků smrtelného života a tohoto světa nemám nic, co bych mohla odkázat, protože jsem nikdy nevlastnila ani nemilovala nic kromě Tebe, který jsi mé dobro a všechn můj majetek. Nebí, hvězdám, planetám, živlům a všemu tvorstvu vzdávám díky, protože mě bez mých zásluh podporovaly. Žádám je a přeji si, aby Ti sloužily a chválily Tě na svých postech a ve službách, které jim byly přiděleny a aby i nadále podporovaly mé bratry a bližní. Aby to mohly dělat mnohem lépe, vzdávám se a předávám lidstvu vlastnictví, pokud je to možné, i vládu, kterou mi tvá Velebnost nad těmi nerozumnými tvory udělila, tak aby nyní mohly sloužit a podporovat mé bližní. Dvě tuniky a plášť, které mi sloužily jako oděv, odkazuji Janovi, aby s nimi naložil podle svého přání, protože ho považuji za svého syna. Svě tělo odkazuji zemi, kterou žádám, aby ho znovu přijala ke Tvé službě, protože ona je společnou matkou a slouží Ti coby tvé stvoření. Svou duši, zbavenou těla a všech viditelných věcí, můj Bože, odevzdávám do tvých rukou, aby Tě mohla milovat a chválit po celou věčnost. Svě zásluhy a všechny poklady, které jsem získala prostřednictvím tvé milosti, své práce a svého úsilí, odkazuji svaté Církvi, mé matce a paní, coby svou pozůstalost jediné dědičce a s tvým svolením je do ní ukládám s přáním, aby byly mnohem větší. Nade vše si však přeji, aby sloužily oslavě tvého svatého jména a pomáhaly plnit tvou vůli na zemi tak, jako plněna v nebi, a aby všechny národy poznaly, milovaly a ctily Tebe, pravého Boha.“

725. „Na druhém místě obětují tyto zásluhy také za mé pány apoštoly a kněze, ty současně i ty budoucích věků tak, aby jim tvá nevýslovná dobrotivost pomohla se stát tvými služebníky, hodnými svého úřadu a stavu, plnými moudrosti, ctnosti a svatosti, kteří mohou vzdělávat a posvěcovat duše vykoupené tvou krví. Na třetím místě je obětují za duchovní dobro svých věrných služebníků, kteří mě vzývají a volají s úmyslem získat tvou ochranu, milost a pak věčný život. Na čtvrtém místě si přeji, aby Tě mé zásluhy a činy přiměly k milosrdenství vůči všem hřešícím Adamovým dětem, aby se mohly oprostit od svého hříšného stavu. Od této hodiny navrhuji a toužím po tom, abych mohla ve tvé božské přítomnosti pokračovat ve svých modlitbách za ně tak dlouho, dokud bude svět existovat. To je, Pane můj Bože, má poslední vůle, která vždy podléhá tvé vůli.“ Po uzavření této královny závěti ji nejsvětější Trojice schválila a potvrdila, a Kristus, náš Vykupitel, jakožto Zmocněnec ke všemu, vše dosvědčil, když do srdce své Matky zapsal tato slova: „Ať je to provedeno tak, jak si přeješ a jak jsi rozhodla.“

726. Pokud bychom my, Adamovy děti, a zejména my, kteří jsme se narodili v zákoně milosti, neměli vůči nejsvětější Marii jiný závazek než děkovat za to, že jsme byli ustanoveni dědici jejich nesmírných zásluh a všeho toho, co je uvedeno v této krátké a tajemné závěti, nebudeme Jí moci nikdy splatit náš dluh, i kdybychom za to obětovali svůj život a snášeli všechna utrpení nejdůležitějších mučedníků a svatých. Nechci je srovnávat s nekonečnými zásluhami a poklady, které Církvi zanechal Kristus, náš Spasitel, protože to není možné. Ale jakou omluvu nebo záminku mají zavržení, kteří nevyužívají ani jedné ani druhé zásluhy? Všemi zásluhami pohrdají, zapomínají na ně a promárňují je. Jaké bude jejich utrpení a zoufalství, až bez účinku dojdou k poznání, že kvůli chvilkovému potěšení ztratili navždy tak velká požehnání a poklady? Ať uznají právo a spravedlnost, podle kterých budou potrestáni a zavržení Pánem a jeho milující Matkou, těmi, jimiž ve své pošetilé troufalosti pohrdali.

727. Když slavná Královna zformulovala svou závěť, vzdala Všemohoucímu díky a požádala o svolení přidat ještě další žádost, když řekla: „Nejshovívavější Pane a Otče milosrdenství, pokud je to v souladu s tvým potěšením, má duše touží po tom, aby jejímu odchodu byli přítomni apoštolové, mí páni a tví pomazání, spolu s ostatními učeníky, aby se za mě modlili a požehnali mi při mém přechodu z tohoto do věčného života.“ Na to Jí její božský Syn odpověděl: „Má nejmilejší Matko, apoštolové jsou již na cestě k tobě. Ti, kteří jsou blízko, brzy dorazí, a ty, kteří jsou daleko, přinesou andělé, protože je mou vůlí, aby kvůli mé i tvé větší slávě všichni asistovali při tvém slavném odchodu do věčných sídel tak, abys byla utěšena Ty i oni.“ Za tuto novou milost nejsvětější Marie vzdávala díky a padla na zem na svou tvář, přičemž se tři božské Osoby vrátily do nejvyššího nebe.

Ponaučení, které mi dala nejsvětější Královna andělů, Marie.

728. Má dcero, protože obdivuješ mou úctu a lásku ke svaté Církvi, přeji si být ti nápomocná při utváření tvého nového vztahu úcty a lásky k ní. Ty ve svém smrtelném těle nemůžeš pochopit, co se dělo v mé duši při pomýšlení na církev. Kromě toho, co jsi už pochopila, uvidíš víc, pokud vezmeš do úvahy to, co hýbalo mým srdcem, totiž láskyplné skutky mého božského Syna v zájmu svaté Církve. Ty by měly být předmětem tvého rozjímání ve dne v noci, protože z toho, co Kristus pro církev udělal, můžeš vycítit velikost jeho lásky k ní. Aby se mohl navždy stát hlavou Církve a předurčených na tomto světě (Kol.1,18; Řím.8,29), sestoupil z lůna věčného Otce a přijal na sebe tělo v mém lůně. Ve snaze znovu získat své děti (Lk.19,10) ztracené prvním Adamovým hříchem, přijal smrtelné tělo schopné utrpení. Aby nám mohl zanechat příklad svého bezúhonného života a pravdivého, spásonosného učení (1.Petr 2,21), žil a rozmlouval s lidmi třicet tři let (Bar.3,38). Aby je účinně vykoupil a vysloužil jim nekonečné požehnání milosti a slávy, které si oni sami nemohli vysloužit, nejvyšš krutě trpěl, prolil svou krev přijetím nejbolestnější a strašlivé smrti na kříži (Flp.2,8). Aby po jeho smrti z jeho svatého těla mohla mysticky vzejít jeho církev, dopustil, aby bylo jeho tělo probodeno kopím (Jan 19,34).

729. Protože se věčnému Otci tak velice zalíbil svým životem, umučením a smrtí, ustanovil Spasitel ve své Církvi oběť těla a krve (Lk.22,19), aby v ní žila jeho památka, a aby ji věřící mohli obětovat božské Spravedlnosti jako smírnou a pokojnou oběť. Současně si Pán přál být díky ní stále přítomen ve své Církvi coby Svátost pro duchovní obživu svých dětí, zdroj milosti a coby posila na cestu do věčnosti a záruka věčného života. Kromě toho poslal své svaté Církvi svatého Ducha, aby ji obohatil svými dary, svou moudrostí a příslibem, že ji bude stále řídit, spravovat a chránit před pochybením, nejistotou a nebezpečím (Jan 15,26). Obohatil ji všemi zásluhami svého života, utrpení a smrti, které věřícím uděluje skrze svaté svátosti, poskytl vše, co lidé potřebují od svého narození až do smrti, pro očistění od hříchů, setrvání v milosti, obranu proti démonům a jejich přemáhání zbraněmi jeho Církve i pro potlačování jejich vlastních přirozených vášní. Zároveň jmenoval vhodné a schopné služebníky, kteří by všechna ta požehnání věřícím rozdávali. V bojující Církvi důvěrně komunikuje se svatými dušemi, dává jim podíl na svých skrytých a tajných milostech, koná pro ně divy a zázraky, pokud to slouží jeho oslavě, bere na sebe jejich práci, poslouchá jejich modlitby, které k němu vysílají za sebe i za jiné, aby tak zachoval společenství svatých.

730. Zanechal v Církvi také jiné prameny světla a pravdy, svatá evangelia a spisy napsané z vnuknutí svatého Ducha, usnesení svatých církevních sněmů i důvěryhodné a starobylé tradice. Ve vhodném čase posílá své Církvi svaté učitele plné moudrosti.

On poskytuje dostatek učitelů, učenců, kazatelů a služebníků. On šíří dobré jméno Církve prostřednictvím svých obdivuhodných světců, zkrášluje ji různými řeholními řády, ve kterých je praktikován a udržován dokonalý apoštolský život. Řídí ji prostřednictvím mnoha hodnostářů a prelátů. Proto, aby mohli všichni spolupracovat v souladu a svornosti, podřídil ji nejvyšší hlavě, římskému papeži, který je jeho zástupcem s plností nejvyšší a božské autority, coby hlavu tohoto mystického a nejvyšší krásného těla. Tohoto zástupce Pán stále obhajuje a chrání proti všem mocnostem světa a pekelných propastí, a bude to dělat až do konce světa (Mt. 16,18). Jedním a ne nejmenším ze všech těch požehnání, která udělil své milované Církvi bylo, že mne v ní ponechal po svém podivuhodném Nanebevstoupení, aby skrze mé zásluhy a mou přítomnost mohla být šířena a spravována. Od té doby stále pokládám a vždy budu pokládat tuto církev za svůj majetek, neboť Nejvyšší mi ji světlil jako dar a přikázal mi, abych se o ni starala coby její Matka a Paní.

731. To, má nejdražší, jsou největší minulé i současné důvody a motivy mé lásky ke svaté Církvi, které jsem ti vyjevila, a přeji si, aby tvé srdce povzbudily a roznítily pro horlivé praktikování všeho, co se tě týká coby mé učednice, mé dcery i svaté Církve. Miluj ji, respektuj a cti jí z celého svého srdce, uživej jejích pokladů, shromažďuj bohatství nebes, která jsou uložena spolu s jejím Zakladatelem, v jeho Církvi. Snaž se sjednotit ji se sebou a sebe s ní, protože v ní najdeš své útočiště a spásu, útěchu ve svém úsilí, naději ve svém vyhnanství, světlo a pravdu, které tě povede ve tmách tohoto světa. Přeji si, abys pro tuto církev pracovala po celý zbytek svého Života, protože to je záměr, kvůli kterému ti bylo dáno bytí. Tak mě budeš napodobovat a následovat v mé neúnavné starostlivosti o církev na zemi. To je tvé největší štěstí, za které jsi zavázána věčnými díky. Přeji ti, má dcero, abys nezapomněla na to, že jsem s touto touhou a záměrem vynaložila velkou část pokladů Církve proto, abys mohla napsat můj životopis, a že tě Pán vyvolil coby nástroj a tajemnicí těchto tajemství a skrytých svátostí, aby bylo jeho jméno ještě více oslaveno. Nemysli si, žeš prací na tomto díle částečně splatila svůj dluh, a tím se oprostila od svých povinností. Spíše v sobě pociťuj hlubší závazek uvést do praxe učení, které jsi zde popsala. Dokud budeš odmítat se tak chovat, budeš chřadnout v chudobě s nezmenšeným dluhem, přičemž budeš podléhat přísnému zúčtování za vše, co jsi dostala. Nyní je čas práce, abys shledala samu sebe připravenou s klidem a uvolnění přijmout v hodině smrti svého Ženicha. Všiměj si mé svobody a odloučenosti ode všech pozemských věcí, řiď se tím, a ať ti nechybí olej světla lásky (Mt. 25,3), abys mohla vejít na Ženichovu svatbu otevřenou branou jeho nekonečného milosrdenství a shovívavosti.

KAPITOLA XIX.

Slavný a šťastný přechod nejsvětější Marie; jak se před tím apoštolové a učedníci sešli v Jeruzalémě a jak byli přítomni při její smrti.

732. A nyní se, v souladu s boží vůlí, přiblížil den, ve kterém měla být pravá a živá archa úmluvy přenesena do chrámu nebeského Jeruzaléma s větší slávou a radostí, než s jakou její prorocký předobraz postavil Šalamoun ve svatyni pod křídla cherubů (I.Král.8,7). Tři dny před nejvyšším šťastným přechodem naší velké Paní byli apoštolové a učedníci shromážděni v jeruzalémském večeřadle. Prvním, kdo dorazil, byl svatý Petr, kterého na svých rukou z Říma přinesl anděl po tom, co se mu zjevil a oznámil mu, že nastal čas odchodu nejsvětější Marie a že Pán mu přikazuje, aby šel do Jeruzaléma a byl té události přítomen. Pak ho anděl vzal, a přenesl z Itálie do večeřadla. Tam se Královna světa odebrala poněkud tělesně zesláblá vlivem síly její božské lásky, protože když byla tak blízko svému cíli, podléhala víc účinkům lásky.

733. Velká Paní přišla ke dveřím své modlitebny, aby uvítala zástupce Krista. Poklekla u jeho nohou, požádala ho o požehnání a řekla: „Vzdávám díky a chválu Všemohoucímu za to, že ke mně přivedl svatého Otce, aby mi pomohl v hodině mé smrti.“ Pak přišel svatý Pavel, kterému Královna prokázala stejnou úctu s podobnými projevy radosti nad tím, že ho vidí. Apoštolové Ji pozdravili coby boží Matku, svou Královnu a Paní všeho tvorstva, ale se zármutkem rovnajícím se jejich účtě, protože věděli, že přišli, aby byli svědky jejího odchodu na věčnost. Po těchto apoštolech přišli ostatní i učedníci, kteří ještě žili. Po třech dnech už byli všichni shromážděni ve večeřadle. Nebeská Matka přijala všechny s hlubokou pokorou, úctou a láskou, přičemž každého požádala o požehnání. Všichni Ji vyhověli a pozdravili Ji s obdivuhodnou úctou. Podle přání Paní svatý Jan a s pomocí svatého Jakuba menšího všechny pohostinně přijal a ubytoval.

734. Některé z apoštolů, které andělé přinesli a informovali o účelu jejich cesty, ovládl něžný žal. Prolili mnoho slz při pomýšlení, že mají ztratit svou jedinou ochranu a útěchu. Někteří ještě nevěděli o blížící se ztrátě. Byli to zvláště učedníci, které andělé neinformovali, a kteří byli jen prostřednictvím vnitřních vnuknutí i sladkých a mocných náznaků boží vůle puzeni k tomu, aby přišli do Jeruzaléma. Ti se ihned,

v touze dozvědět se o příčině tohoto shromáždění, spojili se svatým Petrem, protože byli všichni přesvědčeni, že pokud by se nejednalo o mimořádnou událost, nenaléhal by Pán tak silně, aby přišli. Apoštol svatý Petr je všechny coby hlava Církve svolal, aby jim oznámil důvod jejich příchodu, a řekl jim: „Mé nejdražší děti a bratři, Pán nás nepovolal a nepřivedl do Jeruzaléma ze vzdálených končin bez naléhavého a pro nás smutného důvodu. Nejvyšší si nyní přeje vyvýšit na trůn věčné slávy svou nejsvětější Matku, naši Paní, naši utěšitelku a ochránkyni. Jeho božskou vůlí je, abychom byli všichni přítomni jejímu šťastnému a slavnému přechodu na věčnost. Třebaže jsme po tom, co náš Pán a Spasitel vystoupil do nebe, aby usedl po pravici svého Otce, osiřeli a přišli o jeho oblažující společnost, stále nám zůstala jeho nejsvětější Matka. Až nás nyní toto naše světlo opustí, co si počneme? Kdo nám pomůže a dá naději, aby nás podpořil na naší pouti? Nenacházím nic kromě naděje, že Ji my všichni časem budeme následovat.“

735. Svatý Petr nemohl dál mluvit, protože mu vtom bránily nekontrolovatelné slzy a vzdechy. Ani ostatní apoštolové nebyli schopni promluvit delší dobu, během které, uprostřed mnoha něžných slz, dali průchod sténání svého nejniternějšího srdce. Po nějaké době se zástupce Krista vzpamatoval a dodal: „Mé děti, vyhledejme společnost naší Matky a Paní. Pojďme strávit zbývající čas jejího života v její přítomnosti a požádejme Ji o požehnání.“ Všichni tedy vstoupili do modlitebny velké Královny a zastihli Ji, jak klečí na lůžku, na kterém si obvykle popřávala krátký odpočinek. Byla plná krásy a nebeského světla, obklopena tisícem jejích strážných andělů.

736. Přirozený stav a vzhled jejího posvatého a panenského těla odpovídal věku třiceti tří let, protože, jak jsem již uvedla, od té doby nedoznávalo žádné změny. Míjející roky na něj neměly žádný vliv, nevykazovalo žádné známky stárí, žádné vrásky ve tváři nebo na těle, ani nejevilo žádné známky slábnutí nebo chřadnutí, jako tomu bývá u ostatních Adamových dětí, které pomalu ztrácí svou přirozenou dokonalost ranného mužství nebo ženství. Tato neměnnost byla výsadou pouze nejsvětější Marie i proto, že byla spojena se stálostí její nejčistší duše, a také proto, že byla přirozeným důsledkem vyjmutí z Adamova hříchu, jehož účinky se v tom ohledu nedotkly ani jejího posvátného těla ani její nejčistší duše. Apoštolové, učedníci a někteří jiní věřící zaplnili celou místnost, přičemž všichni v její přítomnosti zachovávali maximální pořádek. Svatý Petr a Jan se postavili u čela jejího lože. Velká Paní na ně pohlédla s obvyklou skromností a úctou, přičemž k nim takto promluvila: „Mé nejmilejší děti, dovolte své služebnici promluvit ve vaší přítomnosti a vyjavit vám svá skromná přání.“ Svatý Petr odpověděl, že všichni pozorně poslouchají, a že se všichni budou řídit tím, co řekne. Pak Ji požádal, aby si během své promluvy na

na své lože sedla. Svatému Petrovi se zdálo, že je po dlouhém klečení vysílena, a že tuto pozici zaujala proto, aby se modlila k Pánovi, ale že by při promluvě k nim bylo lepší, kdyby, coby jejich Královna, seděla.

737. Ale Ona, která byla až do smrti učitelkou pokory a poslušnosti, praktikovala v té hodině obě ctnosti. Odpověděla, že uposlechne a požádala je o požehnání, přičemž je prosila, aby jí tuto útěchu dopřáli. Se svolením svatého Petra opustila lože, poklekla před ním a řekla: „Prosím tě, můj pane, coby všeobecného pastýře a hlavu svaté Církve, abys mi ve svém jménu i ve jménu Církve udělil požehnání. Odpusť mi, tvé služebnici, že jsem během svého života prokázala tak málo služeb. Dovol svatému Janovi, který disponuje mým ošacením, aby mé dvě tuniky daroval dvěma chudým dívkám, které mi vždy prokazovaly skutky lásky.“ Pak padla na svou tvář a políbila nohy svatého Petra, coby Kristova zástupce a velkým množstvím slz vzbudila ne menší obdiv, než slzy apoštolů a všem okolostojících. Od svatého Petra přešla ke svatému Janovi a podobně, jako u svatého Petra, klečíc u jeho nohou řekla: „Odpusť mi, můj synu a pane, že jsem vůči tobě neplnila dostatečně své povinnosti Matky, jak jsem měla, a jak mi přikázal Pán, když tě na kříži ustanovil mým synem a mě tvou matkou (Jan 19,27). Pokorně a ze srdce ti děkuji za laskavost, kterou jsi mi coby syn prokazoval. Uděl mi své požehnání na vstup do víze a společnosti toho, který mě stvořil.“

738. Něžná Matka pokračovala v loučení, hovořila se všemi apoštoly i s některými učedníky, a pak promluvila ke všem shromážděným, kterých tam byl velký počet. Vstala a všechny je takto oslovila: „Nejdražší děti a mí páni, vždy jsem vás chovala ve své duši a měla vás zapsané ve svém srdci. Milovala jsem vás s něžnou láskou a shovívavostí, které mi dal můj božský Syn, kterého jsem viděla ve vás, jeho vyvolených přátelích. V poslušnosti k jeho svatě a věčné vůli nyní odcházím do věčných sídel a slibuji, že tam coby Matka na vás budu pohlížet v nejjasnějším světle Božství, ve vizi, kterou má duše s jistotou očekává a po ní touží. Svěřuji vám svou matku Církev, vyvýšení jména Nejvyššího, šíření zákona evangelia, úctu a vážnost ke slovům mého božského Syna, památku jeho umučení a smrti i zachovávání jeho učení. Mé děti, milujte Církev a milujte jeden druhého poutem lásky, kterou vám váš Pán vždy vštěpoval (Jan 13,34). Tobě, Petře, svatý pontifiku, svěřuji ti svého syna Jana i všechny ostatní.“

739. Slova nejsvětější Marie pronikala jako šípy božího ohně srdce apoštolů a všech posluchačů. Když přestala mluvit, všichni se rozplývali v proudech slz, zachvácení neutěšitelným žalem se vrhali na zem se vzlykáním a sténáním, které bylo schopné pohnout k soucitu samotnou zemi. Všichni plakali a s nimi plakala také

nejněžnější Marie, která nemohla odolat tomuto hořkému a opodstatněnému smutku svých dětí. Po nějaké době k nim znovu promluvila a žádala je, aby se za Ni v tichosti modlili, což oni udělali. Během tohoto klidu vtělené Slovo sestoupilo z nebe na trůnu nevýslovné slávy v doprovodu všech svatých a nesčetných andělů, čímž byl celý dům večeradla naplněn slávou. Nejsvětější Marie se Pánovi poklonila a políbila jeho nohy. Padla před Ním na svou tvář a projevila svou víru a pokoru naposledy a nejhluběji ve svém pozemském životě. Při této příležitosti se tato nejčistší bytost, Královna nebes, pokořila sama v sobě až k zemi, mnohem hlouběji, než se kdy všichni lidé společně pokořili nebo pokořili za všechny své hříchy. Její božský Syn Jí udělil své pozhnání a v přítomnosti nebeských dvořanů k Ní promluvil tato slova: „Má nejdražší Matko, kterou jsem si vyvolil za svůj příbytek, nadešla hodina, ve které máš přejít ze života této smrti a ze světa do slávy mého Otce a mé, kde je pro tebe připraven trůn po mé pravici, na kterém se budeš radovat po celou věčnost. A protože jsem svou mocí způsobil, že jsi coby má Matka přišla na svět volná a osvobozená od hříchu, nemá smrt právo ani svolení se tě při tvém odchodu z tohoto světa dotknout. Pokud si nepřeješ skrz ni projít, pojď se mnou a podílej se na mé slávě, kterou sis zasloužila.“

740. Nejpokornější Matka padla k nohám svého Syna a s radostnou tváří odpověděla: „Můj Synu a Pane, prosím Tě, nech svou Matku a Služebnici vstoupit do věčného života společnou branou přirozené smrti stejně, jako jiné Adamovy děti. Ty, který jsi pravý Bůh, jsi podstoupil smrt, aniž bys byl povinen tak učinit. Je proto správné, abych Tě následovala ve smrti stejně, jako jsem Tě následovala v životě.“ Kristus, náš Spasitel, schválil toto rozhodnutí a obět' své nejsvětější Matky a souhlasil s jeho naplněním. Pak začali všichni andělé zpívat v nebeské harmonii některé verše Šalamounových a některých nových chvalozpěvů. Ačkoli byli jediné svatý Jan a někteří apoštolové osvětleni, pokud šlo o přítomnost Krista Spasitele, cítili i ostatní ve svém nitru jeho božské a mocné účinky. Hudbu však slyšeli jak apoštolové a učedníci, tak i mnozí z přítomných věřících. Kolem se šířila božská vůně, která pronikala i na ulici. Dům večeradla byl naplněn nádhernou září, kterou mohli vidět všichni, a Pán způsobil, že se v ulicích shromáždily zástupy jeruzalémského lidu, které byly svědkem tohoto nového zázraku.

741. Když andělé zahájili svou nebeskou hudbu, položila se nejsvětější Marie na lůžko. Její tunika byla složena na její posvátné tělo, přičemž Marie sepnula ruce a upřela zrak se srdcem rozníceným láskou na svého božského Syna. A když andělé pěli slova druhé kapitoly Šalamounovy písně: „Surge, propera, amica mea,“ což znamená, „Vstaň, má milá, má krásko, pojď“. Hle, zima totiž minula,“ atd., vyslovila stejná

slova, která pronesl její Syn na kříži: „Ó, Pane, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Pak zavřela své panenské oči a zemřela. Nemocí, která přivodila její smrt, byla láska, bez jakékoli slabosti nebo jiného mimořádného vlivu. Zemřela v okamžiku, kdy Jí božská moc přestala poskytovat pomoc, která do té doby působila proti žáru její vroucí lásky k Bohu. Jakmile byla tato zázračná pomoc zastavena, strávil žár její lásky životní šťávy jejího srdce a tím přivodil konec jejího pozemského bytí.

742. Pak její nejčistší duše opustila její panenské tělo, aby v nevýslovné slávě zaujala své místo na trůnu po pravici svého božského Syna. Ihned se všem přítomným zdálo, že se andělská hudba vzdaluje k nebeským výšinám, protože se celý průvod andělů a svatých doprovázející Krále a Královnu, vydal na cestu do nejvyššího nebe. Posvátné tělo nejsvětější Marie, které bylo božím chrámem a svatyní, i nadále zářilo jasným světlem a vydávalo tak nádhernou a neslýchanou vůni, že všichni přihlížející byli uvnitř i zevně naplněni sladkostí. Tisíc andělů její strážce zůstalo na hlídce u neocenitelného pokladu jejího panenského těla. Apoštolové a učedníci, uprostřed slz a radosti z divů, které viděli, zůstali nějaký čas v zajetí obdivu, a pak zaspívali mnoho chvalozpěvů a žalmů ke cti právě zemřelé nejsvětější Marie. K tomuto slavnému přechodu velké Královny došlo ve stejné hodině, ve které zemřel její božský Syn, totiž ve tři hodiny v pátek dne třináctého srpna, kdy dosáhla věku sedmdesáti let bez dvaceti šesti dní, které dělí třináctý srpen od osmého září, dne jejího narození. Nebeská Matka přežila smrt Krista Spasitele o dvacet jeden rok, čtyři měsíce a devatenáct dní, a jeho přesvaté narození o padesát pět let. K tomuto výsledku můžeme snadno dojít následujícím způsobem: Když se Kristus, náš Spasitel narodil, bylo jeho panenské Matce patnáct let, tři měsíce a sedmnáct dní. Náš Pán žil třicet tři roky a tři měsíce, takže nejsvětější Paní v době umučení Páně bylo čtyřicet osm let, šest měsíců a sedmnáct dní. Pokud k tomu připočítáme dalších dvacet jedna let, čtyři měsíce a devatenáct dní, zjistíme, že dosáhla bez dvaceti pěti nebo dvaceti šesti dní věku sedmdesáti let.

743. Při vzácné smrti Královny nebes se udály velké divy a zázraky. Slunce bylo zastíněno (jak jsem uvedla v odstavci 706) a v důsledku smutku nevydalo několik hodin žádné světlo. Mnoho ptáků různých druhů se slétlo do okolí večeradla a svým žalostným zpěvem a sténáním způsobilo, že se kolemjdoucí sami od sebe rozplakali. Celý Jeruzalém byl rozrušený, mnoho jeho obyvatel se shromažďilo v užaslých davech, kde hlasitě vyznávali boží moc a velikost jeho skutků. Jiní byli ohromeni a jakoby mimo sebe. Apoštolové a učedníci s ostatními věřícími propukli v pláč a nářek. Všichni z velkého množství nemocných, kteří přišli, byli uzdraveni. Duše v očistci byly propuštěny. Avšak největším zázrakem bylo, že tři osoby, muž a dvě ženy

z Jeruzaléma, žijící v bezprostředním sousedství večeřadla, zemřely ve stejné hodině v hříchu a zatvzlosti, a podléhaly věčnému zatracení. Když se však jejich případ dostal před soud Ježíše Krista, byl jim na přímluvu něžné Matky vrácen život. Všichni tři pak napravili své chování tak, že později zemřeli v milosti a dosáhli spásy. Tato výsada však nebyla rozšířena na ostatní, kteří toho dne ve světě zemřeli, ale byla omezena jen na tři osoby, které zemřely v Jezuzalémě ve stejné hodině, jako nejsvětější Matka. Oslavy, které byly při příchodu Mariiny nejsvětější duše v nebi slaveny, popíši v jiné kapitole, aby nebyly směřovány nebeské a pozemské záležitosti.

Ponaučení, které mi udělila velká Královna nebes, přeshváta Marie.

744. Má dcero, kromě toho, co jsi pochopila a napsala o mém slavném přechodu, bych tě chtěla informovat o výsadě, která mi byla mým božským Synem v této hodině přiznána. Zaznamenala jsi, že mi Pán nabídnul možnost výběru, zda chci vstoupit do blažené vize průchodem branou smrti nebo mimo ni. Pokud bych si zvolila nezemřít, Nejvyšší by mi mé přání splnil, protože na mně neměl žádný podíl hřích a tedy ani trest za něj, což je smrt. Stejně by tomu mohlo být i s mým božským Synem, a to ještě větším právem, pokud by nepřevzal zodpovědnost za uspokojení boží spravedlnosti za lidstvo skrze své umučení a smrt. Proto jsem si svobodně zvolila smrt, abych Ho napodobila a následovala stejně, jak jsem to dělala v jeho trýznivém utrpení. Vzhledem k tomu, že jsem viděla, jak můj Syn a pravý Bůh zemřel, nebyla by uspokojena má láska, kterou Mu dlužím, pokud bych odmítla smrt, nehledě na to, že bych tak způsobila velkou mezeru ve své podobnosti a svém napodobování mého Pána a Bohočlověka, zatímco On si přál, abych se Mu co nejvíce podobala v jeho nejsvětějším lidství. Protože bych už pak nikdy nebyla schopna tuto chybu napravit, nemohla by má duše požívat plnost blaženosti, pokud bych nezemřela stejně jako můj Pán a Bůh.

745. Proto byla má volba smrti Pánovi tak příjemná, přičemž Ho má moudrá láska zavazovala do té míry, že mě ihned odměnil jedinečnou milostí ve prospěch dětí Církve a těch, kteří poslouchají má přání. Tato milost spočívá v tom, že všichni mně oddaní, kteří mě budou v hodině své smrti vyzvat a jmenovat svou Advokátkou při vzpomínce na mou šťastnou smrt a touhu se v ní podobat Pánovi, budou v té hodině pod mou zvláštní ochranou. Budu je bránit proti démonům a přivedu je před soud Pánova milosrdenství, kde zakusí sílu mé přímluvy. V důsledku toho mi Pán udělil novou moc a poslání, přičemž přislíbil poskytnout velkou pomoc své milosti pro dobrou smrt a čistší život všem, kteří mě z úcty k tajemství mé blažené smrti budou

prosít o pomoc. Proto si přeji, má milovaná dcero, abys ode dneška chovala ve svém srdci zbožnou a milující vzpomínku na toto tajemství, a abys velebila, chválila a vyvyšovala Všemohoucího za to, že pro mě i smrtelníky vykonal tak posvátné zázraky. Touto horlivostí zavážeš Pána i mě k tomu, abychom ti přišli pomoci v tvé poslední hodině.

746. A protože smrt následuje po životě, se kterým obvykle koresponduje, je nejspolehlivější zárukou dobré smrti dobrý život, život, ve kterém se srdce oprostí a odloučí od pozemské lásky. Právě to v té poslední hodině nejvíc sužuje a utlačuje duši a jako těžký řetěz ji omezuje a brání jí se povznést nad věci, které na tomto světě milovala. Ó, má dcero! Jak velice špatně chápou smrtelníci tuto pravdu, a jak daleko od ní bloudí svými skutky! Pán jim dává život, aby se mohli oprostít od následků dědičného hříchu tak, aby jimi nebyli omezováni v hodině své smrti, ale tyto neznalé a ubohé Adamovy děti tráví celý svůj život tím, že na sebe vkládají nová břemena a pouta, takže umírají coby zajatci svých vášní a tyranie pekelných nepřátel. Neměla jsem žádný podíl na prvotním hříchu a žádný z jeho účinků neměl moc nad mými schopnostmi. Přesto jsem žila nejvýš dokonale a svatě v co největší skromnosti, chudobě a odloučenosti od všech pozemských věcí, přičemž jsem tuto svatou svobodu skutečně zakusila zvláště v hodině své smrti. Uvažuj tedy, má dcero, a měj na paměti tento živý příklad. Osvobozuj své srdce víc a více každý den tak, abys s postupujícími léty shledávala sama sebe svobodnější, odloučenější a více odvrácenou od viditelných věcí, abys pak, až tě Ženich zavolá na svou svatbu, nemusela marně hledat potřebnou svobodu a moudrost.

KAPITOLA XX.

Pohřeb posvátného těla nejsvětější Marie a co se při tom stalo.

747. Aby apoštolové, učedníci a mnozí jiní věřící nebyli příliš skličováni zármutkem a někteří z nich snad nezemřeli žalem způsobeným smrtí nejsvětější Marie, bylo nutné, aby jim boží moc prostřednictvím zvláštní prozřetelnosti poskytla útěchu a rozšířila jejich srdce pro nové účinky v jejich jedinečném utrpení, protože pocít, že jejich ztráta je v tomto životě nenahraditelná, nemohl být potlačen. Ztráta takového Pokladu nemohla být vykompenzována, protože nejvýš milé, laskavé a příjemné soužití a rozhovory s jejich velkou Královnou uchvacovaly srdce každého,

pročež je nyní ztráta její ochrany a společnosti zanechala jako bez dechu života. Avšak Pán, který dokázal náležitě ocenit příčinu jejich zármutku, je skrytě povzbuzoval k tomu, aby začali připravovat pohřeb posvátného těla, a aby zařídili vše, co je s tím spojené.

748. Proto svatí apoštolové, kterých se tato povinnost zvláště týkala, svolali poradu, aby zorganizovali pohřeb nejsvětějšího těla své Královny a Paní. Zvolili pro ten účel nový hrob, který tajemným způsobem připravila prozřetelnost jejího božského Syna. Protože si pamatovali, že bylo božské tělo jejich Pána podle židovského zvyku při pohřbu pomazáno drahými mastmi a kořením, a zabaleno do posvátného pohřebního plátna, mysleli si, že není nutné postupovat při pohřbu panenského těla jeho nejsvětější Matky jinak. Proto zavolali dvě dívky, které Královně během jejího života pomáhaly, a které byly označeny za dědičky jejích tunik. Poučili je, jak by měly s největší úctou a skromností pomazat a zabalit do plátna tělo boží Matky před tím, než bude vloženo do rakve. S velkou úctou a bázní vešly obě dívky do místnosti, kde na lůžku leželo tělo nejsvětější Paní. Avšak jasná záře vycházející z těla oslepovala obě dívky tak, že tělo nemohly vidět ani se ho dotknout, dokonce ani nemohly určit, na jakém konkrétním místě odpočívá.

749. Obě dívky opustily místnost s ještě větší bázní a úctou, než když do ní vcházely, a ve velkém rozrušení a úžasu vyprávěly apoštolům, co se jim přihodilo. Ti, ne bez pomoci božího vnuknutí, dospěli k závěru, že se této posvátné Archy úmluvy nesmí lidé dotýkat, ani s ní zacházet obvyklým způsobem. Pak do modlitebny vstoupil svatý Petr se svatým Janem. Tam vnímali zář a současně slyšeli nebeskou hudbu andělů, kteří zpívali: „Zdravas, Maria, milosti plná, Pán s tebou,“ přičemž jini odpovídali: „Panno před porodem, při porodu a po porodu.“ Od té doby mnoho věřících vyjádřilo svou oddanost nejsvětější Marii těmi slovy chvály, která byla předávána až k nám, abychom se jimi mohli se svolením Církve modlit i my. Oba svatí apoštolové, svatý Petr a svatý Jan, byli nějakou dobu v zajetí úžasu z toho, co viděli a slyšeli o své Královně. Aby bylo možné rozhodnout, jak dál postupovat, padli na kolena a prosili Pána, aby jim to sdělil. Pak uslyšeli hlas, který řekl: „Ať posvátné tělo nikdo neodkrývá, ani se ho nedotýká.“

750. Když byli takto poučeni o boží vůli, přinesli nosidla, a protože se záře, vydáváná tělem, zmírnila, přistoupili k loži a vlastníma rukama uchopili tuniku na obou koncích. Tak, aniž by změnili polohu těla, zvedli svatý panenský Poklad a položili ho na nosidla do stejné polohy, ve které leželo na loži. Mohli to provést snadno, protože necítili větší váhu, než váhu tuniky, kterým bylo tělo zahaleno. Na

nosidlech se záře vydávaná tělem ještě více zmírnila, takže všichni mohli, podle dispozice Páně a pro útěchu všech přítomných, vnímat a pozorovat krásu její panenské tváře a rukou. Pokud jde o zbytek těla, chránila boží všemohoucnost svůj nebeský příbytek tak, že nikdo během života ani po smrti nespátřil žádné jiné části jejího těla, než ty, které si lidé při běžném soužití nezakrývají, totiž její úctu budící tvář, podle které byla poznávána a ruce, kterými pracovala.

751. Pán tak velice pečoval a staral se o svou nejsvětější Matku, že v tom ohledu nepečoval ani o své vlastní tělo tak, jako o tělo nejčistší Panny. Jejím neposkrvněným početím Ji připodobnil sobě samému podobně, jako jejím zrozením v míře, v jaké její zrození neprobíhalo stejným a přirozeným způsobem, jako u ostatních lidí. Uchránil Ji také před nečistým pokušením a myšlenkami. Avšak coby člověk a Vykupitel světa skrze své umučení a smrt dopustil, aby s jeho tělem bylo možné provést to, co nechtěl připustit u jejího ženského těla, pročež držel její panenské tělo zcela skryté. Nejčistší Panna už během svého života prosila, aby nebylo nikomu po její smrti dovoleno její tělo spatřit, přičemž její žádost Pán vyslyšel. Pak se apoštolové dále radili o jejím pohřbu. Když se s jejich záměry seznámily zástupy věřících v Jeruzalémě, mnoho z nich přineslo svíce, aby osvětlovaly nosidla. A stalo se, že i když všechny svíce hořely celý den a ještě dva následující dny, žádná z nich nevyhořela ani nebyla poškozena jakýmkoliv způsobem.

752. Proto, aby tento a mnoho dalších zázraků konaných při této příležitosti boží mocí vešly snáze ve známost, přiměl sám Pán všechny obyvatele Jeruzaléma k tomu, aby se účastnili pohřbu jeho nejsvětější Matky, takže by se v celém Jeruzalémě našel sotva někdo, a to i mezi židy a pohany, kdo by nebyl přitahován těmi novými událostmi. Apoštolové vzali na svá ramena nosidla s posvátným tělem a božím stánkem, a coby kněží evangelního zákona nesli Držitelku božích příslibů a požehnání v uspořádaném průvodu z večeřadla ve městě do údolí Josafat. To byl viditelný průvod obyvatel Jeruzaléma, ale kromě tohoto tam byly další neviditelné zástupy nebeských dvořanů. Ty sestávaly z tisíce královniných andělů, kteří pokračovali po dobu tří dnů ve zpěvu líbezných nebeských písní, které slyšeli apoštolové, učedníci i mnoho dalších. Kromě těchto sestupovalo z nebe mnoho dalších nebeských duchů, totiž mnoho tisíc andělů se starověkými patriarchy a proroky, mezi kterými byli také svatý Jáchym, svatá Anna, svatý Josef, svatá Alžběta, svatý Jan Křtitel a mnoho dalších světců, které poslal náš Spasitel Ježíš Kristus, aby se účastnili pohřbu jeho nejsvětější Matky.

753. Uprostřed tohoto nebeského a pozemského, neviditelného a viditelného doprovodu nesli apoštolové přesvaté tělo Matky boží, přičemž se během této cesty

stalo mnoho zázraků, které však nemohu popisovat, protože by to vyžadovalo mnoho místa i času. Zvláště všichni, z velkého množství lidí postižených různými nemocemi, byli zcela uzdraveni. Mnoho posedlých bylo osvobozeno od démonů, protože se zlí duchové neodvažovali čekat, až se posvátné tělo přiblíží k takto postiženým. Ještě větším zázrakem bylo velké množství konverzí mezi židy a pohany, protože při této příležitosti byly otevřeny poklady božího milosrdenství, takže mnoho duší došlo k poznání Krista, našeho Spasitele, přičemž Ho hlasitě prohlašovaly za pravého Boha a Vykupitele, a žádaly o křest. Ještě mnoho dní po této události museli apoštolové a učedníci tvrdě pracovat na katechezi a křtu těch, kteří se toho dne obrátili a přijali svatou víru. Také apoštolové, kteří nesli posvátné tělo, cítili podivuhodné účinky božského světla a útěchy, které s nimi sdíleli v různé míře také učedníci. Celé zástupy lidu byly v zajetí úžasu nad libou vůní, která se kolem šířila, z něžné hudby a jiných zázraků. Vyznávali boží velikost a moc, kterou projevil v tomto Tvorovi a na svědectví svého vyznání se se smutkem a výčitkami bili do prsou.

754. Když průvod došel ke svatému hrobu v údolí Josafát, stejní dva apoštolové, svatý Petr a Jan, kteří přenesli nebeský Poklad z lože na nosidla, ho s radostnou úctou položili do hrobu a přikryli lněným plátnem, přičemž bylo vše vykonáno víc rukama andělů než apoštolů. Pak hrob uzavřeli velkým kamenem, jak to bylo tehdy obvyklé. Nebeští dvořané se vrátili do nebe, zatímco tisíc andělů královniny stráže stále střežilo posvátné tělo, což doprovázelo hudbou jako při jeho pohřbu. Zástupy lidu se rozešly a také apoštolové a učedníci se se slzami v očích vrátili do večeřadla. Po celý rok byla ve večeřadle cítit nádherná vůně vycházející z těla nebeské Královny, přičemž v její modlitebně byla tato vůně cítit ještě mnoho let. Tato svatyně se stala útočištěm pro všechny, kteří byli zatíženi prací a obtížemi. Všichni se zde dočkali zázračné pomoci, stejně jako v nemoci nebo útrapách jiného druhu. Po tom, co k těmto zázrakům v Jeruzalémě docházelo po dobu několika následujících let, přivolaly hříchy jeho obyvatel kromě jiných také ten trest, že přišli o toto neocenitelné pozhřebání.

755. Pak, shromáždění ve večeřadle, došli apoštolové k závěru, že by někdo z nich a učedníků měl střežit hrob jejich Královny tak dlouho, dokud bude slyšet nebeská hudba, protože všichni byli zvědaví a chtěli vědět, kdy tento zázrak skončí. Proto se někteří z nich věnovali záležitostem Církve, zvláště pak vyučování a křtění nově obrácených, zatímco se jiní ihned vrátili k hrobu, všichni však v následujících třech dnech hrob často navštěvovali. Nicméně svatý Petr se svatým Janem byli v tomto ohledu horlivější než ostatní. Do večeřadla přicházeli velmi zřídka a ihned se zase

vraceli k místu, kde byl uložen poklad jejich srdce. Ani nerozumní tvorové při pohřbu Paní vesmíru nechyběli, protože po tom, co bylo posvátné tělo přeneseno do blízkosti hrobu, sletělo se do okolí nespočetné množství malých i velkých ptáků. Také mnoho zvířat a divé zvěře se seběhlo z okolních hor do blízkosti hrobu, ptáci smutně zpívali a zvířata vydávala žalostné zvuky a i svými pohyby dávala najevo zármutek nad společnou ztrátou. Jen několik nevěřících židů, zatvrzelejších než skála a bezbožnějších než divá zvěř, neprojevovalo zármutek nad smrtí své Spoluvykupitelky tak, jako při smrti svého Vykupitele a Pána.

Ponaučení, které mi udělila Královna nebes, přesvatá Marie.

756. Má dcero, přejí si, abys při vzpomínce na mou přirozenou smrt a můj pohřeb také zemřela a byla pohřbena pro všechny pozemské věci, což má být ovocem a hlavním výsledkem pochopení a popisu mého života. Mnohokrát v průběhu psaní tohoto životopisu jsem to vůči tobě projevila coby svou touhu a naznačila ti to jako svou vůli, abys neprohospodařila tuto jedinečnou milost, kterou ti prokázal Pán i já. Je odporným a trestuhodným činem každého křesťana, pokud se po tom, co umřel hříchu a byl znovuzrozen v Kristu křtem při vědomí, že Pán za něj zemřel, opět vrátí ke starým hříchům. To bude mnohem větším zlem u duší, které jsou zvláštní milostí povolány k tomu, aby se staly nejmilejšími přáteli Pána, jako je tomu u těch, kteří se podle svých schopností a stavu proto zasvětili jeho dokonalejší službě v řeholním životě.

757. Světské neřesti takových duší budí hrůzu i v samém nebi, protože pýcha, domýšlivost, nadutost, nedostatek umrtvování, hněv, lakota, vědomá nečistota a jiné zlo v těchto duších nutí Pána i svatě odvracet pohled od jejich hrozného znetvoření a burcuje je k většímu hněvu a přísnějšímu udělování trestů než hříchy jiných duší. Proto Hospodin zapuzuje mnoho těch, kteří neprávem nosí označení jeho přátel a ponechává je jejich vlastním úmyslům, protože se tak zpronevěřili slibu věrnosti Bohu a mně ve svém povolání a stavu. Ale pokud se musí všechny duše obávat tak hrozných nevěřů, zvaž dobře, má dcero, jaké opovržení bys zasluhovala v božích očích ty, kdyby ses provinila takovou zradou. Nastal čas, abys odumřela viditelným věcem a tvé tělo bylo pohřbeno ve tvém sebepoznání a sebeponížení, zatímco se tvá duše ponorí do boží bytosti. Konec tvých dnů na tomto světě se blíží a já budu soudcem, který nad tebou vynese rozsudek za tvé odloučení od života a světa. Nemusíš už být více viděna s těmi, kteří žijí ve světě, ani oni s tebou. Sepsání mého životopisu by mělo být pro tebe pečeti tvé smrti vůči světu, k čemuž jsem tě tak často vybízela, a jak jsi mi opakovaně a výslovně se slzami upřímnosti slibovala.

758. Přeji si, aby se tak stalo pro potvrzení mého učení a jeho účinnosti. Nedopust', aby bylo ve tvé osobě k mé hanbě zdiskreditováno, ale ať nebe i země vnímá sílu jeho pravdivosti a mého příkladu ve tvých skutcích. V tom se však nesmíš spoléhat ani na svůj rozum ani na svou vůli a o to míš na své sklony a vášně, protože tomu všemu je u tebe konec. Tvým zákonem musí být jen vůle Páně, má a diktát poslušnosti. Aby ses však nikdy nezmýlila v tom, co je na tom nejvýš svaté, dokonalé a Bohu nejmilejší, postaral se Pán o tvé vedení tím, že tě zahrnuje pozorností svou, mojí i svatých andělů. Neprohlašuj o sobě, že jsi nevědomá, bázlivá nebo slabá a tím méně ustrašená. Važ své povinnosti, odhaduj své zadlužení, a stále si všímej světla, kterého se ti dostává, spolupracuj s milostí, která je ti udělována tak, aby se ti uprostřed všech těchto darů nezдал být žádný kříž těžký, žádná smrt hořká, ale aby se ti vše zdálo být lehké a přijatelné. V tom spočívá celé tvé dobro, a v tom má spočívat tvá rozkoš, protože pokud se ti nepodaří odumřít všem věcem, nejen že bude tvá cesta poseta trny, ale ani nedosáhneš té dokonalosti, po které toužíš, ani takového stavu, ke kterému tě Pán volá.

759. Pokud na tebe svět nezapomene, zapomeň ty na něj. Pokud tě neopustí sám, uvědom si, že jsi ho opustila a že jsem tě od něj odloučila. Pokud jde svět za tebou, prchej před ním, pokud ti lichotí, pohrdej tím, pokud tebou pohrdá, strp to, a pokud tě hledá, nenech se najít, s výjimkou toho, co oslaví Nejvyššího. Co se týče všeho ostatního, nesmíš tomu ve své mysli věnovat víc prostoru, než kolik ho živí věnují mrtvým. Zapomeň na svět, jako mrtví zapominají na živé. Přeji si, aby ses nestýkala se světem intenzivněji, než se stýkají mrtví se živými. Nebude se ti zdát nijak mimořádné, že tuto myšlenku tak často na začátku, uprostřed i na konci tohoto životopisu opakují, pokud uvážíš, co na praktikování této zásady závisí. Zvaž, má nejdražší, jaké pronásledování proti tobě d'ábel ve skrytosti po celém světě a u jeho obyvatel pod různými záminkami probudil. Pokud to Bůh dopustil, aby tě zkoušel a ukázal na tobě sílu své milosti, je správné, pokud se tebe týče, abys to přijala jako lekci a výstrahu. Pamatuj, že uchovávaš velký poklad v křehké nádobě (II.Kor.4,7), a že se celé peklo spikne a povstane proti tobě. Žiješ ve smrtelném těle, obklopena a napadána bystrými nepřáteli. Buď' nevěstou Krista, mého božského Syna a já budu tvou matkou a učitelkou. Rozpoznávej tedy svou nouzi a slabost, spolupracuj se mnou ve všem jako má nejdražší dcera i jako poslušná a ve všem dokonalá žačka.

KAPITOLA XXI.

Duše nejsvětější Marie vchází do nejvyššího nebe; napodobuje Krista, našeho Vykupitele, a vrací se, aby znovu oživila své svaté tělo, ve kterém pak třetího dne opět vystupuje do nebe a usedá, po pravici Páně.

760. O slávě a blaženosti svatých v blažené vizi říká svatý Pavel s Izaiášem, že co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, co nevešlo do srdce člověka, vše, co Bůh připravil pro ty, kdo ho milují (I.Kor.2,9; Iz.64,3). V souhlasu s touto katolickou pravdou bychom se neměli divit tomu, co se říká o svatém Augustinovi, tomto velkém světle Církve, totiž, že když se chystal psát knihu o slávě svatých, navštívil ho jeho přítel svatý Jeroným, který právě zemřel a vstoupil do Hospodinovy slávy, aby svatého Augustina napomenul. Upozornil ho na to, že nebude schopen vykonat, co si předsevzal, protože žádný lidský jazyk ani pero nemůže popsat ani část blaženosti, kterou požívají svatí v blažené vizi. Takové je svědectví svatého Jeronýma. A i kdybychom se jen díky Písmu svatému nedozvěděli nic jiného než to, že je tato sláva věčná, přesahovalo by to naše chápání. Protože i přes to, že se možnosti našeho intelektu rozšiřují, nepochopí nikdy věčnost, a protože je tato blaženost nekonečná a bez hranic, nelze ji probádat a pochopit, jakkoliv bychom ji znali a milovali. Stejně jako nekonečný a všemohoucí Bůh nevyčerpal při stvoření všech věcí všechny své schopnosti, a stejně jako by při nekonečné tvorbě nových světů neztratil nic ze své nekonečnosti a neměnnosti, tak vždy zůstane pro nesčetné množství svatých, kteří Ho vidí, nekonečným zdrojem nového poznávání a lásky, protože se všichni ve stvoření a slávě podílí na jeho bytí jen v omezené míře, každý podle svých schopností, zatímco je On sám o sobě bez omezení nebo konce.

761. Pokud je proto sláva i toho nejposlednějšího ze svatých nevýslovná, co bychom měli říct o slávě nejsvětější Marie, když je ze všech svatých nejsvětější a sama o sobě je svému Synovi podobnější víc než všichni svatí dohromady, a pokud její krása a sláva převyšuje všechny ostatní tak, jako převyšuje krása a sláva císařovny nebo vládkyně krásu a slávu jejich poddaných? Této pravdě můžeme a máme věřit, i když ji během smrtelného života nemůžeme pochopit nebo alespoň částečně vysvětlit kvůli nepřiměřenosti a nedostatečnosti našich slov a výrazů, které mají spíše tendenci podstatu zatemňovat, než osvětlit její velikost. Nevěnujme proto naše úsilí snaze tyto věci pochopit, ale snaze zasloužit si, aby nám byly zjeveny ve slávě, kterou budeme požívat více či méně v závislosti na našich skutcích.

762. Náš Spasitel Ježíš Kristus vstoupil do nebe v doprovodu nejčistší duše své Matky, kterou posadil po své pravici. Ona jediná ze všech smrtelníků si zasloužila být osvobozena od soukromého soudu. Proto také k žádnému soudu nedošlo, nebylo od Ní požadováno nebo vymáháno skládání účtů z toho, co obdržela, protože Jí to bylo slíbeno, když byla vyňata z všeobecné viny a vyvolena za Královnu vyvýšenou nad zákony Adamových dětí. Ze stejného důvodu, místo toho, aby byla souzena s ostatními, bude sedět po pravici Soudce a soudit s Ním všechny tvory. Pokud byla už od prvního okamžiku svého početí nejjasnější polární září, rozzářenou paprsky slunce Božství nad jas nejvznešenějších serafů, a pokud pak byla ještě víc osvětlena kontaktem s vtěleným Slovem, které odvozovalo své lidství z její nejčistší podstaty, pak z toho nutně vyplývá, že by měla být jeho Společníci pro celou věčnost s takovou podobností, že větší podobnost mezi Bohem a tvorem není možná. V tomto světle Ji sám Vykupitel uvedl před trůn Božství a za přítomnosti všech blahoslavených, kteří byli uchváteni úžasem, nejsvětější lidství proneslo k věčnému Otci tato slova: „Věčný Otče, má nejmilejší Matka, tvá milovaná Dcera a milá nevěsta Ducha svatého nyní přichází, aby přijala korunu slávy, kterou jsme pro ni připravili jako odměnu za její zásluhy. Ona je tou, která se zrodila jako růže mezi trnami, nedotčená, čistá, krásná a hodná našeho objetí i místa na trůnu, kterého žádný jiný z našich tvorů nemůže dosáhnout a po kterém nikdo z tvorů počatých v hříchu nemůže toužit. To je naše vyvolená a jediná, vyvýšená nad všechny, to je ta, které jsme udělili naši milost a naše ctnosti ve větší míře než ostatním tvorům, do které jsme uložili poklady a dary našeho nevystižitelného Božství, to je ta, která nejvěrněji zachovala a plodně používala hřivny, které jsme Jí světili, ta, která se nikdy neodchýlila od naší vůle a našla milost a zalíbení v našich očích. Můj Otče, nejvyšší spravedlivý je soud naší spravedlnosti a našeho milosrdenství, kterým v nadbytečné míře splácíme služby našich přátel. Proto je spravedlivé, aby mé Matce byla udělena odměna Matky, a protože se mi během celého svého života ve všech svých skutcích, jak dalece coby tvor mohla, podobala, ať je mi podobná také ve slávě a na trůnu naší Velebnosti tak, aby tam, kde je svatost podstatou, na ní měla největší podíl.

763. Toto prohlášení vtěleného Slova bylo schváleno věčným Otcem i Duchem svatým. Nejsvětější Mariina duše byla ihned vyvýšena na pravici jejího Syna a pravého Boha a posazena na královský trůn nejsvětější Trojice, čehož lidé, andělé a ani serafové nedosáhli a po celou věčnost nedosáhnou. To je nejvznešenější a nejvýznamnější výsada naší Královny a Paní, že sedí na trůnu se třemi božskými Osobami a zaujímá místo nejvyšší Panovnice, zatímco všichni ostatní mají postavení služebníků nejvyššího Krále. Důstojnosti a vznešenosti tohoto postavení, kterého

nemůže dosáhnout žádný jiný tvor, odpovídají také její dary slávy, chápání, vize a požívání, protože Marie má na soužití s tímto nekonečně velkým objektem mnohem větší podíl, než všichni ostatní svatí, kteří se mohou z tohoto soužití těšit v nekonečné různosti stupňů. Ona zná, proniká a chápe mnohem hlouběji věčné Bytí a její nekonečné vlastnosti. S láskou se těší z jeho tajemství a nejskrytějších záhad víc, než všichni ostatní svatí. Přestože je sláva božských Osob nekonečně vzdálená slávě nejsvětější Marie, protože světlo Božství, jak říká apoštol (I.Tim.6,16), je nedostupné a jedině v něm samotném přebývá nesmrtelnost a sláva ve své podstatě, a i přesto, že Kristova nejsvětější duše nezměrně převyšuje svými dary duši jeho Matky, převyšuje sláva velké Královny nedostižitelně slávu všech svatých tak, že se v tom podobá slávě Krista, kterou nemůžeme v tomto životě pochopit ani nikdy popsat.

764. Stejně obtížně lze popsat zvláštní radost blahoslavených, kterou toho dne zakoušeli a projevovali zpěvem nových písní ke chvále Všemohoucího a oslavě jeho Dcery, Matky a Nevěsty, protože v Ní Bůh oslavil všechny skutky své pravice. Přestože samotný Pán nemůže obdržet žádnou novou nebo podstatnou slávu, protože ji vlastnil a vlastní v neměnné a nekonečné míře po celou věčnost, byly zevnější projevy jeho radosti a spokojenosti nad splněním jeho věčných ustanovení toho dne silnější, a od trůnu zazněl hlas věčného Otce, který řekl: „V oslavě naší milované a nejvyšší milující Dcery se k naší plné spokojenosti splnila všechna přání naší svaté vůle. Všem tvorům jsme dali existenci jejich utvořením z nicoty proto, aby se mohli podílet na našich nekonečných dobrech a pokladech podle náklonnosti a zalíbení naší nekonečné štědrosti. Ale právě ti, kteří byli uschopněni přijímat naše milosti a slávu, toto požehnání zneužili. Naše milovaná Dcera se jako jediná nikterak nepodílela na neposlušnosti a vytáčkách ostatních, a Ona získala to, čím nehodné děti zatracení pohrdly, přičemž naše srdce nebyla nikdy ani v žádném okamžiku zklamána. Jí patří odměna, kterou jsme podle našeho podmíněného rozhodnutí připravili po neposlušné anděly a jejich lidské následovníky, kdyby zůstali věrní své vznešenosti a svému poslání. Ona nás za jejich odpad odškodnila svou poddaností a poslušností. Ona nás těšila všemi svými skutky a zasloužila si místo na trůnu naší Velebnosti.“

765. Třetího dne potom, co nejsvětější Mariina duše převzala tuto slávu, aby ji už nikdy neopustila, vyjevil Pán svatým svou božskou vůli, že se tato duše má vrátit na svět, aby oživila své posvátné tělo tak, aby pak spolu s ním mohla být znovu vyvýšena na pravici jejího božského Syna, aniž by čekala na všeobecné vzkříšení mrtvých. Vhodnost této milosti, její soulad s ostatními milostmi, které nejsvětější Královna obdržela, spolu s její nejvyšší důstojností, nemohli svatí nevidět, protože

dokonce i pro smrtelníky je to tak věrohodné, i když to Církev nepotvrdila, že bychom mohli soudit ty bezbožné a pošetilé lidi, kteří by se odvážili to popírat. Svátí to však vnímali mnohem jasněji, přičemž jim Bůh vyjevil i čas a hodinu, kdy k tomu má dojít. Když nastal čas, sám Kristus, náš Spasitel, sestoupil z nebe a vedl po své pravici duši své nejsvětější Matky, provázen velkým zástupem andělů, patriarchů a dávných proroků. Když přišli ke hrobu v údolí Josafát a shromáždili se na dohled od panenského chrámu, promluvil Pán ke svatým tato slova:

766. „Má Matka byla počata bez poskvrny hříchu proto, abych se mohl z její panenské podstaty přiodít lidstvem, ve kterém jsem přišel na svět a vykoupil ho od hříchu. Mé tělo je její tělo. Spolupracovala se mnou na díle vykoupení, proto Ji musím vzkřísit stejně, jako jsem i já vstal z mrtvých. Musí k tomu dojít ve stejné době a hodině, protože si Ji přeji ve všem učinit sobě podobnou.“ Všichni dávní svátí z lidského pokolení vzdávali Pánovi díky za tuto novou milost zpěvem oslavných písní a chvalozpěvů. V tomto díkůvzdání vynikali zvláště naši první rodiče Adam a Eva, svatá Anna a svatý Jáchym, tedy ti, kteří se blíže účastnili na tomto zázraku boží všemohoucnosti. Pak nejčistší duše Královny na Pánův příkaz vstoupila do panenského těla, oživila ho a povznesla, protože mu dala nový život nesmrtelnosti a slávy a s tím i čtyři dary, jasnosti, necitlivosti, rychlosti a jemnosti, které odpovídají vlastnostem duše, a které z ní přetékají do těla.

767. Vybavena těmito dary opustila nejsvětější Marie hrob s tělem i duší bez toho, aby musela odvalit kámen u vchodu do hrobu nebo narušit polohu tuniky a pláště, které přikrývaly její svaté tělo. Vzhledem k tomu, že není možné popsat její krásu a jas slávy, nebudu se o to pokoušet. Postačí říci, že stejně jako nebeská Matka dala svému Synovi ve svém lůně čistou, neposkvrněnou a bezhříšnou podobu člověka pro vykoupení světa, tak Jí Pán na oplátku při tomto vzkříšení a nové regeneraci dal slávu a krásu podobnou těm jeho. Při této tajemné a božské výměně udělal každý, co bylo možné. Nejsvětější Marie zplodila Krista s tím, že Ho přizpůsobila co nejvíc sobě a Kristus Ji vzkřísil, přičemž Jí předal tolik ze své slávy, kolik jako tvor mohla snést.

768. Pak z hrobu vyšel nejslavnostnější průvod, který v doprovodu nebeské hudby stoupal vzdušnými prostorami k nejvyššímu nebi. Toto se událo hodinu po půlnoci, v čase, kdy také Pán vstal z hrobu. Proto nebyli všichni apoštolové svědky tohoto divu, ale jen ti, kteří byli právě u hrobu na stráž. Svátí a andělé vstoupili do nebe ve stejném pořadí, v jakém průvod zahájili, přičemž jako poslední vešel Kristus, náš Spasitel, a po jeho pravici Královna oděná ofírkým zlatem (jak říká David

v žalmu 44,10) a tak krásná, že to obdivoval celý nebeský dvůr. Všichni se k Ní otočili a vzhlíželi k Ní, velebili Ji novým jásaním a chvalo zpěvy. Bylo slyšet i tajemné chvalo zpěvy, které sepsal Šalomoun: Pojd'te, dcery Siónské, pohled't na svou Královnu, kterou velebí ranní hvězdy a oslavují synové Nejvyššího. Co to tam stoupá z pouště jako sloup dýmu, opar z myrhy a kadidla a všech cizokrajných voňavek? Kdo je ta, jež vychází jako jitřenka, krásná jako luna, zářící jako slunce, hrozná jako ozbrojené šiky? Kdo je ta, jež vychází z pouště a opírá se o svého milého (Pís.3,6;6,10;8,5)? Kdo je ta, v níž samotné Božství nachází tolik zalíbení a útěchy nade všechno ostatní tvorstvo a kterou vyvyšuje nade všechny v nebesích? Ó, nevidané divy, hodné nekonečné moudrosti! Ó, jaký to div jeho všemohoucnosti, který Ji tak oslavuje a vyvyšuje!

769. Uprostřed této slávy došla přesvatá Marie s tělem i duší k trůnu nejsvětější Trojice. Tři božské Osoby Ji přijaly na trůnu věčným a nerozlučným objetím. Věčný Otec Ji pak řekl: „Vystup výš, má Dcero a Holubičko.“ Vtělené Slovo promluvalo: „Má Matko, od které jsem přijal lidství a plný výtěžek z mého díla díky tvému dokonalému napodobování, přijmi nyní z mé ruky odměnu, kterou sis zasloužila.“ Duch svatý řekl: „Má nejmilejší Nevěsto, vstup do věčné radosti, která odpovídá nejvěrnější lásce. Uživej nyní své lásky bez starosti, neboť zima utrpení už přešla a Ty jsi dosáhla našeho věčného objetí.“ Nejsvětější Marie tam byla pohlčena pozorováním tří božských Osob a ohromena v bezmezném oceánu a propasti Božství, zatímco svatí byli naplněni úžasem a novou neobyčejnou rozkoší. Vzhledem k tomu, že se při této příležitosti díla Všemohoucího staly ještě jiné divy, napíši o nich, co budu moci, v následující kapitole.

Ponaučení, které mi dala nejsvětější Královna nebes, Marie.

770. Má dcero, politováníhodná a neomluvitelná je neznalost lidí, kteří tak vědomě zapomínají na věčnou slávu, kterou Bůh připravil pro ty, kteří jsou disponováni si ji zasloužit. Přeji si, abys hořce oplakávala a odsuzovala tuto zhoubnou zapomnětlivost, protože není žádných pochyb o tom, že kdo úmyslně zapomíná na věčnou slávu a blaženost, je ve zřejmém nebezpečí, že ji ztratí. V tomto ohledu není nikdo bez viny, a to nejen proto, že lidé nevynakládají mnoho práce a úsilí na hledání a udržení si tohoto štěstí, ale i proto, že věnují všechno své úsilí věcem, které vedou k zapomnění cíle, pro který byli stvořeni. Bezpochyby tato zapomnětlivost vychází ze zaplétání se do pýchy života, chamtivosti očí a touhy těla (I.Jan 2,16), protože tím zaměstnávají po celý život všechny síly a schopnosti své duše, a nemají volný čas na

to, aby mysleli a starali se o věčnou blaženost. Ať lidé uznají a vyznají, zda je vzpomínka na věčnou blaženost stojí více úsilí, než následování svých slepých vášní, vyhledávání slávy, majetku nebo přechodného potěšení, přičemž to vše končí spolu s tímto životem nehledě na to, že mnoho lidí často ani po usilovné snaze a práci nedosáhnou nebo ani nemohou dosáhnout těchto cílů.

771. Jak mnohem snadnější je pro smrtelníky se bránit takové zvrácenosti, zejména pro děti Církve, protože ty mají nadosah jednoduché prostředky víry a naděje pro dosažení pravdy! I kdyby bylo získání věčné blaženosti stejně namáhavé jako získávání poct, bohatství a jiných zjevných výhod, bylo by velmi pošetilé usilovat stejně o falešný jako o skutečný prospěch, o věčný trest stejně jako o věčnou slávu. Toto ohavné bláznovství budeš vnímat a oplakávat slzami, má dceru, pokud budeš uvažovat o světě, ve kterém žiješ, jak je narušen válkami a spory, kolik v něm žije nešťastníků, kteří vyhledávají smrt výměnou za krátkou a marnou slávu, pomstu a další nejdopomnější potěšení, zatímco na věčný život myslí nebo se o něj starají méně, než nerozumná zvířata. Bylo by pro ně požehnáním, kdyby, stejně jako u zvířat, jejich existence úplně skončila časnou smrtí. Většina z nich, která jedná proti spravedlnosti, stejně jako ti, kteří se stále snaží být spravedliví, ale zapominají na svůj cíl, propadnou věčné smrti.

772. Toto je utrpení nad všechna utrpení a neštěstí, kterému se nic nevyrovná, a na který není žádný lék. Trap se, naříkej a truchli bezútěšně nad ztrátou tak mnoha duší vykoupených krví mého božského Syna. Ujišťuji tě, má nejdražší, že pokud by se toho lidé nečinili nehodnými, má láska by mě přinutila k tomu, abych ze své nebeské slávy, kde se, jak víš, nalézám, vyslala do celého světa hlas, aby volal: „Smrtelníci a podvedení lidé, co to děláte? Pro co žijete? Uvědomujete si, co znamená vidět Boha tváří v tvář, podílet se na jeho věčné slávě a být v jeho společnosti? O čem přemýšlíte? Kdo tak narušil a okouznil váš úsudek? Co budete hledat, pokud ztratíte právě požehnání a štěstí, když žádné jiné není? Práce trvá krátký čas, odměnou je nekonečná sláva a trest je věčný.“

773. V souvislosti s tímto smutkem, který se u tebe snažím vzbudit, usiluj horlivě o to, abys tomu nebezpečí unikla. Živý příklad máš v mém životě, který byl, jak jsi poznala, stálým utrpením. Když jsem však obdržela svou odměnu, vše se zdálo být ničím a zapomněla jsem na to, jako by se to vůbec nestalo. Odhodlej se, má drahá, mě následovat v mé práci, i kdyby se ti zdálo, že tvé úsilí je větší než u ostatních smrtelníků a považuj ho za nejvyšší nevýznamné. Ať se ti nic nezdá být obtížné, tvrdé nebo hořké, i kdybys měla projít ohněm a mečem. Vztáhni svou ruku k velkým věcem

a chraň svou komunitu a své smysly dvojným oděvem (Př.31,19-21) proti strádání a utrpení až do jejich maximální síly. Současně si přejí, aby ses nedopouštěla další chyby, které se lidé dopouští, když říkají: Zajistíme si spásu a na tom, jestli získáme větší nebo menší slávu, nezáleží, vždyť v tom životě budeme žít všichni pospolu. Uplatňováním této nepravdivé zásady, má dcero, se věčný život nezajišťuje, ale spíše se s ním hazarduje, protože taková zásada vychází z velké pošetilosti a nedostatku boží lásky. Kdo se snaží s Bohem takto smlouvat, uráží a pokouší Ho, aby dovolil takové duši žít ve stálém nebezpečí zatracení. Lidská slabost má vždy tendenci konat méně dobra, než kolik ho toužíme konat. Pokud je tato touha malá, koná pak velmi málo dobra a riskuje, že ztratí všechno.

774. Ten, kdo se spokojuje s průměrným nebo nejnižším stupněm praktikování ctností, vždy ponechává ve své vůli a jejích sklonech prostor pro pozemskou náklonost a lásku k pomíjejícím věcem. Takový prostor ale odporuje boží lásce, což nevyhnutelně vede k její ztrátě a zvětšuje nadvládu té pozemské lásky. Pokud se tvor rozhodne milovat Boha z celého svého srdce a ze všech svých sil, jak Bůh přikazuje, přehlíží Bůh jeho lidské chyby a nedostatky, přičemž je potěšen jejich odhodláním sklidit nejvyšší odměnu. Ale pohrdání touto odměnou nebo její záměrné podceňování neukazuje na lásku dětí nebo pravých přátel, ale na nízkou bázeň otroků, kteří se spokojují s tím, že žijí a mají klid. Pokud by se svatí mohli vrátit, aby si zasloužili nějaký další stupeň slávy snášením všech muk až do soudného dne, nepochybně by se vrátili, protože skutečně a dokonale znají cenu odměny a milují Boha dokonalou láskou. Není vhodné, aby byla tato výsada svatým udělována, ale mně udělena byla, jak jsi to v tomto životopisu zaznamenala, a můj příklad potvrzuje tuto pravdu. To také kárá pošetilost těch, kteří se záměrem vyhnout se utrpení a Kristovu kříži chtějí spokojit s menší odměnou, což je v rozporu se sklonem boží dobroty a jeho touhou vidět duše znásobovat své zásluhy a získávat bohatou odměnu ve věčné blaženosti.

KAPITOLA XXII.

Nejsvětější Marie je korunována jako Královna nebes a všeho tvorstva; všechny její velké výsady ve prospěch lidstva jsou jí znovu potvrzeny.

775. Když se Ježíš Kristus, náš Spasitel, loučil se svými učedníky, aby mohl podstoupit své utrpení, řekl jim, aby se nermoutili pro věci, které jim řekl, protože v domě jeho Otce, kterým je věčná blaženost, je mnoho příbytků. Dále je ujistil, že je tam dost místa i odměny pro všechny, i když budou jejich dobré skutky a zásluhy

rozdílné, a že by nikdo neměl být rozrušen ve svém klidu a naději, i když bude vidět, že se jiným dostává více přízně a vyvýšení, protože v božím domě je mnoho úrovní a příbytků, ve kterých bude každý bez závislosti spokojen s tím, co mu bude náležet, což je jedno z velkých požehnání věčné blaženosti. Řekla jsem, že nejsvětější Marii bylo uděleno nejvyšší místo a stav na trůnu nejsvětější Trojice. Mnohokrát jsem se těmito slovy vyjádřila, abych poukázala na velké svátosti a podobné pojmy podobně, jak to dělají svatí i samo Písmo svaté (Zj.1,4;3,21). I když není nutná žádná další argumentace, poznamenám pro ty, kteří nemají dostatečně hluboký vhled do věci, že Bůh, protože je nejčistší a zároveň nekonečný, nesmírný, nepochopitelný duch, nepotřebuje žádný hmotný trůn ani sídlo, protože naplňuje všechno tvorstvo a je přítomen ve všech tvorech. Nikdo z tvorů Ho nemůže pochopit ani omezit, zatímco On sám chápe a v sobě obsahuje všechny věci. Svatí nevidí Boha tělesnými očima, ale očima duše. Pokud Ho tyto oči vidí na nějakém učitěm místě (se záměrem se přizpůsobit našemu pozemskému a hmotnému způsobu myšlení a mluvy) říkáme, že je na královském trůnu nejsvětější Trojice, i když ve skutečnosti svou slávu obsahuje v sobě a sdílí ji se svými svatými. Nechci však popírat, že nejsvětější lidství Krista, našeho Spasitele, a jeho nejsvětější Matky zaujímá významné místo nad všemi svatými, a že mezi svatými, kteří jsou v nebi s tělem i duší vládne jakýsi řád, co se týče relativní pozice vůči Kristovi, našemu Pánovi, a nebeské Královně. Zde však není prostor pro to, abychom zkoumali způsob, jakým je tento řád v nebi organizován.

776. My to označujeme jako trůn Božství, ze kterého se Bůh prezentuje svatým jako hlavní příčina jejich slávy a jako nekonečný, věčný Bůh, nezávislý na všech věcech, na jehož vůli závisí veškeré tvorstvo, ze kterého se prezentuje jako Pán a Král, jako Soudce a Vládce všeho, co existuje. Tuto důstojnost Kristus Vykupitel vlastní v míře, ve které je Bohem, podstatně, a v míře, ve které je člověkem, prostřednictvím podstatného spojení, ve které ji sdílí božství s lidstvím. Proto je v nebi Králem, Pánem a nejvyšším Soudcem, a svatí, i když jejich sláva převyšuje veškeré lidské představy, jsou jako služebníci a poddaní před jeho nedostupným majestátem. Na tom se jeho nejsvětější Matka podílí v nejbližším možném nižším stupni takovým způsobem, který je jinak nepopsatelný a přiměřený pouhému tvorovi, tak úzce spřízněnému s Bohočlověkem, že proto je a po celou věčnost zůstane po pravici svého Syna coby Královna (Žl.44,10), Paní a Vládkyně všeho tvorstva, jejíž vláda sahá tak daleko jako vláda jejího Syna, i když jiným způsobem.

777. Po tom, co nejsvětější Marie zaujala své místo na tomto vznešeném a nejvýznamnějším trůnu, vyhlásil Pán před všemi nebeskými dvořany všechny výsady,

kteří může využívat v důsledku účasti na jeho velebnosti. Osoba věčného Otce, coby první příčina všech věcí, promluvila k andělům a svatým, a řekla: „Naše dcera Marie byla v souladu s naší vůlí vybrána ze všech tvorů, první pro naše potěšení, která se nikdy nezpronevěřila označení a postavení pravé Dcery, které jsme Ji udělili v naší božské mysli. Má nárok na naši vládu, což uznáme Jejím korunováním na legitimní a jedinečnou Paní a Panovnici.“ Vtělené Slovo řeklo: „Mé skutečné a přirozené Matce patří veškeré tvorstvo, které jsem stvořil a vykoupil, a všechny věci, nad kterými kraluji, také Ona musí být legitimní a nejvyšší Královnou.“ Duch svatý řekl: „Vzhledem k tomu, že je nazývána, mou milovanou Nevěstou, zasluhuje, aby byla korunována jako Královna na celou věčnost.“

778. Po tom, co takto tři božské Osoby promluvily, vstavily na hlavu nejsvětější Marie korunu tak nového lesku a takové ceny, že něco podobného nikdy před tím ani potom žádný tvor neviděl a neuvidí. Současně se z trůnu ozval hlas, který řekl: „Má milovaná, vyvolená mezi tvory, naše království je tvé. Ty budeš Paní a Panovnici serafinů, všech sloužících duchů, andělů a celého vesmíru tvorů. Pečuj o ně a šťastně nad nimi kraluj, protože jsme Ti v naší radě dali moc, majestát a svrchovanost. I když jsi byla milostí naplněna víc než ostatní, snižovala ses ve svém smýšlení na nejnižší místo. Přijmi nyní nejvyšší důstojnost, kterou sis zasloužila, a jako účast na našem Božství přijmi vládu nade všemi tvory vycházejícími z naší všemohoucnosti. Z tvého královského trůnu budeš vládnout až do středu země, a mocí, kterou Ti nyní dáváme, si podrobíš peklo se všemi jeho démony a obyvateli. Ať se Tě všichni bojí jako svrchované Císařovny a Paní nad těmito slujemi a obydlení našich nepřátel. Do tvých rukou a tvému uvážení svěťujeme vlivy a síly nebe, vláhu mraků a růst na zemi. To vše rozděluj podle své vůle, přičemž naše vůle musí být vždy k dispozici pro plnění tvých přání. Ty budeš Císařovnou a Paní bojující Církve, její Ochráňkyní, Obhájkyní, Matkou a Učitelkou. Budeš zvláštní patronkou katolických zemí, a kdykoli Tě budou tyto země, věřící, nebo kdokoli z Adamových dětí z celého srdce vzývat, sloužit Ti nebo si Tě nějak zavazovat, ulevíš a pomůžeš jim v jejich práci a potřebách. Budeš přítelem, ochráncem a vůdcem všech spravedlivých a našich přátel. Všechny je budeš povzbuzovat, těšit a naplňovat požehnáním v závislosti na jejich oddanosti k Tobě. S ohledem na to vše Tě jmenujeme depozitářem našeho bohatství a pokladnicí našich milostí. Do tvých rukou vkládáme pomoc a požehnání naší milosti, abys je mohla rozdávat. Nepřejeme si udělovat světu nic, co by neprošlo tvýma rukama, a neodepřeme lidem nic, co si jim budeš přát udělit. Milost bude vylita na tvé rty pro

získání všeho, co si budeš přát a přikážeš na nebi i na zemi. Všude Tě budou poslouchat andělé i lidé, protože co je naše, bude i tvé stejně, jako Ty jsi byla vždy naše, a budeš s námi věčně vládnout.“

779. Při uvádění tohoto prohlášení a výsad udělených Panovnici světa do života Všemohoucí přikázal všem nebešťanům, andělům a lidem, aby Jí projevili poslušnost a uznali Jí za svou Královnu a Paní. V tomto rozhodnutí bylo skryté další tajemství, totiž, že to byla zvláštní odměna za úctu a klanění se, které nejsvětější Marie prokazovala během svého života andělům a svatým, jak vyplývá z tohoto životopisu, bez ohledu na to, že byla boží Matkou plnou milosti a svatosti převyšující svou mírou všechny anděly a svaté. Třebaže tím v té době, kdy andělé a svatí už chápali význam boží blaženosti a Ona byla ještě poutnicí, získala velké zásluhy, když se podle rozhodnutí Pána snižovala pod všechny vyvolené, nyní, když již získala království, bylo spravedlivé, aby Jí nyní oni coby její poddaní ctili a velebili. To také dělali v tom nejvyšším svatém stavu, ve kterém je vše zredukováno do správných proporcí a řádu. Jak andělští duchové tak i blahoslavené duše při prokazování své úcty Bohu s bázni a zbožnou úctou, prokazovali stejnou poctu v patřičné úměře také jeho nejsvětější Matce, a svatí, kteří byli v nebi i se svými těly, padali na své tváře a tak i tělesnými projevy prokazovali poctu. Všechny ty projevy při korunovaci Císařovny nebes přispěly obdivuhodně k její oslavě, k nové radosti, k plesání svatých a k zalíbení nejsvětější Trojice. Tento den byl velice slavnostní a přinesl novou mimořádnou slávu celému nebi. Těmi, kteří se na ní podíleli nejvíce, byli zvláště její přešťastný snoubenec svatý Josef, svatý Jáchym, svatá Anna a všichni další příbuzní nebeské Královny, spolu s tisícem jejích strážných andělů.

780. V oslaveném těle Královny viděli svatí nad jejím srdcem malou kouli nebo monstranci jedinečné krásy a jasnosti, která v nich obzvláště budila a budí obdiv a radost. Byla tam jako svědectví a odměna za to, že svátostnému Slovu poskytovala příjemné místo odpočinku a svatostánek, a za to, že Ho přijímala tak hodně, čistě a svatě, bez jakékoli chyby nebo nedokonalosti a se zbožností, láskou a úctou, které nedosáhl žádný jiný svatý. S ohledem na ostatní odměny a koruny, které odpovídaly jejím jedinečným skutkům a ctnostem, nelze uvést nic, co by o tom mohlo dát nějakou představu, proto to raději nechám až na dobu, kdy dosáhneme blažené víze, ve které je bude každý vidět úměrně svým skutkům, své zbožnosti a svým zásluhám. V předchozí kapitole jsem se zmínila, že naše Královna zemřela třináctého srpna, zatímco k jejímu vzkříšení, vzetí do nebe a korunování došlo v neděli patnáctého srpna, tedy ve stejný den, kdy je tato událost v Církvi oslavována. Její svaté tělo

zůstalo v hrobě třicet šest hodin, tedy stejně dlouho, jako tělo jejího božského Syna, přičemž k její smrti a vzkříšení došlo ve stejné denní hodině. Podle výše uvedeného výpočtu došlo k tomuto zázraku v padesátém pátém roce po narození Krista.

781. Zanechali jsme naši velkou Paní po pravici svého božského Syna, aby panovala po všechny věky věků. Nyní se vraťme k apoštolům a učedníkům, kteří se slzami v očích truchlili u hrobu Panny Marie v údolí Josafat. Svátý Petr a svátý Jan, kteří setrvali u hrobu ze všech nejdéle, si všimli, že nebeská hudba ustala, protože ji třetího dne po pohřbu neslyšeli. Z větší části díky osvícení Ducha svatého usoudili, že nejčistší Matka vstala z mrtvých a vešla do nebe s tělem i duší tak, jako její božský Syn. Radili se o tom a dospěli k závěru, že to tak musí být, přičemž svátý Petr coby hlava Církve rozhodl, že tak úžasná věc by měla být pokud možno zjištěna a oznámena svědkům její smrti a jejího pohřbu. Proto ještě téhož dne svolal ke hrobu apoštoly, učedníky a další věřící. Seznámil je s důvody, které ho vedly k domněnce, která nyní ovládla mysl všech, a vysvětlil, proč by měla být pravda o tomto zázraku Církvi vyjevena, totiž proto, aby mohla být v budoucnu předmětem úcty a zdrojem slávy Páně a jeho nejsvětější Matky. Všichni rozhodnutí Kristova náměstka schválili a na jeho příkaz ihned kámen, který uzavíral hrob, odvalili. Po tom, co byl kámen odvalen, viděli, že svaté tělo Královny nebes v hrobě není, a že tam tuniky leží ve stejné poloze, jako když toto tělo zahalovaly. To ukazovalo na to, že tělo muselo projít skrz tuniky i kámen hrobu, aniž by jakoukoli jejich část narušilo. Svátý Petr vzal z hrobu tuniku, plášť i vše ostatní, a tyto relikvie uctil, protože si všichni byli v té chvíli jisti, že nejsvětější Matka byla vzkříšena a vzata do nebe. Se směsí radosti a zármutku ronili slzy útěchy nad tímto zázrakem a zpívali žalmy a chvalozpěvy na oslavu Pána a jeho nejsvětější Matky.

782. Ve svém milujícím úžasu se jako okouzlení stále dívali na hrob, dokud nesestoupil anděl Páně a neřekl: „Muži galilejští, proč zde v úžasu stojíte? Vaše i naše Královna nyní přebývá s tělem i duší v nebi, kde s Kristem kraluje na věky. Ona mě poslala, abych vás ujistil o této pravdě, a jejím jménem vám říkám, že vám znovu svěruje Církev, obrácení duší a šíření evangelia. Přeje si, abych vám řekl, abyste se vrátili ke svému poslání, které vám bylo svěřeno a že se bude o vás ze svého trůnu starat.“ Tato zpráva apoštoly velice potěšila. Mariinu pomoc a ochranu pocíťovali na svých cestách, ale ještě mnohem víc v hodině své mučednické smrti, kdy se každému z nich zjevila a představila jejich duše Pánovi. Další podrobnosti o smrti a vzkříšení

nejsvětější Marie mi nebyly k zaznamenání v tomto životopisu zjeveny, a ani mi během celého sepisování životopisu nebylo dovoleno napsat něco jiného než to, co mi bylo zjeveno a přikázáno zapsat.

Ponaučení, které mi dala Královna nebes, nejsvětější Marie.

783. Má dcero, kdyby mohlo něco zmenšit mé potěšení z věčné blaženosti a slávy, kterou mám, a pokud bych v ní byla schopna jakéhokoliv smutku, jistě bych se rmoutila při pohledu na svatou Církev a zbytek světa v jejich současném lopotném stavu, přestože lidé ví, že jsem jejich Matka, Advokátka a Ochránkyně v nebi, připravená je vést a pomáhat jim k dosažení věčného života. Ve stavu, kdy mi Všemohoucí coby své Matce udělil tolik výsad a kdy do mých rukou coby Matce milosrdenství vložil tak mnoho zdrojů pomoci vyhrazených ve prospěch smrtelníků, mi působí velký zármutek vidět lidi, jak mě nutí zůstat nečinnou a to, že v důsledku jejich nedostatečného volání bude tak mnoho duší ztraceno. Ale pokud nemohu v současnosti pociťovat smutek, mohu si všim právem postěžovat na lidi, že na sebe uvalují věčné zatracení a odpírají mi slávu ze spásy jejich duší.

784. To, jakou moc má moje přímluva v nebi, nikdy Církev neskrývala, protože jsem svou schopnost všechny zachránit demonstrovala už tisíci zázraky, divy a dobrodiními vykonanými ve prospěch těch, kteří jsou mně oddaní. Těm, kteří ke mně ve svých potřebách volali, jsem prokazovala svou štedrost a také Pán k nim byl štedrý kvůli mně. Přestože jsem pomohla mnoha duším, je jich málo ve srovnání s těmi, kterým jsem mohla a byla ochotna pomoci. Svět i staletí již daleko pokročily, zatímco se smrtelníci liknavě obrací k poznání Boha. Samy děti Církve se zaplétají do satanových osidel, hříšníci se množí a zločiny zvětšují, protože láska stále chladne i po tom, co se Bůh stal člověkem a učil svět svým životem i učením, vykoupil ho svým utrpením a smrtí a po tom, co založil zákon evangelia pro vedení svých tvorů, který byl doložen mnoha zázraky, osviceními, požehnáními a dobrodiními, které udělil prostřednictvím Církve a světců. Navíc k tomu všemu ještě Bůh ve své dobrotě otevřel své milosrdenství skrze mě a mou přímluvu, když mě představuje coby Matku, Advokátku, Ochránkyni a Pomocnici všech lidí, a i když jsem nejvýš přesná a štedrá při plnění všech těchto funkcí, výsledek je nedostatečný. Bude se možné po tom, co zločiny lidstva zasluhují tresty, které mu hrozí a které začne pociťovat a po tom, co za těchto okolností lidská zloba dosáhla nejvyšší možné míry, divit, že bude boží Spravedlnost popuzena?

785. To vše, má dcero, je pravda, ale má laskavá a shovívavá láska převyšuje všechnu tuto zlobu, zadržuje boží spravedlnost a stále přiklání nekonečnou boží dobrotu k lidem. Nejvyšší si stále přeje štědře rozdávat ze svých nekonečných pokladů a rozhodl se upřednostňovat ty, kteří ví, jak získat mou přímluvu u Boha. To je bezpečný způsob a mocný prostředek k rozšiřování Církve, zlepšení vedení katolické Církve, šíření víry, vytváření dobrých životních podmínek v rodinách a ve státech, a přivádění duší k milosti a božímu přátelství. Přála jsem si, má dcero, abys na tomto díle podle svých sil a s milostí boží pracovala a pomáhala. Tvá práce nebude sestávat jen z toho, že jsi sepsala můj životopis, ale i z napodobování mého života podle mých rad a blahodárného učení, které jsi obdržela v tak hojně míře jak v tom, co jsi napsala, tak i prostřednictvím jiných milostí a požehnání Všemohoucího. Zvaž dobře, má nejdražší, svou přísnou povinnost mi sloužit jako své jediné Matce, své legitimní a pravé Učitelce a Představené, která tě podporuje těmito a mnoha dalšími blahosklonnostmi. Často jsi obnovovala a potvrzovala své řeholní sliby a vkládala je do mých rukou, přičemž jsi slibovala zvláštní poslušnost. Vzpomeň si na sliby, které jsi tak často dávala Pánovi a jeho andělům. Mnohokrát jsme projevíli svou vůli, abys žila a jednala jako jeden z nich, abys v lidském těle měla účast na jejich stavu a činnosti a aby ses sdílela a rozmluvala s těmito nejčistšími duchy. A stejně jako se navzájem sdíleli a vyšší osvěcují nižší, tak budou osvěcovat a vyučovat i tebe v dokonalosti tvého Milého a praktikování všech ctností, zejména lásky, která je paní všech ctností, abys jí byla roznícena k milování svého milého Pána a svých bližních. O dosažení tohoto stavu musíš usilovat ze všech svých sil tak, aby tě Nejvyšší zastihl schopnou plnit jeho svatou vůli a všechna jeho přání. Ať ti jeho mocná pravice udělí své věčné požehnání, ukáže ti radost své tváře a udělí ti pokoj a mír. Hled', aby ses toho nestala nehodnou.

KAPITOLA XXIII.

Chvála a díkůvzdání, které jsem já, sestra Marie od Ježíše, nejmenší ze smrtelníků, vzdala Pánovi a jeho nejsvětější Matce za to, že jsem byla vyvolena k sepsání této nebeské historie pod vedením Královny a Paní nebes.

786. Vyznávám Tě, věčný Bože, Pána nebe a země, Otce, Syna a Ducha svatého, jediného pravého Boha, jedné podstaty a vznešenosti v Trojici Osob, protože, aniž bys cokoli přijal, co bys byl nucen splatit (Řím.11,35), jsi pouze ze své nevýslovné

shovívavosti zjevil svá tajemství a svátosti svým maličkým (Mt.11,25), což činíš s nesmírnou štědrostí, nekonečnou moudrostí, velkým zalíbením a nejvyšš správně. Svými skutky zjevuješ své svaté jméno, vyvyšuješ svou všemohoucnost, ukazuješ svou velikost, rozséváš své milosrdenství a zakládáš svou slávu, která Ti patří coby svatému, moudrému, mocnému, laskavému a štědrému Bohu, jedinému počátku a původci všeho, co je dobré. Nikdo není tak svatý, nikdo tak mocný, nikdo tak vznešený, jako Ty, který pozvedáš slabé z prachu a nicoty a obohacuješ potřebné (Žl.112,7). Tvoje jsou, Ó, nejvyšší Bože, končiny a póly země, Ty dáváš život a určuješ smrt, Ty pokořuješ a svrháváš do propasti pyšné, Ty podle své libosti povyšuješ pokorné, Ty obohacuješ a ochuzuješ, aby se před Tebou nevychlouvalo žádné tělo, ani se silní nespolehali na svou sílu, ani se nejslabší nebáli a ve své slabosti a pokoře neztráceli důvěru.

787. Vyznávám Tě, pravý Pane, Ježíši Kriste, jako Krále a Spasitele světa. Vyznávám a velebím tvé svaté jméno a vzdávám slávu Tobě, který uděluješ moudrost. Vyznávám Tě, Královno nebes, přesvatá Marie, ctihodná Matko mého Pána Ježíše Krista, počátku naší spásy, Depozitáři pokladů jeho milosti, živý chráme Božství, obnovitelko všeobecně zpustošeného lidského pokolení, nová radosti svatých, slávo díla Všemohoucího a jedinečný nástroj jeho všemohoucnosti. Vyznávám Tě coby nejlaskavější Matku milosrdenství, útočiště nešťastných, ochránkyně chudých a postižených. Vše, co andělští duchové a svatí o Tobě, v Tobě a skrze Tebe prohlašují, já se k nim připojuji v oslavě a chvále, kterou vzdávají v Tobě a skrze Tebe Bohu, dobrořečím, oslavuji, vyznávám a věřím s nimi vše, co se Tě týká. Ó, svrchovaná Paní všeho stvořeného, pouze díky tvé mocné přimluvě a tomu, že jsi na mě pohlédla milosrdnými očima, se ke mně tvůj božský Syn ve své shovívavosti obrátil jako Otec, kvůli Tobě mnou nepohrdnul a vyvolil mě, ohavného zemského červa, nejmenšího ze svých tvorů, aby mi zjevil ctihodná tajemství. Ani množství vod mých pádů, nevděčnosti a bídy nedokázalo uhasit jeho nesmírnou lásku a má tupost a netečnost nemohla vysušit nebo zastavit tok jeho božského světla a moudrosti.

788. Vyznávám, Ó, nejlaskavější Matko, před nebem a zemí, že jsem zápasila sama se sebou i s tvými nepřáteli, a že mé nitro bylo velmi trýzněno váháním mezi mou nehodností a mou touhou po moudrosti. Lomila jsem rukama a naříkala nad svou nanicovatostí. Vedla jsem své srdce a došla k poznání, a s poznáním jsem nabyla pokoj. Když jsem ho nabyla a zamilovala si ho, a shledala, že je to dobré vlastnictví,

nebyla jsem už zmatená. Sladká a mocná síla moudrosti mě přetvářela a zjevila mi nejskrytější věci a dala poznat nejvýš neznámé. Postavila jsem před svůj zrak Tebe, krásný obraz Božství a Mystické Město, ve kterém Bůh přebývá, abys byla v temné noci tohoto smrtelného života mou vůdčí hvězdou a osvětlovala mě jako měsíc nesmírným světlem, abych Tě mohla následovat jako svého vůdce, milovat Tě jako Matku, poslouchat jako Paní, naslouchat Ti jako své učitelce, vidět se v Tobě jako v neposkvrněném zrcadle a dosáhnout nejvyšší dokonalosti tím, že před sebou budu mít tvůj nedostižný příklad ctností a skutků.

789. Kdo kdy však mohl pohnout boží Velebnost, aby se sklonila k tak ohavnému otrokovi, když ne Ty, Ó, mocná Královno, která jsi velikánem lásky, nezměrností shovívavosti, zdrojem milosrdenství, zázrakem milosti, která jsi vyplnila propasti vin Adamových dětí? Tobě, Ó, Paní, patří uznání a sláva za vše, co jsem napsala, a to nejen proto, že je to popis tvého přesvatého a obdivuhodného života, ale také proto, že jsi tomu dala počátek, podporovala to a dokončila, protože kdybys Ty nebyla autorem a kritikem, nemohl by nikdy takový popis člověku ani přijít na mysl. Tobě tedy náleží všechen dík a uznání, protože jen Ty sama dokážeš vzdát náležitě díky svému božskému Synovi a našemu Vykupiteli za toto nové a jedinečné pozhánání. Proto Tě prosím, jménem celé Církve i jménem svým, abys Mu za to poděkovala. A to si nyní přeji udělat, Ó, Matko a Královno ctností. Pokořena v tvé přítomnosti pod prach země vyznávám, že jsem toto i jiná pozhánání obdržela jako milosti, které jsem si nikdy nemohla zasloužit. Psala jsem jen to, co jsi mě učila a co jsi mi nařídila, byla jsem jen němým nástrojem tvého jazyka, který se hýbal a byl řízen tvou moudrostí. Zdokonal toto dílo svých rukou, a to nejen pro náležitou slávu a chválu Nejvyššího, ale přidej k tomu, čeho se nedostává, abych mohla praktikovat tvé učení, jít ve tvých stopách, poslouchat tvé příkazy a běžet za vůní tvých masť, kterou je sladkost a vůně tvých ctností, kterou s nevýslovnou laskavostí pronikáš celý tento životopis.

790. Uznávám se, Ó, Císařovno nebes, za nejnehodnější a nejvýš zadluženou ze všech dětí Církve. Aby se zrůdnost mého nevděku v Církvi neprojevila, před Všemohoucím a Tebou navrhuji, nabízím a vynasnažím se uvést ve známost mé zřeknutí se všeho viditelného a pozemského. Znovu podřizuji svou svobodu vůli vůli boží a tvé, přičemž se zavazuji k tomu, že nebudu užívat svou svobodnou vůli vyjma toho, co bude sloužit boží oslavě a potěšení. Naléhavě Tě prosím, pozhnaná mezi všemi tvory, abys nedopustila, Ó, nejčistší Paní, abych se stala nehodnou označení, kterým se mohu díky dobrotě Páně a tvé označovat za jeho nevěstu a tvou dceru a učednici, a které tvůj Syn, můj Pán, ráčil často potvrdit. Tvá ochrana a pomoc mi

při popisu tvého obdivuhodného života nikdy nescházela, pomáhěj mi nyní uvádět do praxe tvé učení, protože v tom spočívá věčný život. Ty si přeješ a přikazuješ mi, abych tě napodobovala, vtiskni a vyryj do mé duše svůj živý obraz. Ty jsi do mého pozemského srdce zasela svaté sítě, střež je, pečuj o ně, Ó, Matko a laskavá Paní, aby přineslo stonásobný užitek, aby se nestalo kořistí ptáků, draka a jeho démonů, protože před jejich hněvem jsem byla varována každým slovem, které jsem o tobě, má Paní, napsala. Ved' mě až do konce, přikazuj mi jako má Královna, uč mě jako má učitelka, kárej mě jako má matka. Jako projev díky za vše přijmi svůj vlastní život a velké potěšení, které jsi poskytovala nejsvětější Trojici jako dokonalost jeho zázraků. Necht' Tě andělé a svatí chválí a všechny národy a pokolení znají. Ať celé tvorstvo v Tobě a skrze Tebe chválí svého Stvořitele a ať Tě má duše a všechny mé schopnosti vyvyšují.

791. Tento nebeský životopis jsem (jak jsem často zmiñovala) sepsala v poslušnosti příkazů mých představených a zpovědníků, kteří vedli mou duši. Ubezpečili mě, že psaním v poslušnosti splním boží vůli, a že bych měla poslechnout nejsvětější Matku, která mi po mnoho let přikazovala, abych životopis sepsala. Přestože jsem vždy vše předkládala posouzení a vůli svých představených a nezatajila ani jediné slovo jejich pečlivé kontrole, předkládám znovu vše jejich důkladnějšímu posouzení. Především však podřizuji toto dílo úpravám a změnám svaté římskokatolické Církvi, a prohlašuji, že jejímu úsudku a učení se chci vždy, coby její dcera, podrobovat, a že jsem připravena ochotně věřit a zachovávat vše, co tato Církev, naše Matka, schvaluje a čemu věří, a že jsem připravena odmítnout, co ona odmítá, protože v poslušnosti k ní si přeji žít a zemřít. Amen.

U. I. G. D.

MARIE OD JEŽÍŠE Z AGREDY

I. Život a dílo. Narodila se roku 1602 ve španělské Agredě, zemřela tamtéž v roce 1665. Její rodiče Francesco Fernández Coronel a Caterina Araña byli hluboce zbožní. Poté co otec i dva její bratři odešli do františkánského konventu sv. Antonína v Naldě, Marie s pomocí své matky proměnila domov v klášter. Roku 1627 zde byla zvolena představenou a úřad vykonávala až do smrti. Mystické jevy, které prožívala, ustaly ve chvíli, kdy začala Boha prosit, aby ji zbavil viditelných extází, a tak ji uchránil před indiskrétními pohledy některých lidí. I nadále však měla víze trpícího Ježíše, zcela pokrytého ranami, který ji vybízel, aby trpěla z lásky k němu ve spojení s Bohem. Marie žila v přísné kajinosti: spala jen dvě hodiny denně na holé podlaze, bičovala se do krve, nosila kající roucho, tři dny v týdnu se postila pouze o chlebu a vodě. V touze po spáse duší obdržela dar bilokace, díky němuž se objevila mezi indiány v Novém Mexiku a zvěstovala jim evangelium. Událost doložil misionář, který odjel na dané místo prověřit zprávy, jež se o tom šířily. Na pokyn zpovědníka začala roku 1637 psát *Mystické město Boží (Mística ciudad de Dios)* a *Život Panny Marie (Vida de la Virgen Maria)*. První verze těchto textů byla zničena na příkaz jednoho zpovědníka, jenž byl u ní v klášteře na návštěvě. Roku 1650 jí ale jiný zpovědník přikázal, aby znovu sepsala *Život Panny Marie* a také vlastní životopis s popisem všech milostí, kterých se jí dostalo. Během pěti let (1655 - 1660) tedy napsala druhou verzi, jež se vyjma několika detailů zcela shodovala s první. Kromě starosti o klášter, v němž byla představenou, se zasazovala i o mír mezi národy, jak to dokládají její listy papeži Alexandru VII. († 1667) či španělskému králi Filipu IV. († 1665), jemuž radila v záležitostech duchovního života a jemuž v dopisech (*Cartas a Felipe IV*) předkládala návrhy, jak moudře a spravedlivě vládnout. Z dalších děl připomeňme *Každodenní cvičení a učení, jak konat své dílo s větší dokonalostí (Ejercicio cotidiano)*; *Vlastní životopis*; *Duchovní žebřík k dokonalosti (Escala para subir a la perfección)*; *Zákony Nevěsty mířící k vrcholům čisté lásky (Leyes de la esposa, ápices de su casto amor)*. Hlavním Mariiným dílem, uveřejněným až po její smrti, je jeden z nejoriginálnějších *Životů Panny Marie* napsaných v 17. století. Marie líčí Mariin život v chronologickém pořadí: od předurčení Panny Marie až po vtělení Slova, od vtělení Slova po Nanebevstoupení; od Nanebevstoupení po korunování Panny Marie. Panna Maria má v nebi zvláštní postavení. V nebi, v „mystickém městě“ přebývá Bůh, který našel zalíbení v neposkvrněné Panně Marii, a rozhodl se v ní proto přebývat. Marie líčí „božský“, a ne lidský příběh Panny Marie a ten je sepsán výhradně na základě mystických zjevení, kterých se Marii dostalo při jejích teofanických kontemplacích. *Mystické město Boží* bylo přijato příznivě, ale našla se i řada odborníků, kteří je kritizovali.

P. Zovatto

(Převzato ze Slovníku křesťanských mystiků)

Obsah

KNIHA PRVNÍ

Kapitola I Strana: 21

Náš Spasitel zůstal sedět po pravici věčného Otce, kdežto nejsvětější Panna Marie sestoupila z nebe na zem, aby mohla být s její pomocí a poučováním založena nová Církev.

Kapitola II Strana: 26

Svatý Jan Evangelista předkládá ve dvacáté první kapitole doslovný popis vize, kterou měl, když naše Paní, přesvatá Panna Marie, sestupovala z nebe.

Kapitola III Strana: 32

Dokončení vysvětlení dvacáté první kapitoly Apokalypsy.

Kapitola IV Strana: 37

Za tři dny po sestoupení z nebe se blahoslavená Panna Marie zjevně ukazuje apoštolům a mluví s nimi; Kristus Pán k Ní přichází; jiná tajemství z období do příchodu Ducha svatého.

Kapitola V Strana: 46

Sestoupení Ducha svatého na apoštoly a ostatní věřící; Panna Marie Ho vidí v přímém nazírání; jiná, nejvyšší skrytá tajemství, která se tehdy udála.

Kapitola VI Strana: 52

Apoštolové vycházejí z večeřadla, aby kázali shromážděnému lidu; mluví rozličnými jazyky; toho dne se obrátilo asi tři tisíce osob; co při této příležitosti dělala blahoslavená Panna Marie.

Kapitola VII Strana: 62

Apoštolové se shromáždili, aby vyřešili některé pochybnosti, zvláště o obřadu při křtu; udělili tuto svátost katechumenům; svatý Petr obětuje první mši svatou; činnost Panny Marie v té době.

Kapitola VIII Strana: 72

Vysvětlení zázraku, kterým zůstávaly uchovány svátostné způsoby v srdci nejblahoslavenější Marie od jednoho přijímání ke druhému; způsob jejího jednání po jejím sestoupení z nebe k Církvi.

Kapitola IX Strana: 80

Nejsvětější Panna Marie vidí, jak Lucifer povstává, aby pronásledoval Církev; jaká opatření přijala na obranu a ochranu věřících proti tomuto nepříteli.

Kapitola X Strana: 89

Laskavosti, které prokazovala blahoslavená Panna Marie apoštolům prostřednictvím svých andělů; záchrana ženy, kterou pro ni v poslední hodině dosáhla Marie, a co se stalo jiným, kteří se vrhli do záhuby.

Kapitola XI Strana: 100

O moudrosti Panny Marie při vedení nových věřících; její jednání se Štěpánem během jeho života a při jeho smrti a o jiných událostech.

Kapitola XII Strana: 109

Pronásledování Církve po smrti svatého Štěpána; co v té době dělala naše Královna Marie; jak vytrvale vybízela apoštoly, aby složili Apoštolské vyznání víry.

Kapitola XIII Strana: 118

Blahoslavená Panna Marie posílá Vyznání víry učedníkům a jiným věřícím, ti s ním dělají velké divy; apoštolové se rozhodli si mezi sebe rozdělit zemi; jiné skutky velké Královny nebes.

Kapitola XIV Strana: 130

Obrácení svatého Pavla; jaký podíl na tom měla Panna Marie; další skrytá tajemství.

Kapitola XV Strana: 144

Skrytý boj démonů proti duším; jak je Nejvyšší obhájuje prostřednictvím svých svatých andělů, nejsvětější Panny a své vlastní moci; porada pekelných nepřátel proti Královně a Církvi po obrácení svatého Pavla.

Kapitola XVI Strana: 160

Nejsvětější Marie vnímá satanův záměr pronásledovat Církev; prosí o boží pomoc před trůnem Nejvyššího v nebi; varuje apoštoly; svatý Jakub přijíždí kázat evangelium do Španělska, kde ho navštěvuje nejsvětější Paní.

Kapitola XVII Strana: 173

Lucifer podněcuje k novému pronásledování Církve i Panny Marie; Ona to sděluje svatému Janovi a na jeho radu se rozhodne jít do Efezu; její božský Syn se Jí zjevuje a žádá Ji, aby navštívila svatého Jakuba v Zaragoze; události s tím spojené.

KNIHA DRUHÁ

Kapitola I Strana: 189

Nejsvětější Marie odchází se svatým Janem z Jeruzaléma do Efezu; sv. Pavel jde z Damašku do Jeruzaléma; přichází tam také svatý Jakub; jde do Efezu navštívit slavnou Královnu; tajemné události, které se přihodily při těchto cestách.

Kapitola II Strana: 201

Slavná mučednická smrt svatého Jakuba; Panna Marie mu pomáhá a vede jeho duši do nebe; jeho tělo je přeneseno do Španělska; uvěznění svatého Petra a jeho vysvobození z vězení; tajemství spojená s těmi událostmi.

Kapitola III Strana: 210

Skutky nejsvětější Marie ve vztahu ke smrti a trestu Heroda; svatý Jan káže v Efezu a koná mnoho zázraků; Lucifer povstává k boji s Královnou nebes.

Kapitola IV Strana: 219

Nejsvětější Marie zničí v Efezu chrám bohyně Diany; její andělé Ji opět přenesou do nejvyššího nebe, kde Ji Pán připraví k boji a vítězství nad pekelným drakem; tento boj začíná pokoušením k pyšce.

Kapitola V Strana: 231

Nejsvětější Marie je povolána svatým Petrem a vrací se do Jeruzaléma; pokračuje v boji s démony; je překvapena velkou bouří na moři; některá další tajemství.

Kapitola VI Strana: 242

Nejsvětější Marie navštívila svatá místa; dobývá mystické vítězství nad démony; skrze blažené nazírání vidí Boha v nebi; apoštolové svolávají sněm; skrytá tajemství spojená se všemi těmito událostmi.

Kapitola VII Strana: 253

Nejsvětější Marie končí boj s démony, nad kterými slavně vítězí, jak to popisuje svatý Jan ve dvanácté kapitole Zjevení.

Kapitola VIII Strana: 265

Stav trvalého abstraktního nazírání, do kterého Bůh uvedl nejsvětější Marii po jejím vítězství nad démony, a její chování v něm.

Kapitola IX Strana: 275

Zrod evangelií napsaných evangelisty; podíl nejsvětější Marie na jejich sestavení; zjevuje se svatému Petrovi v Antiochii a Římě; podobné milosti prokázané jiným apoštolům.

Kapitola X Strana: 284

Jak přesvatá Marie uctívala památku umučení Pána Ježíše; s jakou úctou přijímala Tělo Páně a jiné skutky jejího přesvatého života.

Kapitola XI Strana: 292

Pán povyšuje novými milostmi nejsvětější Marii nad stav popsany v osmé kapitole této knihy.

Kapitola XII Strana: 299

Jak nejsvětější Marie oslavovala své neposkvrněné Početí a Narození; a jaké milosti Ji v těch dnech udělil její Syn a náš Spasitel Ježíš.

Kapitola XIII Strana: 305

Panna Marie oslavuje s anděly jiná požehnání, zvláště své obětování v chrámu a svátky svatého Jáchyma, svaté Anny a svatého Josefa.

Kapitola XIV Strana: 312

Obdivuhodný způsob, kterým boží Matka slavila tajemství Vtělení a Narození Bohočlověka, a jak za tyto nesmírné milosti děkovala.

Kapitola XV Strana: 321

Další svátky, kterými nejsvětější Marie slavila památku obřezání, klanění tří králů, své očišťování, Pánův křest, jeho půst, ustanovení nejsvětější svátosti, umučení a zmrtvýchvstání.

Kapitola XVI Strana: 328

Jak nejsvětější Marie slavila svátky Nanebevstoupení Krista, našeho Spasitele, příchod Ducha svatého, svátek svatých andělů a světců i jiná výročí obdržených milostí.

Kapitola XVII Strana: 336

Archanděl Gabriel je poslán coby vyslanec k nejsvětější Marii se zprávou, že bude žít ještě tři roky, a jak působila tato zpráva na svatého Jana a celou přírodu.

Kapitola XVIII Strana: 343

Jak se během posledních dnů zvětšovalo přání a touha nejsvětější Marie vidět Boha; Marie se loučí s posvátnými místy a katolickou Církví; Matka Boží ustanovuje v přítomnosti nejsvětější Trojice svou závěť.

Kapitola XIX Strana: 353

Slavný a šťastný přechod nejsvětější Marie; jak se před tím apoštolové a učedníci sešli v Jeruzalémě a jak byli přítomni při její smrti.

Kapitola XX Strana: 359

Pohřeb posvátného těla nejsvětější Marie a co se při tom stalo.

Kapitola XXI Strana: 365

Duše nejsvětější Marie vchází do nejvyššího nebe; napodobuje Krista, našeho Vykupitele, a vrací se, aby znovu oživila své svaté tělo, ve kterém pak třetího dne opět vystupuje do nebe a usedá, po pravici Páně.

Kapitola XXII Strana: 371

Nejsvětější Marie je korunována jako Královna nebes a všeho tvorstva; všechny její velké výsady ve prospěch lidstva jsou jí znovu potvrzeny.

Kapitola XXIII Strana: 377

Chvála a díkůvzdání, které jsem já, sestra Marie od Ježíše, nejmenší ze smrtelníků, vzdala Pánovi a jeho nejsvětější Matce za to, že jsem byla vyvolena k sepsání této nebeské historie pod vedením Královny a Paní nebes.

Chybné odkazy na biblické texty

Oddíl	Odkaz	Text
-------	-------	------

139	Iz. 16,6	ve své velké žízni a touze vypít čisté vody Jordánu
-----	----------	---